

Lễ Tình Nhân Đắm Máu

Contents

Lễ Tình Nhân Đắm Máu	2
1. Q.1 - Chương 1: Chuyên Gia Cao Ngạo Lạnh Lùng	2
2. Q.1 - Chương 2: Thi Đấu Suy Luận	10
3. Q.1 - Chương 3: Ẩn Giấu Thân Phận	16
4. Q.1 - Chương 4: Mối Tình Đầu	24
5. Q.1 - Chương 5: Đầu Cá Nấu Ốt Băm.	31
6. Q.1 - Chương 6: Cát Chảy Qua Kẽ Tay	39
7. Q.2 - Chương 7: Linh Cảm Xấu	49
8. Q.2 - Chương 8: Phụ Nữ Độc Thân	56
9. Q.2 - Chương 9: Tôi Không Thay Đổi	63
10. Q.2 - Chương 10: Hoạt Động Tâm Lý	70
11. Q.3 - Chương 11: Hành Trình Phá Bã	76
12. Q.3 - Chương 12: Bức Tường Nước Hoa	84
13. Q.3 - Chương 13: Một Thoáng Hương Hồn	90
14. Q.4 - Chương 14: Người Đẹp Pháp Y	97
15. Q.4 - Chương 15: Lộ Diện Chính Danh*	103
16. Q.4 - Chương 16: Tiêu Chuẩn Hai Mặt	110
17. Q.4 - Chương 17: Bốn Điều Tiên Phi	117
18. Q.4 - Chương 18: Tiến Dấn Từng Bước	124
19. Q.4 - Chương 19: Hình Tượng Thánh Nữ	131
20. Q.5 - Chương 20: Nghiêm Trọng Hóa Vấn Đề	138
21. Q.5 - Chương 21: Erynnyes	151
22. Q.5 - Chương 22: Tế Thủy Trường Lưu*	157
23. Q.5 - Chương 22: Tế Thủy Trường Lưu*	164
24. Q.6 - Chương 23: Pháp Luật Và Tình Người	170
25. Q.6 - Chương 23: Pháp Luật Và Tình Người	177
26. Q.6 - Chương 24: Bưư Phẩm Lạ Lùng	183
27. Q.6 - Chương 25: Tình Yêu Duy Nhất	190
28. Q.6 - Chương 26: Sơ Hở Trăm Bề	196
29. Q.6 - Chương 27: Tiến Sĩ Duane	202
30. Q.6 - Chương 28: Ván Đã Đóng Thuyền	209
31. Q.6 - Chương 29: Linh Hồn Mỉm Cười	215
32. Q.7 - Chương 31: Bào Đỉnh Mổ Bò*	221
33. Q.7 - Chương 32: Truyền Thuyết Về Căn Nhà Cổ	227
34. Q.7 - Chương 33: Hiểm Nguy Trong Nhà Ma	234
35. Q.7 - Chương 34: Hung Thủ Giấu Mặt	240
36. Q.7 - Chương 35: Một Ngày Cuối Cùng	246
37. Q.7 - Chương 36: Diễn Xuất Siêu Phàm	252
38. Q.7 - Chương 37: Tam Đường Hội Thắm*	258
39. Q.7 - Chương 38	265
40. Q.7 - Chương 39: Ngoại Truyện Hồ Hiệu	275

Lễ Tình Nhân Đắm Máu

Giới thiệu

Các nhà khoa học đã chỉ ra, tình yêu chính là thủ phạm khiến con người ta trở nên mù quáng hay hu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-tinh-nhan-dam-mau>

1. Q.1 - Chương 1: Chuyên Gia Cao Ngạo Lạnh Lùng

Sân bay thành phố Lộ Châu.

Tại lối ra của chuyến bay nội địa và chuyến bay quốc tế, hai tổ cảnh sát được cử đi đón người đã đến sân bay trước một giờ để đợi, cực kỳ cẩn thận giơ bảng đèn LED đón người được làm một cách tỉ mỉ, một bảng ghi “Giáo sư Tả Kinh Thương,” còn một bảng ghi “Cynthia Shu.”

Chuyến bay từ Thủ đô đã hạ cánh, đội cảnh sát trẻ mặc thường phục phụ trách đón người từ chuyến bay nội địa này vô cùng phấn khởi. Khi bóng dáng cao lớn mặc âu phục màu đen chần chu của người nọ vừa xuất hiện, thì những thanh niên với thị lực siêu quần ấy liền hết vẫy tay rồi lại huýt sáo mừng rỡ, nhưng khi người đó bước đến gần hơn, bọn họ lại trở nên nghiêm túc, lắc lắc bảng đèn LED trong tay, vô cùng kính trọng gọi: “Thầy Tả, ở đây!”, “Giáo sư! Chúng tôi ở đây!”

Mấy anh em cảnh sát này đều tốt nghiệp từ Đại học Điều tra hình sự Trung Quốc, gặp lại thầy giáo đã từng dạy mình trước kia, ngoài sự vui mừng vì vụ án học búa sẽ tìm được lời giải, còn có sự hưng phấn khi được làm việc chung với thầy của mình.

Tả Kinh Thương - một nhân vật mà trong giới cảnh sát hình sự không ai không biết, kiêu ngạo mà lạnh lùng, nghiêm nghị mà sâu sắc. Dù chưa đến ba mươi tuổi nhưng đã đào tạo ra biết bao chuyên gia điều tra hình sự ưu tú trong nước, phát hiện được biết bao thiên tài phá án cừ khôi. Cũng từ chối vô số lời mời từ các đại học nước ngoài, đích thân tham gia phá vô số vụ trọng án chấn động toàn quốc, khiến biết bao kẻ cực kỳ ác độc đưa ra cái giá khổng lồ để mua đầu anh. Những ai đã từng là học viên của anh, đó chính là niềm vinh dự của một cảnh sát hình sự mới vào nghề.

Tuy được các học viên cũ vây quanh chào đón, nhưng sắc mặt Tả Kinh Thương chẳng có chút nét biểu hiện dư thừa nào cả. Anh bước ra khỏi sảnh lớn, đi thẳng về phía chiếc Audi màu đen được phái tới đón, sau khi ngồi vào xe thì im lặng suốt dọc đường. Người phụ trách đón tiếp – cảnh sát Lục Tử Khiên ngồi bên cạnh người lái xe, mặt mày cương nghị, vô cùng khí thế, dù đang mặc thường phục nhưng vẫn toát lên nét kiên cường. Lê quý đôn Từ khi gia nhập đội ngũ cảnh sát hình sự tới nay, đã đạt thành tích tiên tiến suốt ba năm liền, cậu đã quen với hình tượng lạnh lùng như băng của thầy hướng dẫn từ khi còn là học viên. Đáng vẻ lạnh băng kia hiển hiện điều: người lạ chớ lại gần, người quen cũng dừng đến. Lục Tử Khiên dặn dò người lái xe đi đến khách sạn trước, để Tả Kinh Thương được nghỉ ngơi một ngày vì đã lặn lội một chặng đường dài để đến đây.

Trên đường, Lục Tử Khiên lén liếc nhìn từ gương chiếu hậu, thấy Tả Kinh Thương đang nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, bên người là một tấm bản đồ thành phố được gấp gọn gàng. Khuôn mặt anh khi

nhìn nghiêng vẫn điển trai như trước đây, môi mòng hơi nhếch, ánh mắt hờ hững nhưng sắc bén, tựa như một đầm nước sâu, bình yên không gợn sóng, hiểu rõ hết thảy.

Trong khi tổ đón “Giáo sư Tả Kinh Thương” đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, thì tổ đón “Cynthia Shu” vẫn còn chờ đợi ở sân bay. Vì tuân thủ theo sự điều khiển của đài kiểm soát không lưu, mà chuyến bay MU588 từ Mỹ đã bay lượn vòng trên bầu trời Lộ Châu, trì hoãn việc hạ cánh.

Sự chênh lệch múi giờ khiến Thư Tầm hơi uể oải, cô tháo chụp mắt, để mặc tóc vướng sau tai, xoa nhẹ huyết thái dương rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Tháng tư ở Lộ Châu tràn đầy sắc xuân, những ngọn núi xanh biếc xa xa hòa cùng biển rộng xanh thẳm gần ngay trước mắt, nằm rải rác ở giữa là các quần đảo đan xen tựa như những viên đá vũ hoa * màu ngọc bích. Một anh chàng độc thân ngồi bên cạnh vô tình liếc mắt nhìn cô, phát hiện cô gái tóc ngắn đeo chụp mắt ngủ từ lúc lên máy bay tới giờ rất xinh đẹp, liền không hề suy nghĩ mà buột miệng nói một câu bất chuyện: “Này, cô cũng tới Lộ Châu sao?”

Đá vũ hoa *: Là một loại đá mã não thiên nhiên, còn gọi là đá văn, đá quan thường, đá hạnh vân, có nhiều ở khu vực Nam Kinh.

Ấn tượng mà Thư Tầm tạo cho người xung quanh, vẫn luôn giống với đánh giá của cô về chính bản thân mình – không thích giao tiếp, rất khó lấy lòng.

Đối mặt với người có trình độ bất chuyện như thế, Thư Tầm chẳng buồn quay đầu lại để thấy mặt đối phương, cô nhắm mắt lại, thờ ơ đáp: “Ai có thể yêu cầu xuống giữa chừng trên một chuyến bay thẳng đây?”

Anh chàng kia ngượng ngùng ngậm miệng. Đối với rất nhiều người thì bất chuyện vu vơ, thăm hỏi là cách để bắt đầu làm quen, nhưng dường như cách đó không có tác dụng với cô gái này.

Cuối cùng thì máy bay cũng hạ cánh bình an, hành khách lục tục xuống máy bay rời đi. Thư Tầm đeo kính râm, là người cuối cùng bước ra cửa máy bay.

Tổ đón người còn lại đang giường cao bằng, đứng lặng như tháp hải đăng một lúc lâu, tổ trưởng là một cảnh sát lâu năm hơn năm mươi tuổi – Lão Trương. Lão Trương đang định gọi điện về Cục để hỏi lại số hiệu của chuyến bay xem có chính xác hay không, thì thấy một cô gái duyên dáng xách túi Massimo Dutti nhạt màu, dừng lại cạnh lan can bảo vệ inox trước mặt bọn họ. Cô mặc váy liền màu xám kẻ caro, khoác áo Cardigan màu vàng bên ngoài, đi giày cao gót cùng màu khiến đôi chân càng trở nên thon dài cân đối. Cô tháo kính râm, khuôn mặt nhìn qua cũng không quá ấn tượng, nhưng ngắm lâu lại rất thu hút.

Thấy mấy người bọn họ không hề có phản ứng, Thư Tầm đi vòng qua lan can bảo vệ, tới bên cạnh người mặc thường phục đang giường tắm biển đón người, “Xin chào, tôi là Cynthia, Thư Tầm.”

“Cô... Chào cô... Vậy... À... Cô Thư, mời cô đi theo tôi,” có lẽ dáng vẻ của cô quá khác với người có chức vị “Chuyên gia tâm lý tội phạm từ nước ngoài về” cố vấn được đặc biệt mời tới, “Giảng viên tâm lý học tội phạm mới được mời về của Đại học Điều tra hình sự Trung Quốc” trong tưởng tượng của bọn họ, nhất thời cả tổ đều mất tự nhiên.

Tóc ngắn màu nâu vén sau tai khiến cô rất giống một em gái hàng xóm, nhưng dáng vẻ lạnh lùng bằng giá này lại khiến tầng khí chất ấy bị che lấp. Trong ánh mắt của cô không có sự hiếu kỳ của người mới tới, thay vào đó là sự lão luyện cẩn trọng, cực kỳ giống cô giáo chủ nhiệm lớp mà bạn sợ nhất khi thời còn là học sinh.

Thư Tầm không nhanh không chậm đi theo bọn họ ra khỏi sân bay, giày cao gót va chạm vào sàn nhà tạo nên những tiếng “cộc cộc” đều đều theo tiết tấu.

Không phải chuyên gia nào cũng có đầu tóc bạc trắng, cận thị nặng, đây quả là bằng chứng sinh động nhất. Xưa kia chỉ có một mình giáo sư Tả Kinh Thương, hiện tại, có thêm vị chuyên gia tâm lý học Thư Tầm này.

Xe chuyên dụng đón Thư Tầm chạy đằng trước. Mỗi người ngồi trong những chiếc xe đi sau đều canh cánh sự kỳ vọng và mối nghi hoặc trong lòng, cảnh tượng gì sẽ xảy ra khi Tả Kinh Thương và Thư Tầm gặp mặt, khi nhân tài quốc nội VS chuyên gia từ nước ngoài trở về? Lão Trương nghĩ, nói không chừng vụ án hóc búa kia, dưới sự chung tay hợp tác của hai người sẽ có tiến triển lớn.

Sự tình liệu có thật sự thuận lợi như trong tưởng tượng của bọn họ hay không?

Lúc này, chuyện khiến Thư Tần khó chịu nhất là sự chênh lệch về múi giờ, cô vốn là người ham ngủ, bây giờ ngày đêm đảo lộn, càng khiến cô luôn có cảm giác ngủ bao nhiêu cũng không thấy đủ. Cục cảnh sát thành phố Lộ Châu ở gần ngay khách sạn Wales, Thư Tần từ chối xe chuyên dụng mà bọn họ điều đến để đưa đón cô, chọn một bộ váy đen theo phong cách OL, đi bộ tới phòng hội nghị ở Cục cảnh sát thành phố.

Ra khỏi cổng khách sạn Wales là bước ngay vào một con đường rợp bóng cây, những tán cây vươn mình ra giữa đường, ánh mặt trời rắc những tia nắng vàng óng ánh xuống tạo thành vô số điểm nhỏ loang lổ trên mặt đất. Một phiến lá màu đỏ không biết là của nhánh cây nào rơi xuống đậu trên tóc Thư Tần, trượt xuống bờ vai cô. Nơi này rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có một hai chiếc xe lao vụt qua, hai ba học sinh trốn học, đạp xe địa hình đi xiêu xiêu vẹo vẹo, tiếng cười đùa truyền từ xa tới gần, rồi sau đó lại dần trôi xa.

Hai tòa nhà của Cục cảnh sát thành phố rất cổ kính, hình như được xây dựng từ những năm tám mươi, tính ra đã được sử dụng ba mươi năm rồi. Nghe đâu toàn nhà mới của Cục cảnh sát thành phố đã được xây dựng hoàn thiện, tháng sau họ sẽ chuyển qua đó làm việc.

Buổi họp hôm nay cũng không đông người, ngoại trừ ngài phó cục trưởng chưa tới, thì chi đội trưởng, tổ trưởng tổ trọng án, nhân viên điều tra và đồn trưởng đồn cảnh sát khu vực đều đã ngồi vào chỗ của mình. Người phụ trách tiếp đón là Lục Tử Khiên, anh đã được đồng nghiệp kể về bề ngoài của Thư Tần từ trước, nên khi gặp cô cũng không cảm thấy kinh ngạc, mà lễ phép mời cô ngồi xuống. Quả nhiên cô giống với hình tượng trong lời miêu tả của bọn họ, quần áo lịch sự tinh tế, đeo kính mắt gọng đen, lộ vẻ chín chắn trầm lặng, vừa hờ hững xinh đẹp vừa lạnh lùng.

Thư Tần bình thản nhận lấy ly cà phê mà Lục Tử Khiên bưng tới, cúi đầu xem tài liệu khái quát về vụ án đặt trên bàn. Không lâu sau, ngoài hành lang có tiếng bước chân trầm ổn từ từ đến gần, với tính cách vừa khoan thai vừa lạnh lùng của Thư Tần, đương nhiên cô không ngẩng đầu lên nhìn ngay, đến khi nghe thấy người vừa tiếp đón cô là Lục Tử Khiên kính trọng gọi: “Thầy Tả,” cô mới hờ hững nâng mi, liếc mắt nhìn người đàn ông vừa bước vào ấy.

Anh tuấn nhưng không kiêu ngạo, thân hình cao lớn, dáng người cân đối, âu phục màu xám đậm, áo sơ mi màu lam nhạt với hai nút đầu không cài, nhìn thoáng qua, ánh mắt anh tạo cho người ta cảm giác trầm tĩnh và sâu sắc. Nhưng khi ánh mắt của anh và cô chạm nhau, lại khiến cô có cảm giác bị nhìn thấu, hiểu rõ tất cả, loại ánh mắt soi xét này khiến Thư Tần cực kỳ khó chịu, lập tức bình tĩnh dời tầm mắt.

Anh đã đến rồi.

Trái tim Thư Tần bỗng đập mạnh, toàn bộ máu trong người như đông cứng, từ lồng ngực tới đầu ngón tay đều tê dại, nhưng nét mặt cô vẫn lạnh lùng, không hề lộ vẻ khác thường.

Tả Kính Thường đặt chiếc cặp hiệu Toletto màu đen lên bàn tròn, vị trí ngồi của anh vốn được bố trí đối diện với Thư Tần, nhưng không biết là do cố ý hay do thói quen cá nhân, anh đẩy bằng họ tên mình sang chỗ ngồi bên cạnh, nhận lấy ly cà phê do Lục Tử Khiên bưng tới, sau đó ngồi xuống sau bằng họ tên của mình, vừa khước ở bên phải trước mắt Thư Tần.

Tuy Thư Tần không muốn tiếp tục đối mặt với anh, nhưng theo bản năng vẫn đưa mắt nhìn. Nơi đầu tiên mà ánh mắt cô chạm tới là bàn tay anh. Thon dài, mạnh mẽ nhưng không thô ráp, móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ, nơi tiếp giáp giữa bàn tay và cổ tay có một vết chai mỏng — chưa kết hôn, không hút thuốc lá, làm việc trong văn phòng, thường xuyên tiếp xúc với máy tính. Đeo đồng hồ ở tay trái, túi đựng tài liệu thường đặt bên trái, lúc xem tài liệu thường dùng tay trái vuốt thẳng trang giấy — thuận lời tay trái hoặc quen dùng tay trái... Bộ óc Thư Tần từ từ phân tích, tuy cô chẳng xa lạ gì với mọi thứ liên quan tới anh, nhưng vẫn muốn thử nghiệm một chút năng lực phán đoán của mình. Bất chợt, Thư Tần cảm giác được ánh mắt lạnh lùng, nghiêm nghị của đối phương lướt qua, cô vội rũ mi mắt xuống, lật tài liệu trong tay.

Tả Kính Thường dùng tốc độ nhanh gấp mười lần, nhìn kỹ Thư Tần từ trên xuống dưới một lượt, rồi dường như không mấy để tâm dời ánh mắt đi nơi khác.

Thấy hai người đều mang dáng vẻ lạnh nhạt, chẳng ai thêm để ý đến ai, Lục Tử Khiên không khỏi thất vọng, dù sao cũng cùng chung kẻ thù mà, đúng không? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thì xưa nay giáo sư Tả vốn đâu phải là người dễ thân cận, tình cảnh này có lẽ cũng hợp tình hợp lý.

Sau khi cục trưởng Cục cảnh sát thành phố Lưu Hiểu Trình, cục phó cục điều tra hình sự Trần Dương có mặt, hội nghị phân tích tình tiết vụ án chính thức bắt đầu. Hai vị chuyên gia đều tới đây, khiến Lưu Hiểu Trình thờ phào nhẹ nhõm. Từ lúc ông nhậm chức tới giờ, Lộ Châu chưa từng xảy ra vụ án nào gây chấn động cả nước như vậy, cũng may đúng vào lúc vụ án đi vào ngõ cụt, thì bộ công an ra tay sắp xếp, mời chuyên gia điều tra hình sự Tả Kinh Thương tới để trợ giúp việc phán án. Việc khiến ông bất ngờ hơn, đó là cấp trên còn điều động một vị tiến sĩ tâm lý học tội phạm về nước tham gia điều tra, ở góc độ hẹp là phối hợp với Tả Kinh Thương tra án, còn ở tầm nhìn rộng thì có lợi cho sự phát triển lâu dài của lĩnh vực chuyên nghiệp này ở trong nước.

Phân tích tâm lý tội phạm — Lưu Hiểu Trình cũng được nghe nói từ lâu, con trai ông thời cấp ba từng đam mê điên cuồng phim Mỹ về đề tài “Tâm lý tội phạm,” ông cũng cùng xem hai mùa phim, phác họa chân dung hung thủ bằng tâm lý, rốt cuộc phương pháp phán án này có đáng tin hay không, vậy còn phải chờ vào thực tiễn, mèo đen hay mèo trắng, có thể bắt được chuột thì đó chính là mèo khôn. Thế nhưng khi nhìn thấy Thư Tầm, Lưu Hiểu Trình cũng hơi thất vọng, một cô gái trẻ tuổi như vậy, thật sự có thể giúp đỡ điều tra vụ án lớn này sao?

Lúc cục trưởng Lưu phát biểu chào mừng rồi khái quát vụ án, Tả Kinh Thương và Thư Tầm đều im lặng, mỗi người cầm một tập hồ sơ vụ án, một người xem báo cáo khám nghiệm tử thi, một người xem ảnh tang vật. Bài phát biểu kết thúc, cục trưởng Lưu còn chưa nói xong câu “.... Hai vị chuyên gia phối hợp cùng nhau, tin rằng có thể mang tới những chuyển biến tích cực cho vụ án. Dưới sự trợ giúp của hai vị chuyên gia, toàn thể cảnh sát cần phải đề cao...” Tả Kinh Thương bỗng nhiên đặt tài liệu trong tay xuống, nhìn về phía cục trưởng Lưu.

“Xin lỗi, tôi không hợp tác với người phụ nữ này.”

Một câu lạnh nhạt, còn chưa đựng chút khinh thường. Thậm chí anh không thèm gọi tên cô, mà chỉ dùng từ “người phụ nữ” để nói về Thư Tầm. Điều đó ám chỉ cô không phải là một chuyên gia, không phải nhân tài trong cùng lĩnh vực, không phải đồng nghiệp, càng không phải đồng đội, mà chỉ là một sinh vật khác phái bình thường mà thôi.

Lục Tử Khiên thầm hít một hơi lạnh. Đã nhiều năm như vậy, nhưng tính cách cao ngạo của thầy Tả không hề thay đổi chút nào, sự chán ghét và bài xích đối với phụ nữ không những không thuyên giảm mà còn tăng lên! Ví dụ như, anh sẽ không hướng dẫn nữ tiến sĩ và nữ nghiên cứu sinh, cho dù thành tích nghiệp vụ của nữ sinh đó có ưu tú đến đâu, ngay cả cơ hội xuất hiện để thi thử cũng không cho. Rồi lại có chuyện như, anh mở một môn học tự chọn tên là “Nghiên cứu tâm lý tội phạm giới tính nữ,” tất cả các bình luận của anh trên lớp học, cơ bản đều nhằm phân tích sâu động cơ phạm tội của tất cả các nữ tội phạm, khi học trong lớp học tự chọn này, bạn có thể học được một câu nói trọng tâm — dùng những dụng ý xấu xa nhất để phỏng đoán tâm lý của một người phụ nữ.

Thế nhưng đời sống riêng tư của Tả Kinh Thương vô cùng thần bí, Lục Tử Khiên chưa bao giờ nghe đồn anh từng bị bất kỳ người phụ nữ nào tổn thương, hay từng cùng bất kỳ người phụ nữ nào yêu đương cả, nhưng có thể khẳng định trăm phần trăm là, anh không phải là người đồng tính.

Sau khi nghe câu nói kia, vẻ mặt Thư Tầm cũng chẳng hề có nét tức giận, chỉ lập tức mở lời đáp lại: “Trên thực tế, tôi cũng không cần một trợ lý như vậy.”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Câu này, dường như còn mang tính chất khinh thường nhiều hơn câu kia!

Trợ lý? Cô đặt Tả Kinh Thương vào vị trí “trợ lý,” mà còn là một “trợ lý dư thừa, không cần thiết.”

Người phụ nữ này nhìn qua có khuôn mặt lạnh lùng, nhưng hiện tại hình như còn cao ngạo hơn cả Tả Kinh Thương?

Hay là, hai người họ từng có mối liên hệ nào đó chăng?

Thế nên, lão Trương — người đón Thư Tầm về suất nữa thì khóc, hai người bọn họ xuất chiêu hoàn toàn không theo lẽ thường, chẳng phải nên thân thiện đứng lên bắt tay nhau, khiêm tốn khoe ra thành tích

chuyên nghiệp của mình một phen, sau đó cùng đứng trên một chiến tuyến, xin thể bắt được hung phạm sao? Rồi thì tán dương lẫn nhau, thông cảm hộ trợ nhau mới đúng chứ?

Nhưng tình hình này, rốt cuộc là thế nào đây?

Dù sao Lưu Hiểu Trình cũng là người lão luyện, nghĩ ngợi một thoáng, ông nói: “VẬY thì thế này đi, hai vị chuyên gia đều có lĩnh vực nghiên cứu riêng của mình, phương pháp hành động và phương pháp tư duy có lẽ cũng tồn tại nhiều bất đồng. Chỉ bằng chúng ta cố gắng tìm điểm chung, gác lại điểm bất đồng, mỗi người dùng phương pháp khai triển của mình điều tra độc lập, hai vị có thể điều động nguồn lực của chi đội bất cứ lúc nào, tìm ra hung thủ, tất cả mọi người đều vui vẻ.”

Trong thoáng chốc, cả phòng họp tĩnh lặng, có lẽ tất cả mọi người đều cảm nhận được bầu không khí giương cung bạt kiếm, Tả Kinh Thương và Thư Tầm đều không nhắc lại ý kiến của mình, cũng không hề để ý đến đối phương, chỉ tiếp tục cúi đầu xem hồ sơ vụ án. Hồ sơ vụ án dày đặc thông tin, trên bìa ngoài có in mấy chữ lớn màu đen—

Lộ Châu, 14/3, khu chung cư Thế Kỷ Dương Loan, vụ án cả gia đình bị sát hại.

Tổ trọng án của Lục Tử Khiên vẫn nhớ như in ngày xảy ra vụ án. Sáng ngày 15 tháng 3, trung tâm chỉ huy 110 nhận được tin báo của người dân, nói rằng ở khu chung cư Thế Kỷ Dương Loan có một gia đình ba người bị sát hại vô cùng bi thảm, trên đường tới hiện trường, mọi người đều cho rằng đây là hành vi vào nhà giết người cướp đoạt của kẻ con đồ, thế nhưng khi đến nơi, tất cả đều hoảng hốt.

Gia đình này ở tầng mười sáu, trước cửa còn dán chữ Song Hỷ lớn màu đỏ *, trong nhà là ba thì thể, khắp nơi đều bừa bãi. Hình ảnh đầu tiên lọt vào tầm mắt là một thi thể của nam giới ở phòng khách, nhiều vị trí trên đầu bị thương nặng, hai mắt đỏ sẫm mở trừng trừng, vẻ mặt hoảng sợ, trên bụng có cắm hai con dao gọt hoa quả, yết hầu bị cắt đứt. Tại cửa phòng ngủ có một thi thể nữ giới nằm ngửa, phía dưới không một mảnh vải che thân, áo vén lên tới cổ, nhiều nơi trên đầu bị thương nghiêm trọng, cổ bị dây điện thoại xiết chặt. Trong phòng tắm có một thi thể bé gái, trên cổ có vết bầm vì bị bóp chặt.

*Tập tục người Hoa, ngày cưới dán hai chữ Hỷ ở khắp nơi để thể hiện niềm vui và sự chúc phúc với đôi vợ chồng mới cưới.

Phía pháp y và khám nghiệm vết thương báo cáo kết quả sơ bộ khám nghiệm hiện trường.

Thời gian tử vong của cả ba người đều vào ngày 14 tháng 3, trong khoảng từ sáu giờ tối đến tám giờ tối, vết thương chí mạng của cả nam và nữ đều nằm ở đầu, do xương sọ bị vỡ. Vết đâm ở bụng, dây điện thoại xiết ở cổ đều là “bồi thêm” sau khi họ đã chết, trong đó, sau khi người phụ nữ chết còn bị cưỡng dâm. Nguyên nhân cái chết của bé gái là vì ngạt thở. Hung thủ để lại hiện trường một chiếc áo mưa cũ nhuốm máu, một chiếc búa (tình nghi là hung khí), một chiếc găng tay bằng vải bông phổ biến, không thể lấy dấu vân tay hoàn chỉnh. Tuy máu chảy lênh láng khắp phòng, nhưng từ, cặp...vv đều không có dấu hiệu bị dịch chuyển.

Báo cáo khám nghiệm tử thi hoàn chỉnh về sau còn ghi rõ, trên gáy của hai nạn nhân nam và nữ đều có vết thương do bị điện giật, bởi vậy suy luận được, đầu tiên hung thủ đánh ngất bọn họ bằng dùi cui điện, sau đó mới ra tay sát hại.

Lục Tử Khiên và đồng nghiệp mở weibo* của nữ nạn nhân Ông Ngọc, đọc lại các dòng trạng thái của cô trước khi chết, ở đó viết, sau khi tan làm, cô đến nhà bố mẹ đón con về, trên đường về mua nguyên liệu về nấu ăn, lòng dạt dào vui sướng, định về nhà nấu một bữa cơm tối phong phú đợi chồng là Hoàng Văn Uyên tan ca, để cùng đón “Lễ tình nhân trắng” bên nhau.

*Một mạng xã hội phổ biến của Trung Quốc.

Lục Tử Khiên đi tới phòng bếp, ở đó cơm đã chín nhưng trong nồi có cà rốt còn chưa xào, có thể thấy được nữ chủ nhân còn chưa nấu xong bữa tối đã bị sát hại một cách dã man.

Loại trừ đồng cơ phạm tội do giết người cướp của hoặc do tranh chấp mâu thuẫn về tiền bạc, đây là một vụ mưu sát đã được lên kế hoạch tỉ mỉ. Lê quýy don Hung thủ và gia đình này chắc chắn có hận thù sâu nặng, nên sau khi sát hại nam nữ nạn nhân còn tàn nhẫn hủy hoại thi thể của họ, thậm chí đến cả đứa trẻ chưa tới một tuổi cũng không buông tha. Cho dù xem lại những bức ảnh hiện trường vào bất kỳ thời điểm nào đi chăng nữa, thì trong lòng Lục Tử Khiên cũng không khỏi hoảng hốt. Cậu không thể hiểu nổi, rốt cuộc

thì giữa hung thủ và gia đình này có mâu thuẫn lớn tới đâu, có mối thù không đội trời chung khủng khiếp đến cỡ nào, mới có thể khiến cho kẻ ấy trả thù, giết chóc điên cuồng man rợ đến vậy. *Một mạng xã hội phổ biến của Trung Quốc.

Lập chuyên án điều tra suốt một tháng ròng, ngoại trừ tra được vài kẻ tình nghi từng có mâu thuẫn nhỏ với hai vợ chồng, thì vụ án không hề có tiến triển gì thêm, hơn nữa, căn bản những kẻ tình nghi này đều có chứng cứ ngoại phạm. Trên chiếc búa được xác định là hung khí lại có quá nhiều dấu vân tay tạt nham, chiếc búa cũ này có thể nhặt bừa ở bất kỳ đâu đó, kể cả đôi găng tay cũ bẩn kia, dường như cũng do hung thủ trộm bừa từ một công trường hay nơi lắp đặt thiết bị ở đâu đó. Lục Tử Khiên cũng đã từng cân nhắc đến việc kẻ chủ mưu thuê sát thủ giết người, nhưng qua xác minh, mâu thuẫn giữa hai vợ chồng nạn nhân và các nghi phạm đều chỉ là những mâu thuẫn vặt vãnh trong cuộc sống. Nào là vay tiền nhưng bị từ chối, cãi nhau lúc say rượu, yêu thầm nhưng không thành, những mâu thuẫn này không đủ khiến cho họ bỏ ra nhiều tiền để thuê sát thủ giết người.

Khu chung cư Thế Kỷ Dương Loan mới giao phòng chưa tới một năm, hai tòa nhà vẫn còn trong giai đoạn hoàn thiện, những hộ gia đình chính thức chuyển vào ở cũng không nhiều. Hoàng Văn Uyên và Ông Ngọc kết hôn vì trót có con, sau khi được giao phòng liền gấp gáp sửa sang trang trí, vừa mới chuyển vào ở chưa đến hai tháng. Camera được đưa vào sử dụng trong khu chung cư không nhiều, Lục Tử Khiên và các đồng nghiệp xem đi xem lại vài video giám sát, nói thật, tất cả đều không phát hiện nhân vật nào đặc biệt khả nghi. Cái chính là do giữa hai tòa nhà đang hoàn thiện và một tòa nhà đã hoàn thiện không có rào chắn, hung thủ rất xảo quyệt lẹ có sẵn năng lực phản trình sát, nên trước và sau khi gây án chắc chắn đã chọn cách đi vồn qua công trường của hai tòa nhà chưa hoàn thiện kia, rồi từ một chỗ hổng nào đó bỏ trốn.

Bây giờ tốc độ truyền bá tin tức quá nhanh, người biết chuyện chỉ cần đăng một trạng thái lên weibo, không tới hai ngày, lê ! quý # đồn toàn bộ cư dân mạng cả nước đều biết ở thành phố Lộ Châu xảy ra vụ án kinh khủng như vậy. Độ quan tâm đứng đầu bảng xếp hạng, hàng ngày có rất nhiều cư dân mạng chất vấn kết quả điều tra vụ án ở weibo chính thức của Cục cảnh sát thành phố, thậm chí có kẻ còn cố ý bịa đặt rằng gia thế của hung thủ quá lớn, khiến cảnh sát Lộ Châu không dám ra tay bắt người. Rồi thì mảnh đất xây dựng khu chung cư Thế Kỷ Dương Loan vốn là nghĩa địa, oan hồn trở về quấy phá....— đều là những lời đồn vô căn cứ!

Lão Trương nhớ lại quá trình phán án suốt một tháng nay, vô cùng cảm khái, chỉ mong rằng hai vị chuyên gia không chung đường trước mắt này có thể giúp bọn họ mau chóng phán án, trừng trị hung thủ, cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng.

Từ đầu đến cuối, Tả Kinh Thương đều chẳng nói lời nào, chỉ lật xem lướt tài liệu vụ án và báo cáo điều tra. Thư Tầm thì lại chăm chú xem kỹ báo cáo khám nghiệm tử thi, dường như đang trầm tư suy nghĩ, không để ý tới bất kỳ ai, thỉnh thoảng cầm bút khoanh tròn vào một vài điểm trong bản báo cáo, vẽ dấu chấm hỏi lớn vào thông tin: “Sau khi chết còn bị cưỡng dâm, trong âm đạo còn sót lại tinh dịch nhầy của bao cao su. Tại hiện trường không tìm thấy bao cao su.”

Một lát sau Lưu Hiểu Trình còn phải tham gia một buổi họp khác, nên rời đi trước. Trước khi đi ông dặn dò Trần Dương Trí, dù hai vị chuyên gia có bất kỳ yêu cầu gì cũng nhất định phải cố gắng phối hợp, không thể thất lễ. Ông vừa mới rời đi, Trần Dương Trí lập tức bảo áp dưới đối hai cốc nước khác ấm hơn cho Thư Tầm và Tả Kinh Thương, chi đội trưởng Phó Hiểu Tường bước tới gần bọn họ, hỏi có cần giúp đỡ gì không.

“Tới hiện trường một chuyến.” Tả Kinh Thương đứng dậy, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lục Tử Khiên đi theo mình. Lục Tử Khiên vội đáp vâng, chỉ nghĩ tới chuyện có thể đi theo thầy Tả tới hiện trường điều tra, trong lòng vui sướng là chuyện khỏi phải bàn.

Thư Tầm lặng lẽ đứng lên, suy nghĩ một chút, nói: “Tôi tới hiện trường một chuyến. Ngoài ra....” Cô liếc mắt nhìn Lục Tử Khiên, rồi lại nhìn Trần Dương Trí, “Tôi cần một trợ lý, là nữ.” Cô cố gắng nói hai chữ cuối cùng thật chậm, hơn nữa còn nhấn mạnh.

Trần Dương Trí bước ra khỏi phòng họp, một lúc sau, từ ngoài cửa có một nữ cảnh sát buộc tóc đuôi ngựa đi vào. Cô gật đầu chào Trần Dương Trí đầu tiên, sau đó nhìn xung quanh một lượt, bước về phía Thư Tầm, “Cô Thư, chào cô, tôi tên là Ngô Hữu Vi, cô gọi tôi là Tiểu Ngô hoặc Tiểu Vi đều được.”

Về mặt Thư Tầm vẫn như cũ chẳng hề mỉm cười, cô nhìn Ngô Hữu Vi một lúc, mới hơi nhếch khóe môi, “Là một tay súng thiện xạ, bên cạnh việc giúp đỡ tôi, cô còn phụ trách bảo vệ an toàn cho tôi?”

Tiểu Vi cực kỳ kinh ngạc, “Sao cô biết?”

“Rìa đốt ngón tay thứ hai của ngón trỏ có vết chai dày....” Thư Tầm bước lên, cầm tay phải của Ngô Hữu Vi, sờ hộ khẩu* của cô ta một lúc, “Mặt trong của ngón cái cũng có, đây là nơi mà tay cầm thường ma sát. Gần đây liên tục tập trung huấn luyện, vì vậy còn bị tróc da một chút.” lê quý đôn Thư Tầm thả tay cô ta ra, lùi về sau hai bước, “Người phụ nữ được phái tới để bảo vệ tôi nhất định phải có kỹ năng xuất chúng ở một phương diện nào đó, cơ bắp của cô không quá mạnh mẽ, bởi vậy không phải là người xuất sắc mặt vũ lực, lại chưa quá ba mươi tuổi, hẳn là không có nhiều kinh nghiệm phá án. Như vậy, một nữ cảnh sát đến từ chi đội điều tra hình sự, còn có kỹ năng đặc biệt gì đủ để bảo vệ một người phụ nữ khác?”

*Hộ khẩu: vùng da nổi giữa ngón trỏ và ngón cái.

“Nhất định là sự xuất chúng trên phương diện vũ khí.” Tả Kinh Thương mở miệng nói, nhìn thẳng về phía Thư Tầm. Lục Tử Khiên nhìn anh, phát hiện trong mắt anh ngoài sự nghiền ngẫm, còn có cả sự vui sướng và thái độ đối địch. Khoan đã, giáo sư, loại thái độ đối địch này của anh đến từ đâu vậy?

“Nếu hai vị chuyên gia đều muốn đến hiện trường, vậy chúng tôi lập tức điều xe tới.” Chi đội trưởng Phó Hiểu Tường cười ha ha, gọi điện thoại liên hệ, rồi quay ra nói: “Phiên hai vị chờ mấy phút.”

Lục Tử Khiên còn chưa hết hưng phấn, căn bản lúc này đã khó lòng kiềm chế, đi tới đi lui trong phòng họp, lúc thì xoay người làm động tác giãn nở lồng ngực, lúc lại duỗi duỗi chân, giống như một lát nữa không phải đi hiện trường điều tra, mà là đi chiến đấu với xã hội đen vậy. “Hả? Kính mắt của ai thế? Ai lại quên không cầm đi này!” Cậu ta chỉ vào một đôi mắt kính ở góc bàn tròn, thuận miệng hỏi.

Khiến cậu ta không ngờ tới là, Tả Kinh Thương lấy từ trong túi ra một đôi găng tay, bước tới cầm lấy đôi mắt kính, nhìn Thư Tầm một cách khiêu khích: “Mấy thứ vặt vãnh vừa này không đủ để tôi chấp nhận việc làm chung với cô, cho nên tiếp theo, chúng ta chơi một trò chơi, nếu như cô không giải đáp được, vậy thì đừng ở Lộ Châu làm vướng chân người khác.”

Nhìn kính mắt trong tay anh, Thư Tầm đã hiểu đại khái cái mà anh gọi là “trò chơi.” Đối mặt với sự khiêu khích mang tính chủ động từ Tả Kinh Thương, Thư Tầm nhún mày, rồi lại cười nhạt.... Nhiều năm không gặp, anh còn lạnh lùng hơn cả năm ấy. Cô từ từ lấy ra một đôi găng tay từ trong túi xách, tỏ ý chấp nhận trò chơi của anh, rồi nói: “Cho dù kết quả có ra sao đi nữa, tôi cũng không muốn làm việc chung với anh.”

Dường như Tả Kinh Thương vô cùng bất mãn với câu trả lời này, nhưng “Không làm việc chung” không phải là điều mà anh mong muốn sao?

Sao.... Sao mà mùi thuốc súng nồng nặc thế cơ chứ, không thể làm việc một cách vui vẻ à? Lục Tử Khiên muốn tự tát vào mặt mình mấy cái, đang yên đang lành lại hồi linh tinh kính mắt làm gì thế nhỉ. “Thầy Tả, trò chơi mà thầy nói không phải cũng giống với bài thì cuối kỳ môn Thực tiễn đấy chứ?”

Tả Kinh Thương gật đầu, xem như khẳng định.

Kỳ thi kia quả thực là ác mộng của sinh viên đại học điều tra hình sự.... Hồi tưởng lại mấy năm trước, khi bản thân còn là một sinh viên đại học ngạo mạn thanh cao, nghe được nội dung của cuộc thi cũng phải trợn tròn mắt, bật hỏi — Cái gì? Thầy Tả đi ra khỏi trường thu gom một đồng đồ dùng bỏ đi và hàng đã qua sử dụng, phát cho từng người một, mỗi người có năm phút đồng hồ để quan sát, sau đó nói ra thân phận đại khái của chủ nhân đồ dùng, thói quen, thậm chí tướng mạo của người đó?!

Trò này được sinh viên đại học điều tra hình sự gọi thân mật là “Điều tra hình sự cao số,” cũng có nghĩa là — số lượng trượt vô cùng cao.

Lục Tử Khiên vẫn nhớ, lúc đó mình được phân công cho một chiếc bình giữ nhiệt bằng inox, cậu nâng nó lên, ngắm đi ngắm lại lật tới lật lui như đang giám định đồ sứ Thanh Hoa đời nhà Nguyên*, thời gian sắp hết nên vội vẽ viết dàn ý, rồi nộp chiếc bình giữ nhiệt cũ ấy lên. Tả Kinh Thương đeo găng tay, giờ chiếc bình lên nhìn một chút, sau đó bảo cậu nói ra kết quả quan sát được.

*Sứ Thanh Hoa thịnh hành nhất vào thời nhà Nguyên, là một loại sứ nổi tiếng tinh xảo và quý hiếm của Trung Quốc.

Lúc đó mình đã nói gì nhỉ? Lục Tử Khiên cố gắng nhớ lại. À, cậu nói từ chất lượng chiếc bình, nước bên trong và sự mài mòn xung quanh tay cầm bình thì có thể suy đoán, chủ nhân của chiếc bình có hoàn cảnh gia đình bình thường, không uống trà, thường dùng tay trái cầm bình, rõ ràng thường ngày hay dùng tay phải để làm việc nhiều.

Kết quả là, cậu trượt.

Sau đó, Tả Kinh Thương nói ra suy luận khiến Lục Tử Khiên cả đời khó quên, cũng bắt đầu tự thời khắc ấy, cậu quyết định cố gắng bỏ công sức học hành, tuy không thể đạt tới trình độ của thầy Tả ngay lập tức, nhưng ít ra... không uổng duyên phận thầy trò.

“Bên trong không có vết động, chứng tỏ chủ nhân không thích uống trà, bên ngoài bình nhìn khá cũ, chủ nhân không chú ý giữ gìn, cho dù thường xuyên uống nước trắng, thì cũng sẽ đọng lại cặn nước, nhưng bên trong bình lại cực kỳ sạch sẽ, tại sao? Bởi vì chiếc bình thường được dùng để đựng nước uống có ga, có thể là coca-cola, sprite..., chúng có thể hòa tan cặn nước. Những người yêu thích loại đồ uống này, cân nặng không nhẹ, tuổi tác không lớn, nhưng anh ta lại chọn chiếc bình giữ nhiệt kiểu dáng cũ như vậy, chẳng qua là để che dấu tai mắt người đời, tỏ vẻ bản thân là người từng trải. Người công tác ở ngành nào mà lại cần tỏ ra từng trải và dùng một chiếc bình giữ nhiệt để đựng nước? Từ tuổi tác của chủ nhân chiếc bình có thể loại trừ anh ta là quản lý cấp cao của một doanh nghiệp, vậy chỉ còn đơn vị hành chính sự nghiệp hoặc doanh nghiệp có vốn của Chính Phủ. Truyện chỉ đăng tại diễn đàn Lê @ Quý, Đôn Ngụy tạo kiểu này khiến anh ta cảm thấy rất ngọt ngào. từ vết môi in ở miệng bình có thể thấy được anh ta thường uống nước ở vị trí nào, người bình thường khi cầm cốc bằng tay trái, thì thường uống nước ở vị trí men về phía bên phải của tay cầm cốc. Nhưng người này lại uống nước ở vị trí đối diện với tay cầm cốc, thói quen này rất đặc biệt, tay cầm cốc nhất định phải gấp vào phía trong, rất nhiều người không uống nước bằng tư thế này. Bởi vậy có thể nói trên một cốc nước, vị trí đối diện với tay cầm cốc là nơi mà môi người khó tiếp xúc nhất — chủ nhân của chiếc bình có bệnh sạch sẽ, khi anh ta uống nước bằng những chiếc cốc khác chắc chắn cũng dùng tư thế này. Hiện tại, chiếc bình này đã bị bỏ đi, vậy gần đây chủ nhân của chiếc bình đã thay đổi việc làm hoặc bị sa thải, nói chung, anh ta đã rời khỏi cương vị trước đây. Trên đây chính là những suy đoán cơ bản nhất về chiếc bình giữ nhiệt cũ này.”

Mấy năm đã trôi đi, nhưng những suy luận năm đó Lục Tử Khiên vẫn thuộc nằm lòng!

Như vậy hiện tại, đôi kính bỏ quên này... Lục Tử Khiên thầm chờ mong.

“Tôi biết anh muốn kiểm tra tôi, nhưng tôi không phải là học sinh của anh, không chấp nhận sự khạo hạc của anh.” Thư Tầm bước tới, cách Tả Kinh Thương một mét rưỡi thì dừng lại. Anh rất cao, nhìn gần khiến cảm giác áp lực còn nặng nề hơn lần đầu cô gặp anh. Cô hơi ngừng lại, logic suy luận không phải sở trường của cô, mười phần thì chỉ nắm chắc tám phần. Biết rằng chín phần là rơi vào thế hạ phong, nhưng trong lòng có một ý nghĩ — trước mặt anh, không được phép để lộ sơ hở, không thì mấy năm nay cô ra nước ngoài còn ý nghĩa gì, cô rời xa quê hương, chẳng phải vì... Ôi, đừng phân tâm! Thư Tầm cương quyết nâng cằm, “Lần lượt xem kỹ kính mắt trong ba phút, mỗi người nói ra một suy luận, nếu như người này không nói được mà người kia có thể nói tiếp, vậy coi như thắng.”

“Một phút!”

Anh thật đáng ghét!

“... Được thôi.”

“Ưu tiên phụ nữ.” Tả Kinh Thương chia tay, đưa mắt kính tới trước mặt Thư Tầm.

Bây giờ thì thầy lại tôn trọng phụ nữ cơ đấy! Lục Tử Khiên vô cùng xấu hổ.

2. Q.1 - Chương 2: Thi Đấu Suy Luận

Hai vị chuyên gia lớn thi đấu suy luận, những người chưa rời phòng họp sao có thể bỏ qua, sôi nổi vây quanh hai người, nhưng cũng không thể bước tới quán gần, đến chỉ đội trưởng Phó Hiểu Tường cũng không lòng được chen lên phía trên.

Một phút qua đi rất nhanh, Thư Tầm đặt đôi kính lên bàn, nhắm mắt suy nghĩ. Thêm một phút trôi qua đến Tả Kính Thương đặt đôi kính về chỗ cũ, ra hiệu cho Thư Tầm bắt đầu.

Thi đấu suy luận kiểu này, vừa đòi hỏi người chơi phải có trí tuệ, vừa yêu cầu người chơi có tầm nhìn chiến thuật. Nhất định phải bắt đầu từ những điều đơn giản rõ ràng nhất, nếu không, chờ bạn khoe khoang xong những suy luận thâm sâu chiếm một số lượng ít ỏi, thì mới phát hiện ra những suy luận đơn giản chiếm đa số đã bị người ta nói hết rồi. Giống như khi bắt đầu nhập cuộc trong cờ tướng, thông thường người ta sẽ đi quân pháo, quân mã hoặc quân tốt, cần bản chẳng ai lại đi khai cuộc bằng cách đi quân tượng. Thế nên Thư Tầm cũng không vội phân tích thâm sâu làm gì, “Là kính lão, trên mặt kính có vương một sợi tóc ngắn, chứng tỏ tuổi của chủ nhân từ bốn mươi lăm trở lên, là nam.”

Tả Kính Thương cũng không vội, anh cũng không phải loại người vừa bắt đầu đã xuất chiêu hiểm ngay lập tức, nhàn nhã thoải mái dựa vào cạnh bàn. Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa, rơi trên vai anh, nơi ấy tựa như được dát thêm một lớp vàng mỏng. Dưới ánh sáng êm dịu, nhìn anh vô cùng đẹp trai, nếu như trong mắt không có quá nhiều nét lạnh lùng của chuyện sát phạt thắng thua, thì vẫn có thể xem như một người đàn ông khiến phụ nữ từ nguyện gần gũi. Lúc này anh nhìn Thư Tầm, tron ánh mắt còn vương chút trầm lắng mơ hồ.

“Độ kính không lớn, ít được lau chùi hay tẩy rửa, thậm chí trên mặt kính còn hằn rõ mấy dấu vân tay, chứng tỏ chủ nhân không có thói quen đeo kính, bởi vậy thường dễ quên ở nơi nào đó mà bản thân không hề hay biết.”

Tim Thư Tầm khẽ run lên, xem ra anh và cô đều giống nhau, cũng không vội nói điểm khó. “Vân tay hằn trên mặt kính có một vết cắt ngang mờ nhạt, đây là vết sẹo do ngón tay bị thương mà thành.”

Thư Tầm vừa dứt lời, Tả Kính Thương lập tức nói tiếp: “Một bên gọng kính đã bị bác màu vì oxy hóa, chứng tỏ chủ nhân thường dùng tay trái đẩy kính, thuận tay trái.”

Thuận tay trái... cũng giống như anh. Thư Tầm thầm liếc nhìn tay trái của anh, cũng tiếp lời ngay sau đó: “Ông ta là một người nghiện thuốc, đến chiếc kính lão ít đeo cũng vương mùi khói thuốc.”

“Đỉnh ốc ở gọng hơi lỏng lẻo, gọng kính xoắn ra phía ngoài, chứng tỏ kính mắt cũng không phù hợp với chủ nhân của nó, đường kính khuôn mặt người này lớn hơn độ rộng của hai gọng kính, bởi vậy mỗi lần đeo, gọng kính đều xoắn ra phía ngoài, khiến nó có hình dạng hiện giờ.”

“Kính mắt có thể gấp lại, phần hông của chủ nhân chắc chắn đeo một hộp đựng kính nhỏ, chiếc hộp sẽ mài mòn dây lưng, cho nên dây lưng của người này dễ hỏng hơn của người khác, thường xuyên phải mua mới. Bình thường, ông ta sẽ không dùng dây lưng đắt tiền.”

Nói qua nói lại, dường như không ai chịu kém ai, suy luận từ chỗ rõ ràng đơn giản rồi dần dần phát triển theo chiều hướng sâu xa phức tạp. Những cảnh sát đứng bên cạnh nghe họ đối đáp đều xôn xao nâng đôi kính lên xem xét, không ngừng gật đầu tán phục. Khi này tới hợp cũng chỉ có vài người, suy luận của hai người bọn họ khiến hình tượng chủ nhân của đôi kính càng lúc càng rõ nét hơn, là đồng nghiệp đã lâu, lúc này mọi người đều đã biết đôi kính này là của ai.

Thư Tầm phát hiện, trên khuôn mặt Tả Kính Thương hiện lên một loại ung dung điềm tĩnh khiến cô cực kỳ phản cảm, giống như người lớn trêu đùa trẻ nhỏ, chẳng lẽ những suy luận của cô trong mắt anh đều là trẻ con gặp phải ông nội? Lại đến lượt anh nói, không biết anh còn muốn công bố phát hiện gì mới đây.

Đúng như dự đoán, Tả Kính Thương nhắm mắt lại, tựa như chuẩn bị xuất ra một đòn chí mạng. Lê quý đồnn Cho nên khi anh mở mắt, lúc ánh mắt anh thoáng lướt qua Thư Tầm, cô bỗng thấy hơi hồi hộp, vội đứng thẳng người, không để khí thế của anh chèn ép. Sau đó, anh trầm tĩnh cất giọng: “Phần khởi động làm nóng người kết thúc, trò chơi chính thức bắt đầu — Chiếc kính lão đơn quang* này vốn dĩ không phù hợp với ông ta, nhưng người này chưa bao giờ có ý định đổi sang chiếc kính lão tiệm tiến đa tiêu** hợp với

mình. Do nghề nghiệp là cảnh sát hình sự khiến ông ta có khuynh hướng không đeo bất kỳ thứ gì, như vậy có thể để lại trong lòng người khác ấn tượng sâu sắc hơn. Tuy ông ta đã lớn tuổi, nhưng có lẽ vẫn muốn đi truy bắt, không chế tội phạm như những người trẻ tuổi. Nhưng cơ hội truy kích tội phạm cũng không nhiều, nên thường thì ông ta phải đọc báo hoặc chơi đánh bài trên máy tính để giết thời gian....” *Kính có một tiêu điểm, chỉ có thể nhìn vật thể trong khoảng cách gần, nhìn vật ở khoảng cách xa sẽ thấy rất mờ. **Kính được xử lý một cách đặc biệt, giúp người đeo nhìn rõ vật thể ở mọi cự ly.

“Chơi đánh bài trên máy tính?!” Lục Tử Khiên không nhịn được hỏi.

Bị ngắt lời một cách đường đột khiến Tả Kinh Thương hơi mất hứng, anh im lặng một hồi rồi giải thích: “Trên mặt kính có rất nhiều vết mờ, vết xước, hầu như đều nằm ở phía bên phải, lần nào ông ta cũng vội vã dùng tay phải tháo kính ra, vứt bừa trên mặt bàn, chắc chắn là vì tay trái thuận của ông ta đang bận làm một việc nào đó quan trọng hơn việc tháo kính, hay nhìn kỹ xem người tới là ai — Việc cầm chuột để đóng cửa sổ trò chơi. Đàn ông bốn mươi, năm mươi tuổi hầu như không có hứng thú với game online đang thịnh hành hiện nay, máy tính của Cục cảnh sát thành phố lại kiểm soát an ninh mạng vô cùng chặt chẽ, cho nên mở những trang web bên ngoài trong giờ hành chính rất dễ bị phát hiện, bởi vậy chơi bài trên máy tính mới có thể thu hút bọn họ.”

Thư Tầm hơi nhú mày, anh phân tích quá mức tường tận, khiến cho cô cảm thấy bất an. Anh nói xong ý của mình, nhìn về phía cô, im lặng ra hiệu cho cô — It's your turn!

“Xe đến rồi, xe đến rồi!” Lão Trương đẩy cửa phòng họp, bước vào, thấy tất cả mọi người đều quay ra nhìn mình, “Sao thế? Không phải muốn tới hiện trường vụ án xem à?”

Mặt to tròn, đeo một cái hộp nhỏ bên hông, tay trái kẹp nửa liều thuốc...

“Lão Trương, kính mắt của ông.” Lục Tử Khiên đưa kính lão cho ông ta, thầm nghĩ trong lòng, “Lão Trương à, ông được lắm, hóa ra ông lười trong văn phòng vào giờ hành chính, không phải để làm việc nghiêm chỉnh, mà là chơi bài!”

Còn những người khác thì đưa mắt nhìn chiếc dây lưng có chữ “H” rất to bên hông lão Trương, cái gì mà “Dây lưng Hermes được người bạn mang về từ nước ngoài.” Hóa ra là hàng dỏm....

Lão Trương — người chỉ nằm cũng trúng đạn, còn không biết chuyện riêng của mình đã bị hai người kia bóc mẽ hoàn toàn, chỉ chăm chăm dẫn mấy người họ xuống lầu.

Do lão Trương chen ngang nên trò chơi đành bỏ giữa chừng, hai người họ tạm thời ở thế cân bằng, thế nhưng trong lòng Thư Tầm cũng hiểu rõ, nếu tiếp tục trò chơi cô chắc chắn sẽ thua, bởi vì... Cô dùng khoe mắt liếc bóng dáng cao lớn đứng cạnh mình — anh còn rất nhiều suy luận chưa nói ra.

“Văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên công”*, anh có bản lĩnh của anh, cô cũng có sở trường của cô. Nghĩ tới đây, cô dịch sang bên một bước, thể hiện rõ sự ghét bỏ bài xích đối với người đàn ông đứng bên cạnh mình. Lê Quý Đôn *Đạo lý có trước có sau, mỗi người ai cũng có chuyên môn trong học thuật của mình.

Sáu hàng ghế trong xe công vụ, Tả Kinh Thương ngồi ở ghế cạnh người lái xe, Thư Tầm ngồi xuống hàng ghế cuối cùng, dọc đường đi chẳng ai nhắc lại trò chơi khi nãy, cũng không ai chủ động mở miệng chuyện trò. Người lái xe tự giải thích loại tình huống này là do sự nghiêm túc thận trọng của chuyên gia, chỉ có trong lòng hai người họ hiểu rõ, đơn giản là không muốn tiếp tục nói mấy lời vô vị với đối phương, một lời cũng không.

Khu chung cư Thế Kỷ Dương Loan ở Tam Hoàn, Lộ Châu, xung quanh cũng không quá sầm uất, hai tòa nhà vẫn còn đang hoàn thiện, một bức áp phích quảng cáo lớn treo ở một mặt của tòa nhà, gì mà “Thế kỷ hưởng thụ, ánh mặt trời trên đỉnh mây mù,” có vẻ vô cùng khí thế. Không biết có chuyện gì xảy ra, mà bức áp phích đang nguyên vẹn ấy lại bị rơi mất một góc, khiến cảnh vật u ám hẳn đi. Người qua đường đều quay đầu lại chỉ chỗ, có lẽ vụ hung án xảy ra hơn một tháng trước vẫn còn chưa phai nhạt trong tâm trí mỗi người, thân phận thực sự của hung thủ, suy đoán về chân tướng của vụ việc vẫn là câu chuyện mà người ta bàn tán xôn xao.

“Chính là chỗ này đây, nhìn đã thấy u ám rồi, còn có người dám ở đây nữa à?”, “Thực ra khu nhà này cũng

được đẩy, nghe nói có rất nhiều công chức, giáo viên đều mua nhà ở đây. Còn hai tòa nhà cũng sắp đưa vào giao dịch, nào ngờ gặp phải chuyện như vậy, anh nói xem, liệu có phải là âm mưu của đối thủ kinh doanh không?”, “Đầu đã thương trường mà leo thang đến mức mưu sát sao! Nói quá rồi!”, “Chưa bắt được hung thủ đúng không? Ôi, sợ quá đi mất...”

Sau khi xuống xe, Tả Kinh Thương và Lục Tử Khiên đi phía trước, nhanh chóng mất dạng. Thư Tầm cũng không vội, đứng ở cửa xe nhìn con đường nườm nượp xe cộ, Tiểu Vi không rõ, đôi mắt ẩn sau chiếc kính râm màu đen kia rốt cuộc đang quan sát thứ gì, đành đứng yên cạnh cô.

Thư Tầm vốn cao gầy, hôm nay lại mặc hần cây đen, vô cùng chuyên nghiệp, đứng ở ven đường, trông rất lạnh lùng.

“Cô Thư, họ đều vào rồi, chúng ta cũng mau vào thôi.” Tiểu Vi quả thực nôn nóng, sợ bị phía Lục Tử Khiên cướp mất phần “Thắng.”

Một lần vấp ngã một lần khôn ra, bây giờ tất cả camera trong khu chung cư đều được đưa vào sử dụng, Thư Tầm vừa xem vị trí đặt camera, vừa đi về phía tòa nhà xảy ra vụ án. Cô nhắc nhở bản thân, cứ làm theo cách của mình thôi, không cần để ý tới Tả Kinh Thương.

Có rất nhiều thứ ở hiện trường đã bị lấy đi, đường sơn trắng trên nền vẽ lại hình dáng thi thể, vị trí rất rõ ràng. Vừa bước vào cửa, Thư Tầm đã nghe thấy Lục Tử Khiên trình bày hướng dẫn tư duy của phía cảnh sát bọn họ, “... Nam chủ nhà Hoàng Văn Uyên chưa trở lại thì hung thủ đã vào nhà giết anh ta, giết Ông Ngọc trước, rồi hần trốn vào đâu đó, sau đấy tiếp tục ra tay sát hại Hoàng Văn Uyên, hoặc là, đang định chạy trốn thì bị Hoàng Văn Uyên về nhà bắt gặp, nên hần ta quyết định ‘không làm thì thôi, đã làm thì làm cho trót’....”

“Dự định ban đầu của hung thủ là tàn sát toàn bộ người trong nhà, đó không phải là ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu hần.” Lê quý Đôn phân tích tâm lý tội phạm là sở trường của Thư Tầm, cô thẳng thắn phủ định suy đoán ban đầu của phía cảnh sát, tránh cho việc điều tra về sau đi theo hướng sai lầm. Cô cất kính râm vào túi, tiện tay lấy ra những bức ảnh chụp lại hiện trường mà cô mang theo, “Một tên hung thủ có suy nghĩ tỉ mỉ tới mức mang theo cả áo mưa, găng tay, sẽ không bao giờ để cho tình huống ngoài ý muốn ‘trong khi chạy trốn gặp phải nam chủ nhà’ xảy ra.”

Cô bước qua Tả Kinh Thương, mắt nhìn thẳng, giống như anh vốn dĩ chẳng hề tồn tại, tiếp tục đánh giá hiện trường theo thói quen của chính cô. Tả Kinh Thương im lặng không lên tiếng, vắt áo vest lên cánh tay, không bị thái độ của Thư Tầm ảnh hưởng chút nào, anh đi mấy lượt từ phòng ngủ tới phòng khách, mở tủ quần áo, két sắt, kiểm tra tủ lạnh, cuối cùng đứng trong phòng bếp, nhìn xung quanh một vòng. “Có thể làm ra chuyện như vậy, quả thực phải có động cơ phạm tội cực kỳ rõ ràng và mãnh liệt.”

Anh không phản bác ý kiến của cô? Thư Tầm nghĩ đi nghĩ lại, sự thật vốn dĩ là như vậy, quả thực anh không có lý do gì để phản bác.

Lục Tử Khiên nói tiếp: “Chúng tôi cũng bắt đầu điều tra từ động cơ phạm tội, khi tra xét các mối quan hệ của Ông Ngọc, phát hiện một người đàn ông tên Hoa Hải Sâm đáng nghi nhất. Hần ta là bạn thời đại học của Ông Ngọc, chuyện hần ta yêu thầm Ông Ngọc có rất nhiều người biết, yêu mà không được đáp lại, giết người, cưỡng dâm cũng khá logic, nhưng.... Theo như hần ta nói, khi vụ án xảy ra thì hần đang công tác ở bên ngoài, có vé xe khứ hồi làm chứng, còn có cả ghi chép đăng ký ở khách sạn. Một kẻ tình nghi nữa là cậu của Hoàng Văn Uyên, là thành phần du côn lêu lổng lại hay đánh bạc, hần ta từng vì tranh cướp đi sản của ông nội Hoàng Văn Uyên, mà đánh nhau với Hoàng Văn Uyên một trận...”

“Vóc dáng hai người này thế nào?” Tả Kinh Thương hỏi.

“Đều rất cường tráng, đặc biệt là cậu của Hoàng Văn Uyên, cao lớn như gấu.”

“Không cần tiếp tục tra xét nữa, không phải bọn họ.” Tả Kinh Thương đáp.

Thư Tầm đang đứng ở vị trí mà Ông Ngọc bị sát hại, xem kỹ từng bức ảnh hiện trường được chụp lại, nghe thấy lời của Tả Kinh Thương, cô không khỏi liếc nhìn bên đó một lần nữa, không ngờ ý nghĩ của anh và cô lại giống nhau như đúc.

Hiện tại mình cũng không hề thua kém anh. Thư Tầm tự nhủ.

Khi ở nước ngoài, tên của Tả Kinh Thương được nhắc đến rất nhiều lần, như sấm động bên tai. Anh không phải du học sinh, nhưng lại rất nổi tiếng trong giới học thuật quốc tế, từng từ chối nhiều lời mời của các trường đại học danh tiếng, khẳng định ở lại trong nước dạy học. Thư Tầm cảm thấy, anh quá tự phụ cổ chấp, hay bởi vì cô ra nước ngoài nên anh mới có ác cảm với mọi thứ ở nước ngoài? Thế nhưng, cô tự cho là bản thân đối với anh chưa có sức ảnh hưởng lớn đến vậy.

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Lục Tử Khiên và Tiểu Vi, Thư Tầm nghĩ, đây chính là lúc thay đổi phương hướng điều tra sai lầm ngay từ đầu của bọn họ.

“Khi chết, Ông Ngọc đi một đôi bít tất nhạt màu, tuy có dính chút máu, nhưng chỗ bít tất ở trong lòng bàn chân lại rất sạch sẽ. Dép đi trong nhà còn đặt ở kệ đựng giày dép, đôi boot cổ ngắn để đi bên ngoài cũng được đặt ngay ngắn ở cửa.” Thư Tầm lấy ra một bức ảnh, “Giả sử cô ấy không có thói quen đi dép trong nhà, vậy thì, vừa phải chăm con, vừa phải nấu cơm xào rau, sao bít tất có thể sạch sẽ đến thế? Lẽ nào, sàn nhà của tất cả các gian phòng trong nhà cô ấy lúc nào cũng sạch tới mức không có một hạt bụi, trừ những thứ như xe kéo nhỏ, cũng có không ít xe ô tô khói bụi qua lại, cách đây không xa, còn hai tòa nhà chưa thi công xong, cho nên có rất nhiều bụi bẩn trong không khí, cửa sổ nhà cô ấy cũng không đóng kín hết, vậy thì vốn dĩ không thể không có lấy một hạt bụi trên sàn nhà, giẫm lên chắc chắn sẽ làm bẩn bít tất.”

Lục Tử Khiên và Tiểu Vi đều sửng sốt, dường như có thứ gì đó bị lật đổ hoàn toàn...

Tả Kinh Thương nhìn bức ảnh trong tay Thư Tầm, khẽ nhếch khóe môi. Cô nói không sai, cho dù hung thủ có xảo quyết đến đâu, bố trí tỉ mỉ tới mức nào, nhưng khi phạm tội thì trong lòng không thể tĩnh lặng như nước, kế hoạch cũng không thể lập tức thay đổi tình hình thực tế, cẩn thận tới mấy cũng có lúc lộ ra sơ hở. Ánh mắt anh dừng trên người Thư Tầm, đôi mắt đen sau tròng kính, khiến người ta nhìn không ra cảm xúc của anh lúc này.

“Ông Ngọc vừa mở cửa bước vào nhà thì lập tức bị người chích điện ngắt xiu, có khả năng hung thủ đã trốn ở cầu thang bộ từ trước. Tầng mười sáu, vốn dĩ chẳng ai đi lên bằng cầu thang bộ, cho nên cầu thang bộ tới tám là nơi ẩn náu tốt nhất. Thừa dịp Ông Ngọc ngắt xiu, hung thủ đóng chặt cửa, lôi cô ấy vào vị trí này...” Thư Tầm đi tới cửa phòng ngủ, “Rồi ra tay sát hại.”

“Tại sao phải lôi cô ấy tới vị trí đó?” Tiểu Vi hỏi.

“Hung thủ cố ý để xác Ông Ngọc ở đây, để có thể dễ dàng thu hút sự chú ý của Hoàng Văn Uyên. Sau đó, hung thủ trốn vào sau cửa, chờ Hoàng Văn Uyên đi vào. Đúng như hần mong muốn, Hoàng Văn Uyên không hề đề phòng, thấy vết máu trên sàn nhà và thân thể của vợ, chẳng kịp suy nghĩ gì khác, vội vàng chạy vào xem có chuyện gì xảy ra. Lúc này, hung thủ nhảy ra từ sau cửa, dùng phương pháp tương tự sát hại Hoàng Văn Uyên. Có lẽ trước khi chết Hoàng Văn Uyên cũng từng tỉnh lại, đáng tiếc anh ta không còn sức lực để phản kháng.” Thư Tầm chỉ vào chiếc boot cổ ngắn của Ông Ngọc, “Nhằm che giấu quá trình phạm tội của mình, hung thủ đã cởi boot của Ông Ngọc rồi đặt ở cửa, thậm chí còn nấu cơm xào rau, tạo tình huống là Ông Ngọc đang nấu cơm dở thì bị giết, còn tại sao hần lại muốn ngụy tạo tình huống như vậy...”

Ánh mắt của Tả Kinh Thương từ từ rơi trên người Thư Tầm, biểu hiện của cô lúc này so với biểu hiện khi cùng anh chơi trò chơi suy luận ban nãy, bình tĩnh tự tin hơn rất nhiều. Quả nhiên, cô ra nước ngoài chỉ để bồi dưỡng chuyên môn phân tích tâm lý tội phạm, nên thực sự có tiến bộ hơn trước. Nhưng cô quá ỷ lại vào việc phân tích tâm lý tội phạm, mà bỏ quên một vấn đề rất quan trọng.

Thư Tầm ung dung nói: “Vốn dĩ hần ta không phải người quen của cặp vợ chồng này, hơn nữa, cho dù hần ta có đến đây làm khách, hai vợ chồng cũng chưa chắc mở cửa cho hần. Hần muốn ngụy tạo chuyện này là do người quen gây nên, đánh lạc hướng điều tra.”

Sai rồi, sai rồi. Tả Kinh Thương dời ánh mắt, đoạn trước đều đúng hết, nhưng đến chỗ này, cô sai rồi, hung thủ không phải muốn ngụy tạo chuyện này là do người quen gây ra, hần còn có mục đích khác không cho ai biết.

“Tổ chất tâm lý của hung thủ thực sự vững vàng đến mức đáng sợ...” khuôn mặt Tiểu Vi tái đi, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng áo, “Rốt cuộc hung thủ đã tính toán bao lâu! Thật khủng khiếp!”

“Tổ chất tâm lý vững vàng?” Thư Tầm hỏi ngược lại, “Hành vi của người phạm tội ở hiện trường, phản ánh đặc trưng nhân cách và phương pháp phạm tội đặc thù của hần ta. Hần thận trọng, cố chấp nhưng do dự

thiếu quyết đoán, có thể nói, kỳ thực hẳn ta không hề tự tin vào khả năng tàn sát của mình. Với hai thi thể đã không còn dấu hiệu sự sống, nhưng hẳn ta vẫn sợ hai người này “sống lại,” cho nên hết dùng dây xiết cổ lại tới cắt yết hầu, mỗi lần làm vậy đều kèm theo suy nghĩ “giết thêm lần nữa,” rồi xác định xem bọn họ đã bị giết chết thật chưa. Nhưng với đứa trẻ kia, hẳn xử lý rất tùy tiện, vì một sinh mệnh nhỏ bé không có ý thức và năng lực phản kháng, cho dù không chết cũng không thể nhận ra hẳn. Vì vậy có thể suy ra, hung thủ không phải là người cường tráng, hẳn vốn dĩ không hề tự tin vào sức mạnh của bản thân.”

“Tôi còn tưởng hẳn ta có tâm lý biến thái hay thậm chí đại hận gì với nạn nhân, nên mới đối xử với hai thi thể như vậy.” Tiểu Vi ngạc nhiên nói: “Không ngờ lại là vì.... Hẳn không cường tráng.”

Tuy hơi hiểu sai một chút, nhưng điểm này, cô nói đúng. Tả Kinh Thương mở miệng nói: “Cho dù là con dao đâm ở bụng nạn nam nạn nhân, vết thương ở cổ tay hay là nữ nạn nhân chết rồi mà vẫn bị xiết cổ, đều không giống hành vi ngược đãi. Những việc mà hung thủ làm với thi thể nạn nhân, mục đích không phải là ngược đãi, mà là “bồi thêm” và “xác nhận họ đã chết.” Theo thống kê, những hung thủ có bệnh ngược đãi, thường hay chọn những phương pháp tàn nhẫn và mang tính sỉ nhục cao hơn để hành hạ thi thể, ví dụ như đâm bừa mấy trăm nhát dao hay cắt bỏ bộ phận nào đó..., đâm giết người ấy có không ít kẻ mang tâm lý biến thái.”

Lục Tử Khiên nghiêm túc gật đầu, miệt mài ghi chép vào sổ tay.

“Từ mừng chín tháng mười một đến mừng bảy tháng tám năm 1888, ở Whitechapel, phía đông London, Jack The Ripper đã giết chết năm người, cắt yết hầu và một bụng, moi hết nội tạng của người bị sát hại ra ngoài. Vào năm 1988 – 1989, xảy ra vụ án Tsutomu Miyazaki, tội phạm bắt cóc, xâm hại và sát hại bốn bé gái từ 4-7 tuổi, sau đó quay, chụp lại cảnh ăn thịt, uống máu.” Tả Kinh Thương không hề tốn sức nói ra tên của những tội phạm dã man khét tiếng.

Chỉ nghe thôi mà đã thấy dạ dày sôi trào... Thư Tầm chen ngang những ví dụ của Tả Kinh Thương, nói: “Hung thủ của vụ án này, hiển nhiên không có ham muốn kiểu đó, hoặc, thể lực của hẳn không đủ để thực hiện loại hành vi tổn sức ấy. Mục đích của hẳn rất rõ ràng — tàn sát, không để ai sống sót.”

Lục Tử Khiên nghĩ, lý do mà thầy Tả hỏi mình vóc dáng của hai kẻ tình nghi ấy là đây, hóa ra thầy cũng đã phát hiện được. Nói gì mà, mỗi người làm theo phương pháp riêng của mình, tôi thấy hai vị phối hợp rất ăn ý đấy chứ.

Tả Kinh Thương và Thư Tầm lại xem xét một hồi, sau khi rời khỏi hiện trường vụ án, cả hai trở lại hai gian phòng làm việc độc lập mà Cục cảnh sát thành phố chuẩn bị cho họ, đóng kín cửa.

Lúc Thư Tầm nghĩ đến việc nhỏ thuốc nhỏ mắt cho mắt đỡ mỏi, liếc xem giờ, thấy đã quá giờ cơm tối từ lâu. Báo cáo tóm tắt trên màn hình laptop đã viết gần xong, nhưng cô luôn cảm thấy có gì đó không đúng — hung thủ không tự tin vào tố chất sức khỏe của hẳn, vậy thì vì sao hẳn phải mang theo bao cao su, kháng kháng tiến hành cưỡng dâm thi thể nữ nạn nhân, nhưng đến dấu vân tay cũng không sót lại, hẳn không cảm thấy việc đó quá nguy hiểm ư? Nhân lúc thuốc nhỏ mắt ngấm dần, cô dựa vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiểu Vi nhẹ nhàng gõ cửa, thò đầu vào hỏi: “Cô Thư, cô có đói không? Cô muốn cùng chúng tôi ra ngoài ăn cơm, hay để tôi mua về cho cô?”

Thư Tầm luôn là người phân rõ công việc và đời tư, cô chớp mắt mấy lần, cảm thấy mắt đỡ mỏi hơn nhiều, liền đứng lên, tiếp tục giữ khuôn mặt lạnh nhạt, “Tôi sẽ tự giải quyết.”

Thật là lạnh lùng xa cách....

Nhưng Tiểu Vi đây phải người dễ dàng chấp nhận sự cự tuyệt, cô tiến lên vài bước, đáng vẻ hơi không nhẽo, “Lãnh đạo cục nói hai vị đều còn trẻ, cô lại du học ở nước ngoài nhiều năm, chắc chắn không thích mấy thứ phiền hà “xã giao,” nên để cho tôi và Lục Tử Khiên tận tình tiếp đãi hai vị. Cô Thư, xin hạ cố cùng chúng tôi ăn cơm đi mà, tôi đưa các vị đi ăn món bò bít tết ngon nhất Lộ Châu.”

Ngồi chung một bàn ăn với Tả Kinh Thương? Thư Tầm bĩu môi ghét bỏ theo bản năng. Chỉ nghĩ thôi mà đã thấy chán rồi.

Thư Tầm cương quyết ngồi xuống, “Tôi còn muốn viết báo cáo tóm tắt thêm lúc nữa, cô cứ đi trước thôi.”

Tiểu Vi hậm hực quay đi, ra ngoài nói với Lục Tử Khiên cô Thư đang làm việc, quên ăn quên ngủ. Bên Lục Tử Khiên cũng chẳng thuận lợi hơn, dường như Tả Kinh Thương cũng không muốn ngồi chung bàn ăn với Thư Tầm, tuy không lấy cớ làm việc, nhưng cũng không hề nể mặt Lục Tử Khiên mà ra ngoài ăn cơm một mình.

“Phương hướng của giáo sư Tả hoàn toàn không dựa theo các góc độ tâm lý để suy đoán hung thủ, mà nghiêng về suy luận thông thường, phân tích tâm lý chỉ là phụ thôi.” Lục Tử Khiên và Tiểu Vi đành cùng nhau đi ăn ở căn tin, lúc này đang vừa nhai một miếng cơm to vừa nói: “Vốn dĩ bọn họ không chung đường, vừa gặp nhau đã biến thành kẻ địch cũng là chuyện bình thường, “đồng hành tương khinh.”* *Người cùng nghề thì đối địch nhau.

Tiểu Vi là người phía Bắc, thích ăn đồ ăn làm từ bột mì, cô cầm cái bánh bao, thở dài nói: “Giáo sư Tả đẹp trai như vậy, hôm nay lúc mới gặp tôi cũng mê mết chết đi được, nhưng mà... quá khó gần! Tôi chẳng dám nói chuyện với anh ấy. Cô Thư cũng thật mạnh mẽ, còn dám cùng anh ấy chơi cái trò suy luận gì đó.”

“Không biết trước đây thầy Tả và cô Thư đã từng gặp nhau chưa, tôi xem lý lịch tóm tắt, thấy hai người họ từng cùng học trong một trường đại học, nhưng ... học cách nhau vài khóa.”

“Chắc là không quen đâu, nếu không dù sao cũng là anh em cùng trường với nhau, sao chẳng thân thiện gì cả?”

“Sao tôi lại thấy cô Thư và Thầy Tả rất xứng đôi?” Lục Tử Khiên nói mà không thèm suy nghĩ, “Hai người đều không thích hòa nhập, trên mạng thường gọi là gì nhỉ ... cao ngạo lạnh lùng?”

Tiểu Vi đập bàn, “Đúng! Chính nó!” Ăn mới một hồi, Tiểu Vi đã thấy Lục Tử Khiên ăn sạch đồ ăn trong đĩa, “Anh đói thế cơ à, ăn như hổ như sói ấy.”

“Tôi còn phải làm việc, trước khi đi, thầy Tả bảo tôi đi giám sát siêu thị gần nhà Hoàng Văn Uyên.” Nói xong, Lục Tử Khiên lau miệng, đi trả đĩa rồi ra khỏi căn tin.

Thư Tầm viết thêm vài đoạn nữa, cảm thấy suy luận của mình bề ngoài nhìn có vẻ hợp lý, nhưng hình như còn sót chi tiết nào đó. Nhưng là chi tiết nào? Cô không thể lâm vào bế tắc thế này được, đóng laptop rồi bước ra khỏi văn phòng — rề miếu ngủ tạng* quan trọng hơn viết báo cáo nhiều. *Chỉ việc ăn cơm.

Cảnh đêm ở Lộ Châu rất đẹp, những quần thể kiến trúc con đường ven biển đều được khoác lên những ánh đèn màu rực rỡ. Những chiếc tàu chở người ngắm cảnh từ từ lướt qua trên mặt biển, những ngọn sóng hình tam giác gợn lên phía sau thân tàu. Thư Tầm tản bộ dọc theo đường lớn Tân Hải, thấy trên đường đều là những quán cà phê và quán bar nhỏ, nam thanh nữ tú ăn mặc thời thượng cầm Ipad ngồi ở vị trí lộ thiên, vừa tán gẫu vừa lên mạng rất hưởng thụ. Cô dùng điện thoại di động chụp vài tấm ảnh đăng lên weibo mới đăng ký, nhưng không biết ... Ai sẽ xem đây.

Thư Tầm chọn đại một quán cà phê rồi bước vào, lúc đi ra, tay trái cô cầm một cốc cacao nóng, tay phải cầm một chiếc sandwich gà hun khói, gió biển thổi vào mát rượi, cô vừa ăn vừa tản bộ, thoải mái vô cùng.

Ăn hết một nửa chiếc sandwich, Thư Tầm cảm giác bị ai đó chạm vào người, cô bắt giắc quay đầu nhìn, thấy Tả Kinh Thương đang giữ chặt cổ tay của một đứa trẻ, đứa trẻ giãy dụa rất mạnh, hẳn là có liên quan tới cú va chạm vừa nãy vào người cô. Anh đột ngột xuất hiện khiến Thư Tầm vừa nghi ngờ vừa mất hứng, chưa kịp tránh ra, đã thấy đứa bé kia giơ tay muốn ném thứ gì đó đi, nhưng bị anh ngăn cản, tay áo sơ mi của anh xấn lên cao, để lộ cổ tay màu đồng nổi gân xanh.

Thư Tầm chăm chú nhìn, thứ kia không phải là điện thoại di động của cô sao?

Ăn trộm?!

Thư Tầm không hề nghi ngờ, nhét miếng sandwich đang dở vào miệng, nhào tới giật lại.

Trong lúc giành giật, ché ngự giầy dụa hỗn loạn, đứa trẻ vùng chạy được, lập tức trốn mất dạng. Thư Tầm nắm chặt điện thoại vừa giật lại về, thở không ra hơi, mới nhớ phải nuốt miếng sandwich trong miệng xuống.

“Chuyên gia tâm lý tội phạm gặp trộm trên đường.” Tả Kinh Thương chấp tay sau lưng, mĩa mai nhìn đáng vẻ nhếch nhác của Thư Tầm.

“Nếu như anh không thể lập tức giải thích tại sao anh lại xuất hiện sau lưng tôi, tôi sẽ gọi cảnh sát tố cáo anh có ý đồ theo dõi quấy rối ngay bây giờ.” Thư Tầm vừa cẩn thận cất điện thoại di động, vừa lùi ra sau ba bước.

“Tôi vẫn ngồi chỗ kia viết báo cáo, cho đến khi bắt gặp một đứa trẻ đi theo cô thò tay trộm điện thoại.” Tả Kinh Thương hất cằm chỉ chỗ ngồi ngoài trời của một quán cà phê cách đó không xa, ở đây còn đặt một chiếc laptop, sự mĩa mai và khinh thường trong mắt anh khiến Thư Tầm thấy khó chịu, cô thậm chí còn nghĩ đến một câu nói ít thiếu lễ phép để hình dung “Mắt chó khinh người,” làm gì có ai mọc mắt ở sau lưng?

Dưới ánh đèn mờ mờ Thư Tầm đang định quay người rời đi, thì thoáng nhìn thấy vài giọt máu còn tươi rơi trên đất, cô nhìn về phía hai tay vẫn chấp sau lưng của Tả Kinh Thương, nhớ đến tình cảnh vừa rồi, đứa trẻ bị anh khống chế chặt chẽ đột nhiên giây dựa chạy thoát....

“So với việc đứng đây nói năng hùng hồn, chi bằng tìm một chỗ băng bó vết thương đi thì hơn.” Thư Tầm bỗng động lòng trắc ẩn, không biết anh bị thương có nặng không, giáo sư điều tra hình sự dừng cầm bắt giữ kẻ móc túi, lại còn bị thương... Thư Tầm cũng thầm khinh bỉ anh, khinh bỉ xong lại lâm vào thế bí, nên giúp anh xử lý vết thương, hay quay đầu rời đi?

“Bị thương ngoài da thôi.” Tả Kinh Thương nâng tay phải, cả bàn tay đầy máu, lòng bàn tay anh bị đứa trẻ kia đâm lung tung mấy phát, may mà anh quen dùng tay trái nên cũng chẳng ảnh hưởng nhiều.

Thư Tầm cầm điện thoại di động, hai tiếng “Cảm ơn” như xương mắc ở cuống họng, không nói thành lời. Dòng máu đỏ sẫm từ tay anh uốn lượn chảy xuống kích thích giác quan của cô, cho đến khi mấy giọt máu từ khuỷu tay anh lần thứ hai rơi xuống nền xi măng, tạo thành một đóa hoa đỏ sẫm, cô không kiềm chế nổi chút đồng cảm còn sót lại trong nội tâm, mấy lời “Hay là tới bệnh viện đi” cũng được thốt lên.

Tả Kinh Thương mở lòng bàn tay, ánh mắt anh khi đánh giá vết thương của chính mình vẫn lạnh lùng như thế.

Thư Tầm nhú lông mày, đưa tay lấy từ trong ví một túi khăn ướt, đặt trên vết thương của anh. Lòng bàn tay anh rất nóng, máu đỏ nhanh chóng thấm đẫm khăn ướt trắng, cực kỳ gai mắt. Giống như trong những câu văn hoa mỹ miều thường tả “Máu tươi nhuộm đỏ tuyết trắng,” cũng khiến cảnh tượng thêm phần bi tráng.

Tình trạng dần vặt này không kéo dài lâu, Tả Kinh Thương đã đẩy tay cô ra, tự ấn xuống vết thương, sai khiến cô như người giúp việc, “Lấy laptop cho tôi.”

Thư Tầm quay đầu nhìn chỗ ngồi khi nãy của anh, mấy bàn xung quanh đều có trai gái trẻ tuổi hẹn hò trò chuyện, bàn tay đầy máu của anh xuất hiện chắc quấy rối người khác. Lúc cô đi tới cầm laptop, nhìn qua nội dung trên màn hình, anh mở ra hai cửa sổ viết báo cáo, cái còn lại là website, là weibo của Ông Ngọc. Trong thoáng chốc, Thư Tầm khá tò mò rốt cuộc anh viết gì trong báo cáo, nhưng rồi cố gắng kiềm chế tính hiếu kỳ, khép màn hình, cầm laptop đi về phía anh.

“Anh có cần tới bệnh viện không?” Thư Tầm hỏi lại một lần nữa.

“Không cần, đừng đi theo tôi.” Anh vừa cầm lấy laptop thì đã không hề nể mặt đuổi Thư Tầm đi.

Ai thêm đi theo anh?!

Nếu anh đã nói vậy, Thư Tầm cũng chẳng còn lý do gì để ở lại. Ngay sau đó, cô lạnh lùng quay người rời đi. Trước khi ngủ, cô xem tin tức trên di động, chợt nhớ tới bàn tay đầy máu của Tả Kinh Thương...

Đứa trẻ kia là trộm cắp chuyên nghiệp, nếu không thì sao lại giấu dao trong người, đâm người rồi chạy trốn?

Trộm cắp chuyên nghiệp? Thư Tầm chợt hiểu ra, ngồi dậy mở laptop, viết một đoạn vào báo cáo.

3. Q.1 - Chương 3: Ẩn Giấu Thân Phận

Buổi họp phân tích vụ án được tiến hành theo lịch trình.

Tả Kinh Thương vừa bước vào phong hội nghị, Lục Tử Khiên đã kinh ngạc hỏi anh: “Thầy, tay của thầy sao thế?”

Ánh mắt của mọi người đều dời về phía tay của Tả Kinh Thương, thấy lòng bàn tay anh quấn băng gạc rất dày chỉ để lộ ngón cái và bốn đầu ngón tay. Thư Tầm ngồi ở một góc của bàn tròn, cũng liếc mắt nhìn một cái, người khác thấy cô vẫn mang vẻ đáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt như cũ, kỳ thực... cô cũng hơi chột dạ.

Băng bó vết thương rất chuyên nghiệp, sau đó hẳn là tới bệnh viện...

Tả Kinh Thương vốn không nghiêm trọng hóa chuyện anh bị thương, từ lúc bước vào phòng họp chỉ nói một câu “Không sai” với Lục Tử Khiên, rồi ngồi xuống một góc của bàn tròn, mắt nhìn thẳng.

Chắc mấy ngày tới trời sẽ có mưa, nên hôm nay vô cùng oi bức. Tả Kinh Thương dùng tay trái nhanh chóng cởi cúc áo ở tay áo phải chiếc áo sơ mi màu lam đậm, có lẽ chợt nhận ra tay phải không tiện cởi cúc ở tay áo bên trái, lại cài vào như cũ. Sau đó, dường như anh mới nhớ tới Thư Tầm, đưa mắt nhìn thoáng qua, thấy cô đang ngồi đối diện hơi chếch với anh.

Trông cô trầm tĩnh hơn trước đây, để thể hiện sự chín chắn của bản thân, cô còn đeo một đôi kính già dặn, nhưng nhìn mắt kính thì biết, cô vốn không cận thị. Thực ra... vẫn chưa đủ chín chắn.

Lại là ánh mắt khiêu khích khiến người ta ghét cay ghét đắng ấy, giống như tướng quân ngồi trên lưng ngựa, tuần tra chiến trường sau khi giành thắng lợi, rốt cuộc anh muốn xua đuổi cô tới mức nào? Thư Tầm cúi đầu.

Sau khi hội nghị bắt đầu, Thư Tầm là người đầu tiên lên tiếng. Cô đứng trước máy chiếu, đẩy gọng kính một cái, vừa chiếu những bức ảnh liên quan, vừa nói hướng tư duy của bản thân. Hôm nay cô mặc một chiếc sơ mi trắng đơn giản, quần cạp cao may tối tôn lên vòng eo nhỏ, giày cao gót mũi nhọn màu đen hơi lộ ra dưới ống quần, khiến cả người trang trọng mà vẫn xinh đẹp nữ tính. Nhưng vẻ lạnh lùng trong mắt lại khiến cô có thêm mấy phần uy nghiêm của một học giả.

“Hung thủ không cao, dáng người gầy yếu, tướng mạo bình thường thậm chí trông rất vô hại, từng nhiều lần đến khu chung cư Thế Kỷ Dương Loan xem xét, nên khi lên vào tòa nhà đã xảy ra vụ án thì không bị ai để ý. Là người không nghề nghiệp hoặc có công việc không bận rộn, có nhiều thời gian lên mạng theo dõi weibo của Ông Ngọc, tính cách hướng nội, thích để tâm vào những chuyện vặt vãnh, mặc gọi chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ, lúc ra ngoài luôn nghi ngờ chưa đóng bình gas hoặc không khóa cửa. Bởi vậy, bước tiếp theo cần điều tra chính là tìm xem bên cạnh hai vợ chồng nạn nhân có loại người này hay không, có thể loại trừ mâu thuẫn kinh tế, vì trong vụ sát hại này không hề có yếu tố tiền bạc. Có thể loại trừ cả bác sĩ, đầu bếp, đồ tể... những người quen thuộc với cấu tạo cơ thể người, biết vị trí trọng yếu của cơ thể để ra tay. Theo như tình tiết nữ nạn nhân bị cưỡng dâm, nhân tố tình cảm đóng một vai trò quan trọng trong vụ án này, nên tăng cường điều tra những người có mâu thuẫn tình cảm với hai nạn nhân.”

Thư Tầm ngừng lại, nhìn mọi người xung quanh vài giây, rồi nói tiếp: “Bên cạnh đó, chúng ta cần xâu chuỗi vụ án. Lê quý Đôn Đền việc nạn nhân đã chết thật chưa, hung thủ cũng phải xác nhận lại tới hai, ba lần, nhưng lại chọn dùng dùi cui điện đánh ngất nạn nhân trước tiên. Nên biết rằng, nếu như điều khiển sai mức điện áp hoặc chọn nhầm vị trí, thì đối phương không những không ngất xỉu, mà còn có khả năng kêu la hoặc phản kháng, với một kẻ có vóc người không cường tráng mà nói, chuyện này không được phép xảy ra. Cho nên, hung thủ chắc chắn từng thí nghiệm trên người khác rất nhiều lần. Dùng từ khóa “Bị dùi cui điện đánh lén” để xâu chuỗi những vụ án gần đây, có lẽ sẽ có phát hiện. Tôi đã nói xong.”

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, Thư Tầm trở lại chỗ ngồi, nét mặt bình tĩnh chờ Tả Kinh Thương tiếp tục lên tiếng.

Cục phó Trần dẫn dò Tiểu Vi, đi xâu chuỗi các vụ án ngay lập tức, tốt nhất là trình lên báo cáo xâu chuỗi trước khi hội nghị kết thúc.

Tả Kinh Thương chậm chậm bước lên trước mọi người, đứng ở vị trí mà Thư Tầm đứng khi nãy.

Mọi người đang nhỏ giọng thảo luận đều im lặng.

“Hung thủ, nữ giới.”

Tả Kinh Thương vừa nói ra bốn chữ này, cả hội nghị ồ lên!

Đến cả Thư Tầm luôn giữ khuôn mặt nghiêm nghị với người ngoài cũng phải ngẩng đầu kinh ngạc, nhìn về phía anh, đôi môi hơi hé.

“Tăng cường điều tra những người phụ nữ có mâu thuẫn tình cảm với hai nạn nhân. Tôi đã nói xong.”

Từ lúc anh đứng dậy báo cáo tới khi trở lại chỗ ngồi, chưa đầy một phút.

Thư Tầm nhìn báo cáo của bản thân, trong đầu không ngừng quay vòng bốn chữ mà Tả Kinh Thương bình tĩnh nói ra — “Hung thủ, nữ giới.”

“Giáo sư Tả...” Trên mặt Trần Dương Trí hiện lên sự kính nể, loại kính nể này xuất phát từ nội tâm, từ khi ông bước từng bước lên vị trí cục phó Cục cảnh sát thành phố tới đây, chưa từng xuất hiện lại, hướng chỉ là với một người tuổi tác kém ông một giáp như Tả Kinh Thương. “Sao anh biết hung thủ... Là phụ nữ?”

Đây cũng là điều mà Thư Tầm muốn biết nhất.

Bấy giờ là Tả Kinh Thương mới mở laptop của anh, “Mỗi lần tiếp xúc giữa phần tử phạm tội và người bị hại, vật chứng và hiện trường phạm tội thì chứng cứ ở hai phương diện này luôn tác động qua lại với nhau, bất kỳ sự tiếp xúc nào đều sẽ để lại dấu vết, phần tử phạm tội luôn để lại một vài thứ trên người bị hại, vật chứng ở hiện trường phạm tội, đồng thời cũng sẽ mang đi một vài thứ.”

Đây là “Nguyên tắc trao đổi Locard” do tiến sĩ Edmond Locard, người đi tiên phong trong ngành khoa học pháp y hiện đại đưa ra*.

*Trong khoa học pháp y, nguyên tắc trao đổi Locard cho rằng, thủ phạm sẽ mang vài thứ gì đó vào hiện trường vụ án và đồng thời mang đi vài thứ gì đó, cả hai đều có thể sử dụng như bằng chứng pháp y, nguyên tắc cơ bản là “Mỗi lần tiếp xúc đều để lại một dấu vết.”

“Hung thủ cố ý để lại hung khí, găng tay và áo mưa dùng để ngăn máu bắn vào người khi gây án, cũng mang đi một thứ.”

Lục Tử Khiên gật đầu. “Có lẽ hung thủ đã mang đi bao cao su, hoặc giấy vệ sinh gì đó mà hắn sử dụng khi cưỡng dâm nạn nhân.”

Chi tiết cưỡng dâm của vụ án này cực kỳ bất thường, đây cũng là chi tiết mà Thư Tầm cảm thấy lạ lùng. Coi như Ông Ngọc và Hoàng Văn Uyên đều đã tử vong, nhưng ở lại hiện trường làm chuyện này cũng không phải hành động sáng suốt. Thứ nhất, trong quá trình cưỡng dâm có thể để lại chứng cứ như lông trên cơ thể, vụn da thậm chí tinh dịch... vv, thứ hai, đã hoàn thành việc tàn sát, thì thời gian ở lại hiện trường nên càng ngắn càng tốt, ai biết được có người đột ngột tới chơi hay không; thứ ba, trước mặt là máu tươi, thì thể, hung thủ vẫn còn ham muốn, tiện thể cưỡng dâm một lúc, sau đó nấu cơm xào rau ngụy tạo tình huống người quen sát hại?! — Nếu hung thủ biến thái như vậy, thì việc đó cũng hợp lý.

Chắc chắn Tả Kinh Thương đã tìm ra sự bất hợp lý trong tình tiết cưỡng dâm tưởng chừng như hợp lý ấy.

“Vứt bỏ bao cao su, theo suy đoán bình thường, là vì bên trong có chứa tinh dịch của hung thủ. Thế nhưng, trên thực tế, nữ nạn nhân cũng không bị cưỡng dâm.” Nói đến điểm này, ánh mắt của Tả Kinh Thương lướt qua mặt Thư Tầm, cô lại bỏ qua manh mối quan trọng như vậy. Quả nhiên, hoàn toàn dựa vào phân tích tâm lý tội phạm để phán án vừa chủ quan vừa phiến diện, thậm chí còn vô tình che chở cho hung thủ. “Tôi đã hỏi bên pháp y, vết thương vào đầu, đặc biệt là vết thương sau đầu có hình dạng ra sao, nhận được câu trả lời như sau — bị vật nặng đập vào, xương sọ vỡ nát, rách da đầu. Để phát tiết một cách nhanh chóng, thường thì động tác cưỡng bức luôn rất dữ dội, Ông Ngọc đã tử vong cho nên hung thủ có thể thích làm gì thì làm. Giả sử tình tiết cưỡng dâm thực sự xảy ra, vậy Ông Ngọc sẽ có ít nhất một vết thương ma sát với sàn nhà ở diện tích rộng, trên cơ thể cũng hình thành một vài dấu vết mà pháp y có thể phát hiện được như trầy da, xuất huyết dưới da,... Nhưng ở đầu và cơ thể nữ nạn nhân đều không có vết thương nào như vậy.”

“Ngộ nhỡ hung thủ đột nhiên từ bỏ việc cưỡng dâm nửa chừng thì sao?”

“Tâm lý tội phạm không phải sở trường của tôi.” Tả Kinh Thương chuyển vấn đề này cho Thư Tầm, mỉa mai việc dùng phân tích tâm lý chỉ ra thủ đoạn của hung thủ, làm gì có chuyện anh không am hiểu phân tích tâm lý, vấn đề mà Tiểu Vi nêu ra, anh đã nghĩ tới từ lâu rồi.

Thư Tầm thăm lườm anh, “Trong vụ hung án này, tất cả các hành vi của hung thủ đều có ý nghĩa riêng, hung thủ là một kẻ có năng lực tổ chức, tâm tư kín đáo, hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế khiến mọi hành vi đều đã được lên kế hoạch xong xuôi từ lâu. Giả sử hung thủ là nam giới, vậy trong lúc lên kế hoạch, thêm vào hành động cưỡng dâm này, chẳng hề có chút ý nghĩa nào với hắn. Cho nên, chỉ có thể vì ẩn giấu điều gì đó mà hung thủ nhất định phải làm như vậy.”

Nói xong, Thư Tầm nghĩ, tôi quên một vài thứ, nhưng tôi không bao giờ cho phép anh khiến tôi phải xấu hổ trước mặt mọi người.

“Trước khi nữ nạn nhân về nhà, đã tới siêu thị gần nhà mua một ít nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối. Trong lúc đợi tính tiền, cô ấy chụp một bức ảnh cho con, đăng lên weibo.” Tả Kinh Thương nói tiếp, giống như tận mắt chứng kiến mọi sự việc xảy ra trong ngày hôm ấy, weibo của Ông Ngọc xuất hiện trên màn hình laptop, “Dựa vào tấm hình này, chúng ta có thể biết được cô ấy đứng tại quầy thu ngân nào.”

Lục Tử Khiên phát video giám sát ngày hôm ấy, mọi người xem một lần, cũng không phát hiện có điều gì bất thường.

Tả Kinh Thương bước tới màn hình máy chiếu, chạy lại video lần nữa, tại một vị trí nào đó, anh nhấn “Tạm dừng,” lấy ra bút hồng ngoại chỉ lên quầy thu ngân, “Hôm ấy Ông Ngọc mua rất nhiều thứ, nhưng không hề mua...”

“Cà rốt?!” Thư Tầm mở to hai mắt.

Mọi người đều cố gắng ngẩng cổ lên nhìn, tuy hình ảnh không quá rõ ràng, nhưng có thể thấy được những thứ mà Ông Ngọc mua, không có cà rốt.

Tả Kinh Thương nói tiếp, “Trong tủ lạnh chỉ có mấy hộp sữa bò, đồ hộp và dụng cụ mở bia. Theo như weibo của Ông Ngọc, bình thường bọn họ không ăn cơm ở nhà, có lúc là tới nhà cha mẹ, có lúc ra ngoài ăn, dịp nấu cơm ở nhà vô cùng ít ỏi, cho nên xác suất tủ lạnh có chứa rau dưa trái cây là rất thấp. diễn đàn Lê Quý Đôn Trong phòng khám nghiệm hiện trường còn bảo lưu túi mua hàng của Ông Ngọc, bên trong không có hóa đơn mua hàng của siêu thị, ở hiện trường cũng không tìm thấy, nó đã bị hung thủ mang đi cùng với bao cao su. Hung thủ đã lên kế hoạch rất tỉ mỉ, đến chi tiết nhỏ như vậy cũng nghĩ tới.”

Lẽ nào.... ?! Không thể nào.... Thư Tầm che miệng, lần đầu tiên sau bao năm cô lại hành động ấu trĩ này, bởi vì chân tường quả thực... Sao hung thủ có thể làm vậy?! Lúc này, cô đã chẳng màng tới thắng bại, chỉ muốn nghe anh nói tiếp.

“Hung thủ là phụ nữ, sau khi sát hại cả gia đình, ngụy tạo tình huống nữ nạn nhân bị cưỡng dâm bằng cà rốt và bao cao su. Cô ta dùng nồi cơm điện tự động nấu cơm, thái lát cà rốt xào qua mấy lượt, rồi cởi áo mưa, giặt tay, cầm theo những thứ mà cô ta mang đến rời khỏi hiện trường.”

Trong sự tĩnh lặng sau khi ồn ào, Lục Tử Khiên nắm chặt tay, cả người run run — Thấy chưa! Các người đã thấy chưa! Đây là thầy Tả Kinh Thương mà cậu vẫn luôn sùng bái kính phục!! Bình tĩnh, tự tin, một lời trúng đích.

Thiếu sót trong những báo cáo trước đây, nguyên nhân khiến cảnh sát điều tra một tháng mà không có kết quả: không tự tin vào thể lực của mình, muốn giấu diếm chân tướng không để ai tìm ra... Nếu như hung thủ đúng là nữ, vậy tất cả đều có thể giải thích được. Thư Tầm thở phào một hơi, mới thấy sau lưng mình chảy ra một lớp mồ hôi. Quá trình dẫn dắt mọi người tiếp cận chân tướng của anh quá đặc sắc, khiến cô kích động đến mức sống lưng đổ mồ hôi. Cô nâng cốc, uống một hớp cà phê đã nguội từ lâu, ngăn ngor một mình.

Hung thủ xảo quyệt như vậy, nhưng không thoát khỏi nỗi đôi mắt hiểu rõ hết thấy của anh.

Cô từng yêu đôi mắt này, cũng từng hận nó.

“Giáo sư Tả, nói thật, chẳng ai trong đội chúng tôi phát hiện ra cà rốt trong nồi có vấn đề.” Chi đội trưởng Phó Hiểu Tường lắc đầu, “Hồ thẹn hồ thẹn...”

Mọi người bắt đầu mồm năm miệng mười xôn xao bàn tán. “Ai mà ngờ được, chứng cứ quan trọng nhất ở ngay dưới mắt chúng ta!”, “Mẹ nó, chúng ta điều tra sai từ đầu! Chỉ chăm chăm tìm xem người đàn ông

nào có thù với bọn họ, trúng mưu của hung thủ!", "Chiêu này của ả cũng hiểm quá, chắc là kẻ biến thái rồi!", "chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó nuôi!", "Giờ chứ, lòng dạ đàn bà là độc nhất đấy!"

Tiểu Vi vừa cầm báo cáo bước vào, chảy mồ hôi lạnh, này, mấy anh có thể để ý tới cảm nhận của tôi và cô Thư một chút được không....

"Cục phó, Phó đội, đã xâu chuỗi xong các vụ án." Tiểu Vi bước lên, "Bắt đầu từ năm kia, ở vùng ngoại thành và xung quanh thị trấn đã xảy ra bốn vụ án cố ý đánh người, người bị thương đều bị dùi cui điện đánh lên vào buổi tối, trong đó hai người ngất xỉu ngay tại chỗ, hai người khác ngã xuống đất, lúc đứng dậy đuổi theo hung thủ thì đã chậm. Trong mỗi vụ, hung thủ đều chỉ dùng dùi cui điện giật một lúc, không lấy đi tiền bạc, cho nên mọi người đều cho rằng bốn vụ án này là trò đùa dai, không liên hệ với vụ án 14/3."

Trong mắt Trần Dương Trí hiện lên sự vui mừng: "Có bắt được người làm trò đùa này không?"

"Vẫn chưa bắt được?"

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Thư Tầm. Quả nhiên cô nói đúng!

Thư Tầm không để ý tới ánh mắt của mọi người, đưa mắt hỏi: "Thời gian xảy ra mỗi vụ cách nhau bao lâu?"

"Một vụ xảy ra vào tháng ba năm kia, một vụ xảy ra vào tháng tám và một vụ xảy ra vào tháng mười hai đều ở năm ngoái, một vụ vào tháng hai năm nay."

Thời gian cách nhau càng ngày càng gần, sau khi trải qua bốn lần "thử nghiệm", hung thủ đã nắm vững cách điều chỉnh điện áp và vị trí đánh lên, cuối cùng áp dụng vào thực tiễn.

Giới tính của hung thủ được xác định, phương hướng điều tra hoàn toàn ngược lại. Mấy ngày sau, tổ trọng án bốn ba khắp nơi, điều tra quan hệ xã hội của hai vợ chồng một lần nữa.

Mấy ngày rảnh rỗi, Thư Tầm ngồi máy bay tới Thủ đô, đến Đại học Điều tra hình sự làm thủ tục nhập chức, bắt đầu từ tháng chín, cô sẽ dạy học ở trường học cũ của mình. Nhưng khát vọng của Thư Tầm không chỉ giới hạn ở đó, cô định dạy học ở đây mấy năm, rồi chuyển đến nơi khác làm việc, cô muốn chu du khắp các thành phố to nhỏ trên mọi miền tổ quốc, ngắm nhìn non sông tươi đẹp, cho tới khi gặp được một người đàn ông khiến cô tự nguyện sống cuộc đời yên bình.

Phân tích các góc độ của Tâm lý là môn học mới, địa vị còn kém xa môn Điều tra hình sự học, Logic học mà Tả Kinh Thương đang giảng dạy. Thư Tầm nhìn một lô giới thiệu về Tả Kinh Thương trên danh sách giảng viên trường, khỏe miệng hơi rũ xuống, đặt danh sách về vị trí cũ.

Đã lâu không trở lại, Thư Tầm tản bộ dọc theo con đường trong khuôn viên trường, từng ký ức về thời sinh viên dần dần hiện lên. Đại học Điều tra hình sự xây dựng thêm khu nhà phía nam, hồ nhân tạo, thư viện mới, nhà tập thể dục tổng hợp... bên cạnh khu giảng đường có sẵn, đẹp tựa như công viên ven hồ.

Thư Tầm đi tới toàn nhà giảng đường khoa Tâm lý, lặng lẽ ngắm nhìn một hồi, rồi rời đi. Cô nghĩ, chờ vụ án này kết thúc, trước khi đi làm, vô sẽ về nhà ở Vụ Kiềm trước, viết nốt phần cuối cùng của luận văn tiến sĩ, ở bên cha mẹ nhiều hơn một chút, vì dù sao bây giờ ông bà cũng chỉ có một đứa con gái là cô... Nếu như, năm đó Tả Kinh Thương không tham dự vào vụ án em trai cô cùng một đám côn đồ đánh người tử vong....

"Một đao chí mạng là do em trai của em đâm." — Cô mãi mãi không thể quên được dáng vẻ lạnh lùng của Tả Kinh Thương khi nói ra câu này, dường như toàn thế giới chỉ có một mình anh là sứ giả của chính nghĩa, đẩy thẳng em trau Thư Phóng vừa mới thành niên của cô vào tù giam.

Mấy năm trôi qua, Thư Tầm cũng đã hiểu được. Thư Phóng quả thực có tội, nó phải trả giá lớn cho sự ngu ngốc và phản nghịch của mình, thế nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được sự thực người nói ra chân tướng lại là Tả Kinh Thương, điều này khiến cô không thể chịu nổi.

Chia tay. Con người của Tả Kinh Thương kiêu ngạo như vậy, khi nghe được Thư Tầm nói ra hai chữ ấy, vẻ mặt không hề thay đổi, quay đầu rời đi, từ đây coi nhau như người xa lạ. Rõ ràng mỗi chúng ta đều từng nói, dù có thế nào, cũng sẽ không hai lòng, mãi mãi không xa rời nhau.

Có lẽ dùng một câu thơ trong Phùng Đường thi bách thủ* để miêu tả là chính xác nhất — “Thu thiên đoản đáo một hữu, nhĩ ngã đoản đáo bất năng hồi đầu**.

*Là tuyển tập 116 bài thơ của tác giả Phùng Đường, không giống như thơ Đường, tác giả Phùng Đường dùng một phương thức đơn giản nhất, thẳng thắn nhất để biểu đạt cảm nhận và sự thấu hiểu của mình đối với tình yêu và cuộc sống. Thơ của Phùng Đường được xem là sự kết hợp của Kinh thi, thơ Đường, thơ haiku, và ca dao dân ca – Dịch từ Douban Trung Quốc.

** Ngày thu ngắn tựa hư không, giữa em và anh ngắn tới mức chẳng thể quay đầu – Tạm dịch nghĩa.

Bây giờ, cuối cùng Thư Tầm cũng học thành tài, trở về nước, nhưng lòng đã tựa tro tàn. Khi nhận được lời mời, cô nóng lòng thử sức, muốn tự tay làm được một việc lớn để chứng minh năng lực của bản thân, nhưng không ngờ bộ công an cũng mời một vị chuyên gia nữa, lại là anh, Tả Kinh Thương.

“Tính lý chi trung, ý liêu chi ngoại.”*

*Hợp tình hợp lý, nhưng ngoài dự đoán.

“Tôi muốn vẽ sớm mai.

Vẽ sương mù

Để thấy được nụ cười

Vẽ nên những gì tươi đẹp nhất

Không còn tình yêu khổ đau

Em chưa từng thấy màu đen

Mắt em là sắc màu tinh khôn

Em vĩnh viễn ngắm nhìn tôi

Vĩnh viễn, ngắm nhìn

Chẳng bao giờ quay đầu rời xa.”

Thư Tầm tháo chiếc kính gọng đen xuống, tải xuống báo cáo điều tra từ hòm thư điện tử mà Tiểu Vi gửi tới.

Đời sống riêng của Ông Ngọc cũng giống như mọi phụ nữ đảng hoàng khác, chỉ qua lại với vài người bạn thân thiết, thỉnh thoảng đến quán bar, ngoại trừ một vị lãnh đạo nữ luôn thấy cô gai mắt, lê quý đôn cũng không có xích mích tình cảm với ai. Thế nên, vị lãnh đạo nữ gần bốn mươi mà chưa lập gia đình Đối Tiếp Dư này, liền trở thành một trong số các đối tượng bị tình nghi, chị ta nói, ngày 14 tháng 3, từ sáu đến tám giờ, chị ta đang ở công ty làm thêm giờ, nhưng không ai có thể làm chứng cho chị ta.

Hoàng Văn Uyên lại không giống vậy, đời sống riêng của anh ta bẽ bối như một cái nồi bằng cát. Bên cạnh tính cực đoan và ham mê theo đuổi vật chất, khiến người ta chú ý nhất là việc anh ta từng có mười bảy cô bạn gái cũ và trải qua vô số cuộc tình một đêm, những người phụ nữ này sẽ được lược bỏ dần trong quá trình điều tra. Lý do mà anh ta kết hôn với Ông Ngọc, một mặt vì anh ta đã tới độ tuổi kết hôn, mặt khác, điều kiện gia đình Ông Ngọc rất khá.

Sinh hoạt thối nát của anh ta trước khi kết hôn làm chậm tiến trình điều tra của tổ chuyên án.

Thư Tầm chỉnh sửa lại hồ sơ vụ án một lần, rồi bắt đầu tưởng tượng ra chân dung của hung thủ.

Là người học ngành khoa học xã hội;

Có ngày nghỉ cố định, không phải đi làm cả ngày;

Người ngoài cảm thấy cô ta là người hướng ngoại;

Có giấy phép lái xe, có xe;

Gần nơi làm việc hoặc nơi ở có công trường đang thi công;

Là người yêu thích tiểu thuyết trinh thám, phim ảnh hồi hộp khủng bố;

Có bạn bè hoặc người thân ở gần khu vực xảy ra vụ án, hoặc từng đến nơi giao dịch nhà ở xem trước mô hình bên trong khu chung cư.

Những cô bạn gái hẹn hò thời còn đi học đã chia tay không còn liên lạc nữa và đối tượng tình một đêm đều bị loại trừ.

Sau khi gửi cho tổ chuyên án chân dung hung thủ, thì chỉ vùn vụt mười phút sau Thư Tầm nghe thấy có vài tiếng gõ cửa từ cửa chính đóng chặt của văn phòng.

“Mời vào.”

Cửa mở, Thư Tầm đưa mắt nhìn lên, Tả Kinh Thương đi vào, đứng trước bàn làm việc màu đen.

Băng gạc kín mít trên tay anh đã được gỡ xuống, bóng dáng cao lớn chặn lại một nửa ánh sáng xuyên thấu qua cửa.

“Có chuyện gì thế?” Thư Tầm nói với giọng nói mang tính chất công việc, giữ vững dáng vẻ lạnh nhạt, “Có việc mau nói, không việc mau rút.”

Anh không cầm bất kỳ tờ giấy nào ghi lại chân dung hung thủ, nhưng thuật lại không sót một câu một chữ, sau đó nói tiếp, kèm theo ý nghi ngờ và khinh thường, “Sai lầm của cô là ỷ lại hoàn toàn vào suy luận điểm chung và logic thường quy, quên mất đặc tính tâm lý của từng hành vi phạm tội. Phân tích tâm lý vĩnh viễn nên triển khai sau khi nghi phạm sa lưới, chứ không phải trước khi loại trừ nghi phạm.”

“Nhưng không thể phủ nhận, khắc họa chân dung bằng phân tích tâm lý, có thể tiết kiệm không ít phiền toái cho tổ điều tra, bên cạnh đó, trước nay tôi chưa từng nói tất cả những miêu tả này hoàn toàn chính xác, hoặc hung thủ giống với từng hạng mục được nêu ra. Có lẽ chỉ phù hợp ba, bốn mục, thậm chí một mục.” Thư Tầm không hề kiêng dè phản bác, “Trong quá trình anh suy luận, diễn đàn Lê Quý Đôn cũng phải sử dụng ít nhiều đến tâm lý tội phạm, dù sao cũng tốt hơn mò kim đáy biển.”

“Sau khi kết thúc việc mò kim đáy biển, cô cho rằng chứng cứ khóa chặt hung thủ sẽ là gì?”

“Đây không phải là sở trường của anh sao?” Thư Tầm nhanh chóng hỏi ngược lại, “Đến việc hung thủ muốn che giấu giới tính, anh còn nhìn ra, chút chuyện vặt vãnh này còn phải hỏi tôi ư?”

Ánh mắt Tả Kinh Thương nghiêm nghị, nhìn cô chăm chú, “Sở trường của cô làm nhiều quá trình điều tra của tôi.”

“Tôi vốn không muốn giúp anh. Hơn nữa...” Thư Tầm dựa vào sát lưng ghế, một phần vì ngứa đầu nói chuyện với anh quá mỗi cổ, phần vì... Anh khiến người khác cảm thấy vô cùng bức bối, cách xa một chút thì an toàn hơn, “Anh cũng có thể chỉ ra, chân dung hung thủ mà tôi xây dựng sai ở đâu.”

Ai cũng không nhắc lại chuyện trước đây, giống như phương pháp điều tra bất đồng nên vừa thấy mặt đã như hai người lạ, gay gắt đối chọi như nước với lửa, chỉ là... Anh còn nhớ những kỷ niệm năm đó sao, còn nhớ khuôn mặt em năm hai mươi tuổi sao? Thư Tầm nhìn thẳng vào đôi mắt đen nghiêm nghị kia, trầm nghĩ, không phải không nhớ rõ, vốn dĩ không muốn nhớ tới thôi.

“Học ngành khoa học xã hội, người ngoài nghĩ cô ta là người hướng ngoại, yêu thích tiểu thuyết trinh thám, phim ảnh hồi hộp khủng bố.” Tả Kinh Thương chỉ ra mấy mục, “Có sai lầm.”

“Thật sao?” Thư Tầm nhú mày, “Mục yêu thích tiểu thuyết trinh thám, phim ảnh hồi hộp khủng bố là tôi thêm vào bằng trực giác, bỏ đi là được.” Nói rồi, cô mở giấy, “Những mục khác tôi chắc chắn không thay đổi.”

“Lý do.”

Thư Tầm cúi đầu chìm vào suy nghĩ một hồi, “Thí nghiệm trên người khác đến bốn năm lần mới tìm ra phương pháp sử dụng dùi cui điện tốt nhất, loại hành vi này quả thực rất giống người học khối khoa học tự

nhien, luôn chú trọng khuôn mẫu và số lần thí nghiệm, nhưng... nếu xuất thân từ khối kỹ thuật, như anh chẳng hạn, hai lần là đủ đúng không?”

“Một lần.”

Thư Tầm dùng ánh mắt, “Coi đi, anh tự chui đầu vào lưới” để nhìn anh, nói tiếp: “Hung thủ rất thích che giấu bản thân, thứ này không thể nảy sinh trong chốc lát, mà xuất phát từ tính cách. Thông thường người ta cho rằng, người hướng nội hay giấu diếm tâm sự của bản thân, nhưng thực ra còn một loại người khác, bề ngoài là người hướng ngoại, nhưng nội tâm rất u ám, dùng một từ phổ biến gần đây để hình dung, đó là “bệnh trầm cảm ‘ánh mặt trời.’” Người có tính cách hướng nội luôn không bao giờ che giấu việc tính cách của bản thân là hướng nội, nhưng hung thủ thì khác, ẩn giấu nỗi buồn của chính mình, bình thường chỉ biểu hiện với mọi người hình ảnh “ánh mặt trời,” nhưng ham muốn báo thù bị kiềm nén quá mạnh mẽ, dẫn đến tâm trạng tiêu cực, mong muốn mà không được đáp ứng tích lũy trong thời gian dài, cuối cùng sẽ bùng nổ.”

“Thư Tầm.”

Thư Tầm còn định nói tiếp để khẳng định suy đoán của bản thân, bỗng nghe anh dùng giọng nói trầm âm gọi tên mình, không khỏi hoảng hốt, nhưng mau chóng lấy lại bình tĩnh, nghiêm mặt nhìn anh.

Anh để tay lên mặt bàn, hơi cúi người, im lặng nhìn cô.

“Mục yêu thích tiểu thuyết trinh thám, phim ảnh hồi hộp khủng bố không cần bỏ.”

Còn đang mong mỗi anh sẽ nói gì đó, ai ngờ anh chỉ phán một câu như vậy. Thư Tầm thấy khó hiểu trong lòng, anh tự tìm sang chất vấn cô, cuối cùng nội dung của chân dung hung thủ vẫn chẳng hề thay đổi.

Tả Kinh Thương dời ánh mắt đi, “Ngoài ra, nên thêm một mục là “Giỏi nấu ăn.” Dứt lời, bước ra khỏi phòng.

Thư Tầm tìm lại ảnh chụp hiện trường, thấy cơm được nấu chín rất vừa, bên cạnh đó, cà rốt trong nồi đều được thái rất đều, thấy được kỹ thuật xắt rau củ của hung thủ rất tuyệt, nếu không giỏi nấu ăn, muốn thái cà rốt đều tới vậy hẳn là mất rất nhiều công sức. Cô hiểu ra, không phải anh muốn phủ định suy đoán của cô, mà còn muốn bổ sung thêm. Xì, người nào ban đầu hùng hùng hổ hổ nói mình làm nhiều quá trình điều tra của anh, cuối cùng còn chạy sang hoàn thiện việc khắc họa chân dung hung thủ?

Không thể hiểu nổi anh đang nghĩ gì nữa, còn không thèm đóng cửa. Thư Tầm đứng dậy, cẩn thận đóng cửa lại.

“Lại thay đổi sao? Lúc này, tôi vô tình thấy giáo sư Tả vào phòng cô Thư tranh luận, nói khắc họa chân dung hung thủ bằng tâm lý quấy nhiễu điều tra.”, “Dùng chân dung của cô Thư, chúng ta có thể loại trừ mười mấy người.”, “Rốt cuộc chúng ta nên nghe ai đây?” “Đợi mất tiếng nữa xem, nếu phía giáo sư Tả không đưa ra ý kiến hoặc phương hướng điều tra khác, vậy cứ nghe theo cô Thư thôi.”

Mấy phút sau, một file chân dung hung thủ khắc họa bằng tâm lý đã qua sửa chữa được gửi đến tổ chuyên án, Thư Tầm còn nói thêm: “Hai mục ‘có ngày nghỉ cố định, không phải đi làm cả ngày; ‘giỏi nấu ăn’ là hai mục ‘nhất định phải phù hợp.’”

Hai ngày sau, tổ chuyên án giao cho Thư Tầm và Tả Kinh Thương danh sách người tình nghi sau khi đã sàng lọc.

Hầu như những người phụ nữ bị loại bỏ đều không phù hợp với hai mục “Có ngày nghỉ cố định, không phải đi làm cả ngày, giỏi nấu ăn.” Còn có người rời khỏi Lộ Châu từ lâu, trước khi xảy vụ án cũng chưa từng trở lại.

Tổng cộng có bốn kẻ tình nghi.

Sếp nữ của Ông Ngọc - Đới Tiệp Dư. Khi còn trẻ bị mấy người bạn trai làm cho lỡ dở, nên ba mươi tám tuổi vẫn chưa kết hôn, vì nghe được Ông Ngọc và các nhân viên nữ bàn tán về mình trong nhà vệ sinh, từ đó bắt bí mấy cô này đủ thứ, những nhân viên nữ kia đều từ chức hoặc đi nơi khác, chỉ có Ông Ngọc còn ở lại dưới trướng chị ta. Cha Ông Ngọc và cấp cao của công ty có quan hệ khá tốt, nên Ông Ngọc vẫn thường đối nghịch với Đới Tiệp Dư.

Trước khi vụ án xảy ra vài ngày, hai người từng có một trận cãi vã nảy lửa. Đới Tiệp Dư phù hợp với các mục trong chân dung hung thủ sau: “Học ngành khoa học xã hội, có ngày nghỉ cố định, không phải đi làm cả ngày; có giấy phép lái xe, có xe; giỏi nấu ăn; có bạn bè thân thiết hoặc người thân ở gần nơi xảy ra vụ án.”

Mối tình đầu của Hoàng Văn Uyên - Hạ Hiểu Đồng, chia tay rồi tái hợp với Hoàng Văn Uyên từ trung học cơ sở tới giờ, vướng mắc tình cảm của hai người kéo dài đến hơn mười năm. Diễn đàn Lê Quý Đôn Hạ Hiểu Đồng sắp tốt nghiệp thạc sĩ, cũng từng hẹn hò với một hai người bạn trai, nhưng đều chia tay vì phát hiện còn dây dưa lằng nhằng với Hoàng Văn Uyên. Hiện tại cô ta đang gửi hồ sơ tìm việc ở Lộ Châu, nghe nói con đường tìm việc cũng không thuận lợi. Cô ta phù hợp với các hạng mục trong chân dung hung thủ sau: “Học ngành khoa học xã hội, không phải đi làm cả ngày, người ngoài nghĩ cô ta là người hướng ngoại, có giấy phép lái xe, giỏi nấu ăn.”

Bạn gái cuối cùng của Hoàng Văn Uyên trước khi kết hôn - Trâu Lôi Lôi, lãnh đạo của một doanh nghiệp quốc gia khổng lồ, giỏi ca múa, đẳng cấp nữ thần trong mắt mọi người, vì phát hiện đời sống riêng tư thối nát của Hoàng Văn Uyên nên chia tay, bởi vậy bị không ít kẻ dèm pha chê cười. Cô ta mới đính hôn cách đây không lâu, sắp cử hành hôn lễ. Cô ta phù hợp với các mục: “Học ngành khoa học xã hội, có ngày nghỉ cố định, không phải đi làm cả ngày; người ngoài nghĩ cô ta là người hướng ngoại, có giấy phép lái xe, có xe; gần nơi ở hoặc nơi làm việc có công trường đang thi công; yêu thích tiểu thuyết trinh thám; từng đến nơi giao dịch bán nhà xem mô hình bên trong khu chung cư; giỏi nấu ăn.”

Từng mang thai đứa con của Hoàng Văn Uyên, cuối cùng bất đắc dĩ phải phá thai – Ngải Miểu, nhân viên ngân hàng, cực kỳ xinh đẹp, lúc trước Hoàng Văn Uyên theo đuổi cô ta rất rầm rộ hoành tráng, hai người ngang nhiên chung sống, nghe nói đã từng tính đến việc kết hôn, nhưng vì điều kiện kinh tế của gia đình Ngải Miểu không tốt, không thể đáp ứng yêu cầu “Trả một nửa tiền mua nhà,” nên bị Hoàng Văn Uyên bỏ rơi. Cô ta phù hợp với các mục: “Học ngành khoa học xã hội, có ngày nghỉ cố định, không phải đi làm cả ngày; gần nơi ở hoặc nơi làm việc có công trường đang thi công; yêu thích tiểu thuyết trinh thám, phim ảnh hồi hộp khủng bố; giỏi nấu ăn; từng đến nơi giao dịch bán nhà xem mô hình bên trong khu chung cư.”

Nghĩ đến việc, có khả năng hung thủ là một trong bốn người này, Lục Tử Khiên và Tiểu Vi cảm thấy vừa hưng phấn vừa ghê sợ. Còn Thư Tầm biết, khi bốn người tình nghi được xác định, chính là lúc vòng tranh tài tiếp theo của cô và Tả Kinh Thương bắt đầu.

Một kế hoạch giết người ấp ủ suốt hai năm.

Rốt cuộc, là hận thù sâu đậm tới mức nào đây?

4. Q.1 - Chương 4: Mối Tình Đầu

Nên gọi bốn người này tới Cục cảnh sát nói chuyện hay để tổ chuyên án tới nhà hoặc nơi làm việc của họ để tìm hiểu? Mọi người thảo luận một hồi, quyết định không thông báo trước, mà đi tìm bọn họ hỏi chuyện luôn.

Đương nhiên Tả Kinh Thương và Thư Tầm phải tham gia quá trình hỏi chuyện, nên không tránh được việc cùng ngồi trên một chiếc xe. Tả Kinh Thương và Lục Tử Khiên ngồi ở hàng thứ hai của xe công vụ, Thư Tầm và Tiểu Vi ngồi hàng cuối cùng. Theo trình tự, họ đến nơi Ông Ngọc làm việc khi còn sống – công ty điện tử DL để tìm Đới Tiệp Dư.

Công cuộc xanh hóa Lộ Châu được triển khai rất tốt, trên dải phân cách giữa đường trồng đủ loại cây xanh cao thấp, xanh tốt quanh năm, phóng tầm mắt nhìn ra thì thoải mái vô cùng. Trên đường cũng không có chuyện gì để nói, chuyến xe không mấy vui vẻ, Tiểu Vi bèn riu rít giới thiệu những đặc điểm kiến trúc xung quanh, giống một hướng dẫn viên du lịch nghiệp dư.

Lúc sắp tới công ty điện tử DL, đề tài chuyển sang vụ án. “Chúng tôi tới tìm Đới Tiệp Dư một lần, lúc đó thái độ của chị ta không mấy vui vẻ, không trả lời nhiều câu hỏi của chúng tôi.” Lục Tử Khiên bĩu môi nói,

“Bà cô khó chơi, thảo nào...”

Tả Kinh Thương mặc âu phục đen, mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón trỏ dường như đang viết gì đó trên tay vịn, đây là một thói quen nhỏ khi anh đang suy nghĩ, không ai biết rốt cuộc anh đang viết chữ gì. “Chị ta không chịu phối hợp, có thể giải thích là do sự bất thường sau khi phạm tội, hoặc đan xen giữa thù hận và ước ao với đàn ông sau nhiều năm chưa kết hôn.”

“Không phải mọi phụ nữ đều có khát vọng xuất phát từ nội tâm với đàn ông.” Thư Tầm khinh thường phản bác lại: “Đàn ông thường mang những nguyện vọng từ một phía và tâm thể tự yêu bản thân đến mức vô liêm sỉ để phỏng đoán bất kỳ người phụ nữ nào mà họ không quen.”

“Ồ, cho nên tới giờ cô vẫn chưa lấy chồng?” Tả Kinh Thương lạnh nhạt hỏi.

Thư Tầm khẽ nhún mày.

Trong bụng Tiểu Vi “lộp bộp” mấy tiếng, vừa mới bắt đầu đã giương cung bạt kiếm như thế này, sợ rằng hai người họ sẽ bất chợt xông lên đánh nhau.... Nhưng cũng may, trông cả hai người đều không giống người thích đánh nhau, đặc biệt là giáo sư Tả. diễn đàn Lê Quý Đôn Tiểu Vi cẩn thận liếc mắt nhìn Tả Kinh Thương, không biết anh đã từng xem tư liệu về cô Thư chưa, năm nay người ta hình như mới... hai mươi lăm tuổi, lớn hơn mình có một tuổi thôi mà.

Tòa nhà văn phòng có mười hai tầng, từ tầng sáu tới tầng cao nhất thuộc về công ty điện tử DL. Đoàn người đi thang máy lên phòng của Đới Tiệp Dư ở tầng mười. Trong khu vực làm việc có người nhận ra Lục Tử Khiên mặc thường phục, bắt đầu thì thầm bàn tán.

“Cảnh sát lại tới nữa kìa”, “Hai anh cảnh sát kia đẹp trai lắm, cô nhìn đi!”, “Đẹp thì đẹp thật, nhưng mà giờ có ai thích dính đến cảnh sát đâu, chuyện của Ông Ngọc... Ôi, thật đáng sợ”, “Lại đến tìm quản lý Đới kìa, quản lý Đới thật sự có liên quan tới cái chết của Ông Ngọc sao?”, “Trên mạng nói là giết cả nhà đấy, quản lý Đới có thể làm việc đó thật à?”, “Đương nhiên không rồi, quản lý Đới là một phụ nữ, làm sao sát hại nhiều người thế được.”, “Thôi đừng nói nữa, đừng nói nữa, bà ấy mà biết thì chẳng hay ho gì đâu.”

Phòng giám đốc nhân sự của Đới Tiệp Dư rộng chừng hai mươi mét vuông, Lục Tử Khiên gõ cửa bước vào, trên khuôn mặt của Đới Tiệp Dư còn mang theo nụ cười công chức, vừa thấy là bọn họ lập tức xì xuống, vẻ mặt hiện lên sự bức bối và mất kiên nhẫn.

Thư Tầm nhanh chóng đánh giá Đới Tiệp Dư và phòng làm việc của chị ta.

Đới Tiệp Dư mặc một bộ đồ công sở màu đen, rất đúng quy cách, vì chưa từng sinh nở nên dáng người được giữ gìn khá ổn, đeo một đôi kính không gọng, tướng mạo bình thường, không phải loại khiến đàn ông thương yêu. Thư Tầm chú ý tới son môi của chị ta, là IOPE* màu số 44, loại đang rất được phụ nữ trẻ tuổi ưa chuộng, còn chưa chính thức đưa ra thị trường Trung Quốc. Đầu năm, cô cũng mua một thỏi theo trào lưu, nhưng không hay dùng. Công việc của bộ phận nhân lực quả thực bận rộn, trên bàn của Đới Tiệp Dư chất rất nhiều văn kiện chưa xử lý xong, trên màn hình máy tính dán đầy giấy ghi chú, đủ màu sắc, chỗ nào cũng có.

*Một hãng mỹ phẩm của Hàn Quốc.

Tả Kinh Thương cũng giống Thư Tầm, không đặt câu hỏi, mà nhìn nhanh xung quanh mấy lượt. Lục Tử Khiên cảm thấy họ tựa như một miếng bọt biển, bình tĩnh thấm hút mọi thông tin hữu dụng. Lục Tử Khiên tự nhận bản thân còn lâu mới có được loại bình tĩnh này, nghĩ tới việc người phụ nữ trước mắt rất có thể là hung thủ sát hại ba người, anh ta chỉ hận không thể xông tới lách bả vai của đối phương, hét ầm lên như giáo chủ thét gào Mã Cảnh Đào*: “Cô khai mau khai mau khai mau!! Có khai không hả! Có khai không hả!!!”

*Là một nam diễn viên Đài Loan, anh nổi tiếng với nhân vật nam chính trong bộ phim “Tuyệt Kha” của nữ sĩ Quỳnh Dao, chinh phục và để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng khán giả với hình tượng thét gào, bởi vậy được mọi người đặt cho biệt danh “Giáo chủ thét gào.”

“Các vị rảnh rồi thật đấy, đi một chuyến mà dẫn theo mấy người liền.” Đới Tiệp Dư đẩy mắt kính, ánh mắt lướt qua bốn người họ, khi nhìn thấy Tả Kinh Thương, ánh mắt chị ta dừng lại trong thoáng chốc, sự mỉa mai ngoa ngoắt cũng dịu đi nhiều, hơi miễn cưỡng nở nụ cười, “Mời ngồi.”

Nói rồi đi tới bên cạnh xô pha màu đen, dọn dẹp tạp chí bà báo giấy một lát, tiện tay xếp chúng vào một góc, sau đó ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống nói chuyện.

Trước khi tới đây mọi người đều đã bàn bạc xong xuôi, Lục Tử Khiên và Tiểu Vi chỉ để “phao ngọc dẫn chuyện”*, những vấn đề quan trọng thì đều để Tả Kinh Thương và Thư Tầm.

*Gợi ý, đưa ra các vấn đề dẫn dắt, bỏ ra thứ nhỏ nhằm mục đích thu được lợi lớn hơn.

“Vẫn chưa tra được à? Tới chỗ tôi tìm điểm đột phá sao?” Đới Tiệp Dư ra ngay đòn phủ đầu, “Những gì tôi biết tôi đều nói hết rồi, nếu các vị còn tiếp tục quay lại quấy rầy tôi, tôi sẽ tố cấp lên cấp trên của các vị.”

“Thường ngày quản lý Đới có sở thích gì không?” Thư Tầm bắt chợt hỏi.

Đới Tiệp Dư ngần ra vài giây “... Bơi, du lịch, thỉnh thoảng nghe nhạc. Sao nào?”

“Chị tới Hàn Quốc chưa?”

“Mới tới đầu năm nay.”

“Có kế hoạch du lịch trong tương lai không?”

“Đương nhiên có, một năm tôi được nghỉ phép hai tuần, đều đi du lịch hết, kế hoạch nửa cuối năm là tới Brazil một chuyến, tôi đặt vé vào sân xem World Cup rồi.” Đới Tiệp Dư nói xong, không kìm lòng được hỏi Thư Tầm: “Cô hỏi tôi mấy câu này làm gì? Nếu muốn tôi thả lỏng, vậy hoàn toàn không cần thiết. Thứ nhất, tôi không căng thẳng, vì cái chết của Ông Ngọc chẳng liên quan gì đến tôi. Thứ hai, đừng có tỏ ra thân thiết với tôi, tôi không chào đón các vị, hi vọng lần sau các vị đừng quay lại nữa.”

“Đã tìm ra hung thủ, chúng tôi chỉ muốn tìm hiểu động cơ sát hại cả gia đình Ông Ngọc ở những khía cạnh khác nhau.” Tả Kinh Thương chợt nói.

Vẻ mặt của Đới Tiệp Dư thoải mái hơn hẳn, ánh mắt nhìn Tả Kinh Thương rõ ràng như trút được gánh nặng, chị ta bắt đầu mạnh dạn nhìn Tả Kinh Thương chằm chằm: “Ồ, hóa ra là vậy.” Nói xong, chị ta đứng dậy, tự tay pha cà phê cho bọn họ.

Thư Tầm lườm Tả Kinh Thương một cái, thể hiện sự bất mãn với việc anh đột nhiên nói lảng sang chuyện khác, thậm chí thay đổi hẳn phương pháp thẩm dò.

Đới Tiệp Dư pha cà phê hòa tan nên xong rất nhanh. Chị ta đặt năm cốc cà phê lên bàn, giọng nói cũng nhẹ nhàng vui vẻ hơn, “Mấy chiếc cốc này đều được tôi mua lúc đi du lịch, cà phê cũng thế.”

“Bình thường năm giờ công ty tan tầm sao?” Tả Kinh Thương bắt đầu hỏi.

“Ừm, chín giờ đến năm giờ về, nếu không phải cuối tháng thì thường chúng tôi cũng không tăng ca.” l,q,đ Lúc này Đới Tiệp Dư lại vô cùng phối hợp, mỉm cười nhìn Tả Kinh Thương, trong đôi mắt còn mang theo một hàm ý khác, rõ ràng rất có thiện cảm với anh.

Thư Tầm thấy vậy bèn chẳng muốn hỏi thêm. Anh có lực sát thương với phụ nữ ở mọi độ tuổi khác nhau, điểm này không phải cô chưa từng thấy bao giờ.

Tả Kinh Thương bỏ qua tia cảm tình trong mắt Đới Tiệp Dư, bưng cốc cà phê lên, “Con người Ông Ngọc thế nào?”

Đới Tiệp Dư không hề che giấu sự ghét bỏ, “Nói thật thì là thế này. Đầu óc ngốc nghếch, chẳng có tài cán gì, vào làm nhờ quan hệ của gia đình, đi làm rồi cũng không cầu tiến. Dù sao cũng... rất bình thường.” Nói xong, chị ta còn hơi bĩu môi.

“Quan hệ giữa cô ấy và chồng thế nào?”

“Rất tốt, rất tình cảm. Có câu nói thế nào ấy nhỉ... Ừ, tình cảm đến chết ấy... Ấy, ngại quá.” Ý thức được mình lỡ lời, Đới Tiệp Dư lúng túng mỉm cười, “Chồng của cô ta trông cũng được, nhưng nhìn qua đã biết chẳng phải người tốt lành gì, chỉ được cái mã ngoài, nghe nói tiền mua nhà, sửa chữa trang hoàng nhà đều do gia đình Ông Ngọc lo. Đúng là bề mặt, chưa kết hôn đã có thai, chặc chặc.” Đới Tiệp Dư đánh giá một cách cay độc, đáng vẻ rõ ràng là “Hai người này chết là đáng đời,” đột nhiên biểu cảm trên khuôn mặt chị

ta thay đổi, thương xót nói: “Rốt cuộc hung thủ là ai thế, tàn nhẫn như vậy, đến trẻ con cũng không chịu buông tha?”

“Vấn đề này tạm thời không thể tiết lộ. Mong cô giữ bí mật nội dung buổi trò chuyện với chúng tôi ngày hôm nay.” Tả Kinh Thương kết thúc việc hỏi đáp, không cho Thư Tầm cơ hội tiếp tục đặt câu hỏi, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Đường như Đới Tiệp Dư vẫn còn tiếc nuối, hơi há mồm, nhưng không nói gì thêm. Thấy anh như vậy, Lục Tử Khiên và Tiểu Vi cũng đứng dậy rời đi, Thư Tầm là người cuối cùng đứng lên, nhìn xung quanh văn phòng một lần nữa rồi bước ra ngoài sau cùng.

“Điểm đến tiếp theo, nhà của Hạ Hiểu Đồng.” Tiểu Vi nói địa chỉ với người lái xe.

Nhà của Hạ Hiểu Đồng nằm trên một con phố cũ của khu vực nội thành trước đây ở Lộ Châu, nhìn bề ngoài căn nhà thì có thể nhận thấy, gia đình cô ta không giàu có lắm. Trong số tất cả các bạn gái của Hoàng Văn Uyên, điều kiện gia đình Ông Ngọc là tốt nhất, lẽ quý đôn xem ra trong quá trình qua lại với phụ nữ, Hoàng Văn Uyên luôn mang tư tưởng “Vừa chơi đùa vừa tìm kiếm gia đình giàu có nhất.”

Quan điểm chọn vợ kén chồng này khiến người ra vô cùng phản cảm.

Với việc cảnh sát tìm tới cửa, Hạ Hiểu Đồng rất bất ngờ, cô ta đứng chặn ở cửa, vốn dĩ không có ý mời họ vào nhà. “Cha mẹ tôi đang ở nhà, có chuyện gì thì ra ngoài nói được không?”

Lục Tử Khiên dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Tả Kinh Thương, rồi thấp giọng nói: “Được, chúng ta tìm chỗ nào đó trò chuyện.”

“Mẹ ơi, con ra ngoài với bạn một lát đây!”

Trên con phố cũ có rất nhiều quán trà sữa quay mặt tiền về phía trường học gần đó. Hạ Hiểu Đồng dẫn bọn họ vào một quán trong số ấy, năm người ngồi quanh một chiếc bàn nhỏ, cảnh tượng rất không hài hòa, còn có vẻ chật chội chen chúc. Thư Tầm càng khó chịu hơn, vì Tả Kinh Thương không chọn chỗ nào khác mà ngồi, lại đi ngồi ngay cạnh cô, cô chỉ hơi nhấc tay là sẽ chạm vào người anh.

Rất lâu rồi cô không ngồi gần anh như thế.

Chuyện này khiến cô ngẩn ngơ hồi tưởng lại ngày cô và anh mới quen nhau.

Khi đó, cô đang học năm thứ ba đại học, ở trong đội hùng biện của khoa Tâm lý, còn anh là một nghiên cứu sinh sắp tốt nghiệp, là thầy hướng dẫn của phía đối thủ - đội hùng biện khoa Kỹ thuật điều tra hình sự. Hai đôi tranh luận sôi nổi quanh chủ đề “Nghịch cảnh sẽ có lợi hơn cho sự trưởng thành của con người” hay “Thuận cảnh sẽ có lợi hơn cho sự trưởng thành của con người,” l, q đ cuối cùng đội cô thua. Cô biết chỗ thua kém của đội mình, nhưng vẫn không cam lòng, còn mò tới phòng nghỉ của đối phương, các thành viên trong đội đều bận đi nhận thưởng hết, nên khi ấy trong phòng chỉ có một mình Tả Kinh Thương.

Lúc đó Thư Tầm là sinh viên rất có khí phách, đối mặt với Tả Kinh Thương mà không hề cảm thấy ngượng ngùng hay du dự.

“Thầy Tả, phía thầy thắng cũng chẳng có gì vẻ vang, nhiều quan điểm đều lấy từ trên mạng, không phải suy nghĩ của riêng mình, rốt cuộc phía thầy tranh luận với chúng em, hay máy tính tranh luận với chúng em?” Tuy nghe tới “uy danh” của thầy Tả Kinh Thương khoa Điều tra hình sự từ lâu, cũng từng phá ba phòng kín do anh bố trí trong cuộc thi “Thoát khỏi phòng kín,” cũng có duyên gặp mặt anh mấy lần, nhưng lúc này Thư Tầm vẫn không coi bề trên ra gì, hùng hùng hổ hổ khiêu khích hỏi.

Tả Kinh Thương quay người lại, sơmi trắng sạch sẽ mà thanh tao. Ngày ấy anh không tạo cho người ta cảm giác ngọt ngào như bây giờ. Nhưng anh cao hơn cô nhiều, chỉ một hành động quay người ấy đã khiến Thư Tầm chợt có ý nghĩ lùi ra sau vài bước.

“Thư Tầm.” Không ngờ anh lại nhận ra cô, còn biết tên của cô.

Thư Tầm nhắc lại lời mình vừa nói một lần nữa, còn nhấn mạnh việc phía họ thắng chẳng mấy vẻ vang.

“Các em tán thành quan điểm ‘Nghịch cảnh sẽ có lợi hơn cho sự trưởng thành của con người,’ vậy thất bại lần này chính là một cơ hội để các em trưởng thành hơn.”

Giọng nói lạnh nhạt, còn hàm chứa cả sự mỉa mai.

Thư Tầm quả thật hận anh chết đi được, chỉ một câu của anh mà khiến cô á khẩu không nói được gì.

Anh nói xong, bèn vòng qua người cô bước về phía cửa, lúc đứng lại bên cạnh cô, hai người cách nhau rất gần, thậm chí cô còn cảm nhận được hơi ấm thoảng qua từ cơ thể anh. Sau đó, cô nghe thấy giọng anh vang lên.

“Thư Tầm, tôi thích phụ nữ thông minh, em có thể thông minh hơn một chút được không?”

Hàm ý của câu nói này, sau khi quay về ký túc xá Thư Tầm suy nghĩ suốt một buổi tối. Ý của anh là cô chưa đủ thông minh, hay là anh ghét cô, hay là mong cô thông minh hơn để anh có thể thích cô thêm một chút?

Nữ phục vụ bước tới cắt ngang hồi ức của Thư Tầm, cô mặc đồng phục đỏ phát cho mỗi người một bảng menu, trừ Hạ Hiểu Đồng và Tiểu Vi, những người khác nhìn một loạt trà sữa XX, hồng trà XX, XX đá lạnh đều cau mày. Lê quý Đôn Hai cô nàng chọn bữa hai cốc trà sữa, những người còn lại đều chỉ gọi một cốc nước lọc. Người phục vụ khó chịu nhắc họ, ở đây có mức phí thấp nhất phải trả, Lục Tử Khiên lấy thẻ cảnh sát, nghiêm mặt cảnh cáo cô ta không được cản trở người thi hành công vụ.

Thư Tầm dùng di động để định vị, thấy khu phố cũ này chỉ cách khu chung cư – nơi Hoàng Văn Uyên bị hại có hai kilômét.

Hạ Hiểu Đồng có một gương mặt rất đại chúng, bỏ trong đám người tìm một lúc cũng không ra, vóc người cao to của cô ta khiến Thư Tầm chú ý, nếu xét về sức lực, xem ra Hạ Hiểu Đồng mạnh hơn Đới Tiệp Dư nhiều. Cô ta ủ rũ im lặng, cần ống hút trà sữa, vẻ mặt vừa chán nản vừa bất đắc dĩ.

Đây chính là mối tình đầu của Hoàng Văn Uyên. Thư Tầm thầm nghĩ, vướng mắc tình cảm của cô ta và Hoàng Văn Uyên diễn ra lâu nhất, cũng sâu sắc nhất, nguyên nhân khiến hai người không thể đến với nhau, chỉ sợ cũng vì điều kiện kinh tế nhà cô ta không đạt tiêu chuẩn của Hoàng Văn Uyên. Nghĩ tới đây, Thư Tầm hỏi: “Chuyện của Hoàng Văn Uyên, cô biết chứ?”

“Đương nhiên biết.” Hạ Hiểu Đồng híp mắt, “Bây giờ làm gì còn ai không biết nữa?”

“Cô có buồn không?” Thư Tầm hỏi tiếp.

Có lẽ, Tả Kinh Thương cảm thấy hơi mất kiên nhẫn với phương pháp dò hỏi dài dòng này của cô, môi anh hơi mím, ánh mắt sắc bén lướt qua Hạ Hiểu Đồng, không bỏ qua biểu hiện nhỏ nhất trên khuôn mặt của cô ta. Khi nhắc tới Hoàng Văn Uyên, vẻ mặt của cô ta rất phức tạp, có mấy phần bi thương, mấy phần tức giận, còn cả mấy phần không cam lòng. Phụ nữ đều là sinh vật phức tạp, đặc điểm lớn nhất luôn là suy nghĩ trong lòng và lời nói bên ngoài không hề giống nhau.

“Nếu bảo buồn, thì cũng hơi buồn, nhưng bảo cực kỳ đau khổ? Chưa đến mức ấy. Dù sao cũng là chuyện quá khứ... Anh ấy đã kết hôn rồi, còn có con nữa.” Hạ Hiểu Đồng nói xong, trong mắt bỗng dấy lên sự hoài nghi, “Không phải các vị nghi ngờ tôi đấy chứ?”

“Đúng, chúng tôi đang nghi ngờ cô. Xin cô khai báo một cách trung thực.” Thái độ Thư Tầm bỗng trở nên sắc bén, hoàn toàn khác với thái độ khi hỏi Đới Tiệp Dư. Vẻ mặt của cô cũng lạnh lùng như thế, cô nhìn thẳng vào Hạ Hiểu Đồng, “Trong khoảng sáu giờ đến tám giờ tối ngày 14 tháng 3, cô đang ở đâu, làm gì, ai có thể làm chứng cho cô?”

Bị truy hỏi đột ngột khiến Hạ Hiểu Đồng sững sờ hoảng hốt, tay cô ta bóp chặt cốc trà sữa, đôi mắt mở to, trông vô cùng căng thẳng. Lục Tử Khiên thấy đáng vẻ này của cô ta, suýt nữa thì lời còng tay cất trong túi áo ra, gô cô ta về đồn tra hỏi tiếp.

“Nói mau!” Thư Tầm bất chợt đập mạnh xuống bàn, phát ra tiếng vang lớn, khiến người ta khỏi nghĩ đến Kinh đường mộc* của Bao đại nhân.

*Hay còn gọi là thước gô, cho các quan lại thời xưa sử dụng, đập xuống bàn sẽ giúp công đường trật tự, yên tĩnh, hoặc khiến phạm nhân kinh sợ.

Cô Thư thật hung dữ mà... Tiểu Vi cũng thấy khiếp sợ.

“Tôi ở nhà... Lên mạng hoặc xem tivi, tôi quên rồi, dù sao... Tôi cũng không làm việc gì khác, không nhớ rõ... Cha mẹ tôi có thể làm chứng.” Hạ Hiểu Đồng bắt đầu nói năng lộn xộn, cắn chặt ống hút hơn, “Thật mà, tôi không làm gì cả, xin các vị tin tôi, không phải tôi, tôi hại anh ấy làm gì.”

“Bằng chứng do người thân đưa ra không đáng tin.” Tả Kinh Thương đột nhiên nói, giọng điệu lạnh lùng khỏi bàn.

Hạ Hiểu Đồng bối rối nhìn anh, lại cúi đầu.

“Cô ở Thượng Hải nghiên cứu sinh, chuyên ngành rất nổi tiếng, nếu ở lại Thượng Hải, không sợ không tìm được một việc làm tốt, tại sao phải trở về Lộ Châu, tại sao đang dở cao không đến thấp không xong, tại sao giờ vẫn chưa tìm được việc làm?” Thư Tầm hùng hổ hăm dọa, hỏi liên tục mấy câu “tại sao,” khiến Hạ Hiểu Đồng hoảng loạn, ruột gan rối bời.

“Chẳng qua tôi... Tôi là con một, quê ở đây... Cha mẹ tôi đều ở đây, Thượng Hải xa quá...”

“Nói dối.” Thư Tầm ngắt lời cô ta, “Cô ở lại Lộ Châu, không phải vì cha mẹ, mà vì Hoàng Văn Uyên.”

“Không phải! Tôi...”

Thư Tầm ngắt lời cô ta lần nữa, “Cô yêu anh ta vẫn luôn yêu anh ta, cho dù biết anh ta vì tiền mà vứt bỏ cô, tìm một cô gái khác giàu có hơn, cô vẫn cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh ta, không ngại làm nhân tình của anh ta, đúng không?”

Sau đầu Tiểu Vi chảy một giọt mồ hôi lạnh, cô Thư, trông cô thật giống một bà vợ cả đang ép hỏi vợ lẽ...

Hạ Hiểu Đồng cắn môi dưới, đáng vẻ yếu đuối như nhược này nhìn chẳng liên quan gì đến đáng đáp cao lớn của cô ta.

“Từ trung học cơ sở đến bây giờ, hai người chia tay tái hợp ít nhất mười năm, nếu một trong hai người chịu từ bỏ, sao có thể kéo dài lâu như vậy?” Tốc độ nói của Thư Tầm chậm lại, “Nói đi, cô giết anh ta như thế nào, nhớ khai báo trung thực.”

“Tôi thật sự không giết họ!” Hạ Hiểu Đồng bị ép đến phát hoảng, nước mắt dâng lên trong mi mắt, ngực phập phồng kịch liệt, từng câu từng chữ đều mang theo sự nghẹn ngào kìm nén, “Đúng, cô nói không sai, tôi yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi, nhưng thời gian hai chúng tôi ở bên nhau quá ngắn, khi tôi muốn quay lại với anh ấy, anh ấy đã có bạn gái, khi anh ấy muốn quay lại với tôi, tôi đã có bạn trai. Chúng tôi bỏ lỡ nhau, luôn bỏ lỡ nhau, nhưng trong tim tôi vẫn biết, anh ấy yêu tôi, vẫn luôn yêu tôi.”

Chuyện tình tình ái ái của người khác khiến Tả Kinh Thương nhàm chán dời ánh mắt đi nơi khác, da gà của Lục Tử Khiên cũng rơi đầy đất.

“Tại sao cô cứ mãi yêu anh ta?”

Hạ Hiểu Đồng nhìn Thư Tầm, nghiêm túc đáp: “Anh ấy là mối tình đầu của tôi, phụ nữ luôn khó mà lãng quên mối tình đầu.”

Tả Kinh Thương liếc nhìn Thư Tầm, cơ thể của cô rõ ràng hơi cứng đờ, ho một tiếng để che giấu.

“... Làm thế nào mà cô biết được anh ta cũng còn yêu cô?”

“Sau khi anh ấy kết hôn, nhiều lần uống say đều gọi điện cho tôi, nói rằng không quên được tôi, tại sao người mà anh ấy lấy không phải là tôi.” Hạ Hiểu Đồng nói tới đây, vô cùng xúc động, chìm đắm trong thế giới của bản thân, hoàn toàn đau xót trước cái chết của Hoàng Văn Uyên, “Tôi cũng là mối tình đầu của anh ấy.”

“Chưa chắc đàn ông đã nhớ mãi không quên mối tình đầu.” Thư Tầm lạnh lùng giội cho cô ta một gáo nước lạnh, khóe mắt liếc qua Tả Kinh Thương, anh đang quay đầu đi nơi khác, giống như cuộc nói chuyện này chẳng liên quan gì tới anh.

Mối tình đầu, ha ha.

Tuy nói thế này cũng hơi bất kính với người đã khuất, nhưng ấn tượng của Thư Tầm về Hoàng Văn Uyên chính là — một tên đàn ông cặn bã thay đổi thất thường, dùng danh nghĩa tình yêu chân thành để chơi gái, bám vấy phụ nữ, ngoài ra còn ngoại tình, cuối cùng cũng bị giết chết!

“Tôi không nghĩ là họ sẽ chết... Tôi cũng chưa bao giờ muốn giết họ... Các vị biết không? Tôi hiểu anh ấy, anh ấy quá yêu tiền, anh ấy muốn sống thật sung sướng, nhà vợ anh ấy giàu có như vậy, sao các vị không đi tìm hiểu xem có phải vào nhà cướp của hay không?” Hạ Hiểu Đồng thở dài.

Hạ Hiểu Đồng khóc lóc nước mắt một hồi cũng chẳng lấy được sự đồng cảm của Thư Tầm, cô vẫn câu hỏi cũ, “Trong khoảng sáu giờ đến tám giờ tối ngày 14 tháng 3, cô đang ở đâu, làm gì, ai có thể làm chứng cho cô?”

“Tôi ở nhà, cụ thể đã làm gì thì tôi không nhớ rõ.” Hạ Hiểu Đồng lau nước mắt.

Tả Kinh Thương không cho cô ta thời gian để tạm nghỉ và suy nghĩ, tiếp tục hỏi: “Lần cuối cô liên lạc với Hoàng Văn Uyên là khi nào?”

“Đợt Tết âm lịch anh ấy uống say rồi gọi điện thoại cho tôi vào nửa đêm, có lẽ là lần đó.” Hạ Hiểu Đồng rút mấy tờ giấy ăn, lau nước mắt, “Sau khi anh ấy kết hôn, tôi cũng không chủ động tìm anh ấy, đều là anh ấy gọi cho tôi.”

“Sau khi anh ta kết hôn, hai người có gặp nhau không?”

“Không.”

“Tại sao không cho chúng tôi vào nhà cô?”

“Cha mẹ tôi không biết chuyện của tôi và Hoàng Văn Uyên, tôi không muốn họ lo lắng nhiều. Tôi vốn không làm chuyện đó, sao các vị không nghi ngờ người khác đi? Người hận anh ấy rất nhiều, còn có người bị anh ấy làm chi đánh bầu, sao các vị không điều tra đi?”

Tả Kinh Thương ngừng một hồi, không hỏi thêm.

Hạ Hiểu Đồng vẫn tiếp tục hút trà sữa, tâm trạng dần hồi phục.

“Chuyện xảy ra với Hoàng Văn Uyên, cô xem ở đâu?” Tả Kinh Thương lại hỏi, “Lúc đó có cảm tưởng gì?”

“Hoảng sợ!” Hạ Hiểu Đồng nói, vẫn thấy sợ hãi, “Tôi xem trên weibo, gì mà sát hại cả nhà, họ Hoàng, họ Ông, có cả ảnh cửa nhà của anh ấy, nhưng tôi không thấy được thi thể, cho dù có đăng tôi cũng không dám xem. Làm sao mà tôi ngờ được đó lại là nhà bọn họ, sau báo chí cũng đăng, tôi mới tin đó, thật đấy, mấy ngày đều không ngủ được, còn mơ thấy ác mộng.”

Thư Tầm phát hiện ra vài chi tiết sơ hở trong lời nói của cô ta, âm thầm nhìn về Tả Kinh Thương, không ngờ anh cũng đột nhiên nhìn sang, đối mặt nhau trong giây lát khiến Thư Tầm hoảng hốt, cô vội nhìn xuống mặt bàn, cho dù trên bàn ngoại trừ hai cốc trà sữa, không còn thứ gì khác. Cô nhìn anh là vì... Ừm, câu hỏi của anh rất hay.

Bốn người lên xe đi tới nhà của người tình nghi tiếp theo. Tiểu Vi không nhận được, tò mò hỏi: “Cô Thư, tại sao khi cô hỏi chuyện Hạ Hiểu Đồng và Đới Tiệp Dư, thái độ hoàn toàn khác nhau?”

“Một phương pháp truy hỏi không thể áp dụng với tất cả mọi người tình nghi. Đới Tiệp Dư đã từng bị truy hỏi một lần, lẽ quý Đôn tâm lý đề phòng rất mạnh, cứng đối cứng, chỉ càng khiến chị ta phản bác dữ dội hơn thôi, cho dù chị ta vô tội hay thực sự là hung thủ giết người thì loại phản ứng này đều hợp lý, vẫn những vấn đề đó nếu hỏi lại nhiều lần, chị ta sẽ chỉ lặp lại những đáp án trước đây mà thôi. Hạ Hiểu Đồng thì khác, cô ta vốn không ngờ được chúng ta lại đến tìm cô ta, tôi muốn dọa cô ta một chút, đầu tiên, để xem phản ứng của cô ta; thứ hai, hi vọng lấy được câu trả lời chưa qua suy nghĩ của cô ta.”

“Nhưng kết quả là — Người mang tâm lý đề phòng mạnh mẽ - Đới Tiệp Dư, hầu như đều nói thật; còn người hoang mang rối loạn - Hạ Hiểu Đồng đa số đều là nói dối.” Tạt nước lạnh không phải là sở trường của Thư Tầm, nhưng đừng quên nơi này còn một người tên Tả Kinh Thương.

Thư Tầm lơ anh đi, nhưng điều anh nói đúng là sự thật.

Khi đến nơi làm việc của Trâu Lôi Lôi tìm cô ta thì người đã không ở đó, mấy bữa nay Trâu Lôi Lôi xin nghỉ phép, vì phòng tân hôn đã sửa chữa xong, cô ta và vị hôn phu ở đó quét tước dọn dẹp. Lục Tử Khiên hỏi địa chỉ phòng tân hôn của Trâu Lôi Lôi, ngồi xe qua đó, lúc đến cổng khu chung cư đã là giữa trưa.

“Hồi nót người này rồi chúng ta đến một chỗ gần đây ăn cơm được không, đói chết mất.” Tiểu Vi nhõng nhẽo nói.

“Được rồi, cô thử tìm xem quanh đây có món gì ngon không, chúng ta hỏi xong thì đi thẳng tới đó luôn.” Xem ra Lục Tử Khiên cũng đã đói bụng, xoa xoa tay hăm hở hưởng ứng.

Cửa thang máy vừa mở ra, nhìn thẳng về phía trước liền thấy ngay một bóng dáng yếu điệu, cô đang kiễng chân lau tủ, tay giơ cao khiến gấu áo cũng nâng lên, để lộ vòng eo nhỏ nhắn uyển chuyển. Trong tư liệu có ghi, Trâu Lôi Lôi xuất thân là người học múa, dù đã không múa nhiều năm, nhưng dáng người vẫn mềm mại cân đối như xưa.

Lục Tử Khiên là người đầu tiên bước tới cửa, hỏi một câu: “Cô Trâu Lôi Lôi?”

Người nọ quay ra, nhíu mày, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn bọn họ.

Khuông mặt không quá xinh đẹp, nhưng có một loại khí chất cao ngạo thanh nhã, không ngờ điểm này của cô ta lại giống hệt Thư Tầm, trước nay người làm nghệ thuật đều có loại khí chất ấy, nhưng cũng có người giả vờ, có người toát ra từ trong cốt cách. Sau khi biết thân phận của bọn họ, Trâu Lôi Lôi khó hiểu chớp mắt, “Ủm... Vào trong ngồi đi. Ngại quá, nhà hơi bừa bộn. Xin hỏi, rốt cuộc các vị tìm tôi có việc gì?”

“Lôi Lôi, sao thế?” Một người đeo kính, tướng mạo bình thường bước ra từ phòng ngủ, còn cầm cây lau nhà trong tay.

“Họ là cảnh sát.” Lôi Lôi bình thản đáp, giới thiệu: “Đây là chồng tôi, Phương Trọng.”

“Cảnh sát? Sao vậy?” Phương Trọng bỏ cây lau nhà xuống, căng thẳng bước tới.

Tiểu Vi giải thích: “Là thế này, các vị hẳn chắc cũng nghe kể về vụ mưu sát xảy ra ngày 14 tháng 3 ở một khu chung cư rồi chứ, nam nạn nhân Hoàng Văn Uyên là... bạn trai cũ của cô Trâu Lôi Lôi, chúng tôi muốn tìm hiểu một vài vấn đề.”

Trong thoáng chốc, biểu hiện của Trâu Lôi Lôi cực kỳ kinh ngạc: “.... Tôi từng nghe rồi! Vậy.... không biết tôi có thể cung cấp cho các vị thông tin gì đây.”

Xem ra Phương Trọng đã từng nghe vợ kể về bạn trai cũ, vẻ mặt không mấy ngạc nhiên, lại cầm cây lau nhà, “Tôi còn tưởng là chuyện gì, các vị cứ hỏi đi, tôi vào trong dọn dẹp tiếp.”

Trâu Lôi Lôi quay ra nói với bốn người bọn họ: “Không biết tôi đã nguyên rửa anh ta bao nhiêu lần nữa, không ngờ bị tôi nói trúng, anh ta lại chết thật. Còn chưa bắt được hung thủ đúng không, đừng bắt làm gì, trừ hại cho dân còn nên phát cờ thưởng ấy chứ.”

“Vợ và đứa con chưa đầy một tuổi của anh ta đều bị hại chết, cô nói thế có phải hơi quá đáng không?” Tiểu Vi không nhịn được phản bác.

“Vậy chỉ có thể nói là bọn họ xui xẻo, loại căn bã này, chết hết cả nhà là tốt nhất.” Trâu Lôi Lôi cay nghiệt nói, cả người toát ra sự phẫn chấn sau khi hả giận.

“Cho nên cô mới giết chết bọn họ?” Thư Tầm đột nhiên đánh úp, nói vậy xem phản ứng của cô ta ra sao.

5. Q.1 - Chương 5: Đầu Cá Nấu Ớt Bằm.

“Sao lại là tôi được?” Trâu Lôi Lôi hỏi ngược lại ngay lập tức, vẻ mặt ngỡ ngàng và oan ức, sau đó ngượng ngùng im lặng.

Thư Tầm nhìn cô ta bằng ánh mắt nghiền ngẫm, “Vậy nói đi, khoảng sáu đến tám giờ tối ngày 15 tháng 3, cô đang ở đâu?”

“Ngày 15 tháng 3?” Trâu Lôi Lôi hỏi ngược lại lần nữa, “Không phải anh ta chết vào ngày 14 tháng 3 à?”

Thư Tầm chỉ ra, “Cô nhớ rất kỹ ngày chết của anh ta.”

“Báo chí đăng tiêu đề ầm ĩ lên, gì mà “Lễ tình nhân đẫm máu,” ai chẳng nhớ kỹ.” Trâu Lôi Lôi cười một cách vô tâm, lông mày nhướng lên, để lộ mấy phần vui sướng, “Tôi còn cắt riêng bài báo ấy ra, tiếc là làm mất lúc dọn nhà rồi. Còn đâu... Ừm, hình như tối ấy tôi không ra ngoài, chắc là ăn cơm xem phim với chồng rồi.”

“Ra rạp chiếu phim?”

“Ở nhà thôi, cũng chẳng phải mới yêu, còn ra rạp chiếu phim làm gì cho phí tiền.”

“Xem phim gì?”

“Không nhớ rõ.”

Lại thêm một người tình nghi không có chứng cứ ngoại phạm, ngoại trừ lời của người thân.

“Ông xã!” Sợ bộ họ không tin, Trâu Lôi Lôi vào phòng kéo Phương Trọng ra ngoài, “Họ hỏi em tối ngày 14 tháng 3 làm gì, anh nói xem có phải hôm ấy bọn mình ở nhà xem phim không?”

“Đúng vậy, nếu buổi tối không phải làm thêm, thì đều về nhà nấu cơm với cô ấy, xem một bộ phim nào đó, thành thói quen rồi. Hôm đó chắc cũng thế thôi, vì trừ mấy ngày hai mươi mấy tháng 3 ra, tôi đều không làm thêm.”

Tả Kinh Thương chờ Trâu Lôi Lôi trở lại chỗ ngồi, mới hỏi tiếp: “Lần cuối cùng hai người liên lạc với nhau là khi nào?”

“Sau khi chia tay thì không liên lạc nữa.”

“Đã bao lâu rồi?”

“Chắc cũng tầm hai ba năm.”

“Yêu nhau trong bao lâu?”

“Bấy, tám tháng gì đó, chưa đến một năm...” Trâu Lôi Lôi nhún nhún vai, “Tôi vốn không ngờ anh ta lại trắng hoa như vậy, anh ta đối xử với tôi rất tốt, tôi còn tưởng mình gặp được tình yêu chân thành. Vậy mà... Các vị biết Hạ Hiểu Đồng chứ, chẳng biết là bạn gái cũ từ đời nào đời nào của anh ta, hai người họ vương vấn lằng nhằng với nhau, bị tôi phát hiện nhiều lần, Hoàng Văn Uyên luôn thề nguyện, anh ta muốn kết hôn với tôi, sống ổn định, tôi luôn tin tưởng anh ta, sau đó anh ta lại tiếp tục sai phạm, làm mấy vụ tình một đêm. Tôi thực sự không thể chịu nổi nữa, anh ta quỳ xuống cầu xin tôi, tôi cũng chẳng thèm quan tâm. Các vị thấy tôi còn có thể làm bạn với anh ta nữa không?”

Dường như Tả Kinh Thương đã bắt được đầu mối quan trọng, nhưng bề ngoài anh vẫn bình tĩnh hỏi, “Việc khiến cô không thể chịu đựng được nữa, là anh ta còn tiếp tục qua lại với Hạ Hiểu Đồng, hay là anh ta chơi tình một đêm?”

“Cả hai.”

“Làm thế nào mà cô phát hiện ra được những việc này?”

“Chỉ cần hơi chú ý một chút là được. Hơn nữa, Hạ Hiểu Đồng rất ghê gớm, hai người họ lén lút gặp nhau lúc nào, làm gì, đều công khai viết trên weibo, như kiểu sợ tôi không nhìn thấy ấy.” Nói tới đây, dường như Trâu Lôi Lôi vẫn còn căm hận, khuôn mặt hoàn toàn không có ý cười, xem ra, với chuyện năm đó, cô ta vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Kỳ thực phụ nữ đều làm thám tử trời sinh, chỉ cần cô ấy muốn, cô ấy có thể moi ra tất cả mọi chuyện từ thời xa xưa của bạn từ trong đồng bóng luận, lê quý đôn đám người bạn follow hoặc đám người follow bạn trên weibo.

“Giá cả ở khu vực này chắc là đắt lắm nhĩ.” Thư Tầm bắt chọt chuyển chủ đề.

Với câu hỏi của Thư Tầm, Trâu Lôi Lôi còn chưa kịp phản ứng, một lúc lâu sau mới trả lời: “Ở Lộ Châu cũng coi như đắt, nhưng đường nhiên không thể so sánh với thành phố lớn.”

“Đồ đặc đều chuyển đến hết rồi sao?”

Trâu Lôi Lôi suy nghĩ một thoáng, “...Cũng tạm ổn, sao vậy?”

“Tôi có thể đi thăm một chút không?”

“Được thôi, cô cứ thoải mái đi, bữa bọn quá, nếu các vị đến muộn chút nữa thì được rồi.”

Thư Tầm đứng dậy nhìn xung quanh. Lúc bước vào phòng ngủ chính, cô thấy Phương Trọng còn đang lau nhà, trời cũng không nóng, nhưng chiếc áo phông ngắn tay cũ của anh ta đã bị mồ hôi thấm ướt, liền bước lên hỏi: “Căn hộ này là... anh mua?”

“Không phải, nhà tôi và Lôi Lôi mỗi người một nửa, giấy tờ nhà có đề tên cả hai chúng tôi.” Phương Trọng lau mồ hôi trên trán, nhỏ giọng nói với Thư Tầm, “Lôi Lôi kiêu ngạo, độc miệng, nhưng không phải người xấu, các vị không nên nghi ngờ cô ấy chỉ vì cô ấy nói lung tung... Cô ấy cũng bị tên đàn ông kia lừa, người khác đều cười nhạo, châm chọc cô ấy, nhưng may là cô ấy không lấy phải tên đó, nếu không thì... Không dám nghĩ nữa. Cô ấy cũng chỉ cay nghiệt khi nhắc tới anh ta thôi, bình thường không như thế.”

Xem ra Thư Tầm rất thờ ơ trước lời của Phương Trọng, “Sao hai người lại quen nhau?”

“Xem mắt.”

“Trông cô ấy không giống người sẽ đi xem mắt.”

“Sao không giống? Cô ấy lười như vậy, không đi xem mắt thì làm sao quen người khác phải được?”

Thư Tầm đang suy nghĩ gì đó, gật đầu, dạo trong phòng xem xét, chăm chú nhìn một số đồ dùng vệ sinh cá nhân trong phòng tắm rồi mới quay lại phòng khách.

Tiểu Vi nhìn Thư Tầm tha thiết, xem ra đã đói lả. Thư Tầm thấy không còn gì để hỏi, quăng cho Tiểu Vi ánh mắt “Chúng ta đi thôi,” Tiểu Vi cực kỳ vui vẻ đứng dậy, bước thẳng ra cửa.

Tính thêm cả người lái xe công vụ, tổng cộng năm người cùng đến một nhà hàng cơm Hồ Nam tên “Quất Từ Châu Đầu” mà Tiểu Vi tìm được. Nói theo lời của quần chúng nhân dân, thì đây là một quán cơm Hồ Nam chính thống, treo thơ phú khắp nơi, đậm chất văn nghệ.

“Cô Thư là người Vụ Kiều, chắc là ăn cay rất giỏi đúng không.” Tiểu Vi vừa hỏi, vừa đưa thực đơn cho Thư Tầm và Tả Kinh Thương, để khách gọi món trước là thể hiện sự lễ phép.

Tiểu Vi nói đúng, quả thực Thư Tầm ăn cay rất giỏi. Ở Mỹ không thể tìm được tương ớt hợp khẩu vị, cho dù là tương ớt “Lão Kiền Mộc”* được bán với giá rất cao, Thư Tầm cũng thấy không đã nghiệm. Một người bạn học Mexico từng mang cho cô ăn thử loại ớt Red Savina**, nhưng sau khi cảm giác cay chết đi sống lại qua đi, vẫn chẳng đọng lại chút hương thơm nào cả. Cô nhớ nhưng món “Hồng dầu sao thủ”*** và mì phổ của cô quê nhà, giống như mọi người xa xứ nhớ về trắng sáng nơi cổ hương.

*Một hãng gia vị cay lớn của Trung Quốc đã phát triển ra thị trường quốc tế, trên các trang mua sắm nước ngoài thường được dịch thành “Lao GanMa” hoặc “The Godmother.”

**Là loại ớt cay thứ ba thế giới được mệnh danh là “Ớt quỷ Mexico,” xếp sau “Ớt quỷ Ấn Độ” – Bhut Jolokia đứng thứ hai, và ớt Naga Viper của Anh đứng thứ nhất.

***Là món ăn đặc sắc của vùng Tứ Xuyên. Món quà vật này mềm ngọt, nước nóng, vị cay nồng.

Mỗi người cầm một bản thực đơn, Thư Tầm nhìn bản hình thức ăn, toàn màu đỏ rực, tâm tình thoáng chốc đã vui lên, vẻ mặt lạnh băng cũng bắt đầu hòa tan, cũng có chút sức sống của một cô gái trẻ tuổi.

“Gà Đông An, thịt sậy hợp chưng, đầu cá nấu ớt băm, hạt dẻ nấu tâm cải, hạt sen chưng đường.”

Tả Kinh Thương đọc tên vài món ăn, người phục vụ vội ghi lại tên từng món ăn.

Những người khác không thấy có gì đặc biệt, nhưng Thư Tầm thì ngẩn ngơ, anh gọi toàn món mà trước đây cô thường đến quán Hồ Nam gần trường ăn, đôi khi là hai người cùng đi, tần suất xuất hiện trên bàn cơm nhiều nhất cũng là bốn món này. Cô rất thích ăn đầu cá nấu ớt băm, nhưng không thích gỡ thịt cá, anh

bèn gỡ từng miếng từng miếng cá nhỏ cho cô, cô ăn hết một cái đầu cá, cay đến mức đôi môi vừa đỏ vừa nóng, anh nâng khuôn mặt cô, in lên đầy đôi môi mát lạnh của chính mình....

“Cô Thư muốn ăn gì?” Tiểu Vi hỏi.

“Mọi người chọn đi.” Những món cô muốn ăn, Tả Kinh Thương đều gọi cả rồi. Anh... Lúc này Thư Tầm không dám đưa mắt nhìn anh, cũng không đoán ra rốt cuộc anh nghĩ gì mà gọi những món này. Cô tự tìm bậc thang cho mình — có lẽ là do thói quen, trước đây anh không ăn cay, từ khi cùng cô ăn các món cay, trong tiềm thức chỉ nhận định các món thường ăn khi xưa, cho nên mới gọi những món ấy.

Lục Tử Khiên và Tiểu Vi gọi thêm măng đông xào dầu cay, nấm hoa cô nấu trứng không lòng đỏ, cá trắm sốt cay, mướp đắng nhồi thịt và một món canh, rồi chờ người phục vụ mang món ăn ra.

“Tôi xin bày tỏ mộ vài quan điểm cá nhân.” Lục Tử Khiên lấy bát đũa, để dời sự chú ý khỏi việc dúi bụng, tìm một đề tài khác, nói: “Tuy không có chứng cứ, nhưng bằng trực giác của cảnh sát... Tôi thấy Đối Tiếp Dư hiểm nghi không lớn. Thứ nhất, chị ta rất bữa bãi tùy tiện, mọi người nhìn bàn, sô pha, cửa chị ta xem, chúng ra đến nơi cũng mới bắt đầu dọn dẹp, trên màn hình máy tính dán giấy ghi nhớ lung tung, không giống loại người tâm tư kín đáo, còn mắc hội chứng ám ảnh cưỡng chế; thứ hai, sự chú ý của chị ta luôn chỉ tập trung vào Ông Ngọc, không đến mức thù hận sát hại cả nhà người ta; thứ ba, như lời thầy Tả nói, sáng nay lúc chúng ta gặp tổng cộng ba người phụ nữ, Đối Diện Tư là người thẳng thắn nhất, chị ta không thích chúng ta cho nên cố gắng nói thật để chúng ta đừng đến tìm chị ta hỏi han nữa.”

Thư Tầm nhớ tới ánh mắt Đối Tiếp Dư nhìn Tả Kinh Thương ban nãy, lòng nặng trĩu một cách khó hiểu. “Mối quan tâm của Đối Tiếp Dư ngoại trừ Ông Ngọc, còn một người khác nữa. Hai người kia đều đặt toàn bộ tâm tư vào vụ án ngày 14 tháng 3, khi chúng ta hỏi đến những câu không liên quan đến vụ án, Đối Tiếp Dư trả lời nhanh hơn nhiều, còn hai người kia khi trả lời thì thận trọng hơn, hiển nhiên, những câu chuyện không liên quan đến vụ án, họ đều không chuẩn bị cẩn thận từ trước. Trong ba người tình nghi đầu tiên, chỉ có Đối Tiếp Dư bị phân tâm đi để ý một người khác.”

Tả Kinh Thương liếc nhìn Thư Tầm bằng một ánh mắt rất kỳ lạ.

Thư Tầm đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Vi, Tiểu Vi nhìn về phía Tả Kinh Thương, ban đầu con lơ mơ, sau đó cẩn thận nhớ lại một lúc, liền phì cười.

“Tôi cũng nghiêng về quan điểm “loại trừ Đối Tiếp Dư khỏi danh sách tình nghi.” Thư Tầm nói, “Chị ta có tính toán rất quy củ cho cuộc sống của mình, nhưng cũng không giống như người ngoài hình dung là đau khổ vì không lấy được chồng, hay ăn năn hối hận. Hao tổn tinh thần chỉ để sát hại toàn bộ gia đình Ông Ngọc, cũng sẽ phá hủy toàn bộ cuộc đời còn lại của chị ta, nhưng thái độ của chị ta với Ông Ngọc luôn là khinh thường chứ không phải căm hận. Nếu chỉ xét về mặt thù hận, Hạ Hiểu Đồng và Trâu Lôi Lôi thù hận sâu sắc hơn nhiều.”

Tiểu Vi gật gù, nghĩ thêm một thoáng, “Nhưng hung thủ là người thích che giấu, sao có thể phô bày sự thù hận ra ngoài?”

“Che giấu không có nghĩa là không nói gì cả, phương pháp che giấu của Hạ Hiểu Đồng là nhấn mạnh tình cảm của cô ta với Hoàng Văn Uyên, hơn nữa, cô ta biết giả vờ đáng thương, cô ta khóc lóc không phải vì đau khổ, mà vì đang suy nghĩ xem nên lừa chúng ta thế nào. Khi cô ta kể lại lần đầu biết chuyện liên quan đến vụ án 14/3, có nói “ảnh cửa nhà của anh ấy,” nếu cô ta không thường xuyên đến nhà Hoàng Văn Uyên, chỉ bằng một bức ảnh làm sao có thể nhận ra đó là nhà của anh ta. Cô ta có chuyện giấu giếm chúng ta, cô ta nói sau khi Hoàng Văn Uyên kết hôn, cô ta đơn phương cắt đứt liên lạc, nhưng thực ra cả hai người họ vẫn tiếp tục mập mờ, thậm chí là ... ngoại tình. Chẳng qua giống như lời của Đối Tiếp Dư, Ông Ngọc “ngốc nghếch,” không hề phát hiện ra.” Tuy Thư Tầm không ghi lại lời nói của họ vào laptop, nhưng lại nhớ rất rõ rằng lời đối thoại với từng người tình nghi, “Phương pháp che giấu của Trâu Lôi Lôi cao tay hơn, cô ta sử dụng tư duy ngược chiều, thể hiện sự thù hận ra mặt, nói “anh ta đáng chết” mà như kể chuyện cười, như vậy có khả năng chúng ta sẽ cảm thấy cô ta thẳng thắn mà bớt hoài nghi cô ta. Nhưng bất cứ thứ gì đều tốt quá hóa dở, cô ta thể hiện sự tàn nhẫn lạnh bạc đến cùng cực với người vợ vô tội và con gái của Hoàng Văn Uyên, nhắc đến chuyện cả nhà Hoàng Văn Uyên bị sát hại, biểu hiện của cô ta quá hưng phấn và sáng khoái, khiến người ta cảm thấy ghê sợ vô cùng.”

“Có lẽ khi trở về tôi nên sắp xếp lại lời khai của họ một lần nữa.” Tiểu Vi gật đầu, ghi chép vào sổ tay.

“Từng xem phim điện ảnh Mỹ “Flightplan” chưa?” Người vẫn im lặng từ khi gọi xong món đến giờ - Tả Kinh Thương mở miệng nói, anh không chăm chú nhìn vào bất kỳ ai, dường như đang hỏi tất cả mọi người.

Đã từng xem... Thư Tầm mím môi, hai người họ xem cùng nhau. Không được, hôm nay cùng anh ra ngoài, nhớ đến quá nhiều việc. Có lẽ anh vốn dĩ không nhằm vào cô, là tự bản thân cô không điều khiển được suy nghĩ của mình.

“Tôi xem rồi.” Tiểu Vi trả lời trước, “Một nữ kỹ sư máy bay bay từ Đức đến Mỹ, ngủ dậy đã không thấy con gái của mình đâu, nhưng tất cả mọi người trên chuyến bay đều nói cô ấy không đưa con gái lên máy bay, ai cũng nghi ngờ cô ấy bị thần kinh. Cuối cùng cô ấy tự mình tìm ra con gái, cũng vạch trần một âm mưu của tội phạm.”

Thư Tầm cũng như Tiểu Vi, bắt đầu hồi tưởng lại tình tiết của bộ phim, không biết sao lại nhớ tới tình cảnh cô tựa vào ngực anh xem phim, anh vòng tay ôm cô, tay đặt bên eo, tay chuyển động một hồi ở phần eo và bụng dưới, nhiệt độ bàn tay anh truyền tới từng đợt, khiến cô phải hoài nghi anh thực sự đang tập trung xem phim sao? Cho đến khi nữ chính cứu được con gái mình ra, cô thở phào nhẹ nhõm, ôm cổ Tả Kinh Thương cọ cọ, “Cứu thoát! Muôn năm!” Anh chỉ hờ hững “Ừ” một tiếng, rồi khóa chặt môi cô, tiện thể xoay người đặt cô dưới thân.

“Cô Thư, cô nóng lắm à?” Tiểu Vi trả lời xong, nghi ngờ chớp chớp mắt, “Sao mặt cô đỏ thế kia?”

Trời ạ!

Thư Tầm cố kìm nén, lạnh nhạt đáp lấy lệ: “Cũng ... hơi nóng.”

Bên kia, Tả Kinh Thương vô cảm liếc nhìn Thư Tầm một thoáng, sắc mặt như thường, “Bộ phim này tập trung phản ánh độ tin cậy của sự trần thuật từ người trong cuộc. Suy nghĩ của mọi người đều là phiên diễn lời khai của họ cũng vậy. Lời nói thật cũng có thể là lời nói đã qua lựa chọn, lời nói dối cũng có thể ngụy tạo thành lời nói thật. diễn đàn Lê Quý Đôn Tôi phản đối việc dựa vào trực giác mà loại trừ Đối Tiếp Dư khỏi danh sách tình nghi, trừ khi chị ta có thể cung cấp hoặc mấy người có thể tìm ra chứng cứ ngoại phạm của chị ta.”

“Chị ta đặt trước vé vào sân xem World Cup ở Brazil.” Sau khi hồi phục tâm tình, Thư Tầm nhấn mạnh.

“Việc này còn đang chờ xác nhận, có khả năng chị ta muốn lẫn trốn ra nước ngoài.” Tả Kinh Thương lạnh nhạt đáp.

Anh lại đối nghịch với cô!

“Ôi ôi, thức ăn đến rồi, chúng ta ăn trước đã...” Lục Tử Khiên vội vã hòa giải, hết mức canh rồi lại xới cơm, vô cùng niềm nở.

Nhưng ai ngờ, Tả Kinh Thương và Thư Tầm mỗi người cầm đĩa của mình, vậy mà cùng gấp một miếng thịt gà trong cùng một đĩa. Khóe mắt Lục Tử Khiên giật giật mấy cái, thâm nghĩ, hai vị đều thích ăn gà Đông An à, sao mà ăn ý thế?

Ai cũng không chịu bỏ qua trước.

Môi Thư Tầm hơi nhếch lên, biểu cảm nhỏ này rất ngây thơ, như một cô bé con bị cướp mất kẹo que, rất đáng yêu, chính cô còn không hề hay biết. Lúc Tả Kinh Thương và cô không ai nhường ai, thoáng thấy dáng vẻ này của cô, anh bèn buông lỏng chiếc đĩa trước.

Giành được thắng lợi khiến Thư Tầm cảm thấy miếng thịt gà ăn vào miệng thơm ngon vô cùng.

Tả Kinh Thương thả đĩa xuống, trầm ồ mà tao nhã, “Trong lúc chưa tìm được chứng cứ, nên điều tra Đối Tiếp Dư đầu tiên, nếu không điều tra được mọi việc vào ngày 14, vậy bắt đầu điều tra từ thời gian xảy ra bốn vụ án dùi cui điện đi. Tôi biết chuyện này xảy ra lâu rồi, có một số chứng cứ giám sát rất khó tìm, nhưng có thể tìm từ những nơi khác, ví dụ như weibo của người xem mắt với cô ta, vé xe, hóa đơn quẹt thẻ...”

“Ý kiến hay!” Lục Tử Khiên vỗ tay, “Có thể loại từ dần dần từng người một, để lại một người khả nghi nhất, sau đó tiến hành thẩm vấn!”

Nói cho cùng, anh cũng cảm thấy Đối Tiếp Dư ít đáng nghi nhất, còn phải nói gì mà “Flightplan,” gì mà độ tin cậy và độ không tin cậy... Thư Tầm lắc đầu, mãi miết ăn cơm.

Hơn hai giờ chiều, nhóm người đứng dưới tòa nhà Ngân hàng – nơi làm việc của người tình nghi cuối cùng là Ngải Miểu.

Ngải Miểu quả thực vô cùng xinh đẹp, cho dù là ai đi qua chỗ ô cửa giao dịch của cô ta đều sẽ quay đầu lại nhìn thêm một chút. Mất to, mày lá liễu, môi anh đào nhỏ nhắn, lê quý đôn cô ta là sự tụ hội tất cả ưu điểm của một người đẹp Trung Hoa, phù hợp với khiếu thẩm mỹ của số đông mọi người. Nhưng tinh thần của cô ta có vẻ không ổn lắm, vành mắt hơi thâm quầng.

“Người thật còn xinh đẹp hơn trong ảnh nữa.” Lục Tử Khiên thăm thò với mọi người, Tiểu Vi mỉm cười, “Vậy nếu cô ấy được loại khỏi vòng nghi ngờ, anh theo đuổi cô ấy đi.”, “Thôi thôi.” Lục Tử Khiên bĩu môi.

Đúng vậy, cho dù một cô gái có xinh đẹp tới mấy đi chăng nữa, một khi bị đàn ông biết “Từng sống thử với người khác, còn từng sinh non.” Thì sức hấp dẫn đều giảm sút.

Nhân lúc ô cửa sổ giao dịch không có ai, Tiểu Vi bước lên nói vài câu, kín đáo đưa ra thẻ công an của mình. Ngải Miểu sững sờ, ngăn người một lúc rồi mới đặt một tấm biển “Tạm dừng phục vụ” lên quầy, đi ra từ cửa hông.

Có lẽ Ngải Miểu cũng không muốn lãnh đạo ngân hàng và đồng nghiệp biết họ là cảnh sát, nên xin nghỉ phép nửa giờ, dẫn bọn họ tới quán cà phê Starbucks ở đối diện toà nhà.

“Chúng tôi cũng không nói nhiều mấy lời khách sáo nữa, chủ yếu chỉ muốn biết một vài vấn đề về vụ án 14 tháng 3. Nam nạn nhân Hoàng Văn Uyên là bạn trai cũ của cô, hơn nữa còn từng làm ra hành vi thương tổn cô cả mặt thể xác và tinh thần.” Lục Tử Khiên vào thẳng chủ đề chính, “Buổi tối ngày hôm ấy, từ sáu giờ đến tám giờ cô đang ở đâu? Làm gì?”

Ngải Miểu nhìn đi nơi khác, thử ngẫm nghĩ một chút, rồi lại lắc đầu: “Chuyện của hơn một tháng trước, tôi không nhớ rõ nữa.”

“Cô có hận Hoàng Văn Uyên không?” Thư Tầm bắt đầu đặt câu hỏi như thường lệ.

Về mặt Ngải Miểu hơi cứng đờ, tiếp đó không kiên nhẫn nói: “Cái tên này tôi vốn không muốn nghe tới, bắt cứ chuyện gì có liên quan đến người đó, tôi đều không muốn dây dưa. Tôi đã chọc vào ai nào, dựa vào đâu mà các vị hoài nghi tôi?”

Thư Tầm không hề bị lay chuyển, tiếp tục hỏi, “Lần cuối cùng hai người liên lạc là vào lúc nào?”

“Đã cắt đứt liên lạc từ lâu rồi, tất cả các phương thức liên lạc của anh ta tôi đều xóa hết. Các vị có thể kiểm tra thoải mái.” Ngải Miểu lấy điện thoại di động ra, đặt lên bàn, “Anh ta giống như bệnh dịch, khiến tôi ghê tởm, cả đời này tôi cũng không muốn gặp lại anh ta.”

“Hai người ở bên nhau bao lâu?”

“Chỉ hai tháng thôi.”

“Làm sao mà cô biết được tin anh ta qua đời?”

“Mới đầu tôi cũng không biết, chỉ thấy trên weibo có đăng ở Lộ Châu chúng ta xảy ra vụ án sát hại cả nhà nào đó, sau đó rất nhiều báo chí đều đồng loạt đưa tin, đăng ảnh đã được làm mờ, tôi thấy đáng vẻ quen quen, rất giống người đó.”

“Cô có vui không?”

Ngải Miểu mân mê miệng ly một hồi, cau mày, khiến người ta thấy mà thương.

“Lúc ấy cảm thấy rất phấn chấn, không ngờ anh ta cũng có ngày hôm nay, nhưng sau đó bỗng nghĩ đến bên cạnh mình lại xảy ra chuyện như vậy, thấy khó mà tin nổi. Tôi vẫn luôn theo dõi tin tức xem hung thủ đã sa lưới hay chưa, không ngờ các vị cảnh sát lại điều tra tới chỗ tôi.”

“Chúng tôi làm theo nguyên tắc thôi, cô không cần lo lắng.” Lục Tử Khiên nhắc nhở.

Trong ánh mắt của Ngải Miểu đã thoáng hiện lên chút an tâm.

Có lẽ do buổi trưa ăn quá nhiều đồ cay, Thư Tầm hỏi vài câu đã thấy cổ họng hơi khô, uống nước giải khát rồi nói sau. Tả Kinh Thương đột nhiên hỏi: “Cha cô có khỏe không?”

Ngải Miểu ngẩn người, “Ông ấy.. gần đây đang nằm viện.”

“Thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi, mẹ cô qua đời từ bao giờ?”

“Anh... làm sao anh biết chuyện của mẹ tôi?”

“Lúc gọi cà phê, tôi thấy trong ví cô để hai bức ảnh, một tấm là ảnh cũ của mẹ cô, một tấm là ảnh cô chụp chung cùng mẹ. Trong ví có cất giữ ảnh chụp của một trong hai người – cha hoặc mẹ, chứng minh hoặc là cô sống cùng người trong ảnh, hoặc là tưởng niệm người trong ảnh. Cho nên tôi hỏi tình hình sức khỏe của cha cô, biết được tin cha cô đang nằm viện, từ đó đoán rằng mẹ cô đã qua đời.” Loại suy luận nhỏ nhặt này đối với Tả Kinh Thương mà nói thì dễ như trở bàn tay.

“Mẹ tôi ốm bệnh qua đời từ lúc tôi học trung học phổ thông, bà ra đi rất vội vàng, tôi còn chưa thể chăm sóc tốt cho bà nên luôn cảm thấy hối hận tự trách.”

“Bảo hiểm y tế chi trả bao nhiêu?” Tả Kinh Thương hỏi ra câu này, quá tụt cảm xúc!

“Không nhiều.”

Tả Kinh Thương tiện đà hỏi tiếp: “Hoàng Văn Uyên có nhắc đến việc mua nhà với cô không?”

“Đó chỉ là cái cớ! Anh ta đã sớm biết điều kiện của gia đình tôi rất bình thường.” Ngón tay Ngải Miểu nắm chặt tay cầm của tách cà phê, tay của cô ta thô ráp hơn tay những cô gái trẻ bình thường rất nhiều, có lẽ là do gánh nặng gia đình. “Anh ta từng hỏi bóng hời gió tôi dùng loại mỹ phẩm dưỡng da gì, ban đầu tôi còn tưởng anh ta muốn mua quà cho tôi, sau đó mới hiểu ra, chẳng qua anh ta định thông qua việc hỏi thăm mấy thứ này, để dò xét điều kiện gia đình tôi. Anh ta chia tay với tôi, vì mối tình đầu của anh ta đi rêu rao khắp nơi rằng họ muốn quay lại với nhau, anh ta không chịu nổi cảm dỗ, biết rõ tôi chẳng đào đâu ra mấy chục vạn để hùn tiền mua nhà, cố tình tạo dựng mưu kế như vậy, cãi nhau rồi chia tay với tôi. Quả nhiên sau khi chúng tôi chia tay, bọn họ quay lại với nhau.”

Mối tình đầu, lại là mối tình đầu Hạ Hiểu Đồng.

Có câu nói, không có đôi tình nhân nào là không thể phá vỡ, chỉ có những mối tình đầu không chịu cố gắng mà thôi.

“Nhưng hai người họ cũng không suôn sẻ kết hôn.”

Ngải Miểu gật đầu, “Đúng vậy. Tôi đọc báo mới biết, vợ anh ta là một người khác chứ không phải Hạ Hiểu Đồng, cũng không phải bạn gái sau Trâu Lôi Lôi.”

“Lôi Lôi? Cô quen Lôi Lôi?” Tiểu Vi đang vui đùa ghi chép, bỗng ngẩng đầu nói chen vào.

“Vốn không quen, nhưng Lôi Lôi chủ động liên lạc với tôi, có lẽ từng thấy tin nhắn của tôi trong lịch sử lưu trữ của QQ*. Lúc đó hai người họ cũng đã có ý muốn chia tay, Lôi Lôi bỗng nhiên tìm tôi để hỏi về quá khứ của người đó, tôi đường nhiên chẳng thể nói lời khen, bèn kể hết bộ mặt thật ghê tởm của anh cho Lôi Lôi. Sau đó, bọn họ quả thật chia tay.” Nói tới đây, Ngải Miểu hơi lộ chút đắc ý, “Lôi Lôi cũng bị anh ta và mối tình đầu của anh ta hại rất khổ sở, tôi nói với cô ấy, đây đều là số phận, nếu như cô ấy và anh ta tiếp tục ở bên nhau, thì đó mới là sự bất hạnh khủng khiếp nhất. Tuy tôi cũng bị thiệt thòi, nhưng tôi cảm thấy mẹ tôi ở trên trời luôn che chở cho tôi, giúp tôi rời khỏi người đó.”

*Phần mềm nói chuyện, trao đổi thông tin qua mạng rất phổ biến ở Trung Quốc, khá giống Yahoo.

Thư Tầm bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, hỏi: “Cô thấy điều kiện gia đình Lôi Lôi thế nào?”

“Cụ thể thì cũng không rõ lắm, tôi và cô ấy đều thêm nhau vào mục bạn bè trên QQ, thỉnh thoảng cô ấy cũng sẽ thay đổi trạng thái, ví dụ như đi du lịch ở đâu, mua sắm những gì, tôi đoán điều kiện gia đình cô

ấy cũng tốt hơn nhà tôi nhiều, nếu như người đó đề cập đến chuyện bỏ ra mấy chục vạn để mua nhà ở, nhà Lôi Lôi chắc chắn cũng đáp ứng được.”

Đây chính là điểm không ổn — Điều kiện gia đình Trâu Lôi Lôi không hề kém Ông Ngọc, xét tướng mạo, công việc, đều tốt hơn Ông Ngọc, sao kẻ yêu tiền Hoàng Văn Uyên không cố gắng giữ lấy Trâu Lôi Lôi? Thư Tầm không khỏi tức giận, nhiều cô gái tốt như vậy, tại sao đều bị một tên Hoàng Văn Uyên chà đạp, xem ra, mấy tên đàn ông trắng hoa quả thật có bản lĩnh quyến rũ phụ nữ.

“Cần bản Lôi Lôi cũng không phải loại mà anh ta thích.” Ngải Miểu nói thêm, “Anh ta thích phụ nữ dựa dẫm vào anh ta, tốt nhất là coi anh ta như Thượng Đế, ngược nhìn anh ta, nghe lời anh ta, rõ ràng Lôi Lôi không dễ điều khiển như vậy. Tôi đoán rằng, ban đầu anh ta cũng chạy theo điều kiện tốt của nhà Lôi Lôi, cuối cùng lại thấy bản thân không thể sống chung hòa hợp với Lôi Lôi, mới dùng mối tình đầu của anh ta làm có để chia tay.”

“Cô rất thương thức Trâu Lôi Lôi?” Tả Kinh Thương nhìn thẳng vào mắt Ngải Miểu.

“Ai cơ?”

“Trâu Lôi Lôi.”

Ngải Miểu bị anh nhìn chăm chú, mặt đỏ lên, “Không phải thương thức, là ... đồng bệnh tương liên*.

*Người cùng cảnh ngộ cảm thương cho nhau.

“Hai người thường xuyên liên lạc sao?”

Ngải Miểu lắc đầu, “Lâu rồi không liên lạc. Lúc cô ấy muốn chia tay, chúng tôi cũng liên lạc khá nhiều, sau đó có lẽ cảm thấy hai người gặp nhau khá lúng túng, nên không tiếp tục nói chuyện nữa. Không biết bây giờ cô ấy sống thế nào.”

“Cô ấy sắp kết hôn.”

“Thật sao?” Trong mắt Ngải Miểu hiện ra sự ngưỡng mộ ước ao, gật đầu liên tục, “Tốt, tốt rồi...”

“Cô có từng nghĩ đến việc chuyển sang sống ở một thành phố khác không?”

“Chưa từng, nhà tôi ở Lộ Châu, tôi đi rồi, chỉ còn một mình cha tôi ở đây. Tuy có lẽ chuyển sang một thành phố khác thì tốt cho tôi hơn.” Ngải Miểu mỉm cười gượng gạo, đưa mắt nhìn Tả Kinh Thương một thoáng, trong mắt như có đôi chút e thẹn.

Thư Tầm cảm thấy, cô, Tiểu Vi và Lục Tử Khiên như bóng đèn*, có lẽ tránh đi đâu đó để hai người này ở lại trò chuyện thân mật thì tốt hơn. Tả Kinh Thương lại tựa như một khối đá thử vàng, phàm là những người mất tập trung, thể hiện sự quan tâm, thậm chí có thiện cảm với anh, đều ít có khả năng là hung thủ. Hiềm nghi với Ngải Miểu, có lẽ cũng có thể loại trừ.

Không biết bản thân anh có phát hiện ra điều này hay không.

Trên đường trở về, Tả Kinh Thương bảo Lục Tử Khiên điều tra lại hành tung của Ngải Miểu vào tối ngày 14 tháng 3, xem ra trong lòng anh, hiềm nghi của Ngải Miểu còn nhỏ hơn cả Đới Tiệp Dư. Có lẽ vì Ngải Miểu xinh đẹp hơn Đới Tiệp Dư? Thư Tầm thầm mắng chính mình một trận, không thể suy nghĩ chủ quan nông cạn như thế được.

Tuy trải qua một ngày bôn ba vất vả, nhưng ý chí chiến đấu của Lục Tử Khiên vẫn dâng cao, “Mục đích của hung thủ rất rõ ràng, từ trong sự giết chóc, cô ta có thể đạt được vui vẻ, sau đó có thể cảm thấy giải thoát, nhưng Ngải Miểu thì không như thế, giết Hoàng Văn Uyên cũng không thể xóa sạch “quá khứ đen tối” của cô ấy, với cô ấy mà nói thì không hề có lợi, ngược lại chỉ khiến cha cô ấy cảm thấy đau xót cho cô ấy, bệnh tình sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn. Tình cảm của Ngải Miểu dành cho cha sâu đậm như vậy, đến chuyển đi nơi khác cũng không chịu, so với việc giết cả nhà Hoàng Văn Uyên, thì việc đưa cha cùng tới một nơi khác còn đơn giản hơn, chỉ một chi tiết này, đã chứng minh tình khả thi của việc cô ấy giết người là rất nhỏ.”

Tiểu Vi hòa theo nói: “Cô ấy bài xích Hoàng Văn Uyên đến tột cùng, tôi nghĩ kỹ lại một hồi, thấy toàn bộ quá trình nói chuyện, cô ấy chưa từng gọi thẳng tên của anh ta, hoặc là dùng ngôi thứ ba, hoặc là dùng từ

“Người đó,” coi Hoàng Văn Uyên như Voldemort* không bằng. truyện chỉ đăng ở Diễn đàn Lê Quý Đôn. Cô ấy dùng thái độ vui mừng để đối diện với sự thật là mình và Hoàng Văn Uyên chia tay, hơn nữa cô ấy cũng không có biểu hiện ác cảm với bạn gái trước Lôi Lôi, vợ Ông Ngọc của Hoàng Văn Uyên, đặc biệt là Ông Ngọc, dường như căn bản cô ấy không biết người phụ nữ này, không tạo cảm giác thù hận đến mức muốn giết Ông Ngọc và bé gái.”

*Một nhân vật trong tác phẩm Harry Potter của nhà văn J.K.Rowling. Voldemort là một nhân vật phản diện chính trong tác phẩm, một phù thủy vô cùng độc ác và là nỗi kinh hoàng cho tất cả mọi người, bởi vậy tất cả đều tránh gọi tên của Voldemort, mà gọi ông ta là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.

Nhưng có lẽ do Tả Kinh Thương từng nhắc tới “độ tin cậy và độ không tin cậy,” Lục Tử Khiên sờ sờ cảm nói: “Mấu chốt là không biết Ngải Miểu nói thật hay nói dối...”

Người vẫn nghe bọn họ phân tích nãy giờ - Tả Kinh Thương trả lời: “Nói thật.”

Thư Tầm tiếp tục phân tích vấn đề: “Ngải Miểu cũng giống Đới Tiệp Dư, không cung cấp được bằng chứng ngoại phạm trong lúc xảy ra vụ án, thế nhưng điều đó cũng rất bình thường. Đới Tiệp Dư nói mình làm thêm, vì lúc các người đến hỏi chị ta, cách ngày xảy ra vụ án không lâu, chị ta nhớ rõ là chuyện bình thường. Ngải Miểu không nhớ, vì thời gian qua lâu rồi. Nếu như cô ta là hung thủ, ít nhất cũng bịa ra mộ vài lời nói dối như ‘Tôi 14 tháng 3, đột nhiên tôi gặp phải một chuyện nào đó rất quan trọng, hoặc đó là sinh nhật người nào đó, cho nên tôi mới có thể nhớ được khi ấy mình đang làm gì,’ nhanh chóng tẩy sạch hiềm nghi cho chính bản thân.”

Tay trái của Tả Kinh Thương lại vẽ gì đó trên tay vịn theo thói quen, “Ban đầu, thái độ của cô ta đối với việc có cảnh sát đến tìm là chống đối, nhưng sau đó lại thả lỏng, khi được hỏi mấy vấn đề mang tính chất hồi tưởng, ‘Tôi ngày 14 tháng 3 cô đang làm gì,’ ‘Mẹ cô qua đời từ bao giờ,’ ‘Cô và Lôi Lôi thường xuyên liên lạc ra sao,’ thì nhân cầu chuyển động về cùng một hướng. Trong ba vấn đề này, trả lời thành thật chắc chắn là ‘thời gian mà mẹ cô ta qua đời,’ hai vấn đề kia cho dù có nói dối đi nữa, nhưng nhân cầu chuyển động về cùng một hướng, chứng minh phương thức suy nghĩ, hồi ức của cô ta đồng nhất, không tồn tại sự cố gắng ngụy tạo.”

“Như vậy, chỉ cần tìm ra chứng cứ ngoại phạm ngày 14 tháng 3 của cô ta, là có thể loại trừ cô ta ra rồi!” Lục Tử Khiên nắm chặt tay, quả thực là đáng vẻ nhiệt huyết sục sôi.

6. Q.1 - Chương 6: Cát Chảy Qua Kẻ Tay

Lúc xe dừng ở cổng khách sạn, Thư Tầm xuống xe, thấy Tả Kinh Thương cũng đi xuống, còn muốn bước vào trong, lòng mày nhíu lại, “Hình như giáo sư Tả không ở chỗ này.”

“À, là thế này.” Lục Tử Khiên nhảy xuống xe, “Hôm trước, để tiện cho việc phán án, giáo sư Tả nói muốn ở luôn tại ký túc xá của cán bộ cục. Nhưng giờ không có cách nào khác, cục của chúng ta còn phải chuyển đi nữa, chỉ đành để giáo sư Tả ở một nơi hơi xa chút. Gian phòng ở vị trí... đối diện với phòng cô Thư.” Lê quý Đôn Dứt lời, anh ta chỉ vào sảnh lớn của khách sạn, quay ra nói với Tả Kinh Thương: “Hành lý và laptop của thầy đề đã được đưa vào phòng rồi, sau này đành phiền thầy mỗi ngày chịu khó đi xa hơn chút.”

“Chắc cũng không phiền lâu đâu, tôi tin tưởng vụ án này sẽ mau chóng được giải quyết.” Tả Kinh Thương nói, giống như không nhìn thấy Thư Tầm, đi vào trong trước.

Sau khi nghe xong câu ấy, Lục Tử Khiên như được tiếp thêm sinh lực, cực kỳ hưng phấn, lên xe hô hào Tiểu Vi triển khai vòng điều tra tiếp theo ngay lập tức, dường như cơm tối còn chả thiết ăn.

Thư Tầm thấy bọn họ đều đi cả rồi, cũng xoay người bước vào sảnh lớn của khách sạn. Nhưng không ngờ lại bắt gặp Tả Kinh Thương đang đứng trước cửa thang máy, một thang máy đang từ từ mở cửa. Anh đi vào vài bước lại dừng lại, bây giờ không giống ngày xưa nữa, hai người họ cùng đứng trong một thang máy dường như rất lúng túng. Cô dứt khoát bước đi chậm rãi, thầm nghĩ chờ một lúc nữa lại vào một thang máy khác cũng được.

Nhưng khi thật sự bước tới cửa thang máy, cô lại thấy Tả Kinh Thương đứng trong đó, cửa còn chưa khép lại. Nhìn lại thì thấy ngón tay của anh đang giữ nút “Mở,” không biết anh nghĩ gì mà vẫn chưa đóng cửa. Thư Tầm cũng hơi do dự, chần chừ, không biết có nên bước vào hay không.

Tả Kinh Thương liếc nhìn bóng dáng lặng yên ở cửa của Thư Tầm, chợt buông tay khỏi nút “Mở,” mấy giây sau cửa thang máy đóng tự động khép lại.

Ngoại trừ những chuyện liên quan đến vụ án, hai người họ đã không còn lời nào để nói với nhau.

Thư Tầm nhìn cánh cửa sắp đóng lại, bước sang một thang máy khác.

Hạ Hiểu Đồng nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại rằng, người ta khó có thể quên lãng mối tình đầu. Thư Tầm đứng trong không gian chật hẹp của thang máy, thể hiện sự khinh thường với quan điểm nực cười này. Cô nhìn tới và Tả Kinh Thương xem, không phải đều rất bình tĩnh sao, thậm chí còn có thể hợp tác với nhau để xử lý công việc, cùng nhau ở trong một khách sạn, nhưng không hề mập mờ đen tối.

Anh đã từng là người yêu của cô, cũng là người duy nhất mà cô yêu cho tới bây giờ.

Thư Tầm trở về phòng, tắm rửa xong xuôi mà thời gian ăn bữa tối còn chưa đến, trong một thoáng còn chưa biết làm gì, nhớ ra Tả Kinh Thương phát hiện được rất nhiều đầu mối mà không ai biết bằng cách xem kỹ weibo của Ông Ngọc. Hay là cô cũng thử học theo anh xem sao.

Cô gọi điện cho Tiểu Vi, nhờ cô ấy tìm giúp weibo của những người tình nghi. Tiểu Vi cũng là người nhanh nhẹn hoạt bát, chưa tới mười phút đã gửi lại cho cô các địa chỉ weibo. “Đây là những tài khoản mà họ thường cập nhật, nhưng... Không loại trừ khả năng họ còn lập thêm vài tài khoản phụ, việc này để tôi tìm thêm lúc nữa.”

Không giống với Ông Ngọc – đăng một ngày mấy chục trạng thái, những người tình nghi rõ ràng không phải là con nghiện weibo, nội dung trạng thái cũng hoàn toàn khác nhau.

Đới Tiệp Dư thường chia sẻ lại một vài trích đoạn tâm huyết hoặc triết lý nhân sinh, còn những nội dung mà chị ta đăng lên phần lớn là ảnh chụp khi đi du lịch, rất ít chú thích riêng cho ảnh. Có lẽ do tuổi tác, chị ta không quá ưa chuộng weibo, nên nội dung đăng cũng không có gì thú vị, phong phú, những trạng thái thể hiện tính cách và tư tưởng cá nhân càng hiếm hơn.

Ngôn ngữ trên weibo của Hạ Hiểu Đồng rất sinh động vui vẻ, thường xuyên sử dụng các từ biểu cảm và một câu “Ha ha ha ha ha ha ha,” tâm trạng thay đổi rất dễ nhận ra, nội dung chủ yếu của weibo là để giải tỏa tâm lý, ít viết về sinh hoạt cá nhân, cô ta không hề che giấu tình yêu say đắm của mình dành cho Hoàng Văn Uyên, cũng đặt cho anh ta biệt danh là “Mr.H.” Thư Tầm nhận thấy, weibo của Hạ Hiểu Đồng tổng cộng nhắc tới ba người phụ nữ có liên quan tới Hoàng Văn Uyên, A, L và W. Có thể suy ra, theo thứ tự hắc là Ngải Miểu, Trâu Lôi Lôi và Ông Ngọc. Khi nhắc tới A, cô ta chủ yếu ra oai và khoe mẽ; khi nhắc tới L, rõ ràng yêu thể hơn, phần lớn là hồi tưởng quá khứ, buồn khổ ai oán, giống như một cô vợ nhỏ bị bắt nạt; W chỉ được nhắc tới một lần – “Mr.H muốn kết hôn với W, tôi cũng phải bắt đầu tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình thôi.” Sự thay đổi này hẳn là liên quan đến tính cách của “đối thủ,” mặt khác, có lẽ cũng liên quan tới thái độ của Hoàng Văn Uyên.

Weibo của Trâu Lôi Lôi chủ yếu phần lớn là tự viết, “Châm biếm thì tệ*, “Diệu ngữ liên châu**, cái nhìn của cô ta vừa đặt biệt vừa hai hước, không hề luẩn quẩn dài dòng. Cô ta bộc lộ tình cảm của người phụ nữ mềm mại dịu dàng, không có những câu chữ bối ngạo mạn vô lý, Thư Tầm đọc từng bài từng bài một, vậy mà lại có cảm giác hả hê thỏa mãn. Từ weibo có thể thấy, cô ta là một người rất lý trí trên phương diện tình cảm, dùng nguyên văn câu nói của cô ta trên weibo là “Không dễ bị tình yêu làm cho mê muội, cũng không đặt nhiều hi vọng vào tình yêu.” Dù là Hoàng Văn Uyên hay người chồng Phương Trọng, cô ta đều không nhắc tới trên weibo. Thế nhưng, trên đó lại từng nhắc tới Hạ Hiểu Đồng, không có nửa câu thô tục, nhưng ngôn ngữ lại vô cùng cay nghiệt.

*Thành ngữ Hán hiện đại, nói về việc chỉ ra sai lầm, khuyên con người thay đổi, sửa chữa thói hư tật xấu.

** Từ ngữ xảo diệu, khôi hài nối tiếp nhau, cụm từ bắt nguồn từ tác phẩm “Thế giới bình thường.”

Cuối cùng là Ngải Miểu, cuồng tự sướng, phần lớn weibo là “chú thích ảnh chụp + ảnh tự sướng,” vì khuôn mặt xinh đẹp nên chụp thể nào cũng vẫn thấy đẹp. Thư Tầm lật đến trạng thái ngày 14 tháng 3, thấy có

một tấm hình vào tầm chụp tối hơn tám, mở ra xem, chụp một bé con, nói là con gái nuôi của cô ta. Thư Tầm đang định gọi điện thoại cho Tiểu Vi thì Tiểu Vi cũng gọi tới.

“Cô Thư, Ngải Miểu đã loại khỏi danh sách tình nghi. Vừa nãy cô ấy gọi điện cho tôi, nói muốn kể chuyện ngày hôm ấy. Một người bạn của cô ấy sinh con, sau khi tan tã thì cô ấy tới bệnh viện luôn, ở đó cho đến tám giờ hơn, tới khi em bé ra đời mới về nhà. Chúng tôi gọi điện cho bạn của cô ấy, bạn và chồng người bạn của cô ấy đều xác nhận đó là sự thật. Để đảm bảo tính chính xác, ngày mai tôi và Tiểu Lục sẽ tới đó xem lại video từ camera giám sát.”

Chỉ còn ba người tình nghi.

Thư Tầm không cảm thấy thoải mái hơn, phạm vi càng nhỏ lại, càng gần hơn với sự thật, dường như cô có thể nhìn thấy một gia đình tan vỡ và một sinh mệnh trẻ tuổi tan biến. Dưới góc nhìn của cô, không có bất cứ thứ gì quý giá bằng sự sống, cô mãi mãi không thể hiểu nổi, tại sao hung thủ có thể làm ra loại hành vi khiến cả đôi bên đều đau khổ, không phải chỉ hủy diệt ba người mà còn nhiều hơn cả ba gia đình.

“Ding doong.”

Tiếng chuông cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của Thư Tầm, cô đứng lên bước tới bên cửa, nhìn ra ngoài từ mắt mèo, là Tả Kinh Thương.

Thư Tầm cố gắng ổn định cảm xúc, chỉnh lại cổ áo của mình, khuôn mặt vô cảm mở cửa. “Ngải Miểu đã được loại trừ khỏi danh sách tình nghi, chỉ còn lại ba người tình nghi.”

Tả Kinh Thương không cần đến sự cho phép của cô, đã tự động bước vào phòng, “Lục Tử Khiên cũng vừa điều tra được, vào thời điểm mà ba vụ án dùi cui điện xảy ra, thì Đới Tiệp Dư đang đi du lịch hoặc đi công tác.” Có lẽ anh ngửi thấy mùi hương sữa tắm từ trên người Thư Tầm, anh hơi ngừng lại, nghiêng người nhìn cô, “Không thể phủ nhận, cô đột nhiên đề ra một vấn đề nhằm chần, lại giúp chúng ta loại trừ đi một kẻ tình nghi.”

Thư Tầm vẫn đứng ở cửa, Tả Kinh Thương đột ngột bước vào khiến cô hoảng hốt trong vài giây, khi này cô nghĩ bản thân mình biết giữ khoảng cách với người yêu cũ nên rất đặc ý. Bây giờ anh bước thẳng vào phòng cô, hai người cách nhau không tới năm mét, cô vừa tắm xong, tóc còn chưa sấy khô, quần áo cũng chưa sửa sang đàng hoàng. Nhưng chỉ vài giây sau, Thư Tầm đã bắt đầu phản kích.

“Xin anh chú ý ngôn từ của mình, vấn đề của tôi không nhằm chần chút nào. Hàng năm Đới Tiệp Dư đều lên kế hoạch đi du lịch, năm nay cũng không ngoại lệ, một kẻ dùng hai năm chỉ để lên kế hoạch giết người sao có thể thoải mái nhàn hạ như vậy, lẽ nào muốn ngắm hết núi sông tươi đẹp trước khi bị bắt ư? Đời sống riêng tư của hung thủ chắc chắn vô cùng tẻ nhạt đơn điệu, cô ta chìm sâu vào trong thù hận, bệnh trầm cảm nhẹ và hội chứng ám ảnh cưỡng chế khiến cô ta không thể nghĩ đến bất kỳ thứ gì khác.” Thư Tầm thấy Tả Kinh Thương đã quay người nhìn thẳng về phía cô hồi lâu, nhưng bị cô dừng cảm lườm lại, “Một chi tiết nhỏ mang tính then chốt đó là, dù biết mình đang nằm trong danh sách người tình nghi, chị ta vẫn không ngừng lưu ý, dẫn đo giữa anh và Lục Tử Khiên để tìm người mà chị ta vừa ý nhất...”

“Ghen à?” Tả Kinh Thương mở miệng chen ngang nửa câu nói sau của cô.

Nhằm chủ đề rồi! Chuyện đó không liên quan đến tình cảm cá nhân, anh không nên đùa kiểu ấy, đặc biệt là vào lúc này.

“Không con chuyện gì cần bàn, vậy mời anh ra ngoài.” Thư Tầm quay đầu, đứng dịch sang một bên.

Tả Kinh Thương không những không ra ngoài, mà còn bước gần thêm mấy bước, ngồi xuống ghế sofa đơn, lấy laptop đặt ở mép giường để lên đùi, đầu ngón tay di chuyển trên chuột bàn phím laptop, trên màn hình là trang weibo mà Thư Tầm chưa kịp đóng.

Thư Tầm hơi cắn môi dưới, trừng mắt nhìn anh, anh tưởng đây là nhà anh chắc?

Trong không gian yên tĩnh tạm thời, Thư Tầm mới phát hiện ra anh đã thay một bộ đồ khá thoải mái, áo len mỏng cổ chữ V màu khói xám, quần jean tối màu, chân còn đi một đôi dép vải bông tùy ý như đang ở nhà. Khoan đã, cổ chữ V để lộ xương quai xanh, vẫn gọi cảm như năm đó, dường như trên cổ anh còn đeo món đồ trang sức nào đó, lúc trước bị cô áo sơ mi che kín nên người ngoài không thấy được. Thư Tầm hơi

nhường mày, anh trở nên nữ tính như vậy từ bao giờ, lại có thể đeo thứ trang sức mà trước đây anh ghét nhất?

Tả Kinh Thương xem một hồi, đặt laptop về chỗ cũ, đúng lúc anh cúi người, mặt dây chuyền lộ ra ngoài, đó là một chiếc chìa khóa rất bình thường, không hề bắt mắt. Thư Tầm mở to hai mắt, dường như bị ai đó đánh mạnh vào đầu, muốn chạy ra khỏi phòng nhưng chân lại cứng đờ, cô đứng chôn chân tại chỗ.

Hồi ức không tuân theo sự sai khiến, tựa như dòng lũ tràn qua con đê, ủa về từ nơi sâu kín nhất của tâm hồn. “Người ta đều ném chìa khóa đi, em thì hay rồi, lại đi ném ổ khóa.” Khi đó, đáy mắt anh thấp thoáng nét cười nhàn nhạt, tựa như một vực sâu không đáy, bàn tay xoa xoa tóc trên đầu cô, làm rối mái tóc dài đã được buộc cẩn thận, hai người đứng trước lan can, trên lan can có rất nhiều ổ khóa hình thù khác nhau, khóa lại họ tên của đôi tình nhân, tượng trưng cho việc hai người sẽ mãi mãi không rời xa nhau.

Lúc đó, cô dấn mình vào tình yêu nồng nàn thơ ngây, tựa trong ngực anh, vừa tình quái vừa chân thành, đáp lời: “Theo tình huống thông thường, một chiếc chìa khóa chỉ có thể mở một ổ khóa, nhưng một ổ khóa có thể được mở bởi rất nhiều chìa khóa. Không có chìa khóa, ổ khóa vẫn có thể mở được; nhưng nếu ổ khóa không còn, vậy chìa khóa mở gì đây? Em muốn giữ chìa khóa lại, vì chìa khóa còn quý hơn nhiều so với cái ổ khóa không thể mở được ấy.”

“Vậy thì ném cả hai đi là được.” Tả Kinh Thương lấy chìa khóa từ tay Thư Tầm, ném về phía trước.

“Này này! Anh!” Thư Tầm chạy về phía lan can, đáng tiếc chỉ thấy được sương mù mênh mang. Giận dữ quay lại, chìa khóa vẫn nằm an ổn trong tay Tả Kinh Thương, dưới nắng sớm, phản chiếu ánh dương, lấp lánh, rực rỡ.

Sau đó thì sao?

Sau đó chiếc chìa khóa bị cô bỏ quên ở một góc nào đấy, rồi sau đó, họ chia tay.

Sau đó rồi sau đó nữa, chiếc chìa khóa được đeo trên cổ Tả Kinh Thương.

Hóa ra anh vẫn giữ lại chiếc chìa khóa ấy, vẫn luôn cất giữ.

Mũi Thư Tầm hơi nghèn nghẹn, môi run run, gần như dờ ra. Thứ gọi là tâm lý học, chính là người trong cuộc thì luôn mơ hồ. Cô không hiểu tại sao rõ ràng Tả Kinh Thương không còn chút vương vấn nào với cô, nhưng một người đàn ông như anh, ngoại trừ đồng hồ đeo tay thì không đeo bất cứ đồ trang sức nào, lại đeo một chiếc chìa khóa, công khai!

Rốt cuộc là vì sao?

“Thư Tầm, cô cho rằng trọng tâm điều tra tiếp theo của chúng ta là gì? Tả Kinh Thương hoàn toàn không phát hiện ra sự khác thường của Thư Tầm, sợi giây chuyền và chìa khóa vẫn lộ bên ngoài áo len của anh, vốn dĩ không hề có ý giấu diếm.

Anh nói “Trọng tâm điều tra của chúng ta.”

Là ai ban đầu còn làm bộ làm tịch tuyên bố không thêm hợp tác cùng cô?

Thư Tầm đóng cửa, hai tay chắp sau lưng đứng dựa vào cửa, như một học sinh bị cô giáo đặt câu hỏi đang chăm chú suy nghĩ.

Tả Kinh Thương từ từ nâng mắt, đôi mắt màu đen như phủ thêm một chút âm áp.

Hồi lâu sau, “Những người không có chứng cứ ngoại phạm.” Ánh mắt Thư Tầm sáng lên, “Hung thủ xảo quyệt, cẩn thận không để lộ một sơ hở, nhưng người khác thì không như vậy.”

Tả Kinh Thương khẽ nhếch khóe môi, tuy cô phản ứng hơi chậm một chút, nhưng lại rất ăn ý.

Trải qua mấy ngày tỉ mỉ điều tra và chuẩn bị, cha mẹ của Hạ Hiểu Đồng và Phương Trọng đột nhiên bị triệu tập tới Cục cảnh sát thành phố, bị thu hồi mọi phương tiện truyền tin. E rằng ba người này trước giờ đều chưa từng có cơ hội tới đây thăm thú, trên mặt ai cũng tràn đầy sự lo lắng và bất an.

Thư Tầm phụ trách đặt câu hỏi cho cha mẹ của Hạ Hiểu Đồng, Tả Kinh Thương thì phụ trách đặt câu hỏi cho Phương Trọng, hai gian phòng kín đều được trang bị camera, ghi lại từng lời nói cử chỉ của bọn họ.

Xem bên của Thư Tầm trước một lát.

Thư Tầm: “Chào hai bác, hiện tại chúng tôi sẽ tiến hành hỏi hai bác các vấn đề liên quan đến vụ án sát hại cả nhà Ông Ngọc, Hoàng Văn Uyên. Xin các vị trả lời trung thực, từ sáu đến tám giờ tối ngày 14 tháng 3, Hạ Hiểu Đồng có ở nhà không, có từng đi ra ngoài không?”

Mẹ của Hạ Hiểu Đồng: “Hoàng Văn Uyên? Hoàng Văn Uyên?! Mấy người dựa vào đâu mà nghi ngờ con gái tôi? Con gái tôi ở nhà hay không thì liên quan gì đến việc cả nhà họ bị sát hại?!”

Thư Tầm: “Có liên quan, nếu như trong khoảng thời gian đó Hạ Hiểu Đồng không ở nhà, cũng không thể nói rõ hành tung của cô ấy với chúng tôi, như vậy cô ấy rất có khả năng liên quan tới vụ mưu sát này. Cho nên xin hai bác cẩn thận nhớ lại xem.”

Cha của Hạ Hiểu Đồng: “Con gái tôi đương nhiên ở nhà rồi! Nó có thể đi đâu chứ!”

Thư Tầm: “Vậy từ ba đến bốn giờ chiều ngày 30 tháng 3, Hạ Hiểu Đồng đang ở đâu?”

Cha của Hạ Hiểu Đồng: “Nó cũng ở nhà!”

Thư Tầm: “Trên weibo Hạ Hiểu Đồng có ghi, từ ba đến bốn giờ chiều ngày 30 tháng 3, cô ấy đang uống cà phê cùng một người bạn họ Tần. Chúng tôi có camera giám sát đường phố ở cửa quán cà phê.”

Cha của Hạ Hiểu Đồng: “...”

Mẹ của Hạ Hiểu Đồng: “Đồng chí cảnh sát, tôi nói cho các vị biết, con gái tôi chắc chắn không có quan hệ gì với Hoàng Văn Uyên cả, chứ đừng nói là sát hại cả nhà cậu ta. Lê quý Đôn Tôi biết hai đứa cũng từng yêu nhau, nhưng đó đều là khi còn nhỏ không hiểu chuyện, từ khi con gái tôi lên trung học phổ thông, cũng không còn qua lại với tên này nữa rồi.”

Thư Tầm: “Từ khi lên trung học phổ thông, cô ấy không còn qua lại với Hoàng Văn Uyên>”

Mẹ của Hạ Hiểu Đồng: “Đúng! Tôi đã cảnh cáo nó, nếu nó còn dám liên lạc với Hoàng Văn Uyên, tôi sẽ đánh gãy chân nó, rồi chết cho nó xem!”

Thư Tầm: “Tại sao bác không để hai người họ bên nhau?”

Mẹ của Hạ Hiểu Đồng: “...”

Thư Tầm: “Chuyện này liên quan tới việc con gái bác có thể thoát khỏi hiềm nghi hay không, mong bác trả lời trung thực. Hiện giờ chúng tôi chỉ đang ở giai đoạn thăm dò, nếu như hiềm nghi của con gái bác ngày càng lớn hơn, chúng tôi sẽ tiến hành thẩm vấn cô ấy. Mong bác cân nhắc thật kỹ.”

Mẹ của Hạ Hiểu Đồng: “Cho dù là người mẹ nào cũng sẽ không để cho con gái mình ở bên loại người như vậy. Tuy lúc đó Hiểu Đồng đang yêu đương, nhưng cũng không ảnh hưởng đến học tập, thành tích cũng không tệ. Tôi cũng thương lượng với cha con bé, yêu đương thì để chúng nó yêu đương, chắc cũng chẳng lâu dài được. Nhưng Hoàng Văn Uyên lại chẳng coi chúng tôi như người ngoài, số lần cậu ta đến nhà chúng tôi càng ngày càng nhiều, tôi phát hiện số tiền tôi thủ để ở đầu giường càng ngày càng ít, đến cả nhẫn vàng của tôi cũng mất luôn!”

Cha của Hạ Hiểu Đồng: “Hiểu Đồng rất ngoan, cuối cùng cũng nghe lời, chia tay với tên nhóc kia, sau đó cũng không qua lại nữa!”

Thư Tầm trầm ngâm một lúc, Hạ Hiểu Đồng không muốn cha mẹ biết bản thân không những không tuyệt giao với Hoàng Văn Uyên, trái lại còn phát triển thành tình nhân của anh ta.

Mẹ của Hạ Hiểu Đồng: “Tối ngày 14 tháng 3, Hiểu Đồng nhà tôi quả thực từng ra ngoài... Nhưng nó về nhà ngay, đi chưa đến nửa giờ!”

Thư Tầm: “Vào mấy giờ? Tại sao bác nhớ được.”

Mẹ của Hạ Hiểu Đồng: “Chắc tầm hơn bảy giờ... Hôm đó nó trang điểm rất lâu, tôi lên gọi nó xuống ăn cơm cũng nói không ăn, sau đó ra ngoài, lúc đó bản tin thời sự vừa hết, cha con bé nói với tôi, ngày 14 là “Lễ tình nhân trắng” gì đó. Tôi còn cho rằng Hiểu Đồng đang yêu đương ai, sau khi nó về tôi định thử hỏi nó, nhưng từ lúc nó về nhà thì trở nên rất kỳ lạ, cứ nhốt mình trong phòng, tôi hỏi nó có chuyện gì nó cũng không chịu nói. Đồng chí cảnh sát! Hiểu Đồng không hề làm gì hết! Không liên quan đến vụ án mà các vị nói đâu! Các vị nhất định phải điều tra cho rõ ràng!”

Dường như tới đây, vụ án bỗng xuất hiện tiến triển lớn, rõ ràng Hạ Hiểu Đồng đang che giấu một bí mật lớn. Sau khi ra khỏi phòng, Thư Tầm dẫn dò Tiểu Vi, đưa Hạ Hiểu Đồng tới Cục ngay lập tức.

ở một gian phòng thăm dò khác, Tả Kinh Thương và Phương Trọng ngồi đối diện nhau.

Tả Kinh Thương: “Anh nóng lắm à?”

Phương Trọng: “... Không nóng, không nóng.”

Tả Kinh Thương: “Hay là anh có cơ địa dễ chảy mồ hôi?”

Phương Trọng: “Đúng, tôi sợ nóng. Tôi thấy hơi lạ, sao các vị lại đột nhiên dẫn tôi đến đây, còn thu cả điện thoại di động của tôi nữa.”

Tả Kinh Thương: “Từ sáu giờ đến tám giờ tối ngày 14 tháng 3, anh và vợ là Trâu Lôi Lôi cùng ăn cơm xem phim? Ai là người nấu cơm? Ai tìm phim?”

Phương Trọng: “Tôi nấu cơm, phim cũng do tôi tải về.”

Tả Kinh Thương: “Lôi Lôi nấu cơm rất giỏi, anh từng ăn chưa?”

Phương Trọng: “Đúng vậy, cô ấy nấu ăn rất ngon, nhưng không thể để cô ấy xuống bếp được. Phụ nữ thường xuyên xuống bếp, tay sẽ trở nên thô ráp. Tôi không nở lòng nào.”

Tả Kinh Thương: “Anh thường xuyên bị mất ngủ sao?”

Phương Trọng: “Ừm... tôi vẫn ngủ được.”

Tả Kinh Thương: “Tại sao bảo hiểm y tế của anh trong một năm gần đây xác nhận mấy hộp thuốc ngủ và thuốc Amitriptyline (tên một loại thuốc trầm cảm)?”

Phương Trọng: “Đôi khi... đôi khi cũng thấy ngủ không yên.”

Tả Kinh Thương: “Đôi khi còn trầm cảm?”

Phương Trọng: “....”

Tả Kinh Thương: “Amitriptyline là thuốc chống trầm cảm, người bình thường nếu chỉ cảm thấy ngủ không yên, sẽ không chọn loại thuốc này để phụ trợ cho giấc ngủ. Anh bị bệnh trầm cảm?”

Phương Trọng: “Đúng! Tôi bị bệnh trầm cảm.”

Tả Kinh Thương: “Lúc này tôi hỏi có phải anh thường xuyên bị mất ngủ không, anh đã phủ nhận.”

Phương Trọng: “... Vì tôi uống thuốc nên mới không bị mất ngủ.”

Tả Kinh Thương: “Anh và Lôi Lôi sống chung với nhau khoảng một năm, mà bảo hiểm y tế của anh cũng bắt đầu chi trả những loại thuốc này trong một năm gần đây. Sau khi anh yêu cô ấy thì bị bệnh trầm cảm? Lôi Lôi khiến anh cảm thấy đau khổ? Anh không thích cô ấy? Anh không hề muốn kết hôn với cô ấy?”

Phương Trọng: “Không phải! Do công việc nên tôi mới như thế! Không phải tại Lôi Lôi!”

Tả Kinh Thương: “Từ sáu giờ đến tám giờ tối ngày 15 tháng 3, anh đang làm gì?”

Phương Trọng: “Tôi nấu cơm, xem phim với Lôi Lôi.”

Tả Kinh Thương: “Tôi nói là ngày 15 tháng 3.”

Phương Trọng: “... Vẫn là như vậy, sau khi hết giờ làm thì tôi về nhà, nấu cơm và xem phim với Lôi Lôi, ngày nào cũng thế.”

Tả Kinh Thương: “Ngày 15 tháng 3 là thứ bảy.”

Phương Trọng: “Tôi làm thêm!”

Tả Kinh Thương: “Được rồi, anh có thể về.”

Tả Kinh Thương đưa tay ra hiệu cho Lục Tử Khiên đang xem camera giám sát ở ngoài. Sau khi Phương Trọng rời đi, Tả Kinh Thương bước ra khỏi phòng thăm dò, sau một hồi xem video thăm dò của Thư Tầm, về cơ bản đã có thể hiểu ra chân tướng.

“Đi tìm video giám sát ở các trạm xe buýt gần nhà Hạ Hiểu Đồng, chúng tôi muốn tiến hành thăm dò Hạ Hiểu Đồng lần cuối cùng.” Diễn đàn Lê Quý Đôn Thư Tầm xem một lần video thăm dò của Tả Kinh Thương, trong mắt có chút nóng vội, đây là lần tham gia phá án đầu tiên của cô ở trong nước, chân tướng hiện ra trước mắt khiến cô hưng phấn một cách khó hiểu.

Tả Kinh Thương xem xong video của gian phòng kia, gọi Lục Tử Khiên, “Tôi cố ý nói tên thuốc Maprotiline (cũng là tên một loại thuốc chống trầm cảm) thành Amitriptyline, Phương Trọng cũng không hề nhận ra, khẳng khái nói người đang sử dụng loại thuốc này chính là anh ta. Một người mà đến loại thuốc mình thường uống còn không nhớ rõ, hiển nhiên là anh ta đang nói dối. Lập tức tiến hành kiểm tra toàn diện nơi ở cũ và xe ô tô riêng của Phương Trọng hoặc Trâu Lôi Lôi, đồng thời so sánh DNA của nạn nhân ở hiện trường.”

Tiểu Vi nuốt một ngụm nước miếng: “Hung thủ là Trâu Lôi Lôi sao?”

“Cứ làm theo lời của chúng tôi trước đã.” Tả Kinh Thương nghiêm nghị nói.

Làm theo lời của chúng tôi – anh còn nói “Chúng tôi” ... Thư Tầm ho nhẹ một tiếng để che giấu cảm xúc, cúi đầu đọc tài liệu.

Hiển nhiên là Hạ Hiểu Đồng đã biết được chuyện xảy ra hôm nay từ chỗ cha mẹ cô ta, lúc tới sắc mặt tái nhợt, vừa thấy mấy người họ đã bật khóc vô cùng đáng thương. “Đồng chí cảnh sát ơi... Các vị đừng nghi ngờ tôi nữa, không phải tôi thật mà!! Tôi xin nói! Tôi xin nói hết!” Cô ta lấy điện thoại di động ra, bấm bấm một hồi, trên màn hình hiển thị một tài khoản weibo mà Thư Tầm chưa từng thấy, quả nhiên cô ta có tài khoản phụ bí mật.

“Các vị xem...” Giọng nói của Hạ Hiểu Đồng hơi run run, “Tôi biết ngày 14 Hoàng Văn Uyên sẽ ở nhà với vợ con anh ấy, nhưng gần đến bảy giờ anh ấy bỗng gửi tin nhắn riêng trên weibo cho tôi, nói rằng vợ anh ấy có việc phải về nhà mẹ đẻ, bảo tôi đến nhà anh ấy. Tôi cũng không suy nghĩ nhiều, vì... Tôi xin nói thật! Sau khi anh ấy kết hôn chúng tôi vẫn liên lạc với nhau, nhà mẹ vợ anh ấy lại ở khá xa, đôi khi tôi cũng tới nhà anh ấy...”

Vào gần bảy giờ, giữa Hoàng Văn Uyên và Ông Ngọc, ít nhất đã có một người tử vong, người gửi tin nhắn vốn dĩ không phải Hoàng Văn Uyên.

“Nhưng khi tôi đến nhà anh ấy, thấy cửa sắt và cửa chống trộm nhà anh ấy đều khép hờ, tôi liền đẩy thẳng cửa ra, sau đó... Tôi thấy Hoàng Văn Uyên nằm trên đất, bị dao cắm trên bụng, vợ anh ấy hình như cũng chết ở gần đó! Tôi sợ quá, đóng cửa lại rồi chạy luôn. Sau khi về nhà tôi thấy mình cũng tiêu rồi, nếu như Hoàng Văn Uyên đã chết, vậy dấu vân tay của tôi còn để lại trên cửa, tôi có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan khuất!!”

Tiểu Vi cầm một bản báo cáo điều tra, “Người phát hiện thi thể là cha mẹ Hoàng Văn Uyên, ngày hôm sau họ tới nhà con trai đón cháu gái, mở cửa thì phát hiện ra thi thể hai vợ chồng và em bé. Có lẽ dấu vân tay của họ để lên dấu vân tay của cô, chúng tôi không phát hiện ra dấu vân tay rõ nét của cô ở hiện trường.”

Thư Tầm ngẫm nghĩ một thoáng, chỉ vào tài khoản phụ của Hiểu Đồng, hỏi: “Chúng tôi đã kiểm tra điện thoại di động của Hoàng Văn Uyên, trong danh sách đăng nhập weibo không có tài khoản này.”

“Mỗi lần anh ấy đăng nhập xong đều xóa đi luôn, sợ vợ anh ấy phát hiện được.”

Tả Kinh Thương gọi Lục Tử Khiên đang định ra ngoài quay trở lại, “Điều tra địa chỉ IP đã đăng nhập vào tài khoản này ngày 14 tháng 3. Hoàng Văn Uyên đã chết, diễn đàn Lê Quý Đôn hung thủ sợ lưu lại dấu

vân tay trên điện thoại cảm ứng của anh ta trong quá trình đăng nhập, có thể sử dụng điện thoại di động của chính cô ta để đăng nhập vào tài khoản này, gửi tin nhắn riêng cho Hạ Hiểu Đồng.”

“Ok!” Lục Tử Khiên nói, bước ra ngoài nhanh như gió.

“Sau khi đăng nhập xong hung thủ có thể lau dấu vân tay đi mà.” Tiểu Vi khó hiểu nói.

“E rằng cô ta không biết mật mã mở khóa của điện thoại Hoàng Văn Uyên.” Thư Tầm trả lời.

“Đến mật mã weibo bí mật của anh ta mà cô ta cũng biết...” Tiểu Vi nói thầm.

“Mật mã weibo này của anh ấy vẫn luôn là sinh nhật tôi.” Tới lúc này rồi mà Hạ Hiểu Đồng vẫn còn có vẻ đắc ý.

Tả Kinh Thương khinh thường sự đắc ý của cô ta, lạnh mặt hỏi: “Lúc đó cô chỉ đứng ở cửa, không đi vào sao?”

“Tôi chỉ đẩy cửa ra, thấy trên đất toàn là máu, tôi sợ quá chạy đi luôn.”

“Có lẽ lúc đó hung thủ lại dùng chiêu cũ, trốn sau cửa, nếu lúc đó cô bước vào trong, như vậy thi thể của cô cũng sẽ được phát hiện vào ngày hôm sau.” Thư Tầm nói.

“Hung thủ rốt cuộc là ai! Sao có thể đáng sợ như vậy!!” Hạ Hiểu Đồng sợ hãi hô to gọi nhỏ.

Lục Tử Khiên vội vã bước vào, nhỏ giọng nói thầm vào tai Tả Kinh Thương câu gì đó, trong mắt Tả Kinh Thương xẹt qua sự kinh ngạc và bất mãn, lông mày chột nhứ lại. Sau khi Tiểu Vi dẫn Hạ Hiểu Đồng ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Thư Tầm và Tả Kinh Thương.

“Có chuyện gì thế?”

Tả Kinh Thương đưa mắt lên: “Trâu Lôi Lôi tự sát nhưng không thành, được Phương Trọng về nhà kịp thời đưa đi bệnh viện.”

“Có nghiêm trọng lắm không?” Thư Tầm kinh sợ.

“Người học ngành khoa học xã hội còn chẳng phân biệt được đâu là tĩnh mạch, đâu là động mạch, tỷ lệ cắt cổ tay có thể thành công dẫn đến tử vong quá thấp.” Tả Kinh Thương bỏ lại một câu rồi bước ra cửa.

Thư Tầm – Người học ngành khoa học xã hội, hơi nhướn mày, trừng mắt nhìn bóng lưng của anh.

Trâu Lôi Lôi tỉnh lại trong phòng bệnh đầy mùi thuốc khử trùng, tay trái chưa bị thương của cô ta bị còng vào giá sắt ở đầu giường. Ánh mắt của cô ta vô cùng trống rỗng, chồng cô ta là Phương Trọng ngồi bên cạnh, mắt đỏ thẫm, nhìn cô ta, vừa thương yêu vừa đau xót.

Sau khi biết tin, cục phó Trần Dương Trí và chi đội trưởng Phó Hiểu Tường đều tới, không thể tin nổi cô gái thanh tú yêu kiều nằm trên giường bệnh kia, lại là hung thủ của vụ án sát hại cả gia đình ngày 14 tháng 3 gây chấn động toàn quốc.

Phía Lục Tử Khiên cũng đã tra được rất nhiều chứng cứ quan trọng. Ví dụ như, camera cạnh trạm xe buýt mà Hạ Hiểu Đồng lên đã thu lại hình ảnh vào ngày 14, từ 19 giờ 38 phút cô ta đứng chờ xe buýt, và 20 giờ 06 phút cô ra chạy vội về nhà, xác nhận chứng cứ ngoại phạm của cô ta; trên tay lái trong xe của Trâu Lôi Lôi, đã nghiệm ra phản ứng với máu, DNA tương đồng với máu của Hoàng Văn Uyên; IP đăng nhập vào tài khoản phụ của Hoàng Văn Uyên trùng với IP của điện thoại Trâu Lôi Lôi.

Trâu Lôi Lôi sống từ nhỏ trong một gia đình có điều kiện vật chất dư dật, thuận buồm xuôi gió, sự thanh cao kiêu ngạo tỏa ra từ cốt cách, dùng chính lời của cô ta để hình dung, thì cô ta vô cùng lý trí, giống như một người đứng ở điểm cao nhất quan sát chúng sinh. Người bạn trai đầu tiên của cô ta có gia cảnh nghèo khó, đi làm hai năm, khoản nợ học phí đại học vẫn chưa trả xong. Bọn họ chỉ qua lại với nhau ba tháng, người đàn ông này bèn lấy cớ sang thành phố khác phát triển sự nghiệp để vứt bỏ cô ta – khi đó vẫn đang học đại học. Mỗi ngày Lôi Lôi đều viết lời nguyện rửa anh ta, không biết do trùng hợp hay còn nguyên nhân nào khác, người này sau khi chuyển sang một thành phố khác, bỗng khổ sở như chó mất chủ, nợ nần, cha mẹ ốm bệnh qua đời, bị bạn gái lấy lý do mang thai để ép kết hôn, con lớn đến ba tuổi thì phát hiện bị

bệnh ung thu máu, kết quả xét nghiệm cho thấy đứa bé vốn dĩ không phải con ruột của anh ta, chỉ đành ly hôn, hiện nay không rõ tung tích.

Sau đó, Lôi Lôi gặp gỡ Hoàng Văn Uyên. Người đàn ông này ban đầu nhắm trúng điều kiện của gia đình Trâu Lôi Lôi, đương nhiên tìm mọi cách chiều chuộng cô ta, ca ngợi cô ta như ca ngợi chế độ quốc gia, mang toàn bộ sức lực ra để nịnh nọt Trâu Lôi Lôi. Lòng hư vinh và dục vọng khổng lồ của Trâu Lôi Lôi được thỏa mãn, cũng cho rằng tuy Hoàng Văn Uyên chẳng có bản lĩnh gì ghê gớm, gia cảnh cũng không tốt, nhưng đã bị sức quyến rũ của cô ta quyến rũ đến chết mê chết mệt. Thực ra trong lòng Lôi Lôi cũng chẳng thích anh ta lắm, thứ mà cô ta lưu luyến chính là thái độ cun cút như chó vẫy đuôi này. Cho đến khi cô ta phát hiện ra giữa Hoàng Văn Uyên và Hạ Hiểu Đồng có đến mấy năm vướng mắc dây dưa.

Không giống với bề ngoài yếu điệu dịu dàng, Trâu Lôi Lôi cực kỳ ghê gớm, sự khiêu khích của Hạ Hiểu Đồng nhận lại được chính là bị Trâu Lôi Lôi thóa mạ xỉ nhục một trận, sau đó gọi mấy người bạn nam giới đến đánh cô ta một trận. Hạ Hiểu Đồng không dám công khai khiêu khích nữa, chuyển sang vờ vịt yếu đuối để lấy được sự thương xót của Hoàng Văn Uyên. Nhằm giám sát Hoàng Văn Uyên và Hạ Hiểu Đồng, “công việc thường lệ” mỗi ngày của Trâu Lôi Lôi chính là tra hỏi, tìm hiểu tất cả các mật mã tài khoản của Hoàng Văn Uyên, cuối cùng mật mã tài khoản QQ, email, weibo, thậm chí taobao, wangwang* của anh ta cũng bị rơi vào tay Trâu Lôi Lôi.

*Wangwang: Trang web mua hàng online lớn của Trung Quốc, wangwang trực thuộc taobao.

Hoàng Văn Uyên tựa như một nắm cát, càng nắm chặt càng chảy nhanh hơn. Cuối cùng, Hoàng Văn Uyên không chịu được sự giám sát chặt chẽ của Trâu Lôi Lôi, sau khi bị phát hiện trong một lần chơi tình một đêm, anh ta nói thẳng với Trâu Lôi Lôi rằng từ trước đến nay chưa bao giờ yêu cô ta.

Trâu Lôi Lôi cũng giống như mấy năm trước, ngày ngày nguyên rửa Hoàng Văn Uyên gặp vận xui. Nhưng trời không chiều lòng người, thông qua việc xem weibo của Hoàng Văn Uyên, hóa đơn mua sắm trên taobao... Trâu Lôi Lôi phát hiện anh ta không những không gặp vận xui, mà còn cùng Hạ Hiểu Đồng anh anh em em, hơn nữa thành công nắm giữ trái tim của cô con gái nhà giàu Ông Ngọc. Mỗi ngày, cô ra lén lút đăng nhập vào tất cả các công cụ liên lạc của Hoàng Văn Uyên, từng lần từng lần, nhận lại được chính là sự khó chịu đến tột độ, đau khổ và thất vọng đan xen, lửa và băng trong cơ thể đánh nhau dai dẳng. Đồng nghiệp trong công ty cười nhạo sau lưng, đi xem mắt cũng gặp phải loại đàn ông dở người, khiến Trâu Lôi Lôi không thể tin nổi vận mệnh lại bất công như thế. Không cam lòng, không như ý khiến cô ta bị trầm cảm, cả đêm không thể an giấc, tóc rụng dần rụng dần, béo phì, sống không bằng chết, chỉ có ngày ngày tưởng tượng bản thân mặc áo tàng hình của Harry Potter, đi giết chết Hoàng Văn Uyên mới có thể khiến cô ta ngủ an ổn. Lâu dần cô ta phát hiện ra, dường như chỉ có việc Hoàng Văn Uyên gặp quả báo mới có thể khiến cô ta được giải thoát, sát tâm nảy mầm từ đó, cô ta định nghĩa điều này là “Thay vị thần vận mệnh tới trừng phạt kẻ tội đồ.”

Một kế hoạch giết người ấp ủ hồi lâu được sinh ra từ đây.

Lửa giận của Trâu Lôi Lôi, đổ lên đầu kẻ chuyên đùa giỡn tình cảm của người khác – Hoàng Văn Uyên, đổ lên đầu kẻ không có thứ gì sánh được với cô ta nhưng rốt cuộc lại được kết hôn với Hoàng Văn Uyên – Ông Ngọc, đổ lên đầu con gái chưa đến một tuổi của đôi vợ chồng này.

Trong lúc lên kế hoạch sát hại cả gia đình Hoàng Văn Uyên, Trâu Lôi Lôi gặp được Phương Trọng. Tuy Phương Trọng không phải người cực kỳ ưu tú, nhưng tìm đã mỗi một, hơn nữa, kẻ một lòng một dạ với việc giết người là Trâu Lôi Lôi cũng không từ chối anh ta. Phương Trọng yêu Trâu Lôi Lôi tha thiết, dần dần cũng phát hiện ra sự bất thường của Lôi Lôi. Sau đó, Trâu Lôi Lôi nói thật với Phương Trọng, rằng bản thân bị bệnh trầm cảm, hiện nay đang phải uống thuốc để kiểm soát bệnh. Phương Trọng không những không ruồng bỏ Trâu Lôi Lôi, mà còn càng ngày càng chăm sóc cô ta cẩn thận hơn. Trâu Lôi Lôi cảm thấy, ngay từ đầu Phương Trọng đã dùng một tâm hồn thuần khiết để yêu cô ta, nhưng cô ta lại không yêu Phương Trọng, cô ta cảm thấy dằn vặt đau khổ về tinh thần, chỉ mong được giải thoát.

Sau mấy lần thí nghiệm sử dụng dùi cui điện, kế hoạch giết người bắt đầu triển khai. Cuộc sống của Lôi Lôi rơi vào tuyệt vọng chưa từng thấy, cũng song song với khát vọng bắt đầu một cuộc đời mới – Đây là tâm thế bên cạnh loại bệnh trạng mà không ai có thể hiểu nổi của cô ta.

Ngày 14 tháng 3, Trâu Lôi Lôi xem weibo của Ông Ngọc, biết thời cơ đã đến. Cô ta mang theo toàn bộ

công cụ phạm tội, bước lên con đường báo thù, giống như Tả Kinh Thương và Thư Tầm đã suy đoán. Sau khi giết người đến đỏ mắt, cô ta bất chợt nảy ra một ý, gửi tin nhắn riêng trên weibo gọi Hạ Hiểu Đồng tới đó, nhưng không sát hại đối phương thành công, đành phải đi bộ xuống lầu rồi lái xe về nhà.

Tay và giày còn dính máu tươi không thể giấu diếm được người vừa nghe thấy tiếng mở cửa đã vội vã chạy xuống đón – Phương Trọng, Lôi Lôi thẳng thắn kể tất cả mọi chuyện cho Phương Trọng, nói thật với Phương Trọng, rằng cô ta đã sát hại nhà Hoàng Văn Uyên, cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Đêm hôm đó, người mà nếu không uống thuốc ngủ thì thường không thể ngủ nổi – Lôi Lôi lại ngủ từ rất sớm, còn Phương Trọng thì cả đêm không chợp mắt.

Ngày hôm sau, Phương Trọng và Trâu Lôi Lôi cùng bàn bạc ngụy tạo chứng cứ ngoại phạm, anh ta xin công ty cho đi công tác, mấy hôm sau mang theo quần áo, giày... mà Lôi Lôi mặc khi gây án bay đi nơi khác, tìm một vùng đất trống trải đốt hết.

Tuy Phương Trọng không hiểu vì sao Lôi Lôi cứ mãi luẩn quẩn trong quá khứ, không thể tự thoát ra, nhưng tình yêu cuồng dại khiến anh ta cũng mất lý trí, chỉ muốn giúp cô ta, muốn cô ta tốt lên. Mỗi người chưa chắc đã gặp được một người yêu mình tha thiết, nhiều khi, chúng ta không phát hiện ra, cũng không chịu thừa nhận, có lẽ tình yêu vốn dĩ là một loại ám ảnh cưỡng chế.

Như ước nguyện của Phương Trọng, bệnh trầm cảm của Trâu Lôi Lôi thuyên giảm như kỳ tích, cô ta không cần uống thuốc chống trầm cảm Maproline và thuốc ngủ nữa, mà vẫn có thể ngủ ngon như thời còn đi học, tóc cũng không còn rụng từng mảng lớn, còn gầy đi nhanh chóng. Cô ta đẩy phương hướng điều tra của cảnh sát thành phố Lộ Châu về phía những người đàn ông có mâu thuẫn với Hoàng Văn Uyên hoặc Ông Ngọc, bình an vô sự chuẩn bị lên kế hoạch cho hôn lễ của mình, cho đến khi Tả Kinh Thương và Thư Tầm tham gia phá án.

Ngày hôm ấy, Phương Trọng đột nhiên bị triệu tập lên Cục cảnh sát, Trâu Lôi Lôi ở nhà chờ anh ta, mãi mà không thấy về cũng không liên lạc được, cuối cùng tới nơi làm việc hỏi đồng nghiệp của anh ta, nghe nói anh ta bị cảnh sát gọi đi rồi. Trâu Lôi Lôi chợt ý thức được, có lẽ cảnh sát đã phát hiện điều gì đó. Cô ta đọc lại tin tức vụ án mà cô ta cắt từ báo và tin tức trên mạng, nhớ tới vẻ mặt sợ hãi và lời cầu xin của Hoàng Văn Uyên trước khi chết, cùng máu và óc bắn ra khắp nơi, lần thứ hai cảm nhận được sự sáng khoái sau khi báo thù, sau đó đặt lưỡi dao ở cổ tay mình, cắt sâu xuống. Trong khi máu tươi chảy xuống, cô ta thấy thoải mái và buồn ngủ.

Cho dù có cho cô ta thêm một cơ hội nữa, cô ta vẫn sẽ chọn cách giết chóc, chỉ cần loại người cặn bã như Hoàng Văn Uyên vẫn còn sống hạnh phúc mỹ mãn, cô ta sẽ tiếp tục gươm dao, giết, giết, giết, giết!

Thư Tầm nhìn Trâu Lôi Lôi nằm đó, vẫn cảm thấy khó mà liên tưởng cô ta là một hung thủ giết người. diễn đàn Lê quý Đôn Mọi người vẫn thử liên hệ động cơ phạm tội của tội phạm với dục vọng bình thường của con người, ví dụ như tiền bạc, tình yêu, thù hận..., nhưng mỗi kẻ sát nhân đều có lý do riêng, khiến bọn họ không thể không trở thành người như vậy.

Trâu Lôi Lôi bình tĩnh thuật lại quá trình và nguyên nhân phạm tội của bản thân với mọi người, Thư Tầm ngồi bên cạnh, im lặng lắng nghe. Trong tâm lý học tội phạm, có một khái niệm gọi là “Cơ chế phòng ngự của tâm lý phạm tội.” Nó vô tình chỉ dẫn tiềm thức của con người, nhằm loại trừ mâu thuẫn tâm lý và ngăn cản sự lo âu, là một phương pháp tự bảo vệ mình để duy trì và khôi phục cân bằng tâm lý. Trong quá trình lên kế hoạch giết người, Trâu Lôi Lôi đã hợp lý hóa hành vi của mình thành cơ chế phòng ngự, gọi là “hiệu quả che giấu,” dùng lý do như đúng mà sai để biện hộ cho hành vi phi pháp của mình, bởi vậy nên yên tâm thoải mái thực thi hành vi phạm tội. Hiệu quả che giấu thực chất nhằm miễn trừ sự lên án từ bản thân và chống lại sự án của người khác, bảo vệ lòng tự tôn cá nhân.

Khi từ bệnh viện quay lại khách sạn, Thư Tầm và Tả Kinh Thương cùng đứng trong một thang máy. Thư Tầm đột nhiên nói, “Nhân sinh quá thuận buồm xuôi gió cũng không phải là tốt, con người chỉ có trải qua nhiều khó khăn, chống chọi nghịch cảnh, mới có thể có được tính cách không màng thiệt hơn và vững khí bền chắc kiên cố.”

Không rõ Tả Kinh Thương có nhớ tới cuộc thi biện luận ngày trước hay không, bấy giờ chỉ hờ hững đáp lại một câu: “Mỗi người một khác.”

“Vụ án sát hại cả gia đình “Lễ tình nhân đâm máu” tìm ra chân tướng, hung thủ họ Trâu đã bị bắt quy án.”

Vụ án ở Lộ Châu ngày 14/3 gây chấn động toàn quốc đã được phá, cảnh sát Lộ Châu và hai vị chuyên gia điều tra hình sự đến từ sự điều động của bộ công an, trải qua hơn bốn mươi ngày không ngừng nỗ lực, đã xác định hung thủ là họ Trâu – bạn gái cũ của nạn nhân Hoàng Văn Uyên. Theo kết quả điều tra, được biết sau khi có mâu thuẫn tình cảm với Hoàng Văn Uyên, họ Trâu vẫn ôm hận trong lòng, lên kế hoạch tiến hành vụ mưu sát cực kỳ tàn ác này, giết chết ba người ngay tại chỗ, trong đó có một trẻ em. Hiện nay, hung thủ họ Trâu đã bị cảnh sát bắt giữ, chồng hung thủ là họ Phương bao che cho tội ác cũng bị sa lưới. Tòa án nhân dân thành phố Lộ Châu sẽ tiến hành thẩm tra xét xử bản án, trừng trị nghiêm khắc hung thủ của vụ án.

— Trước kỳ nghỉ mừng một tháng năm, một tin tức xuất hiện trên weibo chính thức của công an thành phố Lộ Châu, hơn một tháng tới giờ, cư dân mạng – những người luôn nghi ngờ năng lực phá án của cảnh sát đã dồn dập chia sẻ tin tức này.

Hạ Hiểu Đồng đương nhiên cũng thấy, cô ta không chia sẻ, thậm chí xóa bỏ toàn bộ những trạng thái có nhắc tới “L” trên weibo, lẽ quý đôn cũng bỏ không dùng tài khoản đó nữa. Ngải Miểu chia sẻ tin tức ấy, cũng không nói lời nào, chỉ để một biểu tượng hình “Ngọn nến,” không biết ngọn nến ấy được thắp cho ai.

Trong phòng hội nghị, những cảnh sát tham gia phá án cùng ngồi lại, chỉnh lý sắp xếp các tư liệu đệ trình công tố. Tiểu Vi xem xong tin tức, thở dài một hơi, nói với Thư Tầm: “Nếu như Lôi Lôi có thể nghĩ thoáng hơn, bỏ qua thù hận, thì sẽ không lâm vào tình cảnh như ngày hôm nay.”

Thư Tầm nhú mày, ngẫm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng than nhẹ một tiếng, “Hắn là vì... yêu.”

“Nhân ái sinh hận, nhân chi thường tình.”* Tả Kinh Thương cúi đầu, không rõ là đang đọc thoại hay đang tiếp lời Thư Tầm.

*Bởi vì yêu nên mới sinh hận, là chuyện thường tình của con người.

“Có một chi tiết nhỏ, không biết mọi người có chú ý không, sửa tắm mà Phương Trọng dùng giống hệt của Hoàng Văn Uyên.” Thư Tầm nhớ lại lúc mình xem xét nhà Lôi Lôi, trong phòng tắm thấy được một chi tiết lạ lùng, “Một người phụ nữ có thể dùng cách gì để tưởng niệm và thương nhớ một người đàn ông? Đôi khi nhắm mắt lại, cùng một hương vị, cũng có thể tưởng tượng ra bóng dáng của người đàn ông ấy.”

“Cô Thư, hiếm khi thấy cô xúc động như vậy...” Tiểu Vi che miệng cười.

“Tâm tư của phụ nữ mấy người là khó hiểu nhất đấy.” Lục Tử Khiên lắc đầu, thể hiện bản thân cậu hoàn toàn nghe không thông, nghĩ không hiểu lời nói của Thư Tầm.

Từ khi vụ án 14/3 được phá giải, Cục công an thành phố Lộ Châu có hai chuyện vui tới cùng một lúc. Chuyện vui thứ nhất, Cục cảnh sát thành phố gửi công văn biểu dương, khen ngợi đến tổ điều tra trọng án. Chuyện vui thứ hai, công tác di chuyển tới tòa nhà mới đã hoàn thành xong xuôi, sau nghỉ lễ mừng một tháng năm là cán bộ công chức có thể chuyển sang làm việc tại tòa nhà mới.

Cục trưởng Lưu Hiểu Trình mời Tả Kinh Thương và Thư Tầm cùng tham gia buổi lễ khánh thành, hai vị chuyên gia đã dự định rời đi vào sáng ngày kia. Tả Kinh Thương trở về Thủ đô, còn Thư Tầm thì đặt trước bé máy bay đi Vụ Kiều.

7. Q.2 - Chương 7: Linh Cảm Xấu

Vụ Kiều Sơn Thành* vào tháng tư tháng năm là mùa mưa dầm, từng đám mây lớn bay tà tà trên những dãy núi trùng điệp, những con đường vòng quanh núi và những chiếc cầu bắc qua sông hồ dường như ẩn trong sương mù, tựa chốn ảo cảnh, đẹp không sao tả xiết. Vụ Kiều cũng được xưng là thủ đô của thạch anh, sản sinh ra rất nhiều khoáng thạch thạch anh, người Trung Quốc yêu ngọc thạch, người phương Tây yêu thạch

anh, hai thứ đó đều được tôn sùng là vật trừ tà. Mây ở Vụ Kiều bay thấp, có người nói rằng là do bị lực từ của thạch anh hút xuống.

*Sơn Thành, Kiều Đô, Vụ Đô, Du Đô là tên gọi khác của thành phố Trùng Khánh, Trung Quốc.

Chuyện đầu tiên mà Thư Tầm làm khi trở lại Vụ Kiều, chính là chuẩn bị đồ đạc để cùng mẹ đến thăm em trai Thư Phóng còn đang ngồi tù, tại nhà giam cách Vụ Kiều bốn mươi kilomet.

Thư Phóng khi còn bé cũng hơi nghịch ngợm, đến thời kỳ phản nghịch lại càng khó quản thúc hơn, bướng bỉnh không nghe lời, giao du với đám bạn xấu, hooc – môn tuổi dậy thì không có chỗ phóng thích, sống bừa bãi, đánh nhau bị dẫn về đồn cảnh sát là chuyện thường như cơm bữa. Cha Thư Tầm là giáo sư tâm lý học của trường Đại học sư phạm Vụ Kiều, mẹ là giáo viên dạy chính trị của trường trung học phổ thông địa phương, hai đứa trẻ xuất thân từ gia đình dòng dõi thư hương, một đứa vô cùng ưu tú, một đứa lại vô cùng hư hỏng, không biết có phải do số mệnh an bài hau không.

Đứa trẻ Thư Phóng bị ngồi tù ấy, cậu là sĩ nhục của nhà họ Thư, nhưng cũng là tình yêu của gia đình.

Thư Tầm và mẹ đứng trong một cánh cửa ở phòng giam số hai, đăng ký và cung cấp chứng minh nhân dân, đưa ghi chép không có tiền án đã được đóng dấu đi tiến hành thẩm tra. Thư Tầm nghĩ, nếu như Tả Kinh Thương không vạch trần tội của em trai, phải chăng em trai cô có thể bớt ngồi tù mấy năm, diễn đàn lê quý Đôn hoặc là vốn dĩ không phải ngồi tù. Nhưng luật pháp không dung thứ tình thân, Thư Tầm ngay lập tức cảm thấy xấu hổ vì suy nghĩ này. Nếu như Thư Phóng tránh được lần đó, vậy lần sau nó còn có thể làm ra chuyện khủng khiếp hơn nhiều.

Thời gian gặp mặt chỉ có nửa giờ đồng hồ. Lúc Thư Phóng được quản giáo dẫn ram mẹ Thư Tầm bắt đầu khóc. Tóc Thư Phóng cắt ngắn húi cua, như tóc trên đầu hòa thượng chưa kịp sửa, cậu ta vốn tuấn tú, kiểu tóc này khiến các đường nét trên khuôn mặt càng rõ ràng hơn. Thấy mẹ tới, cậu hơi kích động, thấy chị gái cũng cùng đến, sau khi cảm thấy sững sốt, trong mắt còn hiện lên sự vui vẻ, xấu hổ, không cam tâm và oán trách lẫn lộn.

Trạng thái này, thể hiện cậu vẫn chưa cải tạo tốt. Thư Tầm nghiêm mặt, im lặng nghe mẹ dặn dò Thư Phóng phải chú ý sinh hoạt hằng ngày, khi lao động phải cẩn thận không được để bản thân bị thương, suốt cuộc nói chuyện cô đều không nói một lời. Lúc rời đi, Thư Tầm quay đầu lại ngắm Thư Phóng một thoáng, cậu ngồi sau lớp kính cách âm, cô đơn bất lực nhìn bóng lưng của cô và mẹ, những đôi mắt y hệt ấy nhìn nhau, Thư Tầm bỗng mềm lòng, cô nhìn thấy khẩu hình của cậu, rõ ràng đang gọi “Chị ơi.”

Từ nhà giam trở lại nội thành, hai mẹ con tìm một chỗ ăn cơm, sau đó đi vào siêu thị gần trường của cha Thư, mua một ít đồ về nhà.

Nhà họ Thư vốn ở gần đây, vì chỗ này gần nơi dạy học của cha Thư, nhưng từ khi Thư Phóng đi tù, họ liền dọn nhà sang khu khác. Lúc Thư Tầm dạo tới khu vực ăn tươi, mẹ Thư đang mua cá, một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ vang lên cách đó không xa —

“Ôi ôi, chính là cô ta đấy, thấy không? Tôi nghe nói gì mà cưỡng dâm không thành, diện thoại di động bị cướp, hừ hừ, ở nhà một mình, có bị cưỡng bức hay không chỉ có cô ta biết... Góa chồng mà, có khi lại còn thích ấy chứ.”

Thư Tầm quay đầu nhìn lướt qua, người lên tiếng chính là “loa phóng thanh” nổi tiếng ở trường của cha cô, bà Diệp Bội Diễm. Bà Diệp Bội Diễm khoảng hơn bốn mươi tuổi, rất gầy, đầu bà ta vốn to, tóc còn để kiểu xoắn nhỏ, lại thêm bộ răng vổ, từ xa nhìn trông giống một con bọ ngựa. Nghe nói bà ta thời trẻ cũng khá xinh đẹp, nhưng bị thời gian bào mòn, cũng dần trở nên già cỗi. Bây giờ bà Diệp Bội Diễm đang chỉ vào hai mẹ con nào đó, bàn tán rất hăng say.

Thư Tầm từ nhỏ đã biết tới tên tuổi vang dội của bà Diệp Bội Diễm, người phụ nữ này thường quá rảnh rỗi, không có chuyện gì làm nên rất thích chọc ngoáy người xung quanh, tối hôm qua nhà nào cãi nhau, nhà nào bị trộm cướp, chồng nhà nào cả đêm không về, bà ta còn biết rõ hơn cả cảnh sát và chủ nhiệm hội dân cư, hơn nữa còn tự thêm mắm dặm muối bịa thêm từ đầu đến cuối câu chuyện, chẳng hề đáng tin. Lâu dần, mọi người cũng đều biết tính xấu của bà ta, cũng chỉ tin bà ta hai, ba phần mà thôi.

Lúc quay người, là Diệp Bội Diễm cũng nhìn thấy hai mẹ con Thư Tầm, “loa phóng thanh” rất nhạy bén

trong khoản nhận người quen, lập tức tươi cười chào hỏi: “Là cô Thư và ... Tiểu Tầm đúng không? Nghe cô Thư nói Tiểu Tầm ra nước ngoài du học, sao rồi, thế đây là được nghỉ hay học xong về nước?”

Dường như mẹ Thư không hề có ý định nói nhiều với bà Diệp Bội Diễm, gật gật đầu, rồi cười cười cho qua chuyện. Nhưng bà ta lại thích buôn chuyện, lập tức cùng mấy bà bạn đi tới, đầu tiên là tặng bốc nhà họ Thư một lúc, nhưng lại tránh nhắc đến Thư Phóng, chỉ khen Thư Tầm từ nhỏ đã giỏi giang thế nào, ngoan ngoãn ra sao, một hồi sau hỏi: “Tiểu Tầm du học về nước, đi làm ở đâu chưa?”

“Cháu làm ở Đại học Điều tra hình sự.”

“Ôi giỏi quá! Đúng là tài nữ có khác!” Bà Diệp Bội Diễm xuýt xoa khen một lúc nữa, mẹ Thư chọn xong một con cá mè, kéo Thư Tầm rời đi, liền nghe thấy bà ta lập tức quay ra nói với mấy bà bạn, như thể không chờ nổi nữa: “Con gái bà ta giỏi giang thế tohò, chứ con trai đang ngồi tù vì tội giết người kia kìa! Bà xem cái nhà này, ba thầy giáo, một tội phạm đang cải tạo, không biết đứa con trai kia có phải là con ruột không, có khi hồi bé còn bị ngược đãi, có khuynh hướng bạo lực...”

Cả người Thư Tầm cứng đờ, lông mày nhíu chặt. Mẹ Thư thấy con gái không vui, thầm vỗ vỗ tay cô, “Ai mà chẳng bị người đời bàn tán sau lưng? Mấy chuyện thôi nát chả ra gì của bà ta, kể ra nghe còn chói tai hơn. Con đừng chấp bà ta, chúng ta là gia đình có học thức, có gia giáo.”

Thư Tầm gật đầu, trước mắt đưng phải hai mẹ con vừa bị bà Diệp Bội Diễm bêu xấu, con gái khoảng mười lăm mười sáu tuổi, trắng trẻo đáng yêu, người mẹ là một phụ nữ trung niên bình thường, trên mặt có vết sẹo nhân nhọt.

“Vừa này dì Diệp nói gì mà không thành đó, là có chuyện gì vậy?” Chờ hai mẹ con họ đi xa, Thư Tầm hỏi.

“Không biết bà ấy bịa ra hay là thật nữa, ở khu nhà bên kia xảy ra một chuyện rất đáng sợ.” Mẹ Thư trả lời, “Nói là giữa trưa, có người che mặt trèo vào phòng ngủ của một gia đình, định cưỡng dâm nữ chủ nhân. Cũng may con gái của bà ấy ở nhà, chạy vào cứu, tên kia chạy luôn, nghe nói cũng bị mất ít đồ đạc. Mẹ không biết có phải đúng là hai mẹ con vừa rồi không, Diệp Bội Diễm thường nắm bắt tin tức khá nhanh.”

Giữa trưa đột nhập vào nhà để cưỡng dâm, cũng hơi khác thường. Nhưng tin này dù sao cũng là do mọi người truyền tai, mẹ Thư cũng nghe kể lại thôi, không đáng tin lắm. Thư Tầm cũng không để bụng, chỉ là cảm thấy câu “Góa chồng mà, có khi còn thích ấy chứ” của Diệp Bội Diễm nghe quá cay nghiệt, đúng là trước cửa góa phụ có nhiều thị phi.

Sau khi về nhà, Thư Tầm hỏi cha là ông Thư Hồng Nho, mới biết chuyện này có thật, nhưng thời điểm xảy ra vụ án bị nghe lầm, thời gian chính xác phải là “nửa đêm.”

Tuy nơi xảy ra vụ án cách nhà Thư Tầm rất xa, nhưng ông Thư Hồng Nho vẫn dặn dò cả nhà, khi đi ra ngoài hay khi đi ngủ thì đều phải đóng cửa sổ cẩn thận, đồ đạc bị trộm mất là việc nhỏ, người bị hại mới là chuyện lớn.

Thư Tầm cũng khá rảnh rỗi, bèn thử viết sớ lược chân dung tội phạm cho vụ án này – nam, nhà nghèo, cao khoảng 1m60 – 1m70cm, nhà hoặc nơi làm việc ở gần khu vực xảy ra vụ án, từng có tiền án trộm cướp. Cô nói những thông tin này cho cha, ông Thư Hồng Nho vỗ lưng khen ngợi con gái, nhắc điện thoại, gọi điện cho Hồ Hiệu phụ trách kiểm tra tang vật của Cục công an Vụ Kiều, hi vọng có thể giúp được phần nào cho quá trình phá án của họ.

Hồ Hiệu là con gái của em gái mẹ Thư, cũng chính là em họ của Thư Tầm, Thư Tầm chỉ lớn hơn Hồ Hiệu mấy ngày, nhưng tính cách thì không hề giống nhau.

Hồ Hiệu cũng thầm nói cho ông Thư Hồng Nho, phân tích của Thư Tầm cũng gần giống với suy đoán của Cục cảnh sát hình sự, thế nhưng vụ án này cũng không đơn giản như người ngoài nói. Tình hình cụ thể, trước khi phá được án cô ấy cũng không thể tiết lộ nhiều, chỉ nói cho ông Thư Hồng Nho một cách mở hồ, thực ra tội phạm đã gây án ba lần, hai lần trước đều không thành. Lần thứ nhất là vừa leo lên đã bị phát hiện, lần thứ hai đã trèo được vào nhà dân, sau khi bị phát hiện liền chạy trốn ngay lập tức.

Thư Tầm ngồi trên ghế sofa, lẳng lặng nghĩ hồi lâu, nói với ông Thư Hồng Nho: “Vậy xem ra, tên tội phạm đó bị kích thích phạm tội rất mạnh mẽ, có thể sẽ gây án lần thứ tư. Nhưng không biết mục đích của hắn rốt cuộc là ăn trộm hay là...”

Ông Thư Hồng Nho đẩy mắt kính, “Con và Hồ Hiệu cũng tính là một nửa đồng nghiệp, cũng nên giúp đỡ con bé một chút.”

Sau khi nghe câu ấy, Thư Tầm vào phòng gọi điện cho Hồ Hiệu, buổi tối Hồ Hiệu liền tung tăng chạy tới, còn cầm theo hai túi đồ ăn, gà rán và mực khô nướng. Mẹ Thư luôn hình dung hai chị em này là “Không đầu óc và không vui vẻ,” Hồ Hiệu chính là “Không đầu óc,” ngày ngày vui tươi hớn hở, nhìn qua có vẻ ngốc nghếch, nhưng lại được mọi người yêu quý vô cùng.

“Chị, vụ án con này làm sao mà phải phiền đến chỉ ra tay.” Hồ Hiệu mở lon bia, uống từng hớp nhỏ, “Chẳng bao lâu nữa tên trộm kia cũng bị tóm thôi.”

“Bọn em nghĩ hắn ta chỉ là trộm thôi ư?” Thư Tầm vừa tắm xong, tóc rối tinh rối mù, mấy lọn tóc còn vểnh loạn lên. Trước đây khi tóc cô còn dài, gội đầu xong chưa kịp sấy khô đã ra ngoài tìm Tả Kinh Thương, anh liền cầm máy sấy kiên nhẫn sấy cho cô. Bàn tay luồn vào mái tóc cô, hơi vò nhẹ, cô dùng dầu gội nào, tay anh cũng vương mùi hương loại dầu gội ấy. Có lẽ lúc đó đã bị chiều hư, mấy năm qua Thư Tầm vẫn không thích tự sấy tóc. Lúc này cô cầm lấy một miếng mực khô, lười biếng tựa trên ghế sofa, tóc ướt dính trên trán, hai má, lại có phong thái riêng, “Nói cho chị nghe tình hình cụ thể ra sao.”

Hồ Hiệu còn do dự một hồi, Thư Tầm đáp cho cô một phát, cô nàng mới mỉm cười, “Được rồi, em kể cho chị nghe! Cách đây không lâu, ngày 23 tháng 4, ở khu nhà Bình Ninh có một người phụ nữ về muộn, vừa bật đèn lên thì nhìn thấy một người trèo vào từ cửa sổ, sợ quá hét ầm lên, tên kia liền chạy mất. Ngày 27 tháng 4, cũng ở khu Bình Ninh, một người phụ nữ nửa đêm thức giấc, cảm thấy trong phòng có người, người đó rất bình tĩnh, không kêu lên, còn giả bộ ngủ. Sau đó người ấy phát hiện trong phòng thực sự có người, lần này thì không bình tĩnh nổi, ngồi dậy định chạy, liền bị tên kia giữ lại, hôn ngoài miệng một cái, người đó giãy dụa không thôi, chạy ra ngoài báo cảnh sát. Vụ thứ ba thì chị biết rồi đấy, xảy ra vào tối ngày 1 tháng 5.”

Tên tội phạm đó phạm tội ba lần không thành, lần thứ nhất còn chưa vào nhà, lần thứ hai vào nhà, nhưng không lấy thứ gì, lần thứ ba cưỡng dâm không thành công, còn mang đi một vài đồ đạc. Mức phạm tội không ngừng tăng lên, nhưng lại không khiến người ta chú trọng, có lẽ do vẫn chưa xảy ra chuyện đổ máu, mà số đồ đạc bị cướp đi cũng không nhiều.

“Người bị hại đều là những phụ nữ thế nào?” Thư Tầm hỏi vào điểm then chốt.

“Cả ba vụ án có người bị hại đều là phụ nữ sống một mình, có người đã ly dị, có người bị hại ở vụ án cuối cùng là một quả phụ.”

“Tuổi tác?”

“Khoảng ba, bốn mươi tuổi.”

Sắc mặt Thư Tầm lạnh đi, “Nghe này, tên tội phạm đó không phải trộm cướp thông thường, nhất định phải bắt giữ hắn ta ngay lập tức, ngăn cản hắn ta tiếp tục có hành vi phạm tội. Chị có linh cảm, lần phạm tội sau của hắn chắc chắn sẽ không phải “không thành,” hơn nữa, thủ đoạn sẽ cực kỳ biến thái và tàn nhẫn. Nếu như hắn ta còn chưa bị bắt thì sẽ tiếp tục phạm tội không ngừng.”

Hồ Hiệu tròn mắt, đáng vẻ như chim sợ cành cong, “Vây... vậy chuyện này... quá nghiêm trọng, em phải báo cáo với lãnh đạo ngay. Nhưng mà em không có chứng cứ, không biết bọn họ có tin tưởng hay không.”

“Thứ nhất, đối tượng gây án của hắn mang tính chọn lọc, sự chọn lọc này không phải vì thuận tiện cho việc trộm cướp, mà để thuận tiện cho việc cưỡng dâm; Thứ hai, kỹ xảo gây án của hắn ta rất kém, ba lần không thành, nhưng không hề thay đổi thủ pháp hay đối tượng, rõ ràng hắn có chấp niệm và sùng bái với loại phạm tội này; Thứ ba, nếu như chỉ đơn thuần muốn thỏa mãn tình dục, nhưng ba lần đột nhập vào nhà đều gặp phải cảnh lợi bất cập hại, nếu như hắn thích phụ nữ như vậy, có thể lựa chọn cách mua dâm, hoặc chọn những cô bé tuổi còn nhỏ không có sức phản kháng, diễn đàn Lê quý đôn tỷ như vụ án cuối cùng, con gái của người bị hại có thể dễ dàng khống chế, cũng có sức hấp dẫn với đàn ông bình thường hơn. Nhưng hắn ta không chọn cô bé kia, mà lại chọn bà mẹ cô bé, thể hiện rõ hứng thú của hắn ta không phải ở hành vi cưỡng dâm. Những tội phạm cưỡng dâm bình thường làm ra hành vi phạm tội là vì tình dục, nhưng e rằng tên tội phạm này là vì thù hận, có sự thù hận với phụ nữ sống một mình hoặc phụ nữ ở độ tuổi này.” Thư Tầm nói một cách chắc chắn.

Hồ Hiệu nhớ kỹ lời của Thư Tầm, quay về liền báo cáo với lãnh đạo ngay. Nhưng phàm là người ngồi ở vị trí cao lâu ngày, chắc chắn sẽ sinh ra thói kiêu ngạo không muốn tiếp thu ý kiến của người khác, huống chi Hồ Hiệu cũng không thể nói những suy đoán này đều từ chị họ mình, chỉ đành nói là suy luận của cô ấy, cho nên càng không được chú trọng hơn. Hồ Hiệu cũng phiền muộn vô cùng.

Nhưng sự phiền muộn của cô ấy không kéo dài lâu, vì chỉ bốn ngày sau, linh cảm của Thư Tầm đã trở thành sự thật.

Hôm ấy, ông Thư Hồng Nho từ trường học về nhà, mang theo một tin tức xấu, bà Diệp Bội Diễm đã bị sát hại.

Thư Tầm cũng không liên hệ chuyện này với mấy vụ án đột nhập vào nhà cướp của cưỡng dâm hôm nọ, vì xét theo động cơ, kẻ thù của Diệp Bội Diễm cũng quá nhiều, những người từng bị ta chửi bới đến mất hết danh dự, bạn nói xem người ta có động cơ không? Với lại theo như cô được biết, Diệp Bội Diễm không phải là phụ nữ sống một mình.

“Chị, em nên nói chị liệu sự như thần, hay nên nói miệng chị xui xẻo đây? Tên hung thủ kia thực sự tàn bạo vô cùng!” Hồ Hiệu gọi điện cho Thư Tầm, “Em mới từ hiện trường về, lên nói cho chị biết, có thể nhận thấy thủ pháp phạm tội đồng nhất với ba vụ án trước đây, muốn lập chuyên án tiếp tục điều tra. Lần này không phải không thành, mà là giết người! Nghe nói nạn nhân cũng làm cùng trường với chú, có lẽ chú cũng biết.”

Là bà Diệp Bội Diễm sao? Thư Tầm mím môi, những lời nói cay nghiệt của bà Diệp Bội Diễm lại quay quay trong đầu Thư Tầm, bà ta nói có lẽ Thư Phóng không phải là con ruột của mẹ, quả phụ kia có khi còn thích thú vì bị cưỡng dâm... Tâm tình của Thư Tầm lúc này rất phức tạp, cô day day huyết thái dương, quyết định mặc kệ những chuyện không liên quan đến mình.

Thư Tầm không để ý, Hồ Hiệu lại bám lấy cô không dứt, hết làm nũng rồi lại dụ dỗ, rốt cuộc cũng khiến cô miễn cưỡng đồng ý tới hiện trường xem. Nhà của bà Diệp Bội Diễm nằm ở gần đường Tân Bộ, khu nhà Bình Ninh, Thư Tầm vừa xuống xe, bất chợt ngẩn ngơ nhìn đám mây hoa tím trước mắt. diễm đàn Lê Quý Đôn trước đây cô thường đi qua nơi này, nhưng lại không biết vào cuối xuân đầu hạ, con đường này có thể trở nên tươi đẹp, mộng mơ đến thế, từng đóa từng đóa hoa nhỏ nở trên tán cây, nhìn xa như sương lại như mây, thỉnh thoảng có đóa hoa rơi xuống trải đầy mặt đường xanh, trước đây chỉ để ý tới con đường dưới chân, những cửa hiệu ven đường, ngõ đầu đã bỏ lỡ áng mây tím trên cao.

Thư Tầm ngẩng từng tán cây màu tím nhạt tươi mát, tới khi bóng dáng cao lớn của Tả Kinh Thương xuất hiện ở phía xa, Thư Tầm còn ngỡ đây không phải là hiện thực.

Thời tiết đầu hạ ẩm áp, trong sắc tím hoa rơi, anh dạo bước tới gần. Sơ mi Versace màu xám với hoa văn chìm, tay áo xắn tới khuỷu tay, tóc ngắn hơn hồi tháng trước mà Thư Tầm thấy, chín chắn và điển trai.

Hồ Hiệu thấy Tả Kinh Thương thì sửng sốt, lại nhìn người đứng bên cạnh anh, bối rối gọi một tiếng “Đội trưởng Trịnh.”

Tả Kinh Thương đã nhìn thấy hai người từ lâu, nét mặt vẫn rất ung dung thản nhiên. Thư Tầm đưa mắt nhìn kỹ qua cổ áo đã cởi hai nút, thấy anh vẫn đeo vòng cổ, nhưng không thấy rõ mặt dây bên trong. Cô hơi mím môi, nhìn đi nơi khác. Cô không biết tại sao anh lại tới Vụ Kiều, lẽ nào học sinh của anh ai nấy đều làm việc không có hiệu quả như vậy, ở đâu có vụ án xảy ra, cũng phải phiền tới anh đích thân đến trợ giúp.

“Cô Thư.” Tả Kinh Thương mỉm cười mở lời trước, xưng hô rất đúng mực, nhưng cô lại nghe ra sự mỉa mai trong ấy, thấy anh nghiêng đầu nói với đội trưởng Trịnh, “Vị này chính là cô Thư Tầm, chuyên gia tâm lý học tội phạm mới về nước mà tôi đã kể với anh, tôi có may mắn được hợp tác với cô ấy trong vụ án 13 tháng 4 ở Lộ Châu, có thể xưng là “cán quốc bất nhượng tu mi,”* khiến người ta phải nhìn bằng ánh mắt thần phục.

*Phụ nữ nhưng không hề thua kém đàn ông.

Lời ấy thốt lên từ miệng anh, người ngoài chỉ thấy lễ độ đường hoàng, nhưng Thư Tầm lại thấy hơi lạnh tỏa ra khắp nơi. Nếu anh thực sự nghĩ như vậy, thì núi cũng bằng, trời đất gặp nhau mất rồi. Một thời gian

không gặp, anh ngày càng học được kiểu giả vờ giả vịt ngoài khen trong mắng, hay chỉ bởi vì nơi đây là Vụ Kiều, nên anh mới vì chuyện năm đó mà nảy sinh bực dọc.

Hồ Hiệu kinh ngạc nhìn Thư Tầm, ánh mắt đó hiển nhiên là đang hỏi: “Không phải hai người đã chia tay rồi sao, tình trạng hiện giờ là thế nào?”

Thư Tầm bực bội lườm Tả Kinh Thương, quảng cho Hồ Hiệu ánh mắt “Đừng nghe anh ta nói bừa.”

“Giáo sư Tả giống thám tử Conan thật đấy, lúc nào cũng thấy vất vả bôm ba ở hiện trường vụ án.” Thư Tầm lờ đi việc anh bề ngoài khách sáo mà thực tế giả tạo, nói thẳng một câu như vậy. Rõ ràng ám chỉ anh là sao chổi, đi tới chỗ nào, y như rằng chỗ ấy có vụ án giết người xảy ra.

“Cô Thư quá khen, tiếc là sáng này tôi vừa xuống máy bay.” Tả Kinh Thương cũng nghe hiểu ý của cô, không hề hoảng hốt, dùng một câu đáp trả trơn tru. Hơn nữa còn mang một ý khác là, cô còn đến Vụ Kiều trước tôi, không biết ai mới là sao chổi ấy.

Thư Tầm vờ như không nghe thấy.

Thực ra những mầm mống tội phạm chỗ nào cũng có, người nào xuất hiện ở đâu không liên quan gì đến việc tội phạm gây án. Hai chuyên gia lớn một lần nữa hội ngộ, hai người đã nổi tiếng với thành tích phá án như thần trong vụ án 14/3 ở Lộ Châu từ lâu, nên chỉ đội Cục cảnh sát điều tra hình sự Vụ Kiều Trịnh Hoán Thư vô cùng mừng rỡ. Kỳ thực anh ta cũng không đề nghị với cấp trên xin chuyên gia đến giúp đỡ, nhưng cấp trên lại nói vừa may giáo sư Tả Kinh Thương của Đại học Điều tra hình sự cần tư liệu nghiên cứu cho luận văn, muốn tìm hiểu và điều tra các vụ án giết người hàng loạt từ khắp nơi, đúng lúc ở Vụ Kiều đang có vụ án này cần điều tra phá án, nên để cấp dưới bọn họ chuẩn bị tốt công tác tiếp đón giáo sư Tả. Trịnh Hoán Thư không ngờ tới, Vụ Kiều là chốn ngọa hổ tàng long, không ngờ Thư Tầm lại là người địa phương.

Hồ Hiệu không biết bây giờ mình còn có thể lôi kéo Thư Tầm đến hiện trường nữa hay không, lê q đôn đứng tại chỗ gãi gãi đầu, không biết làm sao cho phải. Khi đội trưởng Trịnh bắt tay với Thư Tầm, xúc động nói: “Không ngờ cô Thư trẻ tuổi xinh đẹp như vậy! Tôi nghe giáo sư Tả nói, cô cũng làm luận văn nghiên cứu về vấn đề này. Đã cùng chung đường, vậy chúng ta cũng nên phối hợp giúp đỡ nhau, cô và Tiểu Hồ cũng muốn tới hiện trường sao? Chi bằng chúng ta cùng đi.”

Hồ Hiệu mừng ra mặt, vội kéo Thư Tầm đi.

Thư Tầm quay đầu, bất mãn nhìn Tả Kinh Thương, luận văn của cô viết cái gì anh biết chắc? Không biết mà còn nói nhăng nói cuội với người ta, ngày xưa không biết anh thích nói nhảm như vậy đấy. Tám phần mười là lại muốn đấu với cô, để chứng minh rằng dù cô có ra nước ngoài du học mấy năm, cũng chẳng thể sánh bằng anh.

Đồ nham hiểm.

Bước vào tòa nhà chung cư, đội trưởng Trịnh và Hồ Hiệu chen nhau mở cửa, Thư Tầm có ý định kéo dài khoảng cách với Tả Kinh Thương, cố ý đi rút lại đằng sau, ở khúc quanh của cầu thang, thấy anh đứng ở nơi cao hơn cô mấy bậc, từ trên cao nhìn xuống, đối mặt với cô. Anh vốn đã rất cao, nên lần này Thư Tầm liếc nhìn anh một cái rồi chẳng thềm ngẩng đầu, cứ thế bước vòng qua anh. Tay phải anh đưa lên, ngăn cản đường đi của cô. Ánh mắt của Thư Tầm thẳng với cổ tay đeo đồng hồ đen của anh, sau đó nhìn thấy vết sẹo trong lòng bàn tay.

Tay trái của anh hoạt động rất nhanh, mau chóng lấy từ trên tóc cô thứ gì đó, như đang vui đùa, kẹp nó giữa ngón cái và ngón trỏ, nhìn kỹ hóa ra là một bông hoa nhỏ màu tím nhạt, không biết đậu trên tóc cô từ bao giờ.

Thư Tầm vuốt vuốt tóc, sau khi chắc chắn trên đầu không còn cánh hoa nào nữa, tiếp tục cất bước lên tầng.

Trước đây, ở Đại học Điều tra hình sự có tổ chức một cuộc thi nhiếp ảnh, Thư Tầm cầm máy ảnh chụp lung tung khắp nơi, chụp được một đồng ảnh không thể xưng là có giá trị nghệ thuật, mà còn tự cho là mình có khiếu thẩm mỹ, mang đến để anh xem, mong anh giúp cô chọn một bức dự thi, thực ra chỉ lấy cớ để được nói chuyện với anh mà thôi. Sau đợt thi hùng biện, quan hệ giữa hai người không thể nói là hòa thuận, nhưng ai nấy đều nhận ra Thư Tầm thích anh, theo phương thức vừa trực tiếp vừa đơn giản của cô — liên tục làm phiền anh.

Anh xem khoảng trăm tấm ảnh mà cô chụp được, ấy thế mà cũng chọn ra một tấm. Không biết bậc thêm cũ ở nơi đâu, có lẽ vừa gặp mưa rào nên có rất nhiều cánh hoa rụng, lqđ nằm lộn xộn rải rác cả bậc thang. Có lẽ cô nằm bò dưới bậc thang chụp lên trên, trên màn ảnh đầu đầu cũng thấy hoa rơi, cách đó không xa, trên nhánh cây vẫn còn thấp thoáng mấy bông hoa đỏ còn đang nở rộ. Không kể đến góc độ, không kể đến bố cục, càng không thể kể đến ý cảnh. Nhưng khi anh chọn ra, dùng photoshop sửa lại, khiến sắc thái trở nên u buồn, có chút tang thương. Sau đó đặt một tiêu đề rồi thay cô gửi tới hòm thư dự tuyển.

Một tháng sau có kết quả, Thư Tầm không ngờ mình lại giành được giải nhì. Tấm ảnh kia được đăng trên web trường, đề rằng:

Tác phẩm đạt giải nhì “Tội thì nhân gian lưu bất trụ.” Người chụp: Thư Tầm.

Lời bình viết, cảnh này thường thấy, nhưng người có thể cảm thụ được ý cảnh thì hiếm gặp. Tiêu đề vô cùng chuẩn xác, đúng là “Do bão tỳ bà bán gia diện”* , ý vị sâu xa đều nằm ở nửa câu sau, “Tội thì nhân gian lưu bất trụ, chu nhan từ kính hoa từ thụ.”**

*Là một câu thơ trong bài “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị, trong bài thơ, sau khi được mời gọi nhiều lần, người con gái chơi tỳ bà mới bước ra, nhưng còn dùng tỳ bà che nửa khuôn mặt, khiến người ta tò mò nghiền ngẫm.

**Hai câu thơ trong bài “Điệp luyện hoa” của Vương Quốc Duy. Ý nghĩa: Con người sẽ từ từ già đi, khi soi gương không còn tìm thấy nhan sắc thời trẻ, hoa sẽ tàn phai, dần dần rụng hết, những điều này đều là quy luật tự nhiên không thể đổi thay. Câu nói này thể hiện cảm xúc của tác giả đối với sự thay đổi của tháng năm và sự u buồn đầy bất lực trước những biến đổi của thời gian.

Không biết cô còn nhớ rõ, hay đã lãng quên “chuyện cũ” này.

Lẽ nào cuối cùng... những tháng ngày đã qua thật sự phai nhòa?

Tả Kinh Thương đứng bên tay vịn cầu thang, không thấy rõ những suy nghĩ trong mắt, anh cúi đầu, đoá hoa nhỏ vốn nên tiện tay vứt bỏ lại nằm trong lòng bàn tay anh, bốn ngón tay nắm lại, trong chốc lát, cánh hoa lạnh lạnh dường như cũng vương chút hơi ấm, sau đó anh mới cho vào trong túi áo trước ngực, nhìn như chẳng mấy để tâm.

Hiện trường vụ án ở tầng sáu, so với vụ án “Lễ tình nhân đâm máy” thì hiện trường vụ án này sạch sẽ hơn, nhưng thủ đoạn phạm tội thì kém hơn rất nhiều. Hung thủ để lại dấu chân trên bệ cửa sổ, thậm chí còn để lại chữ viết trên thi thể bà Diệp Bội Diễm. Hồ Hiệu nói: “Hành lang đi bộ ở cửa sổ phía đông có dấu hiệu ma sát, thi thể nạn nhân có vết thương do hung khí đầu tù gây nên, áo ngủ trên người bị vén lên đến ngực. Trên lưng còn bị vật nhọn khắc lên một chữ không mấy lịch sự...”

“Chữ gì?” Tả Kinh Thương vừa bước vào, ngắt lời Hồ Hiệu.

“Là một chữ... ‘Tiện.’” Hồ Hiệu hơi ngượng ngùng nói.

Tả Kinh Thương nhú mày, “Cho nên?”

“Ừm, hung thủ viết bộ “nữ” bên cạnh. Thực ra có rất nhiều người đều viết như vậy, dường như chỉ cần dính đến phương diện đó, thì đều là chuyện của phụ nữ.” diễn đàn Lê Quý Đôn Hồ Hiệu nói đến đây, bỗng sục sôi cảm phân, “Một cây làm chẳng nên non, dựa vào đầu mà đổ mọi tội lỗi lên đầu phụ nữ chứ?” (Chữ ở Trung Quốc chia làm các bộ, mỗi chữ do nhiều bộ chữ ghép lại, những chữ có bộ “nữ” thường để chỉ những người có giới tính nữ, hay mang đặc tính của phái nữ. Chữ “Tiện” đây vốn là thể hiện sự hèn hạ, dễ tiện. Hung thủ viết nhằm bộ đầu tiên thành bộ).

“Em nói tiếp đi.” Thư Tầm nghiêm nghị giục.

Hồ hiệu ý thức được bản thân nói quá đà, có lẽ do Thư Tầm ở đây nên cô thấy rất thoải mái. Sau đó nói tiếp, “Nạn nhân bị xâm hại tình dục khi vẫn còn sống, còn bị đâm một nhát dao, bị hung thủ bắt đi lấy tất chân và giày cao gót, trên giường còn vứt một vài đồ linh tinh, chai bia, chai tương ớt, bài tú lơ khơ, đĩa.. Ở bệ cửa sổ có vết giày leo vào, nhưng không có vết ra, như vậy có thể thấy cuối cùng hung thủ ra ngoài từ cửa chính.”

Linh cảm của Thư Tầm quả không sai, rốt cuộc hung thủ đã thành công, đây mới là mong muốn trong đầu hắn, ba vụ án xảy ra trước đây, nếu không phải thăm dò, thì là để rèn luyện. Không giống với vụ án ngày 14 tháng 3, hung thủ sẽ không chỉ thỏa mãn với một lần gây án, lúc này hắn đang rất vui sướng, đây mới chỉ là lần thành công đầu tiên mà thôi.

Bất chợt cô nghĩ tới một thứ, nói với đội trưởng Trịnh: “Hung thủ thường chọn những người phụ nữ độc thân hoặc sống một mình, hay ít nhất trong nhà không có đàn ông, nhưng theo như tôi biết thì nạn nhân này không phải độc thân, bà ấy có chồng, còn có một con trai nhỏ hơn tôi ba tuổi. Sao hung thủ lại chọn bà ấy?”

Đội trưởng Trịnh nhìn về phía Hồ Hiệu, khuôn mặt hiểu ra, hôm đó cô bé này đứng trước mặt đội trưởng phát biểu rất hùng hồn, hóa ra đã tiết lộ tin tức vụ án từ lâu, đằng sau còn có “cao nhân chỉ điểm.” May mà Thư Tầm không phải là người ngoài, nếu không phải mắng Hồ Hiệu một trận nên thân. “Là thế này, cô Thư, có lẽ cô không quá quen nạn nhân, thực ra bà ấy đã ở một mình từ lâu, chồng bà ấy đòi ly hôn từ cách đây mười năm, ở riêng đã bao năm nay rồi. Đạo trước con trai bà ấy chuyển tới ở chung với bạn gái, rất ít khi về nhà. Chúng tôi cũng đã dựa theo trình tự, hỏi thăm những người thân quen với bà ấy, quan hệ của bà ấy với mọi người xung quanh không tốt lắm, thường ít có người tới nhà chơi, cho nên trên thực tế, có thể coi bà ấy như là “phụ nữ sống một mình.” Mặt khác tôi có hỏi thăm được một vài chuyện không hay trên phương diện đời sống cá nhân, tôi cũng ngại nói trước mặt mấy cô gái trẻ chưa kết hôn như hai người.”

Thư Tầm rũ mi mắt, nhớ tới câu nói của mẹ “Mấy chuyện thối nát chả ra gì của bà ta, kể ra nghe còn chói tai hơn.” Bởi vậy ngày thường nên tích khẩu đức*, nói xấu sau lưng người khác sẽ khó tránh khỏi việc lại bị người khác nói xấu sau lưng mình. Chẳng phải một mình mình có khả năng bịa chuyện, mọi người đều sống giữa miệng lưỡi thế gian, sống hiền hòa đơn giản là tốt nhất.

*Tích đức từ miệng, không nói lời cay nghiệt độc ác.

“Điểm đầu tiên có thể khẳng định, đó là phạm vi hoạt động của hung thủ không lớn, căn bản có thể xác định là ở khu Bình Ninh.” Tả Kinh Thương có một thói quen, diễn đàn Lê Quý Đôn đó là khi đến nơi nào đó thì đều phải xem kỹ bản đồ một lần, anh đến Vụ Kiều hai lần, xem bản đồ nơi đây hai lần, cũng gần như hết từ lâu. “Cư dân ở khu Bình Ninh không đông đúc, nhìn từ bản đồ có thể thấy được đại học cũng ở đây, ngoài ra còn có một vài doanh nghiệp, nhà xưởng. Những người có trình độ học vấn cao như sinh viên đại học, giảng viên, nhân viên doanh nghiệp đều có thể loại trừ, một chữ không khó mà cũng viết sau bộ thủ, vậy trình độ của hung thủ chỉ ở trong khoảng cấp hai, cấp ba, có khả năng từng có tiền án.”

“Chúng tôi cũng nghĩ vậy....” Đội trưởng Trịnh vừa mở miệng, điện thoại di động liền vang lên, ông ta mỉm cười xin lỗi, tránh sang chỗ khác nghe điện thoại.

Thư Tầm nghe anh phân tích rõ ràng, đầu ra đầy, thấy mình cũng hơi dưng thừa. “Danh bất chính tắc ngôn bất thuận, ngôn bất thuận tắc sự bất thành.”* Lần này không như lần trước, cô cũng không cần làm luận văn nghiên cứu điều tra gì cả, trực tiếp đấu trí lâu dài với anh chỉ đẩy cô vào thế bất lợi, ngộ nhỡ có một ngày, cô vẫn còn vấn vương tình cũ, mà lòng anh thì đã nguội lạnh từ lâu.

*Một câu trong thuyết chính danh của Khổng tử, ý nói: Danh không đúng thì lời không thuận, lời không thuận thì việc không thành.

8. Q.2 - Chương 8: Phụ Nữ Độc Thân

Ngưng dòng suy nghĩ, Thư Tầm nhìn Hồ Hiệu, “Nhất định phải nhanh chóng bắt được tên hung thủ này, tâm lý của hắn đã trở nên biến thái, nhân cách phản xã hội sẽ khiến hắn lấy đó là niềm vui. Gần đây hắn ta nhất định gặp phải một chuyện gì đó, ví dụ như bị phụ nữ độc thân sỉ nhục, mỉa mai, đùa giỡn hoặc vứt bỏ, hắn ta lại không thể phản kháng, chỉ đành tìm cách thức quái dị này để giải tỏa.”

Dường như hiểu được suy nghĩ trong đầu cô, Tả Kinh Thương tỏ ra vô cùng khiêm tốn, không nhắc tới bất kỳ nghi vấn nào. Chỉ cần là người hơi quen biết anh đều hiểu rõ, anh không hề khiêm tốn, với lời khen của người khác, đến câu cảm ơn anh còn lười nói, giống như tắt thủy ánh hào quang ấy đều là điều đương nhiên.

Bấy giờ, đội trưởng Trịnh cúp điện thoại, than dài một tiếng, “Hai vị chuyên gia tới thật đúng dịp, nhưng cũng thật không may, lại thêm một nạn nhân nữa được phát hiện, bây giờ phải tới hiện trường thôi.”

“Người đó sao rồi?!” Hồ Hiệu hoảng hốt.

“Đã qua đời.” Đội trưởng Trịnh tiếc thương nói, tiếp đó lại có vẻ sốt ruột, nắm nắm tóc.

Lúc lên xe cảnh sát, Thư Tầm ngồi bên Hồ Hiệu như thường lệ. Nhưng chiếc xe này không phải xe công vụ, đội trưởng Trịnh chắc chắn sẽ không ngồi chen chúc đằng sau với hai cô bé này, ông ta rất tự giác tặng “cơ hội tốt” ấy cho Tả Kinh Thương, diễn đàn Lê quý đôn bệ ngoài nói một cách dễ nghe là: “Lúc ra ngoài không ngờ sẽ có chuyện như vậy xảy ra, nhưng việc quan trọng nhất lúc này là phải tới hiện trường. Mấy ông chú như tôi không hay được các cô bé chào đón, không dám ngồi phía sau, ba người cố chịu đựng một lát nhé.”

Vừa nói xong thì cửa xe bên cạnh Thư Tầm mở ra, Tả Kinh Thương không liếc mắt nhìn đã ngồi vào, quá nửa người ép sát bên Thư Tầm. Trước giờ anh luôn rất lịch sự, trên người không bao giờ có những mùi hương khiến người khác thấy khó chịu, mà luôn có hương thơm của tự nhiên trong lành, hương bạch đàn lẫn trong mùi xà bông rất dễ chịu, không biết hương thơm ấy đến từ quần áo hay đến từ làn da. Mùi hương này luôn lưu giữ trong ký ức của Thư Tầm rất nhiều năm, lúc này cô đang mất tự nhiên, cắn cắn môi, ngồi sát vào Hồ Hiệu, cứ như thế, chỗ ngồi của anh càng rộng rãi hơn, tay chân thả lỏng, ngồi vô cùng thoải mái. Thư Tầm ngồi giữa, xe hơi rung lắc đều bị mất thăng bằng, nhưng biết làm sao vì đây là xe cảnh sát, tiếng còi vàng lên, chạy rất nhanh, rẽ ngoặt càng vội hơn, mấy lần Thư Tầm bị va vào người anh, trong thoáng chốc chưa lấy lại thăng bằng ấy, cô chỉ thấy nơi đụng vào anh như có dòng điện chạy qua, cực kỳ nhạy cảm.

Tả Kinh Thương vẫn bình thản ung dung, từ đầu đến giờ luôn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Lát nữa lên xe, cô nhớ đổi chỗ cho chị đấy.” Lúc Thư Tầm xuống xe, nghiêm túc hạ lệnh cho Hồ Hiệu. Hồ Hiệu bật cười rồi che miệng lại, không dám để đội trưởng Trịnh đang vội vã bước tới hiện trường nghe thấy, “Hôm nay ngại thật đấy, em cũng không ngờ sẽ gặp anh rẽ ở đây mà!”

“Ai là anh rẽ cô!” Thư Tầm cũng vì chuyện này mà tức giận, đôi mắt tròn tròn tức tối nói.

Hồ Hiệu ôm hai lỗ tai, khuôn mặt đau khổ.

Nơi đây là Vụ Kiều, tất cả những thứ liên quan đến việc Thư Phóng bị ngồi tù đều như những mũi kim nhỏ găm vào trái tim, trói buộc cô trong đau đớn. Một khi tới Vụ Kiều, Tả Kinh Thương liền biến thành một bức tường không thể vượt qua, cho dù quá khứ đã trôi qua, cô tựa như Thôi Oanh Oanh gặp lại Trương Sinh, hay như nhiều giai thoại cũ, nhưng Thư Phóng vẫn xiết chặt trái tim Thư Tầm, khiến cô không thể chạm tay vào khoảng cách vô hình kia.

“Anh rẽ cũ, được chưa?” Hồ Hiệu dùng vai đầu đẩy cô, “Hóa ra lúc ở Lộ Châu chị vẫn làm việc với anh ấy, em xem tình hình này, tám phần mười là anh ấy vẫn còn thương nhớ chị, còn bịa ra cái cớ để theo chị đến tận Vụ Kiều. Chị nghĩ đi, ở đâu mà chẳng có hung án? Chẳng qua anh ấy lợi dụng chức vụ, đến đây thăm chị, không thì đi đâu nghiên cứu cái tư liệu luận văn kia mà chẳng được, đúng không?”

“Nếu cô còn nói năng lung tung nữa, vậy chị sẽ đi nói với mẹ cô là cô muốn đi xem mắt.” Thư Tầm cố ý nhìn sang nơi khác, khóe mắt hiện lên chút lạnh lùng, loại chuyện nhỏ dọa nạt bắt bí người khác này, với cô mà nói thì dễ như chơi. Cô nàng em họ của cô sợ nhất gì nào, không phải là việc này sao.

Nghe nói khi đi thực tập Hồ Hiệu từng thích một chàng trai nào đó, nhưng nơi ấy lại là đất khách xa xôi, nên hai con người còn chưa xác định quan hệ yêu đương chỉ đành buông xuôi hết thấy.

Quả nhiên, vừa nghe cô nói vậy, Hồ Hiệu im miệng ngay lập tức, cúi đầu đi thẳng vào hiện trường vụ án.

Đều là vào nhà cường dân rồi giết người, người chết là một phụ nữ bốn mươi lăm tuổi, đã ly dị, trán bị hung khí đầu tù đập mạnh, chết không nhắm mắt, tất cả quần áo trên người đều bị lột đi, phía dưới là một chiếc quần lót bị tuột tới cẳng chân. Trên đất có vết máu kéo dài, nhưng từng bị lau chùi. Lúc đội trưởng Trịnh dẫn Thư Tầm và Tả Kinh Thương bước vào, bên pháp y hiện trường đã lấy từ trong miệng nạn nhân một tờ giấy bị vò thành cục, mở ra xem, thấy trên đó lại viết một chữ “Tiện” viết sai với bộ “nữ.” Trên giường lại bày rải rác đồ vật tạp nham, tình cảnh cũng giống với trong nhà nạn nhân trước là bà Diệp Bội Diễm.

Linh cảm của Thư Tầm một lần nữa lại trở thành sự thật.

Tả Kinh Thương đeo găng tay, đứng yên xem tờ giấy kia, rồi lại liên tục đi tới đi lui trong phòng ngủ, phòng khách tìm kiếm thứ gì đó. Thư Tầm nhìn bóng dáng bận rộn tìm kiếm của anh, không khỏi nhớ tới vụ án 14 tháng 3, anh chỉ dựa vào suy luận logic mà có thể đưa ra phán đoán như thần, nhận định chính xác hung thủ là phụ nữ. Đợi một lát có khi anh sẽ lại phát hiện ra điều gì mới cũng nên.

Gọi lại tâm hồn đang lạc vào cõi thần tiên của mình, Thư Tầm cũng dùng cách của bản thân cô để khám nghiệm và kiểm tra hiện trường. Ban đầu người của Cục cảnh sát Vụ Kiều chỉ cảm thấy Tả Kinh Thương hơi quen mắt, nhưng sau khi nghe đội trưởng Trịnh giới thiệu về anh, liền liên tục tới chào hỏi rất thân thiện. Hồ Hiệu đứng cạnh cửa chống trộm lấy dấu chân, thỉnh thoảng lại liếc nhìn hai người, ánh mắt rất mập mờ, nhưng mỗi khi bị Thư Tầm phát hiện ra, Hồ Hiệu liền vờ như bản thân đang làm việc nghiêm túc đứng đắn.

Cuối cùng, ánh mắt Thư Tầm cũng chuyển đến tờ giấy trên tay Tả Kinh Thương. Cô bước tới, chìa tay, “Này, cho tôi mượn xem một lát.”

Tả Kinh Thương còn chẳng thèm nâng mí mắt, nói rất nhỏ, chỉ có cô nghe thấy: “Một lát là bao lâu?”

Lại nữa rồi... “Mười phút.” Thư Tầm tức tối đáp.

Tả Kinh Thương cầm một góc của túi plastic, xách tới trước mặt cô. Thư Tầm nhanh chóng đoạt lấy, liếc nhìn một thoáng, liền thấy có vấn đề. Đây là một tờ giấy trắng bị xé mất một phần ba, cho nên mép giấy rất nhám nhở, còn có nếp gấp, tờ giấy này mỏng hơn giấy A4 bình thường một chút, màu hơi ngả vàng. Chữ viết sai trên giấy được viết bằng mực của bút máy, có màu xanh. Thư Tầm đang định vào phòng tìm, nhưng nhớ đến anh cũng đã tìm một lượt, cô còn tìm thì thật vô nghĩa, nên hỏi anh: “Anh tìm được chưa?”

“Tôi không phải trợ lý của cô.” Tả Kinh Thương lạnh nhạt trưng ra bộ mặt vô cảm, xoay người đi.

Thư Tầm đành buồn bực tìm kiếm trong phòng, Hồ Hiệu chạy tới lặng lẽ hỏi: “Chị, chị đang tìm gì thế? Để em giúp chị nhé.”

“Tìm ba thứ này. Thứ nhất, bút máy; thứ hai, dao; thứ ba, tất cả giấy và vở.” Thư Tầm nói xong, nhìn xung quanh một vòng, lẩm bẩm, “Có lẽ cũng không cần tìm nữa...”

“Quả thực không cần tìm nữa.” Giọng nói của Tả Kinh Thương từ phía sau truyền tới, Thư Tầm còn chưa quay đầu lại, một con dao bổ dừa đã được anh đặt lên bàn ở trước mặt cô, “Ở phòng bếp chỉ có một con dao này, nơi làm việc của nạn nhân cách đây rất xa, bình thường bà ấy cũng không ở nhà nấu cơm, con dao này dùng để bổ hoa quả thì còn tạm được, nhưng nếu dùng để khắc chữ lên người, thì dùng dao nhỏ gọt hoa quả thông thường sẽ tiện hơn.”

Đội trưởng Trịnh ở xa nghe được loáng thoáng, không rõ bọn họ đang nói gì, chỉ nghe được gì mà “nơi làm việc,” bèn nói ra những gì mà mình biết, “Đúng, người phụ nữ này là công nhân của một xưởng giấy da, ngày ngày đi sớm về muộn, hàng xóm nói từng thấy bà ấy dẫn đàn ông về nhà, mà còn không phải cùng một người, không rõ có phải là quan hệ tình nhân hay không.”

“Mọi người đang nói gì thế.” Hồ Hiệu khó hiểu, “Rốt cuộc có cần tìm nữa không?”

“Không cần.” Thư Tầm xua tay, nói xong, tự mình đi tới sân thượng, cúi đầu nhìn xuống dưới.

Hồ Hiệu là quỷ ranh mãnh, thấy Thư Tầm thần thần bí bí, biết mình mà hỏi tiếp sẽ bị mắng là phiền, bèn quay ra cười với Tả Kinh Thương, nhỏ giọng nói: “Có chuyện gì thế anh rể?”

Hồ Hiệu rõ ràng nhìn thấy, hai chữ “anh rể” vừa thốt ra, bộ mặt “người ngoài chớ lại gần” của Tả Kinh Thương lập tức trở nên ảm áp hơn nhiều. Cô không giống Thư Tầm, quan hệ với Thư Phóng không tốt lắm, từ nhỏ cô đã rất ghét đứa em họ hư hỏng ấy, luôn cảm thấy cả nhà chị họ quá chiều chuộng cậu ta, dẫn đến tên nhóc ấy không sợ trời không sợ đất, vô cùng ngang ngược. Sau đó nghe nói, bạn trai của Thư Tầm chỉ nói một câu mà tổng Thư Phóng vào tù hai mươi năm, cô đang định khen hay, thế mà lại nghe được chị họ nói trong cơn nóng giận, đã chia tay với bạn trai.

Sau khi thấy được vẻ mặt ôn hòa này, Hồ Hiệu nhận định, hóa ra anh chàng này chưa bao giờ buông tay, Thư Tầm đúng là đồ ngốc.

“Hung thru cũng có chút ý thức phản trình sát, cho nên cố ý làm loạn hiện trường, ví dụ như đem mấy thứ đồ dùng tạp nham ném lên giường, trên đất để khiến mọi thứ trở nên hỗn loạn. Tờ giấy này bị xé nát một phần ba, cũng bởi vì thế.” Tả Kinh Thương hát cảm về phía con dao bỏ dĩa, “Để thể hiện sự sỉ nhục đối với phái nữ, hẳn ta cố ý viết chữ “Tiện” nhằm mục đích châm biếm lối sống không lành mạnh của họ. Trong nhà nạn nhân thứ nhất, hẳn ta tìm thấy dao nhỏ, nên khắc ở sau lưng người chết chữ này. Lần này hẳn cũng muốn làm như thế, nhưng không tìm ra công cụ để thực hiện. Nên hẳn mới chợt nảy ra ý định, xé một trang giấy, viết chữ này lên, rồi nhét vào miệng nữ nạn nhân để thể hiện sự sỉ nhục. Vấn đề là mảnh giấy này hiển nhiên không được lấy từ nhà nạn nhân.”

Hồ Hiệu trầm nghĩ, anh và chị tôi quả thực tâm linh tương thông, hai người nghĩ giống hệt nhau, sao hai người không ở bên nhau nhỉ?

“Anh rể, sao anh biết tờ giấy này không được lấy từ nhà nạn nhân?” Hồ Hiệu gọi hai chữ “anh rể” càng ngọt hơn.

Nếu như tờ giấy này lấy từ nhà nạn nhân, thì không cần xé đi một phần như vậy. Hiển nhiên phần bị xé mất ấy có ký hiệu đặc thù, hoặc có thể làm bại lộ thân thế của hung thủ. Loại giấy nào mà lại có những ký hiệu đặc thù ở mép giấy? Đương nhiên là những cuốn vở do đơn vị dạy học tự in ấn hoặc khoa học tự in ấn.” Tả Kinh Thương giảng giải rất kiên nhẫn, không biết là xuất phát từ ý thức phổ biến thông tin cho toàn bộ cảnh sát từ một giáo sư điều tra hình sự, hay bởi tiếng “anh rể” kia.

Hồ Hiệu bị ai đó đập đập vào đầu mấy cái, đau chết đi được, quay ra nhìn thì thấy Thư Tầm đang trừng mắt, cả người hầm hầm sát khí. Tiêu rồi, câu “anh rể” vừa nãy gọi rõ to, bị chị này nghe thấy, lần này thì tiêu thật rồi! Hồ Hiệu không kịp nghĩ gì khác, chuẩn thẳng ra sau lưng Tả Kinh Thương.

“Hung thủ chỉ sợ là nam sinh còn đang tuổi đi học.” Lòng mảy Thư Tầm nhú chặt, tám phần là nghĩ đến Thư Phóng buồng bình ngang ngược ngày trước.

“Hả?” Hồ Hiệu sợ hãi than.

Tả Kinh Thương cũng phân tích cho Thư Tầm nghe về suy nghĩ của anh, hóa ra anh và cô nghĩ hoàn toàn giống nhau. Cô lườm Hồ Hiệu một cái, rồi mới nói: “Thay vì tìm một chiếc bút từ nhà nạn nhân, chỉ bằng dùng của mình, viết xong mang đi luôn, không để lại dấu vết. Ban đầu hung thủ không có ý định dùng bút viết chữ, đi gây án mà còn mang theo bút thì quả thực không bình thường, nhưng điều này lại chứng minh sự đặc thù của thân phận hung thủ — Hẳn ta là học sinh, sau lưng đeo cặp, treo tường treo cửa sổ đều rất tiện, lúc nào muốn viết gì đó thì có sẵn giấy bút trong cặp, nhưng nhất định phải xé tên trường học ở mép tờ giấy đi.”

“Thảo nào viết sai chính tả, hóa ra không phải trình độ học vấn không cao, mà vốn còn đang đi học! Có thể thấy được cậu ta học hành cũng chẳng ra sao!” Hồ Hiệu hô lên, đáng vẻ ngạc nhiên.

Về mặt Thư Tầm thoáng buồn, “Một đứa trẻ mới học trung học, lại... có thể tàn nhẫn như vậy.”

Hồ Hiệu liếc nhìn Tả Kinh Thương, im miệng không nói gì.

“Ở khu Bình Ninh có tất cả ba trường trung học.” Dường như Tả Kinh Thương không để ý tới sự ưu tư của Thư Tầm, “Đi điều tra những nam học sinh học tại ba trường trung học này, tham gia lớp tự học buổi tối, thành tích học tập trung bình yếu, cao khoảng 1m60-1m70cm, tình trạng kinh tế của gia đình không tốt lắm, mê chơi game online, từng có hành vi trộm cắp.”

“Ôi trời ơi!” Hồ Hiệu thở dài nói: “Một học sinh cần nhiều tiền như vậy để làm gì, đương nhiên là để lên mạng chơi game, nhưng trong nhà không cho nhiều tiền, đành trộm, trong nhà không trộm được, bèn ra ngoại trộm. Nhưng mà, chuyện này thì liên quan gì đến lối sống không lành mạnh của phụ nữ?”

“Vậy thì phải hỏi cậu ta thôi.” Tả Kinh Thương liếc nhìn Thư Tầm, cô vẫn đang buồn bã im lặng, sợ là lại đang nhớ đến những chuyện trước đây.

Hiệu suất phá án thần tốc kiểu này khiến Trịnh Hoán Thư vô cùng kinh ngạc, nhưng Tả Kinh Thương cũng đã nổi tiếng từ lâu, xử lý mấy chuyện nhỏ này, với danh tiếng của anh mà nói thì chỉ như dẹt hoa trên gấm. Sau khi bố trí người tới các trường học để tiến hành điều tra, Trịnh Hoán Thư cũng không có việc gì, bảo Hồ Hiệu mời Thư Tầm và Tả Kinh Thương tới Tiểu Băng Lâu ăn bữa cơm đạm bạc.

Vụ Kiều ở vùng Ba Thục*, vừa tới gần quán cơm đã thấy hương vị cay nồng tỏa ra. Vợ của Trịnh Hoán Thư đi công tác, ông ta đến trường đón con trai Trịnh Cần Học đang học lớp sáu, rồi cùng tới Tiểu Băng Lô luôn. Tiểu Băng Lô làm món ăn đúng chất Tứ Xuyên, đặc biệt là món đầu thỏ nấu cay, mấy đồng nghiệp trong cùng đơn vị sau khi tan làm thì thường tụ tập tới đây liên hoan, một nồi thỏ có năm kg thịt, xào thật cay, ăn một hồi là đủ no, rất thoải mái.

*Tên gọi khác của vùng Tứ Xuyên.

Hồ Hiệu dẫn bọn họ vào phòng riêng, thấy giữa hai người bọn họ có chỗ trống hai người ngồi vừa, không khỏi trầm lắng đầu. Xưa đã khác nay, tình yêu có còn bao nhiêu để làm lại từ đầu?

Thư Tầm im lặng, sau khi lấy ra bát đĩa thì cúi đầu xem di động.

Cửa phòng mở ra, Trịnh Thư Hoán dẫn con trai Trịnh Cần Học đi vào. Vừa ngồi xuống, định mời Tả Kinh Thương hút thuốc thì đã bị từ chối khéo, ông ta bối rối mỉm cười, “Lẽ nào giáo sư Tả muốn “trồng cây cà phê phá rừng?”” * Nói xong bèn cầm thực đơn lên, ai ngờ Cần Học đoạt lấy, vô lễ nói: “Để con gọi món!”

*Chỉ lối sống lành mạnh.

Mọi người chỉ coi như trẻ con nghịch ngợm, cũng kệ cậu bé.

“Giáo sư Tả chưa kết hôn đúng không!” Hồ Hiệu cao giọng hỏi.

“Đã kết hôn.”

Tay phải cầm điện thoại của Thư Tầm chợt run lên, không hiểu tại sao bỗng nhiên thấy như có một núi băng giáng xuống, băng lạnh trượt xuống sống lưng, diễm đàn Lê Quý Đôn cả người lạnh lẽo. Cô đưa mắt đảo qua nhón áp út ở tay phải của anh, chỗ đó rõ ràng không có dấu vết đeo nhẫn! Cảm giác này vốn dĩ không nên tồn tại, nhưng Thư Tầm lại thấy lòng mình đau nhói, cả trái tim như bị bàn tay của ai đó kéo ra, như muốn ném nó chìm vào đáy biển sâu. Theo lý thuyết thì chia tay mấy năm, chẳng ai liên quan tới ai nữa, nhưng cảm giác ngột thở này khiến ngực cô đau đớn, chỉ mong tìm ra một cái cớ quang minh chính đại nào đó để ra khỏi đây.

Hồ Hiệu trợn mắt há mồm, nhưng rồi lại thấy Tả Kinh Thương hắng giọng, nói tiếp: “Đã kết hôn, hau chưa kết hôn thì đều phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Tôi không thích rượu và thuốc, đội trưởng Trịnh, những loại ấy đều miễn đi thôi.”

Trịnh Hoán Thư còn định gọi rượu, vừa nghe anh nói thế bèn thấy nhẹ nhõm cả người, gọi mấy chai bia làm đồ uống.

Trái tim chìm vào đáy biển sâu của Thư Tầm từ từ ngoi lên, không biết vừa nãy anh dừng lại, là vì khó chịu trong họng, hay do cố ý làm vậy. Bề ngoài trông cô vẫn bình tĩnh như thường, nhưng chỉ có cô hiểu được, bản thân mình vừa như khởi tử hồi sinh.

Chẳng lẽ cô còn có dục vọng độc chiếm với Tả Kinh Thương ư?

Cần Học gọi mấy món ăn mà mình thích, Trịnh Hoán Thư gọi hai đĩa rau, lại tăng thêm hai cân thịt đầu thỏ, xào cay một cân. Cần Học đang ở độ tuổi hiếu động nhất, lúc thì làm vỡ cái bát, lúc thì đánh đổ nước hoa quả. Trịnh Hoán Thư nghiêm khắc mắng mỗ mấy câu, nhưng cậu bé cũng không thềm nghe.

Món ăn được bưng lên, Cần Học càng hứ hơn. Thấy món thịt mà mình thích, chẳng nói năng gì, bê thẳng đĩa để trước mặt mình, rồi thuận thực chầm vào tương ớt, để thịt chín thì đưa vào bát mình. Trịnh Hoán Thư không nén được tức giận, cầm đĩa để lại giữa bàn, rồi quát lớn vài tiếng.

Thư Tầm cảm thấy Cần Học như thế, trầm nghĩ, tuy khi còn bé Thư Phóng cũng không nên thân, nhưng trước mặt người ngoài vẫn không dám láo xược như vậy. Một đĩa to, làm gì còn thị thà gì nữa. Sau khi món “phụ thê phế phiến” * được bưng lên, Cần Học cũng nhắc lên gạt thẳng nửa đĩa vào bát mình, bắt đầu ăn như chốn không người.

*Một món ăn Tứ Xuyên, dùng nguyên liệu chính là thịt bò, cho thêm phổi, tim, lưỡi để nấu thành.

Đây quả thực là “trẻ hư” điển hình.

Trẻ con “thiếu hiểu biết” và “thiếu giáo dục” là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, khái niệm thứ nhất về mặt tri thức và nhân sinh quan, khái niệm thứ hai chỉ đơn thuần là hành vi mà thôi. Đứa trẻ thứ nhất là ngây thơ hồn nhiên, là bản tính thuần khiết không hiểu sự đời của trẻ con, đứa trẻ thứ hai thì quá đáng hư hỏng, khiến người ta ghét. Hành vi của trẻ con phản ánh quan niệm giáo dục của gia đình, suốt ngày chiều chuộng con, khiến đứa trẻ không hiểu đúng sai, đến đạo đức lễ phép cơ bản đều không có, chỉ làm cho người ta khinh thường.

Thư Tầm gấp một đĩa rau, rồi liếc nhìn Tả Kinh Thương, anh còn chưa nhắc đĩa lên. Cô nhớ ngày xưa mình từng hỏi anh, nếu sau này con trai anh không chịu nghe lời, vậy anh sẽ làm gì? Anh đáp rất nhanh, đáp án luôn chỉ có hai chữ — “Đánh nó.” Cô lại hỏi “Nếu là con gái thì sao?”, liền thấy anh hơi mím môi, rơi vào thế khó.

Lúc này, một nồi dầu thỏ nấu cay được bưng lên, Cần Học lại bỏ bát đĩa xuống, không thèm đeo găng tay dùng một lần, đã thò tay vào vớt ra hai miếng. Nồi dầu thỏ này mới mang ra, sao có thể không nóng được? Cậu nhóc vừa vớt lên đã kêu “A” một tiếng, thả lại vào nồi, canh cay bắn lên mắt, Thư Tầm thấy mắt nhói lên, cúi đầu che mắt theo bản năng.

Dầu cay bay vào mắt, còn phải hỏi nữa sao? Trịnh Hoán Thư đánh vào mông Cần Học một phát, mắng ầm lên, bảo cậu nhóc “Cút ra chỗ khác,” Hồ Hiệu vội vàng chạy đến xem mắt chị cô có sao không. Lại liếc Tả Kinh Thương, anh ngồi không yên, nghiêng đầu sang nhìn Cần Học đang bị đẩy ra một bên. Cần Học còn cảm thấy rất oan ức, tự nhiên bị đánh một cái, đang định khóc ầm lên, bỗng nhiên nhìn thấy vẻ mặt của Tả Kinh Thương, phát hoảng, quên luôn cả khóc, sợ quá chạy ra mở cửa rồi trốn vào nhà vệ sinh.

Tả Kinh Thương đứng dậy đi ra ngoài, lúc bước vào cầm theo một chai nước lọc, đặt bên cạnh bát đĩa của Thư Tầm. Người ở đâu à? Người thì đứng bên cạnh Thư Tầm, cúi đầu nhìn cô.

Hồ Hiệu cầm khăn chấm vào nước lau mắt cho Thư Tầm, cũng may cô nhắm mắt nhanh, dầu cay chưa lọt vào trong mắt thật, nhưng nước canh nóng lại làm bỏng mí mắt, còn thêm cay, chỗ mí mắt đỏ lên, giống hệt con thỏ.

Thư Tầm xua tay, ngắt đầu, ánh mắt cô và ánh mắt anh chạm nhau.

Trong nét lạnh lùng hình như còn xen lẫn chút gì đó rất lạ, sự ảm áp từ đôi mắt anh tựa như mũi tên, bắn tới tận đáy lòng cô.

Đội trưởng Trịnh cực kỳ tức giận, ra ngoài tìm Cần Học, thề là phải đánh cho cậu nhóc một trận. Hồ Hiệu nói thầm: “Trừ cha mẹ ra thì bên ngoài làm gì còn ai thích đứa trẻ như vậy chứ?”

Thư Tầm ngẫm hiểu, rù mi mắt. Bỗng nhiên, có một vật thể ảm áp đặt trên mi mắt cô, một giây sau, Thư Tầm mới biết đó là ngón cái của Tả Kinh Thương. Anh hơi dựa vào gần cô, ngón cái từ từ xoa nhẹ mi mắt, trong lúc tự tay xác nhận tình trạng của cô, anh chăm chú nhìn mắt cô, vừa dịu dàng vừa tỉ mỉ, giống như trước mặt mình không phải là một cô gái, mà là một vật báu mỏng manh dễ vỡ vô giá. Mặt dây chuyền trượt ra từ cổ áo, chiếc chìa khóa nhỏ đựng đưa trước mặt Thư Tầm.

Tim Thư Tầm đập mạnh, như sắp nhảy lên cổ tới nơi. Bỗng nhiên, khóe môi Tả Kinh Thương hơi nhếch lên, “Khả năng chống thấm nước của loại eyeliner (bút kẻ mắt nói chung) mà cô dùng cũng không tồi.

Không phải chứ, hết dùng tay xoa, lại lấy khăn lau, màu hơi nhạt đi một chút thôi mà, đôi mắt kia vẫn cứ sáng trong hút hồn. Hồ Hiệu thở dài, anh rề ời, tự nhiên anh nói câu này làm gì!

Khi đội trưởng Trịnh dẫn Học Cần vào xin lỗi, thì ba người ai đã về chỗ của người này, xem ra Thư Tầm cũng không có gì đáng ngại.

Có lẽ do vừa bị đánh nên Học Cần cũng không vui, mím môi, ăn không hăng hái như lúc nãy. Thấy cậu nhóc như vậy, mọi người lại thấy ăn ngon hơn. Thư Tầm đeo găng tay dùng một lần, lấy ra một miếng dầu thỏ, vị cay nức mũi. Chợt nhớ ra Tả Kinh Thương không thích món này, tiếc cho hai nồi mỹ vị. Cô lơ đãng nhìn về phía anh, thấy tay trái anh đang chống cằm, nhìn như đang suy nghĩ gì đó, lại nhìn kỹ, anh đặt tay trái lên môi. Đây là....

Thư Tầm không nhớ khi nãy anh dùng ngón tay nào đặt lên mắt cô, chỉ thấy mặt nóng bừng lên.

Đường như anh luôn ám chỉ điều gì đó, nhưng cô không dám nghĩ quá xa, chỉ sợ chẳng qua hết thấy đều là hiểu lầm.

Cảnh sát Vụ Kiều căn cứ theo giới hạn mà Tả Kinh Thương đưa ra, tiến hành điều tra quy mô lớn ở ba trường trung học tại khu Bình Ninh, sau khi hỏi thăm qua, quả thực tìm được một nam sinh như vậy, tên là Đồng Chí Nham, học lớp mười hai ở trường trung học Vụ Kiều số 7, cao 1m65, trắng đến mức nhợt nhạt. Thầy giáo, bạn học đều phản ánh, tính cách của Đồng Chí Nham rất quái gở, cực kỳ hư hỏng, từ tiểu học đã hay trộm tiền tiêu vặt của bạn học, bị phát hiện, chủ nhiệm lớp đã mời cha cậu ta tới trường nhiều lần, khi về nhà luôn bị đánh tơi bời. Thành tích học tập của Đồng Chí Nham luôn ở bét lớp, bình thường cũng không gây rắc rối, nhưng hau có bạn học mách với thầy giáo là cậu ta thích vén váy các bạn nữ.

Tuy Đồng Chí Nham đã thành niên, nhưng dù sao cũng sắp thi đại học rồi, đội trưởng Trịnh cho rằng không nên đánh rần động cỏ, chỉ cần thông tin điều tra được cho Tả Kinh Thương xem. Tả Kinh Thương liếc qua, suy nghĩ trong thoáng chốc, “Có phương thức liên hệ với cô Thư Không?”

Thư Tầm đang chơi tennis với bạn học ở sân thể dục của trường cha cô, vừa nghỉ ngơi được một lúc, thì có điện thoại gọi tới. Cô nhìn số điện thoại, thấy rất quen. Điện thoại di động vẫn đang kêu, cô bỗng ngẩn ra — Đây là số điện thoại của Tả Kinh Thương.

Nói ra cũng thấy buồn cười, họ hợp tác với nhau mười mấy ngày ở Lộ Châu, nhưng đến phương thức liên hệ cũng không cho nhau. Sau khi cô tốt nghiệp đã đổi vài số điện thoại, vậy mà anh vẫn còn dùng số này.

Điều này thể hiện, anh đã hỏi người khác để xin số điện thoại của cô, có lẽ cũng nên hỏi thử xem anh định làm gì. Sau đó cô tiếp máy, bình tĩnh hỏi, “Giáo sư Tả, có chuyện gì vậy?”

Cô đang cho anh biết, anh xem, tôi cũng nhớ số điện thoại của anh đấy.

“Cô đang ở đâu?” Đường như anh không bị đả động, hay anh cho rằng cô nhớ số điện thoại của anh là điều đương nhiên?

“Đang đánh tennis ở trường đại học.”

“Đến chỗ tôi ngay.”

Cái giọng ra lệnh này là thế nào?!

“Giáo sư Tả.” diễn đàn Lê Quý Đôn Thư Tầm cố gắng kiềm chế cảm xúc, không gào lên với anh, “Thực ra anh cũng biết mà, tôi không phải viết luận văn gì đó như anh nói, nếu như anh cần tôi giúp đỡ, vậy xin anh hãy thay đổi cung cách nói chuyện, để tôi có thể chấp nhận được. Tôi không phải trợ lý, cũng không phải đồng nghiệp của anh. Ban đầu, chính anh là người nói không muốn hợp tác với phụ nữ.”

“Tôi đang ở Cục cảnh sát thành phố.” Nói xong, anh cúp máy luôn.

Thực ra, tất cả những lời anh nói với cô, đều không hỏi ý kiến của cô. Cô ở đâu không quan trọng, cô đang làm gì cũng không quan trọng, là trợ lý hay đồng nghiệp càng không quan trọng. Quan trọng là, anh đang ở Cục cảnh sát thành phố, cô phải tới đó ngay.

Cái logic quái quỷ gì thế.

Thư Tầm cầm vợt tennis lên, nhất bóng, tiếp tục ra sân. Vụ án giết người liên hoàn này, từ khi nghe kết luận của Tả Kinh Thương, cô liền quyết định bỏ qua, không quan tâm tới nữa, con người ta không thể suốt ngày chìm đắm trong công việc được.

Thấy Tả Kinh Thương cúp máy, đội trưởng Trịnh tò mò hỏi: “Anh và cô Thư định làm gì vậy? Có cần tới trường học gặp Đồng Chí Nham không?”

“Đồng Chí Nham không phải là hung thủ.” Tả Kinh Thương thu dọn xấp tài liệu trên bàn lại, đặt sang một bên, suy nghĩ một thoáng, cởi đồng hồ đeo tay ra, cất vào ngăn tủ có khóa, khóa lại rồi rút chìa, “Cậu ta thích hắt váy các bạn học nữ, đó là phản ứng bình thường của nam sinh ở tuổi dậy thì, cậu ta chỉ không thêm giấu diếm hành vi như các nam sinh khác mà thôi.”

“Vậy hung thủ là...”

“Tôi đến chỗ cô Thư một chuyện.”

“Không phải anh đã gọi cô ấy đến Cục cảnh sát thành phố rồi sao?”

Tả Kinh Thương đứng lại trong giây lát, xoay người, “Tôi chỉ cho cô ấy biết, tôi sẽ xuất phát từ Cục cảnh sát thành phố, khoảng nửa giờ là đến.”

9. Q.2 - Chương 9: Tôi Không Thay Đổi

Thư Tầm chảy mồ hôi đầm đìa, uống nước ừng ực. Nhìn trên sân bóng vẫn có rất nhiều nam nữ sinh viên đang vung vợt, cô có cảm giác như mình trở lại trường làm sinh viên. Khi đó cô ngồi cạnh sân bóng, xem Tả Kinh Thương và một nhóm sinh viên nam của khoa chính quy, nghiên cứu sinh đá bóng. Nói tới những môn thể thao liên quan tới bóng, Tả Kinh Thương am hiểu hai môn, một là bóng đá, hai là bi-a, hai môn này trái ngược nhau, một động một tĩnh.

Khi chơi thể thao một hồi thì những sinh viên nam ấy đâu còn chịu mặc áo chứ? Bình thường đá chưa đến vài phút, đã cởi áo vứt xuống, nhìn như mới vớt từ trong nước. Nhưng Tả Kinh Thương rất coi trọng hình tượng, trước mặt mọi người, cho dù áo bóng đá của anh đã ướt đầm, dính lên người, nhưng anh nhất định không cởi. Hết một hiệp, Thư Tầm thấy dáng vẻ của anh, cười hỏi anh, tại sao không cởi áo như người ta. Anh không trả lời, uống hết một chai nước mới nói:

“Loại phúc lợi này chỉ dành cho em thôi.”

“Phúc lợi ở đâu nào?” Lúc đó Thư Tầm buồn cười lắm, trộm liếc cơ bụng sáu múi của anh.

Anh lại càng quá đáng hơn, nắm kéo tay cô chạm vào bụng mình.

Kết quả đương nhiên là bị Thư Tầm vừa mắng “Đầy mồ hôi bẩn chết đi được” vừa rút tay lại.

Thư Tầm hắng giọng, cúi đầu nhìn mặt đất, che giấu dáng vẻ nhớ mong khi nghĩ lại chuyện xưa. Cô thấy, đàn ông khi đá bóng nhìn quá sát phạt, chẳng đẹp chút nào. Diễn đàn Lê quý Đôn Cô thích một Tả Kinh Thương khi đứng trước bàn bi-a hơn, áo mũ chỉnh tề, lập mưu tính kế, dường như chỉ khi đó mới thể hiện được sự kiêu ngạo và bình thản bên trong con người anh. Đang nghĩ, bỗng thấy một đôi giày da màu đen của nam hiện ra lọt vào tầm mắt.

Trong sân thể dục của trường xuất hiện đàn ông đi giày da, có vẻ không được phù hợp cho lắm.

Thư Tầm ngẩng đầu.

Cô chợt thấy hơi tự ti, khi đi chơi bóng cô để mặt mộc, lúc này mồ hôi đầm đìa thì thôi, tóc cũng bù xù rồi tung chẳng ra làm sao. Điều mà phụ nữ kiêng kỵ nhất chính là để người yêu cũ nhìn thấy dáng vẻ lòi thối của mình. Thư Tầm chỉ hoảng hốt trong giây lát, cô đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, bình tĩnh hỏi: “Giáo sư Tả cũng đến đây chơi bóng sao?”

Tả Kinh Thương cười nhạo, ngồi xuống bên cô, “Khả năng quan sát của em chỉ nhảy bén mỗi khi thi đấu suy luận thôi.” Nói xong, anh tiện tay cầm lấy chai nước mà Thư Tầm đã uống hết một nửa, nhấc tay, tay trái xoay nắp mở chai, dưới ánh mắt chăm chăm đầy kinh ngạc của Thư Tầm, uống mấy ngụm.

“Tả Kinh Thương!” Thư Tầm đột nhiên đứng bật dậy, câu chất vấn sắp thốt ra, nhưng sau khi quát lên họ tên đầy đủ của anh, lại như có xương cá mắc trong họng, ngọt ngọt tới mức sắp nôn ra máu.

Tả Kinh Thương chỉ chờ người trong nháy mắt, rồi lại bình tĩnh đặt chai nước xuống, “Trước khi em kêu la ba chữ ấy, tôi tưởng em đã quên mất họ tên tôi là gì.”

“Tôi...”

“Họ tìm thấy một nam sinh tên là Đồng Chí Nham, một vài thông tin quan trọng nhất và hành vi thường ngày của cậu ta rất khớp với chân dung đặc tả của tôi hôm trước, nhưng bởi vì trùng khớp, nên có vẻ không quá giống với hung thủ của mấy vụ án này.” Diễn đàn Lê Quý Đôn Tả Kinh Thương chuyển chủ đề luôn luôn đột ngột và ngắn gọn như vậy, dường như những chuyện xảy ra ban nãy chỉ là trò đùa, hoặc, vốn dĩ không hề tồn tại. Thư Tầm thật sự hoài nghi, trong cơ thể anh ẩn giấu hai con người, một là anh của thời đại học, một là... cổ máy suy luận nào đó.

Thư Tầm do dự cầm tập tài liệu mà anh lấy ra từ cặp, ngồi xuống ở một chỗ cách xa anh, xem qua một lượt, lúc ngẩng đầu lên, định thử nói suy nghĩ của mình, thấy anh đang ngồi ở một đầu khác của ghế dựa, ánh mắt chăm chú nhìn cô, cô thoáng hoảng hốt, lại cúi đầu điều hòa tâm tình một lúc, rồi mới tiếp tục leo lên bộ mặt lạnh băng.

“Những hành vi của Đồng Chí Nham vừa thể hiện sự thiếu giáo dục, vừa là sự phản nghịch của thanh thiếu niên tuổi dậy thì, những việc này đều được giải quyết bằng con đường bình thường, là hành vi giải tỏa tâm trạng. Theo như mô tả của tôi về hung thủ, cậu ta rất giỏi kiềm chế tâm trạng của bản thân, tuy thành tích học không tốt lắm, nhưng trong mắt thầy cô và bạn học, cậu ta không phải là một đứa trẻ không thích học tập, cả ngày gây rắc rối khắp nơi. Mà ngược lại, nhìn bề ngoài cậu ta rất thích học hành, chẳng qua phương pháp học tập không đúng hoặc có những nhân tố khác tác động dẫn đến thành tích kém.” Thư Tầm dịu giọng nói, cảm hơi nâng lên, nhưng ánh mắt rất bình thản, tạo cảm giác thanh cao ôn hòa. Cô ngừng lại một thoáng, chuyển đề tài, công kích Tả Kinh Thương, “Tâm lý tội phạm quả thực không phải sở trường của giáo sư Tả, dần ông thường có thái độ thù địch và kinh thường với những thứ mà mình không am hiểu.”

Người đã sớm nhận định Đồng Chí Nham không phải là hung thủ - Tả Kinh Thương tự bỏ qua câu nói cuối cùng của cô, đặt câu hỏi: “Em dựa vào đâu mà nhận định hung thủ có những đặc điểm ấy?”

“Trong cặp sách của cậu ta.” Thư Tầm trả lời rất nhanh, “Anh quên mất một chi tiết, nếu Đồng Chí Nham quả thực hư hỏng như trong tài liệu anh mang cho tôi xem, vậy bình thường cậu ta đi học, đến lớp tự học buổi tối đều không mang theo sách, vở bài tập và hộp bút, huống chi là đi gây án. Hoặc là, học sinh như vậy, sẽ không bao giờ đi học lớp tự học buổi tối cho tử tế, bất kỳ tiệm internet nào cũng có sức hấp dẫn lớn hơn lớp học.” Nói tới đây, Thư Tầm đột nhiên cảm thấy hơi bối rối, cũng không thể trách Tả Kinh Thương tại sao không biết, bởi vì anh không có đứa em trai nào như Thư Phóng. Từ lúc Thư Phóng học trung học cơ sở, đừng nói trong cặp sách có vở và bút, có khi đến cặp còn chẳng thêm đeo, có lẽ đã quăng cặp trong bà học, bỏ học, trốn lớp, không biết lêu lổng ở những nơi đâu.

Cô hắng giọng, nói tiếp, “Hung thủ có thành kiến với phụ nữ trung niên như vậy, cần tập trung vào điểm này, những việc mà cậu ta từng gặp khiến cậu ta sinh ra thành kiến vô cùng nặng nề với phụ nữ trung niên. Một học sinh trung học, số lượng phụ nữ trung niên mà cậu ta tiếp xúc rất hạn chế, có thể tạo thành tổn thương tâm lý nặng nề, dẫn đến biến thái lại càng ít, rất có khả năng là mẹ cậu ta, mẹ kế hoặc cô giáo.”

“Hay lắm.” Tả Kinh Thương đứng lên.

Thư Tầm thăm thỏ phải, cuối cùng anh cũng đi.

Anh liếc nhìn cô, “Đưa tôi về Cục cảnh sát thành phố.”

“Anh đến thế nào thì tự về thế ấy.” Thư Tầm không tin, làm sao có chuyện anh không biết đường về, hơn nữa, lúc anh tới, tám phần mười là được bọn họ phải xe chở đi.

“Tôi là người ngoại tỉnh.”

“Ra khỏi cổng, rẽ phải rồi đi qua đường lớn tới trạm bus ở phía đối diện, ngồi xe số 322 hoặc 8 đến trạm bus ở công viên Ngưỡng Sơn thì xuống, sau đó lên xe số 96.” Thư Tầm nhắc vợt tennis lên, rõ ràng là đáng về “Tạm biệt, không tiễn.”

Tả Kinh Thương cũng không lười thôi, quay người đi luôn, năm đó Thư Tầm nói ra hai chữ “Chia tay” thì anh cũng bước đi dứt khoát như vậy. Anh cứ mãi mang dáng vẻ như vậy sao, lẽ nào không bao giờ chịu nhận thua?! Thư Tầm bình tĩnh đứng một lúc, tay trái nắm lại rồi thả ra, thả ra rồi nắm lại, bỗng nhiên thả vợt xuống, chạy đến trước mặt anh, ngăn anh lại, ngưỡng ngừng nói: “Tôi.... Tôi dẫn anh ra trạm xe buýt.”

Thư Tầm thầm dỗi gạt bản thân, động viên chính mình, như lời anh nói, dù sao anh cũng là khách. Hơn nữa, đi theo xem rốt cuộc có xe đưa anh đến đây không, nếu có thì cô sẽ mặc xác anh.

Tài xế Mã nhận lệnh chờ ở ngoài sân tennis không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ông ta thấy Tả Kinh Thương và Thư Tầm cùng nhau đi ra, đang định khởi động xe thì đã thấy Tả Kinh Thương sải bước thẳng qua xe, tay trái để sau lưng vẫy vẫy với ông ta, giống như đang nói “Không.” Không? Không gì cơ? Lão Mã không hiểu ý của anh, trơ mắt nhìn Tả Kinh Thương được dẫn tới trạm xe buýt ở phía đối diện đường lớn.

Giáo sư Tả muốn đi xe buýt?

Tài xế Mã gãi gãi sau gáy, chìa khóa xe trong tay không biết nên xoay hay không xoay.

“Sao bọn họ có thể keo kiệt như vậy, đến một cái xe cũng không phải tới đón anh?” Thư Tầm đứng ở trạm xe buýt, nhìn theo chiều xe tới, hỏi.

Tả Kinh Thương cũng nhìn theo chiều xe tới giống cô, anh đứng sau lưng cô, liếc mắt có thể thoáng thấy Tả Kinh Thương cũng nhìn theo chiều xe tới giống cô, anh đứng sau lưng cô, lqđôn có thể nom thoáng thấy vài sợi tóc ngắn mượt mồ hôi dính chặt vào gáy cô, quần đùi thể thao bó chặt lấy mông, hai chân trắng ngần vừa dài vừa thẳng, tư thế đứng thoải mái lúc này, lại có một phong thái rất riêng. Tả Kinh Thương dời mắt khỏi đùi Thư Tầm, giọng nói nhẹ hơn bình thường mấy phần, “Xe công không thể dùng vào việc tư.”

“Anh đến tìm tôi, chẳng lẽ không phải vì công việc sao?” Thư Tầm vừa thốt lên câu ấy liền thấy hối hận vô cùng.

Đúng như dự đoán, Tả Kinh Thương im lặng. Thư Tầm thấy xe số 322 đi tới từ đằng xa, cũng im lặng.

“Không phải.”

Thư Tầm sững người, ngẩng đầu nhìn thì Tả Kinh Thương đã lên xe buýt.

Cô ngày càng không thể hiểu nổi anh.

Tại trường trung học Vụ Kiều số 7, lớp 12/8, chủ nhiệm lớp Mẫn Bạch Vân cầm giáo án về văn phòng Đoàn, thấy Đoàn trưởng dẫn mấy người vào, ban đầu cô còn tưởng là phụ huynh học sinh, không ngờ Đoàn trưởng gọi cô đến, nói bọn họ muốn tìm cô nói chuyện riêng. Mẫn Bạch Vân còn tưởng rằng đứa học trò quý nào không nghe lời lại đi gây rối, là Đồng Chí Nham, là Tạ Tử Khôn hay là Lạc Thành Lâm? Cô thở dài, đi theo Đoàn trưởng ra khỏi văn phòng.

Tả Kinh Thương đứng sau mấy cảnh sát mặc thường phục, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu bọn họ, khuôn mặt vô cảm đánh giá Mẫn Bạch Vân từ đầu đến chân một lượt, chính anh cũng biết loại hành vi này là không lẽ phép, cho nên mới đứng sau các cảnh sát mặc thường phục, để họ tạm thời che đi ánh mắt tìm tòi này.

Khoảng ba mươi lăm tuổi, hơi mập, trang điểm nhẹ, ngón áp út có đeo nhẫn cưới, trong mắt có sự áy náy và bất đắc dĩ. Khi này lúc cô tắt cửa sổ giáo án, màn hình máy vi tính là hình của mộ cô bé con, nhìn qua thì hẳn là con gái của cô.

Bình thường, đáng tin. Tả Kinh Thương dời mắt, rũ mi mắt xuống.

“Các vị là cảnh sát?!” Mẫn Bạch Vân cứ kỳ bối rối, trong thoáng chốc tỏ ra vô cùng căng thẳng, hỏi Đoàn trưởng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Là thế này, cô Mẫn, chúng tôi chỉ hỏi thăm theo thường lệ thôi, cô đừng lo lắng.” Đội trưởng Trịnh cho Mẫn Bạch Vân uống một viên “thuốc an thần,” “Lớp của cô có học sinh nam nào như thế này không — rất ít khi trốn học hay đi học muộn, im lặng ít nói, thành tích học tập không tốt nhưng cũng không ngang bướng, mồ côi cha hoặc mồ côi mẹ, điều kiện gia đình trung bình kém, cao khoảng 1m60-1m70cm, thích chơi game online?”

Rõ ràng Mẫn Bạch Vân vẫn chưa kịp phản ứng lại, do tâm lý bảo vệ và che chở học sinh, cô nhú mày, lần lượt đánh giá từng người đứng bên cạnh Đoàn trưởng, tiếp tục dùng ánh mắt để dò hỏi Đoàn trưởng — Có thể cho tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra vậy?

“quan trọng nhất là có mấy đặc điểm sau...” Khi Mẫn Bạch Vân nhìn đến Tả Kinh Thương, anh mở miệng nói, “Cậu ta rất ghét tiếp xúc với tất cả các bạn học nữ, bất kỳ bạn học nữ nào vô tình đụng chạm tới cậu ta đều khiến cậu ta tức giận; người giám hộ của cậu ta làm công việc mà thường xuyên phải trực ca đêm; trong những buổi lao động tập thể thường phụ trách lau quạt điện, cửa kính ở nơi cao...”

Mẫn Bạch Vân ngẩn người, trong đầu lập tức xuất hiện một học sinh nam, do dự hồi lâu, cô mở miệng nói: “Người mà các vị miêu tả rất giống với lớp phó lao động Sử Nạp Triết của lớp chúng tôi.”

Đoàn trưởng vén mấy sợi tóc còn lại chẳng là bao của ông ta theo thói quen, nghĩ một hồi, “Là học sinh nam tự nhiên lại đánh bạn học nữ vào năm ngoái, còn bị gọi phụ huynh tới trường viết kiểm điểm đúng không?”

“Chính là em ấy. Sử Nạp Triết rất giống với lời miêu tả của các vị, cũng bởi vì khi tổng vệ sinh thì các bạn khác không muốn lau quạt, nên trước giờ luôn để em ấy lau. Tuy thành tích học tập không tốt lắm, ở mức trung bình yếu, nhưng tôi thấy học sinh chăm chỉ như vậy thì phải cố gắng động viên, nên để em ấy làm lớp phó lao động. Em ấy không thích nói chuyện, cũng không bao giờ gây rối, chuyện mà Đoàn trưởng nói, em ấy quả thực có lỗi, tôi đã nghiêm khắc phê bình rồi, sau này em ấy cũng không tái phạm nữa.” Trong cách nói có thể nghe ra sự bảo vệ của Mẫn Bạch Vân đối với học sinh của mình.

Đội trưởng Trịnh hỏi: “Chuyện đánh bạn học nữ...”

Đoàn trưởng trả lời: “Bạn học nữ kia không cẩn thận va vào cậu ta trong lúc thu bài tập, cậu ta liền tát bạn nữ đó một cái, khiến cô bé ấy khóc âm lên.”

Đội trưởng Trịnh đắm chiêu suy nghĩ, gật đầu: “Vậy... tình hình gia đình cậu ấy thế nào?”

“Cha mẹ em ấy ly hôn năm em ấy học lớp 8, quyền nuôi dưỡng em ấy được trao cho cha. Sau đó cha em ấy lại kết hôn, không ngờ mới qua vài năm đã bị bệnh qua đời. Mẹ kế của em ấy không có con, một mình lo toan cho cả gia đình cũng rất vất vả, công việc bận rộn, quả thực thường xuyên phải đi làm ca đêm...” Mẫn Bạch Vân thở dài một tiếng nói.

“Chị gặp bà ấy bao giờ chưa?” Tả Kinh Thương đột nhiên hỏi.

“Gặp rồi, gặp lúc họp phụ huynh. Nhưng tôi không ấn tượng lắm, là một người mẹ bình thường thôi.”

“Tiết sau là môn gì?”

“Môn thể dục.”

“Được rồi.” Tả Kinh Thương nói xong, lễ phép gật đầu với Đoàn trưởng: “Xin các vị cho phép tôi đứng ngoài xem một lát.”

Đoàn trưởng là người đã hiểu rõ lý do mà bọn họ tới đây, chỉ cười gượng gạo: “Xin các anh cứ tự nhiên, cứ tự nhiên!”

Tả Kinh Thương gọi điện thoại tới.

Tay phải của Thư Tầm đang định cầm lấy cốc cà phê, thấy vậy cô bèn chuyển qua nhấc điện thoại lên, tắt chuông, chuyển sang chế độ im lặng, để khỏi làm phiền những người khác đang tâm sự trong tiệm. Cô khẽ cắn môi, buồn phiền khép lại tờ tạp chí mà mình đang xem.

Màn hình sáng lên một lúc, sau khi không ai nghe điện, vì đối phương ngắt máy nên cũng dần tối đi.

Bên sân tập thể dục ở trường học, Tả Kinh Thương cất di động vào túi quần, vẻ mặt như thường, chỉ là trong mắt có thể chút u ám mà người ta khó nhận ra.

“Cô phục vụ ơi, tính tiền cho tôi.” Thư Tầm ngẩng ra một lúc rồi trả tiền, gọi điện lại cho Tả Kinh Thương.

“Bây giờ anh đang làm việc ở đâu? Đúng lúc tôi đang rảnh rỗi, có thể tới một chuyến.”

Ở đầu dãy bên kia, Tả Kinh Thương im lặng rất lâu.

Lâu đến mức Thư Tầm thực sự cho rằng tín hiệu của điện thoại có vấn đề, cô thử gọi một tiếng “Này.”

“Trung học Vụ Kiều số 7. Cách chỗ em khoảng 15 phút ngồi xe, nếu như vừa ra khỏi cửa đã có thể bắt được taxi ngay.”

Thư Tầm đứng lên, bất chợt ngăn người, “Anh... sao anh biết tôi đang ở đâu?”

“Trong quá trình nghe tôi nói ra suy luận của mình, hi vọng em có thể nhanh chóng trả tiền và ra ngoài chờ taxi.” Tả Kinh Thương ngừng lại một thoáng, “Lúc nghe điện thoại, tôi nghe được mấy loại âm thanh, gồm tiếng nhạc êm dịu, âm thanh khi chụp ảnh của điện thoại hay máy ảnh, tiếng đồ sứ, đồ sắt va chạm vào nhau, và tiếng giày cao gót giẫm trên sàn nhà. Em đang ở một nơi không rộng lắm, không ồn ào, nền nhà là sàn gỗ, xung quanh có người đang chụp ảnh “tự sướng” hoặc chụp ảnh đồ ăn, bây giờ không phải giờ cơm, em không có thói quen ăn vặt, cho nên, em hẳn là đang ở một tiệm cà phê nào đó.”

Thư Tầm đã đứng ven đường, không biết là do được nữ thần may mắn quan tâm hay đơn thuần chỉ là sự trùng hợp, có một chiếc xe taxi dừng lại trước mặt cô, sau khi hành khách xuống xe, dấu hiệu “Xe trống” của taxi cũng sáng lên.

Ở đầu dây bên kia, Tả Kinh Thương dường như cũng biết cô đã ngồi lên taxi, “Một mình em ngồi uống cà phê ở đó, nên mới nói mình “đứng lúc đang rảnh rỗi,” có thể thấy sau đó em cũng không hẹn ai nữa. Một mình ra ngoài chỉ để uống cà phê không phải phong cách của em, cho nên trước khi vào tiệm cà phê, em đã đi dạo phố. Hôm nay đang là ngày đi làm, không có bạn bè đi cùng cho nên em sẽ không chọn trung tâm thương mại ở xa nhà, chỉ có hai trung tâm thương mại và cửa hàng bách hóa là gần nhà em, tiệm cà phê mà em chọn chắc chắn cách nơi mà em đi dạo không xa. Hai địa điểm đi dạo đều cách trường trung học Vụ Kiều số 7 khoảng mười lăm đến hai mươi phút ngồi xe, nếu như tôi không nghe nhầm, giờ này em đã may mắn bắt được taxi rồi.”

“Phân tích của anh có vài lỗi. Sao anh biết tôi trước khi vào tiệm cà phê, đã đi dạo phố chứ không phải đi xem phim.”

“Thói quen đều không dễ thay đổi.” Tả Kinh Thương bình thản đáp, “Thói quen của em, tôi không cần phân tích.”

Thư Tầm im lặng, hít sâu vài hơi, bắt đầu cãi lại, “Thế nhưng tôi cũng có thể hình thành những thói quen khác, con người rồi sẽ thay đổi.”

“Tôi không thay đổi.”

Câu nói này, tuy nhẹ nhàng nhưng lại rất kiên định, tựa như tiếng chuông chùa vang lên mỗi buổi sớm mai, mạnh mẽ ngân vang.

Vì đang ngồi trên xe nên Thư Tầm cũng không thấy lúng túng, nhưng khi xe dừng ở trường trung học Vụ Kiều số 7, lúc xuống xe đã thấy bóng dáng của Tả Kinh Thương ở phía xa, cô bỗng cảm thấy mặt mình đỏ lên, đỏ đến mức không thể kiềm chế, đỏ như vừa uống một hơi hết sạch bình rượu Mao Đài. Cô đưa tay lên, dùng mu bàn tay sượt qua gò má, thấy má mình đã nóng tới mức có thể rán trứng. Anh luôn ám chỉ điều gì đó, nhưng cô luôn tránh né, e sợ mình đoán sai, nếu như cô không hiểu sai, vậy tại sao năm đó anh không giải thích, tại sao rồi đi một cách tuyệt tình như thế, cho dù cô giận dữ ra nước ngoài du học, nhưng đến một câu giữ lại anh cũng không thề nói.

Không dám nghĩ thêm, không thể nghĩ thêm. Đây là Vụ Kiều, là nơi mà Thư Phóng đang bị giam.

Chờ nhiệt độ trên khuôn mặt giảm đi, Thư Tầm mới băng qua đường lớn, gạt đầu, hỏi theo đúng tính chất công việc: “Có tình hình gì mới không?”

“Theo như suy luận về những đặc điểm của kẻ tình nghi, xác định được một học sinh nam tên Sử Nạp Triết, mồ côi cha, lúc này cậu ta đang học môn thể dục, em có muốn vào dự thính không?”

Thư Tầm nhớ lại lần đầu tiên gặp lại anh ở Lộ Châu, anh lạnh lùng nói không muốn hợp tác với phụ nữ, lúc này lại thay đổi 180 độ, hết lần này tới lần khác kéo cô tham gia vào quá trình phá án, bộ dạng này khiến người ta cảm thấy rất khó tin. Nhưng thôi, nếu là trước đây, Thư Tầm chắc chắn cũng không ngờ được mình lại có một ngày được... hợp lực tác chiến với anh.

Để không gây sự chú ý, Thư Tầm, Tả Kinh Thương và vài cảnh sát mặc thường phục đứng tản ra ở các góc khác nhau, nhưng ánh mắt luôn khóa chặt trên người Sử Nạp Triết.

Đoàn trưởng làm theo ý của Thư Tầm, đã dẫn trước giáo viên thể dục, tiết học hôm nay chủ yếu học nội dung hai học sinh tạo thành một đôi, thi chạy tiếp sức vượt chướng ngại vật. Chỉ sau một tiết thể dục, Thư Tầm đã nói với đội trưởng Trịnh: “Sử Nạp Triết có hiềm nghi rất lớn, nên tiến hành điều tra toàn diện cậu ta ngay lập tức.”

Đội trưởng Trịnh sững sờ, ngờ vực nhìn Thư Tầm, rồi đưa ánh mắt dò hỏi về phía Tả Kinh Thương. Tả Kinh Thương ra hiệu cho mấy cảnh sát mặc thường phục trở lại trong xe rồi hãy nói tiếp, tránh gây chú ý. Lúc tới đây, xe cảnh sát dừng trong một con ngõ nhỏ ở ngoài đường, đoàn người tản ra, đi ra khỏi trường. Thư Tầm đi giày cao gót, bước đi khá chậm, nên rút lại cuối cùng, nhưng không ngờ Tả Kinh Thương còn đi chậm hơn cô.

Ánh mặt trời chiếu sau lưng họ, Thư Tầm thấy bóng mình và bóng anh lồng vào nhau.

Bỗng nhiên, bóng dáng phía sau dừng lại, Thư Tầm bước lên mấy bước, quay đầu nhìn lại. Tả Kinh Thương đứng ngược sáng, cả người chìm trong ánh mặt trời rực rỡ, toàn thân như được phủ lên một tầng ánh sáng thanh khiết dịu dàng. Cô nhớ lại quá khứ hồn nhiên trước kia, cô cũng luôn chẳng hề để ý tới mọi vật chung quanh, vui vẻ chạy phía trước, nhưng mỗi lần quay đầu, anh luôn đứng cách cô ba đến năm bước, lặng lẽ nhìn theo cô.

“Tôi không thay đổi.”

Bên tai Thư Tầm như vang lên lời của anh qua điện thoại khi nãy.

Anh không thay đổi, anh không thay đổi điểm nào?

Thư Tầm bình tĩnh quay người, bỗng thấy một cơn gió lướt tới, cô còn chưa kịp phản ứng, cổ tay đã bị ai đó nắm chặt, kéo cô lại gần. Khuôn mặt của Tả Kinh Thương chiếm trọn tầm mắt cô, cô còn chưa kịp tỏ ra kinh ngạc, môi anh đã đặt lên môi cô.

Tới lúc này, sau nhiều lần ám chỉ, rốt cuộc anh cũng tự mình ra tay.

Thư Tầm thấy người mình cứng đờ, tựa như một con cái biển mới lấy ra từ tủ lạnh, cô cảm nhận được sự ẩm áp quen thuộc trên môi, hương vị cỏ cây lẫn trong hương bạch đàn trên người anh lan tỏa, vây quanh cô, khiến cô không thể trốn tránh. Lqđonn Rốt cuộc cô cũng nhận ra nơi này là trường học, họ đang đứng trên một con đường nhỏ mà hai bên đều có lớp học, tuy lúc này không có nhiều học sinh qua lại, nhưng ngộ nhỡ có học sinh nào trốn học đi ngang qua, hoặc giáo viên quay về lấy dụng cụ giảng dạy đi tới, sẽ thấy hai người họ, một đôi nam nữ lai lịch bất minh lại có thể đứng đây...

Đúng lúc ấy Tả Kinh Thương buông cô ra, cô lui về phía sau mấy bước, bối rối liếc nhìn xung quanh, che miệng, nhìn anh đầy oán trách một hồi rồi xoay người bước đi.

Lúc xe cảnh sát chạy vào, Thư Tầm đã mất hồn mất vía, đội trưởng Trịnh và mấy người cảnh sát mặc thường phục khác nói những gì, một câu cô cũng không nghe lọt.

Tả Kinh Thương đi sau cô vài bước, khi anh đưa chân ngồi vào xe cảnh sát, Thư Tầm vô cùng lúng túng ngồi dịch sang một bên, quay đầu ra chỗ khác, không nhìn anh.

“Sử Nạp Triết có ham muốn thể hiện bản thân cực kỳ mãnh liệt, lòng tự tôn rất cao.” Tả Kinh Thương ngồi vào chỗ của mình, đi thẳng vào chủ đề, “Giáo viên thể dục mở một cuộc thi chạy tiếp sức vượt chướng ngại vật, khi những bạn học khác đều sôi nổi tìm kiếm người hợp tác với mình, thì Sử Nạp Triết lại thờ ơ lạnh nhạt. Nghe nói cậu ta cũng không phải người lắm lý tự kỷ, chỉ hơi im lặng ít nói thôi, ở lớp cũng có một hai bạn học chơi với cậu ta. Cậu ta đang chờ, diễn đàn lễ quý đonn chờ người khác chủ động đến tìm mình. Trước khi thi đấu, lúc cậu ta và người hợp tác cùng nhau động viên khích lệ, về mặt và hành động đều rất kiên cường, đáng vẻ của cậu ta khi thi đấu hoàn toàn khác với hình ảnh bình thường trong mắt mọi người, sức bật vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa...” Tả Kinh Thương ngừng lại, liếc mắt nhìn Thư Tầm vẫn đang ngẩn ngơ, khe cau mày, “Khi đối diện với những chướng ngại vật, cậu ta vô cùng phấn khích, như tôi thấy, cậu ta quả thực dễ dàng thực hiện tốt loại vận động này, thậm chí...”

“Thậm chí mong muốn chứng tỏ năng lực của mình trong lĩnh vực này với toàn thể giới.” Thư Tầm lấy lại bình tĩnh, tiếp lời Tả Kinh Thương, “So với cậu ta, những bạn học nam khác trong lớp, hoặc là không giỏi leo trèo, hoặc là có biểu hiện rất bình tĩnh với chướng ngại vật. Có lẽ đây là năng lực duy nhất mà Sử Nạp

Triết có thể khoa khoang. Đương nhiên, những bạn học nữ thường không giỏi ở phương diện này, có khi thực hiện không tốt, hoặc không thực hiện được. Bây giờ, những bạn học nam khác trong lớp sẽ có những hành động như tới giúp đỡ, hoặc chế nhạo, mỉa mai, nhìn chằm vào một số bộ phận của bạn học nữ..., tất cả đều là phản ứng bình thường của học sinh nam đang tuổi dậy thì. Duy chỉ có Sử Nạp Triết là không như vậy, hành vi của cậu ta cực kỳ bất thường — Cậu ta nhìn chằm chằm vào bạn học nữ, chân niết mạnh lên mặt cổ, thể hiện sự khinh thường và thù hận bị kiềm nén. Nhưng độ thù hận của cậu ta với những nữ sinh cùng tuổi không lớn, cho nên áp lực với bản thân cũng nhẹ hơn, chỉ là các giác giận cá chém thớt mà thôi. Tuổi, thân phận, bề ngoài... hầu như đều phù hợp với đặc điểm của hung thủ trong các vụ án này. Hung thủ không hề ăn năn hối hận sau khi thực hiện hành vi tội ác, thậm chí còn cho rằng đây là sự “trừng phạt” thích đáng, vụ hung án tiếp theo cũng có thể xảy ra, bởi vậy tôi cho rằng, nên dựa theo vết chân ở hiện trường và việc Sử Nạp Triết không có chứng cứ ngoại phạm để tìm điểm đột phá, còn động cơ phạm tội, khi đã xác định cậu ta có hiềm nghi, có thể hỏi thẳng cậu ta.”

“Điều tra người giám hộ của Sử Nạp Triết.” Tả Kinh Thương nói, lời ít nhưng ý nhiều.

Đội trưởng Trịnh gật đầu, “Ý của giáo sư Tả là... điều tra mẹ kế của cậu ta?”

Thư Tầm hít sâu một hơi, nói thêm: “Về phương diện quan hệ nam nữ.”

Mọi người đều đã hiểu, không hẹn mà cùng gật đầu.

Trên đường về, Tả Kinh Thương không xuống xe ở khách sạn, mà bảo tài xế đưa anh tới gần nhà Sử Nạp Triết. Thư Tầm kìm nén hơi thở, nói với đội trưởng Trịnh rằng mình cũng muốn xuống xem, rồi xuống xe theo.

“Sao lại đi theo tôi?” Tả Kinh Thương trở lại đáng vẻ lạnh lùng xa cách khi trước, “Chuyện tiếp theo mà tôi muốn làm, có lẽ không được hay lắm, nhưng có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.”

Lại là công việc. Thư Tầm bực bội hất cằm, “Anh nợ tôi một lời giải thích.”

“Em muốn nghe lời giải thích cho chuyện năm đó, hay lời giải thích cho chuyện xảy ra lúc này?”

“Chuyện năm đó anh không cần giải thích, tinh thần chính nghĩa trong lòng anh khiến anh không bất chấp tư tình, đưa em trai tôi vào tù nhiều năm như thế, lqđonn đó là phẩm chất cao quý biết bao.” Mặt Thư Tầm dần phủ thêm hơi nước, đáy mắt đỏ lên, “Nhưng tôi không ngờ, người có phẩm chất cao quý ấy lại có thể làm ra hành vi...”

“Bỉ ổi? Hạ lưu? Vô liêm sỉ?” Tả Kinh Thương đến gần, mỗi bước đi đều nói ra một từ với nghĩa xấu, “Em muốn dùng từ nào để hình dung về tôi?”

Khí thể chất rắn của Thư Tầm dần hạ xuống, khi bạn đứng trước một người đàn ông cao hơn bạn ít nhất hai mươi centimet, bạn còn có thể mạnh mẽ hùng hồn được sao? Nên mới nói, cái gọi là khí phách phụ nữ, chỉ có tác dụng với một đám đàn ông vô dụng mà thôi.

“Á Á.”

Thư Tầm mở to mắt, tay Tả Kinh Thương đặt lên vai cô, khoảng cách giữa anh và cô càng ngày càng gần.

“C-y-n-t-h-i-a—Đây là tên tiếng Anh của em à?”, “Sao nào, thấy hay không?”, “Sao lại lấy tên đó?”, “Cynthia, nghĩa là nữ thần mặt trăng.”, “Khác người.”, “Vì tên thân mật của em là Á Á, nên mới lấy tên tiếng Anh như vậy. Khác người lắm à? Thế thôi, để em nghĩ tên khác. Ừm... Joyce được không?”, “Á Á... không, Cynthia rất hay, không cho đổi nữa.”

“Á Á.”, “Ừ?”, “Á Á.”, “Ừ? Sao thế?”, “Á Á.”, “Có chuyện gì, nói đi!”, “Á Á.”, “Em mặc kệ anh đấy!”, “Á Á, đừng mặc kệ anh mà. Anh yêu em, Á Á.”, “Anh... Anh đáng ghét chết đi được, đáng ghét quá.”

“Á Á.”

Hồi ức về cái tên này vừa ảm áp vừa đau khổ, lòng bàn tay Thư Tầm dầm mồ hôi, bàn tay Tả Kinh Thương đặt trên vai cô nóng rực như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

10. Q.2 - Chương 10: Hoạt Động Tâm Lý

“Á Á.” Một tay khác của Tả Kinh Thương lấy ra dây chuyền của mình, chiếc chìa khóa nhỏ đựng đưa, “Em đã đoán được từ lâu, tại sao không đưa ra kết luận?”

Thư Tầm né tránh ánh mắt anh.

“Em vẫn oán trách tôi.” Tả Kinh Thương nói một lời trúng đích, “Em cho rằng Thư Phóng không phải phụ trách cho hành vi của mình, trong mắt em, cậu ấy chỉ là trẻ con, trẻ con làm gì cũng có thể thông cảm tha thứ, cho dù việc đó là cướp đoạt sinh mệnh của người khác. Vụ án đó, không chỉ mình anh, bất kỳ cảnh sát hoặc pháp y nào phát hiện ra chân tướng, đều sẽ vạch trần tội ác của Thư Phóng, chính em cũng sẽ làm thế.”

“Tôi sẽ không làm vậy!”

“Em sẽ làm vậy, chẳng qua em còn chưa kịp phát hiện ra thôi.”

“Bây giờ nhắc lại những chuyện này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, Tả Kinh Thương.”

“Ý nghĩa của việc nhắc lại chuyện này chính là — Nếu như em vẫn mang ý nghĩ vì tư tình riêng mà làm trái pháp luật, tôi vẫn sẽ không đồng ý hợp tác phá án với em trong bất kỳ vụ án nào.”

“Là ai đã kéo tôi tham gia vào vụ án giết người liên hoàn này?”

“Tôi muốn dùng ví dụ thực tế để cho em thấy, nếu như một đứa trẻ không được quản lý tốt, để mặc cho nó thích làm gì thì làm, sẽ trở nên khủng khiếp đến mức nào. Nếu như năm ấy tôi bao che cho Thư Phóng, hiện tại có lẽ cậu ấy còn đáng sợ hơn hung thủ của vụ án này nhiều.”

“Anh vẫn chưa có con, đừng câu nào cũng nói một đứa trẻ thế này một đứa trẻ thế kia, anh cũng nhiều chuyện quá rồi đấy!” Miệng lưỡi sắc bén, Thư Tầm tiếp tục tranh cãi đến cùng.

Đã nói đến nước này, Tả Kinh Thương im lặng, cắt dây chuyền vào trong cổ áo, bàn tay đặt trên vai Thư Tầm bỗng chuyển xuống dưới, lqđôn ôm lấy eo cô, kéo cô về phía mình. Thư Tầm đẩy ra, lại nghe anh nói ra từng chữ, nhấn mạnh:

“Tương lai, chúng ta sẽ có con.”

Thư Tầm đẩy anh ra, tìm đập mạnh liên hồi.

Tả Kinh Thương sửa sang lại áo, bình thản như ban đầu. “Tôi muốn xem thử túi rác nhà Sử Nạp Triết, nếu em ngại bẩn, vậy không tiền.”

Thư Tầm xoay người rời đi, trong lòng như có ngọn lửa vô danh, hận anh, cũng hận bản thân mình. Tâm lý học kỳ diệu nhất ở chỗ, bạn mãi mãi không thể phân tích nổi tâm lý của chính mình. Thư Tầm cũng vậy, kho cô bước thêm vài bước lại bỗng quay đầu nhìn về phía Tả Kinh Thương, cô quả thực không biết rốt cuộc mình nghĩ gì, chỉ muốn giải thích cho hành động của mình là vì muốn tìm hiểu ra chân tướng sự việc, nhưng cũng có lẽ vì Tả Kinh Thương đã nói rõ với cô, anh và cô còn có tương lai.

Lật mò rác thải đúng là một là một phương pháp vừa bẩn vừa chẳng có gì hay ho, nhưng Thư Tầm biết phương hướng của Tả Kinh Thương không sau, để hiểu được cách sống và thói quen của một gia đình, thậm chí là đời sống tình dục, xem rác thải còn rõ ràng hơn cả rình trộm nhà người ta, đặc biệt là với loại người chỉ nhìn kính mắt cũng có thể biết người khác lên lút chơi game offline trong lúc làm việc như Tả Kinh Thương.

Tả Kinh Thương tìm một chỗ gần đó có sóng wifi, nhận tư liệu mà đội trưởng Trịnh cho người đi điều tra được, xem kỹ tư liệu về mẹ kế của Sử Nạp Triết một hồi. Khỏi phải nói, anh cần thời gian rất chuẩn, trước khi đi trực ca đêm, mẹ kế của Sử Nạp Triết – bà Chung Bình, quả nhiên mang theo hai túi rác xuống nhà vứt đi.

Thư Tầm không ra tay, mà chỉ đứng bên cạnh xem Tả Kinh Thương đeo găng tay nhựa dẻo, lqđôn móc từng thứ trong hai túi rác ra. Cơm thừa canh cạn bỏ sang một bên, đến một cục khăn giấy cũng bị anh kiểm tra cẩn thận. Chưa tới năm phút đồng hồ, đã tìm được một thứ khó mà tưởng tượng nổi. Thư Tầm thoáng nhìn hai chiếc bao cao su đã qua sử dụng và túi đóng gói của chúng, còn cả một vệt máu nhỏ trên khăn giấy, cô khẽ nhướn mày, hai má hơi nóng lên.

Tả Kinh Thương khá bình tĩnh, lấy từ trong ví ra hai túi để giữ tang vật, cẩn thận để tất cả vào đó, dường như đang độc thoại: “Vật này rốt cuộc là của Chung Bình hay của Sử Nạp Triết, vẫn phải chờ xét nghiệm mới biết được... Nhưng cho dù có thể nào đi nữa, vẫn có một vài điểm rất khó giải thích...”

“Hay là do một hôm Sử Nạp Triết bắt gặp mẹ kế và một người đàn ông khác đang lén lút quan hệ tình dục, sau đó tâm lý không chịu nổi sự kích thích này...”

“Vậy phải giải thích sao về vết máu này?” Tả Kinh Thương quay người, “Bên cạnh đó, chú ý cách dùng từ của em — Hiện này Chung Bình đang độc thân, bà ấy qua lại với bất kỳ người đàn ông độc thân nào cũng đều hợp pháp.”

Thư Tầm nghiêm túc ngẫm nghĩ, gật đầu, “Giả thiết hung thủ thực sự là Sử Nạp Triết, cậu ta bất mãn với việc mẹ kế qua lại cùng người đàn ông khác, sợ bị vứt bỏ, dẫn tới tâm lý biến đổi, muốn sát hại tất cả phụ nữ trung niên độc thân, còn để lại từ ngữ mang tính sỉ nhục, vậy quả thực cậu ta đã chịu bị dả kích một quá trình dài... Dù sao mẹ kế cũng không phải mẹ ruột, kể cả cậu ta có nói thẳng cho bà ấy biết, cậu ta không mong có thêm người cha khác thì có lẽ bà ấy cũng chẳng để tâm.”

“Tâm lý sợ hãi mẹ kế tái hôn, sẽ một lần nữa lạnh nhạt với mình là hết sức bình thường, không sinh ra thù hận lớn đến vậy.” Tả Kinh Thương cúi đầu nhìn tờ khăn giấy dính máu, ngẫm nghĩ, “Có khả năng Sử Nạp Triết còn bị mẹ kế đánh đập, hành vi này có thể khuếch đại thù hận của cậu ta.”

Thư Tầm nhíu mày, cố ý tranh luận với anh: “Biết đâu Sử Nạp Triết và Chung Bình đánh nhau, cả hai đều bị thương?”

“Xét nghiệm so sánh trước rồi nói tiếp.” Tả Kinh Thương vứt hai túi rác lại thùng rác, tìm chỗ rửa tay.

Kết quả xét nghiệm cho thấy, vết máu là của Sử Nạp Triết, khớp với DNA của hung thủ tìm được ở hiện trường, đồng thời, từ mấy cái bao cao su và khăn tay cũng xét nghiệm được DNA của vài người đàn ông khác nhau, xem ra Chung Bình cũng chẳng hề “nhẫn nhục chịu đựng” như vẻ bề ngoài, sinh hoạt cá nhân của bà ta cực kỳ phóng đảng, thường dẫn nhiều người đàn ông khác nhau về nhà, hơn nữa bà ta vốn chẳng sợ bị Sử Nạp Triết nhìn thấy.

Một vài cảnh sát mặc thường phục tới trường trung học Vụ Kiều số 7, đưa Sử Nạp Triết từ phòng học ra, lễ quý, đôn cậu ta cực kỳ bình tĩnh, thậm chí còn tỏ phào nhẹ nhõm, tựa như vừa được giải thoát, lúc bước vào phòng thẩm vấn, cậu ta không hề chống đối, thừa nhận tội ác của chính mình. Khi nhắc tới đồng cơ phạm tội, Sử Nạp Triết im lặng, rất lâu mới nói: “Cháu muốn chơi điện tử, mẹ cháu không cho cháu tiền, cháu đành đi ăn trộm. Sau đó, cháu thấy ăn trộm cũng chưa đã ghiền, muốn làm gì đó kích thích hơn...”

Thư Tầm và Tả Kinh Thương ngồi bên cạnh dự thính, cùng trao đổi cho nhau ánh mắt “Cậu ta đang nói dối.”

Mấy cảnh sát cũng hiểu rõ điều đó, sau mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng thẩm vấn ra sự thật.

Dáng người của Sử Nạp Triết không cao lớn, vốn có tính cách hướng nội, sau khi ly hôn, mẹ cậu ta cũng về quê kết hôn, nên lúc cha cậu ta qua đời, cán cân tình thương nghiêng toàn bộ về phía người mẹ kế Chung Bình. Ai ngờ cậu ta dần dần lớn lên, cũng biết khi cha qua đời có để lại một số tiền, nhưng Chung Bình là không nói với cậu ta mà lén lút giấu diếm làm tiền riêng. Cậu ta còn phát hiện được Chung Bình thường xuyên dẫn đàn ông về nhà, hay mắng mỏ cậu ta là đồ của nợ, ảnh hưởng đến việc tái hôn của bà ta. Những tháng ngày sau đó, Chung Bình lại càng quá đáng hơn, đưa những người đàn ông bà ta dẫn về uống say khướt rồi đánh đập Sử Nạp Triết, bà ta cũng mặc kệ, có mất lần còn tham gia đánh cậu ta. Mà ở bề ngoài, bà ta vẫn là một người mẹ kế vĩ đại, vô cùng nghiêm túc đứng đắn, nguyện ở vậy nuôi con. Sử Nạp Triết rất sĩ diện, không nói cho bất kỳ ai tâm sự của mình, bị đánh cũng chỉ lặng lẽ chịu đựng.

Một thiếu niên sau khi trải qua nỗi đau mất cha, lại phải chịu đựng sự sỉ nhục đánh đập của mẹ kế và những

người đàn ông lạ, cậu ta cũng từng liên lạc với mẹ ruột, ai ngờ mẹ ruột vốn chẳng muốn đón cậu ta vào gia đình mới của mình. Cậu ta vừa không thể thỏa hiệp với mẹ kế, mong có một mái ấm gia đình, vừa căm ghét và oán hận hành vi ấy, nhưng không có cách nào để thoát ra, chỉ có thời gian chơi game ngắn ngủi mới có thể giúp cậu ta thả lỏng đôi phần. Cho nên cậu ta thường chọn các trò chơi có chi tiết giết chóc để giải tỏa sự oán hận với mẹ ruột, mẹ kế hay thậm chí với toàn bộ phụ nữ. Trong suy nghĩ của cậu ta, mẹ là hóa thân của cái đẹp và sự độc ác, cậu ta vừa ỷ lại mẹ, vừa oán hận mẹ, cậu ta khát vọng tình mẫu tử bình thường, cũng căm ghét và ghê tởm mẹ kế, tâm lý mâu thuẫn kéo dài, khiến Sử Nạp Triết rơi vào vực sâu không thể quay đầu, mà tất cả những điều này, Chung Bình đều không hề hay biết. Vì thiếu tiền nên không có cách nào ra ngoài chơi game, rốt cuộc Sử Nạp Triết cũng phát điên, cậu ta đổ sự phẫn nộ ấy lên những người phụ nữ cùng tuổi và độc thân như mẹ kế của mình, cậu ta trút hết oán hận và cả tình cảm của mình với mẹ lên những người phụ nữ trung niên vô tội ấy, cậu ta phá hủy thi thể của họ một cách tàn nhẫn, cậu ta đã từng học cách viết chữ “Tiện,” nhưng có lẽ đã quên từ lâu, cậu ta cho rằng chữ này có liên quan tới phụ nữ, đây là từ thể hiện sự đau khổ nhất, căm giận nhất đối với mẹ kế trong tiềm thức của cậu ta, nên cậu ta đặt từ này trên thi thể của nạn nhân.

Thư Phóng sẽ không biến thành Sử Nạp Triết, Thư Tầm cực kỳ tin tưởng điều này.

Bước ra từ Cục cảnh sát, Thư Tầm chủ động gọi Tả Kinh Thương.

Cùng với sự hiếu kỳ và nỗ lực, Thư Tầm đón nhận ánh mắt của anh, “Tôi biết anh đã sớm đoán được việc Sử Nạp Triết trở nên biến thái là do mẹ kế của cậu ta, anh có thể cho tôi biết tại sao anh lại đoán được không?”

“Trực giác.” Tả Kinh Thương lời ít nhưng ý nhiều.

Về mặt Thư Tầm hơi thất vọng, “Tôi vẫn cho rằng, người luôn kiêu ngạo với khả năng suy đoán từ những chi tiết nhỏ nhất như anh, sẽ khinh thường loại phương pháp đầy cảm tính này.”

Tả Kinh Thương hơi nhếch khóe môi, cười như có như không, “Những lúc mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ có thể dựa vào trực giác mà thôi.”

“Anh mất đi năng lực suy nghĩ?” Thư Tầm hỏi ngược lại, khuôn mặt lộ vẻ mỉa mai, “Không thể tin được là anh lại khiêm tốn như thế.”

“Trong một thoáng mở ra khăn giấy, tôi nghĩ đến...” Tả Kinh Thương vô ý đưa mắt, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Thư Tầm, “Lần đó, chúng ta cũng không thành công lắm, đúng không?”

Thư Tầm ngẩn ra, khóe mắt giật giật mấy lần.

Quay ngược thời gian trở lại mấy năm trước, ở một buổi tối nào đó hai người đi du lịch, khung cảnh ngoài cửa sổ là biển rộng mịt mờ và bầu trời đầy sao, vào lúc Thư Tầm khóc to oai oái, còn khản giọng kêu đau, Tả Kinh Thương ngừng lại, bấy giờ hai người đã cởi hết quần áo, một tay Tả Kinh Thương đẩy đầu gối Thư Tầm lên, một tay khác ôm eo cô.

“Anh còn chưa vào...” Giọng nói Tả Kinh Thương có chút bất đắc dĩ, trầm xuống, như đang kiềm nén, “Em đau ở đâu?”

“Thật à?” Thư Tầm chột dạ nhìn sang chỗ khác, mặt đỏ như quả hạnh chín.

Tả Kinh Thương làm bộ như muốn tiếp tục, Thư Tầm lại gào to, ôm mặt, khóc vô cùng thảm thiết.

Tả Kinh Thương chịu thua, dậy ngồi ở mép giường, hít sâu vài hơi, rút một tờ khăn giấy, ném bao cao su vào sọt rác. Thư Tầm tủi thân ôm chần, một lúc sau mới ngừng khóc, sau đó lại không nhịn được bật cười. Tả Kinh Thương quay đầu lại, “Cười gì thế?”

“Không có gì.” Thư Tầm cắn môi, “Thoát được lần này.”

“Thật không?” Tả Kinh Thương hỏi ngược lại, “Em cứ đợi mà xem.”

Chuyện cũ tái hiện trong đầu, thảo nào anh mất đi năng lực suy nghĩ, lúc này Thư Tầm cũng chẳng nghĩ được gì, chỉ nhớ hơi thở nặng nề của anh bên tai cô khi ấy.

“Em hãy ngừng hoạt động tâm lý đi.” Tả Kinh Thương chợt lên tiếng nhắc nhở, kéo Thư Tầm từ quá khứ trở về thực tại ngay lập tức, ánh mắt cô còn vương chút rung động hoảng hốt, bất ngờ chạm phải ánh mắt anh, cô bối rối chớp mắt, đôi môi run lên, đành nhìn bừa sang hướng khác.

Rõ ràng chính anh là người nhắc lại chuyện cũ, nhưng đến hoạt động tâm lý của cô mà anh cũng không buông tha!

Thư Tầm khẽ nhướn mày, bực bội trừng mắt nhìn anh.

“Ngày mai tôi sẽ trở về trường.” Tả Kinh Thương và Thư Tầm sóng bước cạnh nhau, qua vụ án lần này, quan hệ giữa hai người dường như đã bớt căng thẳng hơn nhiều, ít nhất họ không còn làm bộ như không quen nhau, hay đối chọi gay gắt, Thư Tầm không biết sự cải thiện này là tạm thời hay là báo hiệu cho mối quan hệ của họ sẽ tiến thêm bước nữa, rốt cuộc cô cũng đoạn ra động cơ của Tả Kinh Thương, thông qua ám chỉ và hành động thực tế của anh.

Anh muốn quay lại.

Hai bên con đường mà bọn họ đang sóng bước trồng hai cây bạch quả, là cây hình quạt đung đưa trong cơn gió nhẹ, tựa như muôn vàn cánh bướm đang vỗ cánh bay đi. Đầu hạ ở Vụ Kiều không ngờ đã có tiếng ve kêu râm ran, nghe nói loài ve sống trong lòng đất nhiều năm, quãng thời gian hạnh phúc nhất của chúng là khi được lên mặt đất, cho nên chúng mới kêu vang để giải tỏa niềm vui trong lòng, khi đã tổ hết nỗi lòng, một mùa hè qua đi, sinh mệnh cũng từ từ kết thúc.

“Vụ án chưa giải quyết được từ mấy năm trước ấy, vẫn không có tiến triển mới sao?” Trước khi Thư Tầm và Tả Kinh Thương chia tay, Tả Kinh Thương đang tham gia phá một vụ án kéo dài suốt tám năm, thời gian cô du học ở nước ngoài, Thư Tầm thường xuyên theo dõi tiến triển của quá trình phá án, ba, bốn năm trôi qua, nhưng vụ án ấy vẫn chưa được phá giải.

Đó cũng là vướng mắc trong lòng Tả Kinh Thương bấy lâu nay.

Hai tay anh xỏ trong túi quần, bước đi chậm rãi vững vàng, cho Thư Tầm một câu trả lời trong dự đoán: “Không hề tiến triển.”

Thi thể nạn nhân bị rạch hơn một nghìn dao, giống như được sử dụng để tiến hành nghi thức nào đó, trên da bị rạch thành từng mảng nhỏ như vẩy cá nhưng vẫn không nứt ra, bắp thịt bị dầu sôi nóng bỏng dội đi dội lại nhiều lần, tựa như một con cá rán đã được cho vào dầu rán chín, nhưng vẫn chưa thêm sốt cà chua giấm đường, đó chính là vụ án “Lang Lâm, 25/9, vụ án giết người đặc biệt nghiêm trọng” gây chấn động cả nước. Trong tay Tả Kinh Thương có toàn bộ tư liệu về vụ án này, nhưng thời điểm anh tiếp nhận cách thời điểm xảy ra vụ án đã mấy năm, anh đành tận dụng thời gian để từ từ gỡ bỏ màn bí mật, dần dần tìm ra từng chi tiết nhỏ của chân tướng.

“Trước khi đi dạy em có dự định gì không?” Sau khi thoát khỏi áp lực của việc điều tra phá án, Tả Kinh Thương và Thư Tầm bên nhau, giọng nói của anh cũng không còn lạnh lùng như trước.

“Tạm thời chưa có, nên tôi muốn ở bên cạnh cha mẹ nhiều một chút, cũng sửa lại luận văn của mình.”

“Vậy còn kinh nghiệm thực tiễn thì sao?”

“Thực tiễn?”

“Một giảng viên mới chỉ tham gia phá hai vụ án trong nước, làm sao có thể khiến học viên tin phục?” Về mặt anh lại trở nên thanh cao kiêu ngạo, nhắc nhở cô, đừng đánh giá thấp đám nghề con còn chưa tốt nghiệp đã nóng lòng thể hiện bản thân ấy.

“Kinh nghiệm đều có được nhờ sự tích lũy, huống chi bên cạnh tôi còn có một “bậc thầy” để tôi không ngừng học hỏi, đúng không nào.” Thư Tầm lườm anh, giọng nói thoáng chút mỉa mai.

“Á Á, vậy em có đồng ý...”

Thư Tầm dừng bước, sốt ruột mong chờ nửa câu sau của anh.

Anh lại gọi tên thân mật của cô. Anh muốn quay lại với cô?

Thư Tầm cố gắng tỏ ra điềm tĩnh, khuôn mặt bình thản nhìn anh, nhưng trong lòng như có chút vui vẻ, lại như có chút chờ mong.

“Em có đồng ý trước khi đi dạy mấy tháng, nhanh chóng tích lũy kinh nghiệm phá án, để chuyên môn của em được ứng dụng đầy đủ vào thực tiễn hay không?” Về mặt anh vô cùng nghiêm túc.

“... Tôi hiểu ý anh, nhưng tôi không đồng ý làm trợ lý của anh.” Thư Tầm quật cường nhìn sang nơi khác.

“Em không phải trợ lý của tôi, trước giờ đều không phải.”

“Vậy tôi là gì?” Nói ra câu này, Thư Tầm cảm thấy mình cực kỳ ngốc nghếch, chẳng lẽ phải để anh nói thẳng ra — em là quả táo nhỏ của tôi?

“Là người phụ nữ của tôi.” Tả Kinh Thương không cho cô cơ hội để suy nghĩ, đã bước gần thêm một bước, “Mãi mãi.”

“Tôi cảm thấy.... cuộc nói chuyện của chúng ta có thể kết thúc ở đây.” Thư Tầm vội vàng quay đi, sợ hãi, lqđôn kinh ngạc, bối rối, nhưng dường như còn có cả niềm vui bất ngờ khiến cô muốn khóc. Cô chạy vài bước, cũng không biết xe buýt tới là đi đến đâu. Nơi này là quê nhà của cô, cho dù ngồi nhầm xe buýt cũng chẳng sao, chỉ cần có thể tránh đi trong chốc lát, tránh khỏi cơ thể áp sát của Tả Kinh Thương, rời xa mùi hương khiến cô ghi lòng tạc dạ của người ấy.

Quay lại với Tả Kinh Thương, quay lại? Thư Tầm ngồi cạnh cửa sổ nghĩ đến hai chữ này, trong lòng không khỏi rung động, quá khứ ngọt ngào, đau xót, nhưng nhớ đến tận xương tủy, đoạn tuyệt đau thấu tâm can, khiến cô không dám đối mặt với sự chờ mong trong lòng mình.

Sau khi bình tâm trở lại, Thư Tầm xuống xe ở trạm trung chuyển, chuyển sang một chuyến buýt khác, quay về nhà.

Mẹ Thư đang nấu cơm, thấy con gái về, liền hỏi ngay: “Nghe nói vụ án của Diệp Bội Diễm đã được giải quyết?”

Người dân không sử dụng thuật ngữ chuẩn làm gì, vụ án vào nhà cường dâm giết người liên tiếp vào miệng của bọn họ đã trở thành “Vụ án của người quen nào đó.” Thư Tầm cũng không thay quần áo, giúp mẹ rửa ra, “Đã giải quyết xong, bắt được cả hung thủ rồi.”

“... Cậu ấy đến đây, đúng không? Thậm chí còn có học viện muốn mời cậu ấy đến tham gia tọa đàm, bị cậu ấy từ chối, nói là do chưa giải quyết xong vụ án.” Mẹ Thư quay người, “Tả Kinh Thương ấy.”

Tay Thư Tầm run lên.

“Con đã gặp cậu ấy?” Mẹ Thư hỏi.

“Đã gặp.” Thư Tầm tiếp tục rửa rau, môi hơi nóng lên, cô cắn mạnh môi dưới, “Nhưng...”

“Chuyện của con thì con phải tự suy nghĩ cho kỹ, cha mẹ sẽ không can thiệp. Cha làm cảnh sát bắt giữ con trai ruột, con trai làm viện trưởng viện kiểm sát bắt phụ thân tham ô hối lộ, những trường hợp như thế có rất nhiều. Năm ấy con vì chuyện của Thư Phóng mà chia tay với cậu ấy, còn giận dỗi ra nước ngoài du học, lê quý, đôn mẹ cũng hiểu tâm trạng của con. Nhưng bây giờ con đã trở về rồi, mẹ cũng nghĩ thông được nhiều chuyện. Tiểu Phóng tuy ở trong tù giam, nhưng dù sao còn ăn được uống được thở được, nhưng người bị trọng thương không cứu nổi năm ấy, vĩnh viễn ngừng thở. Suy bụng ta ra bụng người, nếu như con trai của mẹ xảy ra chuyện gì, mẹ cũng mong hung thủ sẽ bị trừng trị thích đáng.” Mẹ Thư nói những lời thâm thúy, “Trước đây chúng ta đều quá chiều chuộng Tiểu Phóng, có lẽ chúng ta cũng có lỗi.”

Thư Tầm chợt nhớ tới lời của Tả Kinh Thương, về việc bản thân cô có ý nghĩ vì tình riêng mà làm trái pháp luật, thì tìm ra hung thủ, trừng trị hung thủ vốn là công việc của một nhân viên điều tra hình sự, nếu như trước kia người phát hiện ra chân tướng là cô, liệu cô có đứng ra vạch trần hành vi của Thư Phóng hay không? Trước kia có thể không, nhưng nếu là hiện tại, sợ rằng cô cũng sẽ làm như vậy.

Tả Kinh Thương vẫn bay về Thủ đô như kế hoạch ban đầu, còn Thư Tầm thì chậm chạp hoàn thành phần kết của luận văn. Dường như tất cả đều trở về trạng thái ban đầu, lạnh nhạt xa cách, chỉ là, anh thường gửi vào hòm thư của cô một số tư liệu phá án thực tiễn, bên trong còn ghi chú thêm rất nhiều quan điểm

và quá trình suy đoán của chính anh, Thư Tầm đọc, cũng hiểu thêm được rất nhiều điều hay. Không thể không nói, đằng sau những lời ví von Tả Kinh Thương là “thiên tài,” là “cỗ máy,” anh cũng có sự chăm chỉ mà người ngoài không biết được.

Đầu tháng tám, luận văn của Thư Tầm đã hoàn thiện, phần lớn thời gian cô đều chuẩn bị đồ đạc để tháng chín xuất phát tới Đại học Điều tra hình sự, cô liên lạc với một người bạn cũng hay qua lại ở Thủ đô tên là Khúc Ly Nhã, ký gửi một vài thứ đặt mua trên internet ở địa chỉ của Ly Nhã, để khi bắt đầu đi dạy thì không phải chuyển qua nhiều đồ đạc linh tinh. Những học viên học chuyên môn này hầu hết đều học lên cao, những người khác nếu khi tốt nghiệp chính quy mà không học lên cao nữa, thì thường bỏ chuyên môn để tới các công ty làm việc, hoặc là thi công chức vào nhà nước.

Khúc Ly Nhã có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, rất hoạt bát, nói năng khéo léo, trước đây cũng ở trong đội thi hùng biện với Thư Tầm, đến từ vùng sông nước Hồ Tề, sau khi tốt nghiệp thì đi làm ở một công ty nước ngoài, nghe nói năm ngoái đã kết hôn, còn mua nhà ở gần đường Tứ Hoàn, có thể nói cuộc sống của cô cũng khá ổn.

Mới đây Thư Tầm thấy ưng ý một cái tủ chén ngăn ở cửa hàng đồ nội thất, đang định đặt hàng trên internet, nhưng lại thấy đến Thủ đô rồi đích thân đến xem thì hay hơn. Lqđôn Nhớ đến việc Khúc Ly Nhã giúp cô nhận hàng chuyển phát nhanh cũng vất vả, nên Thư Tầm cũng nghĩ xem nên mua quà gì cho cô ấy. Sau đó cô bèn đặt hàng trên mạng một chai nước hoa nổi tiếng của nước ngoài, tên là “Vườn hoa của công chúa,” cô cảm thấy mùi hương này rất hợp với khí chất của Ly Nhã, nhắn lại để người bán viết thêm vài câu cảm ơn, rồi ký tên gửi đến địa chỉ nhà Ly Nhã. Ba ngày sau, Thư Tầm xem lại đơn hàng, thấy hàng chuyển phát nhanh đã được ký nhận, mới yên tâm nhắn cho Ly Nhã “Hy vọng cậu sẽ yêu thích món quà này” rồi gửi tin.

Không thấy Ly Nhã trả lời.

Ban đầu Thư Tầm cũng không nghĩ nhiều, nhưng lâu dần cô lại thấy lo, hay là Ly Nhã không thích mùi hương ấy, hoặc là trong quá trình vận chuyển xảy ra vấn đề khiến chai nước hoa bị vỡ. Nghĩ vậy, Thư Tầm bèn mở khung chat với Ly Nhã, hỏi: “Có thích hương nước hoa ấy không?”

“Rất thích.” Cuối cùng Ly Nhã cũng trả lời. Thư Tầm nghĩ có lẽ mấy hôm trước cô ấy khá bận nên quên không trả lời.

Mấy ngày sau, Thư Tầm nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ, trong điện thoại truyền tới giọng nói của một phụ nữ trung niên, “Xin hỏi, cháu có phải là Thư Tầm không?”

“Vâng, bác là...”

“À, bác là mẹ của Ly Nhã.” Người ở đầu dây bên kia hơi nóng ruột hỏi, “Ly Nhã có đó không, để cho nó nghe điện thoại hộ bác!”

“Ly Nhã... Ly Nhã không phải đang ở Thủ đô hả bác?” Thư Tầm hỏi ngược lại.

Bên kia im lặng trong phút chốc, một lát sau xác nhận lại với giọng nói vừa ngạc nhiên vừa lo lắng: “Không có ở chỗ cháu thật ư?”

Thư Tầm thấy có gì đó bất thường, hơi mím môi, cố gắng bình tĩnh nói: “Dì Khúc, cháu là bạn học đại học của Ly Nhã, bây giờ cháu đang ở nhà cháu tại Vụ Kiều, vì tháng chín cháu sẽ đi làm ở Đại học Điều tra hình sự, nên mới nhờ Ly Nhã giúp một vài chuyện, mấy hôm trước cháu vẫn còn liên lạc với cô ấy. Ly Nhã sao thế, sao bác lại tìm cháu, bác có thể cho cháu biết được không ạ?”

Giọng nói của mẹ Ly hơi run run, vô cùng bất lực nói: “Mấy hôm nay nhà bác đều không liên lạc được với Ly Nhã, gọi điện hỏi con rể, nó nói con bé đến chỗ cháu du lịch, nhưng quên mang sạc điện thoại, không liên lạc được có lẽ do điện thoại di động hết điện. Bác không biết số điện thoại công ty Ly Nhã, nên không biết con bé có xin nghỉ ở công ty không. Hai bác đều không yên tâm, nên mới tìm rất nhiều bạn học của Ly Nhã để hỏi số điện thoại của cháu, nhưng tại sao Ly Nhã lại không ở chỗ cháu nhỉ! Con bé chỉ có một mình cháu là bạn học ở Vụ Kiều sao?”

“Trong khóa chỉ có một mình cháu là người Vụ Kiều. Liệu có phải Lý Nhã chuyển sang đi chỗ khác không, hay là, cô ấy đi thẳng từ Thủ đô đến Vụ Kiều, nhưng dọc đường còn du ngoạn ngắm cảnh, điểm cuối mới là Vụ Kiều?” Thư Tầm suy đoán nói, nhưng vẫn trầm nghĩ trong lòng, nếu như Lý Nhã thật sự muốn đến Vụ Kiều, ít nhất cũng phải gọi cho cô, cô và Lý Nhã không phải bạn thân, đột nhiên “đánh úp” tới đây chẳng mang lại niềm vui bất ngờ nào hết, mà còn hơi thất lễ, đây không phải là phong cách của Lý Nhã.

“Nhà bác cũng không biết nữa, điện thoại di động không gọi được, không ai liên lạc được với con bé, mọi người đều lo lắng lắm rồi!” Sau giọng nói cực kỳ thất vọng của bà Khúc là tiếng khóc nức nở.

Trong thoáng chốc Thư Tầm thấy lòng mình rối loạn, cô khó khăn nói ra mấy chữ: “Báo cảnh sát thôi...”

Sau khi bà Khúc cúp máy, Thư Tầm ngây người ra một lúc, sau đó mở ra lịch sử nói chuyện, lần cuối mà Lý Nhã trả lời là vào 9 giờ tối ba ngày trước, trước đó, vì Lý Nhã không trả lời nên Thư Tầm còn cảm thấy lo lắng.

Hiện tại cô có thể làm gì đây?

“Cậu đi đâu thế? Cha mẹ và chồng cậu đều đang tìm cậu. Bọn họ rất sốt ruột, còn cho là cậu đến chỗ tở lqđôn Cậu gặp khó khăn gì sao? Có cần tớ giúp không?” Thư Tầm nhắn lại cho Lý Nhã.

Theo như cô biết, nhà Lý Nhã rất khá giả, còn bản thân Lý Nhã cho dù rời khỏi công ty nước ngoài cũng vẫn không đến nỗi thiếu tiền tiêu, việc cô ấy mất tích không liên quan đến vấn đề kinh tế. Thư Tầm nghĩ, nếu như là vấn đề tình cảm, ví dụ như bỏ trốn cùng tình nhân, cũng không thể cố ý cắt đứt liên lạc khiến cha mẹ lo lắng.

Ai cũng không muốn nghĩ xấu về người thân, bạn bè của mình.

Thư Tầm thấp thỏm chờ Lý Nhã hồi đáp, nhưng vẫn y như lần trước, avatar của Lý Nhã vẫn im lặng suốt 24 giờ sau. Thư Tầm gọi điện thoại cho bà Khúc, hỏi đã liên lạc được với Lý Nhã chưa, được trả lời rằng, họ đang định báo cảnh sát, lại bị chồng của Lý Nhã ngăn cản, chồng của cô ấy quả quyết cho rằng Lý Nhã không mất tích, còn nói có thể Lý Nhã ngoại tình, bỏ trốn cùng tình nhân, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, anh ta định nhờ người đi hỏi thăm trước rồi tính tiếp sau.

Tuy Thư Tầm không phải rất thân với Lý Nhã, nhưng trong ấn tượng của cô, Lý Nhã không phải loại phụ nữ đứng núi này trông núi nọ, trong lúc sự nghiệp đang tiến tới, cũng không đến mức làm ra thứ chuyện vô trách nhiệm, lợi bất cập hại, như bỏ trốn cùng tình nhân.

Đây là việc nhà của người khác, người ngoài như cô cũng không nên tham dự nhiều. Nhưng khi nhìn avatar của Lý Nhã, Thư Tầm lại rất muốn tìm ra chân tướng. Cô hi vọng tất cả đều chỉ là hiểu lầm, có lẽ Lý Nhã gặp khó khăn trong công việc, lại không muốn để mọi người lo lắng, nên tìm một nơi nào đó để du ngoạn một mình, cắt đứt liên lạc với tất cả, chờ tâm trạng hồi phục thì sẽ quay về.

Đêm hôm ấy, có lẽ do “nhật hữu sở tư, dạ hữu sở mộng,”* Thư Tầm mơ thấy Lý Nhã, vẫn là dáng vẻ của thời đại học, tóc đuôi ngựa buộc cao, vì thua hùng biện nên khuôn mặt không vui, gọi cô ấy, cô ấy cũng không nghe, chỉ chăm chăm đi về phía trước, Thư Tầm đang định đuổi theo, thì thấy cô ấy bước hụt cầu thang, ngã xuống. Thư Tầm chạy xuống, nhưng chạy mãi cũng không đến được chỗ cô ấy ngã, tựa như cô ấy cách Thư Tầm mấy trăm bậc thang, Thư Tầm vừa chạy xuống, vừa gọi tên cô ấy, chạy rất lâu, rốt cuộc cũng nghe thấy Lý Nhã gọi cô, Lý Nhã nói:

Thư Tầm, cậu giúp tớ với.

Trong mộng còn có hương nước hoa vương vấn không tan.

*Ban ngày nghĩ nhiều đến chuyện gì thì ban đêm mơ về chuyện ấy.

11. Q.3 - Chương 11: Hành Trình Phá Băng

Tử bất ngữ, quái lực loạn thần.*

*Câu này thể hiện quan niệm của Khổng Tử, câu gốc là: Tử bất ngữ quái, lực, loạn, thần. Dịch nghĩa là: Khổng Tử không bàn luận, không tin những chuyện liên quan đến những việc quái dị, dũng lực, lừa dối, quỷ thần, nói chung là những chuyện yêu ma quỷ quái. – Dịch theo baidu.

Thế nhưng, chỉ vì giấc mộng tối qua, ngày hôm sau Thư Tầm liền mua vé máy bay tới Thủ đô. Cô không còn tâm trí đâu để ý tới tầng mây trắng dưới cánh máy bay, không còn tâm trí đâu thưởng thức cơm trưa mà chuyến bay cung cấp, trong đầu chỉ toàn là khuôn mặt hoảng sợ của Lý Nhã, ngồi dưới bậc thang cách cô rất xa, bảo cô giúp cô ấy.

Thư Tầm tìm tới nhà Lý Nhã theo địa chỉ chuyển phát nhanh mà cô ấy cho cô, nhưng nhà Lý Nhã cũng không có ai. Thư Tầm kéo hành lý, đứng dưới tòa nhà chung cư chờ đợi, tiện thể quan sát khu nhà này một lúc. Nghe nói nhà Lý Nhã rộng hơn sáu mươi mét vuông, hai phòng ngủ, một phòng làm việc, hai nhà vệ sinh, lqđôn nhìn tổng thể thì khu nhà trông rất được, có thể mua một căn hộ như vậy ở Thủ đô là một việc vô cùng khó khăn, Thư Tầm đoán, cha mẹ hai bên chắc phải chi không ít tiền.

Vất vả奔波 suốt một ngày dài, lại ở dưới nhà đợi đến hơn mười giờ tối, nói không mệt thì là giả. Trong lúc Thư Tầm ấn chuông cửa nhiều lần, nhà Lý Nhã vẫn không có ai. Thư Tầm đứng dưới ánh đèn đường vàng mờ, trước khi điện thoại di động hết pin, cô nhắn tin cho Tả Kinh Thương.

“Em đến Thủ đô rồi.”

Tin nhắn vừa được gửi đi, Thư Tầm lại thấy hơi hồi hộp, cô không ngờ bản thân sẽ chủ động liên lạc với anh, tất cả dường như đều đi về một phương hướng mà cô không thể kiểm soát.

“Em đang ở đâu?” Tin nhắn hồi đáp của anh tới nhanh bất thường.

Thư Tầm xem đồng hồ đeo tay, nhắn tin cho anh địa chỉ nhà Lý Nhã.

“Cho dù thế nào đi nữa, 45 phút nữa gặp mặt.”

Hai má Thư Tầm hơi nóng lên, vì tiết kiệm pin, cô không xem tin nhắn quá lâu.

Đúng lúc ấy, một người đàn ông đi đến, dùng chìa khóa mở cửa nhà, rồi một lát say, một cửa sổ ở tầng nhà Lý Nhã sáng đèn, Thư Tầm lại tới bấm chuông, một người đàn ông xuất hiện.

“Lý Nhã có ở đây không? Phiên anh mở cửa.”

“Cô ấy không ở nhà.” Người đàn ông kia rất lạnh lùng, cũng hoàn toàn không có ý định mở cửa.

“Tôi có mấy thứ đồ để ở nhà Lý Nhã, lấy đồ xong tôi sẽ đi luôn.”

“Cô... Cô là Thư Tầm?” Người đàn ông rất kinh ngạc, nhưng vẫn không có ý định mở cửa.

“Vâng, phiên anh mở cửa ra.”

Bên trong im lặng rất lâu, chồng của Lý Nhã không biết đang suy nghĩ gì, im lặng rất lâu, cũng không chịu mở cửa.

Sau khi cất hành lý ra phía sau cầu thang, lqđôn Thư Tầm mới đến cửa nhà Lý Nhã, liền thấy ngay một đồng hồ chuyển phát còn chưa dỡ ra đặt lộn xộn trước cửa, được rồi, nói là đặt, nhưng thực ra là “vứt” thì đúng hơn. Thư Tầm biết mình là khách không mời mà đến, chồng Lý Nhã cũng không chào đón cô. Cô gõ gõ cửa, chồng Lý Nhã mở cửa chống trộm bên trong ra, cách một lớp cửa sắt, hỏi cô có chuyện gì không.

Chồng Lý Nhã rất gầy rất cao, tuy không đẹp trai, nhưng cũng khá ưa nhìn. Thư Tầm hỏi: “Lý Nhã đi đâu vậy?”

“Tôi không biết, cô ấy còn chưa về.” Giọng nói của anh ta không mấy vui vẻ, nói kiểu nước đôi mặt, anh ta biết rõ, người đứng ngoài cửa Thư Tầm này đã biết chuyện Lý Nhã mất tích.

“Cô ấy nói với anh, muốn tới chỗ nhà tôi du lịch? Tới Vụ Kiều?” Thư Tầm nhìn qua song cửa sắt, thấy trên giá để giày dép còn có mấy đôi giày nữ. Dường như phát hiện ra ánh mắt của cô, chồng Lý Nhã khó chịu nhìn người sang, ngăn cản tầm mắt của cô. Thư Tầm chợt nghĩ, nếu Tả Kinh Thương ở đây thì anh đã có thể chọn lọc những thông tin quan trọng một cách nhanh nhất. Còn bản thân cô, trong vài lần liếc mắt

ngắn ngủi ấy, cũng phát hiện ra, nếu như Lý Nhã quả thực rời nhà trốn đi, vậy chắc chắn là đi một cách rất vội vã.

Trong mấy đôi giày, có một đôi giày Converse*, còn có một đôi giày đế bằng màu xanh nhạt, nhìn theo độ mài mòn thì có thể nhận thấy, hiển nhiên Lý Nhã thường xuyên đi hai đôi giày này; có một đôi giày cao gót GIGI màu trắng hở mũi, là kiểu dáng mới ra năm nay, là đôi giày đắt nhất trên giá để giày. Đôi giày thường đi nhất và đôi giày đắt nhất đều không mang theo, bỏ trốn cũng được, rời nhà đi cũng thế, người phụ nữ bình thường đều sẽ không làm vậy.

*Một thương hiệu chuyên sản xuất giày thể thao, là một công ty của con hãng Nike.

Ánh mắt Thư Tầm tiếp tục dừng trên người chồng Lý Nhã, trông anh ta cũng nhếch nhác y hệt những người đàn ông có vợ mất tích khác.

“Có thể cho tôi vào nhà xem một chút được không?” Thư Tầm chân thành hỏi.

“Bây giờ đã mười rưỡi rồi, trong nhà cũng chỉ có một người đàn ông đã kết hôn là tôi. Tôi cho rằng để cô vào nhà thì không ổn lắm, cô thấy sao?”

Thư Tầm vẫn luôn lạnh lùng trước nay, giờ lại đang cố làm bộ làm tịch bày ra vẻ mặt mà cô tự cho là cực kỳ lo lắng, “Lý Nhã là bạn tốt của tôi, nghe nói mấy hôm nay không liên lạc được với cô ấy, tôi rất lo lắng.”

“Tôi tin cô là bạn tốt của cô ấy, nếu không thì tại sao cô ấy lại lừa tôi là muốn đến chỗ cô du lịch? Nói thật là tôi còn lo hơn cô, mấy hôm nay tôi vẫn đang tìm cô ấy, đến công việc tôi còn chẳng đi làm đây.” Chồng Lý Nhã bực bội nói.

“Có thể cho tôi biết vài biểu hiện của cô ấy trước khi đi không?”

“Tôi nói rồi còn gì, tôi về nhà thì thấy cô ấy không ở nhà, sau đó cô ấy gọi điện cho tôi bảo muốn đến chỗ cô chơi, rồi không gọi được vào di động cô ấy nữa, tôi phát hiện cô ấy không mang sạc điện đi, cũng không thấy chuyện đấy có gì to tát. Công ty cô ấy gọi điện tới nhà hỏi, tôi mới biết cô ấy không báo cáo xin phép nghỉ với công ty. Cha mẹ cô ấy cũng đang tìm cô ấy, nói cô ấy vốn không có đến chỗ cô.”

“Cô ấy làm trước báo sau, đi rồi mới nói với anh là đi du lịch, chẳng lẽ anh không thấy bất thường sao? Trước khi đi du lịch, cho dù xin nghỉ, mua vé cũng được, tìm hiểu chuyến đi cũng thế, đều nên bàn bạc trước với chồng chứ.”

“Bình thường cô ấy nói đi là đi, có khi xách đồ đạc ra bến xe, nhìn thấy tuyến xe nào thì mua vé đi tuyến xe ấy, muốn xuống đâu thì xuống.”

“Vẫn chưa báo cảnh sát ư?”

“Báo cảnh sát có phải là làm quá lên rồi không? Như thể vợ tôi mất tích thật không bằng! Mấy ngày nữa cô ấu sẽ tự về thôi.”

Thư Tầm bình tĩnh quan sát kỹ anh ta, “Sau mấy ngày thì điện thoại di động hết pin, chẳng có ai không tìm một bộ điện thoại công công để liên lạc với người nhà cả, đặc biệt là cha mẹ và chồng mình.”

“Đừng có nói lung tung nữa! Một mình cô đứng trước cửa nhà tôi quản lý chuyện gia đình tôi, hơn nửa đêm rồi nên cô rảnh quá nhỉ? Được rồi, cô đi nhanh giùm, không tiễn.” Dứt lời, chồng Lý Nhã liền đóng lại tầng tầng cửa bên trong.

Không biết do tác động tâm lý hay do thứ gì khác, khi anh ta đóng cửa, dường như có một dòng khí phả vào mặt cô, Thư Tầm dường như ngửi được hương vị của “Vườn hoa của công chúa.” Một trong những đặc điểm của nước hoa tốt chính là lưu giữ hương thơm rất lâu, mùi hương bao gồm nhiều tầng hương giàu xúc cảm, hương chi “Vườn hoa của công chúa” là loại nước hoa bán chạy nhất trong số các loại nước hoa cao cấp, chất lượng tốt là điều chắc chắn. “Vườn hoa của công chúa” với những nốt hương hoa quả thích hợp cho những cô gái trẻ từ 18-25 tuổi, có phong cách tươi tắn đáng yêu, khi Thư Tầm đi du học, cô bạn cùng phòng người Tây Ban Nha của cô thích nhất dùng loại nước hoa này, cô cảm thấy nốt hương đầu tiên của nó rất giống hương táo và hương hoa nhài, rất dễ chịu, nhưng không phải sở thích của cô. Nước hoa, cô chỉ yêu Burberry London mà thôi.

Tuy không phải sở thích nhưng vì thường xuyên ngửi thấy, nên cô rất quen với mùi hương của “Vườn hoa của công chúa/”

Hít thêm mấy hơi, rốt cuộc mùi hương ấy cũng biến mất.

Thư Tầm ôm một đồng hồ chuyển phát nhanh xuống dưới lầu, lấy hành lý ra, ngồi bên cạnh bồn hoa, mới phát hiện hai chân mình đã tê mủi. Cô cảm thấy chồng Lý Nhã đang che giấu điều gì đó, lời nói của anh ta có trăm ngàn sơ hở, logic cũng rất khó tin. Thử nghĩ xem, đến bạn trai cũ đã chia tay từ mấy năm trước là Tả Kinh Thương, biết cô đến Thủ đô cũng định đi đón cô, huống chi một người chồng đang tìm vợ, thấy có người đến giúp mình tìm vợ, lại tỏ ý xua đuổi, giống như cô đến làm phiền không bằng.

Nhưng khó giải thích nhất, đó là trong một thoáng khi anh ta đóng cửa, cô ngửi thấy một mùi hương giống hệt hương nước hoa trong mộng. Rốt cuộc là do cô quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác, hay do Lý Nhã ngầm ám chỉ cho cô từ một nơi xa xôi nào đó?

Thư Tầm không dám nghĩ đến tình huống xấu, chỉ đành suy đoán, có lẽ chồng Lý Nhã nghi ngờ vợ mình ngoại tình bỏ trốn, trong lòng bức bối, cho rằng chuyện xấu trong nhà không thể để người ngoài biết, cho nên thái độ mới tồi tệ như vậy. Lúc này, Thư Tầm kỳ vọng từ đáy lòng rằng Lý Nhã thực sự đã bỏ trốn với tình nhân, tất cả đều chỉ là chuyện ồn ào trong nhà.

Sau 45 phút, Tả Kinh Thương tới đúng như đã hẹn anh lái xe Infiniti QX70* màu đen, xe cùng như người, rất hợp với anh. diễn đàn lê quý đồnn Sân của khu nhà không rộng lắm, Thư Tầm đợi anh từ từ quay xe xong, mới đi tới, quả nhiên, Tả Kinh Thương cũng không nhìn Thư Tầm, mà nghiêng ngả quan sát khu nhà một lượt, cuối cùng mới đưa ánh mắt dừng trên người cô.

*Infiniti là thương hiệu xe hạng sang thuộc công ty sản xuất ô tô Nhật Bản Nissan Motor.

Thời đại học, khi Thư Tầm yêu đương, cũng mộng mơ, kiêu ngạo, cũng có cả sự tự ti của một cô gái nhỏ khi đứng trước mặt người mình thích, mỗi lần hẹn hò đều phải trang điểm ăn mặc thật trau chuốt, cho dù không có thời gian, cũng luôn phải đánh một lớp phấn. lê quý đồnn Mấy năm sau, cô thấy mình chín chắn hơn nhiều, cũng tự tin hơn trước đây. Cô không cố gắng chải chuốt trang điểm chỉ vì gặp Tả Kinh Thương nữa, cũng chẳng để tâm việc anh có thấy mặt mộc của cô hay không. Trong suy nghĩ của cô, giá trị của bản thân mình với người khác, không nằm ở việc người ta khen mình xinh đẹp.

Cô phải lên máy bay, phải ngồi xe buýt, vất vả chờ đợi, cho dù trước khi ra khỏi nhà có trang điểm, thì giờ cũng bay gần sạch hết rồi. Để thoải mái đi đường, cô mặc áo phông và quần jean rất bình thường, đi một đôi giày thể thao New Balance cũ. Cô nghĩ bản thân mình chín chắn hơn ở điểm, không ngại Tả Kinh Thương sẽ vì thấy cô để mặt mộc, ăn mặc giản dị mà không thích cô nữa.

Xe lướt trong bóng đêm, Thư Tầm ngồi ở vị trí kế bên người lái xe, gió điều hòa hơi lạnh nhẹ nhàng thổi trên khuôn mặt cô, một ngày chịu đựng nóng nực bên ngoài, cả người đầy mồ hôi, cuối cùng bây giờ cũng được ngồi ở nơi mát mẻ, xung quanh phảng phất hương nước hoa ô tô dịu dịu, cảm giác thật dễ chịu, lại thoáng chút mỏi mệt đến rã rời.

“Có chuyện gì thế?” Tả Kinh Thương không hỏi thừa, khi chờ đèn đỏ ở một giao lộ, anh đi thẳng vào vấn đề.

Thư Tầm nghiêng đầu liếc nhìn anh, “Chút việc riêng thôi.”

“Cho dù là việc riêng, cũng không phải một việc riêng khiến người ta vui vẻ.” Tay phải Tả Kinh Thương đặt lên tay trái, khuỷu tay trái tựa bên cửa sổ, “Em cho anh địa chỉ của một khu dân cư, đến giờ vẫn mang theo hành lý, chứng tỏ em vốn không đặt phòng trước ở khách sạn, cũng không ngủ lại ở nhà người khác. Em không lên kế hoạch trước cho chuyến đi lần này, anh không cho là trước khi đi làm em sẽ tới Thủ đô tìm anh, cho nên, người em muốn tìm là người khác, nhưng lại không tìm được.”

“Em có một người bạn bị mất tích.”

“Nam hay nữ?”

Thư Tầm im lặng, quay đầu đi nơi khác.

“Bạn của em kết hôn chưa?”

“Kết hôn rồi.” Thư Tầm trả lời, “Từ hơn nửa năm trước.”

“Quan hệ giữa cô ấy với chồng thế nào?”

“Ít nhất thì em chưa từng nghe nói hai người họ có mâu thuẫn.”

“Cho nên....”

Anh có thể đưa ra kết luận nhanh đến vậy? Thư Tầm quay ra nhìn anh, ánh mắt đầy chờ mong.

“Bạn của em là nữ.” Tả Kinh Thương ung dung nói.

Hóa ra là anh đang dẫn dụ cô! Thư Tầm lần thứ hai im lặng, quay đầu đi nơi khác.

“Người nhà của bạn em chắc chắn có vấn đề.” Tả Kinh Thương giẫm chân ga, tiếp tục lái xe về phía trước, “Khi một người bị mất tích, người đi tìm kiếm hỏi thăm khắp thế giới này đều là người thân, tiếp theo mới là bạn bè. Cuối cùng, họ sẽ chọn báo cảnh sát. Em vượt ngàn dặm xa xôi đến Thủ đô tìm cô ấy, chắc chắn vì người nhà bạn em không tìm thấy hoặc mãi mà không báo cảnh sát. Có hai khả năng, thứ nhất, người nhà của bạn em biết cô ấy ở đâu, vốn dĩ không hề lo lắng cô ấy sẽ gặp phải chuyện không may; thứ hai, người nhà cô ấy bị đe dọa, tình cảnh của bạn em vô cùng hung hiểm.” Tả Kinh Thương liếc thấy Thư Tầm nắm chặt tay, lại nói thêm một câu, “Hi vọng là khả năng thứ nhất.”

“Ý của anh là, bắt đầu tìm hiểu từ người nhà của cô ấy? Chồng của cô ấy rất có thành kiến với em, lqđôn cha mẹ cô ấy ở mãi Hồ Tế, nhưng trước khi đến đây em cũng hỏi rồi, hai bác đang trên tàu hỏa tới đây.” Nói xong, Thư Tầm kể lại toàn bộ sự việc cho Tả Kinh Thương, bao gồm cả giấc mơ lạ lùng hôm qua.

“Chồng cô ấy nghĩ ngờ cô ấy ngoại tình bỏ trốn, sợ bị người ta biết sẽ mất thể diện, nên chần chờ không chịu báo cảnh sát.” Tả Kinh Thương nói lại một câu mà Thư Tầm đã kể, dường như đang suy tư gì đó, một thoáng, anh nói: “Nghe cũng hợp tình hợp lý đấy.”

Thư Tầm khê nhướn mày, “Anh cũng thấy em đang lo chuyện không đâu?”

“Không.” Dáng vẻ anh khi đánh tay lái tự nhiên phóng khoáng khó nói thành lời, “Chúng ta đang trên đường tới đồn cảnh sát, chuẩn bị xuống xe.”

Thư Tầm nhìn về phía trước, tấm bảng màu xanh lam của đồn cảnh sát xuất hiện cách đó không xa.

“Khúc Ly Nhã, nữ, 26 tuổi, người Hồ Tế, nhân viên của công ty MT, đã mất tích ít nhất 100 giờ, tức bốn ngày rưỡi.” Tả Kinh Thương nói ngắn gọn với cảnh sát đang trực.

“Anh là....” Cảnh sát nọ vừa ghi chép, vừa chỉ vào Tả Kinh Thương, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Thư Tầm đứng sau anh, “Chồng của người mất tích?”

“Không phải.” Tả Kinh Thương đứng sang một bên, giới thiệu, “Thư Tầm, bạn của Khúc Ly Nhã.”

“Bạn đến báo cảnh sát?” Cảnh sát nọ hơi khó hiểu, “Người nhà của cô ấy đâu?”

“Cha mẹ cô ấy đang trên tàu tới đây.” Thư Tầm mở miệng nói.

Cảnh sát thoải mái gật đầu, tìm từ kho dữ liệu trên máy tính thông tin và ảnh của Khúc Ly Nhã, mải mê ghi chép. Tả Kinh Thương nói thêm, “Chồng cô ấy ở ngay bản địa, nhưng không chịu báo cảnh sát, lý do là anh ta nghi ngờ Khúc Ly Nhã ngoại tình, cố ý bỏ trốn. Tôi cho rằng lý do này quá vô lý và gượng ép.”

Cảnh sát nọ sững sờ, vẻ mặt “anh là cái thá gì chứ” đầy mỉa mai, “Anh cho rằng?”

“Khả năng thứ nhất, người mất tích bị bắt cóc, người nhà bị đe dọa. Tiền lương hàng tháng của Khúc Ly Nhã là 7500 tệ, không nợ tiền mua nhà, ra ngoài thường ngồi tàu điện ngầm hoặc xe buýt, không đủ tiêu chuẩn vào tầng lớp những người có doanh thu cao. Giả sử bọn cướp bắt cóc cô ấy, vậy chồng của cô ấy đang bị ép buộc che giấu việc này, đồng thời anh ta hẳn là đang chuẩn bị tiền. Về khả năng này, chờ các vị kiểm tra sự lưu động tài chính từ tài khoản của anh ta và hỏi thăm bạn bè người thân của anh ta là biết ngay. Khả năng thứ hai, vì mâu thuẫn gia đình, ngoại tình nên cô ấy rời nhà trốn đi. Khi cãi nhau với chồng, phụ nữ trong cơn nóng giận thường quay về nhà mẹ đẻ hoặc trốn đến nhà bạn thân đồng giới, nhưng không đến nỗi hoàn toàn mất liên lạc, khả năng này có thể loại trừ; ngoại tình trốn nhà đi, chồng chắc chắn không thể nén giận, nhưng giấy ly hôn bắt buộc phải có chữ ký của cả hai bên, mong muốn tìm thấy vợ của anh ta

đương nhiên càng mạnh mẽ hơn việc đánh mất thể diện nhiều. lqđonn Có ngoại tình trốn đi hay không, chỉ cần điều tra sự lưu động tài chính từ tài khoản của Khúc Lỵ Nhã trước và sau khi cô ấy mất tích, đồng thời điều tra ghi chép việc thuê phòng là biết ngay. Khả năng thứ ba, cô ấy bị bạo hành gia đình, hiện tại đang nằm viện. Khả năng này là lớn nhất nên chồng cô ấy mới ăn nói cẩn thận, giấu diếm không muốn để người ngoài biết, cũng không dám để cha mẹ vợ biết, đương nhiên càng không thể báo cảnh sát. Lúc này Khúc Lỵ Nhã đang nằm viện, hoặc bị chồng nhốt trong nhà chữa thương, điều tra ghi chép của những bệnh viện gần nhà họ, và ghi chép liên quan đến việc sử dụng thẻ bảo hiểm y tế của hai vợ chồng là được. Khả năng thứ tư...” Tả Kinh Thương ngừng lại trong chốc lát, “Khúc Lỵ Nhã đã bị sát hại.”

Thư Tầm hít vào một hơi lạnh, cảm giác như có ai đó ném một vốc tuyết lạnh vào đầu, đầu cô choáng váng, sự lạnh lẽo âm u bao trùm.

“Này, này, khoan đã, anh đọc nhiều Conan quá đúng không, đến đây thể hiện trình độ suy luận à? Anh đừng có quấy rầy việc điều tra của chúng tôi.” Tuy cảnh sát nọ khi nãy cũng thâm thán phục suy luận chặt chẽ, có tính hữu dụng cao của anh, nhưng sau khi lấy lại tinh thần, lại thấy mình mới là dân chuyên ngành cơ mà, không thể để người này lung lạc, “Anh có quan hệ gì với Khúc Lỵ Nhã? Sao anh lại đưa bạn của cô ấy đến báo án? Anh tên gì?”

Tả Kinh Thương lấy từ trong túi quần một tờ giấy chứng minh, mở ra trước mặt cảnh sát nọ, sau đó nhanh chóng lấy về, mỉm cười nói, “Đồng nghiệp.”

Đồng chí cảnh sát không có khả năng đọc nhanh như gió, trong vài giây ngẩn ngủ thoáng qua ấy, anh ta chỉ kịp nhìn thấy mấy chữ — Tả Kinh Thương – Tả Kinh Thương, cảnh đốc cấp một* - điều tra hình sự kỹ thuật.

*Cảnh đốc cấp một: Đứng thứ sáu trong hệ thống cấp bậc hàm sĩ quan của Trung Quốc, tương đương thượng tá ở Việt Nam.

Cảnh sát nọ bối rối mỉm cười, rồi lấy lại bình tĩnh, một lúc lâu sau, bỗng kêu lên mấy câu lộn xộn không rõ đầu đuôi: Anh! Anh là Tả Kinh Thương! Là Tả Kinh Thương đó sao?! Tả Kinh Thương của Đại học Điều tra hình sự?!”

Dường như Tả Kinh Thương đã quen với những tình huống thế này, anh gật đầu, xem đồng hồ đeo tay, “Không còn sớm nữa, chúng tôi về trước. Nếu có tin tức gì mới, nhất định phải báo cho chúng tôi đầu tiên.”

Đồng chí cảnh sát gật đầu như già tôi.

Từ lúc bước ra khỏi đồn cảnh sát, Thư Tầm thấy nhẹ nhõm trong chốc lát, việc tìm thấy Khúc Lỵ Nhã rất có hi vọng. Nhưng khi nghĩ đến khả năng thứ tư mà Tả Kinh Thương nói, trái tim bất chợt chìm xuống.

“Đúng rồi, bây giờ anh định đưa em đi đâu?” Thư Tầm liếc thấy bên cạnh đồn cảnh sát có một khách sạn, trong một thoáng ngẩn ngơ vừa nãy lại trót ngồi lên xe của Tả Kinh Thương, lúc hoàn hồn thì anh đã đi được năm, sáu trăm mét rồi.

“Em đoán xem.”

Thư Tầm vừa nghe, lập tức đáp trả: “Giáo sư Tả Kinh Thương còn trẻ tuổi như vậy, mà đã được nhà nước phong hàm Cảnh đốc cấp một, chẳng lẽ còn cố tình vi phạm pháp luật vào lúc quá nửa đêm hay sao?”

“Bất quá nhiều tội phạm, cũng muốn thử cảm giác làm tội phạm một lát xem sao, đây là chuyện bình thường.” Tả Kinh Thương bình tĩnh trêu cô.

“Tùy anh.” Thư Tầm bực bội, nhỏ giọng nói.

Tả Kinh Thương không trêu cô nữa, im lặng lái xe.

Nửa tiếng sáu, Thư Tầm không nhận được nữa, hỏi anh: “Rốt cuộc anh muốn đi đâu?”

“Về nhà.”

“Này! Tả Kinh Thương!!” Thư Tầm cầm dây an toàn, tức giận trừng mắt nhìn anh, như cá nóc vừa bị vớt lên từ mặt nước.

Anh bật đèn pha rẽ phải, bùa bình an treo trong xe nhẹ nhàng lay động, “Gần nhà anh có một khách sạn rất tốt, còn phục vụ bữa khuya nữa.”

“Ồ đồn cảnh sát lúc này cũng có một khách sạn, chỗ ấy phục vụ bữa sáng.”

“Anh muốn em ở gần anh một chút, còn bữa sáng... Nếu em không ngại, sáng mai anh nấu cho em ăn.” Câu này của Tả Kinh Thương nghe vừa dịu dàng vừa mê hoặc.

Thư Tầm lén liếc nhìn anh, anh đang lái xe rất nghiêm túc, nhưng tại sao tai lại hơi đỏ thế kia? Rõ ràng điều hòa rất lạnh mà. Lúc anh nói ra câu đó cũng thấy thẹn thùng sao? Trời ơi! Thư Tầm hắng giọng, khinh thường nói, “Khả năng nấu nướng của anh chỉ dừng ở việc hâm nóng sữa thôi.”

“... Anh biết rán trứng.”

“Chúc mừng anh.” Thư Tầm thật lòng nói.

Tả Kinh Thương hừ lạnh.

Thư Tầm nấu ăn rất ngon, lần đầu tiên nấu sườn xào chua ngọt ở Mỹ, cô bạn Tây Ban Nha cùng phòng suýt nữa nuốt luôn cả lưỡi. Lê quý đôn Sau lần đó, mỗi khi bạn học tụ tập hoặc có tiệc do ai đó tổ chức, kiểu gì Thư Tầm cũng chuẩn bị sẵn vài món ăn mang tới, chuyện ấy đã trở thành thói quen tốt đẹp về món ăn Trung Quốc trong lòng sinh viên nước ngoài. Khi còn học đại học cô vẫn không có cơ hội biểu diễn tài nấu ăn, sau khi chia tay rồi tới Mỹ, mỗi lần nhớ về quá khứ, Thư Tầm luôn cảm thấy tiếc nuối vì chưa bao giờ nấu cho Tả Kinh Thương thưởng thức. Vì trong ảo tưởng về cuộc sống tương lai của cô, luôn có chi tiết cô đeo tạp dề nấu một bàn đồ ăn ngon đợi Tả Kinh Thương tan ca trở về.

Tả Kinh Thương ở Vân Đình Sĩ Viên thuộc khu Quan sự, điều kiện của khu nhà này tốt hơn khu nhà của Khúc Ly Nhã không biết bao nhiêu lần, từ bên ngoài nhìn vào tạo cho người ta cảm giác “Tôi mà bắt cóc người ở khu này thì chỉ một đêm là giàu to,” Thư Tầm càng tin chắc rằng Ly Nhã không bị bắt cóc. Ở gần Vân Đình Sĩ Viên, như lời anh nói, có khách sạn quốc tế Doubletree.*

*Một hệ thống khách sạn cao cấp thuộc tập đoàn Hilton. Khách sạn nhắc tới trong truyện này là Doubletree by Hilton Beijing đặt tại Bắc Kinh.

Bấy giờ đã gần nửa đêm, đứng trước bàn đăng ký ở quầy lễ tân, Thư Tầm chống cằm, buồn ngủ vô cùng.

“Tiên sinh, chứng minh thư của ngài?” Tuy thuê phòng đơn, nhưng vì hai người họ một nam một nữ cùng tới, nên phục vụ ở quầy lễ tân vẫn lễ phép đưa tay “Mời” Tả Kinh Thương.

“Tôi không ở đây.” Tả Kinh Thương khế nhếch khóe môi.

“Để không khiến người khác hiểu lầm, anh sẽ không tiễn em lên phòng.” Tả Kinh Thương đưa thẻ phòng cho Thư Tầm, đã có người phục vụ chu đáo giúp cô cầm hành lý, “Ngủ dậy thì gọi điện cho anh.”

Thư Tầm ừ một tiếng, xoay người đi vào thang máy. Trước khi cửa thang máy khép lại, cô nhìn qua khe cửa đang hẹp dần, thấy Tả Kinh Thương vẫn đứng đó, nhìn theo cô, trong sảnh lớn thưa thớt người, trông anh vô cùng nổi bật.

Đi một vòng quanh trái đất, dường như lại trở về điểm ban đầu.

Ngày hôm sau, Thư Tầm tỉnh giấc, đã gần như quên sạch tối qua mình ngủ như thế nào, có tắm rửa hay chưa. Nhìn áo ngủ nhăn nhúm trên người, mới nhớ mang máng hôm qua cô còn không thèm sấy tóc đã ngủ luôn. Lấy điện thoại di động ra xem mới biết đã sắp đến mười giờ.

Lúc chín giờ, Tả Kinh Thương gửi tin nhắn đến, nội dung là, anh đợi cô ở nhà hàng món Âu dưới lầu.

Có lẽ anh nghĩ rằng cô sẽ mặc quần áo trang điểm khoảng một tiếng đồng hồ. Thư Tầm không phải loại người biết rõ người ta đang chờ mình mà còn lè mề chậm chạp. lqđôn Cô nhanh chóng ngồi dậy, làm vệ sinh cá nhân với tốc độ nhanh nhất, sau đó mới gửi tin nhắn hồi âm cho anh.

“Em vừa ngủ dậy...”

Một loạt dầu chấm lững, lại như đang làm nũng.

Sau đó, Tả Kinh Thương cũng gửi cho cô một tin nhắn hồi đáp với một loạt dấu chấm lửng.

Khi Thư Tầm sửa soạn xong đầu tóc rồi xuống dưới lầu, cô thấy hơi ngượng ngùng, cố gắng làm như không có chuyện gì xảy ra, nghiêm túc hỏi: “Anh ăn chưa?”

Tờ báo che khuất khuôn mặt của Tả Kinh Thương, anh không nhìn cô mà hỏi ngược lại, “Ngủ no giấc rồi à?”

Nhìn dáng vẻ phần chân của anh không giống như đang đói bụng. Thư Tầm không thèm đáp, gọi một bát mì gà vẫn thần, ăn một mình.

“Biết nên bắt đầu điều tra từ đâu chứ?” Tả Kinh Thương đọc báo xong gấp báo lại.

“Công ty MT.” Thư Tầm trả lời rất nhanh, “Em thấy chồng Lý Nhã không đáng tin, nên lời của anh ta cũng không thể coi là thật. Bây giờ nhất định phải xác định lại, xem rốt cuộc Lý Nhã mất tích bao nhiêu ngày rồi.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Tả Kinh Thương khen ngợi.

Công ty MT chủ yếu kinh doanh các loại tức xách, Khúc Lý Nhã làm việc ở bộ phận thông tin, phụ trách phát triển việc kinh doanh trên internet, 9giờ tới 5giờ về, làm sáu ngày một tuần, thay phiên nghỉ hai ngày. Giấy chứng nhận cảnh sát của Tả Kinh Thương rất hữu dụng, mọi người đều nghĩ anh là cảnh sát mặc thường phục, đương nhiên cũng không xác nhận lại thân phận của Thư Tầm làm gì, nên hai người họ thuận lợi đi vào tổng văn phòng thông tin. Mọi người hỏi đầu đáp đó cung cấp thông tin khiến Thư Tầm giật mình, Lý Nhã đã không tới làm một tuần nay.

Tại sao lại như vậy, Lý Nhã đã mất tích trước khi hỏi âm cho cô lần cuối?

Quản lý bộ phận nói: “Ngày 13 Lý Nhã không đi làm, cũng không xin nghỉ, tôi nghĩ là cô ấy bỏ bê công việc không lý do. Nhưng ngày 14 cô ấy cũng không đến, tôi bảo nhân viên gọi điện thoại hỏi người nhà Lý Nhã, người nhà cô ấy nói cô ấy nghỉ việc. Lúc đó tôi cực kỳ tức giận, bình thường Lý Nhã làm việc khá tốt, quan hệ với đồng nghiệp cũng ổn, nói nghỉ việc là nghỉ việc, đến đơn xin thôi việc cũng không có là thế nào. Nói thật, mấy hôm nay tôi ngấm kỹ lại, cũng thấy rất kỳ lạ. Tôi hỏi mọi người, cũng không ai có xích mích gì với cô ấy, tôi đoán là nhà cô ấy xảy ra chuyện gì đó.”

Lần cuối cùng Thư Tầm liên lạc với Lý Nhã là vào ngày 15, hôm ấy cô hỏi Lý Nhã có thích chai nước hoa cô tặng không, Lý Nhã nói rất thích. “Các vị có từng nghe Lý Nhã nói, gần đây cô ấy muốn du lịch ở đâu, hoặc muốn đến nơi nào thăm người thân không?”

Quản lý nghĩ một lát, “Chúng tôi là công ty lâu năm, thường khuyến khích mọi người sử dụng những ngày nghỉ phép vào thời điểm phù hợp. Nếu Lý Nhã muốn dùng thời gian nghỉ phép để đi du lịch, thì phải báo cáo trước cho tôi ít nhất nửa tháng, công ty sẽ hỗ trợ đặt vé máy bay hoặc vé xe cho nhân viên.”

Thư Tầm hỏi tiếp, “Gần đây cô ấy có hành động lạ nào không, hoặc là... có kể chuyện gì liên quan đến cuộc sống gia đình không?”

Mọi người đều nói, Lý Nhã rất ít khi kể chuyện riêng ở công ty, mọi người chỉ nhớ lảng máng rằng chồng cô ấy không phải người địa phương, công việc của hai người đều khá bận rộn, không có thời gian lo việc nhà, tạm thời còn chưa lên kế hoạch sinh con, thỉnh thoảng mẹ chồng cô ấy sẽ đến giúp việc nhà.

Chỉ có vậy mà thôi.

Trên đường về, Thư Tầm lẩm bẩm: “Ở trường học Lý Nhã được rất nhiều người quý mến, nhưng việc được bạn bè quý mến và có bạn bè là hai chuyện khác nhau, em thấy cô ấy cũng không có mấy người có thể xem là bạn, cô ấy cũng không phải người hay tâm sự chuyện của mình với người khác, đối xử với tất cả mọi người cũng như đối xử với bạn thân của mình vậy.”

“Ai cũng có nhu cầu tâm sự, chẳng qua mức độ nhu cầu không giống nhau.” Tả Kinh Thương tổng kết, lời ít nhưng ý nhiều.

Có người cho rằng dốc bầu tâm sự là một việc tất yếu, chẳng để ý nơi chốn, chỉ cần gặp được người khác thì ngay lập tức mở đầu bằng từ “Tôi,” sau đó thao thao bất tuyệt, lê quý đờn như thế có phải đổ hết một

bụng mà người đó cho là “nổi buồn thầm kín” như đồ rác, mới có thể tạm thời nhẹ nhõm thoải mái. Còn có những người lại giấu kín tâm sự để tự bảo vệ mình, luôn luôn che giấu bảy phần thật, khi nói cũng chỉ chọn ba phần có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

“Bước tiếp theo, nhất định phải tìm ra Ly Nhã mất tích ở đâu. Trên đường trở về hay trên đường rời nhà đi, hoặc ở chính nhà cô ấy.” Thư Tầm hít mắt, “Em muốn đến nhà cô ấy xem xét.”

“Nếu như đây thật sự là một vụ án hình sự, vậy khác với những vụ án trước đây, quá trình phá án khá đơn giản.” Tả Kinh Thương lái xe về phía nhà Ly Nhã, “Nhà cô ấy đúng là điểm mấu chốt, chẳng qua, cho dù kết quả là gì chẳng nữa, hi vọng em vẫn có thể giữ được bình tĩnh.”

“Em luôn bình tĩnh.” Thư Tầm nhắm mắt nghỉ ngơi.

12. Q.3 - Chương 12: Bức Tường Nước Hoa

Tả Kinh thương đi tới đồn cảnh sát của khu vực trước, tìm tới cảnh sát đăng ký báo án hôm nọ - cảnh sát sát Tiểu Hầm, sau khi nói rõ ý định của anh cho cảnh sát Tiểu, anh ta bèn gọi riêng cho lãnh đạo để xin chỉ thị, sau khi xin chỉ thị lãnh đạo thì được hồi đáp là, Tả Kinh Thương có quyền thêm ý kiến của anh vào các văn kiện, có quyền tham dự tất cả các vụ án hình sự của bất kỳ địa phương nào, cũng có quyền đề xuất và quyền chỉ đạo.

Cảnh sát Tiểu gọi điện cho chồng Ly Nhã là Vu Lương, yêu cầu anh ta lập tức về nhà để phối hợp điều tra, sau đó cùng Tả Kinh Thương và Thư Tầm đến nhà Ly Nhã chờ.

Cảnh sát Tiểu ngâm điều thuốc, cầm quyển sổ nhỏ, trong đó có ghi chép một số thông tin điều tra, cũng viết bước tiếp theo là thăm dò đối tượng, có bao gồm Vu Lương. “Sáng sớm nay cha mẹ của Ly Nhã cũng đã đến chỗ chúng tôi báo án, lý do cũng giống của các vị. Chúng tôi đã lập hồ sơ vụ án, kiểm tra thông tin đăng ký chứng minh thư và thông tin mua vé của Ly Nhã, phát hiện ra trước khi cô ấy mất tích, không đặt trước vé máy bay, vé xe hay đặt phòng khách sạn. Trước khi mất tích cô ấy đã nhận mấy cuộc điện thoại, không bàn chuyện du lịch, có thể thấy khi đó cô ấy vẫn ở đây.”

Vu Lương về nhà, tỏ ra tức giận và căng thẳng với việc cảnh sát muốn vào khám nhà, ban đầu anh ta từ chối đủ đường, sau đó lại hỏi bọn họ có lệnh khám nhà không, còn nói muốn tố cáo họ tự xông vào nhà dân. Hành động này của anh ta khiến mọi người đều cảm thấy, chắc chắn anh ta đang che giấu điều gì đó.

Thậm chí Thư Tầm còn có ảo giác rằng Ly Nhã bị nhốt ngay bên trong nhà.

Cảnh sát Tiểu mặt lạnh, sau một hồi vừa giải thích vừa đe dọa, rốt cuộc cũng khiến Vu Lương phải mở cửa.

Thư Tầm vừa bước vào trong nhà, đã ngửi thấy mùi hương “Vườn hoa của cô chúa,” lê quý đôn không biết Tả Kinh Thương và cảnh sát Tiểu có ngửi thấy hay không, cô tìm kiếm khắp nơi trong không gian không mấy rộng lớn này, nhưng thất vọng nhận ra Ly Nhã không ở đây. Trái tim cô như rơi vào đáy vực, vì lúc cô bước vào trong, còn thực sự cho là có thể tìm thấy Ly Nhã.

Thư Tầm cắn chặt răng, cố giữ bình tĩnh, nhìn quanh phòng ngủ một lượt, chăn điều hòa* còn chưa gấp, hai gối cũng để lung tung, trên tủ giường có đặt đồng hồ báo thức, sách vở chồng đống lộn xộn, dường như mấy ngày qua không có ai dọn dẹp. Cô mở tủ quần áo, quần áo Ly Nhã gấp rất gọn gàng, đồ lót và tất đều được cuộn gọn, đặt trong hộp đựng đồ. Nếu một người thật sự trốn đi, lúc sắp xếp đồ đạc sao có thể thông thả như thế. Ly Nhã không trốn nhà đi, cô ấy chắc chắn đã gặp chuyện phiền phức nào đó. Thư Tầm hít sâu mấy hơi, trong phòng ngủ không có mùi nước hoa. Trên bàn có một chiếc laptop, Thư Tầm cầm nó ra ngoài giao cho cảnh sát Tiểu, để anh ta nhờ bộ phận kỹ thuật kiểm tra, không chừng sẽ có thu hoạch mới.

*Một loại chăn mỏng đặc biệt dùng cho mùa hè, chất liệu đặc biệt giúp người sử dụng mát mẻ dễ chịu, sử dụng phổ biến ở Trung Quốc.

Tay trái Tả Kinh Thương xỏ trong túi quần, đứng trước một bức tường ngoài nhà bếp, tay phải đặt trên bức tường, quay đầu hỏi Vu Lượng đang bức bối khó chịu: “Các vị mới sửa nhà à? Sao bức tường này lại được sơn thêm lớp nữa vậy?” Nói rồi đứng sát vào tường ngửi một hơi, “Dùng loại sơn gì thế, hương thơm rất đặc biệt?”

Không thể không nói, dáng vẻ anh đứng sát vào tường như thể sắp hôn lên, khiến Thư Tầm nhớ lại một chuyện, cô cũng từng đứng dựa vào tường của giảng đường trường cũ, trách móc anh suốt ngày bôn ba khắp các nơi trong nước, đến sinh nhật cô cũng quên, anh không nói gì, một tay chống tường, bắt chẹt hôn cô, trong thoáng chốc, cô choáng váng, giận dỗi gì đó cũng quên luôn.

Có lẽ liếc mắt thấy cô đang đứng đờ ra nhìn mình, Tả Kinh Thương hơi nhú mày, nhìn cô. Mặt Thư Tầm nóng bừng, vội nhìn sang nơi khác.

“Không phải mới sơn lại.” Vu Lượng nhấn mạnh nói.

Thư Tầm khẽ hắng giọng, cố giữ bình tĩnh, bước tới, mùi hương trên tường chính là “Vườn hoa của công chúa.”

Cảnh sát Tiểu nhận điện thoại, gật gật đầu, bỗng nhiên quay người hỏi, “Ngày thứ hai sau khi vợ anh mất tích thì anh không đi làm, xin nghỉ mấy ngày, vậy là sao?”

“Vợ tôi mất tích, đương nhiên tôi phải đi tìm cô ấy.” Vu Lượng trả lời.

“Tại sao không báo cảnh sát?”

“Cô ấy ngoại tình, tôi không muốn người ngoài biết!” Vu Lượng căm hận nói, “Cô ấy chắc chắn đã bỏ trốn cùng thằng đàn ông đó! Sao các anh không tìm thằng đó đi?”

“Người đàn ông nào cơ?”

Vu Lượng nhìn cô đầy căm ghét, “Làm sao tôi biết được!”

“Mẹ anh đâu?” Tả Kinh Thương đã đứng cạnh tủ TV không biết từ lúc nào, tay anh cầm một lọ thuốc, đang đổ thuốc ra trong bàn tay, “Bà ấy biết con đâu mất tích, vật mà lại rời đi?”

Sắc mặt của Vu Lượng tái nhợt, nửa ngày không nói được câu gì.

Sự bất an trong lòng Thư Tầm càng nặng nề hơn, bây giờ cô rất muốn lên tiếng chất vấn Vu Lượng, rốt cuộc Lữ Nhã đã đi đâu.

Nhưng sau khi hít một hơi, cô cố nhìn xuống. Cô bước tới cạnh Tả Kinh Thương, lọ thuốc trong tay anh là thuốc chữa một loại bệnh nào đó của người cao tuổi, đơn thuốc có ghi mỗi ngày uống một viên, một lọ có ba mươi viên, đủ uống trong một tháng. Trên nắp lọ thuốc không có nhiều bụi, không giống như bị bỏ quên từ lâu, trong lọ còn mười mấy viên thuốc. Vì đây là thuốc kê theo đơn, nên bác sĩ còn viết ngày trên nhãn của lọ thuốc, là ngày 29 tháng 7, chứng tỏ thuốc này đã được uống liên tục trong mười mấy ngày, nhưng cách đây vài hôm thì ngừng uống.

“Mẹ tôi đương nhiên cũng đi tìm cô ấy.”

“Đi đâu tìm?” Tả Kinh Thương truy hỏi, ánh mắt mĩa mai sắc bén, tựa như sớm biết đối phương đang nói dối, còn cố ý diễn kịch lừa theo đối phương.

“Tôi, tôi.... làm sao biết được.” Vu Lượng vừa nói xong, lại tự mình thấy không hợp lý, bèn nói thêm: “Ngày nào mẹ tôi cũng ra ngoài tìm, đến chỗ bạn Lữ Nhã, rồi gần công ty...”

“Trời nóng như thế, một người lớn tuổi ngày ngày vất vả đi tìm con dâu, đến thuốc cũng không uống, anh không sợ sức khỏe của mẹ mình không chịu nổi sao?” Tả Kinh Thương đếm số thuốc còn lại, “Mẹ anh không uống thuốc đúng hạn ít nhất bốn ngày nay.”

Bấy giờ đầu Vu Lượng đã túa đầy mồ hôi, “Mẹ tôi còn một lọ thuốc nữa.”

“Thuốc gì mà huyền bí thế, lúc đi tìm người cũng phải cầm theo để uống?” Tả Kinh Thương đùa.

“Hay là, mẹ anh cũng mất tích luôn rồi?” Thư Tầm nói tiếp.

“Không phải! Mẹ tôi không mất tích! Không tin tôi gọi điện cho bà ấy, các vị nghe máy!” Vu Lương làm như định lấy điện thoại lên gọi thật.

“Không cần!” Tả Kinh Thương phát tay, gọi Vu Lương vào phòng ngủ, lúc đi qua người Thư Tầm thì liếc mắt ra hiệu cho cô. Thư Tầm hiểu ý, vào phòng bếp cầm con dao gọt hoa quả, đến bên bức tường mới được sơn lại, lấy một ít bột sơn từ các vị trí khác nhau, xếp gọn lại rồi đưa cho cảnh sát Tiểu.

Vượt bức tường kia, Thư Tầm nghĩ, tái ao nước hoa lại được xịt lên tường, là để che giấu mùi nào đó, hay còn bí ẩn nào khác nữa? Cho dù như thế nào, hương nước hoa này dường như đang dẫn dắt điều gì đó, lại như đang vạch trần một kết cục mà cô không hề muốn đối mặt.

“Nhà Lý Nhã có mấy điểm khác thường.” Thư Tầm vừa xuống lầu vừa nói, “Phòng ngủ không được dọn dẹp trong nhiều ngày nay, nhưng phòng bếp và phòng tắm lại cực kỳ sạch sẽ; bức tường mới sơn lại được xịt một lượng lớn nước hoa “Vườn của công chúa,” nhưng chai nước hoa và số nước hoa còn lại thì không thấy đâu, loại nước hoa khác vẫn để ở chỗ Lý Nhã thường để mỹ phẩm; Vu Lương nói mẹ anh ta ra ngoài tìm Lý Nhã, nhưng ngoài ban công chỉ phơi quần áo của anh ta, chứng tỏ hiện này chỉ có một mình anh ta ở đây, anh ta nói dối rất nhiều. Còn điểm bất thường nhất chính là...” Thư Tầm buồn bã nói, “Tất cả dao phay và thớt trong phòng bếp, đều là đồ mới.”

Cảnh sát Tiểu sững sờ, dường như cũng đoán được có chuyện gì đó không hay đã xảy ra.

“Tại sao còn người lại nói dối? Vì giành được lợi ích hoặc muốn che giấu gì đó. Mục đích của Vu Lương là về thứ hai. Anh ta biết Lý Nhã ở đâu, nhưng sẽ không nói cho người khác biết.” Tả Kinh Thương vỗ vai cảnh sát Tiểu, “Để bộ phận kỹ thuật xét nghiệm bột sơn trên tường trước đã.”

Vụ án đã được đồn cảnh sát trực thuộc giao lại cho chi đội cảnh sát điều tra hình sự, trong thời gian đợi kết quả xét nghiệm, Thư Tầm và Tả Kinh Thương đến khách sạn mà cha mẹ Lý Nhã đang ở. Lê quý đôn Hai vợ chồng đã bị tin con gái mất tích hành hạ đến một nỗi mệt mỏi, mẹ của Lý Nhã gần như sắp phát điên. Trong lúc họ kể lể liên miên, Thư Tầm biết thêm rất nhiều chuyện.

Cuộc hôn nhân của Lý Nhã và Vu Lương không nhận được sự chúc phúc của cha mẹ Lý Nhã, cha mẹ Lý Nhã hi vọng cô ấy có thể về quê nhà làm việc, không muốn cô ấy ở lại Thủ đô, càng không muốn cô ấy kết hôn với chàng trai Vu Lương có gia cảnh không khá giả này. Vu Lương là người thôn Vu Gia, huyện Mộc Chương, cha mẹ Lý Nhã cũng không biết nhiều từ mới của giới trẻ, nhưng dưới sự miêu tả của họ, Thư Tầm biết Vu Lương là một “Phượng Hoàng Nam*” điển hình. Trong mắt của cha mẹ Lý Nhã, tuy thành tích của Vu Lương rất ưu tú, công việc cũng khá tốt, nhưng không có khả năng cho con gái một cuộc sống sung túc ở Thủ đô, đến nhà cũng không mua nổi. Cha mẹ bao giờ cũng thực tế hơn con gái rất nhiều, họ khuyên bảo Lý Nhã nhiều lần, Lý Nhã thấy tự cô cũng tìm được việc ở Thủ đô, Vu Lương lại không làm việc gì sai trái, tự nhiên chia tay thì thật chẳng ra sao, cho nên mới cố chấp đăng ký kết hôn với Vu Lương. Nói cho cùng, chẳng qua cô ấy quá yêu Vu Lương, mà phần lớn phụ nữ khi đối mặt với người đàn ông mà mình yêu, nếu người đó không làm chuyện gì quá đáng, thì đều không thể hạ quyết tâm nói lời chia tay.

*Từ lóng của Trung Quốc, dùng để chỉ những người đàn ông sinh ra ở nông thôn, gia cảnh nghèo khó, sau khi học đại học xong thì ở lại thành phố lớn làm việc, tuy ra thành phố làm việc nhưng vẫn giữ nhiều thói quen và quan niệm tư tưởng của nông thôn, khi họ kết hôn với các cô gái thành phố, tư tưởng khác biệt của hai bên sẽ dẫn đến mâu thuẫn trong gia đình. – Dịch theo baike.

Ván đã đóng thuyền, cha mẹ Lý Nhã chẳng còn cách nào khác, đành lấy hết số tiền dành dụm được ra mua nhà cho con gái, bọn họ nói với Thư Tầm, lúc ấy Vu Lương còn yêu cầu ghi thêm tên của anh ta vào giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà, nhưng bọn họ không đồng ý, sau đó Vu Lương cũng không nhắc lại nên bọn họ cũng không cho việc ấy là to tát.

Cuộc sống sau khi kết hôn của con gái, bọn họ không rõ lắm, cũng không nghe nói vợ chồng cãi nhau bao giờ, hơn nữa thỉnh thoảng mẹ Vu Lương cũng tới đó giúp việc nhà, nên cha mẹ Lý Nhã đều nghĩ con gái sống khá ổn định. Chỉ có một lần, con gái kể rằng mẹ chồng vay ba vạn tệ* về quê sửa nhà, nhưng mãi mà không thấy trả, cô ấy hỏi thì mẹ chồng cũng không có ý định trả lại, còn có vài lần, khi con gái gọi điện cho bọn họ, dường như hơi nghẹn ngào, nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh, cũng không nói bản thân gặp việc gì không vui.

*Khoảng hơn 100 triệu D.

Xem ra, Lỵ Nhã cũng không phải người hay bộc lộ tâm sự.

Kết quả xét nghiệm của bộ phận kỹ thuật được đưa ra, phản ứng của bột sơn cho thấy trong đó có máu, nhưng có phải máu người hay không, hoặc là máu của ai, thì còn phải xét nghiệm thêm bước nữa. Cảnh sát Tiểu cảm thấy vụ án này đã không còn là vụ mất tích đơn thuần, nhớ đến bức tường tỏa hương thơm nọ, không khỏi suy đoán: “Có khi lại giống trong phim, tên Vu Lương kia giết vợ mình, sau đó giấu xác vào trong tường.”

“Không thể.” Tả Kinh Thương nghiêm túc nói với anh ta trong điện thoại, “Độ dày của bức tường đó không đủ để giấu thi thể, trừ khi anh ta phân thây nạn nhân. Phân thây mất rất nhiều công sức, dùng khí và tố chất tâm lý cực mạnh, xử lý nội tạng và đầu, chặt xương đùi, đặc biệt là xương chậu, khung xương, những chỗ đó rất khó chặt, xương cốt đều cực kỳ cứng, với người không có kiến thức y học, năng lực giải phẫu ngoại khoa và những dụng cụ bình thường, thì lại càng khó hơn, Vu Lương không có khả năng đó. Cho dù phân thây, cũng chỉ có thể giấu diếm một phần thi thể mà thôi. Dù đập tường hay phân thây, gây ra tiếng động lớn như vậy đều sẽ khiến hàng xóm sinh nghi.”

Nói có sách mách có chứng, khiến anh ta không thể cãi lại. Cảnh sát Tiểu vừa nghe, vừa khóc thầm, anh ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà....

Cảnh sát hỏi thăm xung quanh khu nhà, thu thập được một số tin tức hữu dụng:

Lượng nước mà nhà Lỵ Nhã sử dụng sau khi Lỵ Nhã mất tích mấy ngày đột nhiên tăng vọt, vượt qua lượng nước mà một gia đình bình thường cần sử dụng, nhưng hai ngày nay lại bình thường như cũ;

Nhà bên có một học sinh trung học đang nghỉ hè, rất ham ngủ, nhưng mấy hôm trước đều bị âm thanh chát chát thứ gì đó đánh thức, khiến cậu ta cực kỳ bức bối;

Sau khi Lỵ Nhã mất tích, Vu Lương đến cửa hàng vật liệu gần nhà mua sơn tường và một vài dụng cụ để sơn tường;

Sau khi Lỵ Nhã mất tích, mẹ Vu Lương ngồi tàu hỏa rời Thủ đô, có người thấy bà ta đeo một cái túi vải dẹt trên vai, còn gánh theo một đòn gánh, có một cụ ông vì ngửi thấy mùi thơm nồng nặc lạ lùng, nên thuận miệng hỏi bà ta gánh cái gì thế, bà ta nói là món gì đó do bà ta ướp muối (Cụ ông không nghe rõ);

Mấy ngày trước, Vu Lương đã nhiều lần hỏi các luật sư hành chính những vấn đề về thừa kế si sản, và sang tên nhà ở.

Thư Tầm đọc những tư liệu mà cảnh sát thu thập được, lưng thấm đẫm mồ hôi, cảm giác khủng bố trào lên từ tận đáy lòng. Cô tạm thời giấu cha mẹ Lỵ Nhã những thông tin này, cô sợ rằng người cha người mẹ đã sắp phát điên ấy, sau khi nghe xong, sẽ thực sự phát điên.

Bởi vì tất cả thông tin đều chứng tỏ: Trong nhà Lỵ Nhã đã xảy ra một vụ thảm án.

Tả Kinh Thương nói đúng, năng lực gây án và năng lực phản trình sát của hung thủ vụ án này không cao, vốn dĩ không cần đến hai người họ ra tay, những cảnh sát kia cũng có thể dễ dàng phá án. Nhưng Thư Tầm là bạn của Lỵ Nhã, là người được hồn phách của Lỵ Nhã cầu cứu, cô nhất định phải biết được chân tướng của sự việc.

Tổ điều tra cuối cùng được cử đi, điều tra camera ở gần nhà Lỵ Nhã, dọc theo đường Lỵ Nhã đi làm, thời điểm cuối cùng mà cô ấy xuất hiện là vào ngày 12, tức trước khi mất tích một ngày. Camera tại một giao lộ nào đó có ghi lại, vào hơn bốn giờ chiều ngày 16, một người phụ nữ khoác túi vải dẹt, gánh đòn gánh đi qua, giống hệt với những đặc điểm, trang phục mà cụ ông nọ miêu tả về mẹ Vu Lương. Xem camera cũng không thể biết được người phụ nữ ấy đang gánh theo thứ gì, nhưng nhìn dáng đi của bà ta và độ cong của đòn gánh, có thể thấy những thứ đó không hề nhẹ.

Kết quả xét nghiệm máu cuối cùng cho thấy, máu trong bột phấn trên tường khớp với DNA của Lỵ Nhã.

Giết người, phân thây, mang thi thể đi giấu, một loạt hành động liên mạch. Một tổ cảnh sát đi suốt đêm tới nhà Vu Lương ở thôn Vu Gia để điều tra mẹ anh ta – bà Vu Hồng Anh, ngoài ra, việc quan trọng nhất chính là xem có thể tìm thấy được thi thể của Lỵ Nhã hay không.

Bộ phận kỹ thuật lại đưa tới tin tức, thông qua việc kiểm tra laptop của Ly Nhã, họ đã tìm ra một blog bí mật.

Thư Tầm nhanh chóng lật xem những dòng trạng thái dài ngắn khác nhau này, nhận thấy một mặt khác của con người Ly Nhã, khác hoàn toàn với hình ảnh vui vẻ hoạt bát bên ngoài.

(Mình thật sự vô cùng hối hận)

Lương hoàn toàn không giống trước đây, mình không biết anh ấy có thể quá đáng tới vậy, trước đó mình đã bàn kỹ, mình cho nhà anh ấy vay mấy vạn tệ để sửa nhà cũ ở quê, cuối cùng anh ấy lại nói tiền này khỏi phải trả lại, còn bảo nhà mình nhiều tiền như thế, đến nhà ở Thủ đô còn mua được, có ba vạn tệ mà cứ đòi mãi. Xin anh, ba vạn tệ thì không phải là tiền à? Mình nhất được chắc? Vay tiền nhưng không chịu trả, đây là lý lẽ ở đâu? Là mẹ anh ấy nói với mình, nói vay, nên đến giấy vay tiền mình cũng không thèm làm, đã đưa tiền cho bọn họ, thế mà giờ họ lại dám làm vậy, sao họ có thể làm thế!!!! Đây là tiền của mình!!!!

(Phát điên mất)

Tư tưởng quan niệm quá khác biệt. Mình và nhà bọn họ không cùng xuất thân, mẹ anh ấy như mẹ chồng của xã hội cũ, việc gì cũng muốn tham gia, nhưng đây là nhà mình mà! Không sạch sẽ, mất vệ sinh, đi tiểu không xả nước thì thôi, nói là muốn tiết kiệm nước, nhưng đi nặng cũng không xả nước là thế nào! Mình phát điên mất! Mình ngồi trong căn phòng hôi thối không thể ăn nổi, bà ấy còn mắng mình lãng phí thức ăn! Mình lãng phí gì chứ! Nhưng mình không dám nói với Lương, mình sợ anh ấy không vui. Nghe nói cha anh ấy mất sớm, anh ấy và em gái anh ấy đều do mẹ anh một mình nuôi nấng, mình chỉ mới nhắc đến mẹ anh, anh đã nổi điên, quả thực, nổi điên ngay lập tức.

Mình nên làm gì bây giờ, mình thực sự không muốn sống chung với mẹ chồng, mình không cần bà ấy giúp việc nhà gì cả, ngoài việc giám sát mình, ra lệnh cho mình, vốn dĩ bà ấy chẳng làm gì hết! Bà ấy quá đáng sợ, lời bà ấy nói chính là chân lý, mình chỉ cần làm việc nhỏ khiến bà ấy không vừa ý, bà ấy đã lườm mình, rất đáng sợ, nghe nói ở quê bà ấy làm nghề mổ heo bán thịt, mình rất sợ một ngày nào đó bà ấy bực tức lên, sẽ lấy dao chém mình.

(Chết mất!)

Sau bà ấy còn chưa đi, ngày nào cũng ở nhà mình bắt làm cái này bắt làm cái nọ, còn bảo mình nghỉ làm, ở nhà sinh con, thậm chí mình còn phát hiện bà ấy giấu điểm một quyển bí kíp sinh con trai, có bệnh sao! Bây giờ mỗi khi nghĩ đến việc phải về nhà là mình lại muốn khóc, lẽ nào mình phải sống như thế suốt đời sao? Rốt cuộc đến bao giờ mình mới thoát khỏi cuộc sống này đây!

(Nếu mình ly hôn, liệu có thể làm lại cuộc đời không)

Cả nhà bọn họ đều điên rồi ư? Ngày nào cũng quẩn lầy mình, bắt mình phải sang tên nhà cho Lương, tại sao chứ! Đây là nhà cha mẹ mình mua cho mình, nhưng bà lão quá quắt ấy nói mình là vợ Lương, đều là người một nhà, hơn nữa Lương đã ở đây gần hai năm, sao nhà này lại không thuộc về con trai bà ta? Bà ta còn nói đàn ông làm chủ gia đình, nhà để tên mình rất lạ lùng, truyền ra ngoài sẽ bị người ta cười chê. Cười chê? Bà ta không kể, ai biết được! Bà ấy khiến nhà mình trở nên bẩn thỉu hôi thối, bây giờ còn định chiếm lấy tài sản của mình nữa sao?

Mình thật sự không chịu nổi họ nữa, Lương cũng đã thay đổi, trước đây anh ấy rất chiều mình, nhưng bây giờ chuyện gì cũng không đứng về phía mình, mở miệng ngậm miệng đều là “Mẹ anh nói thế này mẹ anh nói thế kia,” vậy anh cứ sống cùng mẹ anh đi!

(Không muốn về nhà)

Mấy ngày nay mình thà làm thêm ở công ty, còn hơn phải về nhà. Vì mình không chịu sang tên nhà cho Lương nên bà ta lạnh mặt với mình, nhưng mình còn chưa nói gì bà ta, bà ta đã nói xấu mình với Lương. Bà ta còn cố ý mang theo con dao phay ở quê lên, chặt xương, vang âm âm, như đang thể hiện uy quyền của bản thân, trước mặt bà ta mình cứ như con chuột, không dám ngẩng đầu. Mình không biết kể khổ với ai, mình sợ bị họ chê cười, tất cả đều là mình tự làm tự chịu, muốn chết quá, tại sao mình lại thảm hại thế này! Đây rõ ràng là nhà mình, nhưng mình cứ như kẻ ăn nhờ ở đậu, lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt người

khác mà sống. Cha, mẹ, con rất nhớ hai người, con muốn về Hồ Tề, muốn về nhà! Mình còn đường lui hay không? Thực sự không thể chịu nổi nữa!!!

Ngoài blog, Ly Nhã còn giấu tên lập chủ đề trên diễn đàn, nội dung cơ bản là phê phán mẹ chồng quá đáng, bi phần nhắc nhở mọi người trước khi kết hôn nhất định phải gặp tất cả người nhà của bạn trai, còn cảm thán sự thay đổi của chồng trước và sau khi kết hôn, nhiều lần sử dụng từ “Mất hết niềm tin.”

Thư Tầm đóng màn hình laptop, trái tim đau đớn như bị ai đâm mấy nhát dao. Cô không biết hóa ra Ly Nhã phải sống ngọt ngào như vậy, nếu Ly Nhã có thể tìm một người bạn thân để tâm sự, hoặc kể hết mọi chuyện với cha mẹ mình, mọi người cùng góp ý giải quyết vấn đề, có lẽ cô ấy cũng không đau khổ đến thế.

“Có lẽ máu trên tường là do con muỗi nào đó đốt Ly Nhã, bị tôi đập chết.” Đối mặt với sự truy hỏi của cảnh sát, Vu Lương vẫn tiếp tục giả mồm cái lão.

Cảnh sát vào nhà tiến hành điều tra ngày càng đông hơn, cho dù Vu Lương điên cuồng ngăn cản, lê quý đôn nhưng đánh không lại mấy đồng chí cảnh sát cao lớn vạm vỡ, lập tức bị ấn vào một góc, cúi đầu chán nản, run rẩy ngồi ở đó.

Lúc này vẫn chưa thể xác định được, hôm ấy rốt cuộc Ly Nhã đã bị hại như thế nào, là ai ra tay sát hại cô ấy. Tả Kinh Thương dẫn nhân viên khám nghiệm hiện trường đi vào, chỉ vào phòng bếp và nhà tắm, ra hiệu cho bọn họ bắt đầu kiểm tra từ đó. Nhân viên kiểm tra dùng luminol*, phun lên tường và nền đất, mọi người liền nhìn thấy, tại những nơi có vết máu, từng mảng từng mảng huỳnh quang màu xanh tím hiện lên vừa kỳ dị vừa đau xót, lằng lằng tố cáo thẩm án đã từng xảy ra nơi đây cũng như sự oan khuất của nạn nhân.

*Luminol ($C_8H_7N_3O_2$) là một chất hóa học linh hoạt có thể phát quang, với ánh sáng xanh nổi bật, khi trộn với tác nhân oxy hóa thích hợp. Đây là tinh thể rắn là một màu trắng hơi vàng có thể hòa tan trong dung môi hữu cơ, nhưng không tan trong nước. Luminol được sử dụng bởi các nhà điều tra pháp y để phát hiện dấu vết của máu tại địa điểm phạm tội vì nó phản ứng với sắt trong hemoglobin – Theo Wikipedia.

Vu Lương lấy tay che mặt, miệng thở hổn hển, cả người run lên bần bật.

Thư Tầm không bị ánh huỳnh quang làm cho lóa mắt, nhưng lại cảm thấy cả người choáng váng đến ngạt thở. Là bạn của Ly Nhã, cô còn không thể chấp nhận nỗi sự thật trước mắt, phải hiểu rằng, đến giờ cô còn chưa dám kể cho cha mẹ Ly Nhã tin Ly Nhã đã bị sát hại. Tình yêu của cha mẹ dành cho con, da diết biết chừng nào! Cô cũng không biết, đến khi tìm ra chân tướng, cha mẹ Ly Nhã làm sao có thể đối diện với sự thật khiến người ta cạn kiệt hi vọng này.

“Cô ấy... lúc cô ấy đi tắm, không cẩn thận, không cẩn thận trượt chân.... Ngã đụng.... đầu, nên mới để lại nhiều máu thế...” Vu Lương liều chết không thừa nhận, ánh mắt lảo đảo, lấp ba lấp bấp liên tục bịa chuyện dối trá.

“Bốp!” Một tiếng tát tai vang lên, Thư Tầm đã dùng hết sức bình sinh, tát cho Vu Lương ngồi lệch sang một bên.

Ánh mắt Vu Lương long lên, vung tay lao đến chỗ Thư Tầm, như một con chó điên. Trong suy nghĩ của anh ta, đang yên đang lành tự nhiên tìm Ly Nhã là Thư Tầm, bảo cảnh sát cũng là Thư Tầm, đưa cảnh sát tới đây tra hỏi anh ta cũng vẫn là Thư Tầm, người phụ nữ thích lo chuyện thiên hạ này thật đáng ghét!

Bàn tay vung lên của anh ta bị một bàn tay khác giữ chặt, Vu Lương còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên cảm thấy trời quay đất cuồng, cả người bị đập xuống đất, đầu đập vào sàn nhà kêu “Bịch” một tiếng.

Người vừa cho Vu Lương một đòn quật ngã* tiêu chuẩn – Tả Kinh Thương xoay xoay cổ tay, từ trên cao nhìn xuống anh ta: “Thực tiễn đã chứng minh, người bị người khác chủ động đẩy ngã trên mặt đất cũng chưa chết, nếu cô ấy chỉ bị trượt chân trong lúc tắm, làm sao có thể chảy nhiều máu như vậy.”

*Một chiêu thức trong môn võ Judo.

“Đánh người! Có kẻ đánh người!!!” Vu Lương nằm trên đất ôm gáy gào thét, như một con cá to bị người ta bắt từ dưới sông lên, giấy đàn đàn.

Thế nhưng, mọi người đều bận bịu với công việc điều tra khám nghiệm, chẳng ai thèm để ý đến anh ta.

Mọi người đều trầm nghĩ trong lòng, đáng lắm!

“Em quá kích động, lần sau nhất định không được ra tay đánh kẻ tình nghi.” Tả Kinh Thương khẽ cau mày, đến bên Thư Tầm xoa vai cô, sau đó bước tới cửa phòng bếp, ngẩng đầu quan sát trạng thái của vết máu.

Thư Tầm khẽ xoa lòng bàn tay đã tê dại, chợt ý thức được một điều — Đây, hình như anh còn mạnh tay hơn em mà?

Đơn giản thôi, cô ra tay vì xả giận thay Lý Nhã, còn anh ra tay vì phát hiện Vu Lương định đánh người.

“Theo hướng máu bắn ra có thể nhận thấy, hẳn là động mạch chủ bị xuất huyết, mất rất nhiều máu, bởi vậy máu bắn ra rất mạnh, đến trần nhà cũng có máu bắn lên.” Tả Kinh Thương đứng trước bức tường tỏa hương thơm, sau khi ngẩng đầu nhìn trần nhà, lại chỉ vào bàn ăn và nền nhà, “Trên bàn cũng có vết máu bắn lên, mạnh như vết máu kéo dài trên nền nhà, hầu hết các vết máu đều có hình tròn, chứng tỏ khi bị tấn công nạn nhân đang đứng hoặc ngồi bên bàn, vị trí này là nơi đầu tiên mà nạn nhân bị hành hung. Sau khi bị tấn công, nạn nhân giãy giụa mấy lần theo bản năng, nhưng ngay lập tức tử vong do mất máu quá nhiều, bởi vậy những vết máu bắn ra chỉ có ở khu vực này. Có thể hình thành nên diện tích máu bắn ra lớn như vậy, đồng thời khiến cho nạn nhân không còn sức lực để chạy trốn đi nơi khác, tôi đoán rằng, đó là một đòn chí mạng, chém thẳng vào động mạch ở gáy, hay nói cách khác, hung thủ bất ngờ tấn công nạn nhân bằng phương pháp gần giống như chém đầu.”

Thư Tầm nắm chặt tay, trừng mắt nhìn Vu Lương, cô chen vào phòng bếp, nhìn quanh một lượt, sau đó lần theo vết máu kéo dài tới phòng tắm. Cô không ngờ hung thủ lại có thể tàn nhẫn như vậy, “Ban đầu hung thủ kéo thi thể nạn nhân vào phòng bếp để chuẩn bị tiến hành phân thây, nhưng phát hiện không gian phòng bếp không đủ rộng, bèn kéo thi thể tới phòng tắm, tiến hành phân thây nạn nhân ở đó.”

Vu Lương đảo mắt điên hồi, dường như cố gắng bịa ra cái cớ nào đó, nhưng đối mặt với ánh huỳnh quang xanh tím, anh ta có nghĩ nát óc cũng không thể ngụy biện ra lý do để giải thích, tại sao trong nhà lại có nhiều máu của Lý Nhã như vậy. Cầm nín hồi lâu, anh ta mới lí nhí được một câu từ trong kẽ răng: “Tôi ... không giết cô ấy.”

Nhưng chẳng ai quan tâm đến anh ta.

“Anh không giết cô ấy.” Tả Kinh Thương kiểm tra xong hiện trường, tháo găng tay, nói, “Nhưng anh giúp đỡ hung thủ xử lý thi thể, sau đó còn cố gắng giấu diếm, bao che cho hung thủ.”

“Dù sao tôi cũng không giết cô ấy.” Vu Lương không tìm không phổi đáp.

Mọi người đều nhìn Vu Lương bằng ánh mắt khinh bỉ, như thể anh ta chỉ là một đồng rác rưởi lúc nhúc sâu bọ, trước cái chết của vợ, sự lạnh lùng của anh ta khiến mọi người không thể tin nổi. Anh ta không những tiếp tục ở lại căn nhà vừa xảy ra vụ thảm án động trời, lấy nước hoa để che giấu mùi máu từ thi thể, còn cố gắng dùng pháp luật để tranh chấp phần “di sản” mà vợ để lại, không biết trong lòng anh ta còn nhớ hay không tình yêu ngây thơ ngọt ngào thời đại học, còn nhớ hay không người vợ đã vì anh ta mà ngổ ngược với cha mẹ, kiên quyết ở lại Thủ đô. Phải chăng suy nghĩ của một số đàn ông, lợi ích mới là số một, còn sự hi sinh của phụ nữ, chỉ để anh ta được thỏa mãn lòng hư vinh khi được tôn sùng mà thôi.

Cảnh sát áp giải Vu Lương về cục lấy lời khai, một vài nhân viên khám nghiệm hiện trường tiếp tục thu thập chứng cứ, Thư Tầm đứng trước bức tường đã được sơn lại, lúc này đang được phủ luminol, chợt nhận ra hương nước hoa đã biến mất, đứng sát vào ngửi thật kỹ, cũng chỉ còn mùi của sơn tường.

Trên đường quay về khách sạn, lqđonn Thư Tầm cố gắng kìm nén bị thương đang trào lên trong tâm tưởng, cô mãi mãi không thể tưởng tượng được, Lý Nhã bị phân thây nằm trong hai đầu đòn gánh, trong túi vải dẹt của mẹ chồng, từng bước từng bước đi tới nơi không phải quê hương của cô, đã cô đơn đau khổ đến mức nào, cô ấy có từng cầu xin sự giúp đỡ, cầu xin được làm lại một cuộc đời khác hay không.

13. Q.3 - Chương 13: Một Thoáng Hương Hồn

Hai ngày sau, cảnh sát được cử đi thôn Vu Gia gọi điện thoại về, nói rằng dưới sự trợ giúp của cảnh sát địa phương, đã tìm thấy thi thể Lý Nhã, thi thể của cô ấy bị chôn ở phía sau núi, nơi mà người dân thường xử

lý heo bệnh. Khiến người ta cảm giận chính là, hung thủ Vu Hồng Anh sau khi phân thây nạn nhân, sợ trời nóng khiến thi thể mục nát bốc mùi sẽ khiến người khác chú ý, còn rắc muối và hương liệu lên từng phần thi thể như ướp thịt muối, sau đó xịt lên một lượng lớn nước hoa.

Cảnh sát được cử đi tìm thi thể còn kể lại rằng, khi Vu Hồng Anh bị dẫn tới sau núi để chỉ địa điểm chôn thi thể, bà ta vẫn không chịu phối hợp với cơ quan chức năng, lúc thì nói thi thể chôn ở trong suối dưới chân núi, lúc thì nói bà ta quên mất chôn ở đâu rồi. Lê Quý, dôn Nhưng cảnh sát lại nghĩ được hương nước hoa thoang thoảng đâu đó, bởi vậy bọn họ tiến hành tìm kiếm ở nơi có mùi nước hoa đậm đặc nhất, khi đào lên, do nhiệt độ cao, ẩm thấp và vi khuẩn, thi thể đã bị mục nát dẫn đến bốc mùi hôi.

Ngoài ra còn đào lên được một con dao mà Vu Hồng Anh dùng để giết người và phân thây. Có chứng cứ xác thực, Vu Hồng Anh bị áp giải về Thủ đô, khai báo tội ác của mình.

Thư Tầm thấy mẹ chồng của Lý Nhã – bà Vu Hồng Anh lần đầu tiên tại phòng thẩm vấn, dò là một người phụ nữ có vóc dáng to khỏe, vẻ mặt hung dữ, bà ta mặc một chiếc áo ba lỗ rộng in hoa, quần cộc màu đen, màu tóc trắng đen loang lổ, từ con mắt nhỏ bắn ra ý lạnh, nhìn qua khiến người ta cảm thấy bà ta vừa hung hăng vừa nóng tính.

Đối với việc sát hại con dâu, Vu Hồng Anh không hề hối hận chút nào, lời nói còn có ý trách móc Lý Nhã “không chịu nghe lời,” như thể cô ấy không phải một con người có nhân cách độc lập, mà là một con rối phải nghe theo sự điều khiển của người khác. Bà ta lạnh lùng ngồi trên bàn, trả lời các câu hỏi của cảnh sát với vẻ bình tĩnh dị thường.

Tính cách lạnh lùng bình tĩnh của bà ta khác hẳn với tính cách nóng nảy xốc nổi của Vu Lương, theo quan điểm của Tả Kinh Thương, đây chính là loại người có năng lực và tốt chất tâm lý để thực hiện hành vi giết người, phân thây. Không ngờ một người phụ nữ sống ở nông thôn quá nửa đời người, lại có tố chất khiến người ta sợ hãi như vậy.

“Nó nói nước hoa gì gì đó rất đắt, không thể dùng làm nước xịt thơm phòng, nó nghĩ tôi chưa từng va chạm với xã hội này chắc? Ừ thì nó có tiền, sao có tiền mà không sang tên nhà cho con trai tôi? Con trai tôi, rồi tôi, phân tích cho nó bao nhiêu điểm tốt, lqđôn nó còn nghĩ nó ghê gớm lắm sao? Phụ nữ thì phải nghe lời đàn ông, đúng không, sao nó không chịu nghe lời con trai tôi, không sang tên nhà cho con trai tôi? Của nó thì cũng là của con tôi còn gì!” Khi nói động cơ giết người, Vu Hồng Anh nghiêng rằng nghiêng lợi, ánh mắt vẫn lạnh lùng, dường như giết người phân thây còn chưa xả hết cơn giận trong lòng bà ta.

Cảnh sát phụ trách thẩm vấn hỏi: “Sau khi chém chết Lý Nhã, một mình bà tiến hành phân thây, còn có ai giúp bà nữa không?”

“Một mình tôi làm.”

“Vu Lương có tham gia không?”

“Đến giết heo nó còn không dám nhìn, làm sao dám chặt người?”

“Tại sao bà lại muốn phân thây nạn nhân?”

“Không chặt thành từng khúc nhỏ thì làm sao mang đi được? Giết người cũng giống giết heo, giết heo xong còn ăn được thịt. Con gái con đứa không chịu nghe lời, ở thôn chúng tôi, không nghe lời bị đánh là đáng, con trai tôi hiền lành, không ra tay được, nếu nó mà chịu dẫn vợ về thôn một hai năm, tôi đảm bảo dạy dỗ vợ nó ngoan ngoãn thì thôi.”

“Nghe nói Lý Nhã cho bà vay ba vạn tệ?” Thư Tầm vẫn muốn nghe xem, với chuyện nợ tiền mà không chịu trả, Vu Hồng Anh nghĩ gì.

“Vay?!” Vu Hồng Anh cực kỳ ngạc nhiên, vẻ mặt lạnh lẽo rốt cuộc có thêm sự kích động, nhắc đến tiền, bà ta còn kích động hơn cả việc giết người phân thây, “Na Na (con gái của Vu Hồng Anh) kết hôn, ở quê cần sửa lại nhà, nó là chị dâu, chỉ tiền không phải chuyện đương nhiên à? Nhà nó có tiền như thế, nghe nói nhà ở Hồ Tế là nhà hai tầng (kiểu nhà tầng trong tầng), còn đòi tôi trả tiền? Đúng là đồ không biết ngượng! Không biết xấu hổ! Đồ bủn xỉn! lqđôn Đại tiểu thư lớn lên ở thành phố, làm sao biết nỗi khổ của việc kiếm tiền, có vài đồng lẻ mà cứ bắt con trai tôi phải trả nó, lạ thật, tiền của nó cũng là tiền của con trai tôi, đúng không? Tôi dùng tiền của con trai mình là lẽ đương nhiên, tại sao lại không được?”

Con người ta khi sống đến độ tuổi này, đã hình thành tư duy cố hữu, suy nghĩ của bọn họ không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ ai, rất khó có thể thay đổi. Vu Hồng Anh cũng thế, những quan điểm mà các cảnh sát nghe xong đều không thể chấp nhận được, với bà ta lại là chuyện thiên kinh địa nghĩa*.

*Đạo lý hiển nhiên, chính đáng.

Theo lời khai của Vu Hồng Anh, vì con dâu không chịu sang tên nhà cho Vu Lương, bà ta bắt đầu nảy sinh bất mãn với Lý Nhã, thêm vào đó là nếp sống khác biệt, chênh lệch tuổi tác, mâu thuẫn nhỏ tích tụ dần, từ từ trở thành mâu thuẫn lớn. Bà ta cho rằng Lý Nhã lãng phí, xa xỉ, lười biếng, lại còn bủn xỉn keo kiệt, vốn dĩ không xứng với Vu Lương nhà bà ta. Do Lý Nhã thường đi sớm về trễ, cuối tuần cũng ít khi ở nhà, bà ta nghĩ Lý Nhã ngoại tình, cũng nhắc nhở con trai.

Vì ý thức pháp luật non kém, một kế hoạch tội ác đã dần ấp ủ trong lòng Vu Hồng Anh. Bà ta muốn giết chết Lý Nhã, như vậy nhà này hiển nhiên là của Vu Lương, đến lúc đó Vu Lương có nhà riêng ở Thủ đô, tìm một đứa con dâu ngoan khác chẳng có gì khó. Lqdon Ở thôn Vu Gia, Vu Hồng Anh chính là cao thủ giết heo nổi tiếng mười dặm tám thôn, mười mấy hai mươi năm nay, bà ta cũng nuôi lớn con trai con gái bằng nghề giết heo, bán thịt này.

Trong suy nghĩ của bà ta, chuyện giết người, chỉ cần xử lý sạch sẽ, có thể thần không biết quỷ không hay.

Tối ngày 12, khi về nhà, Lý Nhã phát hiện nước hoa “Vườn hoa của công chúa” do Thư Tầm tặng bị Vu Hồng Anh lấy ra làm nước xịt nhà vệ sinh, rất không vui, cô bèn khéo léo nói với mẹ chồng, rằng chai nước hoa này rất đắt, mong sau này mẹ đừng lấy nó ra để xịt nhà vệ sinh. Vu Hồng Anh vốn đã sẵn có ý định giết Lý Nhã, nên bà ta rất tức giận, bèn im lặng, chờ đến khi Lý Nhã ngồi vào bàn cơm lúc ăn cơm, Vu Hồng Anh liền cầm một con dao lớn để chặt xương, nắm tóc Lý Nhã ấn đầu cô xuống bàn, giơ dao lên chém xuống cổ!

Khi Vu Lương đi làm về, ngửi được mùi máu tanh, nhìn thấy hình ảnh Vu Hồng Anh đang kéo thi thể Lý Nhã.

Hai mẹ con này mất ba ngày ba đêm để phân thây và dọn dẹp căn nhà, Vu Lương trừng mắt nhìn Vu Hồng Anh lấy tất cả muối trong nhà rắc vào hai chậu thịt lớn, nhiều lần nôn mửa, nhưng lại nghĩ, giết người là mẹ anh ta, phân thây cũng là mẹ anh ta, sau đó anh ta chỉ việc ngồi không hưởng lộc, chiếm được căn nhà này, cũng bình tâm trở lại.

Từ nhỏ Vu Lương đã là hi vọng của cả gia đình, thứ gì tốt nhất cũng dành cho anh ta, đương nhiên anh ta cũng không để người nhà phải thất vọng. Nhưng quá trình trưởng thành ấy đã biến anh ta thành một kẻ kiêu căng ích kỷ, coi mình là nhất, sự dạy dỗ của gia đình khiến anh ta luôn cho rằng, anh ta xứng đáng có được mọi thứ, cả thế giới đều thiếu nợ anh ta. Sự hi sinh của Lý Nhã không những không làm cho anh ta cảm động, mà còn vô tình cổ vũ cho sự ảo tưởng của anh ta, mẹ anh ta nói xấu Lý Nhã, khiến anh ta cho rằng, Lý Nhã và cha mẹ cô quả thực bủn xỉn, khinh thường anh ta. Người như anh ta, sao có thể bị kẻ khác khinh thường?

Hôm ấy, anh ta nhìn người vợ bị mẹ chém thành từng mảnh từng mảnh, bỗng thấy sáng khoái trong giây lát. Vì trước đây anh ta thường nghĩ, bản thân ưu tú thế này, tại sao ông trời lại bắt anh ta sinh ra trong một gia đình nông thôn, nghèo khổ, đã thế cha còn mất sớm? Còn Lý Nhã tầm thường như vậy, ông trời lại cho cô ấy sinh ra trong vùng đất tốt đẹp, có một gia đình hạnh phúc vẹn toàn?

Lý Nhã tưởng rằng, trong mắt Vu Lương, cô khác hẳn tất cả mọi người, vô cùng tốt đẹp, nhưng cô lại không ngờ, cho dù bản đầu Vu Lương thật sự có ấn tượng tốt với cô, nhưng theo thời gian dần dần trôi đi, dấu ấn in trên trang sách hồng năm ấy, khác với mọi phụ nữ trên đời, trong mắt người chồng của mình, đã biến thành tròng mắt cá.

Đây là một vụ án giết người mà thủ phạm không giấu che giấu, quá trình phá án hầu như không cần đến chuyên gia điều tra hình sự, chuyên gia tâm lý tội phạm như Tả Kinh Thương và Thư Tầm phải động não, bọn họ chỉ cần phân tích những gì mình thấy được, đã có thể dễ dàng suy luận ra chân tướng bí ẩn của sự việc. Nhưng suy luận thì dễ, chấp nhận sự thật mới khó.

Sau khi kết thúc việc thẩm vấn Vu Hồng Anh, Thư Tầm không dám gặp cha mẹ Lý Nhã, cũng không dám nghe bất kỳ tin tức gì liên quan đến hai người họ, cô không thể tưởng tượng nổi, người cha người mẹ hiền

lành ấy, khi nghe được tin con gái bị sát hại thê thảm, sẽ đau khổ khủng khiếp tới mức nào.

Con người đều ích kỷ, nhưng ích kỷ cũng phải có giới hạn. Thư Tầm biết hỏi hay không đều chẳng cần thiết, nhưng cô vẫn muốn hỏi Vu Hồng Anh, bà có con, tình yêu thương cha mẹ dành cho con, ai cũng có, chẳng lẽ cha mẹ Lý Nhã không có con sao? Dựa vào đâu bà yêu con trai mình, lại muốn giết chết con gái của người khác? Lê ,quý don Cô còn muốn hỏi Vu Lương, ngày xưa khi anh ta vất vả theo đuổi Lý Nhã, chẳng lẽ chỉ vì cô ấy có thể mua một căn nhà? Khi hai người vui vẻ nắm tay nhau đi trên những con đường trong trường học, chẳng lẽ anh ta không cảm nhận được niềm hạnh phúc của tình yêu đến từ tận đáy lòng?

Đàn ông trên thế gian, tại sao đều bạc tình như vậy.

Ra khỏi thang máy, Thư Tầm mới biết, một cơn mưa xối xả bất chợt đổ xuống Thủ đô, rơi trên mái nhà và cây cối. Giọt mưa lớn rơi lộp bộp, bầu trời âm u như bị một tấm vải đen che khuất. “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ,” cô lẽ khi cảnh sát gọi điện thoại thông báo cho cha mẹ Lý Nhã, trong lòng họ chắc chắn cũng đổ cơn mưa khiến bầu trời u tối.

Một chiếc xe thể thao từ từ xuất hiện dưới màn mưa, dừng ở cửa Cục, một người đàn ông cao lớn che ô đen bước xuống, gió lớn hất nước mưa lên người anh, đi được vài bước đã ướt nửa người, nhưng bước chân anh vẫn vững vàng, trầm tĩnh thong dong, ánh mắt luôn khóa trên người Thư Tầm.

Dường như toàn bộ đàn ông trên thế gian này đều bạc tình, ngoại trừ anh.

Tả Kinh Thương che ô đi tới trước mặt Thư Tầm, thấy cô ngẩn ngơ như có tâm sự gì đó, anh liền thu ô, lặng lẽ đứng bên cô.

Anh không tới dự thính buổi thẩm vấn, vì nghiên cứu và phân tích động cơ là trách nhiệm của chuyên gia tâm lý tội phạm Thư Tầm, còn anh chỉ có hứng thú tìm hiểu quá trình phạm tội mà thôi, nhưng vụ án không hề có chút thủ đoạn nào này, có thể nói là vụ án đơn giản nhất trong số tất cả các vụ có sự tham gia của anh.

Thư Tầm lặng lẽ nghĩ, có rất nhiều chuyện cười trên internet đều lấy tình huống chồng chê bai vợ để chọc cười, ví dụ như, một người đàn ông nghe nói nhà anh ta bị trộm, vội vàng hỏi nhà anh ta mất gì, người khác hỏi, mất thứ gì thì anh ta không thấy tiếc nhất? Anh ta trả lời, vợ tôi. Cho dù người viết nên chuyện cười này là nam hay nữ, lấy điều ấy làm trò cười đều thật khác thường. Trong hôn nhân, phụ nữ luôn phải hi sinh nhiều hơn đàn ông, chỉ tính riêng việc sinh con, nếu như một người đàn ông thật sự trải qua một lần sinh tự nhiên, e rằng cả đời đều không quên được loại đau đớn ấy. Nhưng tại sao đàn ông lại luôn chê bai vợ mình như vậy, bởi vì sớm chiều chung sống mà sinh bất mãn? Hay vì năm tháng trôi đi để lại trên gương mặt người phụ nữ những dấu vết thê lương?

Liệu trên đời này có ai, biết những điểm tốt của tôi, hiểu được cá tính kiên cường của tôi, xứng đáng để tôi hi sinh vì anh ấy, nếu như vậy, tôi nguyện vì anh chăm nom gia đình, có khi lại là một loại hạnh phúc. Thư Tầm nghĩ tới đây, bỗng cảm thấy lòng bàn tay ấm lên. Tả Kinh Thương nắm chặt tay phải của cô, tay anh dính nước mưa, lòng bàn tay cũng ẩm ướt, nhưng lại vô cùng ấm áp.

“Đôi thôi.” Tả Kinh Thương kéo Thư Tầm về phía mình, bật ô, dẫn cô bước vào màn mưa. Vì nghiêng ô về phía Thư Tầm, tới lúc vào trong xe, chiếc áo polo màu xám của anh gần như ướt đầm.

Nghe nói, đàn ông có chỉ số thông minh càng cao, càng chung thủy.

“Anh có tin con người sau khi qua đời vẫn còn linh hồn không?” Trong lúc Tả Kinh Thương khởi động xe, Thư Tầm thuận miệng hỏi: “Vì mơ thấy Lý Nhã cầu cứu nên em mới tới Thủ đô, từ bức tường tỏa ra hương thơm mà phát hiện ra sự bất thường của Vu Lương, còn những cảnh sát khi tới thôn Vu Gia tìm kiếm thi thể Lý Nhã, cũng bởi vì ngửi thấy mùi hương nước hoa, mới đào được thi thể cô ấy từ trong bùn đất đã bốc mùi.”

“Trên thế giới có rất nhiều hiện tượng mà khoa học không thể giải thích, người chết oan cũng có thể dùng những phương thức đặc thù để chỉ dẫn chúng ta tìm ra hung thủ, đôi khi là những đặc điểm trên thi thể, đôi khi là tang vật trên hiện trường tội ác, thậm chí, lq don họ có thể ám chỉ cho chúng ta bằng linh cảm từ một nơi nào đó. Là một nhân viên điều tra hình sự, lại là chuyên gia điều tra của những vụ trọng án, việc của chúng ta không phải là nghiên cứu quá trình lên kế hoạch của tội phạm, thương cảm hoặc cố gắng thấu

hiếu hoàn cảnh của hắn, mà là giúp đỡ người chết vạch ra chân tướng mà họ đã bị hại, bắt hung thủ phải chịu tội.” Tả Kinh Thương trả lời, sự lý trí lạnh lùng gần như lấp đầy đôi mắt anh.

Thư Tầm hiểu sự ám chỉ của anh, ý thứ nhất, cô vốn dĩ không cần tới dự thính buổi thẩm vấn, ý thứ hai, nhằm giải thích tại sao năm đó anh lại vạch trần hành vi của Thư Phóng. Bọn họ đã cùng nhau phá giải mấy vụ án, thấu hiểu được nỗi đau của gia đình nạn nhân, Thư Tầm đã nguôi ngoai dần chuyện Thư Phóng bị bắt giam, bây giờ cô cũng muốn từ từ hiểu Tả Kinh Thương, từ từ chấp nhận việc hai người quay lại bên nhau. Cô hắng giọng, “Nghiên cứu tâm lý tội phạm, cũng sẽ giúp ích cho việc ngăn chặn phạm tội và chữa lành tổn thương tâm lý.”

“Anh đồng ý nó có ảnh hưởng tích cực đến việc chữa lành tổn thương tâm lý, nhưng anh vẫn luôn giữ vững quan điểm — đối với hành vi phạm tội, việc trừng trị nghiêm khắc về sau quan trọng hơn việc ngăn chặn trước đó.” Tả Kinh Thương trầm giọng nói, “Trước đây anh cũng nghĩ giống em, luôn cố gắng hiểu rõ động cơ phạm tội của tội phạm, nhưng sau đó anh dần phát hiện ra, cho dù quỹ tích trưởng thành có gần như y hệt nhau, thì những người khác nhau gặp phải những chuyện giống nhau sẽ có những phản ứng không đồng nhất. Điều sinh ra trong hoàn cảnh nghèo khó và gặp nhiều khó khăn trắc trở, có những người lựa chọn tiếp tục sống lạc quan và lương thiện, chống lại số phận nghiệt ngã, thất bại chỉ khiến họ ngày càng mạnh mẽ hơn; nhưng cũng có những người luôn không cam tâm, nảy sinh tâm lý trả thù xã hội, dùng máu của người khác để an ủi tâm hồn biến thái vụn vỡ của mình, khiến nhiều gia đình cũng rơi vào âm u đau khổ như hắn ta.”

Thư Tầm im lặng, bất đắc dĩ nghĩ thầm, nếu sau này hai người họ thật sự ở bên nhau, chẳng lẽ ngày nào cũng thảo luận vụ án và trao đổi kinh nghiệm điều tra hình sự à? Có nghiêng đầu ngấm khuôn mặt nghiêm nghị của Tả Kinh Thương, quả thực khó mà phản bác lại lời của anh. Thư Tầm cắn môi, khóe mắt thoáng nhìn bàn tay đang đặt trên cần hãm phanh của Tả Kinh Thương, cô đưa tay mình đặt lên mu bàn tay anh.

Sự chủ động thân thiết ấy rõ ràng khiến Tả Kinh Thương sững người, nhưng chỉ một giây sau, con báo nhanh nhẹn này lập tức lật ngược tình thế nắm lấy tay cô, cũng chẳng thèm để tâm quan điểm rồi lý luận gì gì đó nữa, kéo cô vào lòng mình. Bạn nói xem, con mèo chủ động nhào tới thổ lộ với thợ săn, làm gì có ai không nhanh chóng chấp nhận, tiện thể được voi đòi tiên đâu nào? Đương nhiên là phải ăn sạch vào bụng rồi.

Xe khởi động từ lâu, nhưng lại chẳng hề di chuyển nửa bước.

Khi Thư Tầm đẩy Tả Kinh Thương ra, đôi môi đã bị anh giầy vò đến sưng đỏ, cô rút tờ khăn giấy che môi, quay đầu đi nơi khác, vờ như đang xem phong cảnh ngoài cửa xe, thực ra cô đang đợi nhiệt độ xung quanh từ từ hạ xuống.

Khi có người đi tới gần, dù biết rõ người bên ngoài không nhìn thấy được dáng vẻ hiện tại của mình, nhưng Thư Tầm vẫn có tật giật mình vội vàng cúi thấp đầu, ai ngờ người kia lại gõ gõ vào cửa xe. Thư Tầm đưa mắt nhìn, là cảnh sát Tiểu Từ của chi đội, một trong số cảnh sát hình sự phụ trách vụ án Lý Nhã mất tích. Cô chỉnh trang lại quần áo một hồi, chắc chắn quần áo bản thân đã chỉnh tề, mới hạ cửa sổ xe.

“Cô Thư! Giáo sư Tả! Vu Lương muốn tự sát, giờ đang đứng trên tầng thượng của khu nhà anh ta.” Tiểu Từ bất đắc dĩ nói, “Các anh em trong đồn cảnh sát đã đi đến đó rồi, hai vị có muốn tới đó xem tình hình thế nào không?”

Thư Tầm nghiêm mặt nói: “Anh ta sẽ không nhảy xuống đâu.”

“Cô Thư...” Tiểu Từ gãi gáy, bối rối cười khan.

“Nếu một người thực sự có ý định tự sát, anh ta sẽ nhảy xuống từ khi cảnh sát chưa biết tin, phạm những kẻ đứng trên tầng vừa khóc vừa kêu gào, thì quá nửa là không muốn chết, họ chỉ muốn thể hiện sự bất mãn trong lòng, ngoài ra cũng có thể người đó đang ôm tâm lý cầu may, hi vọng hành động ấy sẽ gọi lên sự thương cảm của xã hội, giảm nhẹ tội danh.” Thư Tầm căm ghét Vu Lương đến tột cùng, phân tích vấn đề cũng không hề nể nang, từng câu từng chữ đều nói trúng trọng điểm, “Vu Lương khó có thể thoát khỏi việc chịu tội trong vụ án Lý Nhã bị sát hại, anh ta giúp đỡ hung thủ xử lý thi thể, thanh lý hiện trường, còn phi tang chứng cứ, sau đó bao che hung thủ. Anh ta tưởng rằng việc tự sát có thể giành được sự thương hại của người khác, nhưng hành vi ấy chỉ phản tác dụng mà thôi.”

Tả Kinh Thương gật đầu, “Tôi đồng ý với quan điểm của Thư Tầm.”

Tiểu Từ đã sớm nghe đồn Tả Kinh Thương và Thư Tầm không hợp nhau, thường đối chọi nhau gay gắt, nhưng giờ xem ra lời đồn cũng không đáng tin. Tiểu Từ nghe hai vị chuyên gia đều cho rằng Vu Lương sẽ không nhảy xuống, thấy nhẹ nhõm hẳn đi, quay về báo cáo cho lãnh đạo. Cảnh sát Tiểu đang ở ngoài nhận được điện thoại từ Cục, vô cùng nhanh trí, nói với Vu Lương, nếu anh ta không chịu xuống thì coi như anh ta đang gây rối trật tự công cộng, tội càng nặng thêm, quả nhiên Vu Lương ngoan ngoãn đi xuống.

Một khúc nhạc đệm sau vụ giết người, khiến người vừa bật cười, vừa thở dài buồn bã.

“Có thể ăn một bữa cơm với anh được không?” Ngón trỏ của Tả Kinh Thương xoay nhẹ tay lái, sau khi khởi động xe, hai người mất thời gian đỗ xe nguyên tại chỗ lâu, nhưng anh lại rất vui vì sự chậm trễ ấy, đặc biệt là sau hành động “nhất thân phương trạch”* khi này.

*Thân thiết, âu yếm người đẹp – xuất xứ từ bài thơ “Lục Thần Phú” của Tào Thục.

“Tả Kinh Thương.” Thư Tầm thấp giọng gọi anh.

“Ừ?” Giọng điệu bình thản, nhưng ngón tay đang xoay tay lái hơi ngừng lại, như đang im lặng chờ cô ra lệnh.

Thư Tầm nhớ Lý Nhã là người Hồ Tề, bèn nói: “Em muốn ăn đồ Giang Nam.”

Tả Kinh Thương nhanh chóng vạch ra bản đồ Thủ đô trong đầu, trên bản đồ có một vài điểm đỏ, đều là nhà hàng cơm Giang Nam mà anh biết, sau đó thông qua khẩu vị, vị trí, hoàn cảnh, bình chọn để so sánh, cẩn thận chọn ra một nơi mà anh cho là phù hợp nhất, “Được, vậy chúng ta tới...”

“Tới siêu thị mua ít thức ăn, em làm tạm mấy món.” Thư Tầm liếc mắt thoáng nhìn anh, “Vậy... cho em mượn phòng bếp nhé.”

Ban đầu Tả Kinh Thương hơi ngần người, suy nghĩ trong đầu không theo kịp hiện thực rất ít khi xảy ra trên người anh, l q đồn n e rằng cũng chỉ có Thư Tầm mới khiến anh đột nhiên rơi vào trạng thái “hổng bét” như thế. Sau khi bình tĩnh lại, anh khẽ mỉm cười, tăng tốc độ, trêu ghẹo cô, “Em mượn phòng ngủ cũng được.”

Thư Tầm vừa lên thực đơn trong đầu, vừa lượn đi lượn lại trong khu đồ ăn tươi của siêu thị, chọn nguyên liệu nấu ăn, gia vị, Tả Kinh Thương răm rắp theo cô từng bước như một con cún to, tay anh đẩy xe hàng đựng thức ăn tươi sống, Thư Tầm vừa chọn mua nữa con gà mái đã qua xử lý sạch sẽ, cúi người cẩn thận bỏ vào trong xe hàng.

Hai người họ tựa như một đôi vợ chồng mới cưới, đi lại giữa những giá hàng hóa cao cao, cẩn thận chọn đồ ăn cho bữa tối ngày hôm nay, giữa chốn đông người, Tả Kinh Thương luôn giữ vững lễ nghi và phong độ, không có bất kỳ hành động thân mật nào, dù là như vậy nhưng khi nhìn bóng lưng bận rộn của Thư Tầm, ánh mắt anh vẫn nóng bỏng đến mức người ngoài cũng có thể nhìn ra.

Mái tóc ngắn càng khiến đường nét trên khuôn mặt cô trở nên xinh đẹp, nhìn nghiêng sẽ thấy sống mũi cao nhưng lại hết sức dịu dàng. Cô mặc một bộ váy màu xanh nhạt, vòng eo mảnh mai thắt một chiếc dây lưng vải in hoa văn, làn váy lay động theo từng bước chân của cô, đôi chân mượt mà trắng nõn.

Tả Kinh Thương vốn chẳng thể dời mắt, cũng không thềm để ý tới bất kỳ ai khác.

ở Lộ Châu xa xôi, Lục Tử Khiên và Tiểu Vi chắc chắn không thể ngờ, hai vị chuyên gia cao ngạo lạnh lùng đối chọi gay gắt với nhau mấy tháng trước, giờ lại sóng bước bên nhau, lời nói và hành động còn tình cảm đến như thế này nữa.

Lúc tính tiền, Thư Tầm với tay vào túi tìm ví tiền theo thói quen, nhưng Tả Kinh Thương đứng sau đã vội đưa thẻ ra, sau khi quẹt thẻ xong thì cầm túi đồ đi trước, vóc dáng cao lớn nổi bật giữa chốn đông người. Có lẽ khi nghiêng đầu không thấy Thư Tầm đứng bên, anh bèn xoay người, duỗi tay cầm lấy tay cô.

“Đi nào, mình về nhà thôi.”

Giọng nói của anh bình thản tựa như hai người họ là một đôi vợ chồng lâu năm, lúc ấy Thư Tầm hơi ngượng ngùng, muốn đẩy tay anh ra, nhưng Tả Kinh Thương nắm tay cô rất chặt, khiến Thư Tầm bỗng nhiên thành một cô vợ nhỏ đi bên anh.

Liệu Lý Nhã và Vu Lương có từng trải qua niềm hạnh phúc nhỏ bé bình dị ấy hay không, khi còn dao chém trên thân thể Lý Nhã, liệu Vu Lương có mảy may đau đớn? Thư Tầm lại ngẩn ngơ, hỏi một câu chẳng liên quan: “Nếu anh là Vu Lương, anh sẽ làm thế nào?”

“Thứ nhất...” Tả Kinh Thương ngẫm nghĩ chưa tới ba giây, tay ôm lấy eo cô, vừa đi về phía thang máy vừa nói: Anh không phải Vu Lương; thứ hai, anh không cho phép bất kỳ người phụ nữ nào mua nhà và xe cho anh; thứ ba, nếu anh giết người phan thây, sẽ giải quyết sạch sẽ và bí mật hơn bọn họ nhiều — Dù sao anh cũng là dân chuyên nghiệp.” Dứt lời, anh hơi xiết eo cô, Thư Tầm hơi giãy dụa theo bản năng, khiến thân thể hai người càng ép sát vào nhau, anh cảm thấy phản ứng này của cô vô cùng đáng yêu.

Suốt đường về nhà, điện thoại của Tả Kinh Thương kêu lên rất nhiều lần, khi chờ đèn đỏ ở một ngã tư, nhìn hàng xe chờ đèn đỏ dài dằng dặc phía trước, anh tranh thủ đeo tai nghe Bluetooth gọi lại, nghe xong rất lâu, anh chỉ đáp lại vài câu đơn giản, lòng mảy may nhúu chặt rồi lại thả lỏng, cuối cùng thì ngắt máy.

Khi lên xe, Thư Tầm đã thoáng thấy một bì thư lớn thả ở ghế sau xe, trong đó là một số tài liệu, chỉ e là một vụ án khó nào đó. Cô cũng không hỏi vì cô hiểu rõ vị thế hiện tại của bản thân, dường như chưa có tư cách hỏi về phương diện công tác và sinh hoạt hàng ngày của anh.

Trước kia, khi ở bên Tả Kinh Thương, Thư Tầm không giống như phần lớn các cô gái trẻ, các cô gái khác cho dù không dám kiểm tra di động của bạn trai mình, thì ít nhất trong đầu cũng từng xuất hiện ý nghĩ như vậy. Trước nay Thư Tầm không bao giờ động vào di động hoặc các công cụ liên hệ của Tả Kinh Thương, một mặt vì ngoài việc phá án Tả Kinh Thương chẳng có hứng thú với bất kỳ thứ gì khác, mặt khác, Thư Tầm luôn cho rằng, bản thân sẽ không thích một người đàn ông không đứng đắn, thế nên cô luôn tin tưởng Tả Kinh Thương.

Hiện tại cũng vậy.

“Trước khi em đến Thủ đô, anh đang định tới thành phố Minh Tề công tác. Ở đó đồng thời xảy ra những vụ án giết người không bình thường.... Không, có lẽ không phải đồng thời, lẽ quý đôn nếu xâu chuỗi với các vụ án bí ẩn của mấy năm trước, đây là vụ thứ tư. Vụ án này có bất chước các vụ án bí ẩn trước đó hay không thì còn cần điều tra thêm. Nếu hung thủ cùng là một người, vậy rất có khả năng hẳn là một tên sát thủ có tâm lý biến thái.” Tả Kinh Thương tháo tai nghe, nói tiếp: “Anh đã lùi lại kế hoạch công tác, nếu em cũng có hứng thú, ngày mai đi với anh đến Minh Tề.”

Anh lại đẩy lùi công việc điều tra vì cô... Thư Tầm rất khó tin, trước đây khi anh tham gia phá án, không liên lạc được suốt mấy ngày thậm chí mấy chục ngày là chuyện bình thường, ai có thể chịu được ngoài cô?

“Em... cần suy nghĩ một chút.” Thư Tầm không đồng ý ngay.

Tả Kinh Thương gật đầu, cũng không ép buộc cô.

Đây là lần đầu tiên Thư Tầm tới nhà anh, sau khi bước vào cô nhìn quanh một lúc. Nơi này được trang trí theo đúng phong cách của Tả Kinh Thương, các đường nét sắc lạnh, lấy đen trắng làm màu sắc chủ đạo, chỗ nào cũng thấy bóng dáng của đồ dùng công nghệ cao. Trước khi họ về tới nhà, Tả Kinh Thương đã dùng điều khiển từ xa mở hệ thống điều hòa và hệ thống thông khí.

“Sao không nuôi thêm vài cây cảnh, như cây tiên nhân cầu* chẳng hạn?” Đối mặt với ba màu trắng đen xám trước mắt, Thư Tầm không nhận được đề xuất.

*Hay còn gọi là cây Tiên nhân chuông, Nắm tay tiên. Cây tiên nhân cầu là loại cây dễ sống, không cần tưới nước, thân cây to và dài, xung quanh đầy gai, có thể hóa giải phong thủy.

“Anh thường xuyên đi công tác bất ngờ, cho dù là một cây tiên nhân cầu cũng rất có thể bị anh bỏ quên đến chết khát. Đương nhiên, nếu em thích cây cối, sau này việc chăm sóc sẽ giao lại cho em.” Tả Kinh Thương xách nguyên liệu nấu ăn mua được ở siêu thị vào bếp, khi đi ra thì nghiêm túc nói với cô, “Em có thể thay đổi toàn bộ nơi này theo ý mình, thậm chí xây lại từ đầu cũng được.”

Thế này là... Cầu hôn hay là muốn cô dọn tới ở chung? L. qđôn Thư Tầm ngờ vực chớp chớp mắt, cuối cùng vẫn chọn cách quên nó đi. Cô bước vào phòng bếp, cực kỳ sạch sẽ, cả bộ đồ dùng nấu nướng dường như chưa từng được sử dụng, không nhìn được hỏi anh: “Từ trước đến nay anh không bao giờ nấu cơm ở nhà sao?”

Tả Kinh Thương đứng tựa vào cửa đẩy, hiển nhiên bất mãn với câu hỏi của cô, nói với cô bằng vẻ mặt và giọng nói đầy lý luận, “Anh từng hâm sữa, còn rán trứng nữa.”

“Ghê gớm quá cơ.” Thư Tầm khen ngợi.

Sắc mặt Tả Kinh Thương đen sì.

14. Q.4 - Chương 14: Người Đẹp Pháp Y

Người biết hâm sữa và rán trứng – Tả Kinh Thương lúc này đang khoanh tay ngồi bên bàn ăn bằng gỗ lim hình chữ nhật, nhìn hai món mặn một canh trên bàn, vẻ mặt rất phức tạp, có mấy phần bối rối, mấy phần vui vẻ, lại có mấy phần sung sướng. Thư Tầm đẩy cửa trượt của nhà bếp, đặt món cuối cùng – măng xào lên bàn, cởi tạp dề rồi rửa tay, ngồi xuống đối diện với anh.

Sườn xào chua ngọt, hoa mã lan trộn đậu phụ khô, măng tây xào, canh gà nấu miến. Đây quả thực là một bàn món ăn gia đình in đậm dấu ấn Giang Nam, lượng thức ăn không nhiều, vừa đủ hai người ăn, bàn món ăn xuất hiện trong căn nhà trước giờ không vương khói bếp của Tả Kinh Thương, trông ấm áp vô cùng. Tả Kinh Thương nhìn bát cơm trắng trước mặt, xộp mềm nóng hổi, tỏa hơi nghi ngút.

Thư Tầm liếc qua vẻ mặt của anh, khẽ nhếch khóe môi tỏ ra hài lòng, còn hơi đặc ý múc một bát canh gà, lại gấp một miếng sườn xào chua ngọt vào trong bát Tả Kinh Thương. Những hạt cầu kỳ* trôi nổi trong bát canh gà trong suốt, xương sườn màu nâu đỏ chìm trong nước sốt chua ngọt, từ từ thưởng thức với cơm trắng, hương thơm dần dần tỏa ra, lấp đầy khoang mũi.

*Hay còn gọi là củ khối, củ khí, họ cà, loại hạt này được dùng để nấu canh, nấu lẩu hoặc làm vị thuốc đông y, rất bổ và lành tính.

Sườn xào chua ngọt rất ngon miệng, bên ngoài giòn tan, bên trong mềm mại, lớp thịt được rán chín bên ngoài bao bọc lớp thịt ngọt bên trong, hợp với vị chua ngọt của nước sốt, lèquýđôn cho vào miệng, vị sốt chua khiến vị thịt càng thêm ngọt ngào. Đây vốn là một món ăn dân dã của vùng Giang Nam, Thư Tầm đã nấu rất chuẩn.

Tả Kinh Thương lần lượt nếm thử từng món ăn trên bàn, im lặng, rồi chợt đưa mắt nhìn Thư Tầm, đôi mắt tràn ngập sự dịu dàng. Một Tả Kinh Thương như thế, e rằng chỉ có mình Thư Tầm được thấy mà thôi.

Đây là chuyện mà trước kia Thư Tầm vẫn luôn tưởng tượng trong đầu, hôm nay mới có cơ hội biến nó thành hiện thực.

Cô giận dữ ra nước ngoài học tâm lý tội phạm, cố gắng học cách khắc họa tâm lý, tìm đọc rất nhiều hồ sơ vụ án, còn tham gia phá án, dựa vào sự nhạy cảm đặc thù của phái nữ để quan sát từng hiện trường hung án, suy đoán thân phận và động cơ của hung thủ, khai thác những điều mà tiềm thức anh ta/cô ta muốn thể hiện hoặc muốn hoàn thành. Ban đầu, cô nghĩ tìm hiểu những thứ này rất dễ dàng, cho rằng mỗi hiện trường hung án đều có vô vàn sơ hở, mỗi thi thể đều ngay ngắn sạch sẽ, nhưng rồi, sau hơn trăm lần nôn ọe tại nơi hiện trường với mùi máu và mùi xác phân hủy, cô mới hiểu được sự gian nan cực khổ của công việc này, cũng càng đồng cảm hơn với mỗi thi thể đã không còn sự sống.

Sau khi Thư Phóng ngồi tù, cô muốn thắng, bắt buộc phải thắng Tả Kinh Thương, để anh phải xấu hổ vì sự kiêu ngạo của năm ấy, nhưng cuối cùng điều khiến cô hạnh phúc nhất, lại là nấu một bữa cơm gia đình ấm cúng, ngồi đối diện với anh, múc cho anh một bát canh, nhìn anh hạnh phúc thưởng thức tay nghề của cô.

Có lẽ cô đã sai ngay từ khi bắt đầu, điều khiến cô không cam lòng nhất chính là không thể đứng cạnh anh như một đồng nghiệp, từ trong thâm tâm, cô vẫn hi vọng mình có thể kề vai tác chiến cùng anh.

“Anh đi rửa bát, em xem thử tư liệu vụ án này đi.” Đồ ăn trên bàn đã hết sạch, Tả Kinh Thương giữ bàn tay đang thu dọn bát đĩa của Thư Tầm lại, hất cằm chỉ về phía bì thư dày đang đặt trên sô pha.

Thư Tầm cũng không nài ép, mặc anh vụng về rửa bát, còn cô ngồi trên ghế sô pha, rút một tờ văn kiện từ trong bì thư, mấy bức ảnh cũng bị rút ra theo, rơi trên mặt đất, cô liếc mấy bức ảnh hiện trường đó, cũng người trong giấy lát.

Thi thể là nữ giới, khóa thân, được đặt ngay ngắn ở chính giữa một chiếc giường có ga màu trắng, hai tay của thi thể đan vào nhau đặt trước ngực, cổ tay buộc một dải ruy băng màu xanh lục, thắt lỏng thành hình nơ bướm, hiển nhiên không phải để trói. Thi thể còn rất mới, chứng tỏ người đó vừa chết không lâu thì bị phát hiện. Nhìn cách trang trí trong phòng thì có vẻ như hiện trường là nhà nghỉ.

Thư Tầm đã từng thấy những thi thể khủng khiếp hơn nhiều, lý do khiến cô sững người, là vì cảnh tượng này rất quen, cô nhớ đến “Mấy vụ án chưa được phá giải” mà Tả Kinh Thương nhắc tới khi ở trên xe. Đúng, hiện trường của mấy vụ án chưa được phá giải ấy, y hệt vụ này.

Trước đây, Thư Tầm từng đọc một chủ đề tại một diễn đàn mạng, trong chủ đề có tập hợp những vụ án kỳ lạ do cư dân mạng thuật lại, có vài vụ hẳn là bịa đặt, nhưng cũng có những vụ quả thực chưa tìm được lời giải đáp, đã được ghi chép vào hồ sơ, trong đó có “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt.” “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt” có tổng cộng ba nạn nhân, tất cả đều là nữ giới, thời gian diễn ra vụ án kéo dài suốt mười năm. Ba nạn nhân sống trong cùng một thành phố, nhưng không quen biết nhau, khi chết cả người đều trần truồng, hai tay chồng lên nhau đặt trước ngực, mười ngón tay đen vào nhau như đang cầu nguyện, cũng che lại hai nụ hoa, trước khi bị xiết cổ đến tử vong, đều từng quan hệ tình dục, sau đó được lau rửa. Thi thể cũng được đặt ngay ngắn trên giường của nhà nghỉ, ga trải giường đều có màu trắng.

Vụ án xảy ra tại thành phố Minh Tề này, ngoại trừ giới tính của nạn nhân khác nhau, thì những đặc điểm còn lại đều giống hệt “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt,” thảo nào cảnh sát dự định gộp hai án lại để điều tra.

Thư Tầm lấy ra bản báo cáo khám nghiệm hiện trường và báo cáo khám nghiệm tử thi của pháp y, đặt trên đùi mình, chăm chú lật xem từng tờ, nhìn như sinh viên đại học đang ôn tập cho kỳ thi sắp tới.

Tại hiện trường vụ án, cửa sổ đóng kín, người đầu tiên phát hiện ra thi thể là một nhân viên vệ sinh ký hợp đồng lâu dài của nhà nghỉ, nhà nghỉ này không nằm ở nơi đông đúc náo nhiệt, giá cả cũng khá thực dụng, chuyện làm ăn buôn bán cũng tạm tạm. Theo lời của nhân viên phục vụ ở quầy lễ tân, hơn 2 giờ sáng ngày 10 tháng 8, nạn nhân Thái Hiểu Dịch đến thuê một gian phòng theo giờ một mình, 5 giờ 70 tệ, tiền đặt cọc là 200 tệ. Sau khi hết giờ thuê, tức vào lúc hơn 7 giờ ngày mùng 10, nhân viên phục vụ thấy Thái Hiểu Dịch còn chưa xuống làm thủ tục trả phòng, bèn gọi điện thoại lên phòng, muốn hỏi xem Thái Hiểu Dịch có định tăng thời gian thuê phòng không, không có ai nghe máy, gọi lại hai lần nữa, vẫn không có ai nghe máy. Lê quý đôn Nhân viên phục vụ ở dưới lầu gọi lên cho nhân viên vệ sinh đang ở trên lầu, tới phòng đó thử xem trong phòng có ai không, nhân viên vệ sinh gõ cửa vài lần, không có ai lên tiếng, cô ta nghĩ người trong phòng đã đi rồi, nên lấy chìa khóa dự phòng ra mở cửa, vừa mở cửa ra suýt nữa thì ngất xỉu.

Các nữ nhân viên của khách sạn không ai dám di chuyển Thái Hiểu Dịch đang nằm ngay ngắn trên giường, mấy người to gan hơn thì cũng chỉ dám đi tới gần giường liếc mắt một cái rồi chạy luôn, chủ nhà nghỉ là đàn ông, vì muốn xác nhận xem Thái Hiểu Dịch chết giả hay chết thật, ông ta bước tới lay lay Thái Hiểu Dịch mấy lần, còn thử dò hơi thở của cô ta, thấy Thái Hiểu Dịch đã chết thật, mới báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát tới, ông chủ nhà nghỉ và nhân viên phát hiện thi thể đầu tiên mô tả lại cho cảnh sát đáng về ban đầu của thi thể dựa theo ký ức. Vì đây là nhà nghỉ, thêm vào đó trước khi cảnh sát tới còn có nhiều nhân viên phục vụ vây quanh xem, do đó dấu vân tay, vết chân ở hiện trường nhiều vô cùng.

Nhà nghỉ này quản lý cũng không nghiêm, để phòng ngừa nhân viên trộm tiền, ông chủ lắp một camera ở đối diện quầy thu tiền, đêm hôm nay quả thực camera đã thu được hình ảnh một mình Thái Hiểu Dịch tới thuê phòng, và những người khách tới sau đó. Nhân viên phục vụ phụ trách việc đăng ký nói với cảnh sát rằng, hầu hết những người đến thuê phòng theo giờ đều không phải để ngủ, có vài khách nữ cũng khá ngượng ngùng, thường xuyên là khác nam vào thuê phòng, sau đó khách nữ mới đi vào, ngoài ra còn có một số “gái gọi” gọi điện đến từng phòng, nếu có cơ hội làm ăn thì mới tới, có vài người khác thì đeo kính râm. Đối với những người này, nhân viên quầy lễ tân đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Đêm hôm đó có vài người

tới thuê phòng, nữ có nam có, nhân viên quầy lễ tân thấy chẳng có gì lạ nên cũng không mấy để tâm. Nhân viên phụ trách việc đăng ký phòng còn nói nhỏ, tầm rạng sáng ấy cũng không có khách, cô ta lại cực kỳ buồn ngủ, nên thường ngủ gật, cô ta giấu chìa khóa của ngăn kéo cất tiền vào trong nội y, lúc ngủ gật thì lấy ghế chặn ngăn kéo lại, chỉ cần không làm mất tiền thì ông chủ sẽ không mắng. Sau khi Thái Hiếu Dịch đi vào, có ai theo vào hay không, lúc ấy cô ta đang ngủ mơ màng, cũng không nhớ rõ.

Chẳng qua không ngờ trong một buổi sáng bình thường lại xảy ra chuyện khủng khiếp như vậy.

Những vụ án trong “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt” đều xảy ra ở những nhà nghỉ nhỏ quản lý lỏng lẻo, vào lúc sáng sớm. Có nhà nghỉ còn chẳng thèm thu chứng minh thư để đăng ký, chỉ ghi họ tên vào sổ và thu tiền đặt cọc.

Thái Hiếu Dịch bị hung thủ dùng dây thừng xiết cổ đến tử vong, thời gian tử vong được xác định là tầm 3 giờ sáng, có nghĩa là, chỉ một chốc sau khi cô ta tới thuê phòng thì đã bị sát hại. Tất cả đồ đạc tiền bạc của cô ta đều không bị lấy mất, rõ ràng hung thủ không phải kẻ cướp giết người vì tiền. Kết quả xét nghiệm máu cho thấy, Thái Hiếu Dịch đã uống khá nhiều rượu. Trong căn phòng không có dấu hiệu xô xát, có dấu nước trong phòng tắm, quần áo của Thái Hiếu Dịch đều được cởi trong phòng tắm, chứng tỏ khi Thái Hiếu Dịch đang tắm thì bị hung thủ xiết cổ.

Cô ta một mình tới thuê phòng để đợi ai, điều này trở thành điểm then chốt để phá án.

Lý do khiến Tả Kinh Thương chú ý tới vụ án này, là vì trạng thái tử vong của Thái Hiếu Dịch rất giống với những nạn nhân trong “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt.” Giả sử như tất cả cùng do một hung thủ gây nên, vậy thì mấy vụ án chưa tìm ra lời giải trước kia cũng tìm được câu trả lời. Nhưng anh cho rằng, từ những tình tiết của vụ án có thể đoán được, hung thủ cũng không phải cùng một người.

Hành vi chỉ phối thi thể của hung thủ không giống với phương pháp xử lý thi thể của những sát nhân thông thường, Thư Tầm thăm hạ quyết tâm, nếu hung thủ của “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt” đã xuất hiện, vậy tới xem xét thử một lần cũng được.

Tả Kinh Thương bước ra từ phòng bếp, bưng hai cốc trà xanh, thấy tư liệu về vụ án xảy ra gần đây ở thành phố Minh Tề nằm rải rác bên người cô, bèn mở lời: “Nhìn qua là biết vụ án này không phải do hung thủ của ‘Vụ án ruy băng’ gây nên, anh chỉ muốn lấy nó làm lý do để tới Minh Tề một chuyến, xem thêm tư liệu về ‘Vụ án ruy băng.’ Em có muốn đi cùng không?”

“Vụ án đầu tiên của ‘Vụ án ruy băng giết người hàng loạt’ đã xảy ra cách đây mười lăm năm, đến giờ hung thủ vẫn nhón ngoài vòng pháp luật, em quả thực muốn biết hắn ta là hạng người gì, hi vọng lần này có thể bắt được hắn ta.” Thư Tầm đặt báo cáo khám nghiệm tử thi xuống, “Cho nên, em cũng muốn tham gia phá án.”

“Anh rất vinh hạnh.” Tả Kinh Thương mỉm cười.

Thư Tầm khẽ chuyển tầm mắt, “Không biết ngay từ lúc đầu, là ai đã nói không muốn hợp tác với em?”

“Anh đồng ý với em, từ nay sẽ sửa sai, sau này anh sẽ không chỉ ra những sai lầm trong suy luận của em trước mặt mọi người nữa.”

“Sao anh biết sau này em sẽ có sai lầm trong suy luận chứ?” Thư Tầm bị chạm đúng chỗ đau, bướng bỉnh nói.

Nhưng Tả Kinh Thương lại xoa xoa đầu cô, giống như an ủi mèo lớn đang nổi giận.

Thư Tầm nghiêng đầu, đẩy tay anh ra. Đúng lúc ấy, Tả Kinh Thương đưa tay trái nắm chặt lấy cổ tay cô, cả người áp sát vào Thư Tầm, cô mất đà nằm ngửa ra sau, lại tạo cơ hội để anh kiểm chế cô, chỉ trong vài giây, cả hai tay của cô đều bị Tả Kinh Thương nắm chặt, ép trên ghế sofa, cả người anh đặt trên người cô. Lqđôn Khuôn mặt hai người ở rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của người kia.

Đôi mắt màu nâu sẫm của anh thoáng hiện vẻ lưu luyến mà cô vẫn quen thuộc bấy lâu, nghe nói mỗi khi bạn gặp được những thứ mà mình yêu thích, đồng tử sẽ mở to hơn bình thường, người lại thì thu nhỏ, lúc này cô mở to mắt cố gắng ngắm thật kỹ, đồng tử đen láy của anh từ từ phóng to, như mèo vào ban đêm, chăm chú nhìn cô với sự dịu dàng và chân thành.

Thư Tầm chớp chớp mắt, anh cũng đã gần ba mươi, sao làn da... vẫn đẹp như vậy!

Khuôn mặt Tả Kinh Thương bất chợt phóng to trước mắt Thư Tầm, còn chưa kịp tránh, đôi môi anh đã đặt trên môi cô một cách chuẩn xác, vừa nồng nàn vừa kiên quyết. Thư Tầm cảm thấy bản thân đã thật sự trở lại vạch xuất phát, nhưng không phải ai cũng giống như Tả Kinh Thương, đã bao năm qua đi mà anh vẫn đứng đó chờ cô trở về.

Nụ hôn của anh rất mãnh liệt, dường như toàn bộ hơi thở của cô đều bị anh chiếm đoạt, tựa một cơn lốc xoáy quét qua cánh đồng, cuốn sạch tất cả.

Không khí xung quanh như bốc lên một ngọn lửa hùng hực, thiếu hỷ lý trí còn sót lại của hai người. Ánh lửa hóa thành đầu lưỡi, dịu dàng lướt trên từng tác từng tác của mảnh đất xưa, thưởng thức như ăn trái đào mùa thu, núi cao uyển chuyển, đất bằng đẹp đẽ, núi non trùng điệp và dòng suối xa xăm, nơi đó hai người đã từng có rất nhiều hồi ức sâu kín, khiến người ta đỏ mặt tim run.

Lốc xoáy mãnh liệt dần tan đi cùng sự trở lại của lý trí, bước cuối cùng còn chưa thành công, đồng chí Tả cần tiếp tục cố gắng.

“Sau khi em ra nước ngoài du học, anh có quen bạn gái không...” Trước khi về khách sạn, Thư Tầm tò mò hỏi.

Tả Kinh Thương dẫn cô xuống lầu, trong thang máy kín mít, giọng anh trầm ấm, đầy sức hút, “Anh phải trả lời em thế nào thì em mới đồng ý ở lại đây tối nay?”

“Trả lời kiểu gì em cũng không đồng ý.”

“Nếu đã vậy, anh từ chối trả lời.” Cửa thang máy mở ra, Tả Kinh Thương rất lịch thiệp đưa tay mời cô ra.

Khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Minh Tề, mặt trời vừa khuất núi, ráng chiều đỏ nhạt vương lại cuối chân trời. Vì buổi chiều có một trận mưa to nên không khí rất mát mẻ. Sau tiết lập thu lại có mưa rơi, nên cả ngày mát mẻ, tiếng ve thưa thớt, mùa hạ cũng dần qua. Đây là lần đầu tiên Tả Kinh Thương tới Minh Tề, nên theo thói quen, anh ngồi xem bản đồ Minh Tề rất lâu, còn Thư Tầm thì ngủ gật một mạch từ đầu đến cuối.

Trong khi làm việc, hai người đều rất ăn ý, tiếp tục giữ khoảng cách với nhau, đến trao đổi ánh mắt cũng ít hơn, mỗi người kéo vali hành lý của mình, gặp những cảnh sát được cử tới đón cũng chỉ hờ hững gật đầu chào. Cho tới khi, một giọng nói sang sảng, quýnh đôn lại lẫn mấy phần hưng phấn do một người rất cao trong số những người tới đón thốt lên: “Thư... Chị Thư Tầm.”

Thư Tầm đưa mắt nhìn lên, tìm kiếm khởi nguồn của giọng nói ấy, một chàng trai trắng trẻo mặc áo phong đang mỉm cười, lúm đồng tiền ở hai bên má khiến cậu càng thêm tuấn tú khôi ngô, khuôn mặt nhìn rất quen, chắc chắn cô đã từng gặp ở đâu đó, cô nghĩ ngợi một thoáng, bỗng chớp ánh mắt hiện lên sự vui mừng: “... Tiểu Nặc đó à?”

Âu Dư Nặc, còn trai của giáo sư Âu Chí Hàm – đồng nghiệp cũ của ông Thư Hồng, nhỏ hơn Thư Tầm một tuổi, ông Âu Chí Hàm là người Minh Tề, sau này về dạy tâm lý học ở Đại học Minh Tề, cả nhà cũng chuyển về Minh Tề. Lúc Thư Tầm học trung học cơ sở, từng tới dạy kèm cho Dư Nặc môn toán, sau khi giáo sư Âu chuyển đi, hai nhà cũng ít qua lại, nếu không cố ý nhắc lại, Thư Tầm còn không nhớ rõ về gia đình họ, cũng chưa từng nghe cha cô nói Dư Nặc làm cảnh sát. Không ngờ cậu nhóc Dư Nặc thấp bé, da đen thời trung học, bây giờ lại trở nên đẹp trai như vậy.

Đội trưởng Tiền phụ trách tiếp đón hai người khẽ ho một tiếng, Âu Dư Nặc vội vàng đổi giọng, gọi “Cô Thư.”

Vi đội trưởng Tiền ngồi trên một chiếc xe khác, Âu Dư Nặc ngồi cùng xe với Tả Kinh Thương và Thư Tầm, cậu ta thoải mái hơn, sau một lúc hỏi thăm về tình hình gần đây của Thư Tầm, Âu Dư Nặc tiếp tục kể, rằng cha cậu ấy – ông Âu Chí Hàm bây giờ không hướng dẫn chó sinh viên chưa tốt nghiệp nữa, mẹ cậu ấy đã về hưu, tối hôm nào cũng ra ngoài tập múa quảng trường*, còn định dạy cậu ấy múa nữa. Một lát sau, dường như cậu ấy chợt nhớ ra, “Đúng rồi, em trai Thư Phóng nhà chị đang học trường đại học nào? Học năm thứ mấy rồi?”

*Múa quảng trường: Là những bài múa có nhiều người tham gia ở Trung Quốc, rất phổ biến với các bài tập nhẹ nhàng giúp cơ thể khỏe mạnh, minh mẫn hơn, phù hợp cho người cao tuổi.

Tả Kinh Thương vẫn luôn im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ từ đầu tới giờ, nghe vậy, ánh mắt anh tối đi.

Còn Thư Tầm thì lại trả lời một cách bình thản: “Tiểu Phóng đã phạm sai lầm... cho nên không học đại học.”

Như vậy cũng không tính là nói dối.

Dư Nặc hiểu “phạm sai lầm” thành “không thi đỗ đại học” như lẽ đương nhiên, vội vàng an ủi: “Không học đại học cũng không sao, thời buổi này, biết kiếm tiền là được! Nhìn Tiểu Phóng vậy thôi, nhưng rất thông minh nhanh nhẹn, sau này có khi còn giỏi giang hơn chúng ta ấy chứ.”

Thư Tầm gượng cười, buồn bã nói: “Nếu Tiểu Phóng ngoan ngoãn bằng một nửa cậu, chúng tôi đã không phải lo lắng cho nó như thế.”

Ấu Dư Nặc không hiểu được nỗi khổ tâm trong câu nói ấy, chỉ cười: “Chị Thư Tầm, chị nói câu này nghe y như bà nội em ấy, chị chỉ hơn em có một tuổi thôi, em mà muốn theo đuổi chị, cũng không ai phản đối đâu.”

“Tôi phản đối.” Tả Kinh Thương bất chợt thốt lên, khiến Thư Tầm giật nảy mình, cảnh giác nghiêng đầu, quảng cho anh một ánh mắt cảnh cáo, đừng có nói lung tung trong lúc đang làm việc, khiến tất cả mọi người đều bối rối thì không hay. Lqđôn Còn Tả Kinh Thương thì ung dung cởi cúc ở cổ áo sơ mi, dưới ánh mắt chăm chú đầy khó hiểu của Ấu Dư Nặc, anh nói, “Chờ vụ án này kết thúc, cậu theo đuổi cô ấy cũng chưa muộn.”

Ấu Dư Nặc bật cười hớn hở, trước giờ cậu luôn là người thân thiện dễ gần, chẳng bao giờ ngại ngùng khi gặp người lạ, “Giáo sư Tả vui tính quá, khiến tôi chẳng biết phải đối đáp thế nào nữa.”

Tả Kinh Thương nói tiếp với vẻ mặt càng thêm lạnh lùng và giọng điệu giải quyết việc công: “Báo lại cho Cục cảnh sát thành phố, tôi cần một phòng làm việc riêng, ngoài ra, mang cho tôi toàn bộ báo cáo khám nghiệm tử thi.”

“Toàn bộ...?” Ấu Dư Nặc chưa hiểu.

“Báo cáo khám nghiệm tử thi, khám nghiệm vết thương của nạn nhân Thái Hiểu Định và ba nạn nhân trong ‘Vụ án ruy băng giết người hàng loạt’ trước đây.”

“Được, để tôi nói với Tiểu Chúc tiếng.” Dứt lời, Ấu Dư Nặc gọi điện thoại, oang oang nói: “Này người đẹp, giáo sư Tả mà cô ngày đêm mong nhớ đã đến rồi, cô cũng thông minh đấy, mau nộp đồng tài liệu mà cô đã chuẩn bị xong từ trước cho anh ấy đi.”

Sau khi cúp máy, Ấu Dư Nặc ngoảnh lại nói với Tả Kinh Thương: “Đó là một cô gái ở phòng pháp y của chúng tôi, rất xinh đẹp, thuộc nằm lòng tất cả các vụ án anh từng phá giải, đối xử với ai cũng lạnh lùng, nhưng chỉ cần nhắc tới anh là hai mắt sáng rực lên. Ha ha, tôi nói quá nói quá đấy... Cô ấy tên là Chúc Minh Nghiên, quả thực không ngờ người như cô ấy lại làm trong ngành pháp y...”

Trong những lời giới thiệu liên miên không nghỉ của Ấu Dư Nặc, Thư Tầm liếc mắt nhìn Tả Kinh Thương, anh vẫn rất bình thản, dù sao sự sùng bái, thậm chí ái mộ như vậy, những năm qua anh đã gặp không biết bao nhiêu lần, chẳng qua điều khó hiểu là, tại sao anh lại đón nhận tình cảm của một người không có khuôn mặt xinh đẹp nhất, tính cách cũng không đáng yêu... như cô.

Không phải Thư Tầm tự ti, mà bởi vì khi học đại học, những nữ sinh được phong là hoa khôi của các trường đại học xung quanh, đều từng công khai thổ lộ tình cảm với thầy Tả Kinh Thương của Đại học Điều tra hình sự, tất cả mọi người đều biết.

Đội điều tra hình sự Cục cảnh sát thành phố tăng ca là chuyện như cơm bữa, khi xe đón Tả Kinh Thương và Thư Tầm từ sân bay về đến tòa nhà chi đội thì đã là hơn tám giờ tối, rất nhiều cảnh sát của chi đội còn chưa ăn cơm, đèn đuốc ở văn phòng vẫn sáng choang. Vừa đặt chân xuống xe, từ xa đã thấy một bóng dáng yêu kiều đứng đợi ở cửa chi đội, đường cong mềm mại của cơ thể thấp thoáng dưới áo blouse trắng.

“Đó chính là Tiểu Chúc.” Ấu Dư Nặc nhỏ giọng nói.

Thư Tầm nhìn qua, lòng bỗng thấy hoảng hốt một cách khó hiểu, cô vội hít sâu, cố giữ bình tĩnh bước về phía phòng tiếp khách của chi đội, Chúc Minh Nghiên quả thực giống như lời miêu tả của Âu Dư Nặc, là một mỹ nhân hiếm thấy trong hàng ngũ cảnh sát, ánh mắt trong sáng mà linh hoạt, đuôi mắt hơi nhếch lên khiến người ta nhìn vào là khó quên. Trong khắp thế gian, những người được gọi là mỹ nhân không phải là ít, nhưng cả đời có thể gặp được bao nhiêu, đành xem duyên phận thế nào.

Bọn họ vừa đi đến cửa, Chúc Minh Nghiên đã bước tới, ánh mắt tuyệt đẹp sáng lên, lễ phép đưa tay về phía Tả Kinh Thương, “Chào anh, giáo sư Tả! Tôi là một trong số nhân viên pháp y phụ trách vụ án này – Chúc Minh Nghiên, rất vui vì anh đã tới chỗ chúng tôi để chỉ đạo công tác, hi vọng chúng ta.... hợp tác vui vẻ.”

Giọng điệu rất khách sáo, lịch sự, chỉ là ánh mắt của cô ấy khi nhìn Tả Kinh Thương biểu lộ quá rõ sự ái mộ tôn sùng.

Tả Kinh Thương cũng đưa tay ra, “Hợp tác vui vẻ.” Nói xong, tay chạm nhanh vào tay Chúc Minh Nghiên, sau đó rút về.

“Cô Thư, chào cô.” Chúc Minh Nghiên chuyển sang nhìn Thư Tầm, nhưng lời chào hỏi giản lược đi rất nhiều, ánh mắt cũng lạnh nhạt hơn.

Thư Tầm gật đầu, chỉ khẽ nhếch khóe môi.

Chúc Minh Nghiên dẫn Tả Kinh Thương đi về phía thang máy, Thư Tầm thầm nghĩ, có lẽ cô không nên cố gắng che chúc đi lên thì tốt hơn, nên cố ý đi chậm chậm lại đằng sau. Lê quýdon Âu Dư Nặc lại rất quan tâm cô, chắc do hai người từng là bạn, cậu vẫn đi cạnh Thư Tầm, nói muốn dẫn cô đi thăm một vòng quanh chi đội trước, rồi lại hỏi cô có thấy mệt không, có muốn về khách sạn nghỉ ngơi không.

“Tôi về khách sạn trước đây.” Thư Tầm quay người ra về, lại ngoảnh đầu nói với Âu Dư Nặc: “Nếu ngày mai không bận, tôi sẽ đến nhà cậu chơi, đến Minh Tề mà không tới thăm hỏi giáo sư Âu thì thật chẳng ra làm sao.”

Âu Dư Nặc nhướng mày, “Đương nhiên là được rồi, mẹ em chắc sẽ vui lắm đây, kiểu gì cũng làm hẳn một bàn món ăn ngon chờ chị tới, có khi còn dạy chị múa quảng trường ấy chứ.”

Còn Tả Kinh Thương... Thư Tầm thở dài trong lòng, anh cứ tiếp tục hợp tác vui vẻ với người đẹp pháp y đi thôi.

Chúc Minh Nghiên nhìn bóng lưng đang miệt mài nghiên cứu hồ sơ vụ án của Tả Kinh Thương, anh đã ngồi đó đọc tài liệu một cách chăm chú, chẳng màng đến ai suốt hai tiếng đồng hồ. Chúc Minh Nghiên đổ ly trà Phổ Nhĩ* đã nguội đi, chậm chậm đi lấy trà hoa nhài đã chuẩn bị trước từ trong tủ lạnh, đổ thêm nước sôi, chờ tới khi hương thơm lan tỏa, nước trà trong chén trở nên xanh trong, mới bưng ly trà tới chỗ Tả Kinh Thương, dè dặt nói: “Giáo sư Tả, anh uống nước đi.”

*Một loại trà truyền thống nổi tiếng của Trung Quốc, được sản xuất chủ yếu ở vùng Vân Nam, Trung Quốc.

Chén trà này rất đặc biệt, thân chén mượt mà uyển chuyển, màu xanh biếc hòa với màu trắng sữa ở miệng chén, lại như có mấy phần cổ điển của phong cách hoài cổ đang được ưa chuộng. Minh Tề nổi danh là chốn Cổ đô, sở hữu kỹ thuật chế tác gốm sứ thủ công số một số hai cả nước, không thịnh hành các trò giải trí như: thưởng trà, cà phê, trò chơi sa bàn, thoát khỏi phòng kín... giống với các thành phố khác, mà phổ biến việc tự làm đồ gốm, từ đường lớn đến ngõ nhỏ, đâu đâu cũng có thể bắt gặp các cửa hàng cung cấp dịch vụ tự chế tác đồ gốm. Chén trà này là tác phẩm mà Chúc Minh Nghiên tâm đắc nhất, tổng cộng làm hai chiếc, một chiếc cô dùng để uống trà hàng ngày, chiếc còn lại vẫn luôn cất kỹ, vậy mà hôm nay lại lấy ra cho Tả Kinh Thương dùng.

Trong “Hồng Lô Mộng,” Lâm Đại Ngọc lấy chiếc chén ngọc xanh mà mình thường dùng ra để pha trà cho Bảo Ngọc, khiến người đời bàn luận không dứt, có nhiều người nói rằng, điều này rõ ràng thể hiện Đại Ngọc đang ở nơi cửa Phật, nhưng lòng lại vương vấn chốn hồng trần.

“Cảm ơn.” Tả Kinh Thương trả lời qua quýt, đánh dấu thêm vài ký hiệu vào báo cáo khám nghiệm tử thi.

“Vụ án này có hiện trường sạch sẽ nhất trong tất cả các vụ án mà tôi từng tham gia điều tra.” Chúc Minh Nghiên xỏ hai tay trong túi áo blouse trắng, ngồi xuống ghế đối diện với Tả Kinh Thương, “Đương nhiên, ba vụ án trước đó tôi không tham gia điều tra, nhưng đã từng xem ảnh hiện trường, cũng cực kỳ sạch sẽ.”

“Không hẳn là như vậy.” Tả Kinh Thương sắp xếp các bức ảnh hiện trường theo thứ tự thời gian trên mặt bàn, “Vụ án Thái Hiểu Dịch bị sát hại, quần áo được cởi khi nạn nhân vẫn còn sống, không được dọn dẹp lại, mà vứt bừa bãi rác trong phòng tắm, có cái treo ở cửa, có cái lại vắt trên giá của bồn rửa tay, cơ thể nạn nhân cũng không được lau rửa sạch sẽ, dưới nách và trong lỗ tai có sữa tắm sót lại, tóc cũng còn ẩm ướt. Trong khi đó, ‘Vụ án ruy băng giết người hàng loạt’ được xác định do cùng một hung thủ gây nên, ba nữ nạn nhân đều được lau rửa rất cẩn thận sạch sẽ, quần áo cũng gấp gọn gàng, để ở một bên.”

Khi Tả Kinh Thương nói chuyện, Chúc Minh Nghiên chăm chú nhìn anh, chờ anh nói xong, lập tức gật đầu, “Tuy bốn nạn nhân đều tử vong do ngạt thở, nhưng cách thức sát hại lại không giống nhau. Ba nữ nạn nhân bị bó cổ bằng tay không, còn Thái Hiểu Dịch bị dây thừng siết cổ.”

“Mục đích chuyến đi lần này của tôi và Thư Tầm không phải để phá vụ án về Thái Hiểu Dịch, mà muốn tìm hiểu chân tướng ‘Vụ án ruy băng,’ nếu hung thủ thay đổi thủ pháp sát hại, vậy vụ án về Thái Hiểu Dịch là đầu mối quan trọng để lùng bắt hắn, nhưng tôi cho rằng, hung thủ của ‘Vụ án ruy băng’ sẽ không đột ngột thay đổi thủ pháp.” Tả Kinh Thương ngẩng đầu, vô cảm đón lấy ánh mắt của Chúc Minh Nghiên, “Tôi nghiêng về suy đoán vụ án Thái Hiểu Dịch có hung thủ là kẻ khác, không cần liên hệ xâu chuỗi với ‘Vụ án ruy băng.’ Chắc chắn hung thủ đã xem các bài báo trên mạng, lẽquýđôn định dùng thủ pháp giết người tương tự để tránh khỏi hiềm nghi, đáng tiếc hắn ta lại bỏ qua một điểm cực kỳ quan trọng — Cảnh sát không bao giờ công bố tất cả các chi tiết nhỏ của vụ án lên internet, thế nên hắn ta chỉ có thể bắt chước giống một phần. Nếu xem trên ảnh, thì thấy quả thực hắn ta đã làm rất giống, nhưng sau khi đọc báo cáo khám nghiệm hiện trường ‘Vụ án ruy băng,’ tôi phát hiện ra, hung thủ vụ án Thái Hiểu Dịch chỉ là một kẻ bắt chước đầy thất bại mà thôi.”

“Lẽ nào hung thủ của ‘Vụ án ruy băng’ đã mai danh ẩn tích rồi sao...” Chúc Minh Nghiên thở dài tiếc nuối.

“Muốn mai danh ẩn tích cũng không dễ dàng như vậy. Bởi vì...” Tả Kinh Thương cười nhạt, sự lạnh lùng dâng lên trong mắt anh, “Tôi đang ở đây.”

Chúc Minh Nghiên gật đầu một cách vô thức, cảm thấy trái tim như bị thứ gì đó bắn trúng, một trận ngạt thở ập đến ngay sau đó. Từ nhỏ đến giờ, khuôn mặt quá xinh đẹp và thành tích học tập xuất sắc khiến cô luôn đứng ở trên cao mà nhìn xuống hết thấy người đời, càng không lạ gì với việc đủ loại đàn ông bày tỏ tình cảm, ra sức lấy lòng cô. Trước đó, cô từng được nghe kể về tài hoa xuất chúng và khả năng phá án thần tốc của anh, lại nghe nói rằng bề ngoài của anh cũng không tồi, nên trong lòng cũng có thiện cảm hơn bình thường. Nhưng hôm nay tận mặt gặp anh, anh đâu chỉ có “bề ngoài không tồi!” anh phù hợp với mọi tiêu chuẩn trong ảo tưởng của phái nữ đối với nửa kia của mình, đẹp trai, cao lớn, dáng người cân đối, rất phong độ, khí chất thanh cao khiến anh càng nổi bật như vầng trăng sáng trên trời cao, chẳng phải chín tầng trời có thể bao trọn.

Một người đàn ông muốn chinh phục một người phụ nữ, cũng không cần phải dựa vào sự khác biệt sức mạnh, chỉ một lần nhử mày một nụ cười khê đã là quá đủ.

15. Q.4 - Chương 15: Lộ Diện Chính Danh*

*Chính danh: Là một từ xuất phát trong tác phẩm kinh điển của nhà Nho là “Luận ngữ.” Trong đó, Khổng Tử viết: Danh bất chính tắc ngôn bất thuận, ngôn bất thuận tắc sự bất thành. Ý nói muốn làm chuyện gì thì cần có danh nghĩa và lý do hợp lý, như vậy mọi việc mới thuận lợi. Hàm nghĩa cơ bản của Chính danh, là để tên và diện mạo vốn có của sự vật xúng với nhau, đạt đến sự hòa hợp tương xứng, sao cho phù hợp với chính nghĩa. Lqđôn Bởi vậy từ Chính danh thường được dùng để chỉ sự khẳng định thân phận, khẳng định trách nhiệm, có thể hiểu từ Chính danh là “Sửa lại danh nghĩa sao cho đúng và tương xứng với bản chất thực sự.” – Dịch theo Wikipedia Trung Quốc.

Thành phố Minh Tề, mười hai giờ đêm, tại hộp đêm Mộng Cửu Thiên, bầu không khí bắt đầu nóng dần lên. Ánh đèn mê loạn chiếu lên những cây cột trụ được tạo hình theo dáng vẻ phụ nữ đủ mọi màu sắc, trong

tiếng nhạc đập đình tai nhức óc, những cô gái trẻ yêu kiều xinh đẹp uốn éo vòng eo trên sàn nhảy, nhũ sáng lấp lánh giữa hai đầu lông mày càng khiến khuôn mặt họ rực rỡ xinh đẹp hơn mấy phần. Ở nơi này, không còn ai nhớ rõ tên thật của Lucy là gì, chỉ biết cô ta là sinh viên năm hai của một đại học nào đó, tới đây “Làm thêm ngoài giờ lên lớp.” Lucy bước xuống sân khấu, tháo mặt nạ, đã nhận được ngay vòng hoa, vương miện do khách tặng. Tại hộp đêm Mộng Cửu Thiên, cái được gọi là hoa, gấu bông và vương miện.... đều chỉ khác nhau ở tên gọi, đại diện cho số lượng tiền boia không giống nhau. Khách tặng vòng hoa thì có rất nhiều, còn khách tặng vương miện thì ít, để đáp lễ, cô ta sẽ tới uống vài ly rượu với khách, trò chuyện một hồi, nếu như may mắn, còn có thể bán được thêm rượu tây cho hộp đêm.

Lucy tiếp đón xong một bàn khách, bước vào nhà vệ sinh lộng lẫy sang trọng, hút một điếu thuốc ở khu nghỉ ngơi, rồi lấy từ trong túi xách Miu Miu* ra một thỏi son YSL** để trang điểm lại. Khi mới nhập học, lúc cha cô ta ở xa ngàn dặm, bắt cô ta điền vào đơn xin trợ cấp học phí, cô ta không bao giờ ngờ được rằng, một năm sau cũng vào ngày hôm ấy, cúp ngực A của cô ta đã biến thành cúp ngực D, có được các loại đồ dùng hàng hiệu đắt tiền mà bạn học không ai mua nổi, và số tiền tiêu vặt dùng hoài không hết.

*Một hãng thời trang cao cấp của Italy.

** Một hãng mỹ phẩm cao cấp của Italy.

Cô ta thấy những người bạn cùng phòng đến từ những gia đình bình thường nhìn cô ta bằng ánh mắt thương hại, còn bàn bạc muốn giúp cô ta nộp học phí, khiến cô ta tức giận vô cùng! Cô ta rất muốn hét vào mặt bọn họ, mấy người là cái thá gì chứ, cha tôi là phó xã trưởng đấy!

Tiền boia, tiền chiết khấu bán rượu tây, nếu như hôm nào có lên sân khấu biểu diễn, một buổi tối Lucy có thể kiếm được gần hai vạn tệ*. Hiện tại, mong muốn lớn nhất của cô ta là được đại gia bao nuôi, tuy không kiếm được nhiều tiền bằng bây giờ, nhưng ít ra cũng ổn định, hơn nữa còn có thể kiếm được nhà riêng, xe riêng.

*Tương đương khoảng 70 triệu Đ.

Cô ta đang suy nghĩ vấn đề thì quản lý đi tới, nhỏ giọng hỏi cô ta hôm nay có thể bán dâm được không. Giá để Lucy bán dâm là 6666 tệ, ở Mộng Cửu Thiên, giá cao nhất là 9999 tệ, thuộc về bốn ả gái lai, một trong số đó còn là nghiên cứu sinh. Lần trước có một đại gia rất giàu tới đây, nghe nói là ông chủ kinh doanh than, một phát gọi thẳng ba cô ả 9999 tệ.

Nói trắng ra, Lucy bị xem như một trong số người có giá rẻ nhất tại Mộng Cửu Thiên.

Cho dù có giá rẻ nhất, cũng đắt hơn gái đứng đường nhiều, nơi này đòi hỏi rất cao, mặt mũi xinh đẹp là chuyện khỏi phải bàn, nhưng ý nhất còn phải học đại học chính quy.

Lucy đồng ý, cầm mẫu giấy nhỏ ghi địa chỉ mà quản lý đưa cho, chỉnh trang lại một hồi bước ra khỏi Mộng Cửu Thiên. Địa chỉ ghi trên mẫu giấy là một khu biệt thự, ở ngoại ô thành phố Minh Tề, nghe nói là khu của nhà giàu. Lucy không hề nghi ngờ gì cả, vậy một chiếc taxi đi tới đó.

Thư Tầm đã nằm nghỉ từ sớm, nhưng lại không hề buồn ngủ, cho đến khi phòng đối diện có tiếng mở cửa đóng cửa, biết Tả Kinh Thương đã về khách sạn, cô mới thấy hơi buồn ngủ. Lấy điện thoại di động ra xem giờ, sao anh và vị tiểu thư pháp y kia có thể trò chuyện tới muộn như vậy? Mới thiêu thiêu ngủ, chuông báo tin nhắn lại vang lên, Tả Kinh Thương gửi tới một câu “Ngủ ngon,” như một hòn đá nhỏ rơi xuống mặt hồ, gợn lên lớp lớp sóng nhẹ.

Sáng sớm ngày hôm sau, các đội viên của tổ trọng án triệu tập buổi họp báo phân tích vụ án, tuyên bố một tin tức mang tính đột phá, năm nay Thái Hiểu Dịch hai mươi tư tuổi, là nhân viên của một công ty quảng cáo, ngày thường, ngoài việc đi làm, tới bar, thì cũng chỉ chơi game mà thôi. Họ tiến hành điều tra sâu vào các mối quan hệ xã hội của Thái Hiểu Dịch, phát hiện cô ta là loại phụ nữ sống buông thả, thường tới các quán bar hàng đêm, quan hệ mờ ám với nhiều người đàn ông khác nhau, nhưng chưa bao giờ thu tiền dịch vụ hoặc lấy tiền boia, thân phận của cô ta khác biệt rất nhiều so với các nạn nhân trong “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt,” họ đều là gái làng chơi chuyên nghiệp, còn cô ta cùng lắm được xem như một người phụ nữ phóng túng thường chơi tình một đêm mà thôi.

“Còn trẻ như thế mà đã không giữ mình!” Nguyên lão của tổ 1, tổ trưởng An Hải Hạp vừa hừ mũi khinh thường, vừa cảm thán với khuôn mặt ngán ngấm.

Mọi người bắt đầu anh một câu tôi một câu, bàn tán về quan điểm giải trí lệch lạc và quan niệm chọn vợ kén chồng của một vài thanh niên thời nay, nhất thời cả căn phòng trở nên ồn ào. Chúc Minh Nghiên vẫn không tham gia bàn luận, cho tới khi một giọng nói quen thuộc vang lên, cô mới ngẩng đầu.

“Kết quả xét nghiệm HIV của nạn nhân thế nào?” Tả Kinh Thương hỏi.

“Là âm tính.” Chúc Minh Nghiên dụi dằm đáp.

Thái Hiếu Dịch không bị nhiễm bệnh.

Không khí ồn ào dần lắng lại, mọi người tiếp tục trở lại với cụ án, Thư Tầm khẽ đẩy gọng kính đen thể hiện sự chín chắn, ngừng bút trong tay, nói: Tất cả vỏ bọc và thủ đoạn phản trình sát của hung thủ sau khi phạm tội đều nhằm che giấu thân phận. Trong vụ án Thái Hiếu Dịch, bằng cách mô phỏng ‘Vụ án ruy băng,’ hung thủ đã dời sự chú ý của cảnh sát sang vụ án với ‘Mục tiêu không có tính chất đặc biệt,’ nhờ đó mà xóa bỏ mối liên hệ của hắn với nạn nhân.”

“Tối hôm qua giáo sư Tả nói, vụ án Thái Hiếu Dịch không hề liên quan tới vụ án ruy băng.” Chúc Minh Nghiên liếc mắt nhìn Tả Kinh Thương, muốn giúp anh “giáng đòn phủ đầu,” bởi vì cô đã hỏi thăm được từ người quen làm ở Cục thành phố Lộ Châu, Tả Kinh Thương và Thư Tầm thực sự không hợp nhau.

Tối hôm qua? Ánh mắt Thư Tầm lạnh đi, nhưng chỉ một thoáng, cô đã nói tiếp như chẳng có gì xảy ra: “...Càng muốn xóa bỏ liên hệ, càng chứng tỏ mối quan hệ của hung thủ và nạn nhân cực kỳ thân mật. Trong báo cáo điều tra, chúng ta không phát hiện thấy Thái Hiếu Dịch có bạn trai cố định, nhưng cô ta có thể đi tắm mà không hề đề phòng, rồi điện thoại di động, ví tiền của cô ta đều không bị mất, chứng tỏ hung thủ là người có mối quan hệ thân thiết với cô ta, hẳn hiểu rõ cách bài trí và vị trí đặt camera của nhà nghỉ, suy ra trước đây hung thủ từng đến nhà nghỉ này, không có mâu thuẫn về mặt kinh tế với Thái Hiếu Dịch. Thái Hiếu Dịch là người ngoại tỉnh, sau khi tốt nghiệp đại học, một năm trước tới Minh Tề làm việc, trong một năm này, tất cả những người có liên hệ với cô ta đều phải lần lượt điều tra, đặc biệt là những đối tượng tình một đêm.”

Âu Dư Nặc nghe xong, nâng cằm nói: “Nếu có thể thu hẹp phạm vi điều tra hơn nữa thì tốt...”]

Thư Tầm ngẫm nghĩ một thoáng, “Đêm hôm ấy, hung thủ cùng chơi rờ một quán bar với Thái Hiếu Dịch vào tầm 0 đến 2 giờ đêm, uống rượu với nhau, ngồi đến lúc quán đóng cửa mới ra về, cao khoảng 1m65-1m75cm, có đeo túi xách, mặc quần áo bình thường, không hề nổi bật.”

Mọi người nghe xong, đều quang sang nhìn Tả Kinh Thương với ánh mắt trưng cầu ý kiến. Mục đích khi đến Minh Tề của Tả Kinh Thương không phải vì phá vụ án Thái Hiếu Dịch, lêquýđôn,n anh đã tập trung toàn bộ vào ‘Vụ án ruy băng giết người hàng loạt,’ cho nên vụ án này để Thư Tầm thử sức cũng được. Anh hơi kiểm chế, liếc nhìn Thư Tầm, nói: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, An Hải Hạp đứng lên, bắt đầu phân công, “Vậy tiếp theo, chúng ta phân công thế này...”

“Tổ trưởng An!” Cảnh sát Vũ Ba của bộ phận kỹ thuật vội vã đẩy cửa bước vào, “Trung tâm chỉ huy 110 vừa nhận được tin báo của nhân dân, phát hiện được một nữ thi thể ở thôn Miêu Tỉnh vùng ngoại thành, khóa thân, tay chân bị trói bởi ruy băng!”

An Hải Hạp kinh ngạc đến há mồm, phải hiểu rằng, Vụ án ruy băng giết người hàng loạt’ đã xảy ra cách đây khá lâu, vụ án gần đây nhất cũng xảy ra từ năm năm trước. Bây giờ còn chưa tới một tháng, Minh Tề lần lượt lại xảy ra hai vụ án có liên quan tới ‘ruy băng,’ cho dù hung thủ trước đây tái xuất giang hồ, hay có kẻ khác bắt chước làm theo, đều là những tội ác động trời.

Thư Tầm và Tả Kinh Thương thăm trao cho nhau ánh mắt kinh ngạc, rồi nhanh chóng cùng tổ trọng án tới hiện trường.

Mấy chiếc xe cảnh sát rú còi lao nhanh về phía tây ngoại thành Minh Tề. Trên xe, Âu Dư Nặc không nhìn được, bèn hỏi Thư Tầm: “Vừa rồi chị nhắc tới chiều cao, cách ăn mặc..., nhưng làm sao chị biết kẻ sả hại

Thái Hiếu Định là người như vậy?”

“Hung thủ rất hợp rơ với Thái Hiếu Định, hơn nữa từng phát sinh quan hệ với cô ta không chỉ một lần, cho nên Thái Hiếu Định mới cho rằng hung thủ là người đáng tin cậy. Hung thủ đã có âm mưu từ trước, ở quán rượu đòi Thái Hiếu Định đến, để không phải thuê phòng quá sớm, khiến nhân viên phục vụ ở quầy lễ tân chú ý, hẳn ta cố ý đợi đến tầm 0 đến 2 giờ đêm, vờ như “tình cờ” gặp Thái Hiếu Định, trò chuyện uống rượu với cô ta, rồi một trong hai người đề nghị phát sinh quan hệ. Hẳn ta rất tự nhiên để Thái Hiếu Định đi thuê phòng trước, như vậy có thể tránh khỏi việc cùng xuất hiện với Thái Hiếu Định trong phạm vi camera có thể quay được ở trước quầy lễ tân. Hung thủ cần một túi gì đó để đựng dây thừng, găng tay vv..., nhưng đàn ông đeo ba lô nhìn rất quái dị, tới quán bar lại không thể xách theo cặp công văn, cho nên nhằm không khiến người khác chú ý, hẳn ta mặc hết sức bình thường. Còn chiều cao... Thái Hiếu Định cũng không thấp, tôi chỉ cảm thấy, nếu hẳn ta rất cao lớn thì có thể bóp chết Thái Hiếu Định mà không cần dùng dây thừng.” Thư Tầm nói xong, liếc nhìn Tả Kinh Thương bằng ánh mắt đề phòng, cũng may anh vốn không có ý định phản bác cô, nhưng sự im lặng hiếm thấy ấy vẫn khiến người ta cảm thấy không bình thường.

Âu Dư Nặc không khỏi gật đầu, lại không nhận được khen: “Chị Thư Tầm vẫn thông minh đến nỗi khiến người ta mặc cảm tự ti y như ngày xưa. Nhưng mà không biết hôm nay phải đến hiện trường bao lâu nữa, bữa cơm tối nay của mẹ em đành bay theo chim bồ cô thôi.”*

*Ý chỉ lỗ hèn.

Tả Kinh Thương ho nhẹ một tiếng, Thư Tầm nhắm mắt lại, hơi bất đắc dĩ nói: “Giáo sư Tả có ý kiến gì không?”

“Động cơ của hung thủ.” Tả Kinh Thương đáp, “Tại sao hẳn lại muốn giết Thái Hiếu Định.”

Âu Dư Nặc duỗi hai ngón tay, “Không thể vì cướp tiền được, vậy chỉ còn vì tình hoặc báo thù. Thái Hiếu Định không có người yêu cố định, hung thủ lại theo cô ta đi thuê phòng bữa bãi như thế, cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì, vì yêu nên sinh hận đến mức muốn giết người, cũng nặng tình nặng nghĩa quá. Tôi thấy... có lẽ là để báo thù.”

Chúc Minh Nghiên cũng khinh thường, chen ngang nói: “Cô ta lại đi thuê phòng với một kẻ thù hận cô ta đến cực điểm, EQ* thấp thật đấy.”

*Chỉ số cảm xúc, thể hiện sự thấu hiểu bản thân và thấu hiểu người khác, là khả năng nhận thức, hiểu, và truyền đạt cảm xúc.

Âu Dư Nặc suy nghĩ một thoáng, mắt sáng lên: “Cần phải điều tra kỹ đời sống riêng của Thái Hiếu Định, có khi cô ta thích tự quay video XXX, còn tung lên internet khoe khoang khắp nơi, lại không làm mờ khuôn mặt người ta, kết quả là bị bạn gái của hung thủ xem được, giận dữ đến mức muốn chia tay với hẳn ta.”

“Mấy chuyện kiểu này chỉ có đàn ông các người mới thích thôi.” Rõ ràng Chúc Minh Nghiên không cho là đúng. Lqđôn “Làm gì có người phụ nữ nào thích rêu rao việc bản thân buông thả trong chuyện nam nữ cơ chứ?”

Âu Dư Nặc bĩu môi, “Sin hoạt cá nhân của Thái Hiếu Định hỗn loạn như thế, ai mà biết được cô ta có sở thích nào khác người không?”

“Sáng mai tới bộ phận kỹ thuật hỏi xem, tình hình khôi phục dữ liệu ở điện thoại di động của Thái Hiếu Định đến đâu rồi.” Thư Tầm lại rất tán đồng ý kiến của Âu Dư Nặc.

Đi qua một quãng đường dài, từ những tòa nhà cao tầng san sát tới vùng thôn quê cỏ cây rậm rạp, sau khoảng một tiếng đồng hồ, xe tới thôn Miêu Tĩnh, dừng trước một căn nhà nhỏ đang tụ tập rất nhiều người, người dân trong thôn vừa kích động vừa hoảng sợ miêu tả cho cảnh sát tất cả những gì họ chứng kiến.

Thư Tầm và Tả Kinh Thương đi ủng chuyên dụng, đeo găng tay, khẩu trang bước vào hiện trường, tất cả khung cảnh trước mắt đều giống hệt với những hiện trường trong “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt,” khiến người ta có cảm giác trở lại chốn cũ. Thi thể nữ nạn nhân nằm giữa giường gỗ, giường trải ga màu trắng, quần áo của cô ta được gấp gọn gàng, để ở một bên, xõa tóc, cổ còn vết bầm vì bị bóp một cách tàn nhẫn, bị hung thủ sắp xếp thành dáng vẻ ngủ say bình thường, hai tay đan vào nhau, đặt trước ngực, mười

ngón tay nắm lấy nhau như đang cầu nguyện, một dải ruy băng rộng chùng một ngón tay cái buộc trên cổ tay của cô ta, thắt thành hình nơ bướm.

Hiện trường vô cùng sạch sẽ, không có dấu vết xô xát. Nhân viên khám nghiệm hiện trường đang lấy dấu chân, Tả Kinh Thương nhìn khóa cửa một hồi, thấy khóa cửa đã cũ kỹ rỉ sét, đã bị người ta phá hỏng từ lâu.

Trước đây, nơi phát hiện ra thi thể của “Vụ án ruy băng” đều ở trong những nhà nghỉ quản lý lỏng lẻo, còn thi thể lần này lại bị đặt trong một căn nhà nhỏ.

Trong lúc mọi người đang bận rộn tìm khám nghiệm hiện trường, cảnh sát dẫn tới hai người đàn ông và một phụ nữ, giới thiệu: “Đây là người dân trong thôn đã phát hiện ra thi thể, đây là chủ nhân của căn nhà nhỏ này.”

Hai người đã phát hiện ra thi thể - một đàn ông và một phụ nữ dìu nhau, có lẽ là đôi vợ chồng, bọn họ có vẻ rất kích động, anh một lời tôi một lời, nói năng lộn xộn. “Đây là lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy người chết! Không không, là người chết kiểu này!”, “Mới sáng sớm, con nhà tôi đã đi chơi đầu mất, tôi gọi nó về ăn sáng, tìm mãi không thấy, tôi mới tới chỗ trẻ con hay tụ tập này để tìm, nhưng hôm nay cửa cũng không đóng, tôi đi vào nhìn một cái, ôi! Còn tưởng con gái nhà ai lại ngủ với đàn ông thế này.”, “Tôi nghĩ con cái nhà ai mà chẳng biết xấu hổ gì cả, đứng ở cửa gõ một hồi cũng không thấy ngồi dậy. ai mà ngờ được người đó lại là người chết!”, “Chúng tôi vội đi tìm trưởng thôn, trưởng thôn tới xem xét, bảo chúng tôi không nên đi vào, rồi ông ấy gọi điện báo cảnh sát.”

Chủ nhân căn nhà là một người đàn ông trung niên, không giống với người trong thôn, mặc sơ mi quần tây, đeo kính, xem ra rất có học thức. “Đồng chí cảnh sát, người chết trong nhà không liên quan gì đến tôi hết! Hôm nay nhận được điện thoại của các vị, tôi mới tới đây, còn chìa khóa... chìa khóa có lẽ đang để ở nhà tôi, nhưng khóa ở cái cửa này không cần chìa cũng mở được. Đây là nhà cũ ông cố để lại cho tôi, tôi đang ở trong thành phố, vốn không có ý định về đây ở. Sao lại đến nông nổi này!”

Âu Dư Nặc cầm một cuốn sổ, ghi lại những tin tức có ích, “Mấy người nói trẻ con trong thôn thường hay tới đây chơi sao?”

Hai vợ chồng gật đầu liên tục.

Người đàn ông đeo kính tỏ ra bất mãn, lẩm bẩm nói, “Chẳng phải sân nhà của các người, đã bảo bao nhiêu lần rồi, thế mà còn suốt ngày để trẻ con chạy vào chơi?”

Tả Kinh Thương cầm cái khóa cửa đã hỏng, bước tới trước mặt hai vợ chồng họ, “Dạo gần đây có người ngoài tới nơi này không?”

“Người ngoài là thế nào?”

“Là người ngoài thôn.”

“Tới thì có tới, có người đi ô tô đến, có cả sinh viên đại học, nhưng chúng tôi không quen biết họ, cũng không biết lai lịch ra sao nữa.”

Một cảnh sát đi tới, báo cáo với An Hải Hạp, “Chứng minh thư của nạn nhân ở trong túi xách, điều tra ra ngày được, nạn nhân là Dương Ngọc Tiệp, lqđ học sinh năm thứ hai của một trường đại học ở Minh Tề, là người ngoại tỉnh, nguyên quán ở huyện Cửu An, là sinh viên xuất thân từ hộ nghèo.”

“Cô ta không giống sinh viên nghèo chút nào.” Thư Tầm cầm túi xách của Dương Ngọc Tiệp, lấy tiền từ bên trong túi ra, “Túi xách hiệu Miu Miu, giá ít nhất tám ngàn tệ* bên trong có son môi hiệu YSL, mascara hiệu Dior và ví tiền hiệu Coach, đều là hàng xịn, dùng điện thoại Iphone 5s gold, ngoài ra, trong ví còn một xấp tiền, ít nhất là năm ngàn tệ**— từng đấy thứ gộp lại, đủ để trả học phí của cô ta.”

*Khoảng 28 triệu Đ.

**Khoảng 17,5 triệu Đ.

“Ba nạn nhân trước của ‘Vụ án ruy băng’ đều là gái làng chơi, có lẽ Dương Ngọc Tiệp cũng có nhiều thân phận, thử đi điều tra xem cô ta có làm nghề phụ kia không.” Tả Kinh Thương nâng đầu của thi thể, sờ thử

tóc của nạn nhân, xoa xoa ngón tay, thấy hơi dính dính, “Nạn nhân đã được tắm rửa, thân thể tuy có phát sinh quan hệ tình dục, nhưng tóc sau đầu còn hơi ẩm ướt. Trong căn nhà này vốn không có điện và nước, cũng không thấy có thùng nước nào cả, không có điều kiện để tẩy rửa thi thể, e rằng đây không phải là hiện trường đầu tiên. Hung thủ giết người xong, sau đó mới chuyển thi thể đến nơi này, vì giết người, chuyển thi thể đều vào tầm rạng sáng, nên hẳn ta vốn không lo có người đột nhiên xông vào.”

“Ba nạn nhân của ‘Vụ án ruy băng’ đều bị giết chết trong nhà nghỉ, không bị di chuyển thi thể đi nơi khác, chẳng lẽ lại có kẻ bắt chước cách gây án?” Âu Dư Nặc quả thực sắp phát điên, kẻ bắt chước gây án cứ tiếp nối nhau, tại sao đều tập trung vào tháng này thế, lẽ nào tháng tám là tháng đặc biệt?

“Không, có lẽ hung thủ của vụ án này mới là hung thủ thật sự của ‘Vụ án ruy băng.’ Chúc Minh Nghiên xỏ hai tay trong túi áo blouse trắng, “Quần áo được gấp lại gọn gàng, cách thắt ruy băng cũng giống hết với ‘Vụ án ruy băng.’ Ở vụ án Thái Hiểu Dịch lần trước, nhằm bắt chước ‘Vụ án ruy băng’ để khiến chúng ta ngộ nhận, tưởng nhầm hung thủ xuất hiện trở lại, nhưng vì một vài nguyên nhân mà trình độ gây án giảm sút. Nhưng vụ án này lại khiến chúng ta hiểu ra, hung thủ vẫn cố chấp với thủ pháp gây án cũ của mình, lấy đó mà khiêu khích chúng ta.”

Bên ngoài chợt có mấy con quạ đen bay qua, kêu lên từng tràng âm thanh quái dị, cho dù đã tới không biết bao nhiêu hiện trường vụ án, người trong tổ trọng án vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu. Mọi người bận bịu khám nghiệm điều tra, không gian tĩnh lặng hồi lâu.

“Nói hẳn muốn khiêu khích, không bằng nói hẳn muốn Chính danh thì sẽ đúng hơn.” Thư Tầm nói, “Mấy hôm trước xảy ra vụ án kia, cư dân mạng nói rằng hung thủ của ‘Vụ án ruy băng’ lại tái xuất giang hồ, hung thủ của ‘Vụ án ruy băng’ làm sao mà chịu được điều này? Trong mắt hẳn, vụ án Thái Hiểu Dịch vừa non nớt vừa vụng về, không thể nào so sánh được với hẳn, việc mà hẳn có thể làm chính là gây án lần thứ tư, để chứng minh cho cảnh sát và toàn bộ cư dân mạng thấy rõ, đầu mới là ‘Vụ án ruy băng giết người hàng loạt’ thực sự.”

“Chị Thư Tầm, sao chị biết được những điều này nhỉ? Không thể tưởng tượng nổi nữa.” Âu Dư Nặc nói.

An Hải Hạp không nhịn được, đập vào gáy Âu Dư Nặc một phát: “Phải gọi là cô Thư!”

Âu Dư Nặc bĩu môi, “Lúc em quen chị ấy, chị ấy cũng chỉ là học sinh trung học...”

Thư Tầm không để ý tới câu nói hài hước của Âu Dư Nặc, tiếp tục nói: “Mấy vụ án trước, hung thủ từng để lại dấu vân tay, nhưng những vân tay đó chỉ là bằng chứng để khẳng định hung thủ, không thể từ đó mà suy ra thân phận của hẳn. Sau khi tắm rửa cho thi thể xong, hẳn mới đưa tới nơi này, tôi tin rằng ở đây cũng không có dấu vân tay của hẳn, hẳn sử dụng các biện pháp an toàn, nên trên thi thể cũng không có tinh dịch. Có rất nhiều sát thủ biến thái đều mong mỗi một lần phạm tội hoàn mỹ, hẳn ta cũng thế.”

“Sát thủ biến thái?” Một cảnh sát lặp lại lời cô, “Không ngờ ở địa phận quản lý của chúng ta cũng có loại người như vậy.”

“Hung thủ có thể sát hại bất cứ người phụ nữ nào rồi sắp xếp theo dáng vẻ mà hẳn muốn, nhưng hẳn lại chỉ chọn những người phụ nữ làm gái làng chơi.” Tả Kinh Thương nhìn thi thể được sắp xếp đầy mỹ cảm kia, bước chậm chậm, “Hung thủ có một tình cảm đặc biệt với những người phụ nữ làm nghề này, hẳn ta định nghĩa hành vi của mình là thanh tẩy hay cứu rỗi. Thi thể sạch sẽ, nhìn như đang cầu nguyện, ruy băng thắt hình nơ bướm tượng trưng cho sự ngây thơ đáng yêu, trái ngược hoàn toàn với nghề nghiệp của một cô gái làng chơi, vì trong quan niệm của người Trung Quốc, nghề này vừa xấu xa, vừa dơ bẩn.”

Thư Tầm gật đầu, “Trong ‘Vụ án ruy băng,’ khi nạn nhân được phát hiện đều mới tử vong vài tiếng đồng hồ, trừ việc xuất hiện ‘Hồ máu tử thi’* cũng không xuất hiện thêm những dấu vết khiến người ta thấy quá khủng khiếp, chứ đừng nói là thối rữa, thối rữa, có giới bộ... Những hung thủ bình thường sau khi giết người, đều hi vọng thi thể được phát hiện càng muộn càng tốt, nhưng tên hung thủ này lại không như thế. Nơi mà hẳn chọn để ra tay sát hại và vứt thi thể đều không kín đáo, trong vòng 12 giờ, thi thể tất sẽ bị người khác phát hiện. Trong báo cáo điều tra có ghi rõ, thậm chí hẳn ta còn mập mờ gọi điện cho cảnh sát, thông báo nơi nào có thi thể của nạn nhân.” Thư Tầm bước tới chỗ đặt thi thể, nói tiếp: “Hung thủ biết đây là một căn nhà nhỏ bỏ hoang, trong gian phòng có rất nhiều đồ vật bằng gỗ, sau khi đặt thi thể ở đây chỉ việc dùng một mối lửa đốt cháy hết là xong, còn có thể hủy tang vật, nhưng hẳn lại không làm vậy, cũng không

ngại để lại dấu chân. Lêquýđôn.n Có lẽ hẳn cho rằng, hiện trường mà hẳn tạo ra tuyệt đẹp, thậm chí còn là một tác phẩm nghệ thuật cần được triển lãm, được thưởng thức.” Thư Tầm nói chậm lại, nhấn mạnh, “Dùng hành vi giết người để thỏa mãn khát vọng dị dạng trong tâm lý của bản thân, đó chính là một sát nhân biến thái. Hẳn không phải kẻ lưu manh bình thường, mà cực kỳ hiếu thắng, có quan niệm riêng biệt về “nghệ thuật,” hơn nữa rất thông minh.”

*Tiếng Latinh: livor mortis, tiếng Anh: postmortem lividity, hypostasis, suggillation là một dấu hiệu của sự chết. Đó là khi máu tụ lại ở phần dưới cơ thể và làm màu da biến thành màu đỏ hơi tím. Nguyên nhân là khi tim ngừng đập và máu ngừng tuần hoàn, lqđôn các hồng cầu nặng sẽ chìm xuống xuyên qua huyết tương dưới tác động của trọng lực. Hô máu tử thi bắt đầu sau 20 phút đến ba giờ đồng hồ tính từ thời điểm chết và đông lại trong mao mạch trong bốn đến năm giờ đồng hồ. Sắc tím trên da đạt mức cực đại trong khoảng sáu đến 12 giờ đồng hồ. lqđôn.n Màu da đỏ đậm đến độ nào là tùy thuộc vào mức độ giảm sút hemoglobin trong máu. Sự đổi màu da không diễn ra tại các vùng cơ thể tiếp xúc với mặt phẳng hoặc đồ vật khác, bởi tại các vùng đó mao mạch bị nén. Khi xác phân hủy, máu thấm qua thành mạch máu và gây biến màu các mô. Đây là nguyên nhân màu sẫm trên da được cố định – Theo wikipedia.

“Tôi không nghĩ thế.” Tả Kinh Thương – người vốn đã đồng ý với Thư Tầm, không bao giờ đổi nghịch với cô, lúc này lại không giữ lời.

Thư Tầm khề nhú mày.

“Nếu xét về chỉ số thông minh, hẳn ta không thể bằng em.” Tả Kinh Thương kiêu ngạo hất cằm.

Thư Tầm im lặng cúi đầu, cảm thấy hơi xấu hổ.

Trái tim Chúc Minh Nghiên hơi nhói, hai người họ... chẳng phải không hợp nhau sao?

Một cảnh sát từ bên ngoài bước vào báo cáo tình hình mới nhất, “Chúng tôi đã thông báo cho cha mẹ và giáo viên của nạn nhân, mấy người bạn cùng phòng của nạn nhân nói rằng, buổi tối Dương Ngọc Tiếp thường xuyên ăn diện trang điểm đẹp rồi ra ngoài, đôi khi còn có xe tới đón, họ ngầm tiết lộ cho chúng ta, có lẽ Dương Ngọc Tiếp được đại gia bao nuôi. Họ còn nói, có lần Dương Ngọc Tiếp nói chuyện điện thoại, từng nhắc đến Mộng Thiên gì đó. Ở Minh Tề có một hộp đêm tên là Mộng Cửu Thiên, nhưng ông chủ hộp đêm lại nói không biết Dương Ngọc Tiếp.”

Âu Dư Nặc đang kiểm tra điện thoại của Dương Ngọc Tiếp, nghe cảnh sát nói vậy, phản bác lại ngay lập tức: “Trong điện thoại di động của nạn nhân có rất nhiều video nhảy múa và ảnh tự sướng, đèn LED sau lưng có ghi ‘Mộng Cửu Thiên.’ Rất có thể nạn nhân làm thêm ở đó, ông chủ kia đang nói dối.”

Một lát sau, một cảnh sát khác bước vào, “Ông chủ nọ đã thừa nhận, Dương Ngọc Tiếp làm thêm ở đó gần một năm nay, tên của nạn nhân ở Mộng Cửu Thiên là Lucy. Về hoạt động mại dâm, ông chủ nọ kiên quyết không thừa nhận, ông ta nói, cho dù có đi nữa, cũng là hành vi cá nhân của những cô gái kia, không liên quan tới ông ta. Chúng tôi liên hệ với quản lý hộp đêm chịu trách nhiệm tối qua, ban đầu cô ta cũng không chịu thừa nhận, tôi dọa cô ta rằng Lucy đã gặp chuyện không may, hiện tại cơ quan hình sự đang điều tra, nếu cô ta không nói, sẽ dẫn cô ta về đồn ngay lập tức, cô ta sợ quá, nói tối qua Lucy có đi bán dâm, còn cung cấp họ tên, địa chỉ và số điện thoại của khách hàng mua dâm. Họ tên là giả, là Lý Minh gì đó, chúng tôi tìm thử, chỉ riêng Minh Tề đã có mấy vạn người như thế. Địa chỉ là một khu biệt thự cách đây không xa, còn số điện thoại thì khỏi nói, gọi tới không ai nghe, có lẽ đã bị hung thủ ném đi từ lâu.”

“Đã điều tra số điện thoại ấy chưa?”

“Đó là số thuộc địa phận Minh Tề.”

Đúng lúc này, kết quả khám nghiệm tử thi tại hiện trường của Chúc Minh Nghiên cũng đã xong, “Thời gian tử vong ở trong khoảng từ 1 đến 3 giờ sáng, trước khi chết đã phát sinh quan hệ tính dục, nguyên nhân tử vong là do nhẹt thở, trong lỗ mũi có vết máu, môi dưới bị thương, có lẽ nhằm đề phòng nạn nhân kêu to, hung thủ đã bịt mũi, miệng của nạn nhân lạ. Còn về máu trong miệng nạn nhân, móng tay, tóc..., chúng tôi còn phải xét nghiệm lại lần nữa, có khi còn lẫn cả máu hoặc một phần nào đó của hung thủ. Ngoài ra, ruy băng này rất cũ, chắc chắn không phải mới mua. Chi tiết này rất lạ lùng, bởi vì khi những nạn nhân trước được phát hiện, dải ruy băng trên tay đều còn mới.”

Tả Kinh Thương chú ý tới chi tiết này, “Hãy xét nghiệp thử thành phần vi lượng của tóc nạn nhân và dải ruy băng này.”

Âu Dư Nặc cúp điện thoại, nói với An Hải Hạp: “Khu biệt thự kia chỉ đang rao bán, lqđôn trong nội thành có rất nhiều nơi treo biển quảng cáo, tuy có khung nhà, nhưng giờ vốn không có ai ở đó, trừ một vài công nhân lắp đặt, trát tường.”

“Người chết vì tiền, chim chết vì ăn.” An Hải Hạp thở dài, “Còn trẻ tuổi như vậy, lại đi nhảm đường, khiến cha mẹ khổ sở biết bao.”

Âu Dư Nặc dự đoán: “Liệu có phải hung thủ từng chơi gái nhưng không chịu trả tiền, bị gái điểm... à không, bị phụ nữ lừa đường sỉ nhục hoặc đánh đập, cho nên vô cùng căm hận loại người như vậy?”

Thư Tầm vẫn đang xem những ảnh chụp cũ, nghe Âu Dư Nặc nói vậy, lắc đầu, “Hung thủ muốn thể hiện khát vọng tâm lý, còn nặng nề hơn cả thù hận.”

Chúc Minh Nghiên vẫn luôn đợi Tả Kinh Thương đưa ra kết luận, nhưng mãi mà anh không cất lời, cô ta cảm thấy hơi chán nản, sau khi Thư Tầm nói xong, Chúc Minh Nghiên bèn bước tới bên cạnh Tả Kinh Thương, “Giáo sư Tả, anh nghĩ sao về vụ án này...”

“Trước khi việc khám nghiệm hiện trường, khám nghiệm tử thi kết thúc, tùy tiện công bố bất kỳ suy đoán nào về thân phận hung thủ, đều là vô trách nhiệm.” Tả Kinh Thương vẫn giữ vững quan điểm của mình, anh đi kiểm tra khắp căn phòng, ánh mắt trời ngày càng gay gắt, nhiệt độ trong nhà cũng tăng cao, lưng áo sơmi anh dần ướt mồ hôi.

Chúc Minh Nghiên đưa cho Tả Kinh Thương một túi khăn ướt, khuyên anh lau mồ hôi, nhưng anh đang chìm trong dòng suy nghĩ, dường như không hề chú ý tới khăn ướt được đưa đến. Âu Dư Nặc hì hì cười xấu xa, cố ý lau trán, “Trán tôi sắp thành thác nước đến nơi rồi, mà chẳng có ai cho tôi tờ giấy nào để lau cả.”

Chúc Minh Nghiên tức giận lườm Âu Dư Nặc, Thư Tầm liếc nhìn cô ta, chỉ cười trừ rồi không để tâm tới nữa.

Tuy việc khám nghiệm hiện trường, khám nghiệm tử thi còn chưa kết thúc, nhưng Thư Tầm lại có cảm giác rằng, đối với loại phụ nữ này, hung thủ không hẳn là hận, thậm chí còn yêu, dù rất mơ hồ.

16. Q.4 - Chương 16: Tiêu Chuẩn Hai Mặt

Trong căn nhà quá nóng, cảnh sát vội vàng mang thi thể về, khi đặt thi thể lên xe, mấy người bọn họ đều ra khỏi nhà để hít thở không khí. Có rất nhiều người dân trong thôn đang đứng ngoài rào vây cảnh giới, lúc thấy thi thể được che chắn kỹ càng mang ra ngoài, dân chúng xung quanh bàn tán xôn xao một lúc, còn có mấy đứa trẻ con muốn nhảy qua rào để xem, đều bị ngăn lại. Thư Tầm xếp mấy tờ giấy thành hình cái quạt, nhìn những đứa trẻ đang chu môi kia, đột nhiên bước đến, vượt qua rào vây cảnh giới, ngồi xuống hỏi chúng: “Bình thường các con đều chơi trong đó à?”

Mấy đứa trẻ sợ người lạ, thi nhau lùi lại, trốn sau lưng người lớn, không muốn nói chuyện với Thư Tầm, Thư Tầm nghĩ, thôi được rồi, dù sao mình cũng chẳng phải người hòa đồng gì cho cam... Vừa định bỏ qua, thì một người lớn đang đứng đó kéo con của mình đến, chỉ vào Thư Tầm: “Ngoan nào! Mau nói cho cô ấy biết! Nếu không chú cảnh sát bắt đi bây giờ!”

Bé trai nọ bị dọa, lập tức vâng lời, nói: “Cô ơi, sau khi tan học chúng con đều đến chỗ này và khu bên cạnh để chơi, nhưng chúng con không mang gì đi cả.”

“Trong đó có gì hay mà con lại thích vào chơi?” Thư Tầm cố gắng nói thật chậm, khiến giọng trở nên dịu dàng.

Bé trai nghĩ ngợi một lát, “Có thùng, đá, cát... Mẹ con nói trong đây không có người ở.”

“Các con làm hỏng khóa ngoài cửa sao?”

“Vẫn thế mà, cửa đấy vốn không khóa.”

Thư Tầm thoáng nghĩ, lại hỏi tiếp: “Mấy hôm nay có chú nào lạ đến chỗ này không?”

Bé trai lắc đầu ngơ ngác.

Thư Tầm đứng lên, gật đầu với phụ huynh đứa bé, nói lời cảm ơn rồi hỏi: “Trong thôn có nhiều nhà bỏ hoang như thế này không?”

“Cũng có mấy nhà, có người nghe nói sắp được giải tỏa mặt bằng bèn nhanh chóng xây tạm để đánh dấu, bình thường cô có tới chỗ nhà họ làm gì họ cũng kệ, nhưng đến lúc đền bù giải tỏa, họ mới nhảy ra đòi tiền đền bù.”

Khi kết thúc công việc khám nghiệm hiện trường, thì vừa đúng năm giờ chiều, tuy Âu Dư Nặc bị hai vụ án hành hạ đến sứt đầu mẻ trán, lè quỵ đôn nhưng vẫn chưa quên mẹ cậu đã làm sẵn một bàn thức ăn chờ Thư Tầm. 10 giờ tối bọn họ mới phải đến Mộng Cửu Thiên dò hỏi điều tra, tranh thủ mấy giờ rảnh rỗi, Âu Dư Nặc xin phép An Hải Hạp, rồi mời Thư Tầm đến nhà cậu chơi.

Thư Tầm liếc mắt nhìn Tả Kinh Thương, người đang bị Chúc Minh Nghiên quán lấy, cô liền đi một mình tới cửa hàng hoa quả gần đó, chọn mua vài loại hoa quả nhập khẩu rồi để người bán cho vào túi, cầm lấy rồi ngồi lên xe của Âu Dư Nặc.

Đàn ông không thể vượt qua cám dỗ thì không đáng để níu kéo. Rất nhiều phụ nữ không có sự độc lập và hăng sáng như Thư Tầm, dưới cái nhìn của cô, cho dù là trên phương diện tình cảm hay sự nghiệp, mỗi người đều gặp phải rất nhiều cám dỗ, nếu không thể giữ vững bản chất con người mình, không duy trì được nguyên tắc, chỉ vừa bị quyến rũ đã ngã trái ngã phải, vậy thì không xứng làm bạn với cô. Cô đã bỏ qua việc em trai mình bị ngồi tù, là do cô thấy Tả Kinh Thương luôn giữ vững nguyên tắc của bản thân, cô mới bắt đầu xem xét lại con người mình năm đó.

“Chị Thư Tầm, chị có bạn trai chưa?” Trên xe, Âu Dư Nặc thoải mái hơn lúc ở trong Cục nhiều.

“Trước mắt còn chưa có người cố định.” Thư Tầm trả lời, nhiều nhất... là có một người bạn trai cũ đang trong thời kỳ nhập nhằng dây dưa mà thôi.

“Chị còn trẻ thế này, giáo sư Thư chắc cũng chưa sốt ruột, thế mà cha mẹ em đã bắt em đi xem mắt rồi. Mấy hôm trước còn lôi em đi gặp một cô, được tả là tốt lắm, quả thực trông cô ấy cũng xinh thật. Nhưng chị biết đấy, chúng ta hay mắc bệnh nghề nghiệp, em đi thăm dò cô ấy thử xem, ôi cái cô này cũng không vừa!” Âu Dư Nặc vỗ vào tay lái một cái, “Chẳng những yêu đương từ thời cấp hai, bây giờ còn đang qua lại với một người đàn ông có gia đình. Chị nói xem, suýt nữa thì em bị đổ vỏ rồi!”

Thư Tầm che miệng cười, “Nghề nghiệp của cậu thuận tiện thế còn gì, người khác muốn mà còn không có cửa ấy chứ.”

“Cho nên đội của bọn em có rất nhiều trai già ế vợ. Tổ trọng án của bọn em suốt ngày lượn lờ quanh thi thể, sợ là tìm người yêu càng khó hơn. Nhưng mà em cũng chưa thấy sốt ruột.”

“Hai vụ án liên tiếp nhau như thế, quả thực đau đầu.”

“Vụ án Thái Hiểu Dịch sẽ do tổ khác của chúng em phụ trách, còn bây giờ chúng ta chủ yếu tập trung điều tra vụ án Dương Ngọc Tiếp. Phải nhờ cậy vào chị và giáo sư Tả, nghe nói giáo sư Tả phá án rất thần tốc, không kẻ nào có thể thoát khỏi mắt thần của anh ấy, quả thực muốn được thấy một lần.”

Quả thực không nên nhắc tới giáo sư tả, Âu Dư Nặc vừa dứt lời, di động của Thư Tầm đã kêu vang, người gọi là Tả Kinh Thương, có lẽ cuối cùng anh cũng phát hiện ra Thư Tầm đã đi đâu mất. Quả nhiên, câu đầu tiên là hỏi xem Thư Tầm đang ở đâu. Thư Tầm thở phào nhẹ nhõm, hồi lâu mới đáp: “Em đến nhà giáo sư Âu một chuyến, thăm hỏi giáo sư.”

“Chúng ta cũng lâu rồi không gặp, sao em không tới thăm hỏi anh?”

Thư Tầm kinh ngạc, “Chúng ta không thấy bao lâu rồi?”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, “Ba mươi tư phút.”

Thư Tầm không đáp, quả nhiên anh không thể rời xa cô dù chỉ một phút? Buồn cười thật.

“Mười giờ rồi, gặp ở Mộng Cửu Thiên.” Tả Kinh Thương nói xong, ngắt máy, không hiểu anh đang nghĩ gì.

Giáo sư Âu thấy con gái của đồng nghiệp cũ tới chơi thì vô cùng vui vẻ, nếu không phải tối nay Thư Tầm còn phải đi làm việc, ông đã mở bình rượu trắng ra uống góp vui rồi. Phu nhân của giáo sư Âu lại càng nhiệt tình hơn, không những làm một bàn đồ ăn, còn gấp đồ ăn, múc canh cho Thư Tầm liên tục, Thư Tầm không thể từ chối thịnh tình, nên ăn rất nhiều, cô thấy mình không nhúc nhích nổi luôn.

Thư Tầm nhớ khi cô còn học đại học, có một người bạn cùng phòng là người Tả Hải, có lần vào tết Trung thu, cô theo bạn cùng phòng về Tả Hải, đến làm khách trong nhà bạn. Cha mẹ của bạn cũng cực kỳ nhiệt tình, làm món canh cá thịt viên nổi tiếng của Tả Hải cho cô ăn. Khi cô đi du học ở nước ngoài, đôi khi vẫn nhớ về món canh cá thịt viên ở nhà người bạn ấy. Tiếc rằng, sau này cả nhà người bạn đó chuyển tới sống ở Australia, e rằng đời này không có cơ hội được ăn món canh cá thịt viên nhà người bạn đó nữa.

Cuộc vui nào rồi cũng sẽ tàn, chia ly nhiều hơn gặp gỡ, chúng ta không biết còn có thể ở bên nhau bao lâu nữa, chúng ta cũng không thể ngờ được người kia vừa nói tạm biệt, nhưng ngày sau chẳng còn cơ hội gặp gỡ, bởi thế, càng phải biết trân trọng từng giờ từng phút của ngày hôm nay.

Là một thầy giáo dạy tâm lý học uyên bác, khi nghe con trai và Thư Tầm thảo luận về “Vụ án ruy băng” giáo sư Âu trầm ngâm một hồi, nói: “Bác không hiểu việc điều tra phá án, nhưng nhìn từ góc độ của tâm lý học, hung thủ này hẳn là có khuynh hướng biến thái, trong sinh hoạt thường ngày, hẳn ta là một kẻ vô cùng cực đoan, nếu không phải tự ti thái quá, thì cũng là cực kỳ tự phụ. Rất có thể hẳn ta là một người làm trong ngành nghệ thuật, ví dụ như âm nhạc, mỹ thuật, điêu khắc, văn học...”

“Cháu nghiêng về giả thuyết hẳn làm ngành mỹ thuật.” Thư Tầm im lặng, chờ giáo sư Âu nói xong, “Hắn cố gắng dùng hình thức thị giác để biểu lộ khát vọng tâm lý, lqđôn ngoài dải ruy băng, hẳn không để lại hiện trường bất cứ văn tự hoặc đồ vật ang tính biểu tượng nào.”

Giáo sư Âu đặt đĩa xuống, nói tiếp: “Những cô gái làng chơi đã khiến hẳn bị tổn thương, nhưng hẳn lại không phá hoại thi thể. Bác đoán rằng, có một người vô cùng quan trọng với hẳn làm nghề này, có thể là mẹ của hẳn, mối tình đầu hoặc chị em gái.”

Âu Dư Nặc nhìn hai người bàn qua bàn lại, thấy vô cùng thích thú, hóa ra cha mình còn có thiên phú này, xem ra, sau này gặp phải vụ án nào khó, có thể về nhà hỏi ông ấy thử xem.

“Có một chi tiết mà cháu không thể hiểu nổi, đó là lần nào hung thủ cũng dùng tay không để bóp chết nạn nhân, sau đó cởi quần áo của họ, lại trói tay nạn nhân bằng dải ruy băng, vậy rốt cuộc hành động ấy có ý nghĩa đặc biệt gì?” Thư Tầm thỉnh giáo hỏi giáo sư Âu.

“Những thứ đó nhất định có liên quan tới cô gái làng chơi ở cạnh hẳn ta.” Giáo sư Âu đảo mắt suy nghĩ, “Khỏa thân là đẹp, nhưng khỏa thân trước mặt mọi người là xấu, là sự sỉ nhục; dải ruy băng là đẹp, nhưng dùng dải ruy băng trói buộc hai bàn tay đang cầu nguyện là ác, là sự cưỡng ép.”

Mắt Thư Tầm sáng lên, “Đẹp và xấu đều hiện diện trên thi thể nạn nhân, hung thủ đang hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật. Giống như trong tác phẩm “Nhà thờ Đức Bà Paris,” Victor Hugo đã xây dựng nên nhân vật Quasimodo, đó là sự hợp nhất của xấu và đẹp, kết cục của nhân vật là cái chết, nhưng cũng là một hình thức khác của sự thăng hoa.”

Âu Dư Nặc vỗ bàn, dựng ngón trỏ lên, lqđôn,n “Em biết rồi! Hung thủ đã từng tiếp xúc với cả văn hóa phương Tây và đạo giáo phương Tây! Tên hung thủ này phức tạp quá, em phải ăn nhiều một chút thì mới có đủ sức để bắt hắn ta!” Nói xong, lại xới thêm một bát cơm thật to.

Mười rưỡi tối, Mộng Cửu Thiên.

Còn chưa đến lúc đông khách nhất, tiếng ngạc ở Mộng Cửu Thiên chưa đình tai nhúc óc, ánh đèn cũng coi như êm dịu, nhưng đã khiến người thích sự yên tĩnh như Thư Tầm cảm thấy khó chịu. Cô và Âu Dư Nặc đến Mộng Cửu Thiên trước, ngồi trên ghế sofa đợi một lúc, An Hải Hạp và Tả Kinh Thương mới đến. Không thấy Chúc Minh Nghiên leo đèo theo sau Tả Kinh Thương, Thư Tầm còn thấy hơi lạ. Còn Chúc Minh Nghiên, lúc này cũng không rảnh rỗi để tới đây, nhiệm vụ của cô ta là nhanh chóng hoàn thành báo cáo khám nghiệm tử thi.

Khi Thư Tầm tới đây, đã chú ý tới một chi tiết nhỏ, Mộng Cửu Thiên được quản lý vô cùng chặt chẽ, ngoài cửa còn có bảo vệ kiểm tra. Bảo vệ chia làm hai bộ phận, bộ phận thứ nhất kiểm tra xem trong túi của anh có vũ khí, loại thuốc nào khả nghi và chất gây nghiện hay không, bộ phận thứ hai kiểm tra trên người anh có giấu đao kiếm gì không. Tuy hành động này có xâm phạm đến sự riêng tư và quyền lợi của khách hàng, nhưng mọi người đều thấy việc ấy đều vì sự an toàn của bản thân, nên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Mộng Cửu Thiên kiểm tra để tránh khỏi việc liên quan đến thuốc cấm, bạo lực, hỏa hoạn.. và một số hiểm họa khác, cũng là một thủ đoạn để phòng thân mà thôi.

Tả Kinh Thương ngồi ở một đầu khác của ghế sofa, đưa mắt liếc nhìn Thư Tầm và Âu Dư Nặc, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, thậm chí còn hơi nghiêm khắc. Tổ trọng án đã báo trước cho ông chủ của Mộng Cửu Thiên là Cung Khải Thiên, chỉ trong chốc lát, ông chủ Cung có dáng người mập mập đã dẫn người quản lý ngày hôm ấy Tiểu Sồ Cúc đi tới, còn dẫn theo một người pha rượu nói rằng để vừa trò chuyện vừa uống.

Khi chấp hành nhiệm vụ, họ không được phép uống rượu, ông chủ Cung dẫn người pha rượu làm mấy cốc đồ uống không cồn, lại nói bóng gió với An Hải Hạp, mong bọn họ dừng truy xét hoạt động mại dâm ở Mộng Cửu Thiên. An Hải Hạp cũng là người thông minh, nói với ông tổ trọng án lúc này chỉ phụ trách điều tra vụ án giết người, truy quét tệ nạn mại dâm là công việc của tổ khác, ông chủ Cung tự đi mà lo.

Ông chủ Cung an tâm, bảo Tiểu Sồ Cúc mang tới video giám sát, ghi âm đối thoại, giao hết cho An Hải Hạp.

Nhạc càng ngày càng ồn hơn, đến sofa cũng rung lên theo từng âm nhịp. Lúc này vốn sẽ có một người đẹp mặc bikini lên sân khấu hâm nóng bầu không khí, nhưng vì tối nay có cảnh sát tới, ông chủ Cung đổi thành hát đơn ca. Tả Kinh Thương nhìn quanh sân khấu, dưới sự tác động của ánh đèn, mỹ phẩm và âm nhạc, trừ khi ngồi sát gần nhau, đừng nói là trò chuyện, đến cả nhìn rõ mặt người đối diện cũng vất vả vô cùng. Ba người phụ nữ làm gái bị hung thủ sát hại trước đó đều có chung đặc điểm, mặt mũi xinh đẹp, có trình độ nhất định, giá tiền để họ bán dâm không rẻ, không phải loại gái đứng đường ăn mặc hở hang chào kéo khách. Làm thế nào mà hung thủ có thể chọn trúng Dương Ngọc Tiệp đang là sinh viên? Ngồi đó một hồi, ông chủ Cung thấy bọn họ quan sát đủ rồi, mới dẫn họ tới phòng làm việc của ông ta, ở đó yên tĩnh hơn nhiều.

Tả Kinh Thương ngồi xuống, hỏi: “Phí bán dâm ngày hôm ấy của Dương Ngọc Tiệp có được ghi vào sổ không?”

Tiểu Sồ Cúc cực kỳ bối rối, sau khi được ông chủ Cung ngầm đồng ý, mới nói: “Thường thì hoạt động này của chúng tôi chỉ thu tiền mặt, không quét thẻ hay chuyển khoản. Không biết lần này Lucy có làm việc theo quy tắc không, những người khác đều thu tiền mặt xong rồi mới làm.”

Chúng tổ ngày hôm ấy Dương Ngọc Tiệp cũng thu tiền xong mới tiến hành hoạt động mại dâm, sau đó hung thủ lại không lấy phí đi mua dâm.

“Ngoài Dương Ngọc Tiệp, còn bao nhiêu sinh viên đại học nữa?” Câu hỏi của Tả Kinh Thương vừa sắc bén vừa không nể nang ai, khiến ông chủ Cung sợ toát mồ hôi, lóng ngóng đáp: “Có.... Có nhưng mà, cũng không có nhiều... sinh viên đại học làm thêm, có...”

Thông tin này rất hữu dụng, hung thủ hiểu rõ quy tắc hành nghề của các cô gái làng chơi tại Mộng Cửu Thiên, cầm sẵn tiền mặt theo, hơn nữa còn chọn thẳng Dương Ngọc Tiệp có thân phận là sinh viên đại học, chứng tỏ trước đây hẳn ta đã tới Mộng Cửu Thiên “khảo sát,” thậm chí còn từng nói chuyện với các cô gái làng chơi ở đây, hiểu rõ thân phận của Dương Ngọc Tiệp. Tiếc rằng hung thủ quá độc ác mưu mô, lêu lắt, ngày vụ án xảy ra, chưa chắc hung thủ đã tới Mộng Cửu Thiên. Muốn tìm hung thủ trong số khách từng đến Mộng Cửu Thiên, quả thực như mò kim đáy biển.

“Có sổ ghi chép về hoạt động này không?”

“À... Không có.”

Thư Tầm lạnh lùng nói: “Chắc chắn có.”

Tả Kinh Thương khẽ nhếch khóe môi, tuy không trao đổi ánh mắt với cô, nhưng rõ ràng cảm thấy hai người quả thực tâm linh tương thông.

“Có thì cũng có.... Nhưng không ghi chép thông tin của khách hàng, điều này cũng vì bảo vệ sự riêng tư cho khách hàng. Ôi, quy tắc ngầm, quy tắc ngầm, nhà ai chẳng có quy tắc ngầm như thế?” Ông chủ Cung nói xong, lại nhấn mạnh lần nữa: “Lần này tôi có được xem như lập công không? Các vị có thể nói giúp cho tôi với tổ truy quét mại dâm được không?”

“Chép lại một bản cho chúng tôi.” Thư Tầm kiên quyết nói.

Cô gái này, trước mặt người khác cũng vô cùng lợi hại.

Về mặt ông chủ Cung đầy đau khổ, nhưng vẫn phải gật đầu.

Từ Mộng Cửu Thiên về đến khách sạn thì đã gần một giờ đêm, tiếng nhạc đinh tai nhức óc khiến trái tim Thư Tầm đập mạnh như đánh trống, mãi mà không hết, đầu cũng hơi đau nhức. Phải chăng cô đã quá bảo thủ, hay là cô lạc hậu so với mọi người, thanh niên trẻ tuổi đều thích tới những nơi phóng khoáng buông thả, chỉ có cô cảm thấy mệt nhọc, không hiểu nổi những người làm việc trong ấy hàng ngày, rốt cuộc trái tim mạnh mẽ tới mức nào?

“Mệt à?”

Trong thang máy chỉ còn cô và Tả Kinh Thương, khi giọng nói nam tính trầm ấm dịu dàng của anh vang lên bên tai cô, Thư Tầm mới thoáng cảm nhận được hơi thở của cuộc sống thường ngày, trong cuộc sống ấy, không gian tĩnh lặng, có người đàn ông mà cô từng ngưỡng mộ và yêu tha thiết, vẫn luôn ở bên cô. Thư Tầm thả lỏng người, không căng thẳng nữa, ở đây không có người ngoài, hai người họ không cần trao đổi, thăm dò và xác nhận với nhau bằng ánh mắt để che giấu mọi người.

“Không mệt.” Thư Tầm lấy thẻ phòng ra, Tả Kinh Thương thì không, anh vẫn đứng cạnh Thư Tầm, Thư Tầm cũng hiểu được, anh muốn đi vào.

Cô cúi đầu, lưỡng lự mấy giây, ngay trong mấy giây đó, khuôn mặt xinh đẹp của Chúc Minh Nghiên thoáng hiện ra trong đầu cô, sau đó dường như hơi giận dữ, đưa thẻ mở phòng dán vào ô cảm ứng, một tiếng “tích” nho nhỏ vang lên, cửa mở ra.

Phải chăng khi anh tập trung phá án thì không để tâm đến bất cứ thì gì khác, anh bước vào cửa một cách tự nhiên, mở tủ lạnh lấy ra một chai nước rồi rửa đầu uống. Không thể phủ nhận, theo sự lên xuống của cảm, hầu hết chuyển động đầy quyến rũ và nam tính.

Anh vốn không thích ăn đồ ngọt, nên tối nay, khi ông chủ Cung để người pha rượu pha riêng những đồ uống ngọt kia cho họ, anh chỉ nhấp một ngụm rồi thôi. So với đồ uống không cồn, e rằng anh thích uống một ly rượu Vodka hơn.

Thư Tầm ngồi xuống ghế sofa, thấy hơi buồn ngủ, đến nỗi cô còn đang cân nhắc xem có nên đi tắm hay không... Thật chẳng ra sao cả. Tả Kinh Thương uống nước xong, ngồi xuống một ghế sofa khác, lấy tay xoa ấn đường*. Hai người họ rất giống một đôi vợ chồng sau khi đi làm về, mỗi người ngồi trên một ghế sofa, ai cũng im lặng, nhưng đều hiểu người kia đang mệt mỏi vô cùng.

*Vị trí nằm giữa hai đầu lông mày.

Để chống lại thứ âm nhạc đinh tai nhức óc ấy, quả thực cần hao phí rất nhiều sức lực.

“Á Á thân yêu, nếu em không muốn cởi quần áo tắm rửa, chỉ bằng cầu xin anh giúp em.” Tả Kinh Thương nhắm mắt nói.

“Không dám phiền anh.” Thư Tầm tỉnh táo lại từ cơn buồn ngủ, thấy anh còn tựa trên ghế sofa, lơ đãng như đang ngủ, cô liền đẩy anh một cái, anh vẫn nằm im. Cô có lòng tốt nhắc nhở anh: “Tả Kinh Thương, anh cũng mệt mỏi, chỗ này không phải giường của anh.”

“Không, đêm nay anh muốn ngủ ở đây.” Anh cực kỳ ngoan cố đáp: “Nếu không hồi ức của em về ngày hôm nay, ngoài việc phải bôn ba khắp nơi tìm manh mối cho vụ án, thì chỉ còn lại việc em ăn tối với Âu Dư Nặc thôi.”

Tâm trạng Thư Tầm chuyển từ tối sang vui vẻ, hóa ra anh đang ghen?

Anh còn lâu mới nghĩ thoáng được như em, còn không phóng khoáng tự nhiên bằng em nữa— Thư Tầm cảm thấy mình còn hơn anh một chút, ít nhất cô không nói thẳng cho anh biết, ánh mắt nóng bỏng và sự chăm sóc tận tình của Chúc Minh Nghiên dành cho anh đã vượt quá tình đồng nghiệp. So với những điều ấy, cô và Âu Dư Nặc chỉ là bạn bè cũ quá bình thường. Khi còn nhỏ, cô vẫn coi cậu ấy là em trai, bây giờ tuy cậu ấy đã cao hơn cô nhiều, nhưng cô vẫn đối xử với cậu ấy như em trai mà thôi. Hôm nay cô gặp ông bà Âu và Âu Dư Nặc, lại nghĩ tới em trai Thư Phóng, không biết phải đợi tới khi nào mới có một bữa cơm gia đình được quây quần bên nhau.

Có điều, chỉ có thể mà muốn ngủ ở đây, có phải anh đã bẻ cong thành thẳng rồi không?

“Anh hẹp hòi như thế, những nghi phạm kia có biết không?”

Tả Kinh Thương giơ tay, nắm chặt thành nắm đấm.

Có ý gì đây?

Thư Tầm nghĩ mãi mà không ra, sao giống với động tác ra oai phủ đầu trước khi đánh nhau quá vậy?

“Trái tim con người ta chỉ lớn bằng nắm đấm mà thôi, có thể chứa đựng vô cùng ít, nếu so sánh hai thứ với nhau, anh tin tưởng vào dung lượng của bộ não hơn.”

“Lần này tới Minh Tề, anh đã hiểu biết về cơ thể người hơn hẳn lần trước, quả nhiên càng quen nhiều bác sĩ pháp y thì càng hiểu biết hơn.” Thư Tầm nói xong, chính cô cũng thấy kinh ngạc, chẳng phải cô không thêm để bụng chuyện Chúc Minh Nghiên sao?

“Việc anh hiểu về pháp y học không liên quan tới việc anh quen mấy bác sĩ pháp y.” Không biết Tả Kinh Thương có nghe ra sự ghen tuông trong câu nói của Thư Tầm hay không, anh ngồi thẳng dậy, giải thích như thật: “Pháp y học là một trong những khâu quan trọng nhất của điều tra hình sự học, anh đã từng học hai năm giải phẫu học và pháp y học, cũng từng quan sát rất nhiều lần khám nghiệm tử thi. Cơ sở của điều tra hình sự học không phải tư duy chủ quan, mà là sự tổ hợp của một loạt chứng cứ khách quan, thế nên...”

Anh lại kiêu căng khinh thường chuyên môn tâm lý tội phạm của cô rồi.

Thư Tầm thâm nghĩ, thích khinh thì cứ khinh đi.

Trên báo từng viết, một người đàn ông bắt chước phim Hàn, đặt nhãn kim cương trong bánh sinh nhật tặng bạn gái, muốn tạo ra một buổi cầu hôn lãng mạn, tiếc là bạn gái không phải là người lãng mạn, cần mạnh quá, suýt nữa thì rụng hai cái răng vì nhãn kim cương, người đàn ông nọ cầu hôn không thành công, còn suýt nữa chia tay.

Người phụ nữ không lãng mạn trên thế gian này, xem ra không chỉ có mình cô gái Thư Tầm đang ngồi đối diện anh đây.

“Thế nên, em không thể vì ghen tuông mà phủ định sự chuyên nghiệp của anh với điều tra hình sự. Hiểu chưa?” Tả Kinh Thương đứng lên bước ra khỏi phòng, “Đêm nay, anh sẽ tạm thời không ngủ ở phòng em, vụ án còn chưa kết thúc, anh không thể ngủ dậy muộn được. Ngủ ngon.”

Nói như thế cô vì ghen mà ép anh ngủ lại không bằng....

Thư Tầm tức lắm, đã mấy năm rồi mà cô vẫn không nói thắng được anh.

Phía đội cảnh sát phụ trách điều tra vụ án Thái Hiểu Dịch đã có đột phá mới, bộ phận kỹ thuật khôi phục dữ liệu trong di động của Thái Hiểu Dịch, phát hiện cô ta đăng ký vào rất nhiều trang web kết bạn cùng thành phố, cũng từng trải qua tình một đêm khá nhiều lần. Cảnh sát hỏi được từ DJ và người pha rượu của quán bar rằng, từ 0 đến 2 giờ đêm, có tổng cộng hai người đàn ông đã tới uống rượu cùng cô ta ở quầy bar, một người tên tiếng anh là Andy, một người khác trông khá lạ, nhân viên làm việc ở quán bar đều không nhớ nổi anh ta là ai, nhưng có thể nhận ra anh ta còn rất trẻ, không quá ba mươi tuổi.

Andy uống mấy ly rượu với Thái Hiểu Dịch rồi cùng vài người bạn tới một bar khác, cuối cùng uống tới mức say như chết, không có năng lực gây án. Trong video giám sát, cảnh sát thấy một người đàn ông trẻ đến từ hơn mười giờ tối, đeo túi xách, đeo kính gọng đen, mặc áo phông và một chiếc quần bó sát, nhìn rất nữ tính,

nhưng trang phục quả thực không gây chú ý, bởi vì có rất nhiều người đàn ông tới quán bar chơi đều mặc như vậy, mọi người đều nhìn quen rồi, nên mặc như thế cũng không khiến người ra có ấn tượng sâu sắc.

Việc kiểm tra video giám sát ở các giao lộ còn cần một khoảng thời gian nhất định, nhưng sau khi xác định được kẻ tình nghi, mọi người đều tin là có thể tìm ra hắn ta để hỏi cho rõ ràng, trực giác của họ cho rằng cái chết của Thái Hiểu Dịch có liên quan tới việc cô ta thường xuyên chơi tình một đêm.

Thư Tầm nghe được kết quả điều tra của tổ còn lại từ miệng Âu Dư Nặc, xoay người nói với Tả Kinh Thương, “Anh vừa nghe Thái Hiểu Dịch buông thả ở phương diện tình cảm nam nữ, liền hỏi kết quả xét nghiệm HIV của cô ta, trong khi hai vấn đề này chẳng mấy liên quan, như thế người ta sẽ cho rằng anh kỳ thị người nhiễm HIV.”

“Không phải, đến nay còn chưa thể chắc chắn động cơ của hung thủ trong vụ án Thái Hiểu Dịch là gì, nếu như Thái Hiểu Dịch dương tính với HIV, vậy việc hung thủ giết người, rất có thể là do phát hiện mình bị lây nhiễm nên oán hận trong lòng, loại cảm hận bùng phát như thế này, không thể tích lũy trong một hai năm, thế nên chúng ta chỉ khoanh vùng những người đàn ông dương tính với HIV trong vòng 3 tháng là được. Nhưng Thái Hiểu Dịch không nhiễm HIV, vậy động cơ kia không thỏa đáng nữa.” Tả Kinh Thương cầm một cốc cà phê đen trong tay, vừa đọc báo vừa chờ báo cáo khám nghiệm tử thi và kết quả xét nghiệm thành phần vi lượng của vật chứng.

“Trừ việc kiểm tra video giám sát, chẳng lẽ không còn đường tắt nào khác ư?” Thư Tầm hỏi với vẻ khiêu khích.

“Phá án không phải leo núi, không có đường tắt để đi. Thứ gọi là đường tắt, chỉ đơn giản là em phát hiện ra một chi tiết nào đó mà người khác không phát hiện được mà thôi.” Ở địa vị của Tả Kinh Thương trong giới điều tra hình sự, hoàn toàn không cần phải theo cảnh sát hình sự tới từng hiện trường, thăm dò từng nhân chứng một, nhưng anh vẫn tựa như một học viên mới vào nghề, kiên định theo sát từng bước của việc điều tra, luôn hiểu rõ chân tướng trước người khác.

“Vậy là anh phát hiện ra rồi?”

“Thay vì theo dõi video giám sát giao thông, chi bằng kiểm tra lại video giám sát của nhà nghỉ trong một hai tháng gần đây.” Khuôn mặt Tả Kinh Thương bị tờ báo che khuất, nhìn không ra vẻ mặt của anh, giọng nói hồ hững: “Khi hung thủ lập kế hoạch giết người, chắc chắn từng tới đó thăm dò, quan sát người phục vụ ở quầy lễ tân, vị trí đặt camera, bố cục phòng, cách âm..., nếu hắn ta thấy chỗ này có nhiều camera, hiệu quả cách âm kém, sẽ không chọn nhà nghỉ đó. Tên hung thủ này có một đặc điểm, đó là khi đăng ký phòng ở quầy lễ tân, hắn ta sẽ cố gắng đầu tìm vị trí đặt camera. Tìm được một người như thế, vậy có thể dựa vào sổ đăng ký để tìm ra chứng minh thư của hắn ta.”

Cổ tình hạ thấp trí thông minh... Thư Tầm lắc đầu.

“Chị Thư Tầm, trưa nay em không đến căn tin ăn nữa, em dẫn chị tới chỗ này ăn, đảm bảo ngon.” Âu Dư Nặc nói nhỏ với Thư Tầm, vì nói nhỏ nên dựa vào rất gần, lẽ quý, đồn vừa nói xong, cậu cũng cảm nhận được có người đang nhìn cậu bằng ánh mắt cực kỳ hung ác tàn nhẫn, thậm chí còn có cả sát khí trong đó, tới khi cậu quay ra nhìn kỹ, mọi người xung quanh ai đang nhìn màn hình máy tính thì vẫn nhìn màn hình máy tính, ai đang lên mạng trên điện thoại thì vẫn tiếp tục lên mạng trên điện thoại, phía sau bỗng có tiếng động, cậu bất chợt quay đầu, chỉ thấy đó là âm thanh mà Tả Kinh Thương đặt tờ báo xuống, đẩy cửa bước ra ngoài mà thôi.

Bộ phận kỹ thuật gọi điện tới, phải đợi thêm lúc nữa mới có kết quả thành phần vi lượng, Âu Dư Nặc nhanh chóng kéo Thư Tầm tới bãi đậu xe dưới lòng đất, “Chúng ta tranh thủ thời gian rảnh, đi ăn một bữa nhé, có kết quả phân tích thì kiểu gì cũng phải họp, có khi cả ngày còn chẳng được cái bánh bao vào miệng ấy chứ. Em là một người đàn ông thì còn cố chịu được, nhưng chị thì chắc hơi quá sức, không thể để người gây đi được.”

Âu Dư Nặc lái xe đến một phố quà vặt gần đó, trước khi xuống xe, cậu cởi áo đồng phục ra, cầm bừa một cái áo phông từ ghế sau, để lộ cơ bắp thịt rắn chắc rất cân đối trên người, trong nháy mắt ấy, Thư Tầm chợt ý thức được cậu nhóc năm xưa giờ đã lớn rồi, trở thành một người đàn ông cao ráo đẹp trai, còn làm một công việc vô cùng nghĩa hiệp nghĩa.

Dòng người trên phố quàng đi lại nhốn nháo, Thư Tầm đã được nghe kể về sự phong phú, đa dạng của đồ ăn vặt ở Minh Tế, nhưng ngày hôm nay trông tận mắt, cũng thấy choáng ngợp. Bất chợt, chiếc kính gọng đen mà cô đeo để thể hiện sự chín chắn bị người khác gỡ ra, cô sững sờ, thấy Âu Dư Nặc đang nhướn mày cất kính vào ví tiền trong túi quần, lắc lắc ngón trỏ nói: “Đeo nhiều kính không độ cũng không tốt, còn khiến chúng ta gặp nhiều bất tiện khi ăn uống.”

Âu Dư Nặc dẫn Thư Tầm đi trong dòng người, mỗi loại quà vặt lại mua một ít, nhường Thư Tầm ăn trước. Thư Tầm bất đắc dĩ nghĩ thầm, bản thân cô cũng công khai một mình đi chơi với Âu Dư Nặc hết lần này đến lần khác, người khác nghĩ sao cô chẳng thèm để ý, nhưng Tả Kinh Thương... Cô nhìn cốc mì vẫn thần chưa cay đầy ớt trong tay, biết đâu lúc này Tả Kinh Thương cũng đang vui vẻ như thế.

Mỗi lần ăn cơm với Âu Dư Nặc đều no đến mức không nhắc nổi người dậy. Âu Dư Nặc cũng là người khôn khéo, khi quay lại còn mua cho mỗi người trong tổ một suất thịt phổ Đình, thêm gia vị ớt cay đầy đủ, còn mua cả nước ngọt Fanta về.

Quả nhiên, mọi người trong tổ đều rất vui mừng, mỗi người tách một đôi đũa ra, ngồi trên bàn ăn thịt uống nước, trong thoáng chốc, tổ trọng án nghiêm túc trở nên thoải mái vui vẻ. Tới khi Chúc Minh Nghiên mang báo cáo khám nghiệm tử thi tới, ngửi thấy được mùi thịt lan tỏa khắp căn phòng, vô cùng bức bối: “Chúng tôi phải đối mặt với thi thể dẫm máu, còn mấy người thì ở đây ăn thịt đến miệng ai cũng đầy mỡ.”

Âu Dư Nặc hỏi thăm: “Làm sao mà quên cô được, cô cũng có một suất, nhân lúc còn nóng, mau ăn đi.”

Rõ ràng Chúc Minh Nghiên chẳng có hứng thú gì với loại người ăn uống đến mức người đầy mỡ hôi miệng đầy dầu mỡ này, cô nhìn xung quanh một hồi, cau mày hỏi: “Giáo sư Tả thì sao?”

Âu Dư Nặc vẫn đang ăn rất nhiệt tình, vốn không hiểu ý của Chúc Minh Nghiên, vội vàng nói: “Anh ấy cũng có suất!”

“Tôi đang hỏi cậu giáo sư Tả đi đâu rồi?” Chúc Minh Nghiên lườm cậu một cái.

Thực ra Thư Tầm vừa bước vào phòng đã thấy Tả Kinh Thương đi đâu mất, còn tường anh bị Chúc Minh Nghiên kéo đi, giờ lại thấy Chúc Minh Nghiên cũng đang tìm anh, nên thấy yên tâm hơn nhiều.

An Hải Hạp lau miệng. “Anh ấy tới bộ phận kỹ thuật rồi.”

Chúc Minh Nghiên dở khóc dở cười nhìn một đám đàn ông ăn uống hăng say trong phòng làm việc, quăng lại một câu: “Thở với Rùa thì chặt kiểu gì mà giờ Rùa còn ngủ thế này,” sau đó đóng cửa, đi tới bộ phận kỹ thuật. Lê quý đơn. Có người thở dài, nói: “Haizz, tình nhân nhân lý xuất Tây Thi* nếu lúc này người ngồi ăn thịt là giáo sư Tả, còn chúng ta ngồi làm việc ở bộ phận kỹ thuật, thì trong mắt tiểu thư pháp y cũng là giáo sư Tả ăn nghỉ điều độ, còn chúng ta...”

“Bốn điều tiên phi**.” Thư Tầm thay anh ta nói.

*Với người đang yêu, người yêu của mình luôn đẹp đẽ, hoàn hảo, làm gì cũng đúng, cũng tốt.

**Thành ngữ: Chỉ chim yếu hơn, sợ bay không kịp nên phải bay trước. Cũng như người yếu kém hơn muốn bằng người khác thì phải chăm chỉ, cố gắng nhiều hơn.

17. Q.4 - Chương 17: Bốn Điều Tiên Phi

“Paraffin, Piperonaldehyde, Dipropylene glycol, Calcium sulfate, xác một sách...” Tả Kinh Thương lấy được kết quả phân tích thành phần vi lượng ở bộ phận kỹ thuật trước một bước, anh vừa nhắm đi nhắm lại tên gọi của các thành phần vi lượng trong báo cáo, vừa gõ gõ ngón trỏ ở tay trái lên mặt bàn, đây là thói quen khi anh đang động não liên tục.

Khi bộ phận kỹ thuật gửi kết quả phân tích cho tổ trọng án, đúng lúc Tả Kinh Thương trở lại phòng làm việc.

Âu Dư Nặc bị miệng lưỡi sắc sảo của Chúc Minh Nghiên nói cho một câu mỉa mai, giờ cũng không dám lấy suất thịt ra. Thấy Tả Kinh Thương quay lại, cậu vội vàng nói: “Giáo sư, đã có báo cáo khám nghiệm tử thi.”

Tả Kinh Thương liếc nhìn cậu ta và Thư Tầm bằng ánh mắt sâu xa, nhận báo cáo khám nghiệm tử thi, ngồi xuống lẳng lặng xem. Còn Thư Tầm thì mở laptop, khi thấy kết quả phân tích thành phần vi lượng thì hơi ngẩn ra. Lê quý đôn.n Cô là sinh viên ngành khoa học xã hội, trừ thành phần “xác con mọt” ra, thấy những hợp chất hóa học khác, chỉ bối rối nhấp nhấp môi. Cô lén đưa mắt nhìn Tả Kinh Thương, buồn bực oán thâm, anh đi tới bộ phận kỹ thuật một mình, phải chăng là để hỏi thăm đồng hợp chất hóa học này rốt cuộc là gì, nhằm giấu nhem việc anh không biết gì mấy ở phương diện này?

Nhưng Thư Tầm lại đoán sai rồi, nếu cùng liệt kê sở trường và những mảng kiến thức mà Tả Kinh Thương thông thạo thành một bảng, giống như mở đầu trong “Sherlock Holmes toàn tập” giới thiệu về Holmes, vậy hóa học cũng nằm trong bảng thống kê ấy.

Chúc Minh Nghiên đi tìm một vòng, lại thấy Tả Kinh Thương đã tự quay về thì vô cùng vui vẻ. Cô lẳng lặng tới bên anh, như một người vệ sĩ trung thành, nếu anh có hỏi gì, cô có thể giải đáp ngay lập tức.

Mọi người không tỏ ra ngạc nhiên, cũng chẳng thèm trêu đùa cô ta, chỉ có Thư Tầm cảm thấy căn phòng quá ngọt ngào.

Báo cáo khám nghiệm tử thi có ghi, nguyên nhân tử vong của Dương Ngọc Tiệp chỉ có một, đó là bị ngạt thở, trước khi tử vong đã phát sinh quan hệ tình dục, nhưng bộ phận sinh dục không bị thương, có thể thấy khi quan hệ tình dục, lqđôn,n nạn nhân khá phối hợp. Ngoại trừ gáy bị tụ máu, mi mắt và tuyến giáp... bị xuất huyết, còn có ba bốn nơi trên cơ thể có máu bầm. Trên thi thể không có thông tin DNA của hung thủ, chi tiết này khiến mọi người đều rất thất vọng.

Tả Kinh Thương xem xong báo cáo khám nghiệm tử thi, không hỏi gì thêm mà nói thẳng vào trọng tâm. “Sau khi Dương Ngọc Tiệp phát sinh quan hệ với hung thủ trong xe của hắn, mới bị hắn ra tay sát hại. Bên cạnh đó, vụ án này cũng có mấy tình tiết rất đáng ngờ.”

“Đúng đúng, là ở trong xe, tôi cũng nghĩ thế.” Âu Dư Nặc thấy suy luận của Tả Kinh Thương giống mình, hơi kích động nói leo, “Sau khi Dương Ngọc Tiệp nhận được thông tin mà khách làng chơi để lại, tới khu biệt thự gần như không có ai ở kia, cô ta thấy vậy, có thể ra về luôn. Nhưng cô ta không làm thế, bởi hung thủ đã đợi cô ta trong xe, gọi cô ta lên xe, vậy không cần phải đi đâu đó thuê phòng, tránh để lại thông tin cá nhân. Trên người nạn nhân không có vết thương nào đặc biệt, cũng không bị xước da và nhiều vết bầm mới, nhưng chẳng lẽ lúc bị bóp cổ, Dương Ngọc Tiệp không chống cự sao? Lúc chống cự, tay chân hoặc đầu sao lại có thể không đụng vào thứ gì đó được? Cho dù nằm trên giường, cũng sẽ đụng vào đầu giường, góc giường hoặc một chỗ nào đó. Vậy chỉ có một nguyên nhân, đó là cô ta ở trong một không gian không lớn nhưng bốn phía xung quanh đều rất mềm mại, cho dù chống cự mạnh mẽ, cũng không để lại nhiều vết thương, huống chi sức lực của đàn ông và phụ nữ chênh lệch nhau rất nhiều, cô ta vừa bị bóp cổ, đã không thể phản kháng. Nơi như thế, chỉ có thể là ghế sau của xe ô tô.”

“Đó không chỉ là một chiếc xe ô tô bình thường, mà còn là một chiếc ô tô có giá bốn, năm mươi vạn tệ, thậm chí cực kỳ đắt.” Thư Tầm cũng theo sát vấn đề, tuy cô không am hiểu hóa học, nhưng tâm lý học là sở trường của cô, nhất định không thể thua kém mọi người, “Giả sử Dương Ngọc Tiệp phát hiện ra khu biệt thự không có người ở, mà hung thủ lại muốn cô ta quan hệ với hắn trên một chiếc xe QQ hoặc F0, có thể cô ta sẽ nghi ngờ người này liệu có đủ khả năng trả gần 7000 tệ để mua đầm hay không. Giả sử hung thủ lái một chiếc Lamborghini thì hẳn cô ta sẽ vui vẻ đồng ý, còn cho rằng vậy thật thú vị và kích thích.”

“Tuy sự hiểu biết của em về ô tô vẫn còn rất nông cạn, nhưng phương hướng tư duy thì đúng.” Tuy Tả Kinh Thương đồng tình với quan điểm của Thư Tầm, nhưng còn không quên mỉa mai cô một phen, có lẽ bởi vì thấy Thư Tầm lại bị Âu Dư Nặc hện đi chơi, tâm lý vẫn hơi mất cân bằng, bốn đã hứa hẹn “Không chỉ ra sai lầm trước mặt mọi người,” giờ lại bị ghen tuông quét sạch sành sanh.

“Em nông cạn ở đâu chứ?” Thư Tầm khó chịu, chẳng phải đã hứa sau này sẽ không đối chọi với cô nữa ư?

“Tuy Lamborghini rất đắt, nhưng thực ra không phải nơi phù hợp để...” Tả Kinh Thương cúi đầu, cân nhắc từ ngữ, tiện thể nhìn Thư Tầm, lông mi dài khẽ rung, “... Chơi rung xe.”

Nói như thế anh có kinh nghiệm về khoản này lắm ấy! Thư Tầm tức giận, lườm anh một cái.

Mấy cảnh sát đã lén che miệng cười, thầm nghĩ, ừm, quả như lời đồn, hai người họ đúng là không hợp nhau, kiểu như “Một núi không thể chứa hai hổ, cho dù một con là cái một con là đực” vậy.

Chúc Minh Nghiên thấy hai người họ đối đầu gay gắt, có cảm giác bản thân bị lãng quên, bèn ngẫm nghĩ một thoáng rồi vội nói: “Giáo sư Tả, vừa nãy anh có nhắc đến các tình tiết đáng ngờ, vậy đó là...”

Tả Kinh Thương gật đầu, quay lại chủ đề vụ án: “Thứ nhất, địa điểm mà hung thủ tắm rửa cho thi thể. Có thể dễ dàng nhận thấy, nơi chúng ta phát hiện thi thể không phải là nơi đầu tiên đặt thi thể, nhưng trong xe không có điều kiện để tắm rửa cho thi thể, vậy hung thủ tắm rửa thi thể ở đâu? Trong quá trình mang thi thể ra vào nơi đó, chẳng lẽ không sợ bị người khác nhìn thấy, hoặc camera ở gần đó quay được? Thứ hai, dải ruy băng cũ. Vụ án Dương Ngọc Tiếp cũng nằm trong “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt,” nhưng trong vụ án này, hung thủ có thay đổi một chi tiết nhỏ so với trước đây. Hoặc là quá trình chuẩn bị gây án rất vội, hoặc là giống như cô Thư nói, hẳn ta muốn tạo nên một lần phạm tội hoàn mỹ. Cho dù ý nghĩa thực sự là thế nào, trong vụ án Dương Ngọc Tiếp, hẳn ta đã sử dụng dải ruy băng được cất giữ đã lâu. Thứ ba, tại sao hẳn lại lựa chọn căn nhà nhỏ ở vùng ngoại ô kia, và tại sao lại biết ở nơi đó có một căn nhà như vậy? — Đáp án của hai vấn đề đầu tiên, nằm trong kết quả phân tích thành phần vi lượng này đây.”

Thư Tầm căng thẳng, quả nhiên anh đã phát hiện ra manh mối quan trọng, còn cô lại chưa tìm ra chút manh mối nào.

“Paraffin, Piperonaldehyde, Dipropylene glycol, Calcium sulfate, xác con một sách...” Âu Dư Nặc vừa lẩm nhẩm đọc, vừa sờ sờ cằm. “Dải ruy băng thường hay xuất hiện trên quần áo, trang sức và tóc của các cô gái trẻ tuổi, nhưng cũng là ngày xưa thôi, giờ làm gì có cô gái nào đeo cái này nữa, chắc chắn sẽ bị người ta chê quê mùa. Nhưng mà... rốt cuộc tại sao, trên dải ruy băng cũ này lại có các hợp chất kia?”

“Rốt cuộc mấy hợp chất ấy là gì...” An Hải Hạp lẩm bẩm một mình.

“Nạn nhân đầu tiên xuất hiện từ mười lăm năm trước, dải ruy băng này được hung thủ coi là kỷ niệm để nhìn vật nhớ người, vậy nó đã bị hẳn cất giữ ít nhất mười lăm năm. Nếu là cất giữ, thì thứ nhất không thể để cho người khác đeo, thứ hai không thể vất lung tung.” Tả Kinh Thương đã hiểu rõ từ lâu, dịu giọng nói, “Paraffin, thường dùng để làm gom xịt tóc, là một loại hóa chất không mấy an toàn cho sức khỏe, sẽ khiến tóc bị rụng, có một vài phụ nữ cần phải giữ nguyên kiểu tóc trong một số trường hợp đặc biệt, nên thỉnh thoảng mới dùng một hai lần. Dải ruy băng được thắt trên thi thể đã tắm rửa sạch sẽ, không thể dính gom xịt tóc trên đầu Dương Ngọc Tiếp được, vậy gom xịt tóc này có khả năng đến từ người đã từng đeo dải ruy băng trước đây, mẹ, chị em gái hoặc người yêu của hung thủ. Hung thủ hoài niệm người phụ nữ này, sau khi người đó mất hoặc chia tay với hẳn, hẳn cất giữ dải ruy băng. Hẳn ta ép phẳng, kẹp trong sách vở, lâu rồi không lấy ra, cho nên xác một sách mới dính lên một góc nào đó của dải ruy băng.”

Chúc Minh Nghiên say mê nghe anh nói, trong lòng thầm hoan hô Tả Kinh Thương, anh vẫn giữ tư thế ngồi thả lỏng, nhìn ra khoảng không, ngón trở gõ gõ lên tay vịn của ghế, khuôn mặt nghiêng như gần, mà lại như xa không thể với tới.

“Piperonaldehyde, Dipropylene glycol.” Tả Kinh Thương nhắc lại thành phần trong báo cáo một cách chuẩn xác, “Những hợp chất này có trong nước hoa ô tô. Piperonaldehyde là một loại tinh dầu thơm, còn Dipropylene glycol là một thành phần trong nước hoa ô tô cao cấp. Chúng em đều biết, nước hoa ô tô bình thường hoặc nước nước hoa ô tô giá rẻ đều dùng cồn làm dung môi, nhưng cồn có ảnh hưởng nhẹ tới người lái xe, bởi vậy nước hoa ô tô cao cấp đã đổi dung môi thành Dipropylene glycol. Điều này không phải ai cũng biết, tôi cũng chỉ được nhân viên bán nước hoa ô tô giới thiệu một lần. Trước khi giết người, hung thủ quần dải ruy băng này vào chai nước hoa ô tô, giả như nó là vật trang trí của chai nước hoa, cũng thể hiện sự tôn trọng của hẳn với dải ruy băng. Sau đó, một vài phân tử nước hoa bay hơi dính vào dải ruy băng. Đây mới là chứng cứ quan trọng nhất để có thể khẳng định hung thủ đã gây án trên xe, sau đó lại dùng xe để vận chuyển thi thể, nếu chỉ dựa vào suy luận chủ quan thì không thể chắc chắn được.”

Thư Tầm lờm anh, “Em đưa ra suy luận, anh tìm ra chứng cứ, phương pháp này không phải không thể thực hiện.”

“Anh rất sẵn lòng giúp sức.” Tả Kinh Thương mỉm cười đáp.

“Vậy Calcium Sulfate thì sao?” Chúc Minh Nghiên vờ như suy luận nói, “Calcium Sulfate có rất nhiều công dụng, xi măng... đều có thành phần từ nó, chẳng lẽ hung thủ tắm rửa thi thể tại một nơi nào đó tại khu biệt thự?”

Âu Dư Nặc vò đầu bứt tai, “Như thế quá liều lĩnh! Ngộ nhờ có công nhân xây dựng đi ngang qua nhìn thấy, sẽ bại lộ mất.”

“Calcium Sulfate được tìm thấy trên tóc thì thể nạn nhân, trên vết chân hung thủ tại hiện trường cũng có thành phần này. Theo suy luận của cô Thư thì...” Tả Kinh Thương cố ý nhấn mạnh hai từ “suy luận,” “Hung thủ là một người làm nghệ thuật, có thể là âm nhạc, mỹ thuật, thư pháp, văn học, thiết kế... Hẳn điên cuồng thể hiện với mọi người quan niệm thẩm mỹ của hắn về vẻ đẹp và xấu, sự sống và cái chết, một người chỉ đơn thuần yêu thích nghệ thuật không thể làm được chuyện như vậy, cũng không đủ sức sáng tạo như thế. Giống như một người thích đọc tiểu thuyết trinh thám chưa chắc có thể hoàn thành một vụ giết người, nhưng một tay súng bắn tỉa lại thường bách phát bách trúng. Từ đối tượng bị sát hại, giá tiền hung thủ bỏ ra để mua dâm, nước hoa ô tô và giá của ô tô, có thể thấy được, mức sống của hung thủ rất cao, bên cạnh đó, một nhà nghệ thuật thành công như vậy thường có phòng làm việc riêng.”

Hiện trường hung án bất chợt lóe lên trong đầu Thư Tầm, “Lẽ nào hắn thực sự làm ngành mỹ thuật?”

“Calcium Sulfate còn có rất nhiều công dụng, phấn viết bảng mà giáo viên dùng khi dạy học, tượng thạch cao trong phòng học mỹ thuật, sơn tường khi dùng trang trí, lquý đôn đều có thành phần Calcium Sulfate. Sinh hoạt thường ngày của hung thủ thường phải tiếp xúc với những thứ như vậy, nên phòng làm việc chỗ nào cũng có thứ đó, đến bụi ở gót giày cũng có Calcium Sulfate.” Tả Kinh Thương đã ngừng suy nghĩ, anh tựa lưng vào ghế, nhìn mọi người trong phòng một lượt, hai tay đan vào nhau, đặt lên trên bụng, “Thi thể được chuyển tới phòng làm việc của hung thủ, có rất nhiều nhà nghệ thuật đặt phòng làm việc của mình tại những nơi yên tĩnh, để tiện cho việc sáng tác, bởi vậy nơi đó có rất ít người qua lại, vốn không phải lo lắng sẽ bị người khác phát hiện hoặc camera quay được. Trong phòng làm việc, thi thể được tắm rửa, bấy giờ, tóc thi thể mới bị dính bụi có Calcium Sulfate.”

“Trong mấy vụ án trước, chúng tôi vốn không ngờ được hắn ta lại là nhà mỹ thuật!” An Hải Hạp vừa mừng vừa lo, nghĩ mà xem, trong thành phố nào có mấy nhà mỹ thuật được xem là thành công? Phạm vi tìm kiếm hung thủ đã thu hẹp trong thoáng chốc.

“Kế hoạch của hắn ta trong mấy vụ án trước rất chặt chẽ, nhưng vụ án Thái Hiểu Dịch đã kích thích thần kinh của hắn, hắn cho rằng hung thủ của vụ án Thái Hiểu Dịch đang sử dụng phong cách nghệ thuật của hắn, bèn vội vã chính danh cho bản thân. Lời đồn rằng ‘Hung thủ vụ án ruy băng tái xuất’ khiến rất nhiều phụ nữ, nhà nghỉ, khách sạn cảnh giác đề phòng hơn, nếu hắn lại giở chiêu cũ, tỷ lệ thành công rất thấp. Ngoài ra, phương pháp điều tra trong quá khứ bị các điều kiện khách quan hạn chế, có rất nhiều chứng cứ quan trọng bị bỏ quên. Vụ án Dương Ngọc Tiếp này là cơ hội tốt để tóm hắn.” Tả Kinh Thương cực kỳ tự tin nói, “Nghề nghiệp của hung thủ chưa chắc đã là ‘nhà mỹ thuật,’ có thể là người làm ngành liên quan tới mỹ thuật. Ví dụ như, giáo viên mỹ thuật, ông chủ của văn phòng mỹ thuật, nhà thiết kế, nhìn vào thực lực kinh tế của hắn, có thể thấy trong lĩnh vực của mình, hắn là một nhân tài xuất chúng. Ngoài ra...” Tả Kinh Thương nói xong, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, khi mọi người đều cho rằng anh chuẩn bị nói ra kết luận mang tính quyết định, thì anh hơi nhú mày, “Đã quá giờ cơm, nhưng tôi không nhớ là mình đã ăn cơm trưa.”

Hóa ra anh đặt tay lên trên bụng, là vì anh — thấy đói bụng.

Cuối cùng Âu Dư Nặc cũng thấp tha thấp thỏm dâng lên suất thịt mà mình mang về, bối rối nói: “Có lẽ hơi nguội rồi, anh... ăn tạm vậy!”

Mọi người không hện trước mà đều quay ra nhìn Chúc Minh Nghiên, thấy cô ta vừa sùng bái vừa xúc động nói: “Giáo sư Tả tập trung phá án tới quên ăn quên ngủ, quả thực khiến người ta phải kính phục!”

Rốt cuộc Thư Tầm không kìm lòng được, mắng Âu Dư Nặc, “Tôi đề nghị, sau này cậu vẫn nên ‘bỏ điều tiên phi’ thì tốt hơn.”

“Dù sao em cũng ăn no rồi...” Âu Dư Nặc bất đắc dĩ xoa xoa bụng, “Vẫn nên điều tra kẻ tình nghi dựa theo sự khoanh vùng của giáo sư Tả đi thôi, lượng công việc... cũng rất nhiều mà.”

An Hải Hạp bố trí công tác điều tra sàng lọc kẻ tình nghi, công việc được triển khai nhanh chóng. Mọi người đều phục sát đất năng lực vào tốc độ phá án của Tả Kinh Thương, chỉ có Thư Tầm thấy được, anh vẫn chưa hài lòng với tốc độ điều tra vụ án, điều mà anh mong muốn chính là tóm được hung thủ một cách chuẩn xác từ trong biển người mênh mông, chứ không phải khoanh vùng phạm vi, tìm được mấy kẻ tình

ngiht rồi loại trừ từng người. Thư Tầm cũng hiểu, nếu cô có thể xây dựng nên chân dung hung thủ, vậy công tác sàng lọc kẻ tình nghi sẽ tiến triển nhanh hơn.

Thư Tầm nhốt mình trong phòng làm việc một buổi trưa, vẫn không thể tạo ra một bản báo cáo có giá trị thực tế. Mắt thấy trời xẩm tối, nơi nơi sáng đèn, Thư Tầm nhớ lại vụ án sát hại cả gia đình khi cô mới về nước, một câu của Tả Kinh Thương “Hung thủ, nữ giới” đã gần như xác định thân phận của kẻ tình nghi. Sự chênh lệch giữa anh và cô... E rằng mấy năm du học cũng không thể bù đắp nỗi. Thư Tầm thầm nghĩ, chẳng cần phải thắng anh, chỉ mong có thể thu nhỏ phạm vi là được rồi...

Quan trọng nhất là, cô không muốn bị anh coi thường!

Cô vốn bướng bỉnh như thế đấy, nhưng cô lại không hiểu được điều đơn giản nhất, đó là cho dù cô chẳng có hiểu biết gì điều tra hình sự đi nữa, thì cô vẫn có vị trí vô cùng quan trọng trong trái tim Tả Kinh Thương, mà chẳng cần phải trở thành đồng nghiệp của anh. Tả Kinh Thương luôn cho rằng cô không có tế bào lãng mạn, chắc cũng bởi điều này.

Thư Tầm bước tới bên cửa sổ, màn đêm ở Minh Tề bình yên mơ mộng, trên tòa nhà xa xa lấp lánh ánh đèn báo hiệu màu đỏ, thỉnh thoảng có những điểm sáng nhỏ lập lờ trên thân máy bay, từ từ xuyên qua bầu trời đêm, đưa những con người với các mơ ước khác nhau, bay tới phương xa. Đôi khi những việc mà chúng ta làm trái ngược hoàn toàn với giấc mộng trong sâu thẳm trái tim.

Chỉ nguyện “Tuế nguyệt tinh hảo, ngã vị lai.”*

Dịch nghĩa: “Tháng năm tinh lặng, tôi chưa già,” được lấy ý từ bốn câu: “Dương quang ôn nhiệt, tuế nguyệt tinh hảo, nhĩ hoàn bất lai, ngã chấm cảm lão khứ.” Dịch nghĩa: “Ánh dương ấm áp, tháng năm tinh lặng, nếu em chưa tới, sao tôi có thể già đi?” – có nghĩa là tôi yêu em, tôi luôn chờ đợi em, muốn em ở bên tôi tới lúc đầu bạc răng long. Bốn câu thơ ấy lại được cải biên từ tám chữ mà Hồ Lan Thành hứa hẹn với Trương Ái Linh, “Tuế nguyệt tinh hảo, hiện thế an ổn.” – Dịch nghĩa: “Năm tháng tinh lặng, kiếp này bình an.” – ý rằng đời này chỉ mong được sống bình yên, an ổn. – Dịch từ baidu.

Khi Thư Tầm mở cửa bước ra ngoài, khóe mắt thoáng thấy có một người đang đứng tựa vào tường, còn chưa đợi cô quay đầu, đã nghe anh nói — “Cô Thư, cô có hứng thú đi ăn tối cùng tôi để thay đổi khẩu vị hay không?”

Không biết Tả Kinh Thương đã âm thầm đứng tựa ở cửa phòng làm việc của cô bao lâu, như một con cún lớn. Thư Tầm cười thầm trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn lạnh mặt: “Tôi ăn cơm chứ không ăn người.”

Hai người họ sóng bước đi, nhưng chẳng hiểu sao càng bước lại càng gần bên nhau, mu bàn tay của anh đã sượt qua cánh tay cô mấy lần, vừa ngứa ngáy vừa nóng bỏng. Không ngờ bây giờ bản thân cô còn nhạy cảm với sự đụng chạm của anh như vậy, tựa như bình cũ rượu mới, tuy cảm giác quen thuộc nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác khác biệt. Trong khi hai người họ đứng đợi thang máy, từ cuối hành lang truyền tới tiếng gọi vừa tha thiết vừa thùy mị — “Giáo sư Tả!”

Thư Tầm chẳng cần quay lại cũng biết đó là Chúc Minh Nghiên.

“Cô Thư cũng ở đây sao...” Chúc Minh Nghiên bước nhanh tới, cười lấy lệ với Thư Tầm rồi nhìn Tả Kinh Thương, ánh mắt vô cùng tình cảm: “Giáo sư Tả, dựa theo kiến nghị của anh, chúng tôi đã tìm ra kẻ tình nghi trong vụ án Thái Hiếu Dịch.”

“Chúc mừng.” Tả Kinh Thương nhạt nhẽo đáp.

“Anh...” Chúc Minh Nghiên hơi do dự, dường như muốn nói lại thôi.

“Giờ tôi không chịu trách nhiệm điều tra vụ án Thái Hiếu Dịch nữa.” Vụ án đơn giản như vậy, Tả Kinh Thương sẽ chẳng phí thời gian theo dõi làm gì.

“Nhưng giáo sư Tả, anh luôn có khả năng chỉ ra sai lầm, cho nên, tôi muốn... muốn mời anh một bữa cơm, mong anh chỉ dạy thêm một chút...”

Thư Tầm vô cảm bước vào thang máy, ai kia còn đang được người đẹp mời mọc, xem ra xác suất phải ăn cơm một mình của cô tối nay rất lớn. Cho dù là người phóng khoáng, thấy Chúc Minh Nghiên nhiệt tình theo đuổi Tả Kinh Thương như vậy, trong lòng Thư Tầm cũng đã thấy buồn bực, cộng thêm sự bế tắc trong

khi điều tra khiến cô bỗng có cảm giác “Minh là người thừa,” không thể phủ nhận, cảm giác này vô cùng đáng ghét.

Khi một cô bé thích một người đàn ông, đều trở nên dũng cảm đến mức khó tin, loại dũng cảm này vừa bắt nguồn từ sự thúc đẩy của học môn, vừa bắt nguồn từ chỉ số thông minh xuống thấp. Khi học đại học, Thư Tầm có một người bạn cùng phòng tên là Ngạn Ngạn, xét về điều kiện gia đình dung mạo đều rất nổi bật, vậy mà cứ khăng khăng nhất kiến chung tình với một tên con trai trắng hoa, đến Thư Tầm là người ít hóng chuyện mà còn biết tên kia có bảy người bạn gái cũ trong ba năm. Ngạn Ngạn nói rằng cô ấy có thể trở thành người bạn gái cuối cùng của hắn ta, còn chẳng thêm để ý việc đến học phí của tên kia cũng phải đi vay mượn. Ngạn Ngạn viết trong nhật ký, “Cho dù có thế nào chẳng nữa, tôi vẫn muốn bước cùng anh ấy, tới một ngày không thể bước tiếp nữa.” Sau đó, nghe nói tên đó được Ngạn Ngạn giúp đỡ trả hết học phí, học xong bước ra đời, sau đó quen một “bà xã” trong game online rồi cao chạy xa bay. Ngạn Ngạn ước mong có thể cùng người yêu bước tiếp trên đường đời, nhưng người ta chưa chắc đã muốn cầm tay cô cùng sánh bước.

Khiến người ta hả lòng hả dạ chính là, sau này Ngạn Ngạn lấy được một người chồng tốt, đi làm theo kiểu có cũng được mà không có cũng chẳng sao, mỗi khi chồng cô ấy rảnh rỗi đều đưa cô ấy đi du lịch khắp nơi trên thế giới. Còn tên con trai trắng hoa kia lại tìm được một “bà xã” cũng đáng thất vọng y như hắn ta, không tìm được việc làm, lại sinh một cô con gái bị bệnh tim bẩm sinh, tên đó nhay việc khắp nơi mà vẫn không nuôi nổi gia đình, sống càng ngày càng khó khăn. Mỗi khi mọi người nhắc tới chuyện này, đều nói nếu tên con trai nọ chịu quay đầu ở bên Ngạn Ngạn, cuộc sống có lẽ cũng không khổ sở đến thế. Nhưng Thư Tầm lại không nghĩ vậy, cho dù tên ấy có quay đầu, chưa chắc Ngạn Ngạn đã chọn hắn.

Cột mốc để xác định con người ta đã trưởng thành, đó chính là biết lựa chọn tương lai của bản thân một cách lý trí.

Nếu như Chúc Minh Nghiên có thể ở bên Tả Kinh Thương như ước nguyện, vậy tương lai cô ta sẽ phải đối mặt với một người đàn ông cuồng công việc, công tư phân minh, suốt ngày đi công tác khắp nước, còn hay bị kẻ xấu đe dọa, rơi vào tình cảnh cực kỳ nguy hiểm, cô ta có chịu nổi không?

Chắc chỉ có mình chịu nổi. Thư Tầm lập dị nghĩ thầm.

Thư Tầm bước khỏi trụ sở của chi đội điều tra hình sự, đi tới trạm xe buýt. Cô đã lưu tư liệu về “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt” vào USB, định xem lại sau khi về khách sạn, mong rằng có thể tìm được manh mối quan trọng nào đó.

Bất chợt, khuỷu tay trái của Thư Tầm bị ai đó nắm chặt kéo về phía sau, cô đề phòng nhấc tay phải, chuẩn bị cho người đứng sau một cái tát bất cứ lúc nào.

“Chẳng lẽ chỉ năm phút thôi mà em cũng không muốn đợi anh sao?” Tả Kinh Thương nhìn cô, trong sự tức giận dường như còn thoáng chút bất đắc dĩ: “Từ chối cũng mất thời gian.”

Thư Tầm không biết bản thân cô làm sao nữa, hai giọt nước mắt bất chợt lăn ra từ đáy mắt, là sự tủi thân sau ghen tuông cùng cực, hay là sự sốt ruột vì không cam lòng? Cô muốn giả vờ lạnh lùng, nhưng dù sao cũng là một cô gái mới hai mươi lăm, lễ quý đôn hai mươi sáu tuổi, đi theo Tả Kinh Thương vất vả đường xa tới Minh Tề, vụ án không có thêm manh mối, Tả Kinh Thương lại dường như bị người đẹp khác cướp mất, vừa rồi còn nghiêm khắc nhìn cô như thế, làm sao có thể bình tĩnh được? Thế là tính trẻ con bùng nổ, trên đường lớn người đi người đến, khóc như bị ai bắt nạt, nước mắt cứ rơi xuống từng giọt từng giọt.

Tả Kinh Thương đã từng thấy cô khóc được mấy lần? Nghĩ kỹ lại thì Thư Tầm rất kiên cường, năm ấy ông nội cô qua đời, cô khóc một trận, sau đó cho dù em trai bị bắt, cô cũng chưa từng rơi lệ trước mặt anh.

Chiều khóc lóc này của phụ nữ, cho dù vô tình hay cố ý, thì đối với người đàn ông yêu cô ấy, cũng quả thực là một đòn chí mạng.

Tả Kinh Thương nhú chặt mi, kéo cô, gọi một chiếc taxi lại rồi cho ngồi vào ghế sau, bản thân ngồi xuống cạnh cô, ôm cô, sau khi nói địa chỉ với người lái xe thì nghiêm mặt, mím môi, ngón trỏ không ngừng gõ gõ xuống đầu gối đầy bất an, nhịp điệu kỳ lạ như người đánh trống, rõ ràng rơi vào trạng thái suy nghĩ không lý trí.

Thư Tầm bị gió tạt một hồi, cũng bình tĩnh lại, cô thầm cười bản thân không giữ được sự tỉnh táo, vội vàng lau nước mắt trên mặt.

“... Anh sai rồi.”

Hả?

Gì thế này?

Thư Tầm quay ra nhìn Tả Kinh Thương, thấy anh đang nhìn mình chăm chú, vẻ mặt bối rối, nhìn như đang thành tâm xin lỗi, khiến cô cảm thấy, anh quả thực đã phạm sai lầm rất nghiêm trọng, còn mình thực sự đã chịu tui thân. Thư Tầm bèn cố ý hỏi: “Anh sai ở đâu?”

Sau khi nghe hai người nói chuyện, người lái xe không chỉ mỉm cười, còn tốt bụng bật nhỏ tiếng đài radio. Trên weibo có viết, ba vấn đề lớn của phụ nữ khi yêu đó là “Anh ở đâu? Với ai? Mấy giờ thì về?”, ba vấn đề lớn của người đàn ông khi yêu đó là “Tại sao cô ấy tức giận? Tại sao cô ấy lại tức giận nữa? Tại sao cô ấy vẫn còn tức giận?” Trên thế giới có vô vàn loại người, đủ loại nghề nghiệp đủ loại thân phận, cho dù bạn có là ai, nhưng trong mắt người lạ, bạn cũng chỉ là một cặp đôi đang yêu bình thường mà thôi.

“Thứ nhất, khi nói về việc hung thủ gây án trên xe, anh đã nói một số giải thích của em rất nông cạn; thứ hai, anh tỏ ra khinh thường chuyên môn của em và kết luận rằng chuyên môn của em xuất phát từ sự chủ quan không lý trí; thứ ba, anh từ chối lời mời của người phụ nữ khác không đủ nhanh chóng.” Tả Kinh Thương bình tĩnh trả lời, mạch lạc rõ ràng, có câu nói đúng nỗi lòng Thư Tầm, nhưng có câu lại hoàn toàn trật lất.

Cho dù bản thân Thư Tầm có ý thức được hay không, thì rõ ràng việc cô mất bình tĩnh đều do mấy ngày nay phải trở mặt nhìn Chúc Minh Nghiên quần quýt lấy Tả Kinh Thương, ghen tuông nhưng lại không để lộ trước mặt mọi người, còn phải lừa mình dối người rằng “Mình chẳng thèm quan tâm.”

“Thứ tư...”

Lại còn thứ tư nữa. Thư Tầm im lặng, nghe anh phân tích tiếp.

“Trong khi đang làm việc, anh luôn giữ khoảng cách với em, che giấu mối quan hệ của chúng ta, như thể là không tôn trọng và không có trách nhiệm với em, còn phủ định khả năng của em; thứ năm.... Người nói năng hùng hồn như anh mà cũng có lúc ghen tị.”

Chẳng qua anh chỉ cố đưa ra tất cả các đáp án trong mọi trường hợp mà anh nghĩ đến, để người chấm thi tự chọn, thảo nào từ nhỏ anh đã học giỏi như vậy.

Nhớ tới ngày trước, khi hai người ở bên nhau, họ cũng ít khi giận dỗi, tuy Tả Kinh Thương rất bận, nhưng rất tốt với cô, Thư Tầm cũng không phải loại con gái cả ngày chẳng có việc gì làm, chỉ thích gây sự, nên cho dù trong lòng cũng hơi giận anh, nhưng dỗi một lúc, ngủ một giấc là hết. Quan trọng hơn là, cô luôn nhân nhượng và dung túng người đàn ông mà mình thương.

“Anh muốn đưa em đi đâu?” Thư Tầm chỉ giận dỗi một lát rồi thôi, không nghe rõ địa chỉ mà anh nói với người lái xe khi mới lên xe.

“Một nhà hàng cơm Hồ Nam.” Lúc này anh lỡ nói chuyện lâu hơn với Chúc Minh Nghiên một lúc, đều là vì tiện thể hỏi cô ta, nhà hàng cơm Hồ Nam ngon nhất Minh Tề ở chỗ nào.

“Cay lắm.” Thư Tầm quay đầu ra chỗ khác.

Tả Kinh Thương thấy cô đã bình thường trở lại, thở phào nhẹ nhõm, “Em thích là được.”

“Không thích.” Thư Tầm cố ý hoành hợ nói.

“Vậy em nói xem mình nên đi đâu bây giờ?” Tả Kinh Thương khiêm tốn xin chỉ bảo, còn ôm cô, để nửa người cô đều tựa vào ngực anh.

“Lúc này anh đã tổng kết bản thân mắc phải bốn sai lầm, nhưng ngoài việc mời em ra ngoài ăn cơm, có thứ gì khác bồi thường không?” Thư Tầm hoành hợ.

“Thứ nhất...”

Lại nữa rồi... Thư Tầm ngồi thẳng, rửa tai lắng nghe.

“Trừ khi em cực kỳ sai lầm, không thì anh sẽ không bao giờ chỉ ra trước mặt mọi người; thứ hai, Lê quý đôn anh sẽ tôn trọng chuyên môn của em, lúc cần thiết, thậm chí anh có thể tăng bốc no; thứ ba, anh sẽ công khai quan hệ của chúng ta vào thời điểm thích hợp; thứ tư...”

“Anh thử tăng bốc xem nào.” Thư Tầm vẫn không tin, người kiêu ngạo như anh, thực sự có thể tăng bốc người khác ư?

“Ngành tâm lý học tội phạm của em...” Tả Kinh Thương ngẩng đầu, ngẫm nghĩ vô cùng cẩn trọng, sau khi tổ hợp, chọc lọc và trau chuốt rất nhiều từ ngữ hoa lệ, rốt cuộc nói ra một cách kiên định... “Không tồi.”

Ồi đúng là một lần bỏ qua nguyên tắc, tăng bốc ghê gớm quá cơ.

“Ngoài ra, anh sẽ bồi thường bằng thứ khác cho em.” Tả Kinh Thương thần bí nói, như thể cất giấu trứng màu ngày hội.

Thư Tầm gật đầu: “Mỗi mắt chờ mong.”

18. Q.4 - Chương 18: Tiến Dần Từng Bước

May mắn là khi hai người họ tới thì khách ở một bàn sát cửa sổ vừa ra về, họ có thể ngồi ở vị trí đó, ngắm cảnh phố xá tấp nập. Vẫn là những món ăn trước đây mà Thư Tầm thích, nhưng nhà hàng khác nhau cũng chế biến ra những món ăn có hương vị khác biệt mấy phần. Không hiểu tại sao, cho dù biết nhà hàng cơm Hồ Nam này chế biến món ăn chính tông hơn nhưng quán ăn ở cổng trường đại học ngày trước nhiều, nhưng Thư Tầm vẫn hoài niệm những món ăn không chính tông ấy, có lẽ là do liên quan tới người đối diện. Khi đó hai người họ đều trẻ tuổi hơn hiện tại, gánh nặng trên vai cô cũng vơi hơn, còn có thể mặt dày làm nũng với anh.

Người ta nói rằng, những cặp tình nhân tái hợp sau nhiều năm xa cách, cuối cùng đều có kết thúc bằng việc chia tay, bởi vì cảm nhận về nhau đã thay đổi theo thời gian. Lúc này, cảm nhận của hai người họ về nhau quả thực đã đổi thay, nhưng tại sao lại trở nên mập mờ thú vị hơn trước đây? Thậm chí, trong thâm tâm, Thư Tầm còn mong muốn được cùng anh dấn tay đi khắp thế gian!

Những ngày nắng nóng nhất trong năm đã trôi qua từ lâu, chiều tối ở Minh Tề bớt oi bức hơn rất nhiều, thay vào đó là không khí mát mẻ dễ chịu. Bước ra từ nhà hàng cơm Hồ Nam đã là chín giờ, gió lạnh ban đêm lướt qua gò má, thổi khô lớp mồ hôi mỏng do ăn cay khi nãy, khiến người ta vô cùng thoải mái.

Thực ra Thư Tầm cũng chẳng quan tâm “bồi thường bằng thứ khác” mà Tả Kinh Thương nói rốt cuộc là thứ gì, lê quý đôn.n sau khi quay về khách sạn, cô thấy được Tả Kinh Thương lại muốn vào phòng cô trước khi hai người nói với nhau lời chúc ngủ ngon, nên cũng để mặc anh đi vào.

Còn Tả Kinh Thương, không bước thẳng đến chỗ tủ lạnh như lần trước, mà kéo gấu áo phông lên trên, phô bày hoàn mỹ thứ hình tượng gọi là “Khi mặc quần áo thì gầy, nhưng khi cởi quần áo, cơ bắp cũng chẳng kém ai.” Thư Tầm ngẩn ra, nhìn chằm chằm sáu múi cơ bụng của anh, tròn mắt hỏi: “Làm gì đấy?”

Tả Kinh Thương ném áo sang một bên, đáp một câu “Tắm rửa” rồi bước vào nhà tắm, như thể đây là phòng của anh.

Thư Tầm tròn mắt nhìn bóng lưng anh, hoài nghi anh có mưu đồ xấu xa, vội vàng lui ra xa.

Cô không khỏi nghĩ tới lần thử nghiệm không thành công trước đây của bọn họ, vì cô kêu la oai oái nên anh còn chưa vào đã phải từ bỏ. Khi đó tình cảm của hai người đang rất tốt, theo lý thuyết thì chuyện ấy xảy ra cũng là lẽ đương nhiên, nhưng anh vẫn luôn tôn trọng cô, cô nói không được, anh sẽ không ép buộc. Có điều hành động lần này của anh, rất giống lần đó...

Sự nghi ngờ này không phải tự nhiên mà có, mười phút sau, Tả Kinh Thương quần nửa người dưới bằng khăn tắm, cả người đắm chìm nước, bước ra từ nhà tắm, tuyên bố với Thư Tầm...

“Từ này về sau anh sẽ hoàn toàn thuộc về em, cho nên em không phải quan tâm tới người khác nữa.”

Hóa ra cái mà anh gọi là “bồi thường bằng thứ khác,” là bồi thường bằng thịt?!

Khi Thư Tầm tỉnh táo lại, vội chuồn đi, nhưng còn chưa với đến chốt cửa đã bị anh kéo về, trong lúc vùng vẫy, khăn tắm của anh rơi xuống, sau đó chuyện gì phải đến rồi cũng sẽ đến.

Lần này Tả Kinh Thương chẳng thêm làm “chính nhân quân tử” gì đó nữa, trong tiếng khóc kêu của Thư Tầm, anh vùi đầu bên tai cô, giọng nói vừa khàn vừa vô cùng gợi cảm: “Rất vui vì tận hưởng lần đầu tiên của em, tương tự, em đang tận hưởng lần đầu tiên của anh.”

Anh....

Anh?!

Thể lực mạnh mẽ của đàn ông cung Ma Kết giày vò Thư Tầm đến gần xỉu, người cô đỏ như tôm luộc, bọc chăn đơn vào nhà tắm lau người, nhìn thân thể đầy dấu hôn trong gương, giống như bị một loài vật giống đực đánh dấu quyền sở hữu.

“Có cần anh giúp không?” Tả Kinh Thương đứng dựa vào cửa, tay đặt trên tay cầm cửa, mái tóc vẫn luôn chỉnh tề giờ rồi một cách gợi cảm, vừa thoải mái vừa nhàn nhã.

“Không cần.” Thư Tầm lờm anh, thoáng liếc thấy dấu răng trên xương quai xanh của anh, đó hẳn là “kiệt tác” trút giận của cô.

“Cô Thư không những “không tồi” trên phương diện tâm lý tội phạm, mà ở phương diện này cũng khiến người ta phải kinh ngạc.”

“...” Mặt Thư Tầm đỏ lên, đẩy anh ra ngoài, đóng cửa lại.

Quả thực quá lưu manh!

Tả Kinh Thương gõ gõ cửa, dùng âm lượng mà cô có thể nghe thấy để nói: “Nếu một phút sau mà em không quay lại bên anh, anh sẽ tìm cách phá cửa.”

“Hình như anh không phải người bạo lực như thế.”

“Anh có thể trở thành người như vậy.”

“Anh... Anh thật xấu xa.”

“Anh xấu xa?” Anh cười khê, “Anh còn tưởng mấy lần trước em đã thấy rồi.”

“...” Thư Tầm nghiêng răng.

“Xem ra cần phải để em thấy lần nữa.”

Thư Tầm che mặt, ngồi xổm trên nền nhà.

“Em còn ba mươi hai giây. Ba mươi một, ba mươi, hai mươi chín...”

“Em muốn báo cảnh sát.”

Ngoài cửa thoáng yên tĩnh, lát sau, một tờ giấy chứng nhận cảnh sát nhân dân của ai đó được nhét qua khe cửa, chỉ nghe thấy anh nói: “Cô Thư, tôi là cảnh sát. Cô đã an toàn, xin hãy mở cửa ra.”

Thôi được rồi, kẻ xấu là anh, cảnh sát cũng là anh, hôm nay thực sự khó mà thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ ấy.

Sáng ngày hôm sau, trong buổi họp của tổ trọng án, Thư Tầm âm thầm ngáp một cái, lại day day mũi. Âu Dư Nặc nhỏ giọng hỏi đầy quan tâm: “Tối qua chị không ngủ ngon giấc à? Hình như chị bị cảm cúm rồi...”

“Không sao...” Thư Tầm cúi đầu, cầm bút rồi vờ vệt vạch ra vạch vào trên giấy, thực ra chẳng viết được chữ nào. Lqđôn Kết quả của việc cô gắng giữ khoảng cách với anh khi đến Minh Tề đó là — tối qua, hai người họ làm tổng cộng bốn lần, lần sau lâu hơn lần trước.... Gần một đêm không ngủ! Thư Tầm cũng không dám nhớ lại hình ảnh của anh và cô tối qua, nếu không mặt cô sẽ đỏ bừng như bị gội nước sôi.

Tả Kinh Thương bất chợt hắng giọng, dường như chuẩn bị nói gì đó, thân thể Thư Tầm không kìm được run lên. Thôi xong! Bây giờ chỉ cần nghe thấy một câu của anh, cô đã không thể tập trung nghĩ bất cứ việc gì khác...

“Kết quả sàng lọc kẻ tình nghi thế nào?” Tả Kinh Thương hỏi, sắc mặt như thường.

Thư Tầm bất mãn, tối qua người này còn làm chuyện ấy với cô, hôm nay lại có thể nghiêm túc như thường, không để ý tới bất kỳ chuyện gì ngoài tiến triển của vụ án.

“Vẫn đang sàng lọc, nếu có thể thu nhỏ phạm vi hơn một chút thì tốt quá.” An Hải Hạp than thở, “Ngoài ra chúng tôi cũng đang kiểm tra camera giao thông ở gần khu biệt thự và khu vực xảy ra vụ án, hi vọng có thể tìm được xe ô tô mà hung thủ dùng để gây án và vận chuyển thi thể nạn nhân.”

Ánh mắt Tả Kinh Thương chuyển sang Thư Tầm, ngừng lại trong giây lát, bình thản hỏi: “Sau một đêm suy ngẫm, cô Thư có ý kiến gì mới không?”

Một đêm suy ngẫm?

Suy ngẫm kiểu gì?

Anh dám trêu chọc cô trước mặt mọi người... Xấu xa!

“Tôi cho rằng...” Thư Tầm bình ổn từng đợt sóng đang cuộn trào trong lòng, thầm nghĩ, suy đoán của cô không thể thu hẹp phạm vi điều tra cho tổ trọng án nhưng hi vọng có thể giúp chút gì đó, “Dự đoán theo người phụ nữ làm gái làng chơi rất quan trọng với hung thủ, sự trưởng thành của tâm trí và quá trình thay đổi tâm lý, hiện tại hung thủ ít nhất cũng bốn mươi tuổi. Nếu mà một người làm ngành mỹ thuật, vậy rất có khả năng hắn cũng thể hiện đam mê “kết hợp xấu và đẹp” trong các tác phẩm nghệ thuật của mình, thậm chí có thể xuất hiện cả hình tượng nơ bướm hoặc phụ nữ khóa thân xỏa tóc. Nhưng những hình tượng này có lẽ chỉ xuất hiện trong các tác phẩm trước đây, hoặc khi hắn chưa nổi danh, còn hiện tại, để che giấu tội ác, hắn sẽ cố gắng tránh các hình tượng đó, hoặc đổi thành các ý tưởng trừu tượng hơn nữa. Trước mắt, chúng ta có thể tìm người lái xe taxi đưa Dương Ngọc Tiệp tới khu biệt thự thông qua camera giao thông, hỏi xem người đó nhìn thấy hay nghe được những gì.”

Tác phẩm có hình tượng ruy băng thắt hình nơ bướm hoặc phụ nữ khóa thân xỏa tóc.... Chợt có tia sáng lướt nhanh qua tâm trí Tả Kinh Thương tựa như sao băng, loại hình tượng này hình như anh vừa mới nhìn thấy ở đâu đó.

“Chúng tôi đã liên lạc qua điện thoại với người lái xe taxi đó, người đó nói anh ta chỉ đưa Dương Ngọc Tiệp đến điểm cần đến, không thấy thêm gì khác.” An Hải Hạp nói.

Thư Tầm lấy lại bình tĩnh, nói: “Là một người lái xe taxi, anh ta hẳn là cực kỳ quen thuộc với mọi địa điểm ở Minh Tề, có lẽ cũng biết khu biệt thự kia vốn không có người ở. Lúc Dương Ngọc Tiệp bước ra khỏi Mộng Cửu Thiên thì đã rất muộn rồi, một cô gái trẻ xinh đẹp lại muốn tới khu biệt thự không người ở vào khoảng thời gian đó, người lái xe đó có nên nhắc nhở cô ta không? Có cảm thấy nghi ngờ hay không? Tôi thấy cần hỏi lại anh ta về chi tiết này.”

“Đúng, Tiểu Ân, cậu đi liên lạc với người lái xe đó đi.” An Hải Hạp chỉ đạo gọi điện thoại.

Thư Tầm nói tiếp: “Bình thường hung thủ luôn tạo cho người ta ấn tượng rằng, hắn ta là một người vô cùng tử tôn lịch sự, thậm chí tao nhã phong độ, hắn ta cũng có sức hấp dẫn nhất định với phái nữ, nhưng chưa chắc hắn đã có thể thật lòng chấp nhận một người phụ nữ ở bên mình, vậy có khả năng hắn vẫn chưa kết hôn, còn độc thân. Thảm mỹ của hắn giống hệt với thảm mỹ của văn hóa phương Tây thời kỳ Phục Hưng, thể hiện cái đẹp thông qua hình tượng khóa thân. Chứng tỏ loại nghệ thuật đầu tiên mà hắn được tiếp xúc chính là văn hóa thảm mỹ phương Tây, sau đó tư tưởng ấy ăn sâu bén rễ, có lẽ hắn từng đi du học. Một người được hưởng thụ sự hun đúc lâu ngày của nghệ thuật, và một cô gái làng chơi, không thể có mối quan hệ đơn giản như khách mua dâm yêu phải một người phụ nữ sa ngã. Việc hắn ta học tập lên cao cần

rất nhiều tiền, phải chăng tiền đều do người phụ nữ ấy cung cấp? Trước mỗi lần gây án, chắc hẳn đều bị một chuyện nào đó tác động, gợi ra hoài niệm về người phụ nữ ấy.”

“Cô Thư nói cực kỳ chính xác.” Tả Kinh Thương cố gắng khén, thậm chí còn gật đầu thể hiện sự tán dương một cách tượng trưng, điều này có lẽ chính là cái mà ngày hôm qua anh hứa: “Tâng bốc là điều tất yếu.” Dưới cái nhìn của Thư Tầm, hành động này của anh vô cùng giả tạo, bởi vì hiển nhiên anh không hoàn toàn đồng ý với điều mà cô nói, quả nhiên vẫn là kẻ bắt nạt người miệt ngấn!

Thư Tầm lờm anh một cái, “tâng bốc” kiểu này còn chẳng thoải mái bằng “dả kích mỉa mai” ngày xưa.

“Cô Thư...” An Hải Hạp khó hiểu hỏi, “Những điều mà cô nói có phải là “chân dung được khắc họa bằng tâm lý” của hung thủ không?”

“Cũng không chính xác lắm.” Thư Tầm hử nhận, “Bây giờ những điều mà tôi có thể nghĩ ra, vẫn chỉ là một cái bóng mờ nhạt mà thôi.”

“Đối với loại sát thủ có tâm lý biến thái thể này, một chân dung khắc họa từ tâm lý hoàn hảo, thường có hiệu quả lớn hơn phương pháp điều tra truyền thống.” Tả Kinh Thương ra sức tâng bốc, nhưng lại vô tình tạo áp lực cho Thư Tầm, mấy người trong tổ trọng án đều quay ra nhìn cô bằng vẻ mặt chờ mong.

Lúc này Âu Dư Nặc huyết sáo một tiếng, dời đi sự chú ý của mọi người, cậu vừa che ống nghe điện thoại vừa nói: “Đã liên lạc được với người lái xe kia.”

Tả Kinh Thương đứng lên, cầm lấy điện thoại, nhấn nút nghe và bật máy ghi âm, mọi người đều tự giác im lặng. “Chào anh, tôi muốn hỏi mấy vấn đề, nếu anh vẫn còn nhớ, xin nói lại cho tôi tỉ mỉ chính xác nhất có thể.”

Người lái xe: “Được thôi.”

“Vì sao anh lại có ấn tượng sâu sắc với Dương Ngọc Tiệp?”

“Hôm đó đã rất muộn rồi, chắc là tầm mười hai rưỡi, những người lái xe đêm như tôi đều biết mấy quán bar, hộp đêm kia rất nhiều khách làng chơi. Chỉ nhìn qua cũng biết cô gái kia là “gà,” cô ta nói muốn tới khu biệt thự Hán Cung Nguyệt. Tôi vừa nghe đã thấy kỳ lạ! Chỗ đó cách Mộng Cửu Thiên rất xa, hơn nữa nghe nói mới rao bán chứ chưa có người ở, chỉ có cò nhà rồi nhà giàu mới mua thôi. Tôi bèn hỏi cô ta, cô ơi cô ở khu đấy à? Sao bảo khu đó không có người ở. Cô ta nói là không biết. Tôi tốt bụng nói với cô ta, muộn thế này đến chỗ đấy không an toàn đâu. Cô ta nói không sao, có bạn đang chờ ở đó. Vậy tôi còn nói được gì nữa, tôi đưa cô ta đến đó, cầm tiền rồi đi. Nửa đêm tôi ít khi ra khỏi nội thành, tôi nghĩ cô ta là vợ bé của một ông chủ nhà giàu nào đó, bao nuôi trong biệt thự, nên tôi còn cố ý tăng giá tiền lên.”

“Cô ta xuống xe ở vị trí nào?”

“Chỗ đường ở khu biệt thự Hán Cung Nguyệt rất khó đi, vừa dốc, vừa có nhiều đá nhỏ, nên tôi thả cô ta cách cổng lớn khoảng tầm ba, bốn trăm mét.”

“Khi ở trên xe cô ta có gọi hay nhận điện thoại không?”

“Hình như có gọi một hai cuộc, giọng nói của cô ta rất êm tai, nũng nịu. Vừa mở miệng đã gọi tổng giám đốc gì đó, l quýđôn sau đó nói “Là ngài đó à” gì đó, rồi thì nói được được được liên tục, rồi gì mà ngài cứ bận việc..., sau đó cúp máy, nghe mà nổi da gà.”

“Cô ta gọi điện thoại trước hay sau khi nghe anh nói khu biệt thự không có người ở?”

“Sau.”

Hiển nhiên, sau khi Dương Ngọc Tiệp biết khu biệt thự không có người ở, cảm thấy kỳ lạ, bèn gọi điện thoại cho khách cũng chính là hung thủ, lúc ấy số điện thoại đó của hung thủ vẫn gọi được, Dương Ngọc Tiệp nhận ra hung thủ, hung thủ nói gì đó với Dương Ngọc Tiệp, đánh tan lòng nghi ngờ của cô ta.

Tả Kinh Thương cảm ơn người lái xe, sau khi cúp điện thoại, hai tay anh chống trên bàn, ánh mắt tập trung vào một điểm, im lặng rất lâu.

“Vừa mở miệng đã gọi tổng giám đốc gì đó...” , “Là ngài đó à” , “Được được được, ngài cứ bận việc”....

Thư Tầm lật bản đồ thành phố Minh Tề ra, ngón trỏ trái di chuyển trên mấy giao lộ, “Hung thủ cực kỳ thông thạo khu vực này, phải chặn phòng làm việc hoặc nhà ở của hắn ở ngày gần đó? Hắn ta sợ người đưa Dương Ngọc Tiệp đến nhìn thấy mình, nên đỗ xe ở một góc khuất nào đó gần khu biệt thự, đến khi chắc chắn Dương Ngọc Tiệp đang đứng đợi hắn một mình thì mới xuất hiện?”

Về mặt Tả Kinh Thương ngừng động, trong đầu có rất nhiều linh cảm, manh mối lồng ghép và chạm vào nhau, tay anh lướt qua một vài bức ảnh hiện trường của “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt,” mấy giây sau anh bỗng ngẩng đầu, mỉm cười” Cảm ơn lời nhắc nhở của cô Thư, tôi đã biết thân phận của hung thủ.”

Mọi người đều cực kỳ kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau.

“Hắn ta là đối tác của ông chủ Cung, là một trong những nhà thiết kế khá nổi danh ở thành phố Minh Tề, cũng là một trong những nhà thiết kế những căn phòng hạng sang của khu biệt thự Hán Cung Nguyệt, đồng thời, hắn quen chủ nhân của căn nhà nhỏ tại thôn Miêu Tinh, cũng từng nghe người đó kể rằng căn nhà nhỏ trong thôn bị bỏ hoang, trẻ con thường xuyên vào đó chơi.”

Phạm vi thu nhỏ tới mức có thể bắt được hung thủ ngay lập tức! Chỉ cần hỏi chủ đầu tư của khu biệt thự về những nhà thiết kế phòng tại đó, cầm ảnh đi hỏi ông chủ Cung hoặc chủ nhân căn nhà, như vậy là có thể tìm ra chân tướng!

Chúc Minh Nghiên che miệng, đôi mắt tuyệt đẹp mở to, tràn ngập sự sùng bái và mến mộ.

“Tại sao? Tại sao lại là nhà thiết kế mà không phải là giáo viên mỹ thuật hay họa sĩ?” Thư Tầm cũng quen luôn chuyện thắng thua, chân thành hỏi anh.

Tả Kinh Thương đã quen thuộc với những ánh mắt sùng bái hoặc kinh ngạc từ mọi người, bình thản nhìn người đưa ra câu hỏi là Thư Tầm, mắt đầy tự tin khiến người khác mê muội, khoe môi hơi nhếch tạo nên một nụ cười khê, “Nếu như mỗi lần giết người đều cần thời gian dài để lên kế hoạch, vậy áp lực trong lúc lên kế hoạch sẽ mang lại cảm giác thỏa mãn nhiều hơn so với khi phạm tội. lêđôn Mỗi tên tội phạm phạm tội nhiều lần đều sẽ chọn phương thức nhanh chóng và tiện lợi nhất để gây án, họ có thể lợi dụng nghề nghiệp, địa vị của bản thân để dễ dàng đạt được mục đích – Năm kia, tên tội phạm chuyên xâm hại những phụ nữ tóc dài mặc đồ đỏ vào ban đêm là một người buôn bán nhỏ buổi tối; năm ngoái, thủ phạm của vụ án đột nhập vào nhà trộm cướp và cưỡng hiếp phụ nữ là một người phá khóa; thủ phạm của hai vụ án cưỡng hiếp và sát hại phụ nữ trí thức là một nhà nhiếp ảnh, thực hiện âm mưu của mình bằng cách dẫn dụ những người phụ nữ ấy đến phòng làm việc của hắn để chụp ảnh nóng.”

Chúc Minh Nghiên bước tới bên anh, cầm những bức ảnh mà anh vừa xem, “Hắn là một nhà thiết kế... Vậy trong ba vụ án đầu tiên, hắn đã lợi dụng nghề nghiệp của mình qua việc từng thiết kế các nhà nghỉ mà hắn gây án? Tại sao trong vụ án Dương Ngọc Tiệp, hắn lại không giở trò cũ?”

Tả Kinh Thương cầm lấy bức ảnh, quay người dán bức ảnh lên tấm bảng trắng: “Khi ấy hắn còn chưa phải là nhà thiết kế, nói đúng hơn hắn còn chưa nổi tiếng. Nhà nghỉ nhỏ như vậy, nhằm tiết kiệm chi phí, họ sẽ không bỏ tiền mời nhà thiết kế chuyên nghiệp để thiết kế, mà sẽ để một số công nhân phụ trách xây dựng công trình đảm đương việc thiết kế bằng kinh nghiệm xây dựng của họ. Thay vì mất công sức tìm kiếm, điều tra những nhà nghỉ khác mà mình không hiểu rõ, chỉ bằng chọn luôn nơi mà mình đã từng xây dựng, thiết kế, hắn sẽ biết được vị trí không có camera ở đây, thậm chí còn thiết kế ra một góc khuất mà camera không quay được, ngoài ra lựa chọn ấy sẽ tạo cho hắn tâm lý ổn định khi gây án. Về sau, hắn càng ngày càng nổi danh hơn, cũng giàu có hơn, nhận việc thiết kế ở Mộng Cửu Thiên và quen biết ông chủ Cung. Mọi người có để ý những cây cột trụ ở Mộng Cửu Thiên không? Như lời cô Thư nói, hung thủ đưa quan niệm thẩm mỹ đặc biệt của hắn về người phụ nữ khóa thân xoa tóc vào các thiết kế, thế nên từng cây cột trụ kia đều được tạo hình theo dáng vẻ của người phụ nữ.”

Mọi người đều ngẫm lại rất lâu nhưng vẫn không nhớ ra được, có người mở ảnh tượng sừng của Dương Ngọc Tiệp từ trong máy tính ra, mới phát hiện khung cảnh đằng sau cô ta thật sự có những cây cột trụ như Tả Kinh Thương đã miêu tả!

Tả Kinh Thương ngừng nói một chút rồi lại tiếp tục: “Hung thủ được nghe kể về nội dung phục vụ đặc biệt, giá cả, tới đâu làm... ở Mộng Cửu Thiên, hắn bèn tới chơi bởi mấy bạn rồi quen được vài cô gái làng chơi. Sau vụ án Thái Hiểu Dịch, hắn quyết định chính danh cho bản thân, nhắm Dương Ngọc Tiệp làm mục tiêu.

Lúc này, công việc mà hắn đang làm, chính là thiết kế căn phòng hạng sang nào đó đang thi công tại khu biệt thự Hán Cung Nguyệt. Hắn có thể công khai xuất hiện tại công trường và căn phòng ấy bất kể ngày đêm, có thể đỗ xe ở bất cứ đâu mà không bị ai nghi ngờ.”

Âu Dư Nặc chen ngang: “Như vậy chứng tỏ lúc đó hung thủ đã đợi sẵn Dương Ngọc Tiệp ở một góc nào đó, rồi nói qua điện thoại với cô ta, hắn đang làm việc trong một căn phòng hạng sang nào đó, khi nào cô ta đến hắn sẽ ra đón?”

“Đúng.” Tả Kinh Thương khẳng định, “Để ông chủ Cung không nhận ra giọng nói và số điện thoại của mình, hung thủ cố ý chọn cách hẹn trước, liên lạc với quản lý bằng một số là, hẹn Dương Ngọc Tiệp ra ngoài. Hắn nói ra tên của mình nhằm lấy lòng tin của Dương Ngọc Tiệp. Khu biệt thự không có người ở, lèquýđôn.n bất kỳ ai xuất hiện tại nơi này vào đêm hôm khuya khoắt đều rất lạ lùng, trừ khi người đó là nhà thiết, phụ trách giám sát công trường thi công cả ngày lẫn đêm. Thế nên Dương Ngọc Tiệp không hề nghi ngờ, một mình tới đây đợi hắn, cuối cùng bị hắn ra tay sát hại.”

Không ngờ một vài câu nói mà người lái xe vô tình nghe được lại trở thành điểm then chốt để phá án.

An Hải Hạp khó hiểu hỏi: “Vậy hắn ta tắm rửa cho thi thể ở đâu? Tại phòng làm việc?”

“Căn phòng hạng sang cần trang trí chính là phòng làm việc của hắn.” Thư Tầm hiểu ra chậm hơn, nhưng nhanh chóng bắt kịp mạch tư duy của Tả Kinh Thương, “Khi ấy công nhân ở khu biệt thự đã về nhà hoặc ngủ từ lâu, hắn có thể ung dung tắm rửa sạch sẽ cho thi thể rồi đặt lên xe chở đi.”

An Hải Hạp lắc đầu, “Nếu là tôi, đặt luôn thi thể trong căn phòng đó có phải tiện hơn không, còn di chuyển đi đâu nữa, đúng là rồi hơi.”

Âu Dư Nặc cẩn thận ngẫm nghĩ lại, cùng hùa theo: “Đúng thế, sao hắn lại không đặt thẳng lên giường sau khi tắm rửa xong thi thể như trước?”

Đôi mắt Tả Kinh Thương u ám: “Đây cũng là chi tiết mà tôi chưa giải thích được.”

“Phải chăng hắn ta muốn tránh bản thân trở thành người đầu tiên phát hiện thi thể?” Âu Dư Nặc suy đoán, “Bởi vì người phát hiện thi thể cũng sẽ bị chúng ta đưa về thẩm tra.”

Chúc Minh Nghiên lườm cậu ta, “Hắn ta chỉ cần đến nơi đó vào tối ngày hôm sau, vậy người phát hiện được thi thể sẽ chính là một người phụ trách trang trí khác.”

“Dẫn thẳng hắn ta về Cục cảnh sát để thẩm vấn là biết ngay thôi.” Thư Tầm nói một câu trúng đích.

An Hải Hạp vỗ trán, vội vàng hạ lệnh: “Đi! Đi bắt người! Trong vòng mười hai giờ phải tóm được hung thủ về đây!”

Mọi người đều rất hăng hái, cầm đồ đạc của bản thân rồi lập tức ra ngoài, văn phòng tổ trọng án từ ồn ào đông đúc trở nên yên tĩnh trong nháy mắt. Tả Kinh Thương, Thư Tầm, Chúc Minh Nghiên mỗi người ngồi một góc, trong phút chốc cả ba đều im lặng.

Vụ án được phá giải là chuyện vui, nhưng Chúc Minh Nghiên lại thấy vừa vui vừa buồn. Vui là vì một vụ án kinh khủng và khó khăn như vậy mà chưa tới một tuần đã xác định được kẻ tình nghi, đến khi hung thủ bị bắt, họ chắc chắn sẽ nhận được lời khen từ Tỉnh ủy; nhưng buồn vì, một khi vụ án kết thúc, Tả Kinh Thương sẽ trở về Thủ đô, cơ hội nhìn thấy anh về sau sẽ vô cùng ít ỏi chứ đừng nói là được ngồi cùng anh dưới một mái hiên, mặt đối mặt nói chuyện với anh.

“Giáo sư Tả....” Chúc Minh Nghiên không kìm lòng được gọi anh, vừa nể trọng vừa tha thiết.

“Sao vậy?” Rõ ràng tâm trí của Tả Kinh Thương vẫn đang tập trung vào vụ án, anh ngẩng đầu nhìn Chúc Minh Nghiên, chờ cô ta đưa ra phát hiện mới nào đó.

Chúc Minh Nghiên cắn môi, “Không sao.... Chỉ là.... Không ngờ anh có thể phá án thần tốc như vậy, nếu như có thể đi theo anh học tập một thời gian thì tốt biết mấy...”

Thư Tầm nghe ra sự buồn bã trong giọng nói của Chúc Minh Nghiên, rất tốt bụng mở cửa ra ngoài.

“Cô Thư.” Tổ trọng án phụ trách vụ án Thái Hiếu Định nhìn thấy cô đi ở hành lang, mỉm cười hỏi thăm, “Vụ án phía các vị tiến triển thế nào? Phía chúng tôi đã bắt được hung thủ rồi.”

Thư Tầm vừa nghe anh ta nói, lông mày cũng giãn ra, “Tại sao hung thủ lại giết Thái Hiếu Định?”

“Ôi, là ngộ sát.” Mấy cảnh sát tụt lại, anh một câu tôi một câu bàn luận. “Hung thủ là một cậu nhóc vừa thi đại học xong, sau khai giảng là đi học. Lúc thi về được giải tỏa áp lực nên ra ngoài chơi tình một đêm mấy lần.”, “Không dùng bao cao su, sau đó lên mạng xem thấy không dùng bao cao su có thể bị lây bệnh. Cậu ta bèn lén lút tới bệnh viện kiểm tra, lúc đấy thì hay rồi, HIV dương tính, cậu ta phát điên.”, “Có tổng cộng hai người từng phát sinh quan hệ với cậu ta, cậu ta muốn giết cả hai, mục tiêu đầu tiên là Thái Hiếu Định.”, “Thái Hiếu Định đúng là chết oan mà, truyền AIDS cho cậu nhóc kia là một người khác.”, “Cậu ta xem vài thông tin và hình ảnh của ‘vụ án ruy băng,’ bèn muốn bắt chước theo, lên kế hoạch suốt kỳ nghỉ hè, cuối cùng cũng ra tay nhưng tiếc là giết nhầm người.”

Thư Tầm hỏi tiếp: “Cậu ta đã biết mình giết nhầm người chưa?”

“Bây giờ thì biết rồi, cũng cảm thấy có lỗi với Thái Hiếu Định. Nhưng tôi thấy cậu ta cũng chẳng ăn năn hối hận, có lẽ đã mất hết hi vọng vào cuộc sống.”, “Chỉ thương cho cha mẹ cậu ta, lqđ hết biết tin con trai bị AIDS, lại còn giết người, đau khổ tới mức muốn nhảy lầu.”, “Ôi, con người ta sống trên đời cứ bình thường không được sao, sống đàng hoàng thì bớt được bao nhiêu phiền toái?”

Tả Kinh Thương qua quýt nói vài câu mang tính chất đối phó với Chúc Minh Nghiên, bước ra khỏi phòng làm việc đã thấy một đám cảnh sát nam đang vây quanh Thư Tầm, vừa nói vừa cười bàn luận chuyện gì đó. Vóc dáng của Thư Tầm tuy dong dỏng cao, nhưng đứng giữa mấy người đàn ông phượng Bắc cao lớn này lại vẫn có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, cái hình ảnh “Chúng tinh cùng nguyệt”* quái quỷ gì thế này. Tả Kinh Thương tức tối hừ lạnh một tiếng, bước thẳng qua người bọn họ.

*Rất nhiều ngôi sao vây quanh một vầng trăng, hay rất nhiều người vây quanh một người, làm người kia nổi bật lên.

Nghe nói tình yêu chân thành chính là hai con người ngốc như heo, từng giây từng phút lo lắng đối phương bị kẻ khác cướp đi, tuy nói thế cũng hơi có lỗi với tướng mạo của hai người này....

Người của tổ trọng án đã ra ngoài làm việc suốt một ngày, không biết rốt cuộc đã bắt được kẻ tình nghi hay chưa.

Thư Tầm ăn cơm qua quýt ở căn tin rồi định về phòng làm việc chờ tiếp, nhưng Tả Kinh Thương đã đứng sẵn ở cửa ngăn cô lại, “Cô Thư, tôi muốn thảo luận với cô một vài chuyện.”

Thư Tầm lạnh lùng lườm anh, “Chuyện gì mà phải thảo luận với tôi cho bằng được thế?”

“Chút chuyện riêng.”

Thư Tầm miễn cưỡng bước tới cạnh cửa sổ phòng trà cùng Tả Kinh Thương, Tả Kinh Thương nhanh chóng quan sát vẻ mặt của cô, nghiêm chỉnh nhắc nhở: “Sau này em không cần phải trốn tránh nhanh như vậy, anh nói chuyện với bất kỳ ai cũng không ngại sự có mặt của em.”

Thư Tầm duyên dáng nhún vai, tặng anh một câu: “Who care?”

Sắc mặt Tả Kinh Thương tối đi.

Thư Tầm từ bỏ ý định trở lại phòng làm việc, quay người xuống lầu về khách sạn.

Chập tối, Thư Tầm vừa tắm xong, đang chờ tin tức thì nhận được điện thoại của Âu Dư Nặc.

“Chị Thư Tầm! Chị chắc chắn không ngờ được hung thủ là ai đâu! Hắn ta đã xuất hiện trong tầm mắt của chúng ta từ lâu, đáng tiếc lại bình an vô sự thoát thân!” Âu Dư Nặc vô cùng kích động, giọng nói rất to, có vẻ như cậu đang ở bên ngoài, xung quanh rất ồn ào. “Thảo nào hắn lại chọn căn nhà kia để đặt thí thể. Mẹ nó! Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất! Năng lực phản trình sát quá siêu! Gan to bằng trời! Quá ghê tởm!”

Thư Tầm sững sờ, “.... Là ai?”

“Chính là tên đàn ông đó, chủ nhân căn nhà đặt thi thể!”

“Là hân?!” Thư Tầm không thể tin nổi.

“Chúng em đang trên đường về đây, phải thăm vấn hân cả đêm nay!” Âu Dư Nặc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thư Tầm cúp máy, cố nhớ lại tướng mạo của chủ nhân căn nhà, nhưng chỉ nhớ được ông ta có đeo kính, còn lại không có ấn tượng gì. Thời đại học cô từng xem một bộ phim tên là “Se7en,”* hung thủ cũng từng xuất hiện trước mặt các thám tử, khi đó chẳng ai chú ý đến hân ta. Chúng ta luôn cho rằng tội phạm là chuột chạy qua đường, chỉ cần hân xuất hiện thì sẽ bị người người kêu đánh, nhưng cũng bởi vậy mà bọn chúng thường lọt lưới, chúng thoải mái xuất hiện trong tầm mắt của cảnh sát, bình tĩnh đóng vai một người qua đường vô tội, thỏa mãn bản thân bằng việc nhạo báng cảnh sát, nhìn người thân của nạn nhân đau khổ. Cuộc đời như một vở kịch, chẳng qua chỉ như vậy mà thôi. Thư Tầm sấy khô tóc, vội vã tới chi đội, mấy người Âu Dư Nặc còn chưa về tới nơi.

*Bộ phim hình sự nổi tiếng, nội dung phim kể về hai thám tử cùng làm việc với nhau để điều tra một vụ án giết người hàng loạt. Những nạn nhân bị giết đều liên quan đến “bảy tội lỗi” (seven deadly sins) trong kinh thánh là Tham Ăn, Ganh Tị, Dâm Ô, Kiêu Căng, Lười Biếng, Tham Lam và Giận Dữ.

Mười mấy phút sau, vài chiếc xe cảnh sát dừng lại trước cửa chi đội, Thư Tầm đứng bên cạnh Tả Kinh Thương, lqđôn trái tim cô như bị ai đó xóc ngược lên. Khi hung thủ bị hai cảnh sát áp giải xuống xe, cũng không sợ hãi suy sụp như trong tưởng tượng của mọi người, trái lại hân trấn tĩnh đến lạ lùng. Hân ta mặc quần áo rất nghiêm chỉnh, áo sơmi màu xám sẫm bỏ trong quần tây, đeo thắt lưng màu đen, đồng hồ đeo tay ở tay trái có giá trị không nhỏ. Hân ta đeo một chiếc kính mỏng gọng đen, tướng mạo không xuất chúng, bình thường đến mức khiến người ta rất dễ quên. Khi đi qua người Thư Tầm và Tả Kinh Thương, hân ta dừng lại nhìn hai người, cười khinh miệt, cực kỳ kiêu căng.

Âu Dư Nặc nói với giọng khinh thường mỉa mai: “Từ lúc bắt được hân tới giờ, hân vẫn luôn mang cái vẻ mặt đáng chết ấy, như thể toàn thế giới đều nợ hân không bằng. Hân có nghĩ được là hân giết người hay không! Hân mang đến cho gia đình người ta biết bao đau khổ!”

“Đừng nói chuyện lương tri với hân.” Thư Tầm khẽ thở dài, “Loại người này phạm tội do tâm lý biến thái, chúng đã mất đi sự đồng cảm và quan tâm tới con người, tới xã hội, trong mắt chúng, tất cả mọi người đều chỉ là những cá thể không có sinh mệnh. “Bản thân” được phóng to lên vô hạn, có thể nói, trong thế giới của chúng, chỉ có một mình chúng mà thôi, thậm chí có kẻ còn cho rằng, bản thân là Thần, là Người phán xét, là Chúa tể của vũ trụ.”

“Đúng là đồ thần kinh.” Âu Dư Nặc khinh bỉ nói.

19. Q.4 - Chương 19: Hình Tượng Thánh Nữ

Công tác thẩm vấn kéo dài liên tục đến hơn mười một giờ tối hôm ấy.

Hung thủ của “Vụ án ruy băng giết người hàng loạt” quấy nhiễu cảnh sát Minh Tề suốt mười mấy năm, chính là nhà thiết kế Lỗ Miễn trước mắt đây, sau khi so sánh, vân tay và DNA của hân khớp với các thông tin của những vụ án trước đây.

Đúng như dự đoán của Thư Tầm và Tả Kinh Thương, từ nhỏ Lỗ Miễn đã có năng khiếu mỹ thuật trời sinh, kỹ năng hội họa học một biết mười, còn xuất sắc hơn cả một số nhà mỹ thuật chuyên nghiệp đương thời. Nhưng cha mẹ hân phản đối hân làm những ngành nghề liên quan đến mỹ thuật, cho rằng mấy cái thứ nghệ thuật này không ngóc đầu lên nổi, có khi sau này còn chẳng nuôi sống được gia đình. Hân lén qua lại với một cô bạn gái tên Mỹ Hoan, Mỹ Hoan lại luôn ủng hộ hân theo đuổi mơ ước của mình, lê quý đôn, quan trọng nhất chính là, cô ấy cho tiền để hân đi du học nước ngoài. Đến khi hân học xong về nước, phần khởi đi tìm Mỹ Hoan thì phát hiện ra cô ấy là gái làng chơi, khi hân đến thì cô ấy đang tiếp khách, hóa ra tiền để hân du học và chi phí trang trải cho việc sáng tác đều là tiền chơi gái của kẻ khác.

Sau khi Lỗ Miễn đẩy cửa bước đi, Mỹ Hoan thất cổ tự sát. Thời đó, các cô gái trẻ rất thích buộc tóc bằng dải ruy băng, dải hoa, lúc cô chết, trên bím tóc đuôi ngựa còn thắt một dải ruy băng hình nơ bướm có gắn hoa. Sau khi rời khỏi đó, Lỗ Miễn thấy rất hối hận, quay lại tìm Mỹ Hoan thì nghe được tin dữ này. Hắn vô cùng đau khổ, nhưng khi cha mẹ hắn biết tin lại nói Mỹ Hoan là đồ con gái hư hỏng, cực kỳ khinh thường việc Lỗ Miễn và Mỹ Hoan từng yêu nhau, không cho hắn kể với người khác, sau đó cũng không nhắc đến chuyện này nữa. Mỹ Hoan tựa như một chiếc máy rút tiền đã hỏng, lẳng lặng nằm sau tấm băng của Lỗ Miễn.

Sau khi Lỗ Miễn về nước, công việc thiết kế đầu tiên cũng không được người ta coi trọng, hắn gặp rất nhiều khó khăn, người ta vốn không thể tiếp thu nổi quan niệm thẩm mỹ của hắn. Còn một số thiết kế tầm thường khác lại nhận được sự yêu thích. Tuy hắn luôn nhấn mạnh thiết kế của bản thân là xu hướng quốc tế, nhưng thời đại đó vốn không có cơ hội để hắn thi triển tài hoa. Sau khi bị từ chối nhiều lần, hắn trở thành một công nhân trang trí bình thường.

Cha mẹ hắn lại lôi chuyện cũ ra nói, đổ hết tội lỗi lên đầu Mỹ Hoan, cho rằng ả gái điếm ấy không những chẳng tự biết xấu hổ, mà còn mê hoặc Lỗ Miễn bước lên con đường không ngóc được đầu lên này. Lỗ Miễn chợt nhớ lại thời điểm trước khi hắn xuất ngoại một ngày, Mỹ Hoan nhả khói thuốc, nói đùa rằng, hắn học xong về nước, có lẽ sẽ chẳng cần cô nữa.

Lỗ Miễn vừa hạ mình làm công nhân trang trí, vừa tiếp tục lý tưởng của bản thân, theo làn sóng cải cách thể chế kinh tế, mấy năm sau rốt cuộc hắn cũng có thể mở mày mở mặt. Nhìn cha mẹ khi xưa không dám nhắc tới công việc của hắn với người ngoài, đến giờ lại đi khắp nơi khoe khoang “Con trai tôi là nhà thiết kế nổi tiếng”, Lỗ Miễn cười lạnh trong thâm tâm. Hắn chợt cảm thấy toàn bộ người trên thế gian này đều bạc bẽo như vậy, lúc bạn thất bại, họ khinh thường bạn, không thêm giao du với bạn, khi bạn thành công, họ chỉ mong được dính dáng đến bạn dù chỉ một chút, như thể thành công của bạn là nhờ ân đức của họ, không có họ của ngày hôm qua thì cũng không có anh thành công của ngày hôm nay.

Đến cha mẹ cũng chỉ vậy mà thôi.

Khi mà đêm tĩnh lặng buông xuống, Lỗ Miễn sẽ nhớ tới cô gái làng chơi Mỹ Hoan, cô bán rẻ thân thể của chính mình, nhưng lại chẳng nhận được gì từ hắn, cô chọn con đường dơ bẩn trong mắt thiên hạ, để giành lấy vinh quang cho hắn.

Khi Lỗ Miễn bắt đầu thành công, những người phụ nữ bên cạnh hắn cũng ngày một nhiều thêm, họ ăn mặc lịch sự, nói năng tao nhã, như những cá thể thánh khiết nhất thế gian. Khi họ qua lại với hắn, thường đeo chiếc mặt nạ thanh cao, đòi mua này mua nọ, mà những thứ đắt tiền ấy Mỹ Hoan chưa bao giờ có được. Mỹ Hoan dùng loại keo xịt tiền rẻ nhất, buộc tóc bằng ruy băng, mặc quần áo tầm thường, chết vào một buổi chiều trước khi hắn trở nên giàu có.

Trong lúc cả nước đang rầm rộ chiến dịch “Tảo hoàng đả phi*,” tất cả khách làng chơi đều vội vã thể hiện sự đứng đắn của bản thân, thì Lỗ Miễn sát hại cô gái làng chơi thứ nhất, hắn muốn sử dụng phương thức trù tượng và loại “nghệ thuật” phi thường này để cho những kẻ ngụy quân tử kia thấy một điều, có những cô gái làng chơi còn thánh khiết hơn cả bọn họ, các cô gái ấy cũng có những nỗi đau không muốn người khác biết, hoặc cũng đang cố gắng giúp đỡ một người khác hoàn thành mơ ước.

*Chiến dịch truy quét tại Trung Quốc chống các ấn phẩm đồi trụy, việc mua bán dâm, giải trí độc hại, xóa bỏ các ấn phẩm phi pháp, trái pháp luật – Dịch theo baike.

“Trong lòng tôi, Mỹ Hoan là người đẹp nhất, thế nên tôi không thể chọn những ả gái đứng đường xấu xí kia được. Tôi giết họ, thắt dải ruy băng mà Mỹ Hoan thích nhất lên tay họ, giống như chúa Jesu bị đóng đinh trên cây thánh giá, tôi muốn cứu rỗi họ. Họ vốn thánh khiết, cho nên không thể che đi thân thể, tôi muốn đưa họ trở lại trạng thái thuở sơ sinh, như vậy mới là sự tinh lọc.” Trong phòng thẩm vấn, Lỗ Miễn từ từ nói: “Tôi không ngờ sẽ có kẻ bắt chước tôi, hoặc cũng có thể hắn coi tôi như thần tượng, nhưng tôi căm ghét sự bắt chước ấy, hắn sỉ nhục tác phẩm của tôi. Tôi đã tinh lọc được ba Thánh nữ, đạt đến sự lý tưởng trong lòng tôi về tác phẩm này, vốn đã quyết định dừng tay, nhưng tôi phải chính danh cho bản thân và Mỹ Hoan. Khách sạn không còn là tấm vải vè của tác phẩm nữa, tôi lựa chọn nơi an toàn nhất — Nhà cũ của tôi, tôi dự định sáng tác lần cuối cùng, cho mọi người biết thế nào là Thánh nữ, cho nên mọi thứ nhất định phải hoàn mỹ.”

“Hoàn mỹ hoàn mỹ, là cung Xử Nữ à...” Âu Dư Nặc nhỏ giọng lẩm bẩm nói xấu chòm sao nào đó.

“Đương nhiên, tôi dùng dải ruy băng mà Mỹ Hoan đã từng thắt trên tóc, tôi đã cất giữ nó rất lâu, vì đây là lần cuối cùng, nên tôi muốn cố gắng bỏ ra một trăm phần trăm sức lực. Chung quy nhà nghỉ cũng là nơi thuộc về người khác, nhưng nhà cũ là của riêng tôi, đây là tác phẩm cuối cùng mà tôi có thể sáng tác vì Mỹ Hoan, tôi hi vọng cô ấy có thể thấy được...” Lỗ Miên chợt ôm mặt, nước mắt chậm chậm chảy dài giữa những kẽ tay.

Lúc bước ra khỏi phòng thẩm vấn, Thư Tầm chợt hỏi Tả Kinh Thương: “Anh nói xem, tội phạm có trình độ cao nguy hiểm cho xã hội hơn, hay tội phạm không được giáo dục tử tế đến cuồng bạo lực nguy hiểm cho xã hội hơn?”

“Cho dù quan điểm ‘Tội phạm trời sinh’ có bị bao nhiêu người phản đối và bác bỏ đi nữa, anh vẫn luôn cho rằng, có những kẻ đã bước vào con đường phạm tội từ khi sinh ra. Cách giáo dục như nhau, khó khăn giống nhau, nhưng không phải tất cả mọi người đều chọn phạm tội để giải tỏa áp lực và sự đau khổ cho bản thân.” Tả Kinh Thương vừa đi vừa nói, vẻ mặt bình thản, sự xuất hiện của anh khiến vụ án quấy nhiễu cảnh sát hơn mười năm tìm ra chân tướng, khả năng phá án thần kỳ của anh sẽ trở thành đề tài trong câu chuyện phiếm của rất nhiều cảnh sát, “Nói thực, anh cũng không có hứng thú với vấn đề làm sao để dẫn dắt người phạm tội trở lại con đường đúng đắn, anh vẫn luôn cho là, sự trừng phạt nghiêm khắc mới là phương pháp tốt nhất để ngăn chặn hành vi phạm tội. Ví dụ như, bắt tù chung thân một kẻ trộm xe đạp, tử hình một kẻ cung cấp thịt heo bệnh xào dầu trong công, vậy tội phạm trộm cắp sẽ đột nhiên giảm mạnh, mà thực phẩm an toàn cũng mau chóng nhiều lên.”

“Em không đồng ý quan điểm ‘Tội phạm trời sinh,’ em vẫn cho rằng một số tội phạm có thể hối cải, trở thành con người tốt hơn nhờ giáo dục.” Thư Tầm lại có suy nghĩ khác, cô tin là khi ra tù Thư Phóng sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Có lẽ Tả Kinh Thương cũng hiểu ý cô, thấp giọng hỏi: “Thư Phóng sao rồi?”

Thư Tầm cắn môi, “Lúc ở Vụ Kiềm em từng đến thăm nó một lần, sức khỏe... xem như ổn.”

Tả Kinh Thương gật đầu, không hỏi lại nữa.

Ngày kia sẽ phải bay về Thủ đô, nên đêm nay chi đội vốn muốn tổ chức một buổi ăn mừng chiến tích, đồng thời chia tay hai người họ, nhưng Tả Kinh Thương khước từ, nói bản thân đã ở Minh Tề mấy ngày nhưng luôn bận rộn phá án, không có thời gian dạo quanh thành phố hay tới xem các điểm du lịch. Nhân mấy ngày rảnh rỗi, chi bằng đi dạo chơi đầu đó.

An Hải Hạp vừa nghe anh nói vậy, lập tức tính toán thu xếp xe và người đưa đón anh. Tả Kinh Thương lại từ chối lần nữa, trong lúc An Hải Hạp đang phiền não thì Chúc Minh Nghiên bước lên nói với đôi chút kỳ vọng: “Chi bằng để tôi dẫn giáo sư Tả đi dạo, được không? Tuy tôi không phải người Minh Tề, nhưng khi bạn bè tới đây du lịch thì đều do tôi tiếp đón. Tôi biết ở đâu có đồ ăn ngon, có trò chơi thú vị.”

“Đúng đấy đúng đấy, làm gì có ai thông thạo đồ ăn ngon, chỗ chơi thú vị bằng cô...” Âu Dư Nặc vừa làm mặt hề vừa nôn mửa.

“Cậu nói gì đấy!” Mắt đẹp của Chúc Minh Nghiên trợn trừng.

“Không dám phiền pháp y Chúc, tôi tự đi cũng được.” Tả Kinh Thương mỉm cười, nhưng lại nói bằng giọng điệu chắc chắn, miễn bàn thêm.

Chúc Minh Nghiên nghe anh gọi mình là “Pháp y Chúc,” ngăn người trong thoáng chốc rồi bất chợt thấy âu sầu. Mọi người đều thấy được, lẳng lặng thở dài thương cảm cho cô ta, lqđôn,n nhưng có thể thay đổi được gì đây? Xem ra Tả Kinh Thương chẳng có chút hứng thú nào với đệ nhất mỹ nhân của Cục cảnh sát thành phố Minh Tề Chúc Minh Nghiên, trước giờ anh luôn giữ dáng vẻ nghiêm túc giải quyết công việc chung, chỉ khi nào thảo luận về vụ án mới nói mấy câu với cô ta, trừ vụ án, anh chẳng bao giờ nhắc đến những chuyện riêng tư.

Khi quay lại phòng nghỉ trong khách sạn, Thư Tầm nhớ lại ánh mắt thất vọng của Chúc Minh Nghiên, cũng thấy hơi thương cảm. Cô tin là Chúc Minh Nghiên không có ý định quyến rũ Tả Kinh Thương, tình cảm chỉ hơi vượt qua sự ái mộ và sùng bái một chút, muốn một mình cùng người đàn ông mình thích đi dạo Minh

Tề, không ngờ anh lại lạnh lùng từ chối như vậy. “Anh từ chối một cô nhóc như vậy, hình như chẳng thường quá đâu?” Thư Tầm không nhận được nói.

“Anh nên nhận lời sao?” Tả Kinh Thương chẳng quan tâm, dường như không hề tính ngó trước hành động khi này của mình.

“Ngày kia anh phải đi rồi, dù sao cũng cộng tác với nhau mấy ngày, Chúc Minh Nghiễn dẫn anh ra ngoài chơi một lát cũng chẳng sao, đỡ phiền.”

“Em đang thử anh đấy à?”

“Em không có ý đó, chẳng qua em thấy... Anh không nên chẳng thường như vậy.”

“Em quen anh bao nhiêu năm rồi, có khi nào danh dây dưa lằng nhằng, chần chừ lưỡng lự không?” Tả Kinh Thương không có ý định về phòng của mình, sau khi Thư Tầm mở cửa, anh bèn bước vào như thói quen. Thực ra mà nói, mấy ngày nay anh vốn chẳng về phòng mình bao giờ, uống phí tiền phòng.

“Như thế chỗ này của em là phòng anh không bằng, em thấy anh quả thực không phải người chần chừ lưỡng lự.” Thư Tầm im lặng nhìn anh, rồi lại thấy hơi buồn cười: “Có phải vì em đứng đây nên anh cố ý diễn kịch không hả?”

“Ngày mai anh muốn đi dạo Minh Tề với e, không mong người khác làm phiền.” Hiếm khi thấy được Tả Kinh Thương nghiêm túc nói chuyện, anh mở laptop, tìm kiếm địa chỉ cho thuê xe gần đây nhất. Với Thư Tầm mà nói, loại người có thiên phú chỉ cần một tờ bản đồ có thể đi bất kỳ đâu như Tả Kinh Thương quả là khiến người ta khâm phục, tuy cô không phải người mù đường, nhưng trước giờ cũng không dám lái xe một mình tới những nơi xa lạ.

Thư Tầm hơi ngượng ngùng, ngồi xuống bên anh, “Minh Tề là thủ đô của gốm sứ, em muốn thử xem khả năng chế tác đồ gốm của bản thân tới đâu, cốc cũng tốt mà bình hoa cũng hay, nghe nói rất thú vị.”

“Cũng được đấy.” Tả Kinh Thương gật đầu, ôm eo cô, kéo cô vào lòng anh một cách tự nhiên, lát sau, dường như anh vẫn chưa hài lòng với độ tiếp xúc này, bèn ôm cô ngồi vào lòng mình.

Thư Tầm đẩy anh mấy lần, không đẩy ra được, dụi dụi mũi, ngoan ngoãn ngồi yên nhưng vẫn còn hơi thẹn thùng. Nhớ ngày xưa, chỉ cần thấy xung quanh không có ai là cô đã hùng hống hồ hồ ngồi vào lòng anh, không thì cũng ôm anh kể chuyện hi ha, chẳng bao giờ chịu ngồi yên đọc sách, thế mà giờ lại bắt đầu e thẹn. Cô đọc được một câu trên internet, nói rằng, hầu như tình cảm giữa hai người yêu cũ tái hợp đều sẽ không trọn vẹn được như trước, cuối cùng đều có kết thúc là chia tay, gương vỡ lại lành nhưng vết nứt vẫn mãi hiện diện ở đó. Còn Thư Tầm lại cảm thấy, dường như Tả Kinh Thương còn thu hút hơn trước đây, chính cô cũng không còn là cô gái của ngày ấy, một tổ hợp vừa cũ vừa mới như thế không thể gọi là “gương vỡ” được.

Tả Kinh Thương ôm cô một lúc, rồi tiện thể đẩy cô xuống giường, cả người dề lên...

Buổi tối, sau khi phối hợp với anh làm hai lần, Thư Tầm chạy vào phòng tắm trốn, mệt mỏi kiệt sức, đau khổ nhìn khuôn mặt ửng hồng, mái tóc rối tung của mình trong gương, cô cảm thấy anh có tinh lực dùng hoài không hết, dường như muốn bù lại toàn bộ mấy năm chia ly của hai người. Cô tắm rửa một hồi, rồi khoác khăn tắm ngồi trên nắp bồn cầu, lướt weibo trên điện thoại, chợt nhìn thấy một bài viết có tiêu đề “Đàn ông nhóm máu A – cung Ma Kết luôn cần miễn cưỡng trên một số phương diện,” còn chưa xem hết một phần ba, Tả Kinh Thương đã mở cửa bước vào, thấy cô ngồi trên nắp bồn cầu nghịch điện thoại, hiển nhiên thấy hơi khó hiểu.

“Nếu em nhớ không nhầm thì anh có nhóm máu A đúng không?” Thư Tầm hỏi phủ đầu.

“Ừ.” Tả Kinh Thương ung dung nói.

Thư Tầm cào cào tóc, cam chịu để Tả Kinh Thương ôm về.

Ngày hôm sau, Thư Tầm ngủ thẳng tới mười giờ mới dậy, Tả Kinh Thương đã liên hệ xong với bên cho thuê xe tự lái và cửa hàng thể nghiệm làm đồ gốm DIY*. Thư Tầm mơ màng, ngơ ngác ngồi ở mép giường, nhìn người đàn ông cao lớn đang ngồi quay lưng với mình, ngẩn ra một lúc lâu mới hết “trạng thái chờ đợi khi mới tỉnh dậy.”

*DIY là viết tắt của Do it yourself, chỉ đồ tự chế, tự làm.

Vì thời gian có hạn nên hai người họ chỉ tới tham quan viện bảo tàng một lát, Thư Tầm rất hứng thú với những thứ có niên đại mấy trăm ngàn năm này, còn Tả Kinh Thương lại chỉ cười ngửa xem hoa. Đúng, anh chỉ có hứng thú với những thứ liên quan tới chuyện phá án mà thôi. Khi Thư Tầm đang đứng trước một tác phẩm Bí Sắc Sứ*, say mê thưởng thức sự tỉ mỉ tài tình của những bậc thầy chế tác thời xưa, thì Tả Kinh Thương lại đứng trước một ô triển lãm khác, ngắm nghía một hình cụ** thời Minh, trong ánh mắt có nét tản thưởng.

*Là một loại đồ sứ truyền thống của Hán tộc, được đặc chế để tiến cống triều đình, gọi tắt là “Bí sứ,” theo như bách khoa toàn thư giải nghĩa, từ “Sắc” trong tên gọi của loại sứ này ngoài ý nghĩa chỉ “màu sắc,” còn chỉ “phương pháp chế tác.” Còn từ “Bí” trong “Bí sắc” có nghĩa là “cơ mật,” “bảo mật.” Cho nên “Bí sắc sứ” có nghĩa là đồ gốm được tạo nên bởi phương pháp phối chế màu sắc bí mật.

**Dụng cụ người thời xưa dùng để tra tấn, hành hình phạm nhân.

Thư Tầm nhìn dáng vẻ này của anh, thầm nghĩ, anh mà sống ở thời cổ đại, nếu không làm bộ khoái, thì rất có khả năng sẽ trở thành một tên quan độc ác lưu tiếng xấu muôn đời, chính là loại quan hơi chút cũng bắt “Lôi ra hành hình.”

Thư Tầm bước đến bên anh, đưa tay quơ quơ trước mắt anh để lôi kéo sự chú ý về phía mình, sau đó sắc bén vạch trần: “Thực chất anh là người có khuynh hướng bạo lực!”

“Anh rất ít khi ra tay đánh người.” Tả Kinh Thương lý luận bằng thực tiễn, đi tới bên cạnh xem một bộ hình cụ khác, khí chất tĩnh lặng và dáng vẻ đăm chiêu đầy học thức khi nhìn ô kính triển lãm, quả thực chẳng liên quan gì tới hai chữ “Bạo lực,” “Trừ khi kẻ đó vô lễ với em... Ví dụ như Vu Lương.”

Tuy Ly Nhã mới qua đời chưa đầy một tháng, nhưng Thư Tầm lại cảm thấy dường như cô ấy đã rời xa mấy vạn năm. Khi kén vợ kén chồng, các cô gái nhất định phải thật tỉnh táo, lê quý đôn, không thể bị tình cảm nhất thời khiến đầu óc mê muội. Tuy tình yêu thu hút con người vì sự cảm tính của nó, nhưng tình yêu không lý trí chưa chắc đã có một kết thúc đẹp như trong mơ.

Sau khi ra khỏi viện bảo tàng, Tả Kinh Thương và Thư Tầm tới cửa hàng trải nghiệm đồ gốm DIY, vì cả hai đều là gà mờ nên không thể làm ra đồ vật quá phức tạp, Thư Tầm mân mê đến mức hai tay dính đầy đất sét, nhưng vô vấn miệt mài làm không biết chán.

Cô nhớ tới trong bộ phim Ghost*** cũng có chi tiết nam nữ chính cùng nhau làm đồ gốm, tiếc rằng hai người họ đã sinh tử ly biệt. Thư Tầm nghiêng đầu nhìn Tả Kinh Thương, anh đang chăm chú nặn hình từ đất sét, cảm giác vui mừng bất chợt khi tình yêu ngỡ đã trôi xa mà lại được tìm về lấp đầy cõi lòng cô.

***Một bộ phim nổi tiếng đã được đề cử cho rất nhiều giải Oscar, bộ phim kể về một tình yêu giữa hồn ma và một cô gái.

“Anh định làm gì thế?” Thư Tầm mỉm cười hỏi.

“Đừng quấy rầy anh.” Tả Kinh Thương lạnh nhạt đáp.

Thư Tầm thấy mình tự chuốc bực vào thân, hừ lạnh một tiếng rồi nặn mạnh miếng đất sét trên đĩa quay, một chiếc cốc còn chưa thành hình đã bị cô phá hỏng. Cô vốn định tặng chiếc cốc này cho Tả Kinh Thương, nhưng giờ thì thôi nhé! Thư Tầm hậm hực nghĩ một hồi, quyết định làm một cái bát tặng cho kẻ tham ăn Âu Dư Nặc.

Không thể phủ nhận, khi đàn ông tập trung làm một việc gì đó, trông anh ta vô cùng thu hút. Tính cách của Tả Kinh Thương quyết định sự tập trung cao độ của anh với bất kỳ công việc nào, ví dụ như, khi phá án thì không yêu đương, khi làm việc thì không tán tỉnh, nghiêm túc đến độ cứng nhắc.

Tập trung làm một lúc, cuối cùng Tả Kinh Thương cũng hoàn thành tác phẩm, Thư Tầm thấy khuôn hình kia hơi giống một cái bát. Tả Kinh Thương liếc mắt nhìn tác phẩm của cô, rồi quay ra nhìn tác phẩm của mình, ánh mắt thoáng hiện vẻ vui mừng vì hai người “tâm linh tương thông.”

“Vậy bây giờ anh có thể cho em biết anh đang làm gì được không?” Thư Tầm kiên nhẫn hỏi.

“Chậu cây.” Tả Kinh Thương đáp rất nhanh, “Em than phiền là nhà anh không có sức sống, đề nghị anh trồng thêm cây cảnh, nên anh mới làm chậu cây này cho em.”

Thư Tầm sững sốt: “Cho em?”

“Anh đã nói rồi, việc chăm sóc cây cỏ sẽ giao cho em.”

Thư Tầm chợt hiểu ra ý của anh — sau khi về Thủ đô, anh hi vọng cô sẽ chuyển tới nhà mình. Thư Tầm gãi đầu, chìm vào suy nghĩ. Cô vừa nghĩ tới tốc độ tiến triển trong tình cảm của hai người, vừa nghĩ đến cuộc sống sau này.

“Em cũng làm chậu cây sao?” Tả Kinh Thương hỏi thêm để chắc chắn lại việc hai người họ “tâm linh tương thông.”

“À...” Thư Tầm nghẹn họng một lúc, nhìn tác phẩm của mình, sau khi thấy bát và chậu cây cũng chẳng khác nhau là mấy, bèn bình tĩnh đáp: “Ừ!”

Tả Kinh Thương nghiêng người qua, liếc mắt nhìn rồi cau mày chỉ ra chỗ sai: “Dưới đáy chậu cây nên có một lỗ thông nước — Á Á, kinh nghiệm cuộc sống của em vẫn còn yếu hơn anh nhiều.”

Thư Tầm quay đầu đi nơi khác, làm bộ như không nghe thấy lời anh nói — Em vốn không định làm chậu cây mà!

Hai người họ đưa hai “chậu cây” đã được nặn thành hình cho nhân viên phục vụ của cửa hàng, vì mai phải về Thủ đô nên không thể chờ chậu cây được nung nóng và vẽ hoa đầy đủ, đành viết địa chỉ liên hệ rồi để cho cửa hàng hoàn thành nốt, hai người họ chỉ cần nhận hàng chuyển phát nhanh tới là được.

Tả Kinh Thương cẩn thận mở cửa xe cho cô, sau khi cô ngồi vào, anh mới dựa vào cửa, thoáng mỉm cười, dịu dàng hỏi cô: “Em thích loại cây gì vậy?”

“Cây tiên nhân cầu.”

“Rất hợp với em.”

“Anh nghĩ em cũng cuồng công việc như anh chắc, vì quá bận nên chỉ nuôi được cây tiên nhân cầu?” Thư Tầm khoanh tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn anh.

“Không, em rất giống một cây tiên nhân cầu.” Tả Kinh Thương đóng cửa xe, vòng sang phía bên kia để lên xe, vừa khởi động xe thì thấy Thư Tầm đang lườm mình. Anh khẽ nhướn mày, giải thích: “Tuy cầm trong tay khiến người ta đau nhức, nhưng anh vẫn sẽ không buông ra đâu.”

Thư Tầm biết mình nói không thắng được anh, quyết định giữ im lặng. Nhưng thực ra trong lòng cô cũng thấy hơi ngọt ngào.

Ngày hôm sau, những cảnh sát hình sự thuộc chi đội cảnh sát hình sự Minh Tề tham gia phá án đều tới sân bay tiễn họ. Lúc sắp qua cửa an ninh, Tả Kinh Thương bỗng nắm chặt tay Thư Tầm, kéo cô vào lòng mình, trong khi mọi người còn đang trợn mắt há mồm kinh ngạc thì anh bình tĩnh nói với An Hải Hạp: “Cảm ơn chi đội đã tiếp đãi chúng tôi mấy ngày nay. Tạm biệt.”

Miệng Âu Dư Nặc đã há thành chữ O kép, sắc mặt Chúc Minh Nghiên hết biến từ hồng tới xanh, lại biến từ xanh tới trắng, đôi môi mím chặt khẽ run rẩy, dường như chỉ một giây sau là quay người chạy đi. An Hải Hạp cũng ngẩn ra một lúc, nhưng cố vờ như bình tĩnh, mỉm cười nói: “Giáo sư Tả công tư phân minh, quả thực khiến người ta được mở rộng tâm mắt, tạm biệt! Chúc hai vị bách niên giai lão!”

Thư Tầm vô cùng bối rối, như có kim chích trên lưng, cánh tay ôm chặt eo cô của Tả Kinh Thương như mọc đầy gai nhọn, khiến cô cảm thấy lúng túng khó chịu. Cô không ngờ Tả Kinh Thương sẽ đột nhiên tung ra chiêu này, công khai nói cho tất cả mọi người biết quan hệ của hai người họ.

Đàn ông là một loài động vật giống đực, khi gặp được người phụ nữ nào mà họ yêu thì dục vọng chiếm hữu và dục vọng chinh phục luôn rất mãnh liệt, chỉ hận không thể tuyên bố với cả thế giới bạn thuộc về anh ta, tốt nhất là đừng có kẻ nào tiếp tục tư tưởng đến bạn nữa. Cho nên loại đàn ông dùng lý do “Sợ ồn ào phiền phức” để cố gắng che giấu giấu quan hệ giữa bạn và anh ta trước mặt mọi người, nếu không phải anh ta chỉ coi bạn như người tình, thì tức là anh ta đã kết hôn.

Mấy ngày trước, để tình cảm riêng tư không ảnh hưởng tới công việc, trước khi vụ án kết thúc, Tả Kinh Thương cố gắng giữ khoảng cách với Thư Tầm trước mặt cảnh sát trong chi đội, bây giờ hung thủ đã bị bắt, chuyện đầu tiên anh muốn làm đương nhiên là nói cho tất cả mọi người biết — Thư Tầm là người phụ nữ của anh.

An Hải Hạp bày tỏ: Nếu biết sớm thì tôi đã chẳng sắp xếp cho họ hai gian phòng.

Còn Chúc Minh Nghiên thì không nhắc tới Tả Kinh Thương nữa, có người nói, sau khi giáo sư Tả rời đi, ngày hôm sau thấy viên mắt cô ấy hơi sưng đỏ.

Thông tin này không hề tầm thường, khi chi đội cảnh sát hình sự Minh Tề truyền tin này ra ngoài, mọi người đều kinh ngạc — Tả Kinh Thương và Thư Tầm thế mà lại là một đôi!

Khi Lục Tử Khiên và Tiểu Vi nghe được tin này, đều choáng váng, bọn họ đã được tận mắt chứng kiến hai người kia liên tục chĩa mũi nhọn về phía nhau, chỉ hận không thể đập chết đối phương. Lục Tử Khiên nói: “Chẳng lẽ đây chính là “không đánh không thân,” “oan gia vui vẻ” ư? Tiểu Vi cũng hòa theo: “Có lẽ giáo sư Tả và cô Thư lại nảy sinh tình cảm trong lúc phá án cùng nhau cũng nên... Nhưng tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi tình cảnh họ ở bên nhau sẽ ra sao nữa, quá quá quá lạ lùng!!”

E rằng chỉ có một mình Hồ Hiệu cảm thấy chuyện này chẳng có gì to tát, trong mắt cô Tả Kinh Thương và Thư Tầm quay lại với nhau là chuyện đương nhiên, bà chị ngốc của cô không nhận ra, nhưng cô thì thấy rõ ràng, Tả Kinh Thương vẫn yêu chị cô lắm lắm! Xem ra cũng sắp được đi ăn cưới rồi, Hồ Hiệu nghĩ, lại có lý do để mua quần áo mới rồi! Với việc này, Kỷ Phương Hủ - người vừa trở thành bạn trai cô thầm khinh thường, không khỏi nghĩ, từ phương trời xa xôi theo Hồ Hiệu tới Vụ Kiều định cư, chỉ số thông minh ngày càng bị kéo thấp!

Cuối cùng mọi việc cũng trở nên tốt đẹp, gương vỡ lại lành, người yêu nhau rồi sẽ đến với nhau. Lê quýdon Thư Tầm cảm thấy bản thân đã bỏ phí mấy năm qua, không tính việc phải xa nhà lâu như vậy, dường như việc phá án cũng chẳng bằng được Tả Kinh Thương, đi một vòng lớn rồi lại trở về bên anh, còn nguôi ngoai chuyện của em trai mình.

Thôi được, nể tình anh yêu mình sâu sắc như vậy, cứ theo anh đi!

Về sau, mọi người đều nói rằng, ngành điều tra hình sự thiếu đi một vị giáo sư Tả Kinh Thương độc lai độc vãng, lại có thêm một đôi “phu thê đương”* là sự kết hợp hoàn hảo của điều tra hình sự truyền thống và tâm lý học tội phạm.

*Một đôi vợ chồng hỗ trợ, giúp đỡ, bổ sung các mặt khiếm khuyết cho nhau. Ngoài ra từ này cũng chỉ những đôi vợ chồng làm việc cùng ngành.

Ai thêm làm” phu thê đương” với anh? Thư Tầm vẫn hơi khó chịu, phong cách làm việc của anh và cô hoàn toàn khác nhau, đến giờ anh vẫn thường xuyên phủ định và nghi ngờ chuyên môn của cô, còn hơi có ý cạnh tranh. Sau này, tốt nhất anh đi đường Dương Quan của anh, cô vẫn đi cầu độc mộc của cô.*

*Anh đi đường Dương Quan của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi – Chỉ ai làm việc người nấy, không liên quan ảnh hưởng tới nhau.

Thư Tầm vừa nhận thêm các vụ án để luyện tập, vừa dạy môn Phân tích thực tiễn tâm lý tội phạm ở Đại học Điều tra hình sự, vì học viên nam ở Đại học Điều tra hình sự rất đông, nội dung dạy học của cô lại có sự tương giao quốc tế, quan trọng nhất là cô lại trẻ tuổi xinh đẹp, nên học viên tới học môn của cô rất đông. Trong mắt các nam cảnh sát hình sự tương lai ở Đại học Điều tra hình sự, giáo sư Tả vừa nghiêm khắc vừa khó gần, còn cô Thư tuy cũng hiếm khi cười, nhưng khí chất lạnh lùng xinh đẹp này lại khiến bọn họ ngoan ngoãn nghe theo đó!

Trong suy nghĩ của các học viên nam, lẽ ra cô Thư phải ở bên một chàng trai rạng rỡ như ánh mặt trời, còn giáo sư Tả nên tìm một cô vợ nhỏ ngoan hiền xinh đẹp mới đúng.

Mỗi đồng xu đề có hai mặt, các học viên nam ấy không biết rằng, giáo sư Tả nghiêm khắc lạnh lùng trong lòng bọn họ, trước mặt cô Thư cũng ngoan ngoãn biến thành một con cún lớn mà thôi.

Cho dù Tả Kinh Thương luôn ngờ ý mới Thư Tầm tới nhà anh ở, nhưng Thư Tầm ngẫm nghĩ một thời gian vẫn quyết định thuê một căn nhà nhỏ ở gần trường, chỉ tới nhà Tả Kinh Thương ở hai ngày cuối tuần. Căn nhà mà cô thuê ở ngay cạnh đồn cảnh sát nên rất an toàn, Tả Kinh Thương cũng không phản đối. Thứ nhất, có rất nhiều tội phạm hận anh thấu xương, nếu biết mối quan hệ thân mật giữa anh và Thư Tầm, e rằng chúng sẽ thừa cơ xuống tay với cô; thứ hai, anh muốn chờ Thư Tầm quen với cuộc sống của giảng viên đại học rồi sẽ tính sau.

“Hai người định kết hôn ngầm đó hả.” Hồ Hiệu gọi điện tới buôn chuyện.

“Chị vẫn chưa kết hôn, hơn nữa chị cũng chẳng có hứng thú với chiếc váy cưới nặng phát khiếp còn bung xòe đủ lớp kia.” — Một hôm nào đó, Thư Tầm kiêu kì lạnh lùng nói với cô em họ Hồ Hiệu qua điện thoại, bèn nhận được một tràng lú lú riu riu khó hiểu của Hồ Hiệu. Trong khi Hồ Hiệu còn muốn lảm nhảm thêm vài chuyện lật vật thường ngày, Thư Tầm chỉ nói một câu “Chị phải đi họp đây,” rồi cúp máy luôn.

Hồ Hiệu tức gần chết, lập tức gửi tin nhắn cho Kỷ Phương Hủ trong tâm trạng u ám: “Chị em cũng biến thành kẻ cuồng công việc rồi! Ngày xưa chị ấy còn khinh thường anh rể là người cuồng công việc chứ! Lòng phụ nữ đúng là kim nơi đáy biển!”

Thư Tầm chuyển điện thoại về chế độ im lặng, thực ra cô chẳng thích thú gì với lễ khen thưởng vô vị này của trường học, nhưng thông báo có viết, toàn bộ giảng viên công chức đều phải tham gia, cho nên bạn có thể thấy được một vài giáo viên lớn tuổi tóc trắng xóa, nữ phụ đạo viên* đang mang bầu, giảng viên bị cảm do thời tiết thay đổi cũng đều ngoan ngoãn xuất hiện ở hội trường lớn.

20. Q.5 - Chương 20: Nghiêm Trọng Hóa Vấn Đề

Hội trường lớn được xây dựng rất hoành tráng, tất cả hội nghị và tiệc tối của toàn trường đều được tổ chức ở đây. Sau khi Thư Tầm tới liền ngồi an vị trong hội trường, cô theo thói quen bắt đầu tìm kiếm Tả Kinh Thương, anh cũng thật giỏi làm giả, buổi lễ khen thưởng sắp bắt đầu mới ung dung tới, lúc anh ngồi xuống vị trí của mình cũng theo thói quen liếc mắt nhìn Thư Tầm bằng ánh mắt âm áp dịu dàng.

Ngài Phó Hiệu trưởng đứng ra chủ trì lễ khen thưởng, sau khi khen thưởng xong thì cán bộ nhận thưởng lần lượt bước xuống sân khấu, như thường lệ sẽ là Phó Viện trưởng Học viện an ninh Dương Tiệp thay mặt cho các cán bộ nhận thưởng phát biểu mấy câu. Dương Tiệp mặc một bộ âu phục màu xám, thắt cà vạt màu xanh lam, ông hắng giọng rồi mới bắt đầu bài phát biểu.

Có lẽ tất cả mọi người ngồi dưới sân khấu đều cảm thấy chán ngán vô vị, có người còn lười di động ra đọc tiểu thuyết. Nhưng họ còn chưa đọc xong một chương thì đã nghe thấy một tiếng nổ lớn kèm theo sóng xung kích rất lớn ập tới làm người ta cảm thấy chấn kinh tới mức đầu óc trống rỗng.

Trong bầu không khí hỗn loạn, Thư Tầm nhanh chóng lấy lại bình tĩnh từ cơn bàng hoàng do tiếng nổ và những âm thanh gào thét hoảng sợ xung quanh, cô tìm kiếm nơi phát ra tiếng nổ thì thấy Phó Viện trưởng Dương Tiệp đang nằm trên sàn sân khấu, cả người bốc cháy máu me đầm đìa, có lẽ không thể cứu nổi nữa. Đài chủ tịch cách đài dưới một khoảng, hai hàng cán bộ nhận thưởng đều an toàn về vị trí cũ của mình, vụ nổ không ảnh hưởng tới nhiều người, giảng viên công chức ngồi phía dưới đều không bị thương nặng chỉ bị mảnh vỡ của bục làm trầy da hoặc đập nhẹ vào người mà thôi.

Kinh khủng hơn là tiếng nổ kia khiến toàn bộ kính thủy tinh vỡ nát, mảnh vỡ rơi khắp nơi, có người còn không cẩn thận giẫm phải mảnh vỡ trong lúc chạy nên bị thương ở chân.

Cô còn chưa kịp đứng lên thì đã liên tục bị người khác xô đẩy, ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy Tả Kinh Thương đang cố gắng ngược dòng người để chạy tới trước mặt cô, dùng thân thể che chở cho cô để tránh việc lại có thêm một vụ nổ nữa làm cô bị thương.

Trên âu phục màu đen của Tả Kinh Thương có dính chút tro bụi, cà vạt cũng hơi lỏng, mặc dù như vậy nhưng trông anh vẫn rất ung dung bình tĩnh. Tay trái của anh nắm chặt tay của Thư Tầm ở phía sau, mười

ngón tay đan vào nhau giống như nắm đấm anh dẫn cô đi dạo, lòng bàn tay của anh khô ráo, ngón tay cứng cỏi, chỉ cần anh không buông thì sẽ không bao giờ thoát ra được.

Anh đứng chắn trước người Thư Tầm rồi phóng tầm mắt nhìn về phía đài chủ tịch của hội trường. Ở đó ngoại trừ Dương Tiếp đang bị lửa thiêu cháy thì đã không còn ai khác nữa, khu điều khiển âm thanh trống trải không một bóng người. Bực bị nổ tan tành, không biết micro bị văng đi đâu, chiếc bàn gần đó bị sóng xung kích tác động đến mức đổ ngã nghiêng nhưng vì thấp hơn đài chủ tịch nên cũng không hư hỏng nhiều.

“Chúng ta ra ngoài trước đi.” Vì chưa thể xác định được nguyên nhân của vụ nổ nên Tả Kinh Thương xoay người lại ôm Thư Tầm rồi đi về phía cửa.

Vụ nổ này xảy ra quá đột ngột nên không ai lường trước được. Mọi người đều cực kỳ hoảng loạn, ào ào rời khỏi hội trường lớn, dù sao họ đều là giảng viên điều tra hình sự nên khi rời đi cũng coi như là có trật tự, chỉ trong chốc lát hội trường lớn đã không còn một ai. Thư Tầm được Tả Kinh Thương che chở ra ngoài, dọc đường đi cô luôn cảm thấy hơi ngại ngùng, nhưng may là mọi người đều chỉ mong nhanh chân ra khỏi đây nên cũng chẳng để ý ai ôm ai, ai đỡ ai nữa.

Tả Kinh Thương đưa Thư Tầm đến nơi an toàn, lúc này mới thử nắm tay chân cô, “Có bị thương không?”

“Không sao.” Chỗ ngồi của Thư Tầm cũng khá thấp, ngoài một đợt sóng xung kích ập tới cô cũng không cảm thấy đau nhức gì. “Là nổ hay hỏa hoạn? Em thấy rất giống một loại bom cỡ nhỏ, may mà sức công phá không đến mức đó, nhưng lại có vẻ giống lựu đạn hơn, sao loại vũ khí này lại có thể xuất hiện trong trường học được chứ? Rốt cuộc là trò đùa của ai hay là có người nào đó cố ý gây ra ...” Lúc này Thư Tầm mới cảm thấy chuyện này không ổn, sau khi vụ nổ xảy ra mọi người đều ào ào rời đi, nếu thủ phạm cũng ở trong hội trường lớn thì dĩ nhiên hẳn sẽ theo dòng người đi ra ngoài, lẫn vào trong đám đông và làm bộ như tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới mình.

“Là cố ý.” Sau khi chắc chắn Thư Tầm không sao, Tả Kinh Thương mới nói: “Có lẽ là bom loại nhỏ và một ít chất gây cháy. Để anh đi xem thử.” Nói xong, anh quay người bước nhanh về phía hội trường lớn.

“Kinh Thương!” Thư Tầm kéo anh lại, “Anh chưa biết vụ nổ này rốt cuộc là nhắm vào ai, ngộ nhỡ hẳn còn chưa đạt được mục đích lại tạo ra vụ nổ thứ hai thì sao?”

“Không có vụ nổ thứ hai đâu.” Tả Kinh Thương cởi áo vest, khoác lên người cô rồi vừa xắn tay áo vừa nói, “Nếu dựa theo nguyên tắc ‘Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót’ thì lúc này toàn bộ người trong hội trường đều chẳng còn sống. Có thể dễ dàng nhận ra đây là một vụ nổ với mục tiêu cố định, kẻ đánh bom này rất tự tin cho nên hẳn ta đã dùng một loại bom có sức công phá không lớn nhằm tránh liên lụy đến người vô tội. Hẳn có lương tri nhưng anh sẽ không biểu dương hẳn vì điều đó.”

Thư Tầm nhìn Tả Kinh Thương đi về phía lối đường, lại nhìn các đồng nghiệp đang cực kỳ hoảng hốt xung quanh mình, cô bỗng cảm thấy cuộc sống này tựa như một bộ phim nhiều tập, sóng trước chưa yên sóng sau đã tới. Cứu hỏa, cứu thương và cảnh sát cùng được gọi đến đây, dù sao mọi người cũng làm việc trong ngành điều tra hình sự, bởi vậy đều lấy lại bình tĩnh ngay lập tức. Sau khi Tả Kinh Thương đi vào hội trường, có mấy vị giáo sư môn vật chứng học, thạc sĩ môn điều tra học và giáo sư chỉ huy cảnh vụ cũng theo vào.

Dám hành động trước mặt những con người này, không thể phủ nhận tên tội phạm kia rất to gan lớn mật, hay phải chăng hẳn ta không còn lựa chọn nào khác.

Lẽ ra Thư Tầm cũng định đi vào hội trường nhưng thấy một thầy giáo lớn tuổi tóc bạc trắng dường như không khỏe, cô bèn đỡ thầy đến nghỉ ở một quảng trường rộng rãi và yên tĩnh hơn. Lúc quay ra lại thấy một nữ phụ đạo viên* mang thai đang chống eo khó nhọc bước về phía mình, cô liền đi tới dìu cô ấy ngồi xuống.

*phụ đạo viên là một chức danh đặc thù, là công tác đặc thù ở các trường đại học tại Trung Quốc. Phụ đạo viên đảm nhiệm việc bồi dưỡng tư tưởng chính trị, quản lý đời sống sinh hoạt hàng ngày, tâm lý sức khỏe, công tác đoàn đảng và các hoạt động xã hội khác của sinh viên đại học. Một phụ đạo viên thường quản lý một hoặc vài lớp học. – Dịch theo baike.baidu.

“Tim tôi không khỏe lắm, nhưng nghỉ một lát là ổn thôi.” Thầy giáo lớn tuổi xoa tay, ông là Thôi Kính

Thanh, vị Bác đạo* đức cao vọng trọng nhất của bộ môn Tội phạm học, năm nay ông đã bảy mươi lăm tuổi nhưng vẫn tiếp tục công việc giảng dạy tại trường.

*Bác đạo tức là thầy giáo hướng dẫn của tiến sĩ, nghiên cứu sinh, là một chức danh đặc thù của Trung Quốc, chuyên hướng dẫn bồi dưỡng các tiến sĩ và nghiên cứu ở đại học, viện nghiên cứu. – Dịch theo baike.baidu.

Nữ phụ đạo viên đang mang thai là thạc sĩ Đỗ Xuân Hiểu của khoa luật, cô đang phụ trách lứa học viên năm hai, Đỗ Xuân Hiểu ngồi cạnh ông Thôi Kính Thanh, thở gấp một hơi rồi mới nói cảm ơn Thư Tầm, “Hôm qua tôi vẫn còn thấy họ bố trí hội trường, tập diễn, ấy thế mà hôm nay ... Đúng là làm tôi sợ chết khiếp, chiều tối nay phải đến bệnh viện kiểm tra mới được. Đúng rồi, lúc này tôi thấy giáo sư Tả đã vào hội trường, anh ấy giỏi như vậy chắc sẽ hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra nên không phải lo đâu!”

Hôm qua, vì là giảng viên mới nên Thư Tầm cũng tới hội trường lớn xem một lượt. Hội trường lớn mới được xây xong năm ngoái, khi cô tốt nghiệp thì hội trường vừa mới khởi công. Cô cũng bắt gặp các học viên trong hội học sinh bố trí sân khấu, còn tới khu điều khiển âm thanh giúp họ thử micro mấy lần.

“Kính Thương đang ở trong đó, ai chẳng an tâm?” Ông Thôi Kính Thanh có vẻ rất quý mến Tả Kính Thương. Thư Tầm nhớ lại, hình như ông chính là thầy giáo giảng dạy môn Tội phạm học cho Tả Kính Thương thời anh còn đi học. Hóa ra là học trò cưng, thảo nào. Ông Thôi Kính Thanh không muốn khiến mọi người lo lắng cho mình, nói: “Tiểu Thư à, bác không sao đâu, cháu vào hội trường xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi. Tiểu Đỗ, cháu ngồi đây đợi bác sĩ với bác, nghe nói cháu mang thai đôi, vẫn nên để cho bác sĩ khám lại cho cháu thì hơn.”

“Đúng ạ, đúng ạ.” Đỗ Xuân Hiểu nói liên thanh, vuốt bụng như thể an ủi bảo bối bên trong.

Thư Tầm nhìn dáng vẻ vừa lo âu vừa yêu chiều của Đỗ Xuân Hiểu khi cô an ủi bảo bối trong bụng, thầm nghĩ không biết thai nhi là trai hay gái, hay là một thai đôi Long Phượng? Nếu được cả trai lẫn gái thì hay quá ... Thư Tầm chợt nhớ trước đây Tả Kính Thương cũng đã từng nói hai người rồi sẽ có con, không biết sau này cô mang thai, trong lòng sẽ có cảm xúc gì.

Có những người không thể nghĩ đến, vừa nghĩ đến là nhận được điện thoại ngay.

“Phó viện trưởng Học viện an ninh Dương Tiệp được xác nhận là đã tử vong.” Khi đang tập trung vào công việc, Tả Kính Thương luôn lơ đãng, “Trong hội trường không có quả bom nào khác.”

“Vụ nổ này nhằm vào ông ta sao?”

“Vẫn đang điều tra. Em đang ở đâu?”

“Đang ở chỗ quảng trường nhỏ.” Xa xa, Thư Tầm thấy xe cứu thương và xe cảnh sát rú còi lao nhanh qua cổng đông của trường, nơi gần hội trường lớn nhất. Càng ngày càng có nhiều học viên biết ở hội trường lớn đã xảy ra chuyện không hay, nhao nhao tụ tập về phía đó, bộ dạng như thể sợ thiên hạ chưa loạn.

“Tiểu Thư, thế nào rồi?” Ông Thôi Kính Thanh thấy Thư Tầm ngắt máy, lập tức hỏi.

Thư Tầm cố gắng chọn từ ngữ thích hợp, “Phó viện trưởng Dương Tiệp đã bất hạnh từ trần.”

“Chao ôi ...” Ông Thôi Kính Thanh kinh ngạc, đập đập đầu gối, đau đớn xót xa than: “Đáng tiếc, đáng tiếc! Dương Tiệp là học trò của bác, vợ nó cũng được bác dạy dỗ mà ra, mỗi lần nhìn thấy bác hai đứa nó đều gọi “Thầy ơi, thầy ơi”, ôi!

Dù chưa biết hết các mối quan hệ thầy trò trong trường nhưng Thư Tầm vẫn thương tiếc gật đầu. Khi có bác sĩ xuống từ xe cứu thương tới chăm sóc ông Thôi Kính Thanh và Đỗ Xuân Hiểu, Thư Tầm bèn quay lại hội trường lớn, thấy bên ngoài bị vây chặt như nêm cối.

Những người đứng kéo dài cảnh giới màu vàng trắng phần lớn là học viên của Đại học Điều tra hình sự, thậm chí có người còn là học trò của Dương Tiệp, ngoài công việc phải làm, trong mắt họ dường như còn có cả sự căm phẫn.

Tả Kính Thương – người có quyền thẩm dò và tham gia điều tra tất cả các vụ án trên toàn quốc, lúc này đang đứng ở cửa hội trường, dáng người cao lớn kiên nghị vẫn cực kỳ nổi bật giữa đám đông. Anh còn chưa tháo găng tay, đang nói gì đó với giáo sư vật chứng học Lương Tử Mi. Tay phải xỏ túi quần, tay trái khi

thì chỉ vào hội trường khi thì vô tình đưa lên lúc nói chuyện. Một người là cổ máy phá án nổi tiếng trong giới điều tra hình sự, một người là Bác đạo đứng đầu ngành vật chứng học. Học viên nam khi nhìn thấy hai vị đại thần điều tra hình sự này đứng cùng nhau và số ít học viên nữ hâm mộ nhìn Tả Kinh Thương chăm chăm, đều cảm thấy lần hóng chuyện này rất đáng giá!

Bộ phận pháp y hiện trường tiến hành khám nghiệm tử thi sơ bộ, các đàn anh khóa trên thì ra sức đảm bảo trật tự, ngăn cản những cô cậu đàn em khóa dưới đang sốt sắng xông vào xem xét.

Giác quan thứ sáu của Thư Tầm mách bảo kẻ đánh bom này là người trong trường, tất cả những người hiểu rõ nguyên lý và phương pháp tháo gỡ bom mìn đều nằm trong diện tình nghi.

Cố gắng bình ổn cảm xúc, Thư Tầm nhớ lại toàn bộ quá trình xảy ra sự việc, quả bom được đặt trong bụi giăng. Vậy nó được đặt trong đó vào lúc nào? Đáng nghi nhất là những người tham gia bố trí hội trường hôm qua, nhưng kẻ đó làm thế nào mà che giấu được tai mắt người khác để đặt thứ này vào trong bụi giăng, mục tiêu hẳn muốn hại chính là Dương Tiệp, hay Dương Tiệp cũng giống như Thái Hiểu Định ở thành phố Minh Tề là một người chết oan?

Nếu xét đến những người xuất hiện ở hội trường ngày hôm qua, Thư Tầm chợt ý thức được một điều — Cô cũng nằm trong số đó.

Thế nhưng cô là người trong sạch, chẳng có gì phải sợ hết.

Vụ nổ nhỏ xảy ra ở hội trường lớn vào buổi sáng, đương nhiên trở thành đề tài được mọi người bàn luận nhiều nhất tại căn tin Đại học Điều tra hình sự. —

“Biết gì chưa? Biết gì chưa? Phó viện trưởng Học viện an ninh bị nổ tung.”, “Có phải khủng bố tập kích không, phần tử khủng bố lại không chịu yên phận?”, “Hình như không phải, vụ nổ không nghiêm trọng lắm, một người thiệt mạng nhưng những người khác đều không bị thương.”

“Ai thiệt mạng thế?”, “Tôi được nghe kể là một người họ Dương, là một giáo sư, tầm bốn mươi tuổi.”, “Bạn tôi ở Học viện an ninh nói, bản thân ông ấy cũng đang nghiên cứu về bom mìn.”, “Là tự sát à? Bị bệnh trầm cảm?”, “Sao phải tự nổ trước mặt mọi người như thế chứ, cầm sợi dây thừng thắt cổ là xong mà.”

Chỉ một lát sau đã có người của Đài truyền hình đến trường học thu thập thông tin. Ánh mắt của mọi người đều tập trung về Đại học Điều tra hình sự, có rất nhiều người lập diễn đàn hoặc đăng bài trên weibo nói rằng họ muốn xem thử trường đại học tổng hợp chuyên đào tạo nhân tài điều tra hình sự đã đào tạo hết thấy cảnh sát phá án như thế nào.

Trước những tuyên bố trên, hiệu trưởng của Đại học Điều tra hình sự bày tỏ rằng — Họ không hề cảm thấy áp lực. Bạn xem, họ có biết bao nhiêu vị chuyên gia cao cấp, biết bao nhiêu thiết bị tân tiến hiện đại, phần lớn học viên của họ đều là cảnh sát hình sự tương lai. Không rõ là vì muốn kích thích mọi người cố gắng vươn lên, hay nhằm quảng bá cho đợt tuyển sinh tiếp theo mà hiệu trưởng Đại học Điều tra hình sự Lôi Quân Tường chỉ mỉm cười, sau đó tuyên bố với mọi người — “Không cần cảnh sát phải tham gia phá án, trong vòng một tuần nhà trường sẽ giao ra kẻ phạm tội cho Cục cảnh sát xử lý.”

Ngay sau đó, một tổ chuyên án độc nhất vô nhị được thành lập, đa số thành viên đều là những giảng viên đáng kính của giới cảnh sát hình sự. Tổ trưởng là chuyên gia vật chứng học Lương Tử Mi, ngoài ra còn có Thư Tầm, chuyên gia bom mìn Vương Nghĩa và chủ tịch hội học sinh Từ Mã Tuyết.

Tả Kinh Thương lại không tham gia phá án, điều này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Nhưng cũng có người nói rằng, Đại học Điều tra hình sự hình như đang nghiêm trọng hóa vấn đề.

“Sao lại là em?” Khi Thư Tầm đang ngồi ở văn phòng, nhận được thông báo thành lập tổ chuyên án thì cũng cảm thấy không thể tin nổi, cô quay ra nhìn Tả Kinh Thương với ánh mắt hoài nghi, “Em cũng được tính là một trong số nghi phạm tham gia bố trí hội trường ngày hôm qua ... Mặc dù em không có động cơ gây án.”

Tả Kinh Thương xem qua những bình luận trên mạng về vụ án ở Đại học Điều tra hình sự, nghiêm túc nói: “Em nhất định phải tích lũy kinh nghiệm trong những vụ án thực tế, chịu đựng được những áp lực lớn khi chạy đua với thời gian phá án, sau này mới có thể trợ giúp cho anh.”

“Em trợ giúp anh?” Thư Tầm cười nhạt, đẩy mũi giày cao gót vào công tắc nguồn điện, màn hình máy tính trước mặt Tả Kinh Thương kêu “phụt” một tiếng rồi đen thui. Anh quay đầu nhìn cô, vẻ mặt vừa cứng chiều vừa bất đắc dĩ. Vào những lúc thế này, Thư Tầm cho rằng mình nên kiên quyết giữ khoảng cách với Tả Kinh Thương, cô nâng cằm, cựa mình đứng còn anh ngồi mà nhìn xuống anh từ trên cao, “Giáo sư Tả sợ bản thân không thể bắt được Boss đứng sau màn thì sẽ mất hết thế diện trước mặt các đồng nghiệp và học viên, cho nên mới đẩy vụ án này sang cho tôi đứng không?”

“Vụ án này không khó, nếu anh tham gia phá án, có lẽ chỉ tới tối nay là tìm ra chân tướng. Nhưng anh cho rằng vụ án sẽ giúp em hiểu rõ hơn về đồng nghiệp của mình. Bởi vậy anh mới tặng em cơ hội quý giá này.” Tả Kinh Thương đưa tay định ôm eo cô, cô lách người tránh khỏi tay anh, còn lườm anh một cái. Thật ra mà nói, anh quả thực mê một cái điệu bộ ngang bướng của cô.

Thư Tầm quyết định nhận vụ án này, nhưng vẫn mạnh miệng phản bác: “Thế sao anh không nhân cơ hội này để hiểu thêm về các đồng nghiệp của anh?”

“Anh không có hứng thú tìm hiểu người khác.” Tả Kinh Thương cúi người bật mở nguồn điện, đưa mắt nhìn từ mắt cá chân lên gấu váy Thư Tầm, phía trên nữa là một vùng khuất bóng, anh khẽ mỉm cười rồi nói tiếp: “Chỉ mong có thể tìm hiểu sâu về em.”

Thư Tầm quay người đi, hai bên tai lập tức đỏ lên.

Bản thân anh không phải phá án, nói thì nghe dễ dàng lắm.

Lương Tử Mi triệu tập các thành viên trong tổ chuyên án để hội ý, phân công nhiệm vụ cho từng người. Bản thân ông sẽ là người nhanh chóng hoàn thiện báo cáo khám nghiệm dấu vết chi tiết, Vương Nghĩa đương nhiên phụ trách việc phân tích quả bom, Tư Mã Tuyết phụ trách việc thăm dò học viên, giảng viên ở Học viện an ninh, đồng thời tới nhà Dương Tiệp để tìm hiểu tình hình. Lương Tử Mi coi trọng môn phân tích tâm lý tội phạm của Thư Tầm hơn Tả Kinh Thương nhiều, ông phân công Thư Tầm tổng hợp và phân tích dựa theo những thông tin mà bọn họ cung cấp, khắc họa chân dung tâm lý tội phạm. Điều này khiến Thư Tầm có cảm giác được trân trọng mà vừa mừng vừa lo.

“Vụ án này cứ tiến hành dựa theo trình tự điều tra hình sự thông thường thôi, không khó, nhưng việc mà chúng ta cần làm lúc này là chạy đua với thời gian.” Lương Tử Mi nghiêm túc nói, vừa cho tất cả mọi người một liều thuốc an thần nhưng cũng vừa tạo áp lực về mặt thời gian.

Thư Tầm trở lại văn phòng, lật xem những tài liệu có sẵn.

Dương Tiệp, nam, bốn mươi tư tuổi, hiện giữ chức phó viện trưởng Học viện an ninh, giảng viên bộ môn Cơ sở hóa học, có năng lực trên phương diện nghiên cứu bom mìn, những bài luận văn do ông ta viết đều giành được giải thưởng học thuật. Ông ta tốt nghiệp Đại học Điều tra hình sự, học từ cử nhân cho tới tiến sĩ. Hai mươi lăm tuổi kết hôn với bạn học cùng lớp Lâm Trữ Hoài, hiện tại Lâm Trữ Hoài đang làm việc tại thư viện trường, con gái Dương Quỳnh Hoa đang học lớp 8 tại trường trung học trực thuộc Đại học Điều tra hình sự. Có một số chi tiết đáng chú ý đó là cách đây không lâu có một thông tin nói rằng sau khi điều chỉnh nhân sự, ông ta sẽ được thăng chức thành viện trưởng nhưng chưa chắc là ở Học viện an ninh.

Thư Tầm nhìn màn hình máy tính, chìm vào dòng suy nghĩ, khi cô đang du học ở nước ngoài, thầy hướng dẫn đã nói một câu khiến cô nhớ mãi không quên — Có những kẻ không thể chịu nổi việc bị điều tra đời sống riêng tư, một khi điều tra sẽ tựa như đường ống cống bị cuộc đập hỏng, rỉ ra nước bẩn khiến người khác buồn nôn.

Báo thù? Tình sát? Chẳng may?

Thư Tầm nôn nóng chờ đợi báo cáo điều tra chi tiết, chớp mắt mà trời đã tối từ bao giờ.

Báo cáo khám nghiệm tử thi của phía pháp y cho hay, nguyên nhân tử vong của Dương Tiệp là do bị bỏng nhiệt bởi sóng xung kích, sau khi ông ta ngã xuống đất thì cả người bốc cháy dữ dội, nhưng tại hiện trường không phát hiện được xăng ... hay những chất làm môi dẫn cháy, phía pháp y phán đoán rằng trong bom có thiết bị đặc biệt chứa chất dẫn cháy. Phần lớn thi thể đều bị bỏng, khuôn mặt đã không thể nhận diện nhưng có dấu hiệu vùng vẫy, chứng tỏ trước khi chết đã phải chịu đau đớn tột cùng, nhưng sự đau đớn này không kéo dài bao lâu thì ông ta đã qua đời.

Thư Tầm cũng chẳng nở nhìn bởi vì kiểu chết này quả thực quá thê thảm, thi thể trông rất khủng khiếp, nếu như có kẻ thù hận Dương Tiệp đến thế, vậy giữa hai người chắc chắn đã xảy ra mâu thuẫn không thể hòa giải, giống như việc Trâu Lôi Lôi sát hại cả nhà Hoàng Văn Uyên, nội tâm của cô ta thù hận nạn nhân mãnh liệt, không thể tiêu tan.

Thù hận lớn bao nhiêu càng chứng tỏ mối quan hệ của nạn nhân và hung thủ gần bấy nhiêu. Nếu bạn không phải kẻ có tâm lý biến thái vậy bạn sẽ chẳng bao giờ vô duyên vô cớ đi giết hại một người qua đường A không liên quan, với tâm lý báo thù tàn nhẫn độc địa như thế.

Kể đặt bom biết rõ ngày, giờ diễn ra và những người sẽ tham dự buổi lễ khen thưởng, thậm chí còn biết Dương Tiệp sẽ thay mặt mọi người lên phát biểu, có khi đến khoảng thời gian hắn cũng đã tính toán kỹ rồi. Người có khả năng làm được điều này, ngoại trừ người chuẩn bị, bố trí cho buổi lễ thì chỉ có thể là một người cực kỳ thân cận với Dương Tiệp.

Phạm vi kẻ tình nghi đại khái là như vậy, có thể loại trừ dần từng người nhưng điều khiến Thư Tầm băn khoăn đó là bình thường hội trường cũng không mở cửa, trong khi hôm đó có không dưới hai mươi học viên, giảng viên bố trí hội trường, vậy hung thủ làm sao có thể thần không biết quỷ không hay đặt bom xuống dưới bục giảng đây.

Thư Tầm lại đọc tiếp phía dưới, phía pháp y phát hiện ra phổi và dạ dày của Dương Tiệp không ổn lắm, có lẽ là do thường xuyên uống rượu hút thuốc. Đàn ông uống rượu hút thuốc rất nhiều nên chẳng có gì đáng nói. Điểm mà Thư Tầm cảm thấy đáng nghi đó là Dương Tiệp mắc một loại bệnh lây nhiễm qua đường tình dục.

Đúng lúc này Tư Mã Tuyết quay trở lại sau một ngày tìm hiểu ở Học viện an ninh, còn chưa kịp ngồi đã vội vã kể lại các tình tiết mà mình nắm được.

Năm nay Tư Mã Tuyết đang học năm ba, là học viên khoa điều tra thuộc Học viện điều tra mà Tả Kinh Thương và Thư Tầm giảng dạy, là một trong số ít các nữ sinh của khoa, khuôn mặt hào sảng khí khái, có thể nhận ra tương lai sẽ trở thành một nữ cảnh sát hình sự kiên cường mạnh mẽ. Cô bé này làm việc rất vang dội quyết đoán, khí chất ngang tàng, cũng có uy danh với các bạn học.

Giọng nữ trung hùng hồn của Tư Mã Tuyết vang lên giữa văn phòng trống trải, “Con người của thầy Dương rất tốt, học viên nói rằng tuy thầy dạy không quá hay nhưng thái độ rất nghiêm túc, vừa gần gũi vừa thân thiết, đối xử với học viên cũng khá ôn hòa. Các thầy cô khác trong học viện nói thầy ấy là người niềm nở, không hề kiêu ngạo, có lẽ chẳng gây thù kết oán với ai bao giờ. Có mấy thầy giáo đều nói thầy Dương Tiệp là người hướng dẫn luận văn cho mình, đến giờ vẫn biết ơn thầy ấy.”

Căn cứ theo những lời nhận xét mà nói, phó viện trưởng Dương Tiệp hẳn là một người rất tốt, là kẻ nào chỉ muốn hại một mình ông ta? Thư Tầm gật đầu, nhất thời im lặng không nhận xét gì thêm.

“Mấy thầy giáo kia còn cho em xem luận văn mà thầy Dương từng viết, họ nói thầy Dương đã từng nghiên cứu chuyên sâu về bom, kỹ thuật gỡ bom đạn thì khỏi phải nói, đến cả chế tạo bom cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Em tiện tay gỡ luận văn của thầy ấy ra xem, thấy thầy ấy vẫn đang nghiên cứu loại bom có kèm chất dẫn cháy, giống hết loại ở hiện trường vụ nổ ngày hôm qua.” Tư Mã Tuyết nói thao thao bất tuyệt.

Thư Tầm nhìn đồng phương trình hóa học và bản vẽ thiết bị, thấy hơi hoa mắt.

“A. Thầy Tả.” Tư Mã Tuyết vừa ngồi xuống đã vội đứng lên chào.

“Vất vả rồi.” Tả Kinh Thương bước vào, cũng không biết anh nói câu đó với ai. Bây giờ anh đang là người nhân nhâ ung dung mà.

“Anh có quen Dương Tiệp không?” Thư Tầm cũng không thềm chào anh, khuôn mặt chẳng có lấy một nụ cười, lập tức hỏi ngay vào đề.

“Có quen.” Tả Kinh Thương dừng lại, đứng yên đáp lời.

“Ông ta là người như thế nào?”

“Không rõ lắm.” Tả Kinh Thương trả lời rất nhanh, rồi nhấn mạnh thêm một lần nữa: “Anh chưa bao giờ phí tâm tư đi tìm hiểu những người mà anh không hứng thú.”

Thư Tầm khó hiểu, “Anh chưa từng quan sát ông ta?”

“Trước khi ông ta bắt hạnh gặp nạn, số lần anh và ông ta chạm mặt có thể đếm trên đầu ngón tay, tuy bộ não của con người cần hoạt động liên tục để đủ khả năng duy trì sức sống, nhưng anh cho rằng một người đàn ông nhìn chằm chằm vào một người đàn ông khác quá ba mươi giây đều là bất bình thường.” Tả Kinh Thương phải sạch mối liên quan.

“Thực ra Học viện điều tra của chúng ta cũng không hay liên lạc với Học viện an ninh...” Tư Mã Tuyết vội giải thích giùm.

Thư Tầm thoáng ngẫm nghĩ về tình hình mà Tư Mã Tuyết tìm hiểu được, lại liếc nhìn Tả Kinh Thương – người chẳng hề có ý định bày tỏ cái nhìn của anh về Dương Tiệp, chợt thở phào một hơi, “Em đã biết tại sao giáo sư Tả lại không muốn tham gia vào vụ án này rồi.”

Tả Kinh Thương thả lỏng chân mày, mỉm cười: “Tại sao?”

“Vì anh cho là em có thể đứng ở một lập trường công bằng.” Thư Tầm tự tin nói, một lần nữa thể hiện sự thông tuệ của cô trong việc đối nhân xử thế, “Em mới trở thành giảng viên của Đại học Điều tra hình sự không lâu, chưa có ấn tượng cố định với mọi người xung quanh. Nhưng các thầy cô khác thì không như vậy, ai là loại người gì, mọi người đều có ấn tượng căn bản rồi, ví dụ như mọi người đều cho rằng Dương Tiệp là người tốt, sống thân thiện hòa đồng không kiêu ngạo, cho rằng anh là cỗ máy phá án, chỉ cần xuất hiện vụ án thì anh nhất định sẽ tham gia điều tra. Còn em lại giống như một miếng bọt biển, có thể tiếp thu mọi quan điểm và góc nhìn khác nhau, dù tốt hay xấu.”

Tư Mã Tuyết hơi thất vọng, nâng cằm hỏi: “Nếu nói vậy tức là em vẫn chưa điều tra đủ toàn diện sao?”

“Cô tin là danh sách những người tham gia bố trí và những người đi vào hội trường ngày hôm qua sẽ được thống kê nhanh thôi.” Thư Tầm day day mắt, hòa nhã ôn tồn nói với Tư Mã Tuyết: “Em cứ về ký túc xá trước đi, có lẽ ngày mai báo cáo phân tích của hai vị giảng viên kia cũng sẽ hoàn thiện.”

Tư Mã Tuyết gật đầu, bốn ba suốt một ngày cô cũng rất mệt, nói lời chào rồi đeo cặp ra khỏi văn phòng.

Thư Tầm tắt máy tính, nhắc ví da Miu Miu màu đỏ lên, “Giáo sư Tả nhàn rồi ời, phiền anh đưa tôi về nhà.”

“Nhà nào?” Tả Kinh Thương bước tới, đặt hộp sữa chua BR (một hãng sữa chua của Trung Quốc) được anh cất trong cặp từ lâu, đã bị nhiệt độ cơ thể anh ủ đến hơi nóng rồi đặt vào lòng bàn tay Thư Tầm.

“Nhà em.” Thư Tầm nhấn mạnh, học dáng vẻ cuồng công việc của anh, nghiêm túc nói: “Vụ án này rất quan trọng, thời gian cũng rất sít sao, em không hi vọng ngày mai không thể rời giường.”

Tả Kinh Thương cũng nghe được sự đáp trả trào phúng trong lời nói của cô, im lặng một hồi, chăm chú nhìn cô rồi nói ra từng chữ từng chữ một: “Cảm ơn lời khen của em.”

Anh lại thắng! Thư Tầm nghiêng đầu, bực bội xé nhãn hộp sữa chua, tự uống một hớp rồi bước về phía trước mấy bước, thấy anh không cùng đi bèn tò mò quay đầu lại.

Chỉ vừa quay đầu, Tả Kinh Thương đã đưa tay vòng qua cổ Thư Tầm, đầu lưỡi ẩm áp liếm qua khoe môi cô, khẽ nói bên tai cô: “Ấn phẩm là một thói quen xấu...Để anh nếm thử sữa chua của em được không?”

Thư Tầm ngây ngẩn cả người, vội đẩy anh ra, nhìn xung quanh, chỉ sợ bị ai đó đi qua bắt gặp. Cô liếm nhẹ sữa chua trên môi, cắn môi nhìn anh đầy bất mãn.

Nhưng kết quả là Thư Tầm không thể về nhà của mình, vẫn bị Tả Kinh Thương ép tới khu Vân Đình Sĩ Viên cách trường học mười kilomet, đúng như cô dự đoán, ngày hôm sau quả thực khó rời giường.

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Chào các bạn, từ giờ mình sẽ type tập 2. Mong các bạn vẫn sẽ ủng hộ truyện ^^

Lịch post: cách 1 ngày sẽ có 1 chương nha các bạn

[center]Tập 2[/center]

Phần 5: Cơ thịnh nộ Erynnyes

Erynnyes (hay còn gọi là Erinyes, Furies) là tên gọi chung của ba nữ thần báo thù trong thần thoại Hy Lạp. Họ vô cùng độc ác và tượng trưng cho sự trừng phạt tàn khốc nhất. Những nữ thần báo thù Erynnyes gồm 3 chị em: Alecto, Megaera và Tisiphone. Họ có ham muốn tột độ đối với việc trừng phạt và không biết tới điểm dừng. Ngay cả khi kẻ có tội đã chết, họ vẫn tiếp tục hành hạ và trừng phạt cho tới khi kẻ đó biết ăn năn, hối hận.

Chương 20: Nghiêm trọng hóa vấn đề

Hội trường lớn được xây dựng rất hoành tráng, tất cả hội nghị và tiệc tối của toàn trường đều được tổ chức ở đây. Sau khi Thư Tầm tới liền ngồi an vị trong hội trường, cô theo thói quen bắt đầu tìm kiếm Tả Kinh Thương, anh cũng thật giỏi làm giá, buổi lễ khen thưởng sắp bắt đầu mới ung dung tới, lúc anh ngồi xuống vị trí của mình cũng theo thói quen liếc mắt nhìn Thư Tầm bằng ánh mắt âm áp dịu dàng.

Ngài Phó Hiệu trưởng đứng ra chủ trì lễ khen thưởng, sau khi khen thưởng xong thì cán bộ nhận thưởng lần lượt bước xuống sân khấu, như thường lệ sẽ là Phó Viện trưởng Học viện an ninh Dương Tiệp thay mặt cho các cán bộ nhận thưởng phát biểu mấy câu. Dương Tiệp mặc một bộ âu phục màu xám, thắt cà vạt màu xanh lam, ông hắng giọng rồi mới bắt đầu bài phát biểu.

Có lẽ tất cả mọi người ngồi dưới sân khấu đều cảm thấy chán ngán vô vị, có người còn lười đi động ra đọc tiểu thuyết. Nhưng họ còn chưa đọc xong một chương thì đã nghe thấy một tiếng nổ lớn kèm theo sóng xung kích rất lớn ập tới làm người ta cảm thấy chấn kinh tới mức đầu óc trống rỗng.

Trong bầu không khí hỗn loạn, Thư Tầm nhanh chóng lấy lại bình tĩnh từ cơn bàng hoàng do tiếng nổ và những âm thanh gào thét hoảng sợ xung quanh, cô tìm kiếm nơi phát ra tiếng nổ thì thấy Phó Viện trưởng Dương Tiệp đang nằm trên sàn sân khấu, cả người bốc cháy máu me đầm đìa, có lẽ không thể cứu nổi nữa. Đài chủ tịch cách đài dưới một khoảng, hai hàng cán bộ nhận thưởng đều an toàn về vị trí cũ của mình, vụ nổ không ảnh hưởng tới nhiều người, giảng viên công chức ngồi phía dưới đều không bị thương nặng chỉ bị mảnh vỡ của bục làm trầy da hoặc đập nhẹ vào người mà thôi.

Kinh khủng hơn là tiếng nổ kia khiến toàn bộ kính thủy tinh vỡ nát, mảnh vỡ rơi khắp nơi, có người còn không cẩn thận giẫm phải mảnh vỡ trong lúc chạy nên bị thương ở chân.

Cô còn chưa kịp đứng lên thì đã liên tục bị người khác xô đẩy, ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy Tả Kinh Thương đang cố gắng ngược dòng người để chạy tới trước mặt cô, dùng thân thể che chở cho cô để tránh việc lại có thêm một vụ nổ nữa làm cô bị thương.

Trên âu phục màu đen của Tả Kinh Thương có dính chút tro bụi, cà vạt cũng hơi lỏng, mặc dù như vậy nhưng trông anh vẫn rất ung dung bình tĩnh. Tay trái của anh nắm chặt tay của Thư Tầm ở phía sau, mười ngón tay đan vào nhau giống như năm đó anh dẫn cô đi dạo, lòng bàn tay của anh khô ráo, ngón tay cứng cỏi, chỉ cần anh không buông thì sẽ không bao giờ thoát ra được.

Anh đứng chắn trước người Thư Tầm rồi phóng tầm mắt nhìn về phía đài chủ tịch của hội trường. Ở đó ngoại trừ Dương Tiệp đang bị lửa thiêu cháy thì đã không còn ai khác nữa, khu điều khiển âm thanh trống trải không một bóng người. Bục bị nổ tan tành, không biết micro bị văng đi đâu, chiếc bàn gần đó bị sóng xung kích tác động đến mức đổ ngã nghiêng nhưng vì thấp hơn đài chủ tịch nên cũng không hư hỏng nhiều.

“Chúng ta ra ngoài trước đi.” Vì chưa thể xác định được nguyên nhân của vụ nổ nên Tả Kinh Thương xoay người lại ôm Thư Tầm rồi đi về phía cửa.

Vụ nổ này xảy ra quá đột ngột nên không ai lường trước được. Mọi người đều cực kỳ hoảng loạn, ào ào rời khỏi hội trường lớn, dù sao họ đều là giảng viên điều tra hình sự nên khi rời đi cũng coi như là có trật tự, chỉ trong chốc lát hội trường lớn đã không còn một ai. Thư Tầm được Tả Kinh Thương che chở ra ngoài, dọc đường đi cô luôn cảm thấy hơi ngại ngùng, nhưng may là mọi người đều chỉ mong nhanh chân ra khỏi đây nên cũng chẳng để ý ai ôm ai, ai đỡ ai nữa.

Tả Kinh Thương đưa Thư Tầm đến nơi an toàn, lúc này mới thử nắm tay chân cô, “Có bị thương không?”

“Không sao.” Chỗ ngồi của Thư Tầm cũng khá thấp, ngoài một đợt sóng xung kích ập tới cô cũng không cảm thấy đau nhức gì. “Là nổ hay hỏa hoạn? Em thấy rất giống một loại bom cỡ nhỏ, may mà sức công phá không đến mức đó, nhưng lại có vẻ giống lựu đạn hơn, sao loại vũ khí này lại có thể xuất hiện trong

trường học được chứ? Rốt cuộc là trò đùa của ai hay là có người nào đó cố ý gây ra ...” Lúc này Thư Tầm mới cảm thấy chuyện này không ổn, sau khi vụ nổ xảy ra mọi người đều ào ào rời đi, nếu thủ phạm cũng ở trong hội trường lớn thì dĩ nhiên hẳn sẽ theo dòng người đi ra ngoài, lẫn vào trong đám đông và làm bộ như tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới mình.

“Là cố ý.” Sau khi chắc chắn Thư Tầm không sao, Tả Kinh Thương mới nói: “Có lẽ là bom loại nhỏ và một ít chất gây cháy. Để anh đi xem thử.” Nói xong, anh quay người bước nhanh về phía hội trường lớn.

“Kinh Thương!” Thư Tầm kéo anh lại, “Anh chưa biết vụ nổ này rốt cuộc là nhắm vào ai, ngộ nhỡ hẳn còn chưa đạt được mục đích lại tạo ra vụ nổ thứ hai thì sao?”

“Không có vụ nổ thứ hai đâu.” Tả Kinh Thương cởi áo vest, khoác lên người cô rồi vừa xắn tay áo vừa nói, “Nếu dựa theo nguyên tắc “Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót” thì lúc này toàn bộ người trong hội trường đều chẳng còn sống. Có thể dễ dàng nhận ra đây là một vụ nổ với mục tiêu cố định, kẻ đánh bom này rất tự tin cho nên hẳn ta đã dùng một loại bom có sức công phá không lớn nhằm tránh liên lụy đến người vô tội. Hẳn có lương tri nhưng anh sẽ không biểu dương hẳn vì điều đó.”

Thư Tầm nhìn Tả Kinh Thương đi về phía lễ đường, lại nhìn các đồng nghiệp đang cực kỳ hoảng hốt xung quanh mình, cô bỗng cảm thấy cuộc sống này tựa như một bộ phim nhiều tập, sóng trước chưa yên sóng sau đã tới. Cứu hỏa, cứu thương và cảnh sát cùng được gọi đến đây, dù sao mọi người cũng làm việc trong ngành điều tra hình sự, bởi vậy đều lấy lại bình tĩnh ngay lập tức. Sau khi Tả Kinh Thương đi vào hội trường, có mấy vị giáo sư môn vật chứng học, thạc sĩ môn điều tra học và giáo sư chỉ huy cảnh vụ cũng theo vào.

Dám hành động trước mặt những con người này, không thể phủ nhận tên tội phạm kia rất to gan lớn mật, hay phải chăng hẳn ta không còn lựa chọn nào khác.

Lẽ ra Thư Tầm cũng định đi vào hội trường nhưng thấy một thầy giáo lớn tuổi tóc bạc trắng dường như không khỏe, cô bèn đỡ thầy đến nghỉ ở một quảng trường rộng rãi và yên tĩnh hơn. Lúc quay ra lại thấy một nữ phụ đạo viên* mang thai đang chống eo khó nhọc bước về phía mình, cô liền đi tới dìu cô ấy ngồi xuống.

*phụ đạo viên là một chức danh đặc thù, là công tác đặc thù ở các trường đại học tại Trung Quốc. Phụ đạo viên đảm nhiệm việc bồi dưỡng tư tưởng chính trị, quản lý đời sống sinh hoạt hàng ngày, tâm lý sức khỏe, công tác đoàn đảng và các hoạt động xã hội khác của sinh viên đại học. Một phụ đạo viên thường quản lý một hoặc vài lớp học. – Dịch theo baike.baidu.

“Tim tôi không khỏe lắm, nhưng nghỉ một lát là ổn thôi.” Thầy giáo lớn tuổi xoa tay, ông là Thôi Kính Thanh, vị Bác đạo* đức cao vọng trọng nhất của bộ môn Tội phạm học, năm nay ông đã bảy mươi lăm tuổi nhưng vẫn tiếp tục công việc giảng dạy tại trường.

*Bác đạo tức là thầy giáo hướng dẫn của tiến sĩ, nghiên cứu sinh, là một chức danh đặc thù của Trung Quốc, chuyên hướng dẫn bồi dưỡng các tiến sĩ và nghiên cứu ở đại học, viện nghiên cứu. – Dịch theo baike.baidu.

Nữ phụ đạo viên đang mang thai là thạc sĩ Đỗ Xuân Hiểu của khoa luật, cô đang phụ trách lứa học viên năm hai, Đỗ Xuân Hiểu ngồi cạnh ông Thôi Kính Thanh, thở gấp một hơi rồi mới nói cảm ơn Thư Tầm, “Hôm qua tôi vẫn còn thấy họ bố trí hội trường, tập diễn, ấy thế mà hôm nay ... Đúng là làm tôi sợ chết khiếp, chiều tối nay phải đến bệnh viện kiểm tra mới được. Đúng rồi, lúc nãy tôi thấy giáo sư Tả đã vào hội trường, anh ấy giỏi như vậy chắc sẽ hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra nên không phải lo đâu!”

Hôm qua, vì là giảng viên mới nên Thư Tầm cũng tới hội trường lớn xem một lượt. Hội trường lớn mới được xây xong năm ngoái, khi cô tốt nghiệp thì hội trường vừa mới khởi công. Cô cũng bắt gặp các học viên trong hội học sinh bố trí sân khấu, còn tới khu điều khiển âm thanh giúp họ thử micro mấy lần.

“Kinh Thương đang ở trong đó, ai chẳng an tâm?” Ông Thôi Kính Thanh có vẻ rất quý mến Tả Kinh Thương. Thư Tầm nhớ lại, hình như ông chính là thầy giáo giảng dạy môn Tội phạm học cho Tả Kinh Thương thời anh còn đi học. Hóa ra là học trò cưng, thảo nào. Ông Thôi Kính Thanh không muốn khiến mọi người lo lắng cho mình, nói: “Tiểu Thư à, bác không sao đâu, cháu vào hội trường xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi. Tiểu Đỗ, cháu ngồi đây đợi bác sĩ với bác, nghe nói cháu mang thai đôi, vẫn nên để cho bác sĩ khám lại cho cháu thì hơn.”

“Đúng ạ, đúng ạ.” Đỗ Xuân Hiểu nói liên thanh, vuốt bụng như thể an ủi bảo bối bên trong.

Thư Tầm nhìn dáng vẻ vừa lo âu vừa yêu chiều của Đỗ Xuân Hiểu khi cô an ủi bảo bối trong bụng, thầm nghĩ không biết thai nhi là trai hay gái, hay là một thai đôi Long Phượng? Nếu được cả trai lẫn gái thì hay quá ... Thư Tầm chợt nhớ trước đây Tả Kinh Thương cũng đã từng nói hai người rồi sẽ có con, không biết sau này cô mang thai, trong lòng sẽ có cảm xúc gì.

Có những người không thể nghĩ đến, vừa nghĩ đến là nhận được điện thoại ngay.

“Phó viện trưởng Học viện an ninh Dương Tiệp được xác nhận là đã tử vong.” Khi đang tập trung vào công việc, Tả Kinh Thương luôn lời ít ý nhiều, “Trong hội trường không có quả bom nào khác.”

“Vụ nổ này nhằm vào ông ta sao?”

“Vẫn đang điều tra. Em đang ở đâu?”

“Đang ở chỗ quảng trường nhỏ.” Xa xa, Thư Tầm thấy xe cứu thương và xe cảnh sát rú còi lao nhanh qua cổng đông của trường, nơi gần hội trường lớn nhất. Càng ngày càng có nhiều học viên biết ở hội trường lớn đã xảy ra chuyện không hay, nhao nhao tụ tập về phía đó, bộ dạng như thể sợ thiên hạ chưa loạn.

“Tiểu Thư, thế nào rồi?” Ông Thôi Kính Thanh thấy Thư Tầm ngắt máy, lập tức hỏi.

Thư Tầm cố gắng chọn từ ngữ thích hợp, “Phó viện trưởng Dương Tiệp đã bắt hạnh từ trần.”

“Chao ôi ...” Ông Thôi Kính Thanh kinh ngạc, đập đập đầu gối, đau đớn xót xa than: “Đáng tiếc, đáng tiếc! Dương Tiệp là học trò của bác, vợ nó cũng được bác dạy dỗ mà ra, mỗi lần nhìn thấy bác hai đứa nó đều gọi “Thầy ơi, thầy ơi”, ôi!

Dù chưa biết hết các mối quan hệ thầy trò trong trường nhưng Thư Tầm vẫn thương tiếc gật đầu. Khi có bác sĩ xuống từ xe cứu thương tới chăm sóc ông Thôi Kính Thanh và Đỗ Xuân Hiểu, Thư Tầm bèn quay lại hội trường lớn, thấy bên ngoài bị vây chặt như nêm cối.

Những người đứng kéo dài cảnh giới màu vàng trắng phần lớn là học viên của Đại học Điều tra hình sự, thậm chí có người còn là học trò của Dương Tiệp, ngoài công việc phải làm, trong mắt họ dường như còn có cả sự căm phẫn.

Tả Kinh Thương – người có quyền thẩm dò và tham gia điều tra tất cả các vụ án trên toàn quốc, lúc này đang đứng ở cửa hội trường, dáng người cao lớn kiên nghị vẫn cực kỳ nổi bật giữa đám đông. Anh còn chưa tháo găng tay, đang nói gì đó với giáo sư vật chứng học Lương Tử Mi. Tay phải xỏ túi quần, tay trái khi thì chỉ vào hội trường khi thì vô tình đưa lên lúc nói chuyện. Một người là cổ máy phá án nổi tiếng trong giới điều tra hình sự, một người là Bác đạo đứng đầu ngành vật chứng học. Học viên nam khi nhìn thấy hai vị đại thần điều tra hình sự này đứng cùng nhau và số ít học viên nữ hâm mộ nhìn Tả Kinh Thương chăm chăm, đều cảm thấy lần hóng chuyện này rất đáng giá!

Bộ phận pháp y hiện trường tiến hành khám nghiệm tử thi sơ bộ, các đàn anh khóa trên thì ra sức đảm bảo trật tự, ngăn cản những cô cậu đàn em khóa dưới đang sốt sắng xông vào xem xét.

Giác quan thứ sáu của Thư Tầm mách bảo kẻ đánh bom này là người trong trường, tất cả những người hiểu rõ nguyên lý và phương pháp tháo gỡ bom mìn đều nằm trong diện tình nghi.

Cố gắng bình ổn cảm xúc, Thư Tầm nhớ lại toàn bộ quá trình xảy ra sự việc, quả bom được đặt trong bụi giảng. Vậy nó được đặt trong đó vào lúc nào? Đáng nghi nhất là những người tham gia bố trí hội trường hôm qua, nhưng kẻ đó làm thế nào mà che giấu được tai mắt người khác để đặt thứ này vào trong bụi giảng, mục tiêu hẳn muốn hại chính là Dương Tiệp, hay Dương Tiệp cũng giống như Thái Hiểu Dịch ở thành phố Minh Tề là một người chết oan?

Nếu xét đến những người xuất hiện ở hội trường ngày hôm qua, Thư Tầm chợt ý thức được một điều — Cô cũng nằm trong số đó.

Thế nhưng cô là người trong sạch, chẳng có gì phải sợ hết.

Vụ nổ nhỏ xảy ra ở hội trường lớn vào buổi sáng, đương nhiên trở thành đề tài được mọi người bàn luận nhiều nhất tại căn tin Đại học Điều tra hình sự. —

“Biết gì chưa? Biết gì chưa? Phó viện trưởng Học viện an ninh bị nổ tung.”, “Có phải khủng bố tập kích không, phần tử khủng bố lại không chịu yên phận?”, “Hình như không phải, vụ nổ không nghiêm trọng lắm, một người thiệt mạng nhưng những người khác đều không bị thương.”

“Ai thiệt mạng thế?”, “Tôi được nghe kể là một người họ Dương, là một giáo sư, tầm bốn mươi tuổi.”, “Bạn tôi ở Học viện an ninh nói, bản thân ông ấy cũng đang nghiên cứu về bom mìn.”, “Là tự sát à? Bị bệnh trầm cảm?”, “Sao phải tự nổ trước mặt mọi người như thế chứ, cầm sợi dây thừng thắt cổ là xong mà.”

Chỉ một lát sau đã có người của Đài truyền hình đến trường học thu thập thông tin. Ánh mắt của mọi người đều tập trung về Đại học Điều tra hình sự, có rất nhiều người lập diễn đàn hoặc đăng bài trên weibo nói rằng họ muốn xem thử trường đại học tổng hợp chuyên đào tạo nhân tài điều tra hình sự đã đào tạo hết thấy cảnh sát phá án như thế nào.

Trước những tuyên bố trên, hiệu trưởng của Đại học Điều tra hình sự bày tỏ rằng — Họ không hề cảm thấy áp lực. Bạn xem, họ có biết bao nhiêu vị chuyên gia cao cấp, biết bao nhiêu thiết bị tân tiến hiện đại, phần lớn học viên của họ đều là cảnh sát hình sự tương lai. Không rõ là vì muốn kích thích mọi người cố gắng vươn lên, hay nhằm quảng bá cho đợt tuyển sinh tiếp theo mà hiệu trưởng Đại học Điều tra hình sự Lôi Quân Trường chỉ mỉm cười, sau đó tuyên bố với mọi người — “Không cần cảnh sát phải tham gia phá án, trong vòng một tuần nhà trường sẽ giao ra kẻ phạm tội cho Cục cảnh sát xử lý.”

Ngay sau đó, một tổ chuyên án độc nhất vô nhị được thành lập, đa số thành viên đều là những giảng viên đáng kính của giới cảnh sát hình sự. Tổ trưởng là chuyên gia vật chứng học Lương Tử Mi, ngoài ra còn có Thư Tầm, chuyên gia bom mìn Vưu Nghĩa và chủ tịch hội học sinh Tư Mã Tuyết.

Tả Kinh Thương lại không tham gia phá án, điều này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Nhưng cũng có người nói rằng, Đại học Điều tra hình sự hình như đang nghiêm trọng hóa vấn đề.

“Sao lại là em?” Khi Thư Tầm đang ngồi ở văn phòng, nhận được thông báo thành lập tổ chuyên án thì cũng cảm thấy không thể tin nổi, cô quay ra nhìn Tả Kinh Thương với ánh mắt hoài nghi, “Em cũng được tính là một trong số nghi phạm tham gia bố trí hội trường ngày hôm qua ... Mặc dù em không có động cơ gây án.”

Tả Kinh Thương xem qua những bình luận trên mạng về vụ án ở Đại học Điều tra hình sự, nghiêm túc nói: “Em nhất định phải tích lũy kinh nghiệm trong những vụ án thực tế, chịu đựng được những áp lực lớn khi chạy đua với thời gian phá án, sau này mới có thể trợ giúp cho anh.”

“Em trợ giúp anh?” Thư Tầm cười nhạt, đẩy mũi giày cao gót vào công tắc nguồn điện, màn hình máy tính trước mặt Tả Kinh Thương kêu “phụt” một tiếng rồi đen thui. Anh quay đầu nhìn cô, vẻ mặt vừa cứng chiều vừa bất đắc dĩ. Vào những lúc thế này, Thư Tầm cho rằng mình nên kiên quyết giữ khoảng cách với Tả Kinh Thương, cô nâng cằm, cựa mình đứng còn anh ngồi mà nhìn xuống anh từ trên cao, “Giáo sư Tả sợ bản thân không thể bắt được Boss đứng sau màn thì sẽ mất hết thể diện trước mặt các đồng nghiệp và học viên, cho nên mới đẩy vụ án này sang cho tôi đứng không?”

“Vụ án này không khó, nếu anh tham gia phá án, có lẽ chỉ tới tối nay là tìm ra chân tướng. Nhưng anh cho rằng vụ án sẽ giúp em hiểu rõ hơn về đồng nghiệp của mình. Bởi vậy anh mới tặng em cơ hội quý giá này.” Tả Kinh Thương đưa tay định ôm eo cô, cô lách người tránh khỏi tay anh, còn lườm anh một cái. Thật ra mà nói, anh quả thực mê một cái điệu bộ ngang bướng của cô.

Thư Tầm quyết định nhận vụ án này, nhưng vẫn mạnh miệng phản bác: “Thế sao anh không nhân cơ hội này để hiểu thêm về các đồng nghiệp của anh?”

“Anh không có hứng thú tìm hiểu người khác.” Tả Kinh Thương cúi người bật mở nguồn điện, đưa mắt nhìn từ mắt cá chân lên gấu váy Thư Tầm, phía trên nữa là một vùng khuất bóng, anh khẽ mỉm cười rồi nói tiếp: “Chỉ mong có thể tìm hiểu sâu về em.”

Thư Tầm quay người đi, hai bên tai lập tức đỏ lên.

Bản thân anh không phải phá án, nói thì nghe dễ dàng lắm.

Lương Tử Mi triệu tập các thành viên trong tổ chuyên án để hội ý, phân công nhiệm vụ cho từng người. Bản thân ông sẽ là người nhanh chóng hoàn thiện báo cáo khám nghiệm dấu vết chi tiết, Vuur Nghĩa đương nhiên phụ trách việc phân tích quả bom, Tư Mã Tuyết phụ trách việc thăm dò học viên, giảng viên ở Học viện an ninh, đồng thời tới nhà Dương Tiệp để tìm hiểu tình hình. Lương Tử Mi coi trọng môn phân tích tâm lý tội phạm của Thư Tầm hơn Tả Kinh Thương nhiều, ông phân công Thư Tầm tổng hợp và phân tích dựa theo những thông tin mà bọn họ cung cấp, khắc họa chân dung tâm lý tội phạm. Điều này khiến Thư Tầm có cảm giác được trân trọng mà vừa mừng vừa lo.

“Vụ án này cứ tiến hành dựa theo trình tự điều tra hình sự thông thường thôi, không khó, nhưng việc mà chúng ta cần làm lúc này là chạy đua với thời gian.” Lương Tử Mi nghiêm túc nói, vừa cho tất cả mọi người một liều thuốc an thần nhưng cũng vừa tạo áp lực về mặt thời gian.

Thư Tầm trở lại văn phòng, lật xem những tài liệu có sẵn.

Dương Tiệp, nam, bốn mươi tư tuổi, hiện giữ chức phó viện trưởng Học viện an ninh, giảng viên bộ môn Cơ sở hóa học, có năng lực trên phương diện nghiên cứu bom mìn, những bài luận văn do ông ta viết đều giành được giải thưởng học thuật. Ông ta tốt nghiệp Đại học Điều tra hình sự, học từ cử nhân cho tới tiến sĩ. Hai mươi lăm tuổi kết hôn với bạn học cùng lớp Lâm Trữ Hoài, hiện tại Lâm Trữ Hoài đang làm việc tại thư viện trường, con gái Dương Quỳnh Hoa đang học lớp 8 tại trường trung học trực thuộc Đại học Điều tra hình sự. Có một số chi tiết đáng chú ý đó là cách đây không lâu có một thông tin nói rằng sau khi điều chỉnh nhân sự, ông ta sẽ được thăng chức thành viện trưởng nhưng chưa chắc là ở Học viện an ninh.

Thư Tầm nhìn màn hình máy tính, chìm vào dòng suy nghĩ, khi cô đang du học ở nước ngoài, thầy hướng dẫn đã nói một câu khiến cô nhớ mãi không quên — Có những kẻ không thể chịu nổi việc bị điều tra đời sống riêng tư, một khi điều tra sẽ tựa như đường ống cống bị cuộc đập hỏng, rỉ ra nước bẩn khiến người khác buồn nôn.

Báo thù? Tình sát? Chẳng may?

Thư Tầm nôn nóng chờ đợi báo cáo điều tra chi tiết, chớp mắt mà trời đã tối từ bao giờ.

Báo cáo khám nghiệm tử thi của phía pháp y cho hay, nguyên nhân tử vong của Dương Tiệp là do bị bỏng nhiệt bởi sóng xung kích, sau khi ông ta ngã xuống đất thì cả người bốc cháy dữ dội, nhưng tại hiện trường không phát hiện được xăng ... hay những chất làm mồi dẫn cháy, phía pháp y phán đoán rằng trong bom có thiết bị đặc biệt chứa chất dẫn cháy. Phần lớn thi thể đều bị bỏng, khuôn mặt đã không thể nhận diện nhưng có dấu hiệu vùng vẫy, chứng tỏ trước khi chết đã phải chịu đau đớn tột cùng, nhưng sự đau đớn này không kéo dài bao lâu thì ông ta đã qua đời.

Thư Tầm cũng chẳng nở nhìn bởi vì kiểu chết này quả thực quá thê thảm, thi thể trông rất khủng khiếp, nếu như có kẻ thù hận Dương Tiệp đến thế, vậy giữa hai người chắc chắn đã xảy ra mâu thuẫn không thể hòa giải, giống như việc Trâu Lôi Lôi sát hại cả nhà Hoàng Văn Uyên, nội tâm của cô ta thù hận nạn nhân mãnh liệt, không thể tiêu tan.

Thù hận lớn bao nhiêu càng chứng tỏ mối quan hệ của nạn nhân và hung thủ gần bấy nhiêu. Nếu bạn không phải kẻ có tâm lý biến thái vậy bạn sẽ chẳng bao giờ vô duyên vô cớ đi giết hại một người qua đường A không liên quan, với tâm lý báo thù tàn nhẫn độc địa như thế.

Kẻ đặt bom biết rõ ngày, giờ diễn ra và những người sẽ tham dự buổi lễ khen thưởng, thậm chí còn biết Dương Tiệp sẽ thay mặt mọi người lên phát biểu, có khi đến khoảng thời gian hẳn cũng đã tính toán kỹ rồi. Người có khả năng làm được điều này, ngoại trừ người chuẩn bị, bố trí cho buổi lễ thì chỉ có thể là một người cực kỳ thân cận với Dương Tiệp.

Phạm vi kẻ tình nghi đại khái là như vậy, có thể loại trừ dần từng người nhưng điều khiến Thư Tầm băn khoăn đó là bình thường hội trường cũng không mở cửa, trong khi hôm đó có không dưới hai mươi học viên, giảng viên bố trí hội trường, vậy hung thủ làm sao có thể thần không biết quỷ không hay đặt bom xuống dưới bục giảng đây.

Thư Tầm lại đọc tiếp phía dưới, phía pháp y phát hiện ra phổi và dạ dày của Dương Tiệp không ổn lắm, có lẽ là do thường xuyên uống rượu hút thuốc. Đàn ông uống rượu hút thuốc rất nhiều nên chẳng có gì đáng

nói. Điểm mà Thư Tầm cảm thấy đáng nghi đó là Dương Tiệp mắc một loại bệnh lây nhiễm qua đường tình dục.

Đúng lúc này Tư Mã Tuyết quay trở lại sau một ngày tìm hiểu ở Học viện an ninh, còn chưa kịp ngồi đã vội vã kể lại các tình tiết mà mình nắm được.

Năm nay Tư Mã Tuyết đang học năm ba, là học viên khoa điều tra thuộc Học viện điều tra mà Tả Kinh Thương và Thư Tầm giảng dạy, là một trong số ít các nữ sinh của khoa, khuôn mặt hào sảng khí khái, có thể nhận ra tương lai sẽ trở thành một nữ cảnh sát hình sự kiên cường mạnh mẽ. Cô bé này làm việc rất vang dội quyết đoán, khí chất ngang tàng, cũng có uy danh với các bạn học.

Giọng nữ trung hùng hồn của Tư Mã Tuyết vang lên giữa văn phòng trống trải, “Con người của thầy Dương rất tốt, học viên nói rằng tuy thầy dạy không quá hay nhưng thái độ rất nghiêm túc, vừa gần gũi vừa thân thiết, đối xử với học viên cũng khá ôn hòa. Các thầy cô khác trong học viện nói thầy ấy là người niềm nở, không hề kiêu ngạo, có lẽ chẳng gây thù kết oán với ai bao giờ. Có mấy thầy giáo đều nói thầy Dương Tiệp là người hướng dẫn luận văn cho mình, đến giờ vẫn biết ơn thầy ấy.”

Căn cứ theo những lời nhận xét mà nói, phó viện trưởng Dương Tiệp hẳn là một người rất tốt, là kẻ nào chỉ muốn hại một mình ông ta? Thư Tầm gật đầu, nhất thời im lặng không nhận xét gì thêm.

“Mấy thầy giáo kia còn cho em xem luận văn mà thầy Dương từng viết, họ nói thầy Dương đã từng nghiên cứu chuyên sâu về bom, kỹ thuật gỡ bom đạn thì khỏi phải nói, đến cả chế tạo bom cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Em tiện tay gỡ luận văn của thầy ấy ra xem, thấy thầy ấy vẫn đang nghiên cứu loại bom có kềm chất dẫn cháy, giống hệt loại ở hiện trường vụ nổ ngày hôm qua.” Tư Mã Tuyết nói thao thao bất tuyệt.

Thư Tầm nhìn đồng phương trình hóa học và bản vẽ thiết bị, thấy hơi hoa mắt.

“A. Thầy Tả.” Tư Mã Tuyết vừa ngồi xuống đã vội đứng lên chào.

“Vắt vả rồi.” Tả Kinh Thương bước vào, cũng không biết anh nói câu đó với ai. Bây giờ anh đang là người nhân nhả ung dung mà.

“Anh có quen Dương Tiệp không?” Thư Tầm cũng không thềm chào anh, khuôn mặt chẳng có lấy một nụ cười, lập tức hỏi ngay vào đề.

“Có quen.” Tả Kinh Thương dừng lại, đứng yên đáp lời.

“Ông ta là người như thế nào?”

“Không rõ lắm.” Tả Kinh Thương trả lời rất nhanh, rồi nhấn mạnh thêm một lần nữa: “Anh chưa bao giờ phí tâm tư đi tìm hiểu những người mà anh không hứng thú.”

Thư Tầm khó hiểu, “Anh chưa từng quan sát ông ta?”

“Trước khi ông ta bắt hạnh gặp nạn, số lần anh và ông ta chạm mặt có thể đếm trên đầu ngón tay, tuy bộ não của con người cần hoạt động liên tục để đủ khả năng duy trì sức sống, nhưng anh cho rằng một người đàn ông nhìn chăm chăm vào một người đàn ông khác quá ba mươi giây đều là bất bình thường.” Tả Kinh Thương phải sạch mối liên quan.

“Thực ra Học viện điều tra của chúng ta cũng không hay liên lạc với Học viện an ninh...” Tư Mã Tuyết vội giải thích giùm.

Thư Tầm thoáng ngẫm nghĩ về tình hình mà Tư Mã Tuyết tìm hiểu được, lại liếc nhìn Tả Kinh Thương – người chẳng hề có ý định bày tỏ cái nhìn của anh về Dương Tiệp, chợt thở phào một hơi, “Em đã biết tại sao giáo sư Tả lại không muốn tham gia vào vụ án này rồi.”

Tả Kinh Thương thả lỏng chân mày, mỉm cười: “Tại sao?”

“Vì anh cho là em có thể đứng ở một lập trường công bằng.” Thư Tầm tự tin nói, một lần nữa thể hiện sự thông tuệ của cô trong việc đối nhân xử thế, “Em mới trở thành giảng viên của Đại học Điều tra hình sự không lâu, chưa có ấn tượng cố định với mọi người xung quanh. Nhưng các thầy cô khác thì không như vậy, ai là loại người gì, mọi người đều có ấn tượng căn bản rồi, ví dụ như mọi người đều cho rằng Dương Tiệp là người tốt, sống thân thiện hòa đồng không kiêu ngạo, cho rằng anh là cỗ máy phá án, chỉ cần xuất hiện vụ

án thì anh nhất định sẽ tham gia điều tra. Còn em lại giống như một miếng bọt biển, có thể tiếp thu mọi quan điểm và góc nhìn khác nhau, dù tốt hay xấu.”

Tư Mã Tuyết hơi thất vọng, nâng cằm hỏi: “Nếu nói vậy tức là em vẫn chưa điều tra đủ toàn diện sao?”

“Cô tin là danh sách những người tham gia bố trí và những người đi vào hội trường ngày hôm qua sẽ được thống kê nhanh thôi.” Thư Tầm day day mắt, hòa nhã ôn tồn nói với Tư Mã Tuyết: “Em cứ về ký túc xá trước đi, có lẽ ngày mai báo cáo phân tích của hai vị giảng viên kia cũng sẽ hoàn thiện.”

Tư Mã Tuyết gật đầu, bốn ba suốt một ngày cô cũng rất mệt, nói lời chào rồi đeo cặp ra khỏi văn phòng.

Thư Tầm tắt máy tính, nhắc ví da Miu Miu màu đỏ lên, “Giáo sư Tả nhàn rồi ời, phiền anh đưa tôi về nhà.”

“Nhà nào?” Tả Kinh Thương bước tới, đặt hộp sữa chua BR (một hãng sữa chua của Trung Quốc) được anh cất trong cặp từ lâu, đã bị nhiệt độ cơ thể anh ủ đến hơi nóng rồi đặt vào lòng bàn tay Thư Tầm.

“Nhà em.” Thư Tầm nhấn mạnh, học dáng vẻ cuồng công việc của anh, nghiêm túc nói: “Vụ án này rất quan trọng, thời gian cũng rất sát sao, em không hi vọng ngày mai không thể rời giường.”

Tả Kinh Thương cũng nghe được sự đáp trả trào phúng trong lời nói của cô, im lặng một hồi, chăm chú nhìn cô rồi nói ra từng chữ từng chữ một: “Cảm ơn lời khen của em.”

Anh lại thắng! Thư Tầm nghiêng đầu, bực bội xé nhãn hộp sữa chua, tự uống một hớp rồi bước về phía trước mấy bước, thấy anh không cùng đi bèn tò mò quay đầu lại.

Chỉ vừa quay đầu, Tả Kinh Thương đã đưa tay vòng qua cổ Thư Tầm, đầu lưỡi ảm áp liếm qua khoe môi cô, khẽ nói bên tai cô: “Ăn mảnh là một thói quen xấu...Để anh nếm thử sữa chua của em được không?”

Thư Tầm ngây ngẩn cả người, vội đẩy anh ra, nhìn xung quanh, chỉ sợ bị ai đó đi qua bắt gặp. Cô liếm nhẹ sữa chua trên môi, cắn môi nhìn anh đầy bất mãn.

Nhưng kết quả là Thư Tầm không thể về nhà của mình, vẫn bị Tả Kinh Thương ép tới khu Vân Đình Sĩ Viên cách trường học mười kilomet, đúng như cô dự đoán, ngày hôm sau quả thực khó rời giường.

21. Q.5 - Chương 21: Erynnyes

“Vô biên lạc mịch tiêu tiêu hạ*, Thủ đô vào thu lặng lẽ tựa lời miêu tả trong thơ cổ chan chứa ưu tư, nhưng với hầu hết mọi người mà nói, Thủ đô còn tạo nên những dấu ấn khó phai như trong bài “Thu cổ đô”, giữa tiếng chim bồ câu vắng vắng, dấu chổi trúc quét dọn mỗi sáng mai lưu lại những vệt bụi ngay ngắn, đường như đều hóa thành hi vọng về một mùa bội thu nơi ruộng đồng.

*Trích trong bài thơ Đăng Cao của nhà thơ Đỗ Phủ - Dịch nghĩa: Ngàn cây bát ngát lá rụng xào xạc – Câu thơ nói về sự vô hạn của thiên nhiên kỳ vĩ, làm nổi bật sự nhỏ bé của mỗi con người.

Nhìn giao lộ phía trước chật cứng như bãi đỗ xe, Thư Tầm im lặng khép ngón trỏ và ngón giữa day day huyết thái dương, người lẽ ra phải dậy sớm là cô mà lại tham lam ngủ thêm một lúc, kết quả là đụng trúng vào giờ cao điểm đi làm. Lúc này giáo sư Lương Tử Mi gọi điện thoại tới, nói rằng báo cáo đã hoàn tất, có phát hiện mang tính đột phá. Đáng tiếc cô đã bị kẹt nửa tiếng đồng hồ ở cái giao lộ này, cũng không thể làm phiền hai vị giáo sư già mang báo cáo tới đây được đúng không?

Tả Kinh Thương thấy Thư Tầm ngắt điện thoại liền rầu rĩ không vui, tay trái đặt lên vô lăng, đưa tay phải thân mật xoa nhẹ gáy cô. “Các mối quan hệ cá nhân của Dương Tiệp là một điểm đột phá khác của vụ án.”

“Em biết.” Anh thích xoa bóp xương cổ thường xuyên đau nhức cho Thư Tầm, cô cũng vui vẻ mà hưởng thụ, cô nhắm mắt nghỉ ngơi, nói nhanh như đang độc thoại: “Tính chất vụ án rất rõ ràng, hung thủ đánh bom không phải vì muốn gây khủng hoảng, mà đơn thuần là để giết người. Nếu hắn đã có khả năng đặt bom, vậy hoàn toàn có thể đặt một loại bom có tính sát thương lớn hơn, như lời anh từng nói — khiến toàn bộ hội trường không còn ai sống sót. Hoặc là hắn có thể chọn thời điểm hắn nổ bom vào lúc phó viện trưởng lên

chủ trì, vậy sự việc sẽ càng chấn động hơn. Đánh giá của mọi người về Dương Tiệp đều giống nhau, điểm này rất bất thường. Con người luôn phức tạp và nhiều mặt, ưu khuyết điểm tồn tại song hành hoặc cũng có thể mọi người nghĩ rằng Dương Tiệp đã mất, khó mà nói những lời không hay về ông ta hoặc mọi người thông cảm với ông ta, không tiện nói.”

“Cho nên anh muốn biết ngoại trừ việc yêu anh tha thiết em đánh giá anh như thế nào?” Tả Kinh Thương chuyển chủ đề.

“Ai yêu anh tha thiết chứ?” Thư Tầm kháng nghị việc anh đột nhiên đổi chủ đề, từ chối trả lời câu hỏi của anh. Thấy anh nhìn mình chăm chăm không thôi, như một con cún to nhìn chăm chăm vào bàn bánh quy cho cún, cô bèn quay đầu nhìn thẳng ra ngoài cửa ô kính.

Tả Kinh Thương thất bại đành tiếp tục lái xe đi chậm chậm giữa dòng xe cộ, sau một tiếng đồng hồ rốt cuộc hai người cũng tới được trường học.

May mà buổi sáng hai người đều không phải lên lớp, nếu không Thư Tầm chưa đâm anh bằng mắt đủ ba ngày thì chưa chịu bỏ qua.

Kết luận đưa ra sau khi giáo sư Vưu Nghĩa phân tích những mảnh xác bom khiến người ta kinh ngạc.

Những năm gần đây, có một số phần tử tội phạm nước ngoài đã sử dụng những loại bom cháy đạn lửa cỡ nhỏ để tập kích, Dương Tiệp hướng dẫn một vài học viên của mình tiến hành nghiên cứu loại bom này. Loại bom này dùng nước làm chất dẫn cháy, nguyên lý là trong lúc nổ đồng thời giải phóng hydro và oxy, là một loại bom cháy cỡ nhỏ, lực sát thương không mạnh nhưng nổ ở phạm vi gần có thể khiến những người trong đường kính hai đến ba mét tử vong hoặc bỏng nặng. Loại bom này được chính tay Dương Tiệp chế tác trước khi qua đời, vừa khớp với một luận văn có nhắc tới bom mìn gần đây của ông ta, ông ta tạo nên thứ này không rõ là để chứng thực cho luận văn hay là nhằm cung cấp bản mẫu vẽ bom cho người khác.

Hung thủ có thể tiếp xúc được với bản mẫu loại bom này, vậy điều kiện tiên quyết là hẳn phải biết đề tài Dương Tiệp đang nghiên cứu, có chìa khóa của phòng thí nghiệm, biết mật mã kho bảo vệ chứa bản mẫu — Dương Tiệp đang hướng dẫn mấy học viên? Thư Tầm vẽ một dấu chấm hỏi lên danh sách học viên của Dương Tiệp.

Kết quả cuối cùng của việc khám nghiệm dấu vết là một từ tiếng anh — Erynnyes. Từ này xuất hiện trên mảnh xác bom, có kẻ đã dùng laser để khắc lên nó. Kiểm nghiệm chữ viết cho thấy từ này không phải bút tích của Dương Tiệp.

Erynnyes hay còn gọi là Erinyes, là tên gọi chung của ba nữ thần báo thù trong thần thoại. Ba nữ thần lần lượt là Alecto, Megaera và Tisiphone, là con gái của thần bóng đêm, chuyên đuổi bắt và trừng phạt những kẻ có tội cho dù kẻ đó có ở đâu đi chăng nữa họ cũng sẽ bám theo hẳn, khiến lương tâm của hẳn phải chịu sự đau đớn dày vò. Chỉ cần thế gian này còn tội ác, ba nữ thần Erynnyes nhất định sẽ tiếp tục tồn tại.

Đây quả nhiên là một phát hiện vô cùng quan trọng có tính đột phá.

Từ này có ý nghĩa đặc biệt như thế vậy hung thủ chắc chắn là một người thường xuyên tiếp xúc với Dương Tiệp, có thể dễ dàng đi vào phòng thí nghiệm thậm chí là kho bảo vệ của ông ta, còn có khả năng sử dụng máy móc, thiết bị trong đó một cách thông thạo.

Tả Kinh Thương nói đúng, các mối quan hệ cá nhân của Dương Tiệp mới là điểm đột phá của vụ án này, dường như mọi người đều không nói thật hoặc những người mà họ hỏi đều không biết bộ mặt thật của Dương Tiệp — Một người bị sát hại bởi động cơ “Báo thù”, quan hệ cá nhân của ông ta chắc chắn không bình thường.

Giáo sư Lương Tử Mi hẹn mấy học viên làm ở bộ phận kỹ thuật điều tra hình sự mà chính ông đã từng dạy dỗ tới, để họ thăm dò máy vi tính và tất cả tài khoản internet của Dương Tiệp.

Còn Thư Tầm thì dẫn Tư Mã Tuyết tới phòng thí nghiệm của Dương Tiệp.

Lý do mà cô muốn đích thân tới đây là vì những thực sĩ, tiến sĩ được Dương Tiệp hướng dẫn đều chưa từng tới hay tham gia bố trí hội trường lớn vào ngày trước khi buổi lễ diễn ra, họ cũng chứng minh ngoại phạm cho nhau. Nên cô bắt đầu hoài nghi kẻ đứng sau vụ nổ này không chỉ có một.

Trong nước hay ngoài nước đều có không ít ví dụ về việc hợp tác gây án, nhóm hung thủ trợ giúp nhau, chứng minh ngoại phạm cho nhau, nhất là trong rất nhiều vụ án giết người bạo lực hung thủ đều là một nhóm tội phạm.

Chỉ có ba người có chìa khóa phòng thí nghiệm, một là Dương Tiệp, một là trợ lý giảng dạy của ông ta – giảng viên Ngô Tĩnh, còn một người nữa là học trò mà ông ta rất coi trọng – tiến sĩ Trần Tư Dương.

Ngô Tĩnh là một người phụ nữ trông rất bình thường, vóc dáng không cao, khoảng ba mươi lăm tuổi, chưa kết hôn, xem như là gái ế lớn tuổi, làm trợ giảng của Dương Tiệp đã hơn bảy năm nay, nhìn qua thì khá điềm tĩnh kiệm lời; Trần Tư Dương đã kết hôn, năm nay tròn ba mươi tuổi, cao ráo đẹp trai, nhìn rất xán lạn tươi vui, dường như trong mắt luôn ẩn chứa nhiệt huyết với cuộc sống này. Hai người họ trái ngược nhau, một tĩnh một động, một cao một thấp, đứng cùng nhau trông rất lạ lùng.

Luận văn liên quan đến loại bom chứa chất dẫn cháy là do Dương Tiệp, Ngô Tĩnh và Trần Tư Dương cùng ký tên. Nhưng Ngô Tĩnh và Trần Tư Dương đều không thừa nhận mình biết mật mã kho bảo vệ, họ nói với Thư Tầm cửa sắt của kho bảo vệ được niêm phong từ chìa khóa và mật mã, chỉ có Dương Tiệp mới có thể mở được, không một ai trong số thầy giáo và học viên khác của phòng thí nghiệm có thể vào đó, trong kho bảo vệ trông như thế nào họ còn chẳng biết.

Muốn vào kho bảo vệ, trước tiên phải vào phòng thí nghiệm, vậy hai người giữ chìa khóa đều là kẻ tình nghi. Dù không phải chủ mưu thì cũng là tòng phạm.

Giờ Dương Tiệp qua đời, muốn vào kho bảo vệ chỉ còn cách đợi người đến phá khóa mà thôi.

Phía cuối phòng thí nghiệm là bàn làm việc của bọn họ, trên bàn có đặt một vài quyển sách, laptop và văn phòng phẩm, ngoài ra còn có một ít vật dụng cá nhân.

“Tôi có thể mở ra xem thử không?” Thư Tầm chỉ vào mấy ngăn kéo hỏi.

Hai người kia đều nói: “Xin cứ tự nhiên.”

“Thầy hướng dẫn Dương Tiệp của các vị là người thế nào?” Thư Tầm vừa mở ngăn kéo vừa vờ như lơ đãng hỏi.

Câu trả lời của Trần Tư Dương đại khái cũng giống như mọi người, toàn là khen ngợi và tán dương nhân phẩm của Dương Tiệp, còn Ngô Tĩnh thì chân chất hơn nhiều, im lặng rất lâu mới mở lời, chỉ nói một câu đơn giản: “Thầy Dương đối xử với mọi người rất tốt...”

Thư Tầm cầm lên một lọ thuốc giảm đau, “Đây là...?”

Ngô Tĩnh nói: “Là của tôi.” Nói xong liền đi tới, nhỏ giọng nói với Thư Tầm, “Tôi... Dạ dày của tôi không tốt.”

Tư Mã Tuyết xua xua tay, tốt bụng nói: “Dạ dày không tốt thì vẫn nên tìm bác sĩ Trung y chữa trị, trước đây dạ dày em cũng không tốt lắm, sau đó mẹ em dẫn em tới chỗ một bác sĩ Trung y...”

Thư Tầm lắc lắc lọ thuốc rồi mở nắp nó ra, cúi đầu nhìn vào bên trong thấy hình dáng của thuốc trong lọ không giống nhau, có lớn có nhỏ, màu sắc cũng khác nhau, có cả viên thuốc con nhộng. Thư Tầm không hiểu về dược lý, đẩy nắp lọ thuốc theo bản năng. Khi điều tra, những đồ vật bất bình thường đều có khả năng giúp đỡ cho quá trình điều tra, cô cất lọ thuốc vào túi, mỉm cười hỏi: “Tôi mang về xem thử, được chứ?”

Rõ ràng Ngô Tĩnh đang rất hoảng hốt, cô ta cau mày, im lặng rất lâu rồi mới miễn cưỡng gật đầu.

“Buổi lễ ngày hôm đó, cô Ngô cũng tới đúng không?” Thư Tầm hỏi.

“Vâng.” Ngô Tĩnh dường như rụt rè hơn, đưa mắt liếc nhìn Thư Tầm nhưng có lẽ lo lắng ở đây còn những người khác nên muốn nói rồi lại thôi.

Thư Tầm quay người, nói với Tư Mã Tuyết bằng giọng mà mọi người đều nghe được: “Xem ra cần phải tìm một thợ phá khóa để mở kho bảo vệ ra thôi.” Tư Mã Tuyết gật đầu đồng tình.

Trên đường về văn phòng, Tư Mã Tuyết khó hiểu hỏi: “Cô Thư, nếu nói đến người hiểu rõ về loại bom kia, ngoại trừ mấy vị chuyên gia bom mìn trong trường cũng chỉ có hai người họ. Đến giáo sư Vưu Nghĩa phân tích suốt một ngày mới hiểu rõ nguyên lý của loại bom đó. Cho dù là loại bom gì chẳng nữa đều cần kích hoạt mới nổ được. Nếu loại bom cháy này là thứ mà các phần tử tội phạm thường sử dụng vậy em đoán rằng nó được kích hoạt bằng một chiếc điều khiển từ xa. Buổi lễ ngày hôm đó, người giữ chìa khóa phòng thí nghiệm là cô Ngô Tĩnh cũng có mặt, làm trợ giảng cô ấy có thể sớm biết được Dương Tiệp sẽ lên phát biểu vào lúc nào, cho nên khi thầy ấy lên phát biểu thì cô ấy liền ấn nút điều khiển cũng là điều hoàn toàn có thể. Nhưng em vẫn thấy hơi khó hiểu, cô Ngô Tĩnh và thầy Trần Tư Dương đều không có tới hội trường bố trí vậy bọn họ sao có thể gây án được.”

“Cửa sổ phòng thí nghiệm không có dấu hiệu cạy mở chứng tỏ không có trộm cướp đột nhập. Vụ án này có một tình tiết rất hiển nhiên đó là hung thủ nhất định có liên quan tới người giữ chìa khóa phòng thí nghiệm.” Thư Tầm vừa nói xong đã nghe thấy một giọng nữ truyền tới từ phía sau — “Cô Thư...”

Hai người quay đầu lại, là Ngô Tĩnh.

“Cô Ngô, có chuyện gì vậy?”

“Tôi có chút việc riêng muốn nói rõ với cô.” Ngô Tĩnh liếc mắt nhìn Tư Mã Tuyết, cô bé lập tức hiểu ý tránh đi. Thấy cô bé đã đi xa, Ngô Tĩnh lại gần Thư Tầm, bối rối nói nhỏ: “Tôi muốn giải thích một chút...về những viên thuốc giảm đau kia.”

Thư Tầm hơi sững sốt, ban đầu cô còn tưởng rằng Ngô Tĩnh tới tìm cô là để kể xấu Dương Tiệp. Cô háng giọng, gật đầu nói: “Được, những viên thuốc này làm sao?”

“Gần đây tôi mới quen một người bạn trai...” Ngón tay của hai bàn tay Ngô Tĩnh xoắn vào nhau đến nỗi khớp ngón tay trắng bệch. Cô ta thấp hơn Thư Tầm nhiều, Thư Tầm lại đi giày cao gót, nhìn từ xa trông Ngô Tĩnh như một học viên đang nhận lỗi với Thư Tầm. “Tôi không biết được những kiến thức tự bảo vệ bản thân...cũng không có kinh nghiệm...cho nên uống hai ba loại thuốc sau khi làm việc đó, là loại thuốc khẩn cấp...thuốc tránh thai khẩn cấp. Sau đó kinh nguyệt của tôi trở nên bất thường, ừm...còn có triệu chứng hơi viêm nhiễm.” Nói tới đây, Ngô Tĩnh cúi đầu càng thấp hơn, thường thì những chuyện như vậy phụ nữ sẽ không nói ra ngoài, có lẽ vì Thư Tầm cầm thuốc của cô ta đi, cô ta mới cuống lên, lo việc này bị nhiều người biết nên vội vàng chạy tới giải thích.

Thư Tầm chợt hiểu ra, lắc lắc lọ thuốc bên trong truyền ra từng tiếng loạt soạt rõ ràng, “Bởi vậy trong lọ này thực ra không phải thuốc giảm đau mà là thuốc chữa viêm?”

“Công việc ở phòng thí nghiệm rất nhiều lại bận nữa, tôi lo mình quên uống thuốc sẽ khiến bệnh nặng thêm, ảnh hưởng tới cuộc sống sau này nên luôn mang thuốc theo bên mình. Ừm...hi vọng cô Thư không nói chuyện này cho ai biết...dù sao cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.” Ngô Tĩnh cúi đầu nói với giọng ừ ừ.

“Hóa ra là vậy.” Thư Tầm chân thành vỗ vai Ngô Tĩnh, “Cô yên tâm, tôi sẽ không nói cho ai đâu.”

Ngô Tĩnh lo lắng rời khỏi, bóng dáng cô độc bước đi trên con đường phủ đầy lá rụng, càng lộ vẻ buồn bã đáng thương.

Viêm nhiễm phụ khoa... Đều là phụ nữ, với chuyện khó nói của Ngô Tĩnh, Thư Tầm cũng động lòng trắc ẩn nhưng những viên thuốc này rốt cuộc có phải thuốc chữa viêm nhiễm phụ khoa hay không, dù sao Ngô Tĩnh cũng là một trong số người tình nghi cho nên Thư Tầm vẫn phải xét nghiệm chúng theo đúng phận sự. Khi phá án không thể vì cảm xúc cá nhân mà bỏ qua bất cứ chi tiết nào, đó là điều mà Tả Kinh Thương đã dạy cô.

Đây cũng là một trong những lý do khiến Tả Kinh Thương yêu Thư Tầm, nhờ sự dẫn dắt của anh cô vẫn luôn trưởng thành không ngừng.

Nhưng Thư Tầm cũng là người nói được là làm được, cô cũng không nhờ người xét nghiệm ở trường mà nhờ cha Thư Hồng Nho liên hệ với giáo sư dược học Tạ Văn Đông của Đại học y khoa. Kết quả thu được từ chỗ giáo sư Tạ khiến người ta tặc lưỡi — Những viên thuốc kia hầu như đều có chất kháng sinh, beta-lactamase inhibitor, spectinomycin, dùng để chữa trị một số bệnh lây nhiễm qua đường tình dục ví dụ như bệnh lậu... Bên cạnh đó, theo liều lượng dùng thuốc có thể thấy người uống những loại thuốc này có bệnh tình rất

ng nghiêm trọng, có nguy cơ truyền nhiễm, phần lớn loại bệnh này do sinh hoạt không lành mạnh, lây nhiễm chéo mà ra, có rất nhiều phụ nữ sa ngã cũng bị mắc chứng bệnh này. Ngoài ra, trong số những viên thuốc này còn lẫn cả thuốc tránh thai khẩn cấp, giáo sư Tạ nói uống những loại thuốc này như các loại thuốc thông thường khác là một hành vi cực kỳ ngu xuẩn, về sau sẽ dẫn tới vô sinh.

Không ngờ người nhìn qua thì trầm lặng ít lời như Ngô Tĩnh lại mắc bệnh lây nhiễm qua đường tình dục. Tuy chưa kết hôn sinh con nhưng dù sao Ngô Tĩnh cũng là một phụ nữ có trình độ văn hóa cao, kiến thức vệ sinh cá nhân không tới nỗi không biết gì, vậy tại sao còn...

Khoan đã!

Dương Tiệp cũng mắc bệnh lây nhiễm qua đường tình dục.

Thư Tầm cảm thấy máu trong khắp cơ thể đều dồn lên não. Phải chăng mỗi lần hiểu ra chân tướng Tả Kinh Thương cũng luôn có cảm giác như vậy.

Tuy không có chứng cứ trực tiếp nhưng Thư Tầm vẫn mạnh dạn đề ra giả thiết — Dương Tiệp và Ngô Tĩnh, lẽ nào có mối quan hệ không thể cho ai biết?

Phía Thư Tầm còn chưa kịp nói phát hiện mới này cho Lương Tử Mi thì phía Lương Tử Mi đã tìm ra thông tin còn kinh người gấp bội. Bằng cách giải mã một vài tài khoản, xem sơ qua lịch sử truy cập trên máy vi tính của Dương Tiệp, nhóm học trò của Lương Tử Mi đã phát hiện ra Dương Tiệp có tài khoản ở một số trang web phi pháp, ông ta thường dùng những tài khoản đó để tạo các chủ đề dơ bẩn, nội dung là những bức ảnh bất nhã với số lượng lớn, khuôn mặt được làm nhòe, sở thích kỳ quái, không có giới hạn khiến người ta ghê tởm trần trối. Nữ nhân vật chính trong những hình ảnh bất nhã ấy không rõ là ai nhưng thân hình của nam nhân vật chính rất giống ông ta.

Với những thứ này, Tư Mã Tuyết lộ rõ vẻ ghê tởm kinh sợ, hô lớn — “Sao có thể như vậy chứ!”

Khuôn mặt già cả của hai thầy giáo thâm niên Lương Tử Mi và Vưu Nghĩa đều không thể kìm nén sự phẫn nộ, xem vài bức ảnh đã giận dữ đến run người, thẳng thắn nói mình đã nhìn lầm Dương Tiệp.

Nhìn mấy trăm bức ảnh bất nhã trong máy vi tính, khi má đỏ bừng lên Thư Tầm còn cảm thấy quả thực có một số người không thể chịu nổi việc thâm nhập điều tra.

Không biết ảnh gốc của những bức ảnh này bị Dương Tiệp cất giấu ở đâu, Thư Tầm xem một lát phát hiện ra một số ảnh có khung cảnh giống hệt nhau đều ở trong một căn phòng. Vách tường màu trắng và chiếc giá sắt, đôi khi cũng lộ ra một góc kết bảo hiểm, điểm khác biệt hẳn với những căn phòng bình thường đó là nơi này không có cửa sổ. Ngoài ra có một số ảnh lại được chụp trong một căn phòng bình thường, cửa sổ buông rèm trắng, tuy ga trải giường rất xộc xệch nhưng có thể nhận ra đây là nhà ở, không giống với những phòng khách sạn chỗ nào cũng giống chỗ nào. Qua thân hình những nữ nhân vật chính trong ảnh, Thư Tầm nhắm tính có ít nhất năm người phụ nữ khác nhau xuất hiện trong mấy trăm hình ảnh này. Qua nội dung ảnh thì thấy được có người dường như bị cưỡng ép, có người lại khá phối hợp, thậm chí có một lần còn xuất hiện hai người phụ nữ cùng lúc.

Một vụ đánh bom không lớn không nhỏ lại vô tình để lộ sinh hoạt cá nhân thác loạn của một giảng viên Đại học Điều tra hình sự.

Vưu Nghĩa vẫn còn phải tìm kiếm lại hình dáng ban đầu của quả bom nên ông rời đi trước để lại Lương Tử Mi, Tư Mã Tuyết và Thư Tầm mở xem từng bức từng bức ảnh xấu xí kia.

Những bức ảnh kia không phù hợp với quan niệm truyền thống, dẫu sao Thư Tầm cũng còn trẻ chỉ nhìn một lúc là mặt đỏ tới mang tai.

Trong một thoáng ngẩng đầu thấy giáo sư Lương Tử Mi dù đang rất phẫn nộ nhưng vẫn cố gắng phân tích phân loại từng chi tiết nhỏ trong các bức ảnh, cô bỗng cảm thấy khôi hài — Bản thân mình lại có ngày ngồi xem cả đồng ảnh bất nhã với một thầy giáo già.

Chỉ mình cô phải làm loại chuyện đau khổ này thì quá vô vị, Thư Tầm vào phòng vệ sinh rửa mặt, mát một hồi để lấy lại bình tĩnh, quay về liền chọn vài bức nặng đô nhất gom vào một file rồi gửi đến email của Tả Kinh Thương.

“Nhận email đi.” Cô nhắn tin cho anh.

Trong giây lát, Tả Kinh Thương đã nhắn tin hồi đáp —

“Trong lúc phá án mà em vẫn còn nhàn nhã thoải mái như vậy. Muốn thử à?”

Thử thử cái đầu anh ấy! Thư Tầm nhắn lại: “Ồ chỗ em còn mấy trăm bức nữa, muốn xem thì tới văn phòng tổ chuyên án.”

“Anh còn một tiết dạy nữa. Tạm biệt.”

Thư Tầm liếc nhìn đồng hồ, đúng lúc tiếng chuông báo tiết học thứ tư của buổi chiều vang lên.

Từ đây có thể nhìn thấy được động cơ sát hại Dương Tiệp của hung thủ chín mươi phần trăm là do những bức ảnh này. Liệu Ngô Tĩnh có phải một trong số nữ nhân vật chính?

Lương Tử Mi nhận điện thoại, sau khi cúp máy liền nói với giọng cực kỳ khinh bỉ: “Ghi chép về việc thuê phòng của Dương Tiệp rất bình thường, đều chỉ đăng ký thuê phòng ở khách sạn khi đi công tác hoặc tham gia hội nghị học thuật. Chứng tỏ lúc hẳn ta làm những việc này trước giờ đều không tới nhà nghỉ hay khách sạn, vô cùng kín đáo, không hổ là người có thâm niên trong ngành điều tra hình sự, rất thận trọng ở mặt này.”

Người chồng tốt trong mắt vợ, người cha tốt trong mắt con — haha, chỉ trong chốc lát từ hình tượng đạo mạo uy nghiêm, Dương Tiệp đã lập tức biến thành kẻ mặt người dạ thú.

“Khung cảnh của những bức hình này giống như một căn phòng gia đình bình thường hoặc là...một căn phòng kín đáo nào đó. Có lẽ Dương Tiệp đã hẹn trước với những người phụ nữ kia đến nhà bọn họ hoặc để bọn họ đến “căn cứ bí mật” của ông ta. Có thể nhận thấy, trong những bức ảnh chụp tại căn phòng kín nữ nhân vật chính quá nửa là không tình nguyện hoặc đã mất năng lực phản kháng, còn tại những căn phòng ngủ bình thường các nữ nhân vật chính lại khá phối hợp. Có thể những người phụ nữ này bị Dương Tiệp uy hiếp trong căn phòng kín, bị chụp những bức ảnh kia sau đó không thể không nghe theo Dương Tiệp.” Thư Tầm quay lưng lại màn hình máy tính, phân tích rành mạch: “‘Căn cứ bí mật’ kia — xem ra rất giống kho bảo vệ trong phòng thí nghiệm, tuy tôi còn chưa thể vào đó.”

“Cô nói đúng, tôi cũng cho là căn phòng kia rất giống kho bảo vệ.” Lương Tử Mi cười to, “Đừng quên chúng tôi là bên khám nghiệm dấu vết, cũng có kho bảo vệ, trường học trang bị cũng tựa tựa như nhau, tôi nhìn kỹ vài lần là nhận ra.”

“Nghe nói chỉ có Dương Tiệp mới biết mật mã vào kho bảo vệ.” Thư Tầm kể lại chuyện cô tới phòng thí nghiệm ngày hôm qua.

Lương Tử Mi tháo kính lão, ngẫm nghĩ một hồi, “Tuy chỉ Dương Tiệp mới có khả năng mở kho bảo vệ nhưng có lẽ người từng vào đó không chỉ có mình hắn ta. Những nữ nhân vật chính trong ảnh đều vì đủ loại nguyên nhân mà bước vào kho bảo vệ, bất luận ai trong số họ cũng đều có động cơ.”

Một vài ý nghĩ vụn vặt trong đầu Thư Tầm bỗng được Lương Tử Mi thức tỉnh, nói như vậy thì hiềm nghi của Ngô Tĩnh lại càng lớn hơn. Cô ta là một trong số những người tham gia nghiên cứu bom, phạm vi và nguyên lý nổ cô ta cũng hiểu rõ mười mươi; cô ta và Dương Tiệp đều mắc loại bệnh giống nhau, rất có thể là kết quả của lây nhiễm chéo; nếu cô ta thực sự dây dưa với Dương Tiệp vậy nhất định cũng từng trải qua quá trình cưỡng bức trong căn phòng kín sau đó phải tuân theo sự chi phối của ông ta, do đó động cơ phạm tội rất vững vàng, cô ta có thể được Dương Tiệp dẫn vào kho bảo vệ, thế thì việc tìm hiểu ra bom cất giấu ở đâu cũng không phải việc khó.

Nhưng Ngô Tĩnh lại không tham gia bố trí hội trường. Erynnyes – tên gọi chung của ba nữ thần báo thù, rất có khả năng mang hàm nghĩa: hung thủ là tổ hợp hai đến ba người.

Thư Tầm tìm cách để Tư Mã Tuyết ra ngoài rồi kể việc Ngô Tĩnh mắc bệnh lây nhiễm qua đường tình dục cho Lương Tử Mi, Lương Tử Mi lại hừ mũi khinh thường thêm lần nữa, cũng nói với Thư Tầm danh tiếng của Ngô Tĩnh vốn chẳng tốt đẹp gì cho cam, có tin đồn nói rằng cô ta từng sinh non nhiều lần. Vì danh tiếng Dương Tiệp rất tốt nên cần bản mọi người chẳng bao giờ ngờ được ông ta lại có quan hệ mập mờ với Ngô Tĩnh.

Nói xong, Lương Tử Mi lấy từ trên mạng bức ảnh chụp chung toàn bộ giáo viên của trường mấy năm trước, ảnh trong đại hội thể dục thể thao, phóng to lên rồi nhìn kỹ hồi lâu: “Trên bấp chân Ngô Tĩnh có một vết bớt đỏ lớn bằng đầu thuốc, cô thử so với những bức ảnh bất nhả kia xem...” Ông lại tìm chủ đề mà Dương Tiệp lập từ bảy tám năm trước trên một trang web nào đó, chỉ vào một vài bức ảnh nói: “Nữ nhân vật chính trong đây chính là Ngô Tĩnh.”

Thư Tầm ghé sát vào nhìn, qua chiều cao và thân hình, quả thực có mấy phần giống nhau, vết bớt đỏ trên bấp chân cũng giống y như mấy bức ảnh bình thường của Ngô Tĩnh.

Ngô Tĩnh đã dây dưa với Dương Tiệp từ bảy, tám năm trước!

Thư Tầm nhớ đến dáng vẻ ủ rũ đáng thương của Ngô Tĩnh khi tới gặp cô, thẳng thắn thừa nhận mình bị nhiễm phụ khoa, lại nhìn những tấm ảnh mà Ngô Tĩnh bị Dương Tiệp cưỡng hiếp, đùa bỡn, chợt cảm thấy như có ai đâm mạnh vào bụng, ngoài sự đau lòng, còn cả nỗi bi thương chẳng thể nói nên lời.

Dương Tiệp chết đi, những cô gái yếu đuối kia có thể hoàn toàn thoát khỏi sự sỉ nhục và hành hạ của ông ta. Cái chết của ông ta biết đâu lại là điều mà bọn họ mong mỏi.

“Tám năm trước, Dương Tiệp mới chỉ là một phó giáo sư.” Lương Tử Mi đẩy chiếc kính lão, “Tôi cứ nghĩ con người trẻ tuổi này rất khiêm tốn, rất chân thành. Không ngờ khi ấy hắn đã ra tay với các học viên của chính mình. Erynnys, nữ thần báo thù, ôi! Quá ngu xuẩn! Tôi vẫn luôn tin lời của ông cha ta — ác giả có ác báo.” Lương Tử Mi thở dài một tiếng, im lặng rất lâu mới lấy lại ngữ điệu khi bàn công sự ngày thường: “Tiểu Thư, Ngô Tĩnh có hiềm nghi rất lớn, dựa theo lời cô nói thì nữ thần báo thù không chỉ có một, vậy phương hướng điều tra tiếp theo của chúng ta chính là — Ai là người đã đặt bom ở dưới bậc giảng.”

Chớp mắt mà tiết học thứ tư đã kết thúc, phía cửa truyền đến tiếng bước chân điềm tĩnh, Tả Kinh Thương xách cặp công văn, đưa tay gõ gõ cửa văn phòng, lễ phép gật đầu với Lương Tử Mi rồi lập tức nhìn về phía Thư Tầm, không ai hiểu ý tứ trong đôi mắt anh chỉ có Thư Tầm nhìn ra ánh mắt kia chẳng có ý tốt.

Lương Tử Mi từ từ xoay người lại, đứng lên giãn gân cốt một chút rồi nói với Tả Kinh Thương: “Tiểu Thư rất thông minh, vụ án này sắp tìm ra chân tướng rồi.”

Khuôn mặt Tả Kinh Thương lộ rõ vẻ vui mừng khi bé con nhà mình được thầy giáo khen ngợi.

22. Q.5 - Chương 22: Tế Thủy Trường Lưu*

*Thành ngữ ý nói: biết tiết kiệm khi sử dụng tiền tài, vật chất thì có thể sử dụng được lâu hơn, không bị thiếu thốn. Cũng có nghĩa khác là từ từ làm một chuyện gì đó, liên tục không bỏ dỡ, tính toán tinh vi, suy nghĩ thấu đáo.

Trời chuyển tối ngày càng sớm hơn, cho đến khi Ngô Tĩnh sức tỉnh khỏi một thoáng ngẩn ngơ thì thấy phòng thí nghiệm đã tối mò như thể bị một tấm vải đen bịt kín. Cô ta mở ngăn kéo tìm thuốc giảm đau theo thói quen nhưng sâu trong ngăn kéo vẫn trống trơn, bấy giờ cô ta mới nhớ ra lọ thuốc đã bị Thư Tầm mang đi từ sáng sớm. Mắt Ngô Tĩnh bỗng nhòa lệ, cô ta nắm chặt tay, đóng sầm ngăn kéo tạo nên một tiếng vang lớn.

Thư Tầm! Thư Tầm! Ngô Tĩnh không sao quên được cảnh tượng khi lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Thư Tầm đó là đại hội giảng viên tổ chức sau khai giảng theo thông lệ, từ xa cô ta đã nghe thấy tiếng giày cao gót vừa đầy nữ tính vừa lạnh lạnh êm tai gõ lên sàn nhà, lúc quay đầu nhìn lại thấy Thư Tầm mặc một bộ váy liền trắng tinh, từ từ bước qua người cô ta, quai đeo của chiếc túi xách màu đỏ nhạt trên vai cô lấp lánh phản xạ ánh dương, những nơi cô bước qua dường như còn vương lại hương thơm dịu dàng. Cô gái này không đẹp tới ngỡ ngàng nhưng lại sở hữu một vẻ đẹp trầm tĩnh rất riêng, khí chất thanh tao từ trong xương cốt khiến người ta không thể làm ngơ.

Sau đó nghe cô ta nói, Thư Tầm cũng tốt nghiệp từ Đại học Điều tra hình sự, hơn nữa còn là vị hôn thê của giáo sư Tả Kinh Thương.

Cô ấy lại là người phụ nữ của giáo sư Tả Kinh Thương xưa nay chẳng vương bụi trần!

Trong mắt của Ngô Tĩnh, Thư Tầm quả thực chính là người thắng của cuộc đời này.

Cô ta không khỏi âm u nghĩ nếu như Thư Tầm gặp phải Dương Tiệp vậy tình cảnh sẽ bị thảm tới mức nào đây, liệu có giống cô ta hay không, bị loại cảm thú kia quấy rối, cưỡng bức, cuối cùng không thể không nghe theo hẳn. Dương Tiệp chính là một tên biến thái điên cuồng giảo hoạt, hành hạ phụ nữ để thỏa mãn thú tính của bản thân, không bao giờ làm biện pháp bảo vệ khiến cô ta bị mắc bệnh lây nhiễm qua đường tình dục rất nghiêm trọng, mấy năm qua, ngày ngày đều trải qua nỗi đau đớn tột cùng, mỗi lần tới bệnh viện khám bệnh một mình, cô ta đều phải chịu đựng ánh mắt khinh bỉ và mỉa mai của bác sĩ, uống thuốc trị bệnh như uống thực phẩm chức năng nhưng vẫn bị sinh non ba lần, khi ba mươi tuổi thì bị chẩn đoán — Không thể sinh con!

Mỗi khi nghĩ đến Dương Tiệp, Ngô Tĩnh luôn cảm thấy ngạt thở như thể cô sẽ chết ngay vào giây tiếp theo. Năm xưa khi cô vẫn còn là học trò của ông ta, luôn cảm thấy ông ta thân thiện ôn hòa, thậm chí cô còn nhiều lần ca ngợi với bạn bè mình rằng Dương Tiệp phong độ tao nhã ra sao, có trách nhiệm nghiêm túc thế nào, không chỉ giúp đỡ cô về mặt học tập mà khi cô bị cảm còn đích thân dẫn cô tới phòng y tế khám bệnh, đề xuất giúp đỡ cô thi lên tiến sĩ cũng trở thành trợ giảng của ông ta. Cho đến một ngày, ông ta lấy cớ đưa cô vào xem dụng cụ trong phòng thí nghiệm, lừa cô vào kho bảo vệ.

Còn ác mộng bắt đầu từ đó.

Sau đó Ngô Tĩnh muốn báo cảnh sát nhưng trong lúc còn đang do dự Dương Tiệp lại cho cô ta xem mấy bức ảnh, uy hiếp rằng nếu cô ta dám nói cho người khác biết thì ông ta sẽ phát tán toàn bộ những bức ảnh chưa làm mờ mặt cho cả trường biết, còn gửi về quê cô ta, cho cha mẹ và bạn bè thân thích của cô ta nhìn thấy.

Xã hội này không rộng lượng với phụ nữ như đàn ông đặc biệt là ở chuyện quan hệ nam nữ bất chính này, đàn ông luôn an toàn trong bảo tố còn phụ nữ lại trở thành tâm điểm để mọi người sỉ nhục. Người ta nhanh chóng lãng quên đàn ông nhưng phụ nữ đi đâu cũng bị chỉ trích và cười nhạo như thể tất cả tội lỗi đều xuất phát từ hành vi không đoan chính của họ, là đáng đời.

Một người phụ nữ bị cưỡng hiếp mà cũng đáng đời sao? Nếu như có khả năng phản kháng, có khả năng cự tuyệt, làm gì có người phụ nữ nào đồng ý để một người đàn ông mà mình không yêu cưỡng bức làm nhục?

Là một cô gái sống ngoan hiền hơn hai mươi năm, Ngô Tĩnh không dám nghĩ nếu những bức ảnh kia của mình bị người ta nhìn thấy sẽ ra sao nữa, cô ta sẽ không còn mặt mũi đâu mà gặp cha mẹ, bạn bè, cuối cùng cô ta đành chọn cách im lặng. Ngoan ngoãn nghe theo nhưng lại càng bị Dương Tiệp hành hạ điên cuồng hơn.

Hành vi dơ bẩn của Dương Tiệp khiến người ta cực kỳ căm phẫn, hấn thích những thứ bệnh hoạn ghê tởm, không thể hiểu nổi tại sao hắn lại biến thái tới mức này, nhưng ở bên ngoài vẫn cứ mang hình tượng tốt bụng hiền lành, chính nhân quân tử khiến ai ai cũng hết lời khen ngợi hẳn.

Ngô Tĩnh cảm thấy mình đã là người cực kỳ xúi quẩy rồi nhưng sau đó lại phát hiện được cô ta không phải cô gái duy nhất bị Dương Tiệp hãm hại, bọn họ cũng đau khổ như mình vậy nhưng không thể nói chuyện này cho ai. Những cô gái ấy hầu hết là học trò của Dương Tiệp hoặc giảng viên của học viện, vì thân phận danh tiết và những bức ảnh kia, họ cũng không dám nói một chữ với người ngoài.

Để khoe khoang bản lĩnh của mình, Dương Tiệp đã chỉnh sửa lại những bức ảnh đã chụp họ và tung lên internet, mỗi khi Ngô Tĩnh lật xem từng bức ảnh chụp mình, thấy từng bình luận với ngôn ngữ dơ bẩn và từng lời ca tụng của chủ topic Dương Tiệp trong chủ đề, cô ta đều cảm thấy mọi thứ trước mắt mờ mịt điều tàn, không chốn dung thân.

Có những người may mắn như Thư Tầm, lại có những kẻ thảm hại như cô ta.

Ba mươi sáu tuổi, không dám hẹn hò yêu đương, mấy năm vừa qua cũng không phải không gặp được người đàn ông tốt, nhưng chỉ vừa nghĩ tới thân thể tàn tạ và quá khứ kinh khủng của mình thì Ngô Tĩnh luôn chùn bước. Cô ta đã không còn ngây thơ như xưa, chẳng còn chờ mong một bạch mã hoàng tử sẽ xuất hiện, một người không thể sinh nở như cô ta, đã hoàn toàn tuyệt vọng với tương lai và hôn nhân của mình.

Kể mặt người dạ thú như Dương Tiệp thì lại ngày càng thăng quan tiến chức, được nhận khen thưởng “Nhân vật tiên tiến hàng năm”, còn sắp được thăng chức làm viện trưởng Học viện luật.

Sau khi biết chuyện này, Ngô Tĩnh chỉ thầm chua xót, không biết sẽ lại có bao nhiêu cô gái rơi vào bàn tay ác quỷ của hắn, mà những tháng ngày sống không bằng chết này của mình còn phải kéo dài bao lâu — có lẽ chờ tới khi mình già nua xấu xí, hắn sẽ thấy mình chướng mắt thôi.

Nhưng thanh xuân của một người phụ nữ liệu còn bao nhiêu năm để mà lãng phí đây?

Ngô Tĩnh cảm thấy vô cùng khủng hoảng, cô ta sợ bản thân chẳng đợi được tới khi Dương Tiệp chơi chán mình thì đã nhảy lầu tự sát. Ngày hôm ấy, Dương Tiệp bất ngờ tới nhà trọ của Ngô Tĩnh sau đó nằm ngủ say như chết bên cạnh cô ta. Ngô Tĩnh nằm chờ ra như một tử thi, cả người sưng đau nhức nhối, một vài vết thương nhỏ còn đang rỉ máu. Cô ta ngẩn người, mắt trợn trắng, trong đầu bỗng nảy ra một ý tưởng ác độc — Chỉ có giết chết Dương Tiệp thì cô ta mới có thể thoát khỏi đau thương.

Trời nhá nhem tối, Ngô Tĩnh đứng lên, loạng choạng rút cho mình một cốc nước. Cô ta biết nếu Thư Tầm đã điều tra tới phòng thí nghiệm của mình, vậy rất nhiều chuyện không thể giấu nổi nữa. Những người trong tổ chuyên án kia đều là chuyên gia điều tra hình sự, cho dù cô ta có ẩn giấu kỹ đến thế nào chăng nữa cuối cùng cũng bị bắt mà thôi. Ngô Tĩnh nghĩ, nếu như có thể làm lại cuộc đời thì tốt biết bao, cô ta cũng muốn có một tình yêu bình yên ấm áp, cũng muốn có một cuộc sống vội vã với lo toan cơm áo gạo tiền, nếu như chưa từng gặp Dương Tiệp thì tốt biết bao...

Cô ta lấy điện thoại di động ra, nhấn một tổ hợp số không có trong danh bạ, gọi đi.

“Là tôi. Cô đừng nói gì cả, hãy nghe tôi nói. Hôm nay cô Thư đã tới phòng thí nghiệm của tôi, tôi đã trở thành người tình nghi. Tôi ổn lắm vì rốt cuộc hắn cũng chết rồi! Tâm nguyện của tôi đã hoàn thành, tử hình cũng được, ngồi tù cũng không sao, dù gì cũng tốt hơn cuộc sống trước kia. Tôi sẽ không liên lạc với cô nữa, cô cũng cứ vờ như không quen biết tôi. Tôi cúp máy đây, tạm biệt.”

Ngô Tĩnh kết thúc cuộc trò chuyện, rửa sạch cốc theo thói quen, dọn dẹp một hồi rồi rời khỏi phòng thí nghiệm.

Sau khi khen ngợi Thư Tầm, giáo sư Lương Tử Mi trao đổi vài câu với Tả Kinh Thương rồi về nhà. Thư Tầm ngồi tại chỗ nghe nhạc một hồi, thấy từ khi Tả Kinh Thương ngồi trước máy vi tính xem những bức ảnh mà Dương Tiệp chụp, ánh mắt cứ thế dán chặt vào màn hình. Anh đang lợi dụng chức vụ để ngắm cho thích mắt đây à?

Đàn ông đúng là luôn hứng thú với mấy thể loại thể này.

Nhưng nếu xét đến khả năng nhận định, Tả Kinh Thương quả là khiến người khác phải nhìn với con mắt khác xưa. Thư Tầm chỉ xem mười mấy bức đã đỏ mặt ngượng ngùng, còn anh đã xem chừng trăm bức mà khuôn mặt vẫn lạnh tanh, chẳng hề có chút phản ứng nào, trong khi tay phải di chuyển chuột thì ngón trỏ gõ nhịp lên mặt bàn, rõ ràng là đang suy tư.

“Ngô Tĩnh có liên quan trực tiếp tới vụ đánh bom, xét thấy cô ta không tham gia bố trí hội trường, em cho là cô ta có đồng bọn. Cô ta nhấn mạnh rằng chỉ có Dương Tiệp biết mật mã kho bảo vệ, là đang nói dối.” Thư Tầm nói với Tả Kinh Thương mạch suy nghĩ của mình: “Cô ta và Dương Tiệp đã có mối quan hệ nam nữ kéo dài ít nhất bảy năm, ngoại trừ sự cưỡng ép, chắc rằng Dương Tiệp cũng có vài phần tín nhiệm với cô ta. Trong kho bảo vệ có những loại máy móc, đồ dùng gì hắn là Dương Tiệp chẳng thèm chú ý vì nơi đó đã bị hắn biến thành “hậu cung” của mình. Ngày mai chúng ta nhờ người mở khóa kho bảo vệ, xem bên trong đã được quét dọn hay chưa thì sẽ rõ Ngô Tĩnh biết hay không biết mật mã ngay thôi.” Sáng sớm ngày hôm nay, cô cố ý nói to rằng muốn mời thợ đến mở khóa chính là cho kẻ tình nghi một cơ hội để dọn dẹp kho bảo vệ.

Cuối cùng Tả Kinh Thương cũng thoát chương trình xem ảnh, đưa chân trái gác lên gối phải. “Nếu hung thủ muốn khắc mấy chữ về “Nữ thần báo thù” lên bom thì chỉ có thể khắc trong phòng thí nghiệm. Ở trường ta chỉ có hai phòng thí nghiệm có thiết bị laser, một là ở chỗ Dương Tiệp cũng chính là phòng thí nghiệm nơi Ngô Tĩnh làm việc, còn chìa khóa phòng thí nghiệm kia thì nằm trong tay giáo sư Lương Tử Mi.

Nếu không hiểu rất rõ tính chất và trạng thái của bom thì làm gì có ai dám khắc chữ lên bom bằng laser? Hung thủ nhất thời nảy ra ý định giết người, sơ hở chồng chất nhưng vẫn cố hết sức che giấu. Nhưng may là thiết bị laser được điều khiển bằng máy vi tính, hơn nữa ghi chép sử dụng không thể xóa đi, chúng ta điều tra ghi chép của thiết bị phòng thí nghiệm vào mấy ngày trước khi xảy ra vụ đánh bom là sẽ biết Ngô Tĩnh có sử dụng hay không ngay thôi. Nếu đối lại là Trâu Lôi Lôi thì từ hai năm trước cô ta đã chuẩn bị giết người — nhưng không phải người phụ nữ nào cũng kiên trì được như cô ta.

Trâu Lôi Lôi... Thư Tầm rơi vào trầm tư, không biết giờ cô ta còn sống hay không. Vụ án Trâu Lôi Lôi là vụ án giết người đầu tiên Thư Tầm xử lý sau khi về nước, bởi vậy cô có ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Dưới góc nhìn của cô, Trâu Lôi Lôi và Ngô Tĩnh là kiểu người giống nhau, bị một tên đàn ông tổn thương tâm hồn và cơ thể dồn đến bước đường cùng, rốt cuộc đưa ra những quyết định cực đoan.

Đôi khi những người phụ nữ thông minh lại dễ dàng để bản thân rơi vào bế tắc, tại sao không tự tay vun đắp hạnh phúc của chính mình mà lại ký gửi nó vào một người đàn ông, vì hành vi của một vài tên đàn ông cặn bã mà tức giận, giày vò bản thân, hành động cực đoan, khi họ hủy diệt tên đàn ông ấy thì cũng là lúc họ hủy diệt chính mình, tại sao phải khổ sở như vậy?

Đôi khi Thư Tầm vừa cảm thấy tiếc thay cho họ, vừa thương cảm vừa chẳng biết làm sao, chỉ hận mài sắt mà chẳng nên kim.

“Vậy thì đồng bọn của Ngô Tĩnh chính là một trong số những người bố trí hội trường ngày hôm đó.” Thư Tầm nói, “Em không biết thứ bom ấy trông như thế nào, nhưng một người muốn ôm nó tới gần rồi đặt nó vào trong bọc giăng cũng không khó, như vậy xem ra ai cũng có hiềm nghi.”

“Không, nếu đủ may mắn thì trên xác bom vẫn còn lưu lại dấu vân tay của người kia, vì khi bố trí hội trường mà đeo găng tay thì nhìn rất kỳ cục nên đồng bọn của Ngô Tĩnh chỉ có thể tự tay giấu nó vào trong bọc giăng thôi.”

“Sẽ là người nào đây...” Thư Tầm lẩm bẩm nói.

“Có lẽ là cô ta.” Tả Kinh Thương mở một bức ảnh ra, trên ảnh xuất hiện hai người phụ nữ cùng lúc, một người là Ngô Tĩnh, người còn lại không biết là cô gái đáng thương nào đây. “Có tổng cộng hai mươi bức ảnh xuất hiện hai người phụ nữ cùng lúc, bức nào cũng có Ngô Tĩnh, thông qua đặc điểm thân thể thì nhận thấy được người phụ nữ còn lại trong hai mươi bức là một. Cô ta gầy hơn Ngô Tĩnh, đáng người khá đẹp.”

“Đáng người khá đẹp? Giáo sư Tả quan sát cẩn thận quá đấy.” Thư Tầm mỉa mai nói.

Tả Kinh Thương ôm trán, nhắm mắt một thoáng, giải thích: “Ý anh là, so với Ngô Tĩnh thì đáng người của cô gái này... Á Á?”

Thư Tầm chẳng buồn trả lời mà bước thẳng ra ngoài cửa.

Rõ ràng chính cô là người gọi anh đến đây xem ảnh, bây giờ lại đột nhiên nổi máu ghen. Trái tim phụ nữ quả là kim nơi đáy biển, Tả Kinh Thương bày tỏ anh vẫn chưa thể hiểu hết về cô gái tên Thư Tầm này.

Bước đi chậm chậm trên con đường nhỏ của trường, hai hàng đèn đường chiếu lên những chiếc lá ngô đồng rơi trên đất từng chùm sáng vàng ảm áp. Đặt chân trên thảm lá tạo nên những tiếng sột soạt, gió nhẹ thổi tới, mát mẻ dễ chịu. Thư Tầm và Tả Kinh Thương một trước một sau bước đi, nhìn các học sinh đi trước mặt hoặc là túm năm tụm ba, hoặc là cô đơn lẻ bóng đang trên đường về phòng hoặc ký túc xá.

Có vài đôi tình nhân nắm tay nhau, vành tai tóc mai kề sát, không biết sau khi bước ra ngoài xã hội chúng còn có thể yêu một cách đơn thuần như vậy nữa hay không.

Thư Tầm nghĩ nếu trước đây cô không giận dỗi đi du học mà quay về Vụ Kiềm, ngoan ngoãn tìm một công việc bình thường, chấp nhận đi xem mắt theo sự sắp xếp của người nhà vậy thì có còn cơ hội nối lại duyên cũ với Tả Kinh Thương hay không. Cô quay đầu lại, liếc mắt nhìn Tả Kinh Thương, thấy vậy anh bèn đi nhanh vài bước sống vai cùng cô.

Thời đại học anh đối xử với cô rất ân cần. Nhờ sự chăm sóc của anh mà cô chưa bao giờ gặp phải chuyện gì khó khăn trừ chuyện của em trai, chứ đừng nói là giống Ngô Tĩnh, gặp phải tên cầm thú như Dương Tiệp.

Nhưng cho dù có gặp đi chăng nữa, Thư Tầm chắc chắn không im lặng. Tuy cô là người ít nói nhưng khi có chuyện thì tính cách luôn cực kỳ mạnh mẽ, sẽ không chọn cách đối mặt bằng sự yếu mềm.

Tả Kinh Thương nắm chặt tay cô, chẳng thềm để ý đến mọi người xung quanh.

“Có phải anh đang rất hối hận vì không nhận vụ án này, suýt nữa thì bỏ qua những bức ảnh kia đúng không?” Thư Tầm vờ giận dỗi chất vấn anh.

“VẬY anh nên cảm ơn em vì đã cho anh được xem ảnh thỏa thích?” Tả Kinh Thương hỏi ngược lại, nhướn khóe môi cười khê một hồi, “Nhưng anh không cảm thấy bọn họ có thứ gì đáng xem hơn em.”

Thư Tầm ngẩng đầu nhìn những cành cây trơ trụi, lá cây khô đều đã rơi xuống đất, mùa xuân sang năm lại nảy chồi non. “VỚI anh mà nói thì em đã là “Người xưa” rồi, không còn mới mẻ nữa. Đàn ông đều thích theo đuổi những thứ tươi mới, không phải sao?”

“Nhưng anh luôn cảm thấy ngắm bao nhiêu cũng không đủ, vậy phải làm thế nào?”

“Núi này cao còn có núi khác cao hơn, sẽ có một ngày anh vượt qua ngọn núi này, tìm thấy niềm vui mới.”

“Đã ba bốn năm mà còn chưa vượt qua tòa núi băng này, núi non khác à, để lại cho người đời chinh phục thì hơn.”

“Hóa ra em là một tòa núi băng, đề cao em quá rồi.” Khi nói chuyện với người khác Thư Tầm luôn lạnh nhạt vô cảm, nhưng đối với Tả Kinh Thương vẫn xem như thân mật.

Tả Kinh Thương lắc đầu, chẳng nói đúng cũng chẳng nói sai, chỉ giải thích: “Thông thường núi băng chỉ nổi một phần chín, tám phần chín còn lại đều nằm dưới mặt biển. Anh là người nắm giữ tám phần chín kia của em.”

Có một nữ sinh đeo tai nghe bước qua người họ, miệng khê ngâm nga một bài hát cũ của Vương Phi (một nữ ca sĩ rất nổi tiếng của Trung Quốc), trên con đường nhỏ u tĩnh dường như càng phù hợp với không khí trong trẻo nơi đây.

Đôi khi đôi khi

Em tin rằng tất cả đều sẽ kết thúc

Gặp mặt hay chia xa đều là ngẫu nhiên

Không có thứ gì tồn tại mãi mãi

Nhưng đôi khi em

Nguyện lựa chọn níu giữ không buông

Chờ tới khi hiểu rõ mọi thứ trên đường đời

Có lẽ anh sẽ ở bên em “Tế thủy trường lưu”.

Thư Tầm đến bên anh, tựa đầu lên vai anh, hiếm thấy cô dịu dàng như lúc này: “Đến khi em bốn mươi, năm mươi tuổi, anh vẫn còn muốn nắm tay em đi trên đường ư?”

Nghe xong câu ấy, Tả Kinh Thương nắm tay cô chặt hơn, “Đến khi em tám mươi tuổi, mặt đã nhiều nếp nhăn tới mức đổ mắt cũng không ai nhận ra, anh sẽ chống gậy nắm tay em, dẫn em về nhà.”

Trái tim Thư Tầm mềm thành nước, nghĩ kỹ lời anh nói rồi bất chợt nở nụ cười, đập anh một cái: “Nói như thế em sẽ trở thành một bà cụ ngốc tìm không ra đường về ấy.”

“Thư Tầm.” Tả Kinh Thương nghiêm túc nói, “Anh ở đâu, ở đó sẽ có nhà của em. Anh vẫn luôn đợi em trở về.”

“Bây giờ chẳng phải em...đã về rồi sao.” Thư Tầm nhỏ giọng nói.

Một người đàn ông yêu bạn, sẽ luôn đứng ở nơi bạn quen thuộc nhất để chờ bạn về, cho dù bạn có rời đi bao xa, bao lâu, bạn luôn biết anh ấy vẫn ở đó, không rời không bỏ, sinh tử bên nhau. Như nhà thơ Cổ Thành từng viết — Em nắm tay anh/ anh vẫn luôn ở đó.

Vì ngày hôm nay phải tới phòng thí nghiệm để xác nhận xem Ngô Tĩnh có biết mật mã kho bảo vệ hay không, Thư Tầm thức dậy từ rất sớm. Ánh mặt trời xuyên qua khe rèm cửa sổ, chiếu lên chăn, máy lọc khí còn đang hoạt động nên khi tỉnh lại cô cảm thấy tinh thần rất thoải mái.

Bên cạnh, Tả Kinh Thương – “tú sắc khả san” (sắc đẹp thay cơm, ngụ ý người kia rất đẹp) vẫn còn chưa tỉnh, làn da như được bôi lên một lớp mật, cơ bắp cân đối, bên dưới cơ ngực còn mờ mờ hiện lên sáu múi cơ bụng, thành quả của việc rèn luyện thường xuyên.

Chuyện tối hôm qua đương nhiên khỏi nói, Thư Tầm chợt cảm thấy thứ mà Tả Kinh Thương gọi là một phần chín trong “nguyên tắc núi băng” kỳ thực chỉ là dáng vẻ của cô khi ăn mặc chỉnh tề trước mặt người khác mà thôi. Giường rất rộng nhưng sau khi Thư Tầm mệt mỏi anh luôn nằm sát bên cạnh, ôm eo cô như thể khi ngủ cô cũng sẽ chạy trốn.

Thư Tầm nằm nhoài trên gối đếm số lông mi của Tả Kinh Thương một hồi, đếm mãi cũng không xong, cô liền nhẹ nhàng đặt lên môi anh một nụ hôn chào buổi sáng.

Làm xong bữa sáng nữa là ổn.

Thư Tầm vừa định đứng dậy thì Tả Kinh Thương chợt nắm chặt cổ tay cô, kéo cô vào lòng ôm chặt cô như ôm mèo con, cô cố gắng giãy dụa, anh bèn cắn nhẹ lên tai cô. Sự thân thiết và ngọt ngào của anh chỉ biểu lộ với cô, người khác muốn thấy cũng thấy không được. Thư Tầm vui đùa trong ngực anh, thấy anh lại ngủ thiếp đi mới lườn ra khỏi chăn như cá chạch rồi hừ một tiếng, thầm nghĩ xét về khía cạnh khôi phục thể lực thì phụ nữ vẫn cứ mạnh hơn.

Cô xem thời khóa biểu thấy sáng nay Tả Kinh Thương không có tiết dạy. Bởi thế khi làm bữa sáng cũng thông thả hơn nhiều.

Nhất thời tâm huyết dâng trào, cô bèn chụp mấy bức ảnh về bữa sáng đăng lên weibo phải bụi đã lâu, chưa được vài phút, một nick tên “Hồ tiêu tiểu thư” đã bình luận một đoạn phân tích đầu ra đó: “Khung cảnh của bức hình không giống nhà trọ cho thuê, bát đĩa không phải phong cách chị yêu thích; sữa bò không phải nhãn hiệu chị thường uống; xa xa còn lờ mờ thấy được dao cạo râu điện tử. Chị gái, chị không ở nhà mình mà chạy tới chỗ anh rể đúng không? Chị hư quá đi mất.”

Thư Tầm cầm điện thoại di động, im lặng hồi lâu, có tật giật mình xóa bức ảnh trên weibo đi.

— Em ngày càng giống một người vợ đảm đang, anh không quỳ xuống cầu hôn em ngay lập tức thì thật có lỗi với bàn thức ăn ngon này.” Giọng nói của Tả Kinh Thương vang lên từ phía sau, Thư Tầm quay đầu lại, thấy anh đã thức giấc, mặc quần kẻ sọc xệch, nửa người phía trên “tú sắc khả san” vẫn để trần. Anh ôm cô từ phía sau, nâng cằm vừa vịn đặt lên đỉnh đầu cô.

Cô đẩy anh đi rửa mặt, định giải quyết nhanh bữa sáng rồi ra khỏi nhà. Sau khi thay quần áo, Tả Kinh Thương mặc âu phục chỉnh tề, khác hẳn với hình ảnh tùy tính biếng nhác lúc vừa thức giấc, trở lại với tác phong nghiêm túc cẩn thận, “Nếu không vội thì để anh đưa em đi.”

“Sáng nay anh không có tiết dạy mà.” Thư Tầm đứng ở cửa ra vào, tốt bụng nhắc nhở anh.

“Anh sẽ không để em phải chen tàu điện ngầm đâu.” Tả Kinh Thương không nói nhiều, kéo cô ngồi xuống ghế sofa, bật chương trình tin tức buổi sáng trên tivi, đặt điều khiển vào tay cô rồi mới ngồi xuống bàn ăn.

Thư Tầm nhớ lại thời đại học cô từng xem một bộ phim nhật tên là “Thần thám Galileo” (một series phim trình thám của đài truyền hình Fuji Nhật Bản, cải biên từ tiểu thuyết “Galileo” của nhà văn Higashino Keigo) lúc nam chính Yukawa Manabu ăn cơm ở căn tin cũng luôn ngồi nghiêm chỉnh, chu đáo cẩn thận, vừa đẹp trai vừa tao nhã, Tả Kinh Thương khi ăn rất giống anh ta.

Tránh giờ cao điểm đi làm, Thư Tầm tới trường một cách thuận lợi. Giáo sư Vưu Nghĩa căn cứ vào luận văn của Dương Tiệp dựng lại được hình dạng của quả bom, đó là một khối hình bầu dục giống một viên thuốc con nhộng cỡ lớn, dài chừng hai mươi lăm centimet, từ xa nhìn lại trông như một chiếc túi đáng dài đựng ba quả bóng tennis cùng lúc.

Thứ này dễ phát hiện như vậy, muốn lấy nó ra đặt vào bọc đáy bọc giảng cũng có chút khó khăn.

Tư Mã Tuyết liên hệ với một người thợ phá khóa, sau đó Thư Tầm, Tả Kinh Thương và cô bé cùng tới phòng thí nghiệm của Dương Tiệp.

Ngô Tĩnh, Trần Tư Dương và mấy giảng viên, học viên của Dương Tiệp đều tới, khi thấy Tả Kinh Thương, rõ ràng sắc mặt của Ngô Tĩnh tối sầm lại, rất giống những kẻ phạm tội khi nhìn thấy ông Mori Kogoro trong truyện “Thám tử lừng danh Conan”, luôn có một thoáng chột dạ và hoảng hốt như vậy. Thợ phá khóa phải sử dụng rất nhiều loại công cụ, mất nhiều thời gian và công sức mới phá được khóa của kho bảo vệ, trong tiếng còi báo động chói tai vang lên, cuối cùng cửa cũng được đẩy ra.

Tả Kinh Thương đi vào nhìn lướt qua vài lượt, dường như đã sáng tỏ mọi chuyện. Thư Tầm dùng chổi lông mềm tán thứ bột phấn để phát hiện dấu vân tay còn lưu lại lên trên tay nắm cửa, khóa kết sắt, tay cầm của tủ kính, phát hiện trên những thứ đó đã hoàn toàn sạch bong, không có dù chỉ một dấu vân tay — đúng như cô dự đoán, đã có người đi vào lau chùi dọn dẹp, có lẽ là cất những công cụ ngày thường Dương Tiệp vẫn dùng vào trong một két sắt nào đó, còn cẩn thận lau sạch dấu vân tay.

“Kho bảo vệ này đã gặp được một chủ nhân tốt, mỗi lần trước khi ra đều tỉ mỉ lau chùi dọn dẹp một phen.” Giọng nói của Thư Tầm đầy mỉa mai, liếc mắt nhìn Ngô Tĩnh. Ngô Tĩnh cắn môi, cúi thấp đầu.

Tả Kinh Thương kiểm tra ghi chép sử dụng thiết bị laser trên máy tính, hỏi: “11 giờ 28 phút ngày 15 tháng 10, ai đã sử dụng thiết bị này?”

Mọi người quay ra nhìn nhau, Trần Tư Dương trả lời: “Thiết bị kia vốn rất ít khi được đem ra sử dụng, với lại bình thường phòng thí nghiệm chỉ mở cửa đến sáu giờ chiều, vào mười một giờ hẳn là không có ai ở đây mới đúng.”

Thư Tầm bước ra khỏi kho bảo vệ, đứng trước thiết bị điều khiển và cắt chém laser nhìn như cái máy in, quét chút bột phấn lên trên nút nguồn, sau khi quét xong, một dấu vân tay rõ ràng hiện ra. “Nếu mọi người đều chưa từng chạm vào thiết bị laser, vậy chủ nhân của dấu vân tay mới nhất này chính là người đã sử dụng nó ngày 15. Thế nên, phiên hai vị có chìa khóa phòng thí nghiệm là cô Ngô Tĩnh và tiến sĩ Trần để lại mẫu dấu vân tay, chúng tôi sẽ về làm phép đối chiếu.”

Trần Tư Dương đồng ý rất nhanh gọn nhưng Ngô Tĩnh lại ngáp ngừng, ánh mắt đã hoàn toàn chết lặng.

Tả Kinh Thương cố ý hỏi: “Chúng tôi có tìm được một số bức ảnh đều là ‘kiệt tác’ của Dương Tiệp. Các vị có biết nơi ông ta thường cất đồ đạc, ví dụ như máy ảnh, đầu lọc thẻ... ở đâu không?”

Sắc mặt Ngô Tĩnh lập tức trắng bệch, môi cũng tái xanh.

Những người khác đều lắc đầu, chín người mười ý đoán rằng hoặc là ở trong két sắt hoặc là ở nhà ông ta.

Khi in dấu vân tay của mình lên thẻ, Trần Tư Dương khó hiểu hỏi: “Thiết bị laser này có liên quan tới vụ án này ư? Tôi nghe nói thầy Dương bị nổ tung ở hội trường cơ mà.”

Tả Kinh Thương giả bộ nghiêm túc thỉnh giáo Ngô Tĩnh: “Ngoại trừ chức năng cơ bản là cắt kim loại, thiết bị laser này còn có thể điêu khắc theo những kiểu mẫu tinh vi không?”

“Ừm... có thể.” Ngô Tĩnh mất hồn mất vía đáp, nói dông dài một tràng nguyên lý mà chỉ có những người trong giới chuyên nghiệp mới hiểu nổi.

“Vậy tức là...” Tả Kinh Thương lơ đãng ngắt lời miêu tả của Ngô Tĩnh, hỏi tiếp: “Việc khắc chữ lên bom với người trong giới chuyên nghiệp như các vị mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ đúng không?”

Ngô Tĩnh nhú chặt rồi lại thả lỏng chân mày, miễn cưỡng nói: “Có thể... có thể.”

Trần Tư Dương trợn mắt há mồm, hỏi vặn lại: “Chữ? Chữ gì vậy?”

Tả Kinh Thương thấy cam bẫy của mình đã thành công, bèn nhìn Ngô Tĩnh chăm chăm, cũng hỏi: “Đúng rồi, cô Ngô, chuyện trên bom bị khắc chữ, ngoại trừ mấy người tham gia phá án thì không một ai biết cả. Đến cùng là chữ gì cô còn chẳng hỏi tôi, vậy sao cô có thể chắc chắn là dùng laser khắc lên được?”

Thư Tầm nhìn Tả Kinh Thương hùng hổ uy hiếp, thâm lắng đầu, Ngô Tĩnh còn chưa đủ đẳng cấp để nói đối trước mặt anh, quả nhiên không ngoài dự đoán, trong lòng cô ta có ma quỷ, rơi vào hoảng loạn, nói chưa được vài câu đã trúng kế của anh.

23. Q.5 - Chương 22: Tế Thủy Trường Lưu*

*Thành ngữ ý nói: biết tiết kiệm khi sử dụng tiền tài, vật chất thì có thể sử dụng được lâu hơn, không bị thiếu thốn. Cũng có nghĩa khác là từ từ làm một chuyện gì đó, liên tục không bỏ dỡ, tính toán tinh vi, suy nghĩ thấu đáo.

Trời chuyển tối ngày càng sớm hơn, cho đến khi Ngô Tĩnh sự tỉnh khỏi một thoáng ngẩn ngơ thì thấy phòng thí nghiệm đã tối mò như thể bị một tấm vải đen bịt kín. Cô ta mở ngăn kéo tìm thuốc giảm đau theo thói quen nhưng sâu trong ngăn kéo vẫn trống trơn, bấy giờ cô ta mới nhớ ra lọ thuốc đã bị Thư Tầm mang đi từ sáng sớm. Mắt Ngô Tĩnh bỗng nhòa lệ, cô ta nắm chặt tay, đóng sầm ngăn kéo tạo nên một tiếng vang lớn.

Thư Tầm! Thư Tầm! Ngô Tĩnh không sao quên được cảnh tượng khi lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Thư Tầm đó là đại hội giảng viên tổ chức sau khai giảng theo thông lệ, từ xa cô ta đã nghe thấy tiếng giày cao gót vừa đầy nữ tính vừa lạnh lạnh êm tai gõ lên sàn nhà, lúc quay đầu nhìn lại thấy Thư Tầm mặc một bộ váy liền trắng tinh, từ từ bước qua người cô ta, quai đeo của chiếc túi xách màu đỏ nhạt trên vai cô lấp lánh phản xạ ánh dương, những nơi cô bước qua dường như còn vương lại hương thơm dịu dàng. Cô gái này không đẹp tới ngỡ ngàng nhưng lại sở hữu một vẻ đẹp trầm tĩnh rất riêng, khí chất thanh tao từ trong xương cốt khiến người ta không thể làm ngơ.

Sau đó nghe cô ta nói, Thư Tầm cũng tốt nghiệp từ Đại học Điều tra hình sự, hơn nữa còn là vị hôn thê của giáo sư Tả Kinh Thương.

Cô ấy lại là người phụ nữ của giáo sư Tả Kinh Thương xưa nay chẳng vương bụi trần!

Trong mắt của Ngô Tĩnh, Thư Tầm quả thực chính là người thắng của cuộc đời này.

Cô ta không khỏi âm u nghĩ nếu như Thư Tầm gặp phải Dương Tiệp vậy tình cảnh sẽ bị thảm tới mức nào đây, liệu có giống cô ta hay không, bị loại cảm thú kia quấy rối, cưỡng bức, cuối cùng không thể không nghe theo hắn. Dương Tiệp chính là một tên biến thái điên cuồng giáo hoạt, hành hạ phụ nữ để thỏa mãn thú tính của bản thân, không bao giờ làm biện pháp bảo vệ khiến cô ta bị mắc bệnh lây nhiễm qua đường tình dục rất nghiêm trọng, mấy năm qua, ngày ngày đều trải qua nỗi đau đớn tột cùng, mỗi lần tới bệnh viện khám bệnh một mình, cô ta đều phải chịu đựng ánh mắt khinh bỉ và mỉa mai của bác sĩ, uống thuốc trị bệnh như uống thực phẩm chức năng nhưng vẫn bị sinh non ba lần, khi ba mươi tuổi thì bị chẩn đoán — Không thể sinh con!

Mỗi khi nghĩ đến Dương Tiệp, Ngô Tĩnh luôn cảm thấy ngạt thở như thể cô sẽ chết ngay vào giây tiếp theo. Năm xưa khi cô vẫn còn là học trò của ông ta, luôn cảm thấy ông ta thân thiện ôn hòa, thậm chí cô còn nhiều lần ca ngợi với bạn bè mình rằng Dương Tiệp phong độ tao nhã ra sao, có trách nhiệm nghiêm túc thế nào, không chỉ giúp đỡ cô về mặt học tập mà khi cô bị cảm còn đích thân dẫn cô tới phòng y tế khám bệnh, đề xuất giúp đỡ cô thi lên tiến sĩ cũng trở thành trợ giảng của ông ta. Cho đến một ngày, ông ta lấy cớ đưa cô vào xem dụng cụ trong phòng thí nghiệm, lừa cô vào kho bảo vệ.

Cơn ác mộng bắt đầu từ đó.

Sau đó Ngô Tĩnh muốn báo cảnh sát nhưng trong lúc còn đang do dự Dương Tiệp lại cho cô ta xem mấy bức ảnh, uy hiếp rằng nếu cô ta dám nói cho người khác biết thì ông ta sẽ phát tán toàn bộ những bức ảnh chưa làm mờ mặt cho cả trường biết, còn gửi về quê cô ta, cho cha mẹ và bạn bè thân thích của cô ta nhìn thấy.

Xã hội này không rộng lượng với phụ nữ như đàn ông đặc biệt là ở chuyện quan hệ nam nữ bất chính này, đàn ông luôn an toàn trong bảo tố còn phụ nữ lại trở thành tâm điểm để mọi người sỉ nhục. Người ta nhanh chóng lãng quên đàn ông nhưng phụ nữ đi đâu cũng bị chỉ trích và cười nhạo như thể tất cả tội lỗi đều xuất phát từ hành vi không đoan chính của họ, là đáng đời.

Một người phụ nữ bị cưỡng hiếp mà cũng đáng đời sao? Nếu như có khả năng phản kháng, có khả năng cự tuyệt, làm gì có người phụ nữ nào đồng ý để một người đàn ông mà mình không yêu cưỡng bức làm nhục?

Là một cô gái sống ngoan hiền hơn hai mươi năm, Ngô Tĩnh không dám nghĩ nếu những bức ảnh kia của mình bị người ta nhìn thấy sẽ ra sao nữa, cô ta sẽ không còn mặt mũi đâu mà gặp cha mẹ, bạn bè, cuối cùng cô ta đành chọn cách im lặng. Ngoan ngoãn nghe theo nhưng lại càng bị Dương Tiệp hành hạ điên cuồng hơn.

Hành vi dơ bẩn của Dương Tiệp khiến người ta cực kỳ căm phẫn, hấn thích những thứ bệnh hoạn ghê tởm, không thể hiểu nổi tại sao hắn lại biến thái tới mức này, nhưng ở bên ngoài vẫn cứ mang hình tượng tốt bụng hiền lành, chính nhân quân tử khiến ai ai cũng hết lời khen ngợi hắn.

Ngô Tĩnh cảm thấy mình đã là người cực kỳ xúi quẩy rồi nhưng sau đó lại phát hiện được cô ta không phải cô gái duy nhất bị Dương Tiệp hãm hại, bọn họ cũng đau khổ như mình vậy nhưng không thể nói chuyện này cho ai. Những cô gái ấy hầu hết là học trò của Dương Tiệp hoặc giảng viên của học viện, vì thân phận danh tiết và những bức ảnh kia, họ cũng không dám nói một chữ với người ngoài.

Để khoe khoang bản lĩnh của mình, Dương Tiệp đã chỉnh sửa lại những bức ảnh đã chụp họ và tung lên internet, mỗi khi Ngô Tĩnh lật xem từng bức ảnh chụp mình, thấy từng bình luận với ngôn ngữ dơ bẩn và từng lời ca tụng của chủ topic Dương Tiệp trong chủ đề, cô ta đều cảm thấy mọi thứ trước mắt mờ mịt điều tàn, không chốn dung thân.

Có những người may mắn như Thư Tầm, lại có những kẻ thảm hại như cô ta.

Ba mươi sáu tuổi, không dám hẹn hò yêu đương, mấy năm vừa qua cũng không phải không gặp được người đàn ông tốt, nhưng chỉ vừa nghĩ tới thân thể tàn tạ và quá khứ kinh khủng của mình thì Ngô Tĩnh luôn chùn bước. Cô ta đã không còn ngây thơ như xưa, chẳng còn chờ mong một bạch mã hoàng tử sẽ xuất hiện, một người không thể sinh nở như cô ta, đã hoàn toàn tuyệt vọng với tương lai và hôn nhân của mình.

Kể mặt người dạn dày như Dương Tiệp thì lại ngày càng thăng quan tiến chức, được nhận khen thưởng “Nhân vật tiên tiến hàng năm”, còn sắp được thăng chức làm viện trưởng Học viện luật.

Sau khi biết chuyện này, Ngô Tĩnh chỉ thầm chua xót, không biết sẽ lại có bao nhiêu cô gái rơi vào bàn tay ác quỷ của hắn, mà những tháng ngày sống không bằng chết này của mình còn phải kéo dài bao lâu — có lẽ chờ tới khi mình già nua xấu xí, hắn sẽ thấy mình chướng mắt thôi.

Nhưng thanh xuân của một người phụ nữ liệu còn bao nhiêu năm để mà lãng phí đây?

Ngô Tĩnh cảm thấy vô cùng khủng hoảng, cô ta sợ bản thân chẳng đợi được tới khi Dương Tiệp chán mình thì đã nhảy lầu tự sát. Ngày hôm ấy, Dương Tiệp bất ngờ tới nhà trọ của Ngô Tĩnh sau đó nằm ngủ say như chết bên cạnh cô ta. Ngô Tĩnh nằm đờ ra như một tử thi, cả người sưng đau nhức nhối, một vài vết thương nhỏ còn đang rỉ máu. Cô ta ngăn người, mắt trợn trắng, trong đầu bỗng nảy ra một ý tưởng ác độc — Chỉ có giết chết Dương Tiệp thì cô ta mới có thể thoát khỏi đau thương.

Trời nhá nhem tối, Ngô Tĩnh đứng lên, loạng choạng rót cho mình một cốc nước. Cô ta biết nếu Thư Tầm đã điều tra tới phòng thí nghiệm của mình, vậy rất nhiều chuyện không thể giấu nổi nữa. Những người trong tổ chuyên án kia đều là chuyên gia điều tra hình sự, cho dù cô ta có ẩn giấu kỹ đến thế nào chăng nữa cuối cùng cũng bị bắt mà thôi. Ngô Tĩnh nghĩ, nếu như có thể làm lại cuộc đời thì tốt biết bao, cô ta cũng muốn có một tình yêu bình yên ấm áp, cũng muốn có một cuộc sống vội vã với lo toan cơm áo gạo tiền, nếu như chưa từng gặp Dương Tiệp thì tốt biết bao...

Cô ta lấy điện thoại di động ra, nhấn một tổ hợp số không có trong danh bạ, gọi đi.

“Là tôi. Cô đừng nói gì cả, hãy nghe tôi nói. Hôm nay cô Thư đã tới phòng thí nghiệm của tôi, tôi đã trở thành người tình nghi. Tôi ổn lắm vì rốt cuộc hắn cũng chết rồi! Tâm nguyện của tôi đã hoàn thành, từ

hình cũng được, ngồi tù cũng không sao, dù gì cũng tốt hơn cuộc sống trước kia. Tôi sẽ không liên lạc với cô nữa, cô cũng cứ vờ như không quen biết tôi. Tôi cúp máy đây, tạm biệt.”

Ngô Tĩnh kết thúc cuộc trò chuyện, rửa sạch cốc theo thói quen, dọn dẹp một hồi rồi rời khỏi phòng thí nghiệm.

Sau khi khen ngợi Thư Tầm, giáo sư Lương Tử Mi trao đổi vài câu với Tả Kinh Thương rồi về nhà. Thư Tầm ngồi tại chỗ nghe nhạc một hồi, thấy từ khi Tả Kinh Thương ngồi trước máy vi tính xem những bức ảnh mà Dương Tiệp chụp, ánh mắt cứ thế dán chặt vào màn hình. Anh đang lợi dụng chức vụ để ngắm cho thích mắt đây à?

Đàn ông đúng là luôn hứng thú với mấy thể loại thể này.

Nhưng nếu xét đến khả năng nhận định, Tả Kinh Thương quả là khiến người khác phải nhìn với con mắt khác xưa. Thư Tầm chỉ xem mười mấy bức đã đỏ mặt ngượng ngùng, còn anh đã xem chừng trăm bức mà khuôn mặt vẫn lạnh tanh, chẳng hề có chút phản ứng nào, trong khi tay phải di chuyển chuột thì ngón trở gõ nhịp lên mặt bàn, rõ ràng là đang suy tư.

“Ngô Tĩnh có liên quan trực tiếp tới vụ đánh bom, xét thấy cô ta không tham gia bố trí hội trường, em cho là cô ta có đồng bọn. Cô ta nhấn mạnh rằng chỉ có Dương Tiệp biết mật mã kho bảo vệ, là đang nói dối.” Thư Tầm nói với Tả Kinh Thương mạch suy nghĩ của mình: “Cô ta và Dương Tiệp đã có mối quan hệ nam nữ kéo dài ít nhất bảy năm, ngoại trừ sự cưỡng ép, chắc rằng Dương Tiệp cũng có vài phần tín nhiệm với cô ta. Trong kho bảo vệ có những loại máy móc, đồ dùng gì hử là Dương Tiệp chẳng thêm chú ý vì nơi đó đã bị hử biến thành “hậu cung” của mình. Ngày mai chúng ta nhờ người mở khóa kho bảo vệ, xem bên trong đã được quét dọn hay chưa thì sẽ rõ Ngô Tĩnh biết hay không biết mật mã ngay thôi.” Sáng sớm ngày hôm nay, cô cố ý nói to rằng muốn mời thợ đến mở khóa chính là cho kẻ tình nghi một cơ hội để dọn dẹp kho bảo vệ.

Cuối cùng Tả Kinh Thương cũng thoát chương trình xem ảnh, đưa chân trái gác lên gối phải. “Nếu hung thủ muốn khắc mấy chữ về “Nữ thần báo thù” lên bom thì chỉ có thể khắc trong phòng thí nghiệm. Ở trường ta chỉ có hai phòng thí nghiệm có thiết bị laser, một là ở chỗ Dương Tiệp cũng chính là phòng thí nghiệm nơi Ngô Tĩnh làm việc, còn chìa khóa phòng thí nghiệm kia thì nằm trong tay giáo sư Lương Tử Mi. Nếu không hiểu rất rõ tính chất và trạng thái của bom thì làm gì có ai dám khắc chữ lên bom bằng laser? Hung thủ nhất thời nảy ra ý định giết người, sơ hở chổng chất nhưng vẫn cố hết sức che giấu. Nhưng may là thiết bị laser được điều khiển bằng máy vi tính, hơn nữa ghi chép sử dụng không thể xóa đi, chúng ta điều tra ghi chép của thiết bị phòng thí nghiệm vào mấy ngày trước khi xảy ra vụ đánh bom là sẽ biết Ngô Tĩnh có sử dụng hay không ngay thôi. Nếu đổi lại là Trâu Lôi Lôi thì từ hai năm trước cô ta đã chuẩn bị giết người — nhưng không phải người phụ nữ nào cũng kiên trì được như cô ta.

Trâu Lôi Lôi... Thư Tầm rơi vào trầm tư, không biết giờ cô ta còn sống hay không. Vụ án Trâu Lôi Lôi là vụ án giết người đầu tiên Thư Tầm xử lý sau khi về nước, bởi vậy cô có ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Dưới góc nhìn của cô, Trâu Lôi Lôi và Ngô Tĩnh là kiểu người giống nhau, bị một tên đàn ông tổn thương tâm hồn và cơ thể dẫn đến bước đường cùng, rồi cuộc đời đưa ra những quyết định cực đoan.

Đôi khi những người phụ nữ thông minh lại dễ dàng để bản thân rơi vào bế tắc, tại sao không tự tay vun đắp hạnh phúc của chính mình mà lại ký gửi nó vào một người đàn ông, vì hành vi của một vài tên đàn ông cặn bã mà tức giận, giằng vò bản thân, hành động cực đoan, khi họ hủy diệt tên đàn ông ấy thì cũng là lúc họ hủy diệt chính mình, tại sao phải khổ sở như vậy?

Đôi khi Thư Tầm vừa cảm thấy tiếc thay cho họ, vừa thương cảm vừa chẳng biết làm sao, chỉ hận mài sắt mà chẳng nên kim.

“Vậy thì đồng bọn của Ngô Tĩnh chính là một trong số những người bố trí hội trường ngày hôm đó.” Thư Tầm nói, “Em không biết thứ bom ấy trông như thế nào, nhưng một người muốn ôm nó tới gần rồi đặt nó vào trong bọc giăng cũng không khó, như vậy xem ra ai cũng có hiềm nghi.”

“Không, nếu đủ may mắn thì trên xác bom vẫn còn lưu lại dấu vân tay của người kia, vì khi bố trí hội trường mà đeo găng tay thì nhìn rất kỳ cục nên đồng bọn của Ngô Tĩnh chỉ có thể tự tay giấu nó vào trong bọc

giảng thôi.”

“Sẽ là người nào đây...” Thư Tầm lẩm bẩm nói.

“Có lẽ là cô ta.” Tả Kinh Thương mở một bức ảnh ra, trên ảnh xuất hiện hai người phụ nữ cùng lúc, một người là Ngô Tĩnh, người còn lại không biết là cô gái đáng thương nào đây. “Có tổng cộng hai mươi bức ảnh xuất hiện hai người phụ nữ cùng lúc, bức nào cũng có Ngô Tĩnh, thông qua đặc điểm thân thể thì nhận thấy được người phụ nữ còn lại trong hai mươi bức là một. Cô ta gầy hơn Ngô Tĩnh, đáng người khá đẹp.”

“Đáng người khá đẹp? Giáo sư Tả quan sát cẩn thận quá đấy.” Thư Tầm mỉa mai nói.

Tả Kinh Thương ôm trán, nhắm mắt một thoáng, giải thích: “Ý anh là, so với Ngô Tĩnh thì đáng người của cô gái này... Á Á?”

Thư Tầm chẳng buồn trả lời mà bước thẳng ra ngoài cửa.

Rõ ràng chính cô là người gọi anh đến đây xem ảnh, bây giờ lại đột nhiên nổi máu ghen. Trái tim phụ nữ quả là kim nơi đáy biển, Tả Kinh Thương bày tỏ anh vẫn chưa thể hiểu hết về cô gái tên Thư Tầm này.

Bước đi chậm chậm trên con đường nhỏ của trường, hai hàng đèn đường chiếu lên những chiếc lá ngô đồng rơi trên đất từng chùm sáng vàng ảm áp. Đặt chân trên thảm lá tạo nên những tiếng sột soạt, gió nhẹ thổi tới, mát mẻ dễ chịu. Thư Tầm và Tả Kinh Thương một trước một sau bước đi, nhìn các học sinh đi trước mặt hoặc là túm năm tụm ba, hoặc là cô đơn lẻ bóng đang trên đường về phòng hoặc ký túc xá.

Có vài đôi tình nhân nắm tay nhau, vành tai tóc mai kề sát, không biết sau khi bước ra ngoài xã hội chúng còn có thể yêu một cách đơn thuần như vậy nữa hay không.

Thư Tầm nghĩ nếu trước đây cô không giận dỗi đi du học mà quay về Vụ Kiều, ngoan ngoãn tìm một công việc bình thường, chấp nhận đi xem mắt theo sự sắp xếp của người nhà vậy thì có còn cơ hội nối lại duyên cũ với Tả Kinh Thương hay không. Cô quay đầu lại, liếc mắt nhìn Tả Kinh Thương, thấy vậy anh bèn đi nhanh vài bước sống vai cùng cô.

Thời đại học anh đối xử với cô rất ân cần. Nhờ sự chăm sóc của anh mà cô chưa bao giờ gặp phải chuyện gì khó khăn trừ chuyện của em trai, chứ đừng nói là giống Ngô Tĩnh, gặp phải tên cầm thú như Dương Tiệp. Nhưng cho dù có gặp đi chăng nữa, Thư Tầm chắc chắn không im lặng. Tuy cô là người ít nói nhưng khi có chuyện thì tính cách luôn cực kỳ mạnh mẽ, sẽ không chọn cách đối mặt bằng sự yếu mềm.

Tả Kinh Thương nắm chặt tay cô, chẳng thềm để ý đến mọi người xung quanh.

“Có phải anh đang rất hối hận vì không nhận vụ án này, suýt nữa thì bỏ qua những bức ảnh kia đúng không?” Thư Tầm vờ giận dỗi chất vấn anh.

“Vậy anh nên cảm ơn em vì đã cho anh được xem ảnh thỏa thích?” Tả Kinh Thương hỏi ngược lại, nhướn khóe môi cười khê một hồi, “Nhưng anh không cảm thấy bọn họ có thứ gì đáng xem hơn em.”

Thư Tầm ngẩng đầu nhìn những cành cây trơ trụi, lá cây khô đều đã rơi xuống đất, mùa xuân sang năm lại nảy chồi non. “Với anh mà nói thì em đã là “Người xưa” rồi, không còn mới mẻ nữa. Đàn ông đều thích theo đuổi những thứ tươi mới, không phải sao?”

“Nhưng anh luôn cảm thấy ngắm bao nhiêu cũng không đủ, vậy phải làm thế nào?”

“Núi này cao còn có núi khác cao hơn, sẽ có một ngày anh vượt qua ngọn núi này, tìm thấy niềm vui mới.”

“Đã ba bốn năm mà còn chưa vượt qua tòa núi băng này, núi non khác à, để lại cho người đời chinh phục thì hơn.”

“Hóa ra em là một tòa núi băng, đề cao em quá rồi.” Khi nói chuyện với người khác Thư Tầm luôn lạnh nhạt vô cảm, nhưng đối với Tả Kinh Thương vẫn xem như thân mật.

Tả Kinh Thương lắc đầu, chẳng nói đúng cũng chẳng nói sai, chỉ giải thích: “Thông thường núi băng chỉ nổi một phần chín, tám phần chín còn lại đều nằm dưới mặt biển. Anh là người nắm giữ tám phần chín kia của em.”

Có một nữ sinh đeo tai nghe bước qua người họ, miệng khê ngâm nga một bài hát cũ của Vương Phi (một nữ ca sĩ rất nổi tiếng của Trung Quốc), trên con đường nhỏ u tĩnh dường như càng phù hợp với không khí trong trẻo nơi đây.

Đôi khi đôi khi

Em tin rằng tất cả đều sẽ kết thúc

Gặp mặt hay chia xa đều là ngẫu nhiên

Không có thứ gì tồn tại mãi mãi

Nhưng đôi khi em

Nguyện lựa chọn níu giữ không buông

Chờ tới khi hiểu rõ mọi thứ trên đường đời

Có lẽ anh sẽ ở bên em “Tế thủy trường lưu”.

Thư Tầm đến bên anh, tựa đầu lên vai anh, hiếm thấy cô dịu dàng như lúc này: “Đến khi em bốn mươi, năm mươi tuổi, anh vẫn còn muốn nắm tay em đi trên đường ư?”

Nghe xong câu ấy, Tả Kinh Thương nắm tay cô chặt hơn, “Đến khi em tám mươi tuổi, mặt đã nhiều nếp nhăn tới mức đỏ mặt cũng không ai nhận ra, anh sẽ chống gậy nắm tay em, dẫn em về nhà.”

Trái tim Thư Tầm mềm thành nước, nghĩ kỹ lời anh nói rồi bất chợt nở nụ cười, đập anh một cái: “Nói như thế em sẽ trở thành một bà cụ ngọc tìm không ra đường về ấy.”

“Thư Tầm.” Tả Kinh Thương nghiêm túc nói, “Anh ở đâu, ở đó sẽ có nhà của em. Anh vẫn luôn đợi em trở về.”

“Bây giờ chẳng phải em...đã về rồi sao.” Thư Tầm nhỏ giọng nói.

Một người đàn ông yêu bạn, sẽ luôn đứng ở nơi bạn quen thuộc nhất để chờ bạn về, cho dù bạn có rời đi bao xa, bao lâu, bạn luôn biết anh ấy vẫn ở đó, không rời không bỏ, sinh tử bên nhau. Như nhà thơ Cổ Thành từng viết — Em nắm tay anh/ anh vẫn luôn ở đó.

Vì ngày hôm nay phải tới phòng thí nghiệm để xác nhận xem Ngô Tĩnh có biết mật mã kho bảo vệ hay không, Thư Tầm thức dậy từ rất sớm. Ánh mặt trời xuyên qua khe rèm cửa sổ, chiếu lên chăn, máy lọc khí còn đang hoạt động nên khi tỉnh lại cô cảm thấy tinh thần rất thoải mái.

Bên cạnh, Tả Kinh Thương – “tú sắc khả san” (sắc đẹp thay cơm, ngụ ý người kia rất đẹp) vẫn còn chưa tỉnh, làn da như được bôi lên một lớp mật, cơ bắp cân đối, bên dưới cơ ngực còn mờ mờ hiện lên sáu múi cơ bụng, thành quả của việc rèn luyện thường xuyên.

Chuyện tối hôm qua đương nhiên khỏi nói, Thư Tầm chợt cảm thấy thứ mà Tả Kinh Thương gọi là một phần chín trong “nguyên tắc núi băng” kỳ thực chỉ là đáng về của cô khi ăn mặc chỉnh tề trước mặt người khác mà thôi. Giường rất rộng nhưng sau khi Thư Tầm mệt mỏi anh luôn nằm sát bên cạnh, ôm eo cô như thể khi ngủ cô cũng sẽ chạy trốn.

Thư Tầm nằm nhoài trên gối đếm số lông mi của Tả Kinh Thương một hồi, đếm mãi cũng không xong, cô liền nhẹ nhàng đặt lên môi anh một nụ hôn chào buổi sáng.

Làm xong bữa sáng nữa là ổn.

Thư Tầm vừa định đứng dậy thì Tả Kinh Thương chợt nắm chặt cổ tay cô, kéo cô vào lòng ôm chặt cô như ôm mèo con, cô cố gắng giãy dụa, anh bèn cẩn nhẹ lên tai cô. Sự thân thiết và ngọt ngào của anh chỉ biểu lộ với cô, người khác muốn thấy cũng thấy không được. Thư Tầm vui đầu trong ngực anh, thấy anh lại ngủ thiếp đi mới lườn ra khỏi chăn như cá chạch rồi hừ một tiếng, thầm nghĩ xét về khía cạnh khôi phục thể lực thì phụ nữ vẫn cứ mạnh hơn.

Cô xem thời khóa biểu thấy sáng nay Tả Kinh Thương không có tiết dạy. Bởi thế khi làm bữa sáng cũng thông thả hơn nhiều.

Nhất thời tâm huyết dâng trào, cô bèn chụp mấy bức ảnh về bữa sáng đăng lên weibo phải bụi đã lâu, chưa được vài phút, một nick tên “Hồ tiêu tiểu thư” đã bình luận một đoạn phân tích đầu ra đó: “Khung cảnh của bức hình không giống nhà trọ cho thuê, bát đĩa không phải phong cách chị yêu thích; sữa bò không phải nhãn hiệu chị thường uống; xa xa còn lơ mờ thấy được dao cạo râu điện tử. Chị gái, chị không ở nhà mình mà chạy tới chỗ anh rể đúng không? Chị hư quá đi mất.”

Thư Tầm cầm điện thoại di động, im lặng hồi lâu, có tật giật mình xóa bức ảnh trên weibo đi.

— Em ngày càng giống một người vợ đảm đang, anh không quỳ xuống cầu hôn em ngay lập tức thì thật có lỗi với bàn thức ăn ngon này.” Giọng nói của Tả Kinh Thương vang lên từ phía sau, Thư Tầm quay đầu lại, thấy anh đã thức giấc, mặc quần kẻ xộc xệch, nửa người phía trên “tú sắc khả san” vẫn để trần. Anh ôm cô từ phía sau, nâng cằm vừa vịn đặt lên đỉnh đầu cô.

Cô đẩy anh đi rửa mặt, định giải quyết nhanh bữa sáng rồi ra khỏi nhà. Sau khi thay quần áo, Tả Kinh Thương mặc âu phục chỉnh tề, khác hẳn với hình ảnh tùy tính biếng nhác lúc vừa thức giấc, trở lại với tác phong nghiêm túc cẩn thận, “Nếu không vội thì để anh đưa em đi.”

“Sáng nay anh không có tiết dạy mà.” Thư Tầm đứng ở cửa ra vào, tốt bụng nhắc nhở anh.

“Anh sẽ không để em phải chen tàu điện ngầm đâu.” Tả Kinh Thương không nói nhiều, kéo cô ngồi xuống ghế sofa, bật chương trình tin tức buổi sáng trên tivi, đặt điều khiển vào tay cô rồi mới ngồi xuống bàn ăn.

Thư Tầm nhớ lại thời đại học cô từng xem một bộ phim nhật tên là “Thần thám Galileo” (một series phim trinh thám của đài truyền hình Fuji Nhật Bản, cải biên từ tiểu thuyết “Galileo” của nhà văn Higashino Keigo) lúc nam chính Yukawa Manabu ăn cơm ở căn tin cũng luôn ngồi nghiêm chỉnh, chu đáo cẩn thận, vừa đẹp trai vừa tao nhã, Tả Kinh Thương khi ăn rất giống anh ta.

Tránh giờ cao điểm đi làm, Thư Tầm tới trường một cách thuận lợi. Giáo sư Vưu Nghĩa căn cứ vào luận văn của Dương Tiệp dựng lại được hình dạng của quả bom, đó là một khối hình bầu dục giống một viên thuốc con nhộng cỡ lớn, dài chừng hai mươi lăm centimet, từ xa nhìn lại trông như một chiếc túi bóng dài đựng ba quả bóng tennis cùng lúc.

Thứ này dễ phát hiện như vậy, muốn lấy nó ra đặt vào bọc đáy bọc giảng cũng có chút khó khăn.

Tư Mã Tuyết liên hệ với một người thợ phá khóa, sau đó Thư Tầm, Tả Kinh Thương và cô bé cùng tới phòng thí nghiệm của Dương Tiệp.

Ngô Tĩnh, Trần Tư Dương và mấy giảng viên, học viên của Dương Tiệp đều tới, khi thấy Tả Kinh Thương, rõ ràng sắc mặt của Ngô Tĩnh tối sầm lại, rất giống những kẻ phạm tội khi nhìn thấy ông Mori Kogoro trong truyện “Thám tử lừng danh Conan”, luôn có một thoáng chột dạ và hoảng hốt như vậy. Thợ phá khóa phải sử dụng rất nhiều loại công cụ, mất nhiều thời gian và công sức mới phá được khóa của kho bảo vệ, trong tiếng còi báo động chói tai vang lên, cuối cùng cửa cũng được đẩy ra.

Tả Kinh Thương đi vào nhìn lướt qua vài lượt, dường như đã sáng tỏ mọi chuyện. Thư Tầm dùng chổi lông mềm tán thứ bột phấn để phát hiện dấu vân tay còn lưu lại lên trên tay nắm cửa, khóa kết sắt, tay cầm của tủ kính, phát hiện trên những thứ đó đã hoàn toàn sạch bong, không có dù chỉ một dấu vân tay — đúng như cô dự đoán, đã có người đi vào lau chùi dọn dẹp, có lẽ là cất những công cụ ngày thường Dương Tiệp vẫn dùng vào trong một kết sắt nào đó, còn cẩn thận lau sạch dấu vân tay.

“Kho bảo vệ này đã gặp được một chủ nhân tốt, mỗi lần trước khi ra đều tỉ mỉ lau chùi dọn dẹp một phen.” Giọng nói của Thư Tầm đầy mỉa mai, liếc mắt nhìn Ngô Tĩnh. Ngô Tĩnh cắn môi, cúi thấp đầu.

Tả Kinh Thương kiểm tra ghi chép sử dụng thiết bị laser trên máy tính, hỏi: “11 giờ 28 phút ngày 15 tháng 10, ai đã sử dụng thiết bị này?”

Mọi người quay ra nhìn nhau, Trần Tư Dương trả lời: “Thiết bị kia vốn rất ít khi được đem ra sử dụng, với lại bình thường phòng thí nghiệm chỉ mở cửa đến sáu giờ chiều, vào mười một giờ hẳn là không có ai ở đây

mới đúng.”

Thư Tầm bước ra khỏi kho bảo vệ, đứng trước thiết bị điều khiển và cắt chém laser nhìn như cái máy in, quét chút bột phấn lên trên nút nguồn, sau khi quét xong, một dấu vân tay rõ ràng hiện ra. “Nếu mọi người đều chưa từng chạm vào thiết bị laser, vậy chủ nhân của dấu vân tay mới nhất này chính là người đã sử dụng nó ngày 15. Thế nên, phiên hai vị có chìa khóa phòng thí nghiệm là cô Ngô Tĩnh và tiến sĩ Trần để lại mẫu dấu vân tay, chúng tôi sẽ về làm phép đối chiếu.”

Trần Tư Dương đồng ý rất nhanh gọn nhưng Ngô Tĩnh lại ngập ngừng, ánh mắt đã hoàn toàn chết lặng.

Tả Kinh Thương cố ý hỏi: “Chúng tôi có tìm được một số bức ảnh đều là ‘kiệt tác’ của Dương Tiệp. Các vị có biết nơi ông ta thường cất đồ đạc, ví dụ như máy ảnh, đầu lọc thể... ở đâu không?”

Sắc mặt Ngô Tĩnh lập tức trắng bệch, môi cũng tái xanh.

Những người khác đều lắc đầu, chín người mười ý đoán rằng hoặc là ở trong két sắt hoặc là ở nhà ông ta.

Khi in dấu vân tay của mình lên thẻ, Trần Tư Dương khó hiểu hỏi: “Thiết bị laser này có liên quan tới vụ án này ư? Tôi nghe nói thầy Dương bị nổ tung ở hội trường cơ mà.”

Tả Kinh Thương giả bộ nghiêm túc thỉnh giáo Ngô Tĩnh: “Ngoại trừ chức năng cơ bản là cắt kim loại, thiết bị laser này còn có thể điêu khắc theo những kiểu mẫu tinh vi không?”

“Ừm... có thể.” Ngô Tĩnh mất hồn mất vía đáp, nói dông dài một tràng nguyên lý mà chỉ có những người trong giới chuyên nghiệp mới hiểu nổi.

“Vậy tức là...” Tả Kinh Thương lơ đãng ngắt lời miêu tả của Ngô Tĩnh, hỏi tiếp: “Việc khắc chữ lên bom với người trong giới chuyên nghiệp như các vị mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ đúng không?”

Ngô Tĩnh nhú chặt rồi lại thả lỏng chân mày, miễn cưỡng nói: “Có thể... có thể.”

Trần Tư Dương trợn mắt há mồm, hỏi vặn lại: “Chữ? Chữ gì vậy?”

Tả Kinh Thương thấy cạm bẫy của mình đã thành công, bèn nhìn Ngô Tĩnh chằm chằm, cũng hỏi: “Đúng rồi, cô Ngô, chuyện trên bom bị khắc chữ, ngoại trừ mấy người tham gia phá án thì không một ai biết cả. Đến cùng là chữ gì cô còn chẳng hỏi tôi, vậy sao cô có thể chắc chắn là dùng laser khắc lên được?”

Thư Tầm nhìn Tả Kinh Thương hùng hổ uy hiếp, thầm lắc đầu, Ngô Tĩnh còn chưa đủ đẳng cấp để nói đối trước mặt anh, quả nhiên không ngoài dự đoán, trong lòng cô ta có ma quỷ, rơi vào hoảng loạn, nói chưa được vài câu đã trúng kế của anh.

24. Q.6 - Chương 23: Pháp Luật Và Tình Người

Ngô Tĩnh lẳng lặng đi theo mấy người Thư Tầm đến văn phòng của tổ chuyên án, cũng chẳng biện minh gì nhiều mà thành thật khai báo quá trình và động cơ phạm tội của mình.

“Hắn là một kẻ biến thái. Nếu hắn không chết, tôi sẽ mãi mãi phải sống dưới sự khống chế của hắn. Trước mặt mọi người hắn luôn mang dáng vẻ tươi cười, thân thiết ôn hòa, tôi đi tố cáo hắn thì sẽ có bao nhiêu người chịu tin tôi đây? Họ chỉ có thể mắng tôi không đoan chính!” Ngô Tĩnh vừa khóc vừa nói: “Các vị đoán không sai, tôi biết mật mã kho bảo vệ, còn biết hắn cất bản mẫu trong két sắt nào. Bởi vì...bởi vì có cân nhắc tới yếu tố an toàn nên bản mẫu chúng tôi chế tạo có sự khác biệt nhất định với loại bom cháy mà phần tử tội phạm thường sử dụng nhưng nguyên lý vẫn giống nhau, nổ trong khoảng cách gần có thể đưa người ta vào chỗ chết.”

“Là cô trộm bản mẫu mang ra ngoài?” Thư Tầm hỏi, Tư Mã Tuyết ngồi bên phụ trách ghi chép, bàn phím máy vi tính bị cô bé gõ lên kêu lạch cạch lạch cạch.

“Không thể gọi là trộm được.” Về mặt Ngô Tĩnh thê lương, nhấn mạnh nói: “Dương Tiệp sẽ chẳng quan tâm bản mẫu có mất hay không, hắn chỉ tập trung tinh lực vào hai chuyện, một là lừa bốn phụ nữ bằng những thủ đoạn dè dặt, hai là cố gắng thăng chức ở trường. Nói thật toàn bộ bản mẫu này đều là do tôi và Trần Tư Dương chế tạo, hắn chỉ đưa ra một vài ý kiến cải tạo trên lý thuyết mà thôi. Khi làm bản mẫu, tôi còn chưa muốn dùng nó để giết chết Dương Tiệp, lúc tôi muốn giết hắn thì đã nghĩ tới rất nhiều phương pháp nhưng tôi là phụ nữ, phản kháng hắn cũng không nổi thì giết hắn thế nào được? Bản mẫu này là do tôi tham gia chế tạo, giống như con của tôi, vạn bất đắc dĩ tôi mới dùng nó để giết người...”

Ngô Tĩnh nói, che mặt như thể vô cùng áy náy với bản mẫu mà mình chế tạo nên.

Đối với Ngô Tĩnh, Lương Tử Mi luôn có phần thông cảm và khoan dung của bậc trưởng bối, ông chậm rãi hỏi: “Cho nên cô mới khắc tên nữ thần báo thù cũng coi hành vi giết người của mình trở thành chính nghĩa?”

Ngô Tĩnh lau nước mắt, gật gật đầu, vì không giỏi ăn nói, bấy giờ tâm tình lại kích động nên cô ta nói rất đứt quãng nhưng đầy sự kháng cự và bất đắc dĩ: “Tôi biết giết người là phạm tội, là sai trái nhưng thời điểm bản thân tôi cuối cùng phải lựa chọn con đường này, tôi mới nhận ra có một vài kẻ quả thực đáng chết, chỉ khi hắn chết đi thì những người còn lại mới được giải thoát và sống sót. Giáo sư Lương, tôi tin rằng ngài đã thấy những bức ảnh kia rồi, tôi không còn mặt mũi để biện minh gì cả nhưng xin các vị hãy tin một điều là mỗi người chúng tôi tuy bị Dương Tiệp uy hiếp nhưng từ đáy lòng đều không muốn bị hắn vấy bẩn.”

Sắc mặt Lương Tử Mi hơi thay đổi, cũng gật đầu, “Vì một vài tin đồn mà trước đây tôi cũng đã hiểu sai về cô, bây giờ tôi xin nhận lỗi với cô.”

“Giáo sư Lương! Ngài đừng nói vậy, hiện tại tôi đã là kẻ mang tội giết người.” Ngô Tĩnh vô cùng xấu hổ, xua tay liên tục, “Mấy năm nay, Dương Tiệp đã hãm hại không dưới hai mươi cô gái, mỗi người đều bị Dương Tiệp chụp ảnh để uy hiếp. Hắn còn có những thú vui ghê tởm hơn như sưu tầm những vật trên thân thể phụ nữ còn hay khoe khoang lên internet, tôi đều biết cả! Đáng tiếc tôi không biết hắn giấu những thứ đó ở đâu, trong số những cô gái đáng thương ấy có vài người tôi không biết là ai, có vài người thì tôi không tiện tiết lộ tên, bọn họ đều đang sống không bằng chết, có người còn muốn tự sát, tôi cũng từng muốn làm vậy.”

Dựa theo những lời này thì Dương Tiệp đúng là một vũng bùn, ai không cẩn thận dẫm phải sẽ bị hắn từ từ kéo vào vực sâu của nhục nhã đau khổ.

Vào những lúc như thế này chỉ có Tả Kinh Thương là vẫn còn lý trí tới mức tàn nhẫn. “Những người khác cô không tiện tiết lộ ra ngoài cũng không sao. Nhưng xin cô khai báo đồng bọn của cô là ai?”

Ngô Tĩnh ngừng khóc, bình tĩnh nói: “Tôi không có đồng bọn.”

Thư Tầm lấy ra bản danh sách người bố trí hội trường, chỉ rõ: “Trước khi vụ án xảy ra, cô chưa từng tới hội trường lớn.”

Ngô Tĩnh nở nụ cười thê lương, “Bản danh sách trong tay các vị chỉ bao gồm những người tham gia bố trí hội trường, còn những người khác thì sao? Các thầy cô giáo, học viên đi ngang qua ai cũng có thể đi vào xem xét một chút, là trợ giảng của Dương Tiệp, tôi tới hội trường lớn cũng là chuyện hợp lý. Tôi nói thật tôi đã tới hội trường lớn, còn giấu bản mẫu bom vào trong bọc giảng. Tôi không có đồng bọn.”

Lương Tử Mi liếc nhìn Vưu Nghĩa, hai người ngăm trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó Vưu Nghĩa hỏi: “Cô đặt bản mẫu vào vị trí nào của bọc giảng?”

“Dưới đáy bọc giảng.”

“Phạm vi dưới đáy bọc giảng quá lớn, cụ thể là chỗ nào của đáy bọc giảng? Sát bên trong hay gần bên ngoài? Bên phải hay bên trái?”

Ngô Tĩnh lấy ra một chiếc điều khiển từ xa đặt lên bàn, tự tin đáp: “Cho dù đặt ở vị trí nào đi chăng nữa chỉ cần bấm nút thì lúc nó nổ tung Dương Tiệp cũng không thể sống sót. Cho nên tôi đặt bừa quả bom vào một chỗ nào đó, lúc đó tôi rất hưng phấn nhưng cũng hơi sợ sệt nên tôi đã quên mình đặt nó ở vị trí cụ thể nào rồi. Việc nó nổ ở vị trí nào quan trọng lắm sao?”

Tả Kinh Thương xem báo cáo khám nghiệm dấu vết và báo cáo phân tích bom, nói: “Có lẽ cô đã từng tới hội trường nhưng chưa từng tiếp cận bức giảng cho nên đồng bọn của cô là ai?”

“Tôi không có đồng bọn.” Ngô Tĩnh vẫn khẳng định một mực.

Thư Tầm có thể thấy được Ngô Tĩnh đã mất hết ý chí sống sót, muốn gánh tất cả trách nhiệm về mình. Từ ngôn ngữ của cô ta có thể thấy được sự đồng cảm của cô ta đối với những người chung cảnh ngộ, rõ ràng là người tính tình lương thiện, xuất phát từ tâm lý bảo vệ, dù biết chống lại cơ quan chức năng sẽ bị xử lý nghiêm nhưng vẫn không nở khai ra đồng bọn. Bị cảm xúc ảnh hưởng, Thư Tầm mềm lòng trong thoáng chốc, những người phụ nữ này đều bị Dương Tiệp dồn ép tới bức đường cùng, họ đều là người bị hại.

Nhưng Tả Kinh Thương thì không như vậy, anh là một người lạnh lùng cuồng công việc, cho dù anh biết Thư Phóng là em trai của Thư Tầm thì vẫn muốn vạch trần sự thật. Anh đặt một bản vẽ cấu tạo bức giảng trước mắt Ngô Tĩnh, chỉ vào bản vẽ nói: “Trên đài chủ tịch có trái thảm đỏ, dưới đây bức giảng trống rỗng, nếu đột nhiên xuất hiện một đồ vật sẫm màu thì nhân viên kiểm tra đường dây micro trước khi buổi lễ bắt đầu nhất định sẽ phát hiện ra. Báo cáo phân tích của giáo sư Vương Nghĩa đã nêu rõ, quả bom kia bị đặt trong một cái ngăn kéo không gây chú ý ở giữa bức giảng. Erynnyes, nhóm nữ thần báo thù — Thế nào, đồng bọn của cô còn chưa nói cho cô biết là hắn đặt quả bom trong ngăn kéo sao?”

Thư Tầm cảm thấy khi Tả Kinh Thương thẩm vấn nghi phạm thì luôn ẩn giấu dao găm, chốc chốc lại đâm một nhát khiến đối thủ không thể tiếp chiêu. Với Ngô Tĩnh mà nói, phải đối mặt với Tả Kinh Thương là điều quá mức tàn nhẫn, anh tựa như một chiếc cối xay, từ từ nghiền nát sự kiên trì và những lời nói dối của Ngô Tĩnh.

Lúc này Ngô Tĩnh chỉ cười nhạt: “Tôi sẽ không nói đâu.”

Ánh mắt Tả Kinh Thương rất nghiêm khắc nhưng Ngô Tĩnh lại mạnh dạn ngẩng đầu nhìn anh, “Giáo sư Tả, tôi không hiểu nổi, phải chăng trong mắt anh tất cả vụ án đều chỉ có pháp luật không có tình người? Dương Tiệp là một kẻ đáng chết, tôi cũng thừa nhận tôi đã giết hắn, các vị có lời khai của tôi, dấu vân tay của tôi trên thiết bị laser, ghi chép trên máy vi tính, hơn nữa tôi còn biết mật mã kho bảo vệ và hiểu rõ nguyên lý quả bom, như vậy chẳng phải đã là một chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh rồi sao, không lẽ còn chưa đủ để các vị kết án? Các vị có một tuần để điều tra vụ án này, bây giờ còn chưa tới ba ngày mà hung thủ là tôi đã sa lưới, báo cáo lên cấp trên các vị chắc chắn sẽ được khen ngợi, còn có thể giải sạch tội trạng cho Dương Tiệp. Tại sao các vị cứ bám dính lấy cái lý lẽ đồng bọn của tôi gì gì đó? Chẳng lẽ các vị muốn thấy có thêm nhiều gia đình tan vỡ, thêm nhiều người thân của người bị bắt phải chịu đau khổ hay sao?”

Không thể phủ nhận, mấy câu này của một người không giỏi ăn nói như Ngô Tĩnh lại khiến tất cả mọi người rơi vào sự im lặng lạ lùng. Trong đầu Thư Tầm hiện ra cảnh tượng mẹ cô kêu khóc, cha cô chán nản khi em trai bị cảnh sát bắt đi, sau đó bạn bè người thân biết chuyện về gia đình cô đều tránh nhắc tới em trai. Thế nhưng chung quy em trai cô đã giết người, cô không thể cứu vãn được nữa nhưng đồng bọn của Ngô Tĩnh — có lẽ cũng giống như Ngô Tĩnh, bị Dương Tiệp đối xử như súc vật, phải chăng Dương Tiệp chết rồi thì có thể làm lại cuộc đời?

Về mặt của Lương Tử Mi và Vương Nghĩa đều hiện rõ “Cô không nói chúng tôi cũng điều tra được thôi”, Thư Tầm nhìn Tả Kinh Thương, khi ấy ánh mắt anh dừng tại một điểm, không biết đang suy nghĩ điều gì. Cô hít sâu một hơi, thở dài.

Chợt thấy Tả Kinh Thương háng giọng, đúng lúc Thư Tầm cho rằng anh đang định phát biểu lý luận của mình về việc không thể vì tình riêng mà làm trái pháp luật khiến Ngô Tĩnh hết đường chối cãi thì anh lại lạnh lùng nói: “Đừng lãng sang chuyện khác, nói ra tên đồng bọn của cô đi.”

Hóa ra mấy lời Ngô Tĩnh vừa nói, anh vốn chẳng thèm nghe!

Bây giờ lại đến lượt Ngô Tĩnh im lặng.

“Thông báo cho những người có trong danh sách bố trí hội trường tới giảng đường 201, khu A ngay lập tức.” Thư Tầm nhỏ giọng nói với Tư Mã Tuyết.

Lương Tử Mi nói với Ngô Tĩnh: “Hiện tại cô có thể giữ im lặng, trước tiên chúng tôi sẽ đưa cô tới Cục cảnh sát. Chuyện riêng mà cô gặp phải, tôi bày tỏ sự cảm thông sâu sắc cho nên hi vọng tại Cục cảnh sát cô có

thể thành khẩn nhận tội để được pháp luật khoan hồng.”

Vưu Nghĩa than một tiếng, cũng nói: “Mong cô điều chỉnh lại tâm lý, đừng làm ra hành động gì dại dột. Ngẫm kỹ lại chuyện này, nếu vào lần đầu tiên Dương Tiệp cưỡng bức cô, cô có thể dừng cảm báo cảnh sát tố cáo hắn, mọi chuyện sẽ tốt hơn hiện tại rất nhiều.”

“Cảm ơn giáo sư Lương, giáo sư Vưu, cảm ơn các vị đã hiểu cho tôi.” Ngô Tĩnh đứng lên, bình thản chấp nhận hiện thực, “Tôi cũng hi vọng vụ án này do tôi bắt đầu, sẽ do tôi kết thúc.”

“Tuyệt đối không thể.” Tả Kinh Thương thay hai vị giáo sư trả lời, nói chắc như đinh đóng cột.

Ngô Tĩnh vừa đau khổ vừa hoảng hốt, chợt nhìn về phía Thư Tầm, trong ánh mắt có cả sự cầu xin.

Thư Tầm dời mắt đi chỗ khác, không đối mặt cùng cô ta, quay đầu nói với Ngô Tĩnh: “Chúng ta tới giảng đường 201 thôi.”

Lương Tử Mi, Vưu Nghĩa và Tả Kinh Thương dẫn Ngô Tĩnh xuống lầu, tạm thời tịch thu điện thoại di động của cô ta, chờ xe cảnh sát tới nơi thì giao cho cảnh sát. Tả Kinh Thương nhìn Thư Tầm bằng ánh mắt “Cần anh giúp không?”, Thư Tầm lắc đầu, ý nói “Một mình em có thể xử lý được.”

Tả Kinh Thương gạt đầu một cách nuông chiều, lắc lắc điện thoại di động, ám chỉ cô có thể gọi điện xin trợ giúp bất cứ lúc nào.

“Thầy Tả tuyệt quá! Nếu ở thời cổ đại thì chính là Bao Thanh Thiên thứ hai rồi.” Trên đường, Tư Mã Tuyết không khỏi ríu rít bình luận về vụ việc vừa xảy ra, “Khi cô Ngô chất vấn thầy ấy, em còn cảm thấy cô ấy nói quá hợp tình hợp lý không thể cự tuyệt. Ai ngờ trong sự công kích đầy đặc như vậy, thầy Tả vốn chẳng thêm để tâm, tiếp tục tra hỏi về đồng bọn. Em cũng thấy cô Ngô hơi đáng thương.”

“Nếu chỉ vì mấy câu của Ngô Tĩnh, Tả Kinh Thương liền mất nhắm mắt mở bỏ qua cho tên đồng bọn thì không còn giống anh ấy nữa rồi.” Khi ấy Thư Tầm cũng thấy những lời kia của Ngô Tĩnh rất tâm huyết, dường như mỗi câu đều giống như một bạt tai nhắm thẳng vào Tả Kinh Thương, nhưng ngẫm lại nếu vì đồng cảm với hung thủ mà bao che hắn, vậy có khác chi hung thủ? Giáo sư Vưu Nghĩa nói đúng, ngày xưa nếu xử lý khác đi, sự tình sẽ không tồi tệ tới mức chẳng thể cứu vãn như ngày hôm nay.

Giảng đường 201 là một căn phòng nhỏ chỉ chứa được tầm năm mươi người. Có tổng cộng mười lăm người bao gồm cả học viên, thầy cô giáo của trường tham gia bố trí hội trường, vì có danh sách nên cũng khá dễ tìm. Mấy ngày nay Tư Mã Tuyết đã nghe theo lời dặn của Thư Tầm, đi xác định lại những người có bước vào nhưng không tham gia bố trí hội trường, hôm nay cuối cùng cũng tìm ra được những người này, ngoại trừ Thư Tầm có tất cả mười người. Như vậy, những người từng xuất hiện ở hội trường trước khi vụ án bắt đầu đều từ từ tới đông đủ.

Thư Tầm nhìn quanh căn phòng thấy ba bóng dáng quen thuộc trong số mười người có đi vào nhưng không tham gia bố trí hội trường.

Một là người bị trải qua cơn khủng hoảng trong vụ nổ ngày hôm đó suýt nữa thì động thai — phụ đạo viên Đỗ Xuân Hiểu; một là phó hiệu trưởng Mao Duệ Mẫn chủ trì buổi lễ; một là giảng viên Học viện an ninh Trịnh Linh Linh, lúc tìm cô ta để hỏi về tình hình vụ án cô ta còn khen Dương Tiệp hết lời.

Ngô Tĩnh không chịu nói ra đồng bọn của mình là ai cho nên đành phải dùng tới một phương pháp đơn giản trực tiếp — trên xác bom có tìm được dấu vân tay của hung thủ, bởi vậy việc Thư Tầm cần phải làm đó là lọc ra một nhóm người từng tiếp cận bực giảng lấy mẫu vân tay của họ để đối chiếu.

Để không đánh rần động cỏ, Thư Tầm giới thiệu qua về ý định của cô khi gọi mọi người tới, nhanh chóng hỏi ra được năm người từng tiếp cận bực giảng trong số mười lăm người phụ trách bố trí hội trường, bọn họ từng di chuyển, lau chùi bực giảng, sắp xếp micro, thử âm thanh và bày hoa giả trên đó. Trong năm người này có bốn nam sinh, có người nói rằng khi họ tới hội trường thì không đem theo gì cả, đến cặp cũng không mang theo, trên cơ bản là có thể loại trừ, chỉ có duy nhất một nữ sinh phụ trách lau chùi bực giảng, nam sinh xách nước giúp cô bé, nói ngoại trừ một chiếc khăn lau thì trong tay nữ sinh này không còn đồ vật gì khác.

Trong số mười người không mời mà tới hội trường, chỉ có ba người là Thư Tầm biết là từng tiếp cận bực giảng. Phó hiệu trưởng Mao Duệ Mẫn đứng trước bực giảng một lát, chưa tới một phút đã rời đi, ông ta không có động cơ cũng không cầm vật gì kỳ cục trong tay. Đỗ Xuân Hiểu bụng rất lớn, vì lớp của cô ta có năm người là thành viên hội học sinh được cử tới bố trí hội trường, là phụ đạo viên nên cô ta tới xem một chút. Khi đó cô ta đứng trước bực giảng thử micro nhưng túi xách mang theo lại đặt ở khu điều khiển âm thanh. Trịnh Linh Linh nói khi đó đúng lúc cô ta đi qua hội trường nên tiện thể vào xem một lượt, đứng cạnh bực giảng trên đài chủ tịch sờ thử hoa trên đó một lúc, xem là hoa thật hay hoa giả.

Ai trong số những người này, nhìn qua cũng đều không có cơ hội đặt quả bom vào trong ngăn kéo của bực giảng.

Có biết bao phần tử tội phạm nhìn bề ngoài rất vô tội, dùng những phương pháp che giấu tai mắt người đời để tạo nên bằng chứng giả. Chẳng phải chính Tả Kinh Thương cũng đã từng nhìn thấu những chi tiết không thể để từ đó phá giải từng chút từng chút ngụy tạo đó ư?

Thư Tầm quan sát những người từng tiếp cận bực giảng, cuối cùng đặt mực in để sao chép dấu vân tay trước mặt Đỗ Xuân Hiểu.

Đỗ Xuân Hiểu ôm bụng, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Tả Kinh Thương áp giải Ngô Tĩnh lên xe cảnh sát sau đó tới giảng đường 201, thấy học viên và thầy cô giáo lục tục bước ra khỏi giảng đường, trên mặt có cả sự hoang mang và sợ hãi. Vừa bước vào thì thấy Đỗ Xuân Hiểu đang che mặt, bờ vai run rẩy, hình như đang khóc rất thảm thiết còn Thư Tầm thì cô cảm ngồi bên cạnh.

Tả Kinh Thương nhướn mày, vòng tới trước mặt Đỗ Xuân Hiểu, nhìn thoáng qua bụng của cô ta, sau khi hiểu rõ thì lại thấy thương xót lẫn nữa. Anh đưa tay khoác lên vai Thư Tầm, đặt mực in dùng để lấy dấu vân tay của Đỗ Xuân Hiểu vào tay Thư Tầm rồi nói với Đỗ Xuân Hiểu:

“Tôi kiến nghị cô nên đi tự thú.”

— Đây đã là kiến nghị nể tình nhất của Tả Kinh Thương.

Mắt Đỗ Xuân Hiểu đỏ bừng, nước nở hỏi Thư Tầm: “Sao cô biết?”

“Nếu tôi mang theo một đồ vật có thể tích như vậy, lại không thể giấu vào trong túi, vậy tôi đành chọn cách cầm bên người mà thôi.” Thư Tầm nhìn bụng Đỗ Xuân Hiểu, giọng nói cũng tràn đầy thương xót, “Cho dù cô giấu nó vào đâu thì đều sẽ bị lộ ra ngoài, nhìn rất kỳ quái trừ phi cô là phụ nữ có thai. Cô có thể giấu nó dưới bụng dễ như trở bàn tay, áo hoặc váy rộng thùng thình dành cho phụ nữ có thai sẽ giúp cô che khuất nó, khi cô lên bực giảng thử micro chỉ cần đưa tay xuống dưới kéo nó ra rồi bỏ vào trong ngăn kéo là xong.”

Đỗ Xuân Hiểu buồn bã buông xuống mi mắt, gượng cười: “Hóa ra...hóa ra vẫn cứ bại lộ.”

Chuyện đã đến nước này, rốt cuộc Thư Tầm cũng hiểu tại sao Ngô Tĩnh muốn nhận mọi tội lỗi về mình, hóa ra cô ta chất vấn Tả Kinh Thương? “Chẳng lẽ các vị muốn thấy có thêm nhiều gia đình tan vỡ, thêm nhiều người thân của người bị bắt phải chịu đau khổ hay sao?” là vì điều này.

Ngô Tĩnh đồng cảm với Đỗ Xuân Hiểu, vì muốn hai đứa trẻ sinh đôi trong bụng cô ta có thể sống tự do, an ổn khỏi tai họa nơi lao ngục, lại là một người đã mất hết ý chí sống sót cho nên lựa chọn gánh hết trách nhiệm. Ai nói tất cả tội phạm giết người đều là kẻ điên? Có những tội phạm giết người còn thiện lương gấp trăm lần kẻ bị giết.

Đỗ Xuân Hiểu chợt nhớ ra điều gì đó, vội hỏi: “Ngô Tĩnh sao rồi? Cô ấy...”

Thư Tầm liếc nhìn Tả Kinh Thương, trả lời: “Cô ta muốn nhận mọi tội lỗi thay cô, đáng tiếc không thành công.”

“Hôm qua cô ấy gọi điện thoại cho tôi, nói sự tình đã bị phát hiện, bảo tôi đừng liên lạc với cô ấy nữa, trước mặt người ngoài cũng vờ như không quen cô ấy, tôi biết ngay cô ấy muốn...”

Hai tay Đỗ Xuân Hiểu nắm chặt vào nhau, vừa căng thẳng vừa hoảng hốt, “Ngô Tĩnh rất đáng thương chỉ là cô ấy buộc lòng phải làm thế... Tôi cũng vậy.”

Tả Kinh Thương rời khỏi giảng đường, không tiếp tục nghe nữa, có lẽ muốn lưu lại cho Đỗ Xuân Hiểu chút tôn nghiêm cuối cùng.

Thư Tầm nhẹ giọng hỏi: “Cô và Ngô Tĩnh quen nhau qua Dương Tiệp, đúng không?”

Đỗ Xuân Hiểu gật đầu, nhớ đến quá khứ cô ta rung mình, chìm vào hồi ức đầy đau khổ. “Trước khi tôi thi đỗ chức phụ đạo viên thì vốn là học trò của Dương Tiệp. Dương Tiệp là hạng người gì chắc các vị đều đã biết. Thủ đoạn cường bức chúng tôi của hắn đại thể đều là như vậy, ngấm lại một hồi có lẽ hắn đoán chắc rằng chúng tôi không dám nói ra ngoài. Sau đó tôi nghe Ngô Tĩnh nói cô ấy đã bị Dương Tiệp khống chế mấy năm rồi, sống không bằng chết.”

“Cô cũng sợ những bức ảnh kia bị truyền ra ngoài?”

Đỗ Xuân Hiểu xấu hổ cúi gầm, “Tôi rất sợ hãi, muốn tránh xa Dương Tiệp. Nhưng hắn uy hiếp tôi, còn nhốt tôi vào kho bảo vệ, hành hạ tôi... Hắn nói nếu tôi không chịu nghe lời hắn sẽ gửi video cho người nhà của tôi xem, tôi cực kỳ hoảng sợ cầu xin hắn tạm thời buông tha cho tôi.”

Thư Tầm như thể dẫm vào một đồng rác, vẻ mặt ghê tởm, cau mày khinh bỉ nói: “Ông ta đúng là một kẻ điên.”

“Ngô Tĩnh là trợ giảng của hắn, không thể tránh thoát được nhưng tôi thì không như vậy. Khi tôi học tới thạc sĩ thì cố gắng thi đỗ làm phụ đạo viên của Học viện luật, rời khỏi Học viện an ninh. Bình thường ít thấy mặt dần dần hắn cũng ít tới tìm tôi, sau đó có lẽ hắn lại uy hiếp được cô gái khác cho nên từ từ quên tôi. Tôi còn tưởng đã được giải thoát, bèn yêu đương rồi kết hôn, có bảo bối...” Đỗ Xuân Hiểu khẽ xoa bụng, ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng.

“Sau đó Dương Tiệp lại nhớ ra cô?”

“Đúng thế.” Đỗ Xuân Hiểu thở hổn hển mấy tiếng, tuy Dương Tiệp đã chết rồi nhưng có lẽ trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, “Hắn biết tin mình rất có khả năng được thăng chức thành viện trưởng Học viện luật, bấy giờ hắn bèn nhớ ra tôi làm phụ đạo viên ở Học viện luật liên...liên tiếp tục tìm tôi! Tôi cầu xin hắn, nói tôi đã kết hôn còn mang thai, bụng đã lớn thế này, hi vọng sau này có thể sống an ổn, tất cả chuyện trước đây tôi cũng sẽ không nói cho người khác biết, tôi quỳ xuống cầu xin hắn nhưng hắn...” Đỗ Xuân Hiểu cực kỳ kích động, gần như gào khóc nói — “Hắn vốn không thèm nghe tôi nói!! Hắn vẫn muốn khống chế tôi như trước đây! Tôi nghĩ đến những hành vi lúc trước của hắn!! Tôi thật sự không thể chịu được!! Hai bảo bối của tôi vẫn còn ở trong bụng!! Sao tôi có thể làm vậy!! Sao có thể!! Dương Tiệp sẽ hại chết bảo bối của tôi!! Hắn sẽ giết con tôi mất!”

“Cô Đỗ! Cô bình tĩnh đi, Dương Tiệp chết rồi, sẽ không còn kẻ nào dám hại các con cô. Bình tĩnh đi. Hãy nghĩ đến các con.” Thư Tầm xoa lưng Đỗ Xuân Hiểu, giúp cô ta dễ thở hơn.

Dần dần sắc mặt cô ta trở lại bình thường, thở gấp hồi lâu mới nói tiếp: “Tôi biết Ngô Tĩnh đã bị hắn hành hạ ra sao, nghĩ đến hắn sắp chuyển tới Học viện luật, tôi liền cảm thấy mình chẳng còn đường sống... Có một ngày Dương Tiệp lệnh cho tôi tới kho bảo vệ, hắn bắt Ngô Tĩnh cầm camera nói muốn quay lại, tôi sợ đến mức ói mửa không ngừng, có lẽ hắn cảm giác được tôi rất ghê tởm nên định đánh tôi. Ngô Tĩnh ngăn cản hắn, tôi nhìn thấy hắn lôi Ngô Tĩnh, hành hạ cô ấy tới mức khóc gào thảm thiết. Sau khi Dương Tiệp rời khỏi, tôi giúp Ngô Tĩnh lau máu, cô ấy nói với tôi cô ấy muốn giết chết Dương Tiệp, tôi nhìn thấy hi vọng, vì tương lai của bản thân, tôi muốn giúp cô ấy.”

“Cô có từng nghĩ tới một khi sự tình bại lộ, tương lai của cô cũng...”

Đỗ Xuân Hiểu lắc đầu, khuôn mặt đầy nước mắt, “Chỉ cần Dương Tiệp còn sống, chúng tôi sẽ không có tương lai.”

“Nhưng cô sắp làm mẹ rồi.”

“Thư Tầm, cô không hiểu đâu! Nếu Dương Tiệp không chết, tôi còn chẳng thể làm người chứ đừng nói là làm mẹ. Tôi không tưởng tượng nổi tình cảnh bị Dương Tiệp khống chế sau khi các con ra đời hoặc là tôi phản kháng, kết quả sẽ là ‘lưỡng bại câu thương’ (cả hai bên đều thương tổn, thiệt hại), sau này các con tôi lớn lên biết mẹ mình bị một tên cầm thú đối xử như vậy, chúng sẽ nghĩ sao, người khác sẽ nghĩ sao? Tôi muốn bảo vệ bản thân và các con nên Dương Tiệp nhất định phải chết.” Đỗ Xuân Hiểu gắng sức nói:

“Dương Tiệp rất đáng sợ rất đáng sợ, trừ việc giết chết hắn tôi không thể nghĩ ra biện pháp gì có khả năng khiến hắn buông tha tôi.”

Trang Tử không phải cá, sao hiểu được buồn vui của cá (không ở trong hoàn cảnh của người khác thì khó mà cảm nhận được niềm vui nỗi buồn của họ). Thư Tầm chưa từng gặp phải người như Dương Tiệp nên cô vĩnh viễn không thể hiểu được nỗi bi thương và sự đau khổ của Ngô Tĩnh và Đỗ Xuân Hiểu khi lâm vào tình cảnh khủng khiếp ấy.

Đỗ Xuân Hiểu cảm ơn Thư Tầm rồi đỡ eo, bước chậm chậm men theo hành lang rồi đi, cô nghe theo kiến nghị của Tả Kinh Thương, lựa chọn tới Cục cảnh sát để tự thú.

Tổ nữ thần báo thù gồm hai người, đã kết thúc bằng một dấu chấm hết bi thương như vậy đấy.

Thư Tầm bước ra khỏi giảng đường, xa xa nhìn thấy xe của Tả Kinh Thương đang đỗ ở cổng đợi cô. Cô mang theo nỗi lòng nặng trĩu ngồi vào ghế phụ, vì vẫn ở trong trạng thái ngẩn ngơ nên đến đây an toàn cũng quên không thất. Nghe xong những chuyện mà Ngô Tĩnh và Đỗ Xuân Hiểu gặp phải, cô lại một lần nữa cảm nhận được ranh giới mong manh giữa pháp luật và tình người, chân tướng luôn tàn nhẫn hơn tất cả mọi thứ.

“Chúng ta vẫn thường nghe một câu ác giả ác báo. Nhưng tại sao loại người như Dương Tiệp lại không bị ông trời trừng phạt để nhiều người phụ nữ bị ông ta hành hạ như thế, đến nỗi không thể không làm ra hành động trả thù cực đoan?” Thư Tầm nhìn không được hỏi.

Tả Kinh Thương thắt dây an toàn cho cô, hôn nhẹ lên môi cô, “Ông ta đã bị báo ứng. Giết người vốn phải đền mạng nhưng anh tin rằng vì những hành vi trước đó của Dương Tiệp mà Đỗ Xuân Hiểu và Ngô Tĩnh sẽ được pháp luật khoan hồng.”

“Giá như trên thế gian này thực sự có các nữ thần báo thù Erynnyes thì tốt biết bao.”

“E rằng bọn họ cũng chẳng giúp được — Cho nên, ngoại trừ Erynnyes, trên đời còn phải có cảnh sát, quan tòa, pháp luật, hình phạt và tù giam.”

Thư Tầm nói với anh bằng giọng điệu đầy hoài nghi: “Đôi khi em cảm thấy anh lạnh lùng tới đáng sợ, khi anh đối mặt với tội phạm, trái tim anh như không còn độ ấm, anh thậm chí không muốn nghe tiếng lòng của họ, cũng chưa từng nói bất kỳ một câu an ủi nào.”

“Anh có thể cảm nhận được sự đồng cảm của em dành cho Ngô Tĩnh và Đỗ Xuân Hiểu, thậm chí với Ngô Tĩnh còn có cả sự tôn kính.” Tả Kinh Thương quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen u tối mà trong suốt, “Nhưng là một người trong đội ngũ cảnh sát hình sự, em nhất định phải hiểu rõ một điều — Chính Ngô Tĩnh là người tự mình đứng vào hàng ngũ sát nhân, chính Đỗ Xuân Hiểu tự quyết định dùng hành động cực đoan để trừng phạt Dương Tiệp. Mà lẽ ra lựa chọn đúng đắn của họ phải là trong lần đầu tiên Dương Tiệp xâm hại họ thì họ phải giữ lại chứng cứ và đi báo cảnh sát, cho dù có bị đe dọa đến mức phải bỏ đi biệt xứ cũng tốt hơn ngồi tù gấp trăm lần.”

“Nhưng Dương Tiệp, ông ta...”

“Chẳng qua Dương Tiệp lợi dụng sự yếu đuối và dễ xấu hổ của họ mà thôi, anh tin chắc rằng hai mươi mấy người phụ nữ bao gồm cả hai người kia đều có tính cách như vậy. Thư Tầm...” Tả Kinh Thương nghiêm túc gọi tên cô, “Nếu có kẻ giống như Dương Tiệp dám chạm vào em dù chỉ một giây...”

“Hả?” Thư Tầm biết anh đang lảng sang chuyện khác nhưng giả thiết này rất thú vị, cô muốn biết Tả Kinh Thương định nói gì tiếp theo nên nhìn anh đầy hứng thú.

Tả Kinh Thương mỉm cười, nụ cười ấy cực kỳ tàn nhẫn, “Anh muốn tự tay tống hắn vào nhà tù, bạn cùng phòng giam của hắn sẽ là ba tên biến thái đã từng quấy rối, cưỡng dâm mười mấy người đàn ông trưởng thành, bị anh bắt vào đó từ hai năm trước.”

Thư Tầm thầm hít một ngụm khí lạnh, lặng lẽ quay đầu đi nơi khác.

— Một khi người đàn ông này nổi giận, cũng sẽ trở nên âm hiểm vô cùng.

Nghe nói hành vi ghê tởm của Dương Tiệp bị truyền ra ngoài, mọi người biết ông ta là một kẻ mặt người dạ thú thì dồn dập dùng ngòi bút công kích ông ta, chẳng có ai tiếc thương cho cái chết của ông ta cả, đều nói ông ta chết cũng chưa hết tội. Khi thụ lý vụ án Dương Tiệp bị sát hại, cơ quan tư pháp bỗng nhận được hơn hai mươi lá thư nặc danh đến từ hơn hai mươi cô gái, bọn họ kể lại sự tàn bạo của Dương Tiệp, lại bày tỏ sự đồng cảm và ủng hộ Ngô Tĩnh, Đỗ Xuân Hiểu, cũng xin tòa án hãy khoan hồng.

Sau đó, Ngô Tĩnh với tội danh cố ý giết người bị phán quyết ngồi tù bảy năm, làm tòng phạm, Đỗ Xuân Hiểu bị phán quyết ngồi tù hai năm, hưởng án treo ba năm.

25. Q.6 - Chương 23: Pháp Luật Và Tình Người

Ngô Tĩnh lặng lẽ đi theo mấy người Thư Tầm đến văn phòng của tổ chuyên án, cũng chẳng biện minh gì nhiều mà thành thật khai báo quá trình và động cơ phạm tội của mình.

“Hắn là một kẻ biến thái. Nếu hắn không chết, tôi sẽ mãi mãi phải sống dưới sự khống chế của hắn. Trước mặt mọi người hắn luôn mang dáng vẻ tươi cười, thân thiết ôn hòa, tôi đi tố cáo hắn thì sẽ có bao nhiêu người chịu tin tôi đây? Họ chỉ có thể mắng tôi không đoan chính!” Ngô Tĩnh vừa khóc vừa nói: “Các vị đoán không sai, tôi biết mật mã kho bảo vệ, còn biết hắn cất bản mẫu trong két sắt nào. Bởi vì...bởi vì có cân nhắc tới yếu tố an toàn nên bản mẫu chúng tôi chế tạo có sự khác biệt nhất định với loại bom cháy mà phần tử tội phạm thường sử dụng nhưng nguyên lý vẫn giống nhau, nổ trong khoảng cách gần có thể đưa người ta vào chỗ chết.”

“Là cô trộm bản mẫu mang ra ngoài?” Thư Tầm hỏi, Tư Mã Tuyết ngồi bên phụ trách ghi chép, bàn phím máy vi tính bị cô bé gõ lên kêu lạch cạch lạch cạch.

“Không thể gọi là trộm được.” Về mặt Ngô Tĩnh thê lương, nhấn mạnh nói: “Dương Tiệp sẽ chẳng quan tâm bản mẫu có mất hay không, hắn chỉ tập trung tinh lực vào hai chuyện, một là đùa bỡn phụ nữ bằng những thủ đoạn dâm dục, hai là cố gắng thăng chức ở trường. Nói thật toàn bộ bản mẫu này đều là do tôi và Trần Tư Dương chế tạo, hắn chỉ đưa ra một vài ý kiến cải tạo trên lý thuyết mà thôi. Khi làm bản mẫu, tôi còn chưa muốn dùng nó để giết chết Dương Tiệp, lúc tôi muốn giết hắn thì đã nghĩ tới rất nhiều phương pháp nhưng tôi là phụ nữ, phản kháng hắn cũng không nổi thì giết hắn thế nào được? Bản mẫu này là do tôi tham gia chế tạo, giống như con của tôi, vạn bất đắc dĩ tôi mới dùng nó để giết người...”

Ngô Tĩnh nói, che mặt như thể vô cùng áy náy với bản mẫu mà mình chế tạo nên.

Đối với Ngô Tĩnh, Lương Tử Mi luôn có phần thông cảm và khoan dung của bậc trưởng bối, ông chậm rãi hỏi: “Cho nên cô mới khắc tên nữ thần báo thù cũng coi hành vi giết người của mình trở thành chính nghĩa?”

Ngô Tĩnh lau nước mắt, gật gật đầu, vì không giỏi ăn nói, bấy giờ tâm tình lại kích động nên cô ta nói rất đứt quãng nhưng đầy sự kháng cự và bất đắc dĩ: “Tôi biết giết người là phạm tội, là sai trái nhưng thời điểm bản thân tôi cuối cùng phải lựa chọn con đường này, tôi mới nhận ra có một vài kẻ quả thực đáng chết, chỉ khi hắn chết đi thì những người còn lại mới được giải thoát và sống sót. Giáo sư Lương, tôi tin rằng ngài đã thấy những bức ảnh kia rồi, tôi không còn mặt mũi để biện minh gì cả nhưng xin các vị hãy tin một điều là mỗi người chúng tôi tuy bị Dương Tiệp uy hiếp nhưng từ đáy lòng đều không muốn bị hắn vấy bẩn.”

Sắc mặt Lương Tử Mi hơi thay đổi, cũng gật đầu, “Vì một vài tin đồn mà trước đây tôi cũng đã hiểu sai về cô, bây giờ tôi xin nhận lỗi với cô.”

“Giáo sư Lương! Ngài đừng nói vậy, hiện tại tôi đã là kẻ mang tội giết người.” Ngô Tĩnh vô cùng xấu hổ, xua tay liên tục, “Mấy năm nay, Dương Tiệp đã hãm hại không dưới hai mươi cô gái, mỗi người đều bị Dương Tiệp chụp ảnh để uy hiếp. Hắn còn có những thú vui ghê tởm hơn như sưu tầm những vật trên thân thể phụ nữ còn hay khoe khoang lên internet, tôi đều biết cả! Đáng tiếc tôi không biết hắn giấu những thứ đó ở đâu, trong số những cô gái đáng thương ấy có vài người tôi không biết là ai, có vài người thì tôi không tiện tiết lộ tên, bọn họ đều đang sống không bằng chết, có người còn muốn tự sát, tôi cũng từng muốn làm vậy.”

Dựa theo những lời này thì Dương Tiệp đúng là một vũng bùn, ai không cẩn thận dẫm phải sẽ bị hấn từ từ kéo vào vực sâu của nhục nhã đau khổ.

Vào những lúc như thế này chỉ có Tả Kinh Thương là vẫn còn lý trí tới mức tàn nhẫn. “Những người khác cô không tiện tiết lộ ra ngoài cũng không sao. Nhưng xin cô khai báo đồng bọn của cô là ai?”

Ngô Tĩnh ngừng khóc, bình tĩnh nói: “Tôi không có đồng bọn.”

Thư Tầm lấy ra bản danh sách người bố trí hội trường, chỉ rõ: “Trước khi vụ án xảy ra, cô chưa từng tới hội trường lớn.”

Ngô Tĩnh nở nụ cười thê lương, “Bản danh sách trong tay các vị chỉ bao gồm những người tham gia bố trí hội trường, còn những người khác thì sao? Các thầy cô giáo, học viên đi ngang qua ai cũng có thể đi vào xem xét một chút, là trợ giảng của Dương Tiệp, tôi tới hội trường lớn cũng là chuyện hợp lý. Tôi nói thật tôi đã tới hội trường lớn, còn giấu bản mẫu bom vào trong bọc giảng. Tôi không có đồng bọn.”

Lương Tử Mi liếc nhìn Vưu Nghĩa, hai người ngăm trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó Vưu Nghĩa hỏi: “Cô đặt bản mẫu vào vị trí nào của bọc giảng?”

“Dưới đáy bọc giảng.”

“Phạm vi dưới đáy bọc giảng quá lớn, cụ thể là chỗ nào của đáy bọc giảng? Sát bên trong hay gần bên ngoài? Bên phải hay bên trái?”

Ngô Tĩnh lấy ra một chiếc điều khiển từ xa đặt lên bàn, tự tin đáp: “Cho dù đặt ở vị trí nào đi chăng nữa chỉ cần bấm nút thì lúc nó nổ tung Dương Tiệp cũng không thể sống sót. Cho nên tôi đặt quả bom vào một chỗ nào đó, lúc đó tôi rất hưng phấn nhưng cũng hơi sợ sệt nên tôi đã quên mình đặt nó ở vị trí cụ thể nào rồi. Việc nó nổ ở vị trí nào quan trọng lắm sao?”

Tả Kinh Thương xem báo cáo khám nghiệm dấu vết và báo cáo phân tích bom, nói: “Có lẽ cô đã từng tới hội trường nhưng chưa từng tiếp cận bọc giảng cho nên đồng bọn của cô là ai?”

“Tôi không có đồng bọn.” Ngô Tĩnh vẫn khẳng định một mực.

Thư Tầm có thể thấy được Ngô Tĩnh đã mất hết ý chí sống sót, muốn gánh tất cả trách nhiệm về mình. Từ ngôn ngữ của cô ta có thể thấy được sự đồng cảm của cô ta đối với những người chung cảnh ngộ, rõ ràng là người tính tình lương thiện, xuất phát từ tâm lý bảo vệ, dù biết chống lại cơ quan chức năng sẽ bị xử lý nghiêm nhưng vẫn không nở khai ra đồng bọn. Bị cảm xúc ảnh hưởng, Thư Tầm mềm lòng trong thoáng chốc, những người phụ nữ này đều bị Dương Tiệp dồn ép tới bức đường cùng, họ đều là người bị hại.

Nhưng Tả Kinh Thương thì không như vậy, anh là một người lạnh lùng cuồng công việc, cho dù anh biết Thư Phóng là em trai của Thư Tầm thì vẫn muốn vạch trần sự thật. Anh đặt một bản vẽ cấu tạo bọc giảng trước mặt Ngô Tĩnh, chỉ vào bản vẽ nói: “Trên đài chủ tịch có trải thảm đỏ, dưới đáy bọc giảng trống rỗng, nếu đột nhiên xuất hiện một đồ vật sẫm màu thì nhân viên kiểm tra đường dây micro trước khi buổi lễ bắt đầu nhất định sẽ phát hiện ra. Báo cáo phân tích của giáo sư Vưu Nghĩa đã nêu rõ, quả bom kia bị đặt trong một cái ngăn kéo không gây chú ý ở giữa bọc giảng. Erynnyes, nhóm nữ thần báo thù — Thế nào, đồng bọn của cô còn chưa nói cho cô biết là hấn đặt quả bom trong ngăn kéo sao?”

Thư Tầm cảm thấy khi Tả Kinh Thương thẩm vấn nghi phạm thì luôn ẩn giấu dao găm, chốc chốc lại đâm một nhát khiến đối thủ không thể tiếp chiêu. Với Ngô Tĩnh mà nói, phải đối mặt với Tả Kinh Thương là điều quá mức tàn nhẫn, anh tựa như một chiếc cối xay, từ từ nghiền nát sự kiên trì và những lời nói dối của Ngô Tĩnh.

Lúc này Ngô Tĩnh chỉ cười nhạt: “Tôi sẽ không nói đâu.”

Ánh mắt Tả Kinh Thương rất nghiêm khắc nhưng Ngô Tĩnh lại mạnh dạn ngẩng đầu nhìn anh, “Giáo sư Tả, tôi không hiểu nổi, phải chăng trong mắt anh tất cả vụ án đều chỉ có pháp luật không có tình người? Dương Tiệp là một kẻ đáng chết, tôi cũng thừa nhận tôi đã giết hấn, các vị có lời khai của tôi, dấu vân tay của tôi trên thiết bị laser, ghi chép trên máy vi tính, hơn nữa tôi còn biết mật mã kho bảo vệ và hiểu rõ nguyên lý quả bom, như vậy chẳng phải đã là một chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh rồi sao, không lẽ còn chưa đủ để các vị kết án? Các vị có một tuần để điều tra vụ án này, bây giờ còn chưa tới ba ngày mà hung thủ là

tôi đã sa lưới, báo cáo lên cấp trên các vị chắc chắn sẽ được khen ngợi, còn có thể giải sạch tội trạng cho Dương Tiệp. Tại sao các vị cứ bám dính lấy cái lý lẽ đồng bọn của tôi gì gì đó? Chẳng lẽ các vị muốn thấy có thêm nhiều gia đình tan vỡ, thêm nhiều người thân của người bị bắt phải chịu đau khổ hay sao?”

Không thể phủ nhận, mấy câu này của một người không giỏi ăn nói như Ngô Tĩnh lại khiến tất cả mọi người rơi vào sự im lặng lạ lùng. Trong đầu Thư Tầm hiện ra cảnh tượng mẹ cô kêu khóc, cha cô chán nản khi em trai bị cảnh sát bắt đi, sau đó bạn bè người thân biết chuyện về gia đình cô đều tránh nhắc tới em trai. Thế nhưng chung quy em trai cô đã giết người, cô không thể cứu vãn được nữa nhưng đồng bọn của Ngô Tĩnh — có lẽ cũng giống như Ngô Tĩnh, bị Dương Tiệp đối xử như súc vật, phải chăng Dương Tiệp chết rồi thì có thể làm lại cuộc đời?

Về mặt của Lương Tử Mi và Vụ Nghĩa đều hiện rõ “Cô không nói chúng tôi cũng điều tra được thôi”, Thư Tầm nhìn Tả Kinh Thương, khi ấy ánh mắt anh dừng tại một điểm, không biết đang suy nghĩ điều gì. Cô hít sâu một hơi, thở dài.

Chợt thấy Tả Kinh Thương hắng giọng, đúng lúc Thư Tầm cho rằng anh đang định phát biểu lý luận của mình về việc không thể vì tình riêng mà làm trái pháp luật khiến Ngô Tĩnh hết đường chối cãi thì anh lại lạnh lùng nói: “Đừng lãng sang chuyện khác, nói ra tên đồng bọn của cô đi.”

Hóa ra mấy lời Ngô Tĩnh vừa nói, anh vốn chẳng thèm nghe!

Bây giờ lại đến lượt Ngô Tĩnh im lặng.

“Thông báo cho những người có trong danh sách bố trí hội trường tới giảng đường 201, khu A ngay lập tức.” Thư Tầm nhỏ giọng nói với Tư Mã Tuyết.

Lương Tử Mi nói với Ngô Tĩnh: “Hiện tại cô có thể giữ im lặng, trước tiên chúng tôi sẽ đưa cô tới Cục cảnh sát. Chuyện riêng mà cô gặp phải, tôi bày tỏ sự cảm thông sâu sắc cho nên hi vọng tại Cục cảnh sát cô có thể thành khẩn nhận tội để được pháp luật khoan hồng.”

Vụ Nghĩa than một tiếng, cũng nói: “Mong cô điều chỉnh lại tâm lý, đừng làm ra hành động gì dại dột. Ngẫm kỹ lại chuyện này, nếu vào lần đầu tiên Dương Tiệp cưỡng bức cô, cô có thể dũng cảm báo cảnh sát tố cáo hắn, mọi chuyện sẽ tốt hơn hiện tại rất nhiều.”

“Cảm ơn giáo sư Lương, giáo sư Vụ, cảm ơn các vị đã hiểu cho tôi.” Ngô Tĩnh đứng lên, bình thản chấp nhận hiện thực, “Tôi cũng hi vọng vụ án này do tôi bắt đầu, sẽ do tôi kết thúc.”

“Tuyệt đối không thể.” Tả Kinh Thương thay hai vị giáo sư trả lời, nói chắc như đinh đóng cột.

Ngô Tĩnh vừa đau khổ vừa hoảng hốt, chợt nhìn về phía Thư Tầm, trong ánh mắt có cả sự cầu xin.

Thư Tầm dời mắt đi chỗ khác, không đối mặt cùng cô ta, quay đầu nói với Ngô Tĩnh: “Chúng ta tới giảng đường 201 thôi.”

Lương Tử Mi, Vụ Nghĩa và Tả Kinh Thương dẫn Ngô Tĩnh xuống lầu, tạm thời tịch thu điện thoại di động của cô ta, chờ xe cảnh sát tới nơi thì giao cho cảnh sát. Tả Kinh Thương nhìn Thư Tầm bằng ánh mắt “Cần anh giúp không?”, Thư Tầm lắc đầu, ý nói “Một mình em có thể xử lý được.”

Tả Kinh Thương gạt đầu một cách nuông chiều, lắc lắc điện thoại di động, ám chỉ cô có thể gọi điện xin trợ giúp bất cứ lúc nào.

“Thầy Tả tuyệt quá! Nếu ở thời cổ đại thì chính là Bao Thanh Thiên thứ hai rồi.” Trên đường, Tư Mã Tuyết không khỏi ríu rít bình luận về vụ việc vừa xảy ra, “Khi cô Ngô chất vấn thầy ấy, em còn cảm thấy cô ấy nói quá hợp tình hợp lý không thể cự tuyệt. Ai ngờ trong sự công kích đầy đặc như vậy, thầy Tả vốn chẳng thèm để tâm, tiếp tục tra hỏi về đồng bọn. Em cũng thấy cô Ngô hơi đáng thương.”

“Nếu chỉ vì mấy câu của Ngô Tĩnh, Tả Kinh Thương liền mất nhắm mắt bỏ qua cho tên đồng bọn thì không còn giống anh ấy nữa rồi.” Khi ấy Thư Tầm cũng thấy những lời kia của Ngô Tĩnh rất tâm huyết, dường như mỗi câu đều giống như một bạt tai nhắm thẳng vào Tả Kinh Thương, nhưng ngẫm lại nếu vì đồng cảm với hung thủ mà bao che hắn, vậy có khác chi hung thủ? Giáo sư Vụ Nghĩa nói đúng, ngày xưa nếu xử lý khác đi, sự tình sẽ không tồi tệ tới mức chẳng thể cứu vãn như ngày hôm nay.

Giảng đường 201 là một căn phòng nhỏ chỉ chứa được tầm năm mươi người. Có tổng cộng mười lăm người bao gồm cả học viên, thầy cô giáo của trường tham gia bố trí hội trường, vì có danh sách nên cũng khá dễ tìm. Mấy ngày nay Tư Mã Tuyết đã nghe theo lời dặn của Thư Tầm, đi xác định lại những người có bước vào nhưng không tham gia bố trí hội trường, hôm nay cuối cùng cũng tìm ra được những người này, ngoại trừ Thư Tầm có tất cả mười người. Như vậy, những người từng xuất hiện ở hội trường trước khi vụ án bắt đầu đều từ từ tới đông đủ.

Thư Tầm nhìn quanh căn phòng thấy ba bóng dáng quen thuộc trong số mười người có đi vào nhưng không tham gia bố trí hội trường.

Một là người bị trải qua cơn khủng hoảng trong vụ nổ ngày hôm đó suýt nữa thì động thai — phụ đạo viên Đỗ Xuân Hiểu; một là phó hiệu trưởng Mao Duệ Mẫn chủ trì buổi lễ; một là giảng viên Học viện an ninh Trịnh Linh Linh, lúc tìm cô ta để hỏi về tình hình vụ án cô ta còn khen Dương Tiệp hết lời.

Ngô Tĩnh không chịu nói ra đồng bọn của mình là ai cho nên đành phải dùng tới một phương pháp đơn giản trực tiếp — trên xác bom có tìm được dấu vân tay của hung thủ, bởi vậy việc Thư Tầm cần phải làm đó là lọc ra một nhóm người từng tiếp cận bục giảng lấy mẫu vân tay của họ để đối chiếu.

Để không đánh rần động cỏ, Thư Tầm giới thiệu qua về ý định của cô khi gọi mọi người tới, nhanh chóng hỏi ra được năm người từng tiếp cận bục giảng trong số mười lăm người phụ trách bố trí hội trường, bọn họ từng di chuyển, lau chùi bục giảng, sắp xếp micro, thử âm thanh và bày hoa giả trên đó. Trong năm người này có bốn nam sinh, có người nói rằng khi họ tới hội trường thì không đem theo gì cả, đến cặp cũng không mang theo, trên cơ bản là có thể loại trừ, chỉ có duy nhất một nữ sinh phụ trách lau chùi bục giảng, nam sinh xách nước giúp cô bé, nói ngoại trừ một chiếc khăn lau thì trong tay nữ sinh này không còn đồ vật gì khác.

Trong số mười người không mời mà tới hội trường, chỉ có ba người là Thư Tầm biết là từng tiếp cận bục giảng. Phó hiệu trưởng Mao Duệ Mẫn đứng trước bục giảng một lát, chưa tới một phút đã rời đi, ông ta không có động cơ cũng không cầm vật gì kỳ cục trong tay. Đỗ Xuân Hiểu bụng rất lớn, vì lớp của cô ta có năm người là thành viên hội học sinh được cử tới bố trí hội trường, là phụ đạo viên nên cô ta tới xem một chút. Khi đó cô ta đứng trước bục giảng thử micro nhưng túi xách mang theo lại đặt ở khu điều khiển âm thanh. Trịnh Linh Linh nói khi đó đúng lúc cô ta đi qua hội trường nên tiện thể vào xem một lượt, đứng cạnh bục giảng trên đài chủ tịch sở thử hoa trên đó một lúc, xem là hoa thật hay hoa giả.

Ai trong số những người này, nhìn qua cũng đều không có cơ hội đặt quả bom vào trong ngăn kéo của bục giảng.

Có biết bao phần tử tội phạm nhìn bề ngoài rất vô tội, dùng những phương pháp che giấu tai mắt người đời để tạo nên bằng chứng giả. Chẳng phải chính Tả Kinh Thương cũng đã từng nhìn thấu những chi tiết không thể để từ đó phá giải từng chút từng chút nguy tạo đó ư?

Thư Tầm quan sát những người từng tiếp cận bục giảng, cuối cùng đặt mực in để sao chép dấu vân tay trước mặt Đỗ Xuân Hiểu.

Đỗ Xuân Hiểu ôm bụng, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Tả Kinh Thương áp giải Ngô Tĩnh lên xe cảnh sát sau đó tới giảng đường 201, thấy học viên và thầy cô giáo lục tục bước ra khỏi giảng đường, trên mặt có cả sự hoang mang và sợ hãi. Vừa bước vào thì thấy Đỗ Xuân Hiểu đang che mặt, bờ vai run rẩy, hình như đang khóc rất thảm thiết còn Thư Tầm thì cô cảm ngồi bên cạnh.

Tả Kinh Thương nhướn mày, vòng tới trước mặt Đỗ Xuân Hiểu, nhìn thoáng qua bụng của cô ta, sau khi hiểu rõ thì lại thấy thương xót lẫn nữa. Anh đưa tay khoác lên vai Thư Tầm, đặt mực in dùng để lấy dấu vân tay của Đỗ Xuân Hiểu vào tay Thư Tầm rồi nói với Đỗ Xuân Hiểu:

“Tôi kiến nghị cô nên đi tự thú.”

— Đây đã là kiến nghị nể tình nhất của Tả Kinh Thương.

Mắt Đỗ Xuân Hiểu đỏ bừng, nước mắt hỏi Thư Tầm: “Sao cô biết?”

“Nếu tôi mang theo một đồ vật có thể tích như vậy, lại không thể giấu vào trong túi, vậy tôi đành chọn cách cầm bên người mà thôi.” Thư Tầm nhìn bụng Đỗ Xuân Hiểu, giọng nói cũng tràn đầy thương xót, “Cho dù cô giấu nó vào đâu thì đều sẽ bị lộ ra ngoài, nhìn rất kỳ quái trừ phi cô là phụ nữ có thai. Cô có thể giấu nó dưới bụng dễ như trở bàn tay, áo hoặc váy rộng thùng thình dành cho phụ nữ có thai sẽ giúp cô che khuất nó, khi cô lên bục giảng thử micro chỉ cần đưa tay xuống dưới kéo nó ra rồi bỏ vào trong ngăn kéo là xong.”

Đỗ Xuân Hiểu buồn bã buông xuống mi mắt, gượng cười: “Hóa ra...hóa ra vẫn cứ bại lộ.”

Chuyện đã đến nước này, rốt cuộc Thư Tầm cũng hiểu tại sao Ngô Tĩnh muốn nhận mọi tội lỗi về mình, hóa ra cô ta chất vấn Tả Kinh Thương? “Chẳng lẽ các vị muốn thấy có thêm nhiều gia đình tan vỡ, thêm nhiều người thân của người bị bắt phải chịu đau khổ hay sao?” là vì điều này.

Ngô Tĩnh đồng cảm với Đỗ Xuân Hiểu, vì muốn hai đứa trẻ sinh đôi trong bụng cô ta có thể sống tự do, an ổn khỏi tai họa nơi lao ngục, lại là một người đã mất hết ý chí sống sót cho nên lựa chọn gánh hết trách nhiệm. Ai nói tất cả tội phạm giết người đều là kẻ điên? Có những tội phạm giết người còn thiện lương gấp trăm lần kẻ bị giết.

Đỗ Xuân Hiểu chợt nhớ ra điều gì đó, vội hỏi: “Ngô Tĩnh sao rồi? Cô ấy...”

Thư Tầm liếc nhìn Tả Kinh Thương, trả lời: “Cô ta muốn nhận mọi tội lỗi thay cô, đáng tiếc không thành công.”

“Hôm qua cô ấy gọi điện thoại cho tôi, nói sự tình đã bị phát hiện, bảo tôi đừng liên lạc với cô ấy nữa, trước mặt người ngoài cũng vờ như không quen cô ấy, tôi biết ngay cô ấy muốn...”

Hai tay Đỗ Xuân Hiểu nắm chặt vào nhau, vừa căng thẳng vừa hoảng hốt, “Ngô Tĩnh rất đáng thương chỉ là cô ấy buộc lòng phải làm thế... Tôi cũng vậy.”

Tả Kinh Thương rời khỏi giảng đường, không tiếp tục nghe nữa, có lẽ muốn lưu lại cho Đỗ Xuân Hiểu chút tôn nghiêm cuối cùng.

Thư Tầm nhẹ giọng hỏi: “Cô và Ngô Tĩnh quen nhau qua Dương Tiệp, đúng không?”

Đỗ Xuân Hiểu gật đầu, nhớ đến quá khứ cô ta rung mình, chìm vào hồi ức đầy đau khổ. “Trước khi tôi thi đỗ chức phụ đạo viên thì vốn là học trò của Dương Tiệp. Dương Tiệp là hạng người gì chắc các vị đều đã biết. Thủ đoạn cường bức chúng tôi của hắn đại thể đều là như vậy, ngấm lại một hồi có lẽ hắn đoán chắc rằng chúng tôi không dám nói ra ngoài. Sau đó tôi nghe Ngô Tĩnh nói cô ấy đã bị Dương Tiệp khống chế mấy năm rồi, sống không bằng chết.”

“Cô cũng sợ những bức ảnh kia bị truyền ra ngoài?”

Đỗ Xuân Hiểu xấu hổ cúi gằm, “Tôi rất sợ hãi, muốn tránh xa Dương Tiệp. Nhưng hắn uy hiếp tôi, còn nhốt tôi vào kho bảo vệ, hành hạ tôi... Hắn nói nếu tôi không chịu nghe lời hắn sẽ gửi video cho người nhà của tôi xem, tôi cực kỳ hoảng sợ cầu xin hắn tạm thời buông tha cho tôi.”

Thư Tầm như thể dẫm vào một đồng rác, vẻ mặt ghê tởm, cau mày khinh bỉ nói: “Ông ta đúng là một kẻ điên.”

“Ngô Tĩnh là trợ giảng của hắn, không thể tránh thoát được nhưng tôi thì không như vậy. Khi tôi học tới thạc sĩ thì cố gắng thi đỗ làm phụ đạo viên của Học viện luật, rời khỏi Học viện an ninh. Bình thường ít thấy mặt dần dần hắn cũng ít tới tìm tôi, sau đó có lẽ hắn lại uy hiếp được cô gái khác cho nên từ từ quên tôi. Tôi còn tưởng đã được giải thoát, bèn yêu đương rồi kết hôn, có bảo bối...” Đỗ Xuân Hiểu khẽ xoa bụng, ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng.

“Sau đó Dương Tiệp lại nhớ ra cô?”

“Đúng thế.” Đỗ Xuân Hiểu thở hổn hển mấy tiếng, tuy Dương Tiệp đã chết rồi nhưng có lẽ trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, “Hắn biết tin mình rất có khả năng được thăng chức thành viện trưởng Học viện luật, bấy giờ hắn bèn nhớ ra tôi làm phụ đạo viên ở Học viện luật liên...liên tiếp tục tìm tôi! Tôi cầu xin hắn, nói tôi đã kết hôn còn mang thai, bụng đã lớn thế này, hi vọng sau này có thể sống an ổn, tất cả chuyện trước đây tôi cũng sẽ không nói cho người khác biết, tôi quỳ xuống cầu xin hắn nhưng hắn...” Đỗ Xuân Hiểu cực kỳ kích động, gần như gào khóc nói — “Hắn vốn không thèm nghe tôi nói!! Hắn vẫn muốn khống chế tôi như

trước đây! Tôi nghĩ đến những hành vi lúc trước của hắn!! Tôi thật sự không thể chịu được!! Hai bảo bối của tôi vẫn còn ở trong bụng!! Sao tôi có thể làm vậy!! Sao có thể!! Dương Tiệp sẽ hại chết bảo bối của tôi!! Hắn sẽ giết con tôi mất!”

“Cô Đồ! Cô bình tĩnh đi, Dương Tiệp chết rồi, sẽ không còn kẻ nào dám hại các con cô. Bình tĩnh đi. Hãy nghĩ đến các con.” Thư Tầm xoa lưng Đồ Xuân Hiểu, giúp cô ta dễ thở hơn.

Dần dần sắc mặt cô ta trở lại bình thường, thở gấp hồi lâu mới nói tiếp: “Tôi biết Ngô Tĩnh đã bị hắn hành hạ ra sao, nghĩ đến hắn sắp chuyển tới Học viện luật, tôi liền cảm thấy mình chẳng còn đường sống... Có một ngày Dương Tiệp lệnh cho tôi tới kho bảo vệ, hắn bắt Ngô Tĩnh cầm camera nói muốn quay lại, tôi sợ đến mức ói mửa không ngừng, có lẽ hắn cảm giác được tôi rất ghê tởm nên định đánh tôi. Ngô Tĩnh ngăn cản hắn, tôi nhìn thấy hắn lôi Ngô Tĩnh, hành hạ cô ấy tới mức khóc gào thảm thiết. Sau khi Dương Tiệp rời khỏi, tôi giúp Ngô Tĩnh lau máu, cô ấy nói với tôi cô ấy muốn giết chết Dương Tiệp, tôi nhìn thấy hi vọng, vì tương lai của bản thân, tôi muốn giúp cô ấy.”

“Cô có từng nghĩ tới một khi sự tình bại lộ, tương lai của cô cũng...”

Đồ Xuân Hiểu lắc đầu, khuôn mặt đầy nước mắt, “Chỉ cần Dương Tiệp còn sống, chúng tôi sẽ không có tương lai.”

“Nhưng cô sắp làm mẹ rồi.”

“Thư Tầm, cô không hiểu đâu! Nếu Dương Tiệp không chết, tôi còn chẳng thể làm người chứ đừng nói là làm mẹ. Tôi không tưởng tượng nổi tình cảnh bị Dương Tiệp khống chế sau khi các con ra đời hoặc là tôi phản kháng, kết quả sẽ là ‘lưỡng bại câu thương’ (cả hai bên đều thương tổn, thiệt hại), sau này các con tôi lớn lên biết mẹ mình bị một tên cầm thú đối xử như vậy, chúng sẽ nghĩ sao, người khác sẽ nghĩ sao? Tôi muốn bảo vệ bản thân và các con nên Dương Tiệp nhất định phải chết.” Đồ Xuân Hiểu gắng sức nói: “Dương Tiệp rất đáng sợ rất đáng sợ, trừ việc giết chết hắn tôi không thể nghĩ ra biện pháp gì có khả năng khiến hắn buông tha tôi.”

Trang Tử không phải cá, sao hiểu được buồn vui của cá (không ở trong hoàn cảnh của người khác thì khó mà cảm nhận được niềm vui nỗi buồn của họ). Thư Tầm chưa từng gặp phải người như Dương Tiệp nên cô vĩnh viễn không thể hiểu được nỗi bi thương và sự đau khổ của Ngô Tĩnh và Đồ Xuân Hiểu khi lâm vào tình cảnh khủng khiếp ấy.

Đồ Xuân Hiểu cảm ơn Thư Tầm rồi đỡ eo, bước chậm chậm men theo hành lang rồi đi, cô nghe theo kiến nghị của Tả Kinh Thương, lựa chọn tới Cục cảnh sát để tự thú.

Tổ nữ thần báo thù gồm hai người, đã kết thúc bằng một dấu chấm hết bi thương như vậy đấy.

Thư Tầm bước ra khỏi giảng đường, xa xa nhìn thấy xe của Tả Kinh Thương đang đỗ ở cổng đợi cô. Cô mang theo nỗi lòng nặng trĩu ngồi vào ghế phụ, vì vẫn ở trong trạng thái ngẩn ngơ nên đến đây an toàn cũng quên không thất. Nghe xong những chuyện mà Ngô Tĩnh và Đồ Xuân Hiểu gặp phải, cô lại một lần nữa cảm nhận được ranh giới mong manh giữa pháp luật và tình người, chân tướng luôn tàn nhẫn hơn tất cả mọi thứ.

“Chúng ta vẫn thường nghe một câu ác giả ác báo. Nhưng tại sao loại người như Dương Tiệp lại không bị ông trời trừng phạt để nhiều người phụ nữ bị ông ta hành hạ như thế, đến nỗi không thể không làm ra hành động trả thù cực đoan?” Thư Tầm nhin không được hỏi.

Tả Kinh Thương thất dây an toàn cho cô, hôn nhẹ lên môi cô, “Ông ta đã bị báo ứng. Giết người vốn phải đền mạng nhưng anh tin rằng vì những hành vi trước đó của Dương Tiệp mà Đồ Xuân Hiểu và Ngô Tĩnh sẽ được pháp luật khoan hồng.”

“Giá như trên thế gian này thực sự có các nữ thần báo thù Erynnyes thì tốt biết bao.”

“E rằng bọn họ cũng chẳng giúp được — Cho nên, ngoại trừ Erynnyes, trên đời còn phải có cảnh sát, quan tòa, pháp luật, hình phạt và tù giam.”

Thư Tầm nói với anh bằng giọng điệu đầy hoài nghi: “Đôi khi em cảm thấy anh lạnh lùng tới đáng sợ, khi anh đối mặt với tội phạm, trái tim anh như không còn độ ẩm, anh thậm chí không muốn nghe tiếng lòng

của họ, cũng chưa từng nói bất kỳ một câu an ủi nào.”

“Anh có thể cảm nhận được sự đồng cảm của em dành cho Ngô Tĩnh và Đỗ Xuân Hiểu, thậm chí với Ngô Tĩnh còn có cả sự tôn kính.” Tả Kinh Thương quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen u tĩnh mà trong suốt, “Nhưng là một người trong đội ngũ cảnh sát hình sự, em nhất định phải hiểu rõ một điều — Chính Ngô Tĩnh là người tự mình đứng vào hàng ngũ sát nhân, chính Đỗ Xuân Hiểu tự quyết định dùng hành động cực đoan để trừng phạt Dương Tiệp. Mà lẽ ra lựa chọn đúng đắn của họ phải là trong lần đầu tiên Dương Tiệp xâm hại họ thì họ phải giữ lại chứng cứ và đi báo cảnh sát, cho dù có bị đàm tiếu đến mức phải bỏ đi biệt xứ cũng tốt hơn ngồi tù gấp trăm lần.”

“Nhưng Dương Tiệp, ông ta...”

“Chẳng qua Dương Tiệp lợi dụng sự yếu đuối và dễ xấu hổ của họ mà thôi, anh tin chắc rằng hai mươi mấy người phụ nữ bao gồm cả hai người kia đều có tính cách như vậy. Thư Tầm...” Tả Kinh Thương nghiêm túc gọi tên cô, “Nếu có kẻ giống như Dương Tiệp dám chạm vào em dù chỉ một giây...”

“Hả?” Thư Tầm biết anh đang lảng sang chuyện khác nhưng giả thiết này rất thú vị, cô muốn biết Tả Kinh Thương định nói gì tiếp theo nên nhìn anh đầy hứng thú.

Tả Kinh Thương mỉm cười, nụ cười ấy cực kỳ tàn nhẫn, “Anh muốn tự tay tống hấn vào nhà tù, bạn cùng phòng giam của hấn sẽ là ba tên biến thái đã từng quấy rối, cưỡng dâm mười mấy người đàn ông trưởng thành, bị anh bắt vào đó từ hai năm trước.”

Thư Tầm thắm hít một ngụm khí lạnh, lặng lẽ quay đầu đi nơi khác.

— Một khi người đàn ông này nổi giận, cũng sẽ trở nên âm hiểm vô cùng.

Nghe nói hành vi ghê tởm của Dương Tiệp bị truyền ra ngoài, mọi người biết ông ta là một kẻ mặt người dạ thú thì đồn dập dùng ngòi bút công kích ông ta, chẳng có ai tiếc thương cho cái chết của ông ta cả, đều nói ông ta chết cũng chưa hết tội. Khi thụ lý vụ án Dương Tiệp bị sát hại, cơ quan tư pháp bỗng nhận được hơn hai mươi lá thư nặc danh đến từ hơn hai mươi cô gái, bọn họ kể lại sự tàn bạo của Dương Tiệp, lại bày tỏ sự đồng cảm và ủng hộ Ngô Tĩnh, Đỗ Xuân Hiểu, cũng xin tòa án hãy khoan hồng.

Sau đó, Ngô Tĩnh với tội danh cố ý giết người bị phán quyết ngồi tù bảy năm, làm tòng phạm, Đỗ Xuân Hiểu bị phán quyết ngồi tù hai năm, hưởng án treo ba năm.

26. Q.6 - Chương 24: Bữa Phẩm Lạ Lùng

Khi Cận Đồ Hải bước ra từ nhà giam, từng bông tuyết nhỏ đang phiêu đảng khắp trời. Ngày mai sẽ là tiết Đông chí, theo tập tục thì nhà nhà đều chuẩn bị một ít bánh trôi, ăn bánh trôi vào ngày Đông chí mang ý nghĩa đoàn viên quay quần, đây là món ăn khoái khẩu của người Trung Quốc. Không bàn tới sự tranh cãi về việc nam bắc làm bánh trôi có độ ngọt khác nhau, hay sự tranh cãi về việc Đông chí ăn bánh trôi hay ăn sủi cảo, Cận Đồ Hải cảm thấy trong một buổi chiều lạnh giá như vậy, nếu có thể ăn một bát mì Dương Xuân nóng hổi thì cũng là một loại hạnh phúc.

Đã hai năm nay ông ta chưa từng về nhà, vợ con đều đã qua đời vì nhiều lý do, nhà đối với ông mà nói cũng chỉ là một nơi để che mưa chắn gió mà thôi.

Mở cửa nhà, bên trong lặng ngắt, càng là như vậy, Cận Đồ Hải càng nhớ về quãng thời gian một nhà ba người vui vẻ ấm áp ngày xưa. Ông ta lén lấy về một tờ báo cũ từ trên giá để giấy của hàng xóm, ngồi trong căn nhà còn chưa mở điện đọc cho quên đi tháng ngày vô vị.

Xem vài bài báo, khi lật đến một trang nào đó, mắt của ông ta bỗng mở lớn, trong mắt dường như dấy lên một ngọn lửa hừng hực, hai tay nắm chặt mép báo như thể muốn xé nát nó ngay tức thì.

Báo trí dùng trọn một trang báo để giới thiệu về một người, nói rằng anh ta đã từng phá giải vô số vụ án, sống chính trực ngay thẳng, tự tay khiến rất nhiều hung thủ xấu xa phải chịu hình phạt thích đáng. Vì chú

ý đến sự an toàn, trên báo không in ảnh người này, nhưng tên của anh ta lại được in giữa trang báo bằng cỡ chữ lớn nhất —

Tả Kinh Thương.

Tâm trạng của Cận Đồ Hải bỗng trở nên kích động, cầm tờ báo đi tới đi lui trong phòng, khi thì xem báo khi thì nghiêng răng nghiêng lợi, khi thì khóc lóc giàn giụa. Cuối cùng ông ta khế cắn răng, dường như đã đưa ra quyết định quan trọng nào đó.

Thư Tầm nhẹ nhàng đặt mấy chiếc bánh trôi mà mình ngồi nặn cả buổi trưa vào nồi nước, khắp phòng vương vẩn hương vị ấm áp ngọt ngào của nhân bánh. Cô chuẩn bị ba loại nhân bánh, vừng đen, bột đậu đỏ và đậu phộng. Hôm nay Tả Kinh Thương có một cuộc họp, họp xong sẽ gọi điện cho cô. Đoán rằng anh cũng sắp về tới nhà, trước khi ăn cơm tối, ăn một bát canh bánh trôi làm nóng người cũng rất tuyệt.

“Mình lại có thể hiền lành đảm đang như thế này...” Khi Thư Tầm chờ nước sôi thì nhìn thấy bóng dáng của mình trên kính cửa sổ phòng bếp – đeo tạp dề, búi tóc, không khỏi cảm khái một câu như vậy.

Tóc cô đã dài chấm vai, lần trước Tả Kinh Thương nói thích cô để tóc dài, cô quả thật không cắt đi nữa.

“Sĩ vi tri kỷ giả tử, nữ vi duyệt kỷ giả dung.” (Đàn ông vì bạn bè mà chết, phụ nữ vì người yêu mà làm đẹp), khi để tóc ngắn, Thư Tầm có vẻ hơi nghiêm nghị, tóc dài hơn một chút thì trở nên dịu đi mấy phần.

Sau khi Tả Kinh Thương về đến nhà, thuận tay đặt một bưu phẩm chuyển phát nhanh vào một góc, rồi đi vào phòng bếp tìm tới chỗ Thư Tầm đang dùng muôi khuấy bánh trôi, nhéo nhéo má cô. Thư Tầm nghiêm nghị đẩy tay anh ra, thêm đường đỏ vào trong nước, đáng về tỉ mỉ cẩn thận. Vì tóc còn chưa đủ dài nên búi tóc của cô rất rối, khuôn mặt trắng nõn bị hơi nước hun nóng đến ửng hồng, vài sợi tóc khê buông xuống mi, duyên dáng mà quyến rũ.

Tả Kinh Thương cười, quay người vào phòng thay quần áo.

Đây dường như là một ngày cuối tuần vô cùng bình thường nhưng lại cực kỳ ấm áp. Thư Tầm vẫn kiên quyết không chịu chuyển đến ở chung với Tả Kinh Thương, chỉ tới nhà anh vào mỗi dịp cuối tuần để hưởng thụ chút thời gian của hai người. Cô cho rằng dù hai người đang yêu có thân mật tới đâu, cũng nên dành cho nhau không gian cá nhân và cảm giác riêng tư.

Thư Tầm bưng hai bát đầy bánh trôi ra ngoài, chan hai muống hoa quế vào đó. Liếc mắt nhìn đồng hồ, mới sáu rưỡi mà thôi.

Hoa quế ngấm dần trong nước đường đỏ, dần tỏa ra mùi hương thơm ngát khiến người ta dễ chịu.

Sau khi vụ án Ngô Tĩnh kết thúc, hầu như ngày nào cô và Tả Kinh Thương cũng tan làm đúng giờ, anh cũng không phải đi công tác vì gặp phải một vụ án khó khăn ở đâu đó. Thư Tầm đùa: “Dạo này khắp nơi cả nước đều rất yên bình, chẳng lẽ tội phạm cũng đang chuẩn bị đón năm mới sao?”

“Anh đã từng sợ thiên hạ này chưa đủ loạn, nhưng sau khi gặp được muôn hình vạn trạng tội phạm, hiện tại anh lại chỉ mong thiên hạ quả thực có thể yên bình như lời em nói.” Tả Kinh Thương ngồi trước bàn, sống lưng thẳng tắp, áo len màu đen cổ chữ V hơi bó vào người, vậy lấy thân hình rắn chắc của anh, bắp thịt trên cánh tay thoáng hiện lên rõ ràng.

Anh chính là mẫu đàn ông khi mặc quần áo thì gầy, khi cởi quần áo lại rất có da có thịt, những tháng ngày nhàn nhã không có vụ án làm phiền anh sẽ chạy bộ, bơi lội và tập Kickboxing. Thư Tầm đã biết từ lâu rằng, người này rất quái dị, gặp người quen thì còn có thể trò chuyện vài câu, nhưng trước mặt người lạ thì luôn nghiêm mặt chẳng nói một lời, vốn không có bạn bè... nhưng kẻ thù thì có cả đống! Cũng may đều đã bị tổng vào nhà giam.

Sau khi ăn xong, Thư Tầm muốn xem tin tức một chút bèn bật tivi, khoe mắt thoáng thấy một hộp bưu phẩm chuyển phát nhanh còn chưa mở, cô liền thuận tay cầm lên xem, lơ đãng hỏi: “Anh mua đồ qua mạng à?”

Hộp chuyển phát nhanh không lớn, rất nhẹ, dường như bên trong vốn không có thứ gì. Họ tên và địa chỉ của người gửi đều viết rất mờ nhưng ba chữ tên người nhận “Tả Kinh Thương” quả thực rất rõ ràng rất nhấn mạnh, địa chỉ nhận đồ cũng chỉ viết mấy chữ “Đại học Điều tra hình sự”, phương thức liên lạc là điện thoại cố định của Tả Kinh Thương tại trường.

Tả Kinh Thương bước tới, dường như chợt nhớ ra thứ này, không để cô đụng chạm lung tung, cẩn thận dùng dao nhỏ cắt băng dính trên hộp ra.

Ngoại trừ một bọc giấy nhỏ thì bên trong không còn thứ gì khác.

Thư Tầm nghi hoặc nhìn anh, mở bọc giấy ra, bên trong cũng trống rỗng, không có mấy thứ như cô tưởng tượng là bột phấn hay lá thư viết bằng máu...

Tả Kinh Thương nặn ra một hạt nhỏ màu nâu từ trong nếp gấp của bọc giấy, đó là một con kiến nhỏ đã chết. Lông mày của anh nhíu lại, cũng không tiện tay phỉu con kiến đi.

Con kiến đã chết bị vo thành hạt nhỏ, chân gãy nhìn rất vụn vẹo, rất hiển nhiên là không phải kiểu chết thông thường, mà sau khi bị bóp chết còn bị xoa thêm mấy lần. Thỉnh thoảng, mọi người phát hiện ra một hai con kiến nhỏ dò đường trên mặt bàn thì đều dùng cách này để trừ luôn tai họa về sau.

“Đây chỉ là trò đùa tai quái của ai đó, hay là...” Người vừa nói thiên hạ thái bình – Thư Tầm giờ đã cảm nhận được một chút mưa gió bắt đầu nổi lên.

Tả Kinh Thương gói kỹ xác con kiến và cả hộp chuyển phát nhanh đặt lên một cái rương lớn trên sân thượng. “Mỗi năm anh nhận được không dưới hai mươi lá thư đe dọa, còn có kẻ viết hẳn một bài truy điệu cảm động lòng người cho anh. Anh chưa bao giờ phí công đi điều tra mỗi kẻ từng dùng đủ loại phương pháp để uy hiếp anh, bọn họ sợ hãi, cảm hận anh, trước khi phạm tội nghĩ tới kết cục sau khi bị anh bắt, biết đâu có thể ngăn cản bàn tay tội ác của họ.”

Thư Tầm cảm thấy lời của anh quá kinh khủng, bèn thử làm dịu không khí: “Có khi anh đặt mua gì đó trên mạng rồi quên mất, mà trùng hợp là người bán cũng quên đặt đồ anh mua vào hộp. Trên đường gửi hàng, một con kiến nhỏ đáng thương bò vào, oanh liệt hi sinh.”

“Sự tưởng tượng của em vừa hợp lý vừa tràn đầy sự hài hước vô căn cứ.” Tả Kinh Thương xoa đầu cô như dỗ trẻ con, “Anh cũng không nhận được mà muốn lôi bài truy điệu khiến người ta rơi lệ ra đọc cho em nghe.”

Xem ra anh vẫn cho đây là thư đe dọa mà phần tử tội phạm hoặc người nhà của chúng gửi cho anh.

Kỳ thực, Thư Tầm nhìn vào thì cũng nghĩ như vậy.

Nếu nói một con kiến chẳng thể hấp dẫn sự chú ý của Tả Kinh Thương, nhưng được gói như vậy lại thành công thu hút sự quan tâm của anh.

Hai ngày sau, Tả Kinh Thương lại nhận được một chiếc hộp khác, bên trong vẫn chỉ là một bọc giấy trắng, bọc một con nhện nhỏ đã chết, dường như bị người ta đập chết. Sau đó cứ cách hai ngày anh lại nhận được một chiếc hộp, trọng lượng bên trong dần nặng lên, thì thể động vật nhỏ lần lượt là: ong mật chết, bướm chết, chuột chết, vịt chết.

“Gửi thi thể cho người khác là sự nguyên rủa và cảnh cáo cực kỳ độc địa.” Thư Tầm hơi lo lắng nói, trong chiếc rương lớn trên sân thượng của Tả Kinh Thương đã đựng vài chiếc hộp chuyển phát nhanh, nhưng anh vẫn hờ hững như không. “Từ con kiến đến con vịt, thể tích tăng lên nhiều lần, không biết lần sau sẽ là con gì?”

Thư Tầm chợt nhớ tới một bộ phim kinh dị nào đó, nhân vật chính nhận được một cái đầu người.

“Nếu tính toán theo thể tích...” Tả Kinh Thương chẳng chút sợ hãi, “Trước tết âm lịch anh có thể nhận được một con heo hoặc một con trâu, anh đang nghĩ xem mình nên biến thủ hay báo cáo nộp đồ hồi lộ lên cấp trên.”

Sợ rằng đến lúc ấy không phải súc vật mà là... thấy anh chẳng kiêng kị chút nào, Thư Tầm lo âu nghĩ.

Nghe nói cha mẹ Tả Kinh Thương một người là nhà nghiên cứu sinh vật, một người là nhà nghiên cứu địa chất, cả năm chẳng có mấy ngày ở nhà, đến Tả Kinh Thương cũng không biết hôm nay hai người họ đang

ở cao nguyên Tây Tạng hay ở bán đảo Scandinavia. Cũng chính vì thế, Tả Kinh Thương mới chẳng hề lo lắng cho sự an toàn của họ.

Tả Kinh Thương đã quen với đủ kiểu uy hiếp và đe dọa, quả thực như chính anh từng nói, anh không bao giờ điều tra những người gửi đồ rốt cuộc là ai, lại có mục đích gì.

Những ngày cuối cùng của năm, Thư Tầm lên lớp hai tiết môn phân tích án lệ, lấy vụ án Vụ Kiều làm bài tập để học viên nộp lên báo cáo phân tích tâm lý sau kỳ nghỉ tết dương lịch. Cô vừa trở lại văn phòng khoa liền nhìn thấy một bưu kiện đặt trên bàn, lớn bằng một quả bóng rổ.

Cô ngần ra trong chốc lát rồi mới bước nhanh về phía trước, một thầy giáo nói với cô là giúp cô nhận hàng chuyển phát nhanh. Cô lơ đãng cảm ơn, thấy kiểu chữ quen thuộc trên đơn chuyển phát nhanh, tim đập lồi nhịp. Bây giờ bưu kiện không gửi cho Tả Kinh Thương nữa, người nhận đổi thành tên của cô.

Người gửi viết nhầm chữ “Tầm” trong tên cô thành chữ “Tìm”.

Thư Tầm ước chừng trọng lượng một lúc, bên trong hẳn là một thứ lớn hơn con vịt chết một chút. Cô chưa kịp nghĩ đến chuyện tại sao người nợ đột nhiên thay đổi đối tượng đe dọa thì đã lấy dao rạch, đeo găng tay, cẩn thận rạch vỏ hộp.

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý thật tốt nhưng khi nhìn thấy thứ bên trong, Thư Tầm vẫn sợ tới mức lùi hai bước, va phải ghế ngồi đằng sau khiến bắp chân đau nhói.

“Tiểu Thư, cô sao thế?” Người đồng nghiệp nhận hàng giúp cô tò mò định bước tới.

“Không sao.” Thư Tầm trả lời rất nhanh, cũng không giải thích gì khác.

“Tôi về trước đây, chúc mừng năm mới trước nhé!” Người đồng nghiệp nợ nói, không hề nghi ngờ, cầm cặp làm việc ra khỏi văn phòng khoa.

Chúc mừng năm mới? Ôi!

Trong bưu kiện chứa một con chó nhỏ đẫm máu, nhìn qua thì không phải chó nhà, hình như là chó hoang. Bộ lông màu xám trắng dính đầy máu nâu, tất cả đều đã đông cứng lại, bị nhét vào trong hộp, tỏa ra mùi máu tươi nồng nặc và mùi hôi thối của động vật lang thang.

Thư Tầm còn chẳng muốn chạm vào cái hộp kia lần nữa chứ đừng nói là thi thể con chó nhỏ. Cô ngồi một mình trong văn phòng, cho tới khi Tả Kinh Thương dạy xong tới đây đón cô như thường lệ, cô mới đứng lên, hất cằm chỉ về phía cái hộp.

Tả Kinh Thương liếc nhìn thi thể con chó nhỏ đẫm máu bên trong, vốn tưởng Thư Tầm nhận bưu kiện giúp anh, sắc mặt vẫn hờ hững như thường nhưng Thư Tầm phát hiện, khi anh nhìn thấy tên người nhận hàng là “Thư Tìm”, vẻ mặt anh đã thay đổi.

Đó là sự phẫn nộ của giống đực khi lãnh địa của mình bị kẻ khác xâm phạm, lại như một ông trùm xã hội đen chính mắt nhìn thấy người phụ nữ của mình bị một tên lưu manh chẳng biết chui đầu ra dâm dê sàm sỡ, một con sư tử đang xù lông giận dữ.

Đúng như dự đoán, anh đưa tay gõ gõ vào hộp bưu kiện, nhìn Thư Tầm nói: “Rốt cuộc hẳn đã chọn giận anh thành công.”

Rồi anh thuận thực đeo găng tay, nâng thi thể con chó nhỏ bên trong đặt lên một tờ báo cũ, ấn xuống từng vị trí mấu chốt trên thi thể, còn mở miệng con chó kiểm tra cẩn thận một phen. “Có người dùng đồ ăn dụ nó, nó rất đói nên không đề phòng gì cả, rốt cuộc thì ‘Chim chết vì ăn’, bị kẻ đó đập búa vào đầu, nguyên nhân tử vong là sọ não bị tổn thương nghiêm trọng. Kể này sợ con chó còn chưa chết hẳn, còn đập búa thêm mấy phát nữa, chắc chắn nó chết rồi thì lập tức bỏ vào hộp gửi tới chỗ chúng ta. Trước nay hẳn vẫn không dùng công ty chuyển phát nhanh uy tín vì những công ty kia đòi hỏi cao độ hoàn chỉnh của thông tin về người gửi và người nhận, hẳn chọn một công ty chuyển phát nhỏ không danh tiếng hoặc vốn dĩ chẳng nhờ công ty nào cả.” Tốc độ nói của anh rất nhanh, hoàn toàn chìm vào thế giới của mình, “So với những thi thể động vật trước đó, con chó này chỉ mới chết thôi, chứng tỏ quá trình vận chuyển rất ngắn, bây giờ hẳn — đang ở Thủ đô.”

Thư Tầm biết lúc này cô không nên làm phiền anh, một người đàn ông bị chọc giận, đây chính là thời điểm mà anh kích động nhất.

“Hắn vốn không biết em, cho nên tên của em viết như thế nào hắn cũng không rõ. Thế nhưng hắn hỏi thăm được quan hệ giữa anh và em, sau nhiều lần làm phiền anh mà không thành công, bèn chĩa mũi nhọn về phía em, dựa vào đó để khiêu khích anh!”

Đột nhiên, Tả Kinh Thương nện một quyền lên bư kiệu, “ầm” một tiếng, nếu đây là đầu của kẻ gửi đồ thì e rằng giờ máu mũi đã giàn giụa và não bị chấn động nhẹ. Anh thu lại nắm đấm, âm hiểm híp mắt, cười lạnh.

Anh chưa bao giờ để lộ cảm xúc tức giận trước mặt người ngoài, Thư Tầm vẫn cho là anh không nóng tính, cũng chưa từng thấy anh tức giận. Không ngờ...cũng thật đáng sợ. Đến nhận bài truy điệu gửi cho mình mà anh còn có thể mỉm cười, nhưng vì người khác gửi thư này cho cô anh lại nổi giận, lúc này cô cảm nhận được một dòng nước ấm áp chảy qua đáy lòng, còn mang theo cả một chút lo âu.

“Những tên tội phạm mà anh bắt trước đây, có phải mới ra tù hoặc mới bị xử tử gần đây không?” Một người sẽ chẳng vô duyên vô cớ phí tâm tư gửi bư kiệu thi thể cho người khác, Thư Tầm đã sớm đoán ra thân phận của người kia — sau khi ra tù, trong lòng căm hận khôn nguôi, hoặc là sau khi tên hung phạm nọ bị xử tử, người nhà hắn đau khổ tuyệt vọng, quyết định trả thù Tả Kinh Thương.

“Không biết.” Tả Kinh Thương dường như vốn chẳng quan tâm tại sao kẻ gửi đồ lại quyết định trả thù anh, anh chỉ quan tâm một chuyện — kẻ gửi đồ đã chuyển mục tiêu.

Tả Kinh Thương mượn giáo sư Lương Tử Mi chìa khóa phòng thí nghiệm khám nghiệm vật chứng, tiến hành lấy dấu vân tay lưu lại trên hộp bư kiệu. Suốt thời gian này anh không nói thừa dù chỉ một câu, một lòng một dạ tập trung vào chuyện bắt được kẻ gửi đồ.

Thư Tầm đứng ở cửa phòng thí nghiệm, nghĩ rằng đi mua hộp mì về đây cho anh bổ sung năng lượng cũng tốt, bèn xoay người đi.

Trước đây cô chỉ nghĩ làm thế nào để đấu trí, cạnh tranh với anh, nhưng bây giờ còn thêm cả việc quan tâm chăm sóc anh. Đi một vòng lớn lại trở về bên anh, Thư Tầm đang ngày một trưởng thành, không riêng gì việc phá án mà còn trong cách đối nhân xử thế của cô.

“Em đi đâu thế?” Tả Kinh Thương chợt hỏi.

“Em đi mua một chút đồ ăn.” Thư Tầm cũng không quay đầu lại, chỉ thuận miệng trả lời.

“Không được đi, ở lại đây.” Tả Kinh Thương bịt khẩu trang che kín mũi miệng, chỉ còn một đôi mắt vừa lạnh lùng vừa đen thẳm tựa đáy hồ, kiên nghị đối diện với Thư Tầm một hồi, lia chiếc kéo nhỏ trong tay, “Bắt đầu từ giờ phút này không được phép rời khỏi tầm mắt của anh — một giây cũng không.”

Chính anh bị đe dọa uy hiếp cũng chẳng cần thận đến thế!

Đối mặt với sư tử đang nổi giận, mèo nhỏ Thư Tầm thua trận, lấy ghế ngồi ở ngoài như thần giữ cửa. Lúc Tả Kinh Thương thu thập chứng cứ, cô cũng không nhàn rỗi, lên mạng tra xét những vụ án “Gửi thi thể” trước đây, lại kiểm tra danh sách tội phạm trong những vụ án lớn mà Tả Kinh Thương phụ trách, phát hiện bọn họ hầu như đều đã bị xử tử, có kẻ khá hơn một chút thì cũng bị phán tù chung thân.

Trên màn hình máy vi tính hiện mấy dấu vân tay rõ ràng, đây là dấu vân tay Tả Kinh Thương lấy được từ mặt trái của băng dính trên hộp bư kiệu. Thư này không thể giao cho nhân viên chuyển phát của công ty đóng gói, kẻ gửi đồ chắc chắn tự mình bọc đồ nhưng không ngờ hắn lại ngu ngốc như vậy, đến gắng tay cũng không đeo, còn lưu lại dấu vân tay của mình trong mặt trái băng dính.

Theo như điều này, kẻ đó hẳn không phải tội phạm, chưa từng có kinh nghiệm phạm tội.

Chưa có kinh nghiệm phạm tội, lại dám đến khiêu khích Tả Kinh Thương, là...say rượu đúng không? Thư Tầm nhìn mấy dấu vân tay trên màn hình, khó hiểu chuyển mắt nhưng vẫn không nghĩ ra nguyên do.

Tả Kinh Thương gửi số liệu cho hệ thống thông tin Cục điều tra hình sự, chưa tới năm phút đã nhận được hồi âm: “Giáo sư Tả, chào ngài, dấu vân tay này có đăng ký. Cận Đồ Hải, nam, 49 tuổi, người thành phố

Bắc Yến, hai năm trước bị bắt giam vì tội cố ý đánh người và nhiễu loạn trật tự xã hội, tháng này mới thi hành án xong và được phóng thích.”

Trong mắt Tả Kinh Thương dấy lên sự nghi ngờ, đưa mắt nhìn Thư Tầm, ra hiệu cho cô lại gần.

Thư Tầm nhìn tư liệu về Cận Đồ Hải mà hệ thống thông tin gửi tới, kinh ngạc chớp chớp mắt.

“Anh biết ông ta?” Thư Tầm nghi hoặc tự hỏi tự đáp — “Cố ý đánh người và nhiễu loạn trật tự xã hội, đây vốn không phải loại vụ án mà anh bằng lòng chấp nhận.”

Thời đại học, khi cô nghe kể về danh tiếng của Tả Kinh Thương, anh đã tham gia điều tra những vụ án mưu sát, anh từng nói với cô, những vụ án lỡ tay giết người trong khi xúc động không có tính khiêu chiến, những vụ án trong tay anh đều là những vụ mưu sát được tỉ mỉ lên kế hoạch từ trước, thậm chí còn có loại vụ án giết người của những kẻ biến thái không có mục tiêu.

“Không biết.” Cơn giận của Tả Kinh Thương dường như đã tiêu tan một nửa, dường như anh hiểu rõ, cho dù loại người phạm vào tội danh này có liên quan tới anh cũng không thể giết người để trả thù. Anh chống tay lên bàn, cùng đọc lướt qua tư liệu của Cận Đồ Hải.

Tư liệu ghi rằng nguyên nhân Cận Đồ Hải bị bắt là do hành hung cảnh sát, còn cố gắng phóng hỏa tự thiêu, đáng tiếc vừa dội xăng lên người đã bị chế ngự. Qua tư liệu về vụ án cũ, người này suốt ngày làm việc xấu, hình như là một kẻ cả ngày đánh bạc uống rượu, chơi bời lêu lổng, là một tên côn đồ lông bông hay đánh lộn.

Nhưng chính một tên côn đồ lông bông như vậy lại tìm một đồng thi thể động vật nhỏ, cách mấy ngày bỏ ra mười mấy tệ gửi cho người chẳng liên quan tới mình là Tả Kinh Thương, thật quá lạ lùng.

“Hay là ông ta bị bắt một cách oan uổng, muốn tìm anh giải oan?” Thư Tầm không tìm được manh mối, bèn đoán bừa.

“Họ của anh không phải là họ Bao.” Tả Kinh Thương lạnh nhạt đáp, anh xem tư liệu của Cận Đồ Hải một hồi, ngồi yên suy ngẫm. Có một vài hình ảnh đính kèm với tư liệu vụ án cũ, mở ra xem thì chính là những bức ảnh hiện trường năm đó Cận Đồ Hải hành hung cảnh sát, hắn như đã phát điên, tay cầm ống nước, ghế, thùng rác..., đuổi đánh vài người mặc đồng phục cảnh sát, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Cho dù nhìn từ góc độ nào, ông ta đều không giống như kiểu người có liên quan tới Tả Kinh Thương.

Thư Tầm nhấn vào cột “Tình trạng gia đình”, phát hiện vợ và con trai ông ta đã qua đời. Bỗng nhiên, Tả Kinh Thương đặt tay lên bàn tay đang cầm chuột của cô, ngăn cô di chuột, nhìn chằm chằm vào tên con trai của Cận Đồ Hải.

Con trai của Cận Đồ Hải tên là Cận Á Cát.

Cận Á Cát — một cái tên rất quen thuộc.

Tả Kinh Thương nhắm mắt lại, ngón trỏ ở bàn tay trái gõ gõ lên bàn, dường như đang tìm tư liệu từ trong kho ký ức.

“Cận Á Cát, bốn năm trước bị phán tử hình, đã thi hành.” Tả Kinh Thương như một kho thông tin có hình người, thuộc tư liệu về tội phạm như lòng bàn tay, “Năm năm trước, tại thành phố Bắc Yến, tỉnh N, liên tiếp xảy ra hai vụ án cưỡng dâm, sát hại phụ nữ trẻ, một trong hai người là một bé gái mới mười hai, mười ba tuổi. Bé gái bị phát hiện chết trong vại nước lớn tại sân nhà mình, đầu chúc xuống dưới, chân duỗi lên trên nhưng hiện trường không sót lại DNA có giá trị điều tra, trên bệ cửa sổ có một chiếc cốc giấy, trên đó có hai dấu vân tay mơ hồ; một người phụ nữ khác khoảng hai mươi tuổi, chết trong một nhà vệ sinh công cộng, tìm được trên túi xách của cô ta một dấu vân tay rõ ràng, trong móng tay có một ít vụn da của hung thủ.”

Thư Tầm chợt hiểu ra, “Hung thủ của vụ án này...do anh bắt?”

“Không phải.” Tả Kinh Thương lắc đầu, “Tốc độ phá án của cảnh sát Bắc Yến rất nhanh, sau khi người phụ nữ hai mươi tuổi chết ở nhà vệ sinh công cộng chưa tới một tuần, bọn họ đã bắt được hung thủ Cận Á Cát, anh đã xem qua báo cáo kết quả. Chứng cứ rất xác thực.”

Thư Tầm lại lâm vào hoài nghi, “Vụ án này không phải do anh phá giải, hung thủ cũng không phải do anh bắt, chẳng qua anh cũng chỉ biết tình hình cụ thể về vụ án này mà thôi, tại sao cha của hung thủ Cận Á Cát lại gửi thi thể động vật cho anh? Ông ta đang hiểu lầm gì ư...”

“Anh có nghe qua một vài tin đồn, không biết là thật hay giả.” Tả Kinh Thương giải thích, “Trước chứng cứ rõ ràng rành, Cận Á Cát vẫn kiên quyết không chịu nhận tội, luôn miệng kêu la cảnh sát đã đánh hấn, sử dụng hình phạt nghiêm khắc để bức cung.”

“Là án oan?”

“Kết quả giám định DNA vụn da lấy từ móng tay của người phụ nữ tử vong trong nhà vệ sinh công cộng hoàn toàn khớp với DNA của Cận Á Cát, dấu vân tay trên chiếc túi xách của cô ta là của Cận Á Cát.”

“Có bị mất tiền không?”

“Vị tiền không cánh mà bay. Vụ bé gái bị sát hại, trong nhà cũng có dấu vết lục lọi, một bình tiết kiệm bị đập vỡ, đến tiền xu hung thủ cũng không bỏ qua, cướp sạch sành sanh.”

“Em cảm thấy vụ án này hơi kỳ lạ.” Thư Tầm nhớ tới Trâu Lôi Lôi trong vụ án sát hại cả gia đình ở Lộ Châu, “Cận Á Cát không để lại DNA trên thân thể hai người mà hấn cường dâm chứng tỏ hấn có làm biện pháp bảo vệ, nhưng hấn lại để lại dấu vân tay ở cả hai hiện trường. Nếu là em, khi ra ngoài gây án sẽ mang theo găng tay hoặc ít nhất sẽ xóa sạch những nơi có khả năng lưu lại vân tay.”

“Một ngàn hiện trường vụ án sẽ có một ngàn kẻ phạm tội khác nhau, tính cách của họ khác nhau, ham muốn khác nhau, thói quen khác nhau. Tâm lý tội phạm chỉ có thể phỏng đoán ra đặc điểm chung nhưng hung thủ thật sự lại có tính cách riêng biệt.” Tả Kinh Thương một lần nữa nhắc nhở cô, đừng xuất phát từ cảm nhận tâm lý để nghi ngờ về một vụ án cụ thể.

Thư Tầm vừa nghe thế liền bắt đầu lý luận với anh, “Được rồi, vậy mời giáo sư Tả đứng ở góc độ kỹ thuật điều tra hình sự truyền thống cho tôi biết, tại sao Cận Đồ Hải lại gửi những thi thể động vật ấy cho anh?”

“Thứ nhất, ông ta muốn thu hút sự chú ý của anh; thứ hai, hi vọng anh tìm đến ông ta.” Tả Kinh Thương thoáng ngừng lại, “Thứ ba, ông ta có chuyện muốn nói trực tiếp với anh.”

“...Thứ tư, ông ta còn có một cô con gái, mong hai người có thể gặp mặt hẹn hò.” Thư Tầm trêu chọc.

Tả Kinh Thương thả lỏng bờ vai vốn đang căng thẳng, tựa lưng vào ghế dựa, bắt đầu nhìn Thư Tầm, trong đáy mắt đen lấy tựa hồ sâu thoáng hiện chút dịu dàng. “Nếu đúng là như vậy thì ông ta vĩnh viễn không có cơ hội nhìn thấy anh.”

Thư Tầm mỉm cười, lắc lắc đầu.

Về mặt Tả Kinh Thương nghiêm túc trở lại, “Ông ta vẫn một mực chờ anh chủ động liên hệ với ông ta, bởi vì...ngoại trừ biết anh làm việc ở Đại học Điều tra hình sự, ông ta không có bất kỳ phương thức liên lạc nào của anh. Sau khi ông ta ra tù, từ Bắc Yên tới Thủ đô, không gặp anh quyết không về. Ông ta từng nghe kể về anh, chỉ cần tới gần trường học hỏi thăm một hồi, đương nhiên sẽ có nhiều người nói cho hấn biết quan hệ của anh và em.”

“Anh muốn gặp ông ta ư?”

“Đợi thêm chút nữa. Ông ta sẽ không ngừng việc gửi đồ cho anh, anh muốn biết sau khi phát hiện anh vẫn không hề có động thái nào khác, tiếp theo ông ta sẽ gửi thứ gì.” Tả Kinh Thương thu dọn phòng thí nghiệm, về mặt nghiêm nghị, “Đi thôi. Hôm nay em đã bị dọa sợ rồi, về nhà anh kiểm tra giúp em một chút.”

“Được.” Thư Tầm nghe theo, tắt đèn giúp anh, bất chợt ngừng lại, “Ừm...anh vừa nói anh giúp em kiểm tra một chút? Kiểm tra gì cơ?”

“Kiểm tra thân thể.” Bốn chữ này, Tả Kinh Thương nói rất hùng hồn đanh thép, không cần nghi ngờ thêm, lời này quả thực có ý nghĩa khác.

Thư Tầm hiểu ngay là ý gì, xấu hổ lườm anh.

27. Q.6 - Chương 25: Tình Yêu Duy Nhất

Thủ đô chìm trong tuyết trắng mang một vẻ đẹp hùng tráng lại tràn ngập tang thương, khiến người ta mơ hồ nhớ lại một thoáng của những tháng năm thịnh thế hoa lệ nguy nga. Vì mai sẽ là tết dương lịch, ngày cuối cùng của năm nên các hàng quán đều chật cứng người, KFC và McDonald cũng không ngoại lệ. Mọi người mặc quần áo dày, che kín miệng mũi, co vai bước nhanh qua ngã tư đường lấp lóe đèn xanh.

Trước đó đã đặt phòng ăn ở một nhà hàng Tư Phòng Thái*, nhưng vì bận rộn trong phòng thí nghiệm hồi lâu nên khi Tả Kinh Thương và Thư Tầm ngồi vào căn phòng nhỏ ấm áp thì đã gần chín giờ, ranh giới giữa bữa tối và bữa khuya đã mơ hồ như vậy đây. Thư Tầm xem xong thực đơn, thấy Tả Kinh Thương đang ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, có lẽ còn đang nghĩ tới chuyện của Cận Đồ Hải.

*Tư Phòng Thái: là kiểu nhà hàng nhỏ, không có bất kỳ hoạt động quảng cáo nào, chủ yếu dựa vào việc truyền miệng để người ta biết mà tới nhà hàng. Thường thì thực khách tới ăn đều phải đặt trước, nhà hàng không tiếp quá đông khách cùng lúc.

Đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng của anh khắc sâu, rõ ràng, ánh đèn chiếu xuống mái tóc đen, phủ lên một màu vàng ấm áp.

“Anh rất xin lỗi.” Tả Kinh Thương chột quay sang nói.

Thư Tầm sững sốt, lông mày khẽ nhướng lên.

“Anh chưa từng nghĩ tới vì bản thân liên lụy tới em, khiến em sợ hãi thậm chí bị thương tổn.” Xem ra cơn giận khi nãy của Tả Kinh Thương vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, từ lúc biết được Thư Tầm nhận được bưu kiện, ngoài sự tức giận anh vẫn luôn sa vào trạng thái tự trách mà trước nay chưa từng có. Trong đầu có quá nhiều vụ án đâm máu, có người nhà cảnh sát từng bị tội phạm chạy trốn trả thù tới chết, có cả gia đình của cảnh sát ma túy bị kẻ buôn ma túy diệt khẩu, nhưng tình yêu mất đi mà lại trở về với Thư Tầm khiến một người luôn bình tĩnh tự tin như anh chỉ muốn tuyên bố chủ quyền ngay.

“Em cũng không dễ bắt nạt.” Thư Tầm chẳng coi đó là chuyện to tát, kiêu ngạo nói, “Chuyện ngày hôm nay với em mà nói chỉ là một khúc nhạc dạo mà thôi, em có khả năng tự bảo vệ mình mà.” Làm trong ngành điều tra hình sự, nếu chỉ biết suy luận thì chẳng phải rất vô dụng sao? Tả Kinh Thương biết Kickboxing, khi ở Mỹ Thư Tầm cũng từng học võ, không dám nói trăm trận trăm thắng, nhưng đối đầu với một hai người đàn ông trưởng thành thì là chuyện nhỏ.

Người phục vụ đưa lên hai món khai vị, hai đĩa hoa quả kèm theo.

Thư Tầm nhấp nháp môi, “Anh chọn nghề nghiệp nào thì sẽ phải chịu hậu quả nấy. Làm người phục vụ trong nhà hàng thì độ nguy hiểm không cao, nhưng có lẽ bọn họ phải chịu đựng sự soi mói và tức giận của khách hàng, ngày nghỉ lễ cũng chưa được nghỉ ngơi.” Cô liếc nhìn người phục vụ đang vội vã đưa món ăn sang một căn phòng khác, kiên định bất chấp nói tiếp: “Nếu chúng ta đã lựa chọn ngành điều tra hình sự, tất phải đối mặt với những kẻ độc ác xấu xa. Sau đó, theo số vụ án mà em điều tra ngày một tăng lên, số tội phạm và người nhà của hắn cầm hận em sẽ ngày càng nhiều. Bọn họ có thể nhằm vào em hoặc cũng có thể nhằm vào người ở bên em là anh. Khi đó — anh có sợ không?”

Tả Kinh Thương cười khẽ, ánh mắt hai người chạm nhau, trong mắt anh thoáng hiện lên sự vui mừng và thưởng thức, nhưng dù vậy, làm gì có người đàn ông nào muốn người phụ nữ của mình rơi vào tình cảnh hiểm nguy như vậy? “Nói vậy thì anh nhất định phải cướp mọi công trạng từ tay em, thu mọi thù hận về phía mình, để bọn họ dần dần quên đi người đứng sau anh là em.”

“Nghĩ hay lắm, em cũng không thể kém anh được.” Tuy không có đủ sức lực nhưng giọng nói của Thư Tầm vẫn cực kỳ kiên định.

“Mỗi mắt chờ mong.”

“Em sẽ không thỏa mãn với việc làm người đứng sau lưng anh.” Nói xong, cô kiêu ngạo hất cằm.

Tả Kinh Thương ưu nhã uống một hớp trà hoa nhài, nhàn nhạt nói, “Em ở dưới thân thể anh có thể thỏa mãn là được rồi.”

Chút sức lực của Thư Tầm bị một câu nói của anh đã kích bay tới lên tầng chín tầng mây, khẽ cắn răng, nhất thời không nghĩ ra câu gì để mả mai phản bác lại, chỉ đành bực bội vờ như không nghe thấy.

Thực chất nội tâm đàn ông đều ẩn giấu một tên lưu manh, hừ.

Món ăn dần được bưng lên đầy đủ, một món canh hai món mặn, nắp món vịt bát bảo ninh vừa được mở ra, hơi nước bay lên, mùi thơm phiêu tán, dùng đũa khẽ đảo, thịt vịt liền mềm nhũn tách khỏi xương, cực kỳ hấp dẫn thực khách.

Khách ngồi trong các căn phòng riêng của nhà hàng Tư Phòng Thái đều là những đôi tình nhân đang yêu, qua đêm nay là sang năm mới, bầu không khí vô cùng ấm áp, Thư Tầm gấp một miếng thịt vịt, vị thuốc Đông y hòa với vị thịt tạo ra một hương thơm lạ lùng, vào miệng mềm mại ngon ngọt, không hổ là món ăn tử của nơi đây.

Thấy một đôi tình nhân đi vào, trong tay cô gái ôm một bó hoa hồng, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc. Thư Tầm không nhịn được trêu chọc: “Biết đêm nay nhà hàng sẽ chật cứng mà anh vẫn khăng khăng đặt chỗ trước. Em còn tưởng mở bát vịt bát bảo ra sẽ bất ngờ thấy một chiếc nhẫn kim cương to cỡ quả bóng bàn cơ đấy.”

Tả Kinh Thương tiếp chiêu, người tám lạng kẻ mười cân, “Có thật mà, không tin em tìm thử xem.”

Thư Tầm bật cười, đầu và đuôi mắt tạo thành một đường vòng cung duyên dáng, cô rất ít khi để lộ dáng vẻ vui tươi đáng yêu như vậy, Tả Kinh Thương ngắm thỏa thích, chẳng trách năm xưa chỉ vì nụ cười của Bao Tự mà Chu U Vương phóng hỏa gọi chư hầu. Trong tiểu thuyết có một câu nói rất hay, hết thấy cặp đôi gương vỡ lại lành chẳng qua đều là gặp sắc mà nổi tâm tư.

Chỉ thấy cô cầm đũa, “Vậy em không khách sáo nữa.” Nói rồi gấp một miếng chân vịt lên.

Bây giờ, cũng chỉ khi ở bên anh cô mới vô tình lộ ra bản tính hoạt bát vui vẻ. Ngày trước, gặp lại Thư Tầm ở Lộ Châu, Tả Kinh Thương thấy dáng vẻ suốt ngày nghiêm mặt giả bộ lạnh lùng của cô, rất nhiều lần muốn đặt cô lên tường hôn sâu, hôn trôi hết thấy ngụy trang, cũng tiện thể biểu lộ nỗi khổ tương tư trong mấy năm xa cách. Nhưng kết quả là cô thích giả bộ lạnh lùng, anh bèn phối hợp với cô, nhìn cô bị từng chút ái muội của mình làm cho hoảng hốt.

Ai nói Tả Kinh Thương anh không vương khói lửa nhân gian? Đón chào năm mới, chung quy cũng phải có chút niềm vui bất ngờ. Ăn xong bữa cơm, người phục vụ rất hiểu ý đưa lên một bát canh đậu đỏ, Tả Kinh Thương vẫn thảnh thơi thoảng liếc ra ngoài cửa sổ, đột nhiên thấy được một anh chàng trẻ tuổi đội mũ ôm một chiếc hộp dài đi vào. Anh dời ánh mắt đi, bình tĩnh nhìn bữa về một hướng khác.

Cậu chàng kia quen thuộc tìm tới phòng riêng của họ, vén màn trúc lên, “Tiểu thư Thư Tầm, mời cô ký nhận.”

Thư Tầm chớp chớp mắt, ban đầu còn mờ mịt khó hiểu, phản ứng đầu tiên là “Cận Đồ Hải hành động nhanh thật, bám dai như đĩa ấy”, nhưng nhìn thấy chiếc hộp dài ghi nhãn “Rose only”, bỗng nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng và bất ngờ, cuối cùng đỏ mặt ký tên, ôm chiếc hộp còn không biết làm sao cho phải.

Rose only, mệnh danh là cửa hàng hoa cao cấp dành riêng để “Một đời chỉ tặng một người”, hoa hồng rẻ nhất cũng là 399 tệ một bông (khoảng 1,4 triệu Đ). Nghe nói khi mua phải đăng ký bằng họ tên thật và số chứng minh thư, điền tên của người yêu. Lần thứ hai mua nếu như tên họ và thông tin của người yêu khác đi, cửa hàng hoa sẽ từ chối bán. Điều này mang ý nghĩa, nếu thay bạn gái thì không thể mua hoa của Rose only làm quà nữa.

Tuy cũng là tặng hoa nhưng lần này dường như có ý nghĩa lớn hơn hẳn.

“Đây là thứ gì, hả?” Tả Kinh Thương hạ thấp giọng nói, âm cuối cao lên, hấp dẫn mà gợi cảm.

Thư Tầm kìm lòng không đáp lời anh, cẩn thận mở hộp ra, bên trong là mười tám đóa hoa hồng Ecuador nhập khẩu sắp hàng chỉnh tề, sắc đỏ như máu, cánh hoa mềm mại, chúng có tên gọi là “Tình đầu kinh điển”. Nhà thiết kế ra bó hoa này đã từng giải thích ý nghĩa của nó —

“Trong tình yêu này, không có sự ràng buộc của tiền tài, không có sự vướng mắc của lợi ích. Anh chỉ thấy mình em, dùng trái tim để đánh đổi, không hề giữ lại. Hoa này dành cho những con người đã từng bước qua thế gian âm lạnh, nhưng vẫn giữ được ước nguyện nguyên sơ trong trái tim mình.”

Tả Kinh Thương lặng lặng nhìn cô, màu đen sâu thẳm trong đôi mắt hiện ra chút độ ẩm. Điều này anh luôn chôn giấu tận đáy lòng, chưa bao giờ nói với cô. Nhưng sau khi chia tay, anh vẫn cố chấp giữ chặt trái tim mình, chưa bao giờ để một ai khác bước vào. Lần đầu hai người cắt đứt liên lạc, anh thậm chí không thể xác định được liệu cô có ở lại nước ngoài, có yêu người khác hay không. Anh giữ chiếc chìa khóa trong vô vọng, tìm kiếm trên bức tường gió thổi không lọt một cánh cửa để trở về trái tim cô. May thay, anh đã tìm thấy.

Cho dù năm tháng có tàn nhẫn tới đâu thì em vẫn là hạt chu sa trong lòng anh. Không dám nói kiếp sau, chỉ nói đến đời này, quyết không phụ lòng em.

Tất cả những người phụ nữ vẫn giữ mãi ước nguyện nguyên sơ, đều sẽ bị tình yêu lay động.

Đáy mắt Thư Tầm hơi cay cay, trước đây cô còn chưa thể hiểu nổi tại sao có cô gái lại cảm động rơi lệ vì được người mình yêu bày tỏ, nhưng hiện tại, những giọt lệ chan chứa cả sự ngọt ngào và bi thương nóng hổi tuôn ra khỏi đáy mắt, mũi cô cũng nghẹn lại. Cô vẫn chưa nói cho anh, tất cả sự cố gắng nỗ lực của cô ở nước ngoài, thực chất đều là để gặp lại anh trong tư thái tao nhã xinh đẹp nhất!

“...Cảm ơn anh.” Thư Tầm hơi nghẹn nghẹn, nhỏ giọng nói.

“Là anh tặng sao?” Tả Kinh Thương không chịu thừa nhận, thấy cô lau nước mắt, hơi ngừng lại, biết cô bị cảm động tới phát khóc, chẳng chút đau lòng, trêu đùa cô, “Liệu có phải học viên nam nào thầm mến dành riêng cho em niềm vui bất ngờ hay không?”

Thư Tầm ngừng rơi lệ, nhìn anh oán giận, “Nếu học viên nam kia lại biết chín giờ rưỡi em sẽ xuất hiện ở nhà hàng Tư Phòng Thái, vậy năng lực điều tra của cậu ta có thể làm thầy giáo em được rồi.”

“Người xưa đã nói, đệ tử chưa chắc đã kém hơn sư phụ.” Anh tiếp tục đùa.

“Tả Kinh Thương!” Thư Tầm bực mình gọi tên anh.

“Thích không?”

“...phí tiền!” Thư Tầm nâng niu ôm hộp hoa, nhưng vẫn cứng miệng.

“Đáng giá.” Tả Kinh Thương phóng khoáng nói, nâng chén sứ trắng, dùng trà thay rượu, uống một hơi cạn sạch. “Tình cảm đã tiêu phí trên người em hết rồi, còn quan tâm tới tiền bạc làm gì?”

Thư Tầm bất chợt có cảm giác bản thân bị đại gia bao nuôi.

Tả Kinh Thương khoát khăn quàng cổ, khoát áo lên cánh tay, tới bãi đỗ lấy xe trước. Thư Tầm ôm hộp hoa đứng ở cửa, những đôi nam nữ bước ngang qua cô, hễ là người biết giá trị của hộp hoa đều nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ.

Trước giờ Thư Tầm đều không thích khoe khoang, nhưng lần này không có cách nào cất giấu hộp đi, đành cúi đầu tránh ánh mắt người khác.

Trong chốn thành thị lạ lùng quái đản này, có người hạnh phúc, cũng có kẻ khổ đau.

Trong một cống ngầm dưới lòng đất, Cận Đồ Hải hút hết điếu thuốc cuối cùng, mắt vô hồn nhìn về phía trước. Rời Bắc Yến tới Thủ đô đã gần nửa tháng, ông ta tạm thời không có thu nhập nên chẳng ở nổi nhà nghỉ, quán trọ, giá cả ở Thủ đô cao như vậy, ông ta ở trong cống ngầm dưới lòng đất, làm bạn với ăn mày và người hát rong, trải thảm trên nền đất để tiết kiệm tiền ăn hàng ngày.

Ông ta một mực chờ người kia tới tìm mình, cảnh sát cũng được, quản lý cũng tốt, ông ta ôm ấp một tia hi vọng cuối cùng, chờ người kia hồi âm.

Bị thờ ơ, cười nhạo, đánh đập, sỉ nhục — nếm trải nỗi đau sống không giống người khiến Cận Đồ Hải trở nên thô bạo độc ác, thế giới trong mắt ông ta chỉ còn hai màu trắng đen. Vợ con đều đã qua đời, ông ta chẳng còn gì để luyện tiết, chỉ sống như chó ghẻ mà thôi.

Cơn nghiện thuốc lá lại nổi lên, dòng tâm tư của Cận Đồ Hải bị cắt đứt, ông ta tìm trong cồng ngằm một lúc, nhặt được một cái tàn thuốc còn hơn nữa, nhìn qua hóa ra lại là một điếu thuốc Trung Hoa! Trên mặt Cận Đồ Hải hiện lên nụ cười quái dị, run rẩy châm thuốc, hít sâu một hơi.

Ông ta trở về góc của mình, cẩn thận móc trong người một tờ báo đã ố vàng, trong miệng ngậm thuốc lá, xoa xoa bức ảnh nhiều màu sắc ở trên tiêu đề báo. Ngẩng người trong chốc lát, lật một trang báo ra, hút xong điếu thuốc, cắn rách ngón tay, dùng phương thức truyền thống nhất, viết ở đằng sau tiêu đề báo một chữ “Oan” thật lớn.

Thư Tầm vừa bước vào nhà, liền bị Tả Kinh Thương ngăn ở cửa hôn sâu.

Không thể không nói, hộp hoa hồng cao cấp có tác dụng không nhỏ, hiếm khi Thư Tầm lại phối hợp, để mặc anh đòi hỏi như vậy. Khi tiếng chuông báo hiệu năm mới vang lên, niềm vui trọn vẹn.

Anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Thư Tầm nằm trong ngực Tả Kinh Thương, xoa bóp mấy lần trên chân, cô phát hiện khi ấn xuống thấy hơi đau. Tự nhấc chân lên xem, buổi chiều va vào ghế, bây giờ máu bầm lại một vùng lớn. Cô ôm chân, nhìn sắc mặt của Tả Kinh Thương, xem ra anh rất bức bối, có lẽ còn đang nghĩ đến chuyện kẻ gửi đồ dờ mục tiêu.

Giờ này đã bước sang năm mới, Thư Tầm ôm tay anh, nhẹ nhàng xoa bóp để anh yên lòng, vì khi này mất nhiều sức lực nên chẳng mấy chốc mà cô đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Kỳ nghỉ tết dương lịch qua đi, mọi người bắt đầu chờ tới kỳ nghỉ tết âm lịch.

Bảo vệ của trường nhận hộ Tả Kinh Thương một bưu kiện chuyển phát nhanh, giao cho anh sau khi anh lên lớp xong. Tả Kinh Thương không hề bất ngờ khi nhìn thấy chiếc hộp nho nhỏ này, sự hồ hững không quan tâm của anh cuối cùng cũng khiến Cận Đồ Hải không thể kiên nhẫn được nữa, e rằng trong này mới là ý đồ thực sự của hắn.

Trong hộp giấy đã không còn là thi thể động vật nữa, thay vào đó là một tờ báo được gấp gọn gàng, qua chất lượng giấy có thể thấy được nó không được in gần đây. Gấp gọn gàng như vậy, có thể thấy được sự trân trọng của Cận Đồ Hải đối với tờ báo.

Mở tờ báo ra, mặt sau, một chữ “Oan” vừa to vừa nguệch ngoạc có vẻ cực kỳ đáng sợ, chính diện mặt báo là một bản tin pháp luật từ mấy năm trước —

(Kẻ mất trí: Nghi phạm cưỡng hiếp rồi sát hại liên tiếp hai người phụ nữ rồi cuộc sa lưới pháp luật)

Nhà báo dùng một mặt báo để viết về tình tiết vụ án và quá trình điều tra, phỏng vấn cảnh sát, còn đăng cả bức ảnh Cận Á Cát bị bắt.

Quả nhiên.

Cận Á Cát đã bị xử tử, nếu nói vụ án này thực sự là một án oan, vậy chứng tỏ hung thủ vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Nhưng Cận Đồ Hải là cha của Cận Á Cát, khẳng khái cho rằng con mình vô tội, cũng là lẽ thường tình. Tả Kinh Thương đã gặp rất nhiều bậc cha mẹ một mực không tin con mình đã phạm trọng tội, cho dù chứng cứ rành rành xác thực ngay trước mắt, bọn họ vẫn cho rằng nhất định con của mình bị oan.

Anh muốn tìm ra hồ sơ của vụ án này cũng không khó, cái khó là mang một vụ án đã có hung thủ phải chịu hình phạt ra điều tra một lần nữa. Áp lực không chỉ tới từ vấn đề trình tự mà còn đến từ việc có khả năng khơi lên dư luận xã hội. Giả thiết đây đúng là một vụ án oan, vậy có nghĩa là rất nhiều người từng phụ trách vụ án cũng sẽ bị truy cứu trách nhiệm và đưa ra kỷ luật.

Liệu đây có phải là một “việc không đâu”, có nên quan tâm tới nó hay không?

Chữ máu ở mặt sau đâm vào mắt Tả Kinh Thương, anh mang tờ báo tới chỗ Thư Tầm, Thư Tầm có vẻ kinh ngạc, đọc đi đọc lại nhiều lần, cũng rơi vào trầm tư.

Cuối cùng, cô vẫn lặp lại vấn đề đã hỏi anh nhiều lần: “Anh muốn đi gặp hắn ư?”

Tả Kinh Thương không nói không rằng, lấy điện thoại di động ra, bấm số rồi bước ra ngoài. “Là tôi. Tôi muốn biết từng chi tiết quá trình và biểu hiện khi ngồi tù của Cận Đồ Hải. Thử tìm xem.”

Trong lúc đợi hồi âm, Thư Tầm lên mạng đọc một vài tin tức có liên quan tới hai vụ án năm đó, đại khái cũng giống với lời mà Tả Kinh Thương đã nói. Nạn nhân đầu tiên là Tiểu Lệ, mười hai tuổi, cha mẹ đều đi làm, như thường lệ để cô bé ở nhà một mình làm bài tập. Một hôm tan tầm về nhà, bước qua cửa liền nhìn thấy Tiểu Lệ chết thảm trong vại nước, vết máu chảy ra từ dưới người dính tới tận gót chân, chưa bị nước gột đi, nguyên nhân tử vong là bị chìm chết, khi chưa tử vong còn bị đánh đập. Nạn nhân thứ hai là Đồng Hình chết tại một nhà vệ sinh công cộng gần xưởng dệt Dệt nhất Bắc Yến, hung thủ dùng tay che miệng cô ta, bóp cổ không chế, áp cô ta lên tường, cưỡng hiếp sau đó bóp chết. Sau khi thu thập vật chứng từ kẽ tay của Đồng Hình, tiến hành xét nghiệm lý hóa và giám định nghiêm ngặt về mặt khoa học, phát hiện ra DNA của vụn da tại kẽ tay Đồng Hình trùng khớp với DNA của Cận Á Cát. Cận Á Cát là công nhân của xưởng dệt kia, người làm của hắn báo cáo rằng hành động của hắn vào ngày xảy ra vụ án rất kỳ lạ, lúc quay về có thương tích trên người, khi cảnh sát hỏi hắn, hắn ngụy biện là vì mình trộm cướp nên mới xảy ra tranh chấp với Đồng Hình.

Đang đọc thì có hồi âm từ phía bên kia.

“Giáo sư Tả, tôi tìm được rồi. Cận Đồ Hải và vợ ông ta từng tới Cục cảnh sát cãi cọ mấy lần vì chuyện con trai họ bị bắt giam, khăng khăng nói là cảnh sát đánh đập Cận Á Cát. Sau khi Cận Á Cát bị xử tử, ông ta bắt đầu kêu oan một cách điên cuồng, có một lần còn cầm pháo lớn giả bộ làm bom, ném vào phòng điều tra thông tin của tòa án. Ông ta bị bắt vì xông vào Cục cảnh sát, tội hành hung cảnh sát, khiến ba cảnh sát bị thương, hai cảnh sát bị trầy xước nhẹ, ông ta bị phán hai năm tù giam. Trong nhà tù, biểu hiện của ông ta rất kém cỏi, không hề có chút nào gọi là ăn năn hối cải, ngày ngày nói với cảnh ngục và bạn tù như chị Tường Lâm* rằng con trai Cận Á Cát của ông ta vô tội, bởi vậy Cận Đồ Hải không được giảm án. Ông ta đã từng được làm giám định tinh thần, kết quả là ông ta rất bình thường, đầu óc không sao cả, chẳng qua quá cố chấp mà thôi, có lẽ nguyên nhân là do con trai trở thành tội phạm bị tử hình, vợ cũng qua đời nên bị kích thích.”

*chị Tường Lâm: là một nhân vật trong tiểu thuyết “Chúc phúc” của nhà văn Lỗ Tấn, chị Tường Lâm là một người phụ nữ với số phận bi kịch và cuộc đời cay đắng nhiều đau khổ, chị luôn ở trong trạng thái tinh thần uể oải suy sụp, gặp ai cũng kể về bất hạnh của đời mình, bởi vậy ở Trung Quốc có cách ví những người hay kể lể chuyện buồn của mình giống với chị Tường Lâm.

“Vụ án con trai hắn có chứng cứ xác thực mà, không ai vu oan cả, cuối cùng chính Cận Á Cát cũng nhận tội, Cận Á Cát từng có tiền án, nếu không phải vậy thì cảnh sát Bắc Yến cũng chẳng phá án dễ dàng như thế. Hắn là một tên lưu manh, đánh lộn ẩu đả, trộm đồ,... đã bị cảnh sát bắt nhiều lần rồi. Thượng bắt chính hạ tắc loạn, người ở đó nói Cận Đồ Hải cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì, trước đây cũng suốt ngày bắt gà trộm chó, còn từng lấy trộm xe đạp nhà hàng xóm.”

Tả Kinh Thương nghe xong, đặt điện thoại di động qua một bên.

Chữ “Oan” ở mặt sau tờ báo vẫn khiến con mắt người ta nhức nhối như trước.

“Em nói xem, người tên Cận Đồ Hải này, anh có nên gặp hay không?” Tả Kinh Thương hỏi.

Thư Tầm trầm ngâm một lúc, gật đầu nói: “Nên.”

“Lý do?”

“Hiểu biết của chúng ta về vụ án kia chỉ vven vven trong thông tin và hồ sơ vụ án nhưng chưa từng tìm hiểu ở phía Cận Đồ Hải, tại sao ông ta lại khăng khăng cho rằng con trai mình bị oan. Dường như ông ta đã ký thác hi vọng lên người anh, nếu đã vậy, lời anh nói hắn là ông ta sẽ chịu nghe một chút.” Thư Tầm nghiêm túc nói, “Nguyên tắc mà anh đã giữ vững nhiều năm ‘sự thật là trên hết’, là để tội phạm phải chịu sự trừng phạt thích đáng. Nếu sự thật chứng minh Cận Á Cát thực sự giết người, vậy hắn đã phải đền tội, tất cả đều vui mừng, anh có thể không cần quan tâm tới Cận Đồ Hải nữa; còn nếu Cận Á Cát thực sự chết oan, lẽ nào anh chấp nhận để hung thủ vui vẻ vì sự may mắn của mình, một khi nổi hứng lại tiếp tục giết người?”

Tuy Tả Kinh Thương không đáp nhưng nhìn vẻ mặt thì có thể thấy anh đã đưa ra quyết định chắc chắn.

“Em hiểu Cận Đồ Hải.” Thư Tầm nói thêm, “Nếu hiện tại em có chứng cứ chứng minh năm đó Tiểu Phóng bị anh đổ oan, em cũng sẽ cố gắng vì nó mà lật lại bản án như vậy.”

“Nếu có chứng cứ chứng minh năm đó anh đã đoán sai, anh sẽ đích thân lật lại bản án cho cậu ấy.” Tả Kinh Thương nghiêm nghị nhìn cô, nếu nói giữa hai người có một điểm không thể động vào thì đại khái chính là Thư Phóng.

Thư Tầm hơi bối rối cúi đầu.

Chỉ có thể nói gặp được Thư Tầm là phúc phận của Cận Đồ Hải.

Tả Kinh Thương lại cầm điện thoại lên, “Gửi phương thức liên lạc của Cận Đồ Hải cho tôi.”

Lát sau, một số điện thoại di động xuất hiện trong mục tin nhắn của anh.

Cận Đồ Hải ăn hai quả trứng rán hành, no ợ lên một cái rồi tiếp tục lê lững trên đường phố hoa lệ ở Thủ đô. Thủ đô rộng lớn, có đủ loại người, loại mặt hạng như ông ta vẫn cứ về nơi tối tăm dưới lòng đất, mơ về giấc mộng giàu sang sau một đêm hoặc nổi tiếng sau một đêm thôi. Gần tới trưa, điện thoại di động của ông ta bỗng kêu vang.

Điện thoại của ông ta vẫn được họ hàng giữ, mỗi tháng nạp đủ tiền vào, cũng giữ cho số điện thoại không bị xóa đi. Sau khi ra tù ông ta liền trở về, vẫn luôn mang di động bên người, vì sợ mình không nghe thấy, bèn cài đặt chế độ rung, chỉnh âm lượng chuông báo lên to nhất.

Trên màn hình là một dãy số xa lạ, cũng không đến từ những người mà ông ta quen biết. Nội tâm của ông ta bắt đầu âm ỷ mừng tới phát cuồng, vội vàng nhận cuộc gọi, lớn giọng “Alo” một tiếng.

“Chào ngài. Tôi là Lục Hợp Thái...”

Cận Đồ Hải thất vọng ngắt máy, cười lạnh mấy tiếng. Nhưng chỉ một lát sau, lại có cuộc điện thoại thứ hai, là một số máy lạ khác. Ông ta hơi bực bội nghe máy, nói với giọng đậm chất Bắc Yến: “Alo! Ai thế?”

“Cận Đồ Hải.” Trong điện thoại vang lên một giọng nam rất êm tai, không hề khách khí mà gọi thẳng tên ông ta, ngừng một lúc, đối phương lại nói tiếp: “Tôi là Tả Kinh Thương.”

Cận Đồ Hải ngây ra, người qua kẻ lại ồn ào xung quanh chợt như tĩnh lặng, bên tai ông ta, mấy chữ “Tôi là Tả Kinh Thương” không ngừng vang lên. Ông ta không kịp phản ứng, hoàn toàn sững sờ, một giây sau mới vội vàng kêu lên: “Tả, Tả Kinh Thương!”

Sau đó, ông ta liền nói mấy câu mà ông ta thường nhắn mạnh với người khác bằng giọng bí hiểm mà tuyệt vọng: “Con trai của tôi bị oan!! Nó bị người ta đánh tới mức phải nhận tội thì thôi!! Nó không giết người! Nó không giết người!”

“Cận Đồ Hải, con trai của ông có giết người hay không cũng không phải do ông định đoạt. Ông ở đâu, chúng ta gặp mặt.”

“Tôi ở...” Cận Đồ Hải rất kích động, nhìn chung quanh một vòng, chợt ngẹn ngào một lúc, “Tôi ở...quảng trường Thủ đô.”

“Bây giờ tôi sẽ tới đó.”

Cận Đồ Hải cất điện thoại di động vào túi tiền, trong mắt đầy lệ. Bỗng nhiên, ông ta hét to một tiếng, quỳ trên mặt đất khóc gào khiến du khách và người đi đường xung quanh ai nấy đều kinh ngạc. Trông ông ta vô cùng khốn khổ, gần như phát điên, ông ta nắm chặt điện thoại, đang cầu nguyện, đang van nài, nhất định giành lại công bằng cho đứa con đã chết oan của mình.

28. Q.6 - Chương 26: Sơ Hở Trăm Bề

Chiếc Infiniti màu đen theo dòng xe cộ đi tới quảng trường Thủ đô.

Vì gào khóc thảm thiết nên có rất nhiều người đang vây quanh Cận Đồ Hải, người xem quay thành một vòng, chỉ chỉ chỗ chỗ, có người còn lấy điện thoại ra chụp ảnh, có người còn nói ông ta đang cầu xin lòng thương của mọi người, có người nói đây là hành động vì nghệ thuật, có người nghi ngờ ông ta bị bệnh thần kinh. Đến cả du khách nước ngoài cũng tò mò lại gần xem thử, cầm camera nhỏ trong tay quay.

Khi Tả Kinh Thương và Thư Tầm xuống xe, liếc mắt đã nhìn thấy cảnh tượng “hoành tráng” này trên quảng trường. Đây không phải nơi mà ông ta muốn làm gì thì làm, nếu để ông ta tiếp tục bị “người người nhòm ngó”, có thể sẽ quấy rầy đến đặc công chống bạo động.

Cận Đồ Hải đi theo Tả Kinh Thương lên xe, ông ta không bỏ qua cơ hội, lăm răm là bản thân đang rất đói, khi được dẫn tới một quán cơm Quảng Đông bèn ăn như hùm như sói, chẳng thèm để ý tới lễ nghĩa gì. Thư Tầm vốn định động đũa nhưng thấy ông ta như vậy bèn thăm ngừng lại. Tả Kinh Thương nắm lấy tay cô, gọi người phục vụ, chọn một phần thức ăn khô hỗn hợp cho cô.

“Ông nói con trai Cận Á Cát của ông bị oan, có chứng cứ không?” Thư Tầm hỏi.

Cận Đồ Hải nuốt một chiếc sủi cảo tôm, lại cắn một miếng đùi ngỗng, không chút khách khí nói: “Tôi và mẹ nó đã thấy rồi, còn chưa nói được mấy câu thì Á Cát đã bị gô cổ lòi đi! Từ đầu tới cuối nó đều chỉ nói một câu, nó không giết người!”

Thư Tầm nhắc nhở ông ta, “Điều này không thể tính là chứng cứ được.”

“Một con đàn bà như cô thì biết cái gì!”

Sắc mặt Tả Kinh Thương tối sầm, “Cận Đồ Hải, tôi cảnh cáo ông, phải biết tôn trọng một chút.”

Thư Tầm mất hứng dời ánh mắt đi chỗ khác, không nhìn Cận Đồ Hải nữa. Món ăn khô hỗn hợp được bưng lên, cô miệt mài ăn cơm, trong lòng đã thăm tính toán, như thế này đi — nếu Cận Đồ Hải không thể cung cấp chứng cứ chứng minh Cận Á Cát không giết người, vậy cô sẽ hoàn toàn mặc kệ ông ta.

Tả Kinh Thương lại không như vậy, chẳng chờ Cận Đồ Hải đáp lời, anh đã nói tiếp: “Trong mười mấy ngày nay, ông đã gửi cho tôi tổng cộng sáu bưu kiện, tất cả thứ bên trong đều là thi thể động vật. Trong đó ông còn gửi một thi thể của chó cho vị hôn thê của tôi khiến cô ấy hoảng sợ. Chuyện này nếu nói nhỏ đi thì là ông đang đùa ác, nhưng nếu nói lớn lên sẽ là ông đang đe dọa tôi, dùng những thứ này để uy hiếp tính mạng của chúng tôi. Ông có tin không, tôi hoàn toàn có thể tổng ông vào tù một lần nữa!”

Cận Đồ Hải im lặng, sắc mặt tái xanh.

“Ông mau xin lỗi vị hôn thê của tôi, ngay lập tức!” Tả Kinh Thương hạ lệnh, nói sang chuyện khác: “Nếu không, tôi từ chối tìm hiểu mọi vấn đề liên quan tới con trai ông.”

Đánh rần phải đánh dập đầu, anh luôn có khả năng nắm bắt chính xác điểm yếu của người kia.

Cận Đồ Hải không hề do dự, đột ngột đứng lên, Thư Tầm còn tưởng ông ta bắt đầu tức giận, định chửi mắng Tả Kinh Thương, không thì cũng đẩy cửa bước đi, nhưng kết quả là ông ta lại lớn tiếng nói: “Xin lỗi! Tôi sai rồi! Xin cô rộng lượng đừng chấp nhặt với kẻ tiểu nhân như tôi, tha cho tôi lần này! Tôi đã rơi vào bước đường cùng, không thể không nghĩ tới hành vi xấu xa này, mấy năm nay tôi làm loạn cũng đã làm loạn, cầu xin cũng đã cầu xin nhưng vốn chẳng có ai thèm để ý đến tôi!”

Thư Tầm liếc nhìn ông ta, trầm giọng hờ hững nói: “Được rồi.”

“Ông ngồi xuống đi.” Tả Kinh Thương đưa tay đẩy ông ta ngồi xuống.

“Con trai tôi không phải kẻ sát nhân!” Cận Đồ Hải vừa ngồi vừa nhấn mạnh, quả thực giống như chị Tường Lâm.

Tả Kinh Thương ngồi thẳng, khuỷu tay chống lên mặt bàn, “Ông có biết rằng kết quả xét nghiệm cho thấy vụn da lấy từ kẻ tay của nữ nạn nhân hoàn toàn khớp với DNA của Cận Á Cát, nếu Cận Á Cát chưa từng tiếp xúc với cô ta, trên người cô ta tại sao có một ít vụn da của anh ta? Hiển nhiên là khi Cận Á Cát sát hại

cô ta thì bị phản kháng, phụ nữ thường dùng móng tay cào người khác cho nên trong móng tay mới có vụn da của con trai ông. Còn nữa, dấu vân tay trên túi xách của nữ nạn nhân khớp với dấu vân tay của Cận Á Cát. Cận Á Cát không có chứng cứ ngoại phạm, tất cả tang vật đều chứng minh anh ta chính là hung thủ.”

Để ngăn cản ông ta tiếp tục cần nhai đi nhai lại gì mà con trai ông ta không giết người, Thư Tầm nói: “Nếu ông không thể đưa ra chứng cứ, chúng tôi cũng không thể giúp gì được. Huống chi ông là người thân có quan hệ ruột thịt, lời nói của ông có đáng tin hay không còn cần kiểm nghiệm lại lần nữa.”

Ánh mắt Cận Đồ Hải u ám dần, rầm rì nói: “Khi bé gái kia bị hại chết, con trai tôi còn đang xem tivi ở nhà, tôi nói với bọn họ rồi nhưng bọn họ không tin. Bọn họ nói Á Cát lấy cớ xin nước uống, vào dim chết bé gái. Á Cát tới nhà người ta xin nước làm gì, chẳng lẽ một tẻ một chai nước khoáng mà nó cũng không mua nổi sao? Cứ coi như nó không mang tiền, mua chịu một chai thì đã sao? Á Cát không thừa nhận nó giết người, nó chỉ nói mình trộm tiền của người phụ nữ bị chết trong WC, bị cô ta phát hiện, hai người ẩu đả một hồi. Nhưng bọn họ cũng không tin. Mẹ Á Cát giết con gà con vịt, nó còn chẳng dám nhìn, chê bẩn, còn dám giết người sao?!”

Thư Tầm ngẫm nghĩ một lúc, chợt tìm ra một điểm bất hợp lý: “Đúng rồi Tả Kinh Thương, tại sao hai vụ án này lại bị xâu chuỗi điều tra chung? Chẳng lẽ đều là vì sau khi cưỡng bức thì bị sát hại, hơn nữa thời gian cách đây không lâu? Hai vụ án này có vật chứng tương đồng ư?”

“Anh đoán là vì hai vụ án này đều xảy ra trong cùng một khu vực, khoảng cách thời gian giữa hai vụ án chưa tới một tháng, giết người vì tiền, để lại dấu vân tay.”

“Vì chơi gái, ăn trộm nên Cận Á Cát từng bị đồn cảnh sát bắt giam, người có tiền án sẽ càng chú ý không để lại dấu vân tay mới đúng.”

Lúc này, Cận Đồ Hải bỗng chen miệng nói: “Đúng rồi! Ở chỗ chúng tôi chơi gái chỉ ba mươi tẻ một lần, còn có thể mặc cả về hai mươi lăm tẻ. Con trai tôi phải đi cưỡng hiếp người ta làm gì?!”

Trông cái mã này của ông ta thì hẳn là cũng chơi gái không ít.

Tả Kinh Thương và Thư Tầm đều im lặng trong thoáng chốc, lâm vào suy nghĩ riêng.

Cận Đồ Hải ngó nghiêng xung quanh một chút, hạ thấp giọng, thần bí nói: “Lúc ở trong nhà giam tôi còn từng nghe kể về những chuyện kinh khủng hơn... Sau khi con trai tôi bị bọn họ hại chết, ở Bắc Yến chúng tôi lại xảy ra vài vụ án phụ nữ bị cưỡng hiếp rồi giết chết! Hung thủ vẫn chưa bắt được! Nhưng người bên ngoài có ai biết đâu? Bọn họ còn chê con trai tôi chết quá sớm, nếu không cứ đổ hết lên đầu nó là xong?”

Tả Kinh Thương nhíu mày, tìm được trọng điểm: “Lại xảy ra vài vụ án nữa?”

Cận Đồ Hải vội gật đầu như già tới.

Nếu lời của Cận Đồ Hải là thật, vậy cảnh sát Bắc Yến, thậm chí cảnh sát tỉnh G đều không đề nghị nhận sự trợ giúp kỹ thuật của cấp trên, cũng không công khai treo giải thưởng để thu thập manh mối vụ án, chứ đừng nói là để phóng viên đưa tin về chuyện này. Tuy hệ thống cảnh sát toàn quốc là một mạng lưới nhưng nếu không cố ý xâu chuỗi vụ án thì cũng không phát hiện được ở một thành phố có bao nhiêu vụ án tương tự nhau.

Muốn chứng thực lời nói của Cận Đồ Hải, chỉ cần lên hệ thống tra lại một chút.

Đồ ăn trên bàn đã bị Cận Đồ Hải ăn sạch sành sanh, nếu không ngại Tả Kinh Thương, có khi ông ta còn gọi một chai rượu trắng rồi cũng nên.

Tuy không có chứng cứ trực tiếp nhưng Cận Đồ Hải nói linh tinh lắm nhắm một hồi, kỳ thực vụ án có những điểm cực kỳ đáng ngờ.

Tả Kinh Thương nhớ tới vụ án giết người liên hoàn xảy ra ở thành phố Bạch Ngân, hung thủ không chỉ giết người mà còn cắt lấy một phần hoặc toàn bộ bộ phận sinh dục nữ, tâm lý cực kỳ biến thái. Tuy đã qua nhiều năm nhưng tới nay vẫn chưa bắt được hung thủ. Nhìn tổng quát lại thì toàn quốc có rất nhiều vụ chưa tìm được lời giải đáp, nhưng cảnh sát địa phương chưa bao giờ từ bỏ việc điều tra, bộ công an cũng vận dụng toàn lực để trợ giúp phá án. Để phá giải những vụ án bí ẩn như vậy, không chỉ cần kỹ thuật, trí tuệ và đoàn kết, còn cần cả vận may nữa.

Cách đây không lâu, tên sát nhân Jack The Ripper nổi tiếng độc ác cũng đã bị bắt, anh tin rằng nhất định sẽ có một ngày tìm được lời giải đáp cho những vụ án bí ẩn kia.

Khi Tả Kinh Thương tính tiền, nói với Cận Đồ Hải: “Tôi sẽ sắp xếp khách sạn, ông...”

Cận Đồ Hải ngắt lời anh, “Không cần đâu, cảm ơn anh đã mời lão Cận tôi ăn một bữa cơm lớn như vậy. Giá cả ở Thủ đô của mấy người quá đắt đỏ, khách sạn chắc chắn cũng không rẻ, không cần anh phí tiền. Tôi chẳng còn bao nhiêu tiền, không thể không về Bắc Yến. Anh điều tra vụ án của anh, còn tôi phải kiếm tiền để tồn tại.” Nói xong, ông ta nhìn Tả Kinh Thương đầy hi vọng, “Xin anh nhất định phải lấy lại công bằng cho con trai tôi, nó thực sự không giết người.”

Anh điều tra vụ án của anh, còn tôi phải kiếm tiền để tồn tại.

Người như Cận Đồ Hải, chắc chắn chưa từng đọc cuốn tiểu thuyết “Sống” của Dư Hoa*, cha mẹ, vợ, con trai con gái, con rể của nam chính Phúc Quý đều qua đời vì những lý do khác nhau, để lại một mình ông ta sống trống sự cô độc. Có những mảnh đời như vậy đấy, gánh vác trách nhiệm, đau thương, điều duy nhất làm được chỉ là sống sót mà thôi.

*“Sống” là một tác phẩm của Dư Hoa – một trong những nhà văn của văn học Trung Quốc đương đại, tác phẩm đã được đạo diễn Trương Nghệ Mưu chuyển thể thành phim điện ảnh, làm xúc động hàng triệu người xem về khả năng chịu đựng của con người trước khổ đau nghịch cảnh và tình thần lạc quan của con người với thế giới.

Tả Kinh Thương lái xe đưa ông ta tới ga tàu hỏa, nhìn ông ta rời đi.

“Bước tiếp theo, cứ như vậy?” Thư Tầm biết có lẽ sau đó anh sẽ phải đối mặt với áp lực, nhẹ giọng hỏi.

Tả Kinh Thương xoay tay lái, quay xe về một hướng khác. “Anh nhất định phải xác nhận lại xem ông ta có nói thật hay không.”

Cục điều tra hình sự.

Tả Kinh Thương rất hiếm khi tới nơi này, chỉ có mấy lần làm thành viên của tổ chuyên gia mới đến đây dự họp.

Cục trưởng Hách Hi Thành là bạn học cũ của cha Tả Kinh Thương – ông có vẻ vừa bất ngờ vừa nghi hoặc trước sự xuất hiện của Tả Kinh Thương. Nghe anh nói rõ ý định khi tới đây, Hách Hi Thành im lặng hút một điếu thuốc. Lát sau, ông nói: “Tiểu Tả này, cháu cũng làm trong ngành điều tra hình sự mấy năm rồi, những chuyện như lật lại bản án, trước khi tìm được hung phạm hoặc không có người bị hại tiếp tục xuất hiện là cực kỳ khó khăn. Đặc biệt là không thể dựa vào một người mà có thể ồn ào rầm rộ điều tra lần nữa. Cháu có thể bí mật đọc lại hồ sơ vụ án, xem xét lại tư liệu trên báo ngày xưa, chứ chuyện điều tra lại lần nữa, chú Hách không giúp được cháu đâu.”

Trước khi đến đây, Tả Kinh Thương cũng đã lường được kết quả này, thế nên cũng không mấy kinh ngạc.

Lát sau, Hách Hi Thành dường như nhớ ra gì đó, “Cháu nói ở Bắc Yến tiếp tục xảy ra những vụ án như vậy, có lẽ đây là một thời cơ. Như vậy đi, cháu lấy thân phận chuyên gia để tới Bắc Yến xem xét thử một phen, nếu thật sự có chuyện đó, phía chú sẽ gửi công văn thành lập tổ chuyên gia, trên danh nghĩa là trợ giúp Bắc Yến điều tra mấy vụ án về sau này. Còn vụ án Cận Á Cát, cháu chỉ có thể bí mật điều tra, tạm thời đừng gộp các vụ án lại. Cho dù có thể nào đi chăng nữa, chú hi vọng kết quả điều tra là cảnh sát không đổ oan cho hân.”

“Cháu cũng hi vọng thế.” Chén trà trước mặt Tả Kinh Thương bốc hơi nghi ngút.

Trong hệ thống thông tin toàn quốc, Tả Kinh Thương quả thực tìm được mấy vụ án mới mà Cận Đồ Hải nhắc tới. Dùng các từ khóa có thể tìm ra số vụ án xảy ra tại Bắc Yến trong vòng năm năm qua lên tới 23 vụ, tìm ra 11 vụ nằm trong mục “Giết người”, trong đó 9 kẻ giết người thành công, 2 kẻ giết người không thành công. Trong 9 vụ án vừa giết người vừa cưỡng dâm, có 2 vụ đã xác định được hung thủ là Cận Á Cát, còn 7 vụ chưa có kết quả.

7 vụ án chưa tìm được hung thủ!

Tả Kinh Thương chú ý tới một điểm, 7 vụ án này đều bị gộp chung lại để điều tra, vì dấu vân tay xung quanh người và tinh dịch tìm được trên cơ thể nạn nhân đều đến từ một người đàn ông, nạn nhân đều bị hung thủ đè lại, xâm phạm từ phía sau rồi bị vật nhọn đâm chết hoặc bị cắt cổ, có thể nhận thấy hung thủ cực kỳ tàn nhẫn, vô nhân tính.

Cùng một thủ pháp phạm tội nhưng 9 vụ án này, vụ sau tàn bạo hơn vụ trước, hung thủ dùng dao găm làm vũ khí, mục đích giết hết sức rõ ràng. 2 vụ án xác định hung thủ là Cận Á Cát kia xem ra chỉ là ý nghĩ nhất thời, chuẩn bị không đủ.

Tuổi tác của bảy nạn nhân đều từ hai mươi trở xuống, trong đó có ba người còn chưa tròn mười sáu tuổi. Họ phần lớn là học sinh, chỉ có một hai người đã đi làm, trong đó còn có hai sinh viên đại học. Hung thủ chuyên chọn những cô gái ở độ tuổi này để ra tay, có thể nói đây là một đặc điểm cực kỳ rõ ràng. Những cô gái này đều rất trẻ, dễ khống chế, dù mặt mũi trông như thế nào, thì mỗi người đều có thân thể tràn trề sức sống, là đối tượng yêu thích của phần đông tội phạm bạo lực.

Tả Kinh Thương ngồi trước máy tính suốt đêm, phát hiện trong báo cáo pháp y tóm tắt có ghi, trước khi bị xâm hại, những cô gái này hầu hết đều chưa yêu đương bao giờ, chỉ có một người từng yêu mà thôi.

Hai nạn nhân trên danh nghĩa bị Cận Á Cát hại chết cũng đều chưa từng yêu ai.

Sau khi thi cuối kỳ, học sinh bắt đầu đón chờ kỳ nghỉ đông. Trong khuôn viên của Đại học Điều tra hình sự, đâu đâu cũng thấy được các nam nữ học viên đeo hành lý, tinh thần phấn khởi, người nào cũng chìm đắm trong niềm vui sắp được về nhà đón tết.

Học trò thì đang trên đường về quê nhưng hai thầy cô giáo của họ thì đang trên đường đi công tác. Máy bay cất cánh từ sân bay Thủ đô, điểm tới là sân bay Bắc Yến.

Người chỉ cần lên máy bay là buồn ngủ - Thư Tầm lấy có “Shinichi Kudo khi lên máy bay cũng ham ngủ”, an ổn đắp chăn lông ngủ mất. Chú cún trung thành Tả Kinh Thương của cô mở nắp bình giữ nhiệt, ra hiệu cho nữ tiếp viên hàng không giúp anh rót đầy nước nóng vào bình, thả một túi trà vào, đợi khi nào cô tỉnh lại là có thể uống hồng trà nóng.

Trong mắt một vài người đàn ông, chăm sóc người phụ nữ của mình trước mặt người ngoài là chuyện rất mất thể diện, bọn họ cảm thấy phụ nữ không đáng được tôn trọng và yêu quý. Nhưng người đàn ông mạnh mẽ để vươn tới thành công lại có thể giúp người phụ nữ của mình nhận được sự tôn trọng ở bất kỳ trường hợp nào, về sau dù anh ta không có ở đó, cũng không có ai dám khinh thường cô ấy.

Thể diện của một người đàn ông là do anh ta tự tìm lấy, không phải chờ phụ nữ tới đưa cho họ.

Vì bí mật điều tra nên sự xuất hiện của Tả Kinh Thương cũng không làm kinh động bất kỳ ai ở Cục cảnh sát Bắc Yến. Trước khi Tả Kinh Thương rời Thủ đô, Hách Hi Thành đã lơ mờ biểu đạt rằng ông hi vọng vụ án Cận Á Cát không phải án oan. Nhưng dù vậy, Tả Kinh Thương vẫn nhận được toàn bộ báo cáo và tư liệu về vụ án Cận Á Cát.

Chân tướng sẽ không vì ý kiến cá nhân của bất kỳ ai mà thay đổi.

Sau một ngày nghỉ ngơi khi xuống máy bay, đại khái đã hiểu hết toàn bộ các tuyến đường chính ở thành phố Bắc Yến, Tả Kinh Thương bèn đánh dấu lên bản đồ hai vị trí mà Tiểu Lệ và Đồng Hình bị hại. Anh và Thư Tầm đều biết, sự tình đã qua mấy năm, chứng cứ cũng không còn ở đó nữa, có khi nhiều chỗ còn bị phá dỡ hoặc xây dựng lại.

Hai vụ án mạng xảy ra cách nhau khoảng một kilomet, Thư Tầm và Tả Kinh Thương phân chia ra làm việc.

“Có vấn đề gì nhớ gọi cho anh bất cứ lúc nào.” Tả Kinh Thương dặn dò.

Thư Tầm đưa anh một ánh mắt “Anh yên tâm”, rồi bước về phía nhà Tiểu Lệ.

Đây là một khu dân cư ở ngoại thành Bắc Yến, nhà cao nhất không quá sáu tầng, còn có rất nhiều ngôi nhà hai, ba tầng tự xây. Nhà Tiểu Lệ nằm giữa một khu nhà hai tầng, nghe nói sau khi xảy ra vụ án, cha mẹ

cô bé đã chuyển đi, vẫn muốn bán nhà, thế nên ở cửa dán áp phích “Bán nhà”, nhưng vì mọi người xung quanh đều biết nơi này từng xảy ra chuyện nên giờ vẫn không ai dám mua, đồn là do phong thủy không tốt, là đại hung.

Thời gian này vừa đúng là lúc mọi người ra ngoài mua đồ ăn, có rất nhiều người qua lại trên đường.

Cửa sắt lớn bị khóa ngoài, tường vây rất cao, phía trên còn có thủy tinh vỡ dựng thẳng lên. Qua song cửa hình hoa uốn có thể nhìn thấy căn nhà nhỏ bên trong, có lẽ lúc đó hung thủ đứng ở chính chỗ này thấy Tiểu Lệ ở trong sân bèn gọi cô bé ra mở cửa.

Báo cáo kết án nói, hung thủ lấy cớ là xin nước, lừa Tiểu Lệ ra mở cửa, bởi vậy trên cửa sổ có một chiếc cốc giấy còn lại một ít nước.

Thư Tầm giả vờ như dò hỏi giá cả bán nhà, chẳng mấy chốc đã có mấy bác gái hay buôn chuyện xúm vào, thì thầm kể với cô về chuyện năm đó.

“Cô là người ngoài vùng đúng không? Chỗ này từng có người chết rồi, không may mắn, chúng tôi cũng chẳng dám đi vào.” Mấy bác gái hay buôn chuyện túm tụm lại, lập tức nhận ra lai lịch của Thư Tầm thông qua tiếng phổ thông tiêu chuẩn của cô, “Một đứa bé ngoan ngoãn, còn là lớp trưởng, lại bị như vậy...ôi...đáng tiếc.” Bác gái nhíu mày vừa thần bí vừa kích động, chỉ vào bên trong cửa, “Vại nước kia kìa, chết trong đó đấy.”

Điều mà Thư Tầm quan tâm là – Dù sao Tiểu Lệ cũng đã mười hai tuổi, nghe bác gái nói thì còn làm lớp trưởng, nhưng lại tùy tiện mở cửa cho người đàn ông lạ, thậm chí để người này đi vào sân, quả thực quá mất cảnh giác. Huống hồ vì Cận Á Cát là một tên lưu manh nên tướng mạo cũng chẳng giống người đảng hoàng, ai lại đi mở cửa cho một người đàn ông như vậy đây? Logic bình thường hẳn là — Tiểu Lệ có thể mở cửa mà không hề đề phòng là vì người gõ cửa là người quen của cha mẹ hoặc của cô bé, về sau nên tiến hành điều tra loại trừ những người trong diện “người quen” này; sau khi loại trừ hết “người quen”, không phát hiện ai khả nghi, vậy sẽ tiếp tục cân nhắc tới những người đàn ông thường qua lại ở đây, mặt mũi lịch sự nhã nhặn, nhìn như người tốt.

Thư Tầm nằm nhoài trên cửa sắt nhìn vào, vại nước kia đặt cạnh một cái giếng hình chữ nhật, dựa sát vào tường vây, phía trên tường rào còn có một cái bạt nhựa đã phai màu, có lẽ chủ nhân dựng lên để che mưa, như vậy thì khi có mưa tuyết sẽ không có nước chảy vào trong vại nước và trong giếng, bên cạnh vại nước còn có thể để xe đạp, xe máy...

Cái vại nước kia cao tới một mét, dưới đáy còn lót đá cẩm thạch, đừng nói là có thể chìm chết một đứa trẻ, cho dù người lớn bị chìm vào đó cũng khó lòng sống sót.

“Đôi vợ chồng vốn ở đây đã từng xích mích với ai sao? Nợ người ta rất nhiều tiền à?” Thư Tầm vờ như không biết hỏi.

“Không liên quan đến tiền. Là một tên côn đồ làm.” Cái gì bác gái cũng biết.

Thư Tầm lặp lại: “Một tên côn đồ? Ở chỗ này có côn đồ sao?”

“Trước có mấy tên, nhưng sau khi tên này bị tóm, mấy tên kia cũng trốn đi rồi.”

“Bọn họ là một nhóm côn đồ ư?”

“Không biết cô nói nhóm là chỉ cái gì, nhưng đó là một đám thanh niên, cả ngày chẳng chịu làm việc gì cho ra hồn, thấy con gái trẻ thì huyết sáo trên chóc. Có khi còn thấy bọn họ hút thuốc với nhau... không biết là thuốc lá hay thuốc phiện, tôi luôn tránh càng xa càng tốt.” Bác gái kể chuyện nhập tâm, tới mức trước mắt dường như đã xuất hiện một đám côn đồ, ôm chặt giò thức ăn như thể một giây sau sẽ có kẻ lao tới cướp đoạt.

“Bọn họ nổi tiếng lắm sao?”

“Nói thế nào nhỉ? Chúng tôi ấy mà, chẳng ai thích trêu vào cả...”

“Những tên côn đồ này từng làm phiền người trong nhà này sao?”

“Cái này tôi cũng không rõ lắm. Nhưng cô bé bị chết kia rất xinh xắn, ngoan hiền, lễ phép, gặp tôi bao giờ cũng gọi thím ơi thím à. Thật đáng thương.”

Thư Tầm trầm nghĩ, xem ra ở trong vùng thì nhóm côn đồ này “được rất nhiều người biết đến”, như vậy Tiểu Lệ và cả cha mẹ cô bé có khi đều từng gặp bọn họ, trong tình cảnh như thế, Tiểu Lệ có thể mở cửa cho Cận Á Cát, điều này quá vô lý.

Thư Tầm cũng không hỏi tiếp, bác gái thì to nhỏ câu nói câu rằng với mấy người khác, rồi tiếp tục đi mua thức ăn. Thư Tầm nhìn thấy, giờ này có rất nhiều người qua lại, trong báo cáo khám nghiệm tử thi có viết, Tiểu Lệ tử vong khoảng ba đến bốn giờ chiều thứ bảy, trong lối sống của người dân vùng ở vùng ngoại thành của một đô thị hạng ba, buổi chiều cuối tuần là giờ ngủ ngon. Nhưng dù như vậy, giết người xong rồi bước ra ngoài chẳng lẽ không sợ bị người ta bắt gặp hay sao?

Còn một tình tiết đáng nghi nhất, khi hung thủ ấn Tiểu Lệ xuống, dìm chết cô bé, ắt sẽ bị nước bắn vào người, dù là mùa hè nhưng một người đàn ông ướt đầm đi trên đường chẳng lẽ không gây chú ý ư? Thay vì ra ngoài bằng cửa chính, chi bằng... Thư Tầm liếc mắt nhìn khoảng cách giữa mép vại nước và mép tường vậy, một người đàn ông giẫm lên vại nước leo qua không khó. Cô vòng quanh tường vậy, phát hiện nếu như nhảy qua tường vậy ở sau vại nước, là có thể men theo một con đường nhỏ trốn đi.

Cô ngẩng đầu, thấy những mảnh thủy tinh trên mép tường vậy có vài vệt màu nâu, ánh mắt sáng lên. Cô không đủ cao, cũng không trèo lên được tường vậy nhưng nếu những vệt kia là máu, vậy thứ hung thủ để lại hiện trường không chỉ là dấu vân tay.

Thư Tầm nhớ lại báo cáo kết án một hồi, cảm thấy cực kỳ không ổn. Hung thủ không đeo găng tay, làm sao có khả năng chỉ để lại dấu vân tay tại một vị trí duy nhất? Hẳn một mình không chế một cô bé, nhất định không phải ở trong sân, rất có khả năng là giữ chặt Tiểu Lệ trong phòng, khi cưỡng hiếp cô bé thì đóng cửa, khóa cửa, làm xong mới mở cửa, ở tay nắm cửa và khóa cửa đều sẽ lưu lại dấu vân tay của hắn, thậm chí dấu vân tay của cả bàn tay, khi hắn tìm tiền bạc của nhà Tiểu Lệ, trên ngăn kéo, ống tiết kiệm (đồ dùng để dành tiền như ống heo) cũng sẽ để lại dấu vân tay, chẳng lẽ chúng đã bị hắn lau sạch rồi sao?

Nếu chỉ để lại một dấu vân tay mơ hồ trên cốc nước, vậy khả năng lớn nhất là hung thủ uống nước xong, đeo găng tay rồi mới bắt đầu gây án, trước khi đi đã quên lau dấu vân tay trên cốc nước. Khi hắn giẫm lên vại nước để trèo tường chạy trốn, tay hoặc chân bị mảnh thủy tinh sắc cửa vào, chảy ra một ít máu.

Trên mảnh thủy tinh gần vại nước có vết máu, manh mối quan trọng như vậy mà trong báo cáo của cảnh sát Bắc Yến lại không nhắc tới một chữ nào.

Tuy là người thân ruột thịt, lời của Cận Đồ Hải “Khi bé gái kia bị giết thì con trai tôi đang xem tivi ở nhà” không hoàn toàn đáng tin để làm chứng cứ ngoại phạm nhưng cảnh sát cũng nên xác nhận lại một chút đúng không?

Phải chăng vì hai vụ án này được điều tra gộp lại với nhau, nên vì để lại dấu vân tay, vụn da trong vụ án thư hai mà Cận Á Cát đã bị qua loa kết án là hung thủ của cả vụ án thứ nhất?

Ngày hôm ấy, sau khi trở về từ Cục điều tra hình sự, có mang theo một vài thông tin, người cảnh sát ghi chép lời khai của Cận Á Cát đã ốm bệnh qua đời, mấy vị lãnh đạo của cảnh sát Bắc Yến đều đã thăng chức, sau khi Cận Đồ Hải bị bắt giam, vụ án giết người này đã sớm chẳng ai quan tâm nữa. Rốt cuộc là không có ai quan tâm hay vốn dĩ không chịu nổi việc bị đào sâu tìm hiểu?

Đang nghĩ thì Tả Kinh Thương gọi điện tới.

Khi anh tập trung vào công việc, luôn nghiêm túc như vậy, giọng nói cũng tạo cảm giác áp bức. “Anh đang ở xưởng dệt mà Cận Á Cát từng làm việc, những công nhân từng làm chung với Cận Á Cát nói cho anh biết ngày xảy ra vụ án, Cận Á Cát bỏ bê công việc một lúc, hắn thường xuyên chểnh mảng trốn việc, bọn họ cũng đã quen rồi. Thế nhưng Cận Á Cát bỗng nhiên lười thôi trở về, trên mặt hình như còn bị ai đó cào nữa. Bọn họ thấy hắn vứt một ví tiền của nữ đi, lấy tiền cất vào túi của mình. Sau đó bọn họ biết được ở nhà vệ sinh công cộng gần xưởng dệt đã xảy ra một vụ án mạng, không hẹn mà cùng nghĩ tới Cận Á Cát.”

“Tay hắn thì sao, có bị cào không?”

“Em cũng chú ý tới chi tiết này sao? Cận Á Cát chỉ bị cào trên mặt mà không bị cào ở tay.”

“Trong báo cáo khám nghiệm tử thi có viết, ngay từ đầu Đồng Hình đã bị người ta bóp cổ từ phía sau tới ngạt thở hoặc tới chết, sau đó hung thủ đã xâm hại nạn nhân từ đằng sau. Như vậy dựa theo bản năng thông thường của con người, chắc chắn là phải cào, cấu hoặc bóp chặt lấy bàn tay đang bóp cổ mình mà không phải cào vào mặt người đằng sau.” Thư Tầm cảm thấy sống lưng lạnh buốt, vụ án này vốn dĩ không chịu nổi sự đào sâu tìm hiểu, sơ hở trăm bề, rốt cuộc khi đó bọn họ đã định tội như thế nào?

“Anh hỏi bọn họ, khi Cận Á Cát trở lại, trên quần áo có dính thứ gì không.”

“Tại sao lại hỏi điều này.”

“Nhà vệ sinh công cộng kia không có ai quét dọn đã lâu, vách tường rồi bồn cầu...đều cực kỳ bẩn, rêu xanh, vết ố bẩn, vết nôn chỗ nào cũng có, không phải một hai năm mới thành ra như vậy, bốn, năm năm trước chắc chắn cũng đã như thế rồi. Ảnh chụp hiện trường cho thấy ở chính diện của thi thể có dính rất nhiều thứ bẩn thỉu, không gian nhà vệ sinh rất nhỏ, Đồng Hình lại từng giầy dựa kịch liệt, trên người hung thủ chắc chắn không thể không dính vào uế vật, quần áo của hắn nhất định không sạch sẽ.”

Thư Tầm chưa từng đến nhà vệ sinh công cộng, nhưng tưởng tượng một lúc cũng chậm rãi gật đầu, “Nhà vệ sinh công cộng bẩn như vậy, hung thủ không thể cởi quần áo để sang một bên rồi mới gây án được. Mùa hè mọi người cũng mặc khá ít, nếu bỗng nhiên thay quần áo cũng sẽ bị người ta nhận ra.

“Cận Á Cát cởi áo đồng phục ra rồi mới ra khỏi xưởng, lúc trở lại, người làm cùng thấy hắn hùng hùng hổ hổ mặc đồng phục vào nhưng không nhớ rõ trên người hắn có nhiều vết bẩn lộ liễu.”

“Có thể hắn đã về nhà thay bộ quần áo khác.”

“Khi hắn trốn việc, trên người còn mặc quần đồng phục, nếu hắn giết người ở nhà vệ sinh công cộng, còn xảy ra tranh chấp, trên quần cũng sẽ dính đầy vết bẩn, đặc biệt là ở ống quần và ở đầu gối.”

Thư Tầm nghe anh nhắc đi nhắc lại chuyện nhà vệ sinh cực kỳ bẩn, tò mò hỏi: “Sao anh có thể chắc chắn là bước vào cái nhà vệ sinh công cộng ấy thì nhất định sẽ dính đầy vết bẩn?”

“Anh bước vào nhà vệ sinh công cộng xem xét khoảng bốn mươi lăm giây. Anh quan sát tất cả bồn cầu, vách ngăn và trần nhà.”

Thư Tầm trầm nghĩ, người này lại bắt đầu khoe khoang năng lực quan sát của mình...

Lúc này cô bỗng nghe thấy anh dùng giọng nói bực bội khó chịu nói nhanh: “Sau khi ra ngoài, anh phát hiện áo khoác của mình dính những vết bẩn đáng nghi.”

Thư Tầm muốn cười mà phải cố nhịn: “Vây áo khoác của anh...”

“Vứt rồi.” Anh lạnh nhạt đáp.

Thư Tầm không nhịn nổi nữa, che miệng cười, “Tả Kinh Thương...”

“Nói đi, cuối cùng em cũng tìm thấy cơ hội để mỉa mai anh rồi.”

Nếu anh đã nói vậy, Thư Tầm cũng chẳng khách khí nữa, chế nhạo anh: “Người ta ra khỏi nhà thì mất tiền, anh lại mất áo khoác.”

“...”

Tuy không nhìn thấy anh nhưng Thư Tầm cảm thấy đáng vẻ ném quả đấm mà không còn gì để nói hiềm hoi của anh nhất định cực kỳ hả giận.

29. Q.6 - Chương 27: Tiến Sĩ Duane

Mấy hôm nay Bắc Yên vẫn chưa có tuyết rơi, thế nhưng trời càng ngày càng lạnh giá, nếu không có áo khoác dày vốn chẳng chịu đựng được thời tiết này khi ở ngoài trời. Buổi điều tra hiện trường ngày hôm qua vì

chiếc áo khoác của Tả Kinh Thương mà tạm thời kết thúc, trở lại trong xe ẩm áp, Thư Tầm xoa xoa tay, còn không quên dùng ánh mắt “Anh mà cũng có ngày hôm nay” tiếp tục trêu chọc Tả Kinh Thương.

Bắc Yên là một thành phố lấy nghề chăn nuôi làm chủ, người dân đều rất mạnh mẽ, cho dù là đông hay hạ, thịt nướng luôn là món ăn của người dân Bắc Yên yêu thích nhất. Vì bò dê ở nơi đây đều được nuôi thả nên chất cỏ đã giúp cho chất thịt hoàn hảo hơn, khiến thịt nướng Bắc Yên nổi danh nhất cả nước, có thể thường xuyên thấy được cảnh mọi người túm năm tụm ba gọi một chiếc chân dê nướng vui vẻ ăn ngon lành, nếu có kèm theo một chút rượu thì đúng là sướng như tiên.

Tới giờ cơm trưa, hương thơm từ thịt dê trên đường tỏa ra khiến người ta say lòng. Theo lời giới thiệu của hầu hết mọi người, Thư Tầm tìm tới một quán ăn nhỏ rất đông khách, may là buổi trưa không có nhiều người xếp hàng, hai người họ chỉ phải chờ mười phút đã có thể vào tiệm ngồi ăn.

Chỉ có hai người nên gọi một bắp đùi dê thì sẽ không ăn hết, vừa hay bên cạnh lại có một bàn toàn mấy người đàn ông cao lớn vạm vỡ, dường như ăn rất khỏe, chủ quán đề nghị mỗi bàn ăn một nửa, đến lúc tính tiền cũng chia đôi ra để thanh toán. Mấy người đàn ông kia đều rất thoải mái, nhiệt tình hỏi bọn họ có muốn ném thử chút lòng mề dê xào, xương ninh... hay không.

Nói chuyện qua lại một hồi, mấy vị kia nghe nói hai người họ là du khách đến từ nơi khác, bèn thao thao bất tuyệt giới thiệu về đặc sản và cảnh sắc nơi đây. Tả Kinh Thương và Thư Tầm vừa nghe vừa từ từ dẫn dắt câu chuyện tới phương diện an ninh trật tự, một người đàn ông liền nói: “Chú em họ Tả ơi, người yêu chú xinh xắn thế này, ở chỗ chúng tôi thì phải cẩn thận trông nom đấy, buổi tối cố gắng hạn chế ra ngoài, càng không được để người yêu cậu ra ngoài một mình.”

Thư Tầm vốn đang giải quyết một miếng thịt dê, nghe anh ta nói vậy, bèn vờ lơ đãng hỏi: “Chỗ này của các anh tuy hơi lạnh nhưng tôi cảm thấy mặc nhiều quần áo một chút thì vẫn chịu được mà.”

Người đàn ông kia cười ha hả, “Không phải vấn đề lạnh hay không lạnh, dạo này chỗ chúng tôi không an ổn chút nào, hai người đến từ vùng khác nên không biết. Có rất nhiều phụ nữ đều bị hại chết, nghe nói cảnh sát còn chưa tìm ra hung thủ, cho nên buổi tối phụ nữ ra ngoài ít thôi.”

“Chết như thế nào vậy?” Tả Kinh Thương nhíu mày.

Nhóm người kia mồm năm miệng mười nói. “Tôi nghe nói bị giết rất bí hiểm, tay chân bị trói lại với nhau rồi đâm chết.”, “Không đúng, là cắt cổ chứ.”, “Hai người nói đều không sai, có cô bị đâm vào bụng, có cô bị cắt cổ.”, “Đừng bảo chúng tôi dọa người ngoài vùng nhé, đây chính là sự thật đấy.”

“Mấy vụ án các anh nói tôi đều nghe kể rồi, không phải hung thủ đã bị xử tử rồi sao? Tên là Cận gì gì đó...” Tả Kinh Thương cố ý nói nhảm, giả bộ hiểu kỳ.

Nhóm người kia đều rất kinh ngạc, xoa trán ngẫm nghĩ một hồi, rồi cười nói: “Ha ha ha ha, chú nhầm rồi, tên tội phạm kia bị tử hình từ mấy năm trước rồi. Thế nhưng sau khi hắn chết, phụ nữ vẫn tiếp tục bị sát hại, mấy anh em đều đùa nhau rằng bắt nhầm người rồi, nếu không thì sao thủ đoạn đều giống nhau như vậy.”

Tả Kinh Thương và Thư Tầm liếc nhìn nhau đầy hàm ý, “Tức là sao?”

Một người đàn ông nói: “Tôi nghe nói có vài vụ đều là vào nhà giết người, còn cướp tiền nữa, đến nỗi mỗi khi ông đây ở nhà, vợ liền không cho ông đây ra ngoài, nói ở nhà một mình rất sợ. Sợ sợ cái rắm, ôi cái đức hạnh của vợ tôi, có đưa tiền cho tôi, tôi cũng chẳng thèm!”

Nói xong, tất cả bọn họ đều cười to.

Sắc mặt Thư Tầm thoáng rầu rĩ, có chút ngẩn ngơ. Mấy người đàn ông này mới khoảng bốn mươi tuổi, mà trước mặt người ngoài đã tỏ ra ghét bỏ vợ mình như vậy. Khi Tả Kinh Thương chừng bốn mươi tuổi, cô cũng đã gần bốn mươi, không biết khuôn mặt sẽ ra sao, có trở nên già yếu hay không, khi đó ở trước mặt người ngoài, liệu anh có nói về mình như vậy hay không...

Như thể tâm linh tương thông, Tả Kinh Thương thấy cô ngừng đùa không ăn nữa, bèn nắm lấy tay cô, dường như đang an ủi cô. Thư Tầm hoàn hồn, chợt phát hiện bản thân bắt đầu lo được lo mất. Không, cô không thể buông xuôi, cho dù tới bốn mươi tuổi, cô vẫn phải giữ mãi vẻ đẹp và sức sống tươi trẻ.

Tả Kinh Thương dùng ngón tay viết xuống lòng bàn tay cô một từ then chốt —

Vào nhà.

Quả thực, trong số 7 vụ án chưa tìm ra chân tướng, có tới 6-7 vụ án xảy ra do hung thủ vào nhà.

Cưỡng dân ở bên ngoài có xác suất thành công cao hơn vào nhà cưỡng dân, nếu là người lạ, hành vi cưỡng dân như thế thường diễn ra ở bên ngoài vào buổi tối, đặc biệt là ở chỗ núi rừng hoang vắng hoặc là nơi ít người qua lại; tội phạm vào nhà thường là người quen của nạn nhân, thực ra xác suất người lạ có thể đột nhập vào nhà cực kỳ thấp, tội phạm cưỡng dân bình thường cũng không dám ngang nhiên vào nhà, vì bọn họ không biết trong nhà có đàn ông không hay là đàn ông về nhà khi nào.

Vụ án Tiểu Lệ cũng là một vụ vào nhà cưỡng dân sát hại rồi cướp tiền.

Thư Tầm nghĩ tại sao có nhiều cô gái chưa tới hai mươi tuổi không hề đề phòng mà mở cửa cho hung thủ như vậy, hung thủ hẳn là có ưu thế gì đó khiến người ta không thể không mở cửa cho hắn, hoặc làm nghề nghiệp nào đó khiến người ta bắt buộc phải mở cửa ví dụ như nhân viên giao hàng, thợ sửa chữa, nhân viên bảo trì đường ống gas...

“Đáng tiếc lần này không treo giải thưởng.” Một người đàn ông ăn một miếng thịt dê, uống một hớp rượu trắng, dáng vẻ sung sướng thỏa mãn, “Tôi nhớ mấy năm trước, còn treo giải thưởng năm vạn tệ (khoảng 175 triệu Đ), có giải thưởng hậu hĩnh ắt sẽ có người mạnh dạn tố cáo, phạm nhân năm đó cũng bị người ta tố cáo đấy thôi.”

Một người khác vội vã gật đầu, “Sau đó nghe nói vốn không thưởng nhiều tiền đến vậy, còn có người làm ầm lên đấy, một ông bạn nói với tôi, bị lãnh đạo phía cảnh sát dè xuống. Ông bạn kia của tôi còn nói phạm nhân đến chết cũng không nhận tội, cha mẹ hắn cũng làm ầm lên, mất bao nhiêu công sức mới kết án xong đấy.”

“Đúng là vu oan giá họa rồi.”

“Ai biết được!”

“Nếu có treo giải thưởng thì tốt biết mấy.” Một người tiếc nuối nói.

“Giết hai người treo giải năm vạn, lần này kiểu gì cũng phải lên tới mười lăm vạn (khoảng hơn 500 triệu Đ) đúng không ha ha ha!”, “Nhiều thế! Vậy tôi sẽ đi tố cáo, chính là anh làm! Chúng tôi đều chứng kiến!”, “Cút mẹ mày đi!” Mấy người này đều ngà ngà say, bắt đầu nói chằng ra đâu vào đâu.

Tả Kinh Thương và Thư Tầm lại lảng sang chủ đề khác, mấy người kia lại cười vui vẻ nói tới những chuyện ấy, đều là những lời tâm phào không đáng tin.

Sau khi ăn xong, Thư Tầm dẫn Tả Kinh Thương tới nhà Tiểu Lệ, tuy tường vậy cao nhưng với anh mà nói thì không phải là việc khó. Anh cởi áo khoác đưa cho Thư Tầm, còn dặn dò một câu “Cầm cẩn thận đấy”, Thư Tầm không nhìn được bật cười, Tả Kinh Thương bắt đầu đi vô vô lưng cô, ra hiệu cho cô tránh ra một chút.

Sau đó, Tả Kinh Thương đeo găng tay, thân thủ linh hoạt như bộ đội đặc chủng, vươn người nhảy lên tường vậy. Anh không chỉ phát hiện ra vết máu trên tường vậy, trên mảnh thủy tinh và khe gạch đều có những dấu vết màu nâu, xem ra khi kẻ đó bị thương thì chảy không ít máu. Vết máu chủ yếu tập trung ở mặt trong của bức tường vậy, chứng tỏ máu này chảy ra khi kẻ đó trèo ra từ trong sân, nếu như hắn trèo vào từ bên ngoài, vậy vết máu phải nằm ở mặt ngoài của tường vậy.

Nhà Tiểu Lệ chưa từng bị trộm cướp, như vậy vết máu này rất có thể là của hung thủ đã sát hại Tiểu Lệ.

Tả Kinh Thương lấy điện thoại chụp lại làm bằng chứng, lại dùng bông thấm nước muối sinh lý lấy một chút vết máu khô cất vào túi, thế là xong.

“Vụ án Cận Á Cát không chịu nổi việc đào sâu điều tra, tồn tại hiềm nghi rất lớn.” Trên đường trở về, lòng mày Tả Kinh Thương nhíu chặt lại, “Về Thủ đô trước đã, anh tin rằng qua tết âm lịch, chúng ta sẽ dùng thân phận tổ chuyên gia để trở lại Bắc Yên, khi đó có thể đường đường chính chính tiến hành việc điều tra.”

Thư Tầm gật đầu, chợt cảm thấy Cận Á Cát cũng hơi...đáng thương.

Hai người họ đi một mạch về Thủ đô, xin được so sánh kết quả DNA nhưng cảnh sát Bắc Yển liên tục từ chối, tìm rất nhiều lý do để từ chối so sánh.

Chuyện DNA bị gạt sang một bên nhưng không phải không có cách nào khác. Máu mà Tả Kinh Thương lấy được là nhóm máu A, Cận Đồ Hải nói với Tả Kinh Thương, cả nhà mình đều có nhóm máu O.

Cũng không biết là do vận mệnh an bài hay do ông trời có mắt, trong khi việc lật lại bản án cho Cận Á Cát đối mặt với những khó khăn lớn, chiến dịch chống tham nhũng chống quan liêu của Trung Quốc ngày càng kịch liệt hơn, trước giao thừa có mấy vị cán bộ cấp tỉnh và cán bộ cấp sở bị cách chức, trong đó có nguyên phó trưởng phòng cảnh sát tỉnh Lý Hàm, nguyên cục trưởng Cục cảnh sát thành phố Bắc Yển Sử Ngạo Cách, nguyên kiểm sát trưởng Viện kiểm sát Tiểu Tuyên, phó viện trưởng tòa án nhân dân tối cao Tào Vân Quý. Bọn họ có một số lượng lớn tài sản không rõ nguồn gốc, liên lụy tới mấy cấp dưới, không biết ai đã gửi thư nặc danh tố cáo, vụ án Cận Á Cát năm xưa bị “cấp trên” chỉ thị, trước nhiệm kỳ mới phải “nhanh chóng lắng xuống”, cho nên trong khi chứng cứ không đủ vẫn vu oan giá họa rồi kết án.

Qua dịp tết âm lịch, quả thực đúng như Tả Kinh Thương dự đoán, vụ án Cận Á Cát được đồng ý điều tra lại lần nữa, Cục điều tra hình sự gửi công văn thành lập một tổ chuyên gia ba người, phái tới Bắc Yển tham gia vào công tác điều tra lại vụ án Cận Á Cát, cũng tiến hành điều tra 7 vụ án cưỡng dâm giết người diễn ra gần đây ở Bắc Yển, cường chế cảnh sát Bắc Yển phải ra sức giúp đỡ.

Tổ chuyên gia ba người?

Người còn lại là... Tả Kinh Thương và Thư Tầm ngồi ở phòng họp của Cục điều tra hình sự, đợi vị chuyên gia còn lại tới đây.

“Liệu có phải là một vị pháp y nào đó không?” Mười ngón tay của Thư Tầm đan vào nhau, chống cằm, liếc nhìn Tả Kinh Thương, “...ví dụ như Chúc Minh Nghiên?”

“Nghiêm túc mà nói thì cô ta không được tính là chuyên gia.” Về mặt Tả Kinh Thương rất hồ hững, dường như vị chuyên gia còn lại kia chẳng liên quan gì tới anh, “Thầy hướng dẫn Nhạc Duẩn Đức của cô ta mới xứng với hai chữ này.”

“Đến thầy hướng dẫn của cô ta tên là gì anh cũng biết, trên phương diện nhớ mấy chi tiết nhỏ nhặt thì anh cũng được tính là chuyên gia đấy.” Thư Tầm nhìn sang nơi khác, nhỏ giọng nói.

Anh nhủ mày, “Ghen à?”

“Không!” Thư Tầm phủ nhận ngay tức khắc.

Lúc này Cục trưởng Hách dẫn một chàng trai bước vào, có lẽ cũng xấp xỉ tuổi Tả Kinh Thương, khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, ánh mắt đen trong sáng, khi nhìn người ta chăm chú thì không hề có tính công kích, khi dời mắt đi lại hơi lạnh nhạt, hơi ngạo mạn, tạo cảm giác xa cách. Tóc đen cắt ngắn, mặc bộ quần áo phong cách Anh quốc điển hình, áo sơ mi kẻ, áo len cổ chữ V, khoác áo măng-tô dài, nhìn rất đứng đắn.

“Vị này chính là chuyên gia giám định hành vi đến từ nước Anh... ừm...” Cục trưởng Hách giới thiệu một loạt về anh ta nhưng cuối cùng lại không nhớ nổi tên.

“Duane Gibran.” Chàng trai nói thay ông, quay ra mỉm cười với Tả Kinh Thương và Thư Tầm.

“Duane Gibran...” Khuôn mặt Thư Tầm lộ ra vẻ ngạc nhiên hiếm thấy, “Anh là... Duane? Là Duane đó ư?”

Duane lại mỉm cười, ánh mắt nhìn Thư Tầm thoáng hiện hàm ý khác, “Duane nào cơ?”

“Tôi đã từng xem sách và luận văn của anh rồi, nhưng không ngờ tiến sĩ Duane lại còn trẻ như vậy.” Thư Tầm lắc đầu khó tin.

“Đừng khách khí.” Nghe được tiếng bước chân ở đằng sau, Duane chợt nói: “Cứ gọi tôi bằng tên tiếng Trung – Kỷ Phương Hủ là được rồi.”

Kỷ Phương Hủ... cái tên này — Thư Tầm ngẫm nghĩ một lát, đấy chẳng phải là tên bạn trai của em họ Hồ Hiệu nhà cô ư?

Đang nghĩ, Hồ Hiệu bất thành linh thò người ra, cao giọng nói một câu: “Hi!”

Thư Tầm nhìn Hồ Hiệu, lại nhìn Kỷ Phương Hủ, chợt hiểu rõ tại sao cô em họ này sống chết không chịu đi xem mắt, cứ nói là đang đợi một người, hóa ra người bạn trai mờ ám mà Hồ Hiệu nhớ mãi không quên nơi đất khách lại là học giả - tiến sĩ Duane rất nổi danh trong giới tâm lý học tội phạm!

Vụ án Bắc Yến vốn chẳng cần nhiều người phải nhúng tay đến thế, thực ra chỉ cần một mình Tả Kinh Thương là có thể giải quyết xong. Hiện tại Thư Tầm chỉ tò mò muốn biết, rốt cuộc cô nhóc Hồ Hiệu thật thà này làm thế nào mà quyền rũ được tiến sĩ Duane?!

Tại nhà trọ gần Đại học Điều tra hình sự.

“Cho nên em mới ‘chồng hát vợ khen hay’ đi theo Kỷ Phương Hủ đến Thủ đô?” Thư Tầm nghe xong Hồ Hiệu lẩm nhẩm, khi cô nàng thực tập ở tỉnh N thì làm thế nào quen biết Kỷ Phương Hủ, dưới sự chỉ đạo của anh ta đã phá giải mấy vụ án ra sao, anh ta lại đột nhiên mất tích rồi lại đột nhiên xuất hiện, lượn qua lượn lại một vòng cuối cùng hai người ở bên nhau, xoa xoa huyết thái dương, tổng kết được một câu như vậy.

Nghe mấy chữ “chồng hát vợ khen hay”, Hồ Hiệu còn tỏ ra then thùng, đẩy Thư Tầm một cái, che nửa mặt, “Gi mà ‘chồng hát vợ khen hay’, chị và anh rể mới là chồng hát vợ khen hay ấy, là một đôi uyên ương số khổ của giới điều tra hình sự... À không phải! Ừm... một đôi... một đôi...” Cô nàng cuống quýt nửa ngày, cuối cùng bí từ nói: “Một đôi uyên ương nhỏ.”

Thư Tầm: “...”

Ngày mai sẽ phải xuất phát tới Bắc Yến một lần nữa, Thư Tầm liếc mắt nhìn đồng hồ, đã mười một giờ, sở trường của cô là kết thúc cuộc trò chuyện, cho dù Hồ Hiệu gọi kiểu gì cô vẫn cứ vờ vịt ngủ. Đường như Hồ Hiệu còn có rất nhiều chuyện liên quan tới Kỷ Phương Hủ muốn kể cho cô nghe nhưng không làm gọi cô dậy được, đành rầu rĩ tắt đèn, nằm ngủ cạnh Thư Tầm.

Ngày hôm sau, khi ngồi lên máy bay, Hồ Hiệu nhìn Thư Tầm lại tiếp tục ngủ, tức đến mắt nổ đom đóm.

Lần này thân phận của mấy người họ là tổ chuyên gia đặc biệt, bởi vậy nhận được sự tiếp đãi của cảnh sát Bắc Yến nhưng so với mấy lần công tác trước, cảnh sát Bắc Yến cười vô cùng giả tạo, thực ra cũng chẳng mấy hoan nghênh mấy người họ.

Mọi người đều sống trong một mạng lưới quan hệ khổng lồ, thủ trưởng của bị điều tra được là có sai phạm, thì bọn họ cũng khó mà giữ mình không sao. Chi đội chỉ giao tư liệu cho thành viên tổ chuyên gia, với việc phá án, bọn họ hoàn toàn không kiên nhẫn, thậm chí không mấy hi vọng vụ án được phá giải.

Chi đội sắp xếp bốn căn phòng ở khách sạn, sau khi đi vào, Hồ Hiệu đứng trong thang máy lăm bằm “Thuê nhiều phòng như vậy thì lãng phí quá nhỉ?”

Kỷ Phương Hủ nghe được, cười xấu xa, “Ừm, hai phòng là được rồi.”

“Ai thèm ở cùng phòng với anh!” Hồ Hiệu lườm anh ta.

Kỷ Phương Hủ cười càng xấu xa, “Anh đâu có nói là mỗi phòng một nam một nữ ở với nhau, Hồ tiêu hồng ối, tư tưởng của em phóng khoáng quá rồi đấy.”

“Không được đặt biệt danh cho em!”

“Không thích à? Vậy... Hồ tiêu đen?”

“Cút đi!”

Tả Kinh Thương và Thư Tầm đều là người trầm tĩnh, như vậy tính cách tương phản của hai đôi nam nữ đã quá rõ ràng.

Thái độ không mấy mặn mà của cảnh sát Bắc Yến cũng không ảnh hưởng tới tiến độ công việc của bốn người họ, Thư Tầm và Hồ Hiệu ở cùng nhau, tiện thể để một phòng ra làm văn phòng chung, bốn người có thể ở trong đó để thảo luận về vụ án, cùng nhau nghiên cứu hồ sơ vụ án.

Trong vòng bốn năm, thành phố Bắc Yến liên tiếp xảy ra 7 vụ cưỡng dâm giết người.

Nạn nhân thứ nhất – A , chết vào khoảng 11 giờ ngày mùng 5 tháng 7 bốn năm trước, là một công nhân 19 tuổi, tan làm muộn, trên đường về nhà bị kéo vào một công trường cường dâm, sau đó bị cắt yết hầu, hung thủ lấy 400 tệ tiền mặt trong túi xách của cô ta rồi chạy trốn, cô ta còn chưa chết ngay, mờ mịt bò về phía trước khoảng năm sáu mét, cuối cùng vì mất máu quá nhiều mà tử vong. Vụ án này xảy ra ở một công trường ngoại thành Bắc Yến, có lưu lại dấu chân hung thủ, sau khi đo lường tính toán hung thủ cao khoảng 1m65 – 1m70cm. Khi gây án thì hung thủ đi giày thể thao, nhưng đôi giày này có giá khá rẻ, mấy hàng giày thể thao hàng hiệu trong nước có giày khác hẳn với giày của hung thủ.

Nạn nhân thứ hai – B, chết vào khoảng 4 giờ chiều ngày mùng 4 tháng 8 bốn năm trước, là một học sinh nữ 18 tuổi vừa thi đại học xong, sống tại tầng hai của khu dân cư cao tầng tại khu Yên Sơn, thành phố Bắc Yến, cô ta bị phát hiện chết trong nhà tắm, cũng bị cắt yết hầu. Hung thủ mở vòi hoa sen trong phòng tắm, khi cha mẹ cô ta về đều tưởng con gái mình tắm rửa bên trong, thấy cô ta mãi mà không ra mới phá cửa vào xem. Đồ đạc nhà cô ta không có dấu hiệu bị lục lọi. Trên cửa inox phòng tắm có ba dấu vân tay.

Nạn nhân thứ ba – C, chết vào khoảng 10 giờ tối ngày 30 tháng 6 ba năm trước, 19 tuổi, không nghề nghiệp, độc thân, thi thể bốc mùi tại căn phòng cho thuê tại khu Yên Sơn ba ngày, hàng xóm mới thấy bất thường, bèn gọi cho chủ nhà trọ tới mở cửa phòng và báo cảnh sát. Phòng cho thuê do chủ nhà trọ tự xây, có tổng cộng ba tầng, nạn nhân ở tầng hai. Hung thủ dùng dao cắt nát bộ quần áo ở nhà cô ta, đâm vào bụng nạn nhân sáu phát, cuối cùng khiến lá lách, khoang bụng... dập nát, mất quá nhiều máu dẫn tới tử vong. Nhà nạn nhân cũng bị hung thủ trộm mất 1000 tệ tiền mặt. Sau khi pháp y xét nghiệm tinh dịch mà hung thủ để lại, thu được thông tin DNA của hung thủ, trên công tắc bồn cầu cũng lưu lại một dấu vân tay.

Nạn nhân thứ tư – D, chết vào khoảng 12 giờ đêm ngày 24 tháng 9 ba năm trước, 18 tuổi, bạn của cô ta nói cùng cô ta đi ăn tối sau đó tới một quán bar ngồi đến 11 giờ thì ai về nhà người nấy. Nạn nhân D không phải người địa phương, ở nhà trọ, là tầng một, ở vùng giáp ranh giữa vùng ngoại thành và khu Yên Sơn. Bạn của cô ta nói với cảnh sát, tuy D xinh đẹp nhưng tác phong sinh hoạt rất kém, từng sống thử với đàn ông. Chìa khóa nhà còn cắm trên cửa, trên chìa khóa có lưu lại dấu vân tay hung thủ, chứng tỏ hung thủ đi theo cô ta về nhà, bóp chết hoặc đánh ngất cô ta ở cửa, dùng chìa khóa mở cửa, kéo cô ta vào phòng xâm hại, còn phá hoại thi thể. Tiền mặt trong túi xách cô ta cũng bị cướp sạch.

Nạn nhân thứ năm – E, chết vào khoảng 5 giờ chiều ngày 17 tháng 7 hai năm trước, mới 13 tuổi, ở nhà một tầng, cách nhà nạn nhân D không xa. Cô bé mới đi học thêm về thì hung thủ gõ cửa. Hung thủ che miệng cưỡng dâm cô bé, đâm tám nhát vào bụng cô bé. Lần này hung thủ lại không làm biện pháp an toàn cho nên pháp y xét nghiệm được DNA của hung thủ từ tinh dịch mà hắn để lại trong cơ thể cô bé. Túi tiền nhỏ của cô bé bị lục lọi, mất khoảng mười mấy tệ.

Nạn nhân thứ sáu – F, chết vào khoảng 8 giờ tối ngày 31 tháng 8 hai năm trước, 16 tuổi, là một nữ sinh một mình tới Bắc Yến để học trung học, thuê trọ trong nhà dân ở gần trường học. Nhà này nằm một mình ở ngoại ô thành phố Bắc Yến, khi chủ nhà trọ phát hiện được thì tay cô bé bị trói vào nhau, sau khi hung thủ thực hiện hành vi cưỡng dâm, hắn đâm vào ngực trái nạn nhân năm nhát, vết thương sâu tới mức trái tim trong lồng ngực dập nát. Túi tiền của nữ sinh bị cướp đi.

Nạn nhân thứ bảy – G, chết vào khoảng 7 giờ tối ngày 15 tháng 11 năm ngoái, 15 tuổi, nhà cô bé ở ngoại ô thành phố Bắc Yến, tầng một của một ngôi nhà tự xây, tầng hai vẫn chưa có gia đình nào ở. Hung thủ xông thẳng vào nhà, cô bé bị hung thủ dùng dây thừng trói hai và chân trái vào với nhau, tách đùi phải ra, khiến cả người cô bé ở trong trạng thái chấp tay ra sau. Cha mẹ cô bé đều là người buôn bán, mở một cửa tiệm bán quần áo cách nhà không xa, buổi tối sau khi đóng cửa về nhà thì phát hiện cảnh tượng hãi hùng này, lập tức báo cảnh sát, bọn họ nói, ipad của con gái bị mất. Cảnh sát phát hiện được nửa dấu chân trên bệ cửa sổ ngay lúc đó.

Kỷ Phương Hủ lật mấy tờ hồ sơ ra, dường như có lời muốn nói. Khi làm việc, anh ta cũng nghiêm túc y như Tả Kinh Thương, nhưng có một điểm không giống đó là thỉnh thoảng anh ta sẽ đột nhiên cười với Hồ Hiệu, nháy mắt trên cô nàng, hại Hồ Hiệu chốc chốc lại đỏ mặt, muốn nổi điên mà không dám.

Chỉ nghe Kỷ Phương Hủ nói: “Nạn nhân thứ hai, thứ tư, thứ năm và thứ bảy có tính chất đại diện cao. Hung thủ không lấy đồ trong nhà nạn nhân thứ hai; vì bị hung thủ phát hiện không còn trinh trắng nên nạn nhân thứ tư bị hung thủ phá hoại thi thể, đây cũng không phải thi thể duy nhất bị phá hoại; nạn nhân thứ năm nhỏ tuổi nhất, hung thủ không dùng biện pháp an toàn; nạn nhân thứ bảy bị trói một cách đặc

biệt. Tất cả những chi tiết này đều chứng tỏ mấy năm qua hung thủ đã trải qua quá trình biến hóa về tâm tưởng, hẳn không ngừng dày dặn kinh nghiệm trong việc giết người, từ sợ sệt đến thông thạo, ngày càng tàn nhẫn, bắt đầu theo đuổi ham muốn ngoài tiền tài dục vọng cũng coi đây là thú vui.”

Quá trình biến hóa về tâm thường — Xem ra, Kỷ Phương Hủ đi cùng đường với Thư Tầm. Thế nhưng đồng chí cún trung thành Tả Kinh Thương của chúng ta đã từ từ chấp nhận hướng tư duy của phía Thư Tầm, khi bọn họ cùng dựa vào hiện trường phạm tội để suy đoán tâm lý của hung thủ, ít nhiều cũng có thể giúp cho người điều tra hình sự hiểu rõ một phần thông tin về hung thủ.

Thế là hai vị chuyên gia tâm lý tội phạm, một vị chuyên gia suy luận hình sự dường như bắt đầu “tú trí thương tiêu thôi lý” (thể hiện trí thông minh, phô diễn năng lực). Trước chuyện này Hồ Hiệu bày tỏ bản thân phải chịu áp lực rất lớn.

Tả Kinh Thương cũng liếc nhìn mấy vụ án có tính chất đại diện này, “Thường thì sát thủ liên hoàn sẽ có đối tượng bị hại nhất định, thủ pháp phạm tội có tính ổn định, trong đó nếu xuất hiện bất kỳ chi tiết mang tính đặc thù nào đều đáng để nghiên cứu. Khi sát hại nạn nhân B, hung thủ chọn nhà tắm, trước khi đi còn mở vòi sen trong nhà tắm, vừa giả bộ như nạn nhân vẫn đang tắm rửa bên trong vừa rửa trôi máu nạn nhân và máu dính trên tay mình, tiện thể rửa hung khí. Từ vụ án này chúng ta có thể thấy được hẳn không đeo găng tay. Vân tay của hắn xuất hiện xung quanh ba nạn nhân nhưng bắt đầu từ nạn nhân thứ năm, hẳn không để lại dấu vân tay nữa, chứng tỏ hắn đã rút kinh nghiệm và đeo găng tay. Loại hành vi này gọi là ‘mất bò mới lo làm chuồng’, nhưng chứng tỏ hắn đã bắt đầu có ý thức phản trình sát. Có thể khẳng định rằng, trước khi hắn bắt đầu giết người thì không có tiền án, nếu không lần đầu tiên giết người hắn đã biết phải đeo găng tay.”

“Tại sao hắn không trộm tiền?” Hồ Hiệu khó hiểu.

Tả Kinh Thương trả lời: “Vì máu.”

“Máu?”

Tả Kinh Thương dùng bút dạ đỏ khoanh vào thời gian tử vong của nạn nhân, “Đây là lần đầu tiên hung thủ dùng dao giết người vào ban ngày, tuy đứng sau nạn nhân nhưng hình ảnh máu bắn ra tung tóe vẫn là sự kích thích mạnh mẽ đối với thị giác. Nạn nhân đầu tiên bị hung thủ giết vào ban đêm, tuy cũng chảy nhiều máu nhưng hung thủ thấy không rõ lắm. Rõ ràng lần này hắn có chút hoảng hốt, ý nghĩ duy nhất là — rửa máu rồi chạy trốn.”

“Anh rẽ vắn lợi hại như cũ, lợi hại hơn tên nào đó chỉ thích viết luận văn nhiều...” Hồ Hiệu vừa nịnh bợ Tả Kinh Thương vừa hạ thấp Kỷ Phương Hủ.

Kỷ Phương Hủ rất ung dung, vẻ như không nghe thấy lời của cô nàng, nói: “Còn vì một nguyên nhân nữa — Nạn nhân B ở nhà tầng mà không phải nhà tự xây hay nhà trệt, lần đầu tiên hung thủ gây án trong nhà tầng, tâm lý rất hồi hộp.” Nói xong, liếc nhìn Hồ Hiệu như thể nói “Em xem, anh cũng không kém nhé.”

Thư Tầm thấy hai người họ nói đầu trúng đó, nhất thời không tham gia thảo luận.

Hồ Hiệu lục ra tư liệu của vụ án thứ tư, nói: “Thi thể của nạn nhân thứ tư bị hung thủ đâm nhiều nhất, nguyên nhân chính là do hung thủ phát hiện cô ta chưa kết hôn đã ở chung với người khác sao?”

Hỏi đúng trọng điểm rồi đó, Thư Tầm đã sớm chú ý tới điểm này, “Là một loại bổ khuyết tâm lý. Tên hung thủ này lựa chọn những bé gái ở độ tuổi này để tiến hành xâm hại cũng bởi vì trong ý thức của hắn tự cho là những bé gái ở độ tuổi này có tỷ lệ là trinh nữ cao hơn. Điểm này chứng tỏ trong hiện thực cuộc sống hắn chưa từng được tiếp xúc với kiểu phụ nữ này.”

Kỷ Phương Hủ gật đầu, “Hắn có sự oán hận mãnh liệt với nạn nhân chưa kết hôn mà đã chung sống với người khác, chỉ có thể chứng minh một điều, trong đêm tân hôn trước đây, hắn phát hiện vợ mình ngày xưa cũng từng làm chuyện tương tự, cảm giác bị khinh thường và lừa dối.”

“A, nói vậy tức là... hắn đã kết hôn.” Hồ Hiệu nghiêm túc ghi lên vở từ then chốt.

“Không, ly dị, sống một mình.” Tả Kinh Thương sửa lại.

“Hồ tiêu đen, cứ hử ra là anh lại lê cả người máu me be bét về nhà, em có sợ không? Có báo cảnh sát không?”
Kỷ Phương Hủ yêu chiều vỗ vỗ đầu Hồ Hiệu, còn cố gắng sờ mặt cô nàng, sau khi bị cô nàng khó chịu đẩy ra, lại nghiêm túc nói: “Ly dị, sống một mình, nghèo kiết xác, còn có rất nhiều yếu tố dẫn đến tâm lý biến thái khiến hần muốn tìm một nơi giải tỏa. Vì hần có một khuôn mặt khiến người ta dễ có ấn tượng sâu sắc cho nên nhất định phải giết người diệt khẩu.”

“Em hiểu rồi.” Hồ Hiệu chợt hiểu ra, “Từ nạn nhân thứ tư 18 tuổi nhưng đã sống chung với người khác, hung thủ bèn hạ thấp tuổi đối tượng hành hung tiếp theo xuống 13 tuổi, hần nhất định nghĩ ở độ tuổi này chắc chắn chưa từng yêu đương, vì vậy ba nạn nhân về sau đều dưới 16 tuổi.”

Thư Tầm khinh bỉ, “Rốt cuộc em cũng thông minh lên rồi.”

Hồ Hiệu hừ một tiếng.

Thư Tầm khinh bỉ xong, nói tiếp: “Khi hần sát hại nạn nhân thứ năm thì cực kỳ hưng phấn, nóng lòng thoát ra khỏi ‘vết thương’ khi gặp phải nạn nhân trước. Đây là một loại thể nghiệm và chinh phục trực tiếp nhất.”

Đến phiên Hồ Hiệu khinh bỉ nhưng là đối với tên hung thủ kia: “Đến mức ấy sao, vì bà xã từng sống chung với người khác mà lập tức biến thành thế này.”

Kỷ Phương Hủ giải thích: “Những kẻ có tâm lý biến thái đều rất miễn cảm, tâm lý thời kỳ đầu rất yếu đuối, có liên quan tới tuổi thơ. Nói ở một trình độ khác thì hần là một kẻ cực kỳ tự phụ tự kỷ, sống trong một gia đình khá truyền thống.”

“Thảo nào để ý chuyện còn trinh trắng với chả không trinh trắng như vậy.” Hồ Hiệu bĩu môi.

Kỷ Phương Hủ nhìn cô nàng đầy hàm ý, “Anh cũng để ý mà. Nhưng cũng may...”

“Này!! Anh có thể tập trung phá án được không hả!!” Hồ Hiệu phát khùng.

Kỷ Phương Hủ cười, “Không phải anh đang phá án sao?”

“Nói nhảm! Anh nói đến chuyện còn với không còn làm gì!”

“Anh chỉ có trách nhiệm cho em biết đàn ông bình thường nghĩ như thế nào thôi.”

Thư Tầm ngẫm hiểu, im lặng quay đầu đi nơi khác, đã thấy Tả Kinh Thương nhìn Kỷ Phương Hủ và Hồ Hiệu bằng ánh mắt cực kỳ tán đồng.

Những người đàn ông này thật là!!!

Đang nói chuyện, điện thoại trong phòng bỗng vang lên, nhắc máy lên là số điện thoại khách sạn, nói có người đàn ông muốn gặp họ để trò chuyện.

Ai? Chẳng lẽ lại là Cận Đồ Hải?

30. Q.6 - Chương 28: Ván Đã Đóng Thuyền

Một người đàn ông trẻ tuổi vây kín trong khăn quàng cổ, đội mũ bông, kín đáo đi vào văn phòng tạm thời của tổ chuyên gia tại khách sạn, nhìn một đồng giấy và bốn chiếc laptop đặt trên giường, anh ta ngăn người trong giây lát rồi mới tự giới thiệu về mình, nói anh ta tên là Tiểu Lý – là con trai của lão Lý.

Lão Lý chính là người cảnh sát phụ trách thẩm vấn Cận Á Cát năm xưa, nghe nói đã qua đời.

Tiểu Lý còn chẳng cởi mũ bông, ngồi một lúc, mới cúi đầu nói: “Thư nặc danh là do tôi viết, trước khi cha tôi qua đời, đầu óc đã mơ mơ hồ hồ, nói cho tôi về vụ án Cận Á Cát. Ông ấy nói rằng trong lòng vẫn luôn bị tảng đá lớn này chèn lại, trước khi mất nhất định phải nói ra.”

Tả Kinh Thương liếc mắt nhìn Thư Tầm, Thư Tầm dùng ánh mắt tán đồng đối diện với anh, hai người họ đều biết vụ án Cận Á Cát quả có vấn đề, trong đó vụ án bé gái bị sát hại rất có khả năng là do tên hung thủ đã sát hại liên tiếp bảy người gây nên.

“Người tên Cận Á Cát kia đã bị chết oan.” Tiểu Lý nói ra một câu kinh người, thẳng thắn kết luận một câu như vậy, “Cha tôi nói, trong vụ án một bé gái bị sát hại, dấu vân tay trên cổ nước không mờ tới nỗi không thể nhận diện được, chỉ cần người khám nghiệm dấu vết có tay nghề cao ra tay là được, sau khi Cận Á Cát chết, cha tôi đã lên để một người khám nghiệm dấu vết tìm lại hình dạng ban đầu của dấu vân tay, nói là giống với dấu vân tay của mấy vụ án sau này. Thế nhưng vân đã đóng thuyền.”

Quả nhiên là vậy.

Về mặt Tả Kinh Thương rất âm u, một người luôn nghiêm túc với công việc điều tra như anh dường như không thể chấp nhận nói người ta xử án đầy tắc trách như thế. Còn úp cái tội danh ‘có lẽ có’* lên đầu người khác — hành động này và hành vi giết người có gì khác nhau?

*Thời nhà Tống, gian thần Tần Cối vu cho danh tướng Nhạc Phi tội mưu phản, người ta hỏi y có bằng chứng không thì y đáp: “có lẽ có” – từ đó về sau cụm từ này để chỉ việc bịa đặt, vô căn cứ.

“Còn nữa, vụ án người phụ nữ chết trong nhà vệ sinh cũng có vấn đề!” Tiểu Lý nghiêm nghị nói, “Khi bị tra hỏi thì Cận Á Cát kiên quyết không thừa nhận bản thân đã giết người, nhưng thời đó có quy định ai muốn thăng chức thì cấp dưới không thể có vụ án chưa được phá giải ảnh hưởng nghiêm trọng tới xã hội, bọn họ muốn chìm chuyện này xuống, mãi mới bắt được một người, bảo thả thì tuyệt đối không thể. Mọi người đều cho rằng hấn giết, người làm cùng cũng tố cáo hấn, cha tôi không nói với tôi rốt cuộc Cận Á Cát để lại bằng chứng gì, ông ấy chỉ nói khi đó đã ‘luyện’ Cận Á Cát suốt bốn mươi tám giờ.”

“Luyện?” Hồ Hiệu hỏi, “Tức là sao?”

“Đánh đập?” Kỷ Phương Hủ đoán.

“Không phải.” Tiểu Lý phủ nhận, lắc đầu nói, “Là tiếng lóng trong nghề, là một loại bức cung mà không cần dùng bạo lực. Dùng ánh đèn cường độ mạnh chiếu vào mặt nghi phạm, trói tay chân nghi phạm vào ghế, cho ăn cơm, uống nước nhưng không cho đi vệ sinh. Có nghi phạm không chịu được sẽ khai báo ngay lập tức, có kẻ không khai báo thì đi thẳng ra quần. Điểm kinh khủng nhất là không cho ngủ, nhất định phải giữ cho nghi phạm tỉnh, buồn ngủ đến mấy cũng không cho ngủ, đôi khi còn không được phép ngồi trên ghế, móng và mặt ghế phải giữ một khoảng cách một nắm tay, thực sự quá mệt mỏi! Lại thêm ánh đèn cường độ mạnh, cha tôi nói, đến trùn ma túy cũng chẳng chịu được. Phương pháp ‘luyện’ này không để lại vết thương trên người nghi phạm, không có vết thương thì không tính là nghiêm hình bức cung. Cận Á Cát đã phải chịu đựng như vậy nhưng hấn vẫn không thừa nhận. Nhưng ảnh hưởng không tốt nên mỗi lần hấn không thừa nhận đều bị thẩm vấn như thế. Khi vụ án được đưa lên cấp cao để chấp thuận thi hành án, còn được chấp thuận nhanh hơn cả những người khác, cho nên sau khi Cận Á Cát bị bắt, chưa tới hai tháng đã bị thi hành án (tử hình).”

“Quá vô trách nhiệm.” Hồ Hiệu kinh ngạc thốt lên, “Ở đâu có cái kiểu làm như vậy!”

“Các vị không biết đấy thôi, cái chốn Bắc Yến này đen tối lắm!” Tiểu Lý than dài một tiếng, “Quan chức bao che cho nhau, hối lộ thành phong trào. Đầu tiên anh muốn trở thành một cảnh sát, thi viết thì bằng năng lực của mỗi người nhưng từ vòng phỏng vấn về sau đều phải tặng quà cho giám khảo, muốn làm cảnh sát phải xem anh có dám bỏ tiền ra không. Cha tôi làm nhân viên cả đời chính vì không đưa tiền cũng không tặng quà. Sau khi Cận Á Cát chết, có lẽ cha tôi cũng bị kích thích, lãnh đạo dồn áp lực rất lớn cho ông ấy, ông ấy không chịu được, sức khỏe suy sụp, chẳng mấy chốc mà...” Nói xong khóe mắt anh ta đỏ hoe.

Mọi người đều rơi vào im lặng.

Tiểu Lý mất một lúc mới lấy lại bình tĩnh, khôi phục tâm trạng, “Cũng may bây giờ những lãnh đạo kia đều đã bị bắt. Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, cũng đáng đời, đúng là báo ứng. Lần này các vị tới Bắc Yến, cảnh sát phụ trách vụ án này trước đây sẽ chẳng vui vẻ gì, các vị tin không? Kết quả điều tra của các vị được truyền ra thì tất cả bọn họ đều vào tù.”

“Chỉ mong là vậy.” Tả Kinh Thương gật đầu.

“Đúng rồi!” Hồ Hiệu bỗng dùng nắm tay phải đập lên tay trái, “Anh là người địa phương sao?”

Tiểu Lý ngăn ra, “Đúng vậy.”

Hồ Hiệu vội vàng hỏi: “Anh có thể cho chúng tôi biết, ở đây có món nào ngon, đồ ăn vặt nào đặc sắc, còn có thứ nào hay ho để mua về làm quà cho bạn bè được không?”

Bấy giờ mọi người mới nhớ ra, phải ăn bữa tối thôi...

Tiểu Lý vỗ trán, nói: “Nếu các vị không ngại, tôi mời các vị...”

“Không cần đâu, anh chỉ cần nói cho chúng tôi biết ở đâu có đồ ăn ngon là được” Tuy Hồ Hiệu là kẻ tham ăn chính tông nhưng thời khắc mấu chốt vẫn rất có nguyên tắc.

Tiểu Lý cho bọn họ biết vị trí của phố ẩm thực, còn giới thiệu một vài món ăn vặt. Sau khi anh ta rời đi, bốn người gộp chung vụ án bé gái bị sát hại trong nhà xảy ra năm năm trước xâu chuỗi với bảy vụ án về sau.

Như vậy, trên tay hung thủ kia đã có tám mạng người.

Thư Tầm kết luận: “Từ chìm chết tới bóp chết, sau đó phát triển thành dùng dao giết chết, từ sự giải tỏa đơn thuần biến thành giết người mua vui, hung thủ ngày càng kiêu căng ngang ngược, trắng trợn không kiêng kị ai, đã tăng tiến thành một loại nhân cách phản xã hội. Nhưng việc phạm tội của hắn chỉ kéo dài đến năm ngoái rồi đột nhiên không gây án nữa, năm nay Bắc Yên còn chưa xảy ra vụ án nào tương tự, chứng tỏ trong một năm qua cuộc sống của hắn đã thay đổi về chất, hoặc là hắn kết hôn, chuyển nhà, trúng xổ số, hoặc có chuyện gì trói buộc hắn khiến hắn không còn tâm tư, phải từ bỏ việc gây án.”

Trong khi cô nói thì Hồ Hiệu đã kịp thay áo khoác lông, muốn tới phố ẩm thực trong tâm trạng hăm hở phấn khích, “Có khi hắn mắc phải bệnh hiểm nghèo nào đó chết rồi cũng nên? Chúng ta mau đi ăn cơm thôi, em chết đói tới nơi rồi.”

Mỗi thành phố có nhiều khách du lịch tới thăm đều có một hai con phố ẩm thực đặc sắc, phố ẩm thực Bắc Yên nằm ở đường Ô Đông, sườn dê luộc, canh lòng dê, mũi dê sốt, ngoài ra còn có đủ loại đồ nướng khiến người ta nhìn hoa cả mắt, trong mũi chỉ toàn mùi vị của thịt dê.

Hồ Hiệu như một con cá chạch, luồn tới luồn lui giữa dòng người, tò mò nhìn cái này xem cái kia, mua rất nhiều thứ, bản thân ăn không hết thì ép Kỷ Phương Hủ ăn hộ cô nàng.

Thư Tầm tới từ vùng Ba Thục nên không quen ăn đồ Bắc Yên, món nướng lần trước cô cũng thấy không quá ngon, lạp xưởng, mì, đầu thỏ nấu cay ở quê cô thơm ngon hơn nhiều, thịt dê ở nơi đây vì muốn đảm bảo độ ngọt ban đầu, hầu hết đều luộc với nước, thêm muối gia vị, chỉ vậy mà thôi. Đi dạo một hồi, người người đông đúc rất náo nhiệt. Hương vị bánh sữa tươi từ xa bay tới, Thư Tầm mua một suất, ăn chung với Tả Kinh Thương.

Nhớ lúc trước khi cô đi học đại học, mẹ Thư thường nhắc nhở Thư Tầm, đừng có vừa đi vừa ăn trước mặt con trai trông rất vô duyên. Thế nhưng khi lên đại học Thư Tầm lại phát hiện, có rất nhiều cô gái vừa đi vừa ăn vặt cùng bạn trai, dường như vô cùng hạnh phúc.

Một lần, rốt cuộc Thư Tầm cố lấy dũng khí, giơ cao món ăn ngọt mà mình đang ăn, Tả Kinh Thương có thể nể tình mà nếm thử một chút hay không, ai ngờ tên này chỉ hơi nhướn mày, nói một câu “Anh không ăn đồ ngọt”, thẳng thừng cự tuyệt tấm lòng của cô. Cô bực bội ăn hết món ngọt đó một mình rồi về ký túc xá luôn. Khi ấy anh đã kéo cô lại ngay, bất ngờ hôn lên môi cô, một lúc lâu sau mới buông ra, nói: “Ngọt quá... may mà anh không ăn.”

“Chẳng phải anh không thích ăn đồ ngọt sao?” Thư Tầm lấy mu bàn tay che miệng, bực bội nhìn anh.

“Trong miệng em là trường hợp ngoại lệ.” Anh trả lời.

Quá khứ ngọt ngào, hôm nay hồi tưởng lại cũng không còn cảm thấy đắng cay như khi ở nước ngoài.

Ở phía khác, Kỷ Phương Hủ cầm mười xâu thịt dê nướng đi theo Hồ Hiệu, tránh cho cô nhóc này lạc mất, thậm chí nếu Hồ Hiệu chín chắn bằng một nửa Thư Tầm thì một “Sứ giả hộ Hồ tiêu”* như anh cũng chẳng khốn khổ thế này.

*Câu thường dùng là “Sứ giả hộ hoa” – bảo vệ, chăm sóc người đẹp - ở đây Kỷ Phương Hủ đã thay hoa bằng biệt danh của Hồ Hiệu.

Đi ngang qua một loạt quán ăn nhỏ, Hồ Hiệu chạy tới một quán ăn có biển hiệu là “Dê nướng nguyên con”, xem mấy vị sư phụ cởi trần nướng dê trong suốt buổi tối bằng tuyết ngập trời này, họ quét một lớp dầu đầu tiên, da dê xèo xèo cháy, trông rất ngon miệng.

Thư Tầm bước tới xem, cũng chẳng mấy hứng thú.

“Lạnh như vậy mà họ còn không mặc áo, liệu có chết cóng không nhỉ?” Hồ Hiệu buột miệng hỏi, chỉ vào vị sư phụ đang nướng dê.

“Ha ha cô bé ơi, bọn họ chỉ biểu diễn năm phút thôi, quét dầu một lượt sau đó đặt dê lên giá nướng tự quay là xong.” Một người địa phương đứng cạnh trả lời, “Trời lạnh như vậy, chúng ta mặc nhiều thế này mà đứng yên mười phút đã cóng không chịu được rồi.”

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Thư Tầm, đáng tiếc ý nghĩ ấy biến mất quá nhanh, nhất thời chưa nắm giữ được. Đường như Tả Kinh Thương cũng nghĩ ra điều gì đó, đưa tay ôm Thư Tầm để cô tựa vào ngực mình một lúc, đắm chiều nhìn vị sư phụ đang cởi trần nướng thịt dê, ý nghĩ mà Thư Tầm chưa kịp nắm bắt, anh đã giữ được.

Lúc này chợt nghe thấy Hồ Hiệu kêu lên một tiếng: “A!”

Kỷ Phương Hủ che miệng cô nàng, “Nói be bé thôi, vợ vẫn người ta trói em đem lên nướng luôn đấy!”

“Anh nhìn kia!” Hồ Hiệu chỉ vào tấm biển quảng cáo. Trên tấm biển quảng cáo lớn của quán ăn là hình ảnh giới thiệu về xuất xứ và cách làm của món “Dê nướng nguyên con”.

Trong hình ảnh con dê bị giết, Tả Kinh Thương, Thư Tầm và Kỷ Phương Hủ thấy một phương pháp trói rất quen thuộc, nạn nhân cuối cùng cũng bị trói như thế, hóa ra đó là phương pháp trói khi giết dê.

“Ăn no bụng trước đã, lát nữa về chúng ta sẽ nghiên cứu thêm chút nữa.” Kỷ Phương Hủ ăn một miếng thịt dê, dường như rất thích hương vị tự nhiên của thịt dê nướng.

Hồ Hiệu ăn đầy một bụng thịt dê, một chú dê nướng nguyên con uốn éo trong giấc mơ của cô nàng, còn cả khuôn mặt khi thì đáng ghét khi thì đáng yêu của Kỷ Phương Hủ nữa.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng thì Thư Tầm đã tỉnh giấc. Bên ngoài có âm thanh vù vù, kéo màn cửa sổ ra nhìn thì thấy tuyết lông ngỗng bay khắp trời, dường như tuyết đã rơi từ rất lâu, xem dấu chân của những người đi dưới lầu, đoán rằng tuyết đã chất cao hơn một thước (bằng khoảng 1/3 mét). Nhìn ra đường xa, khắp nơi một màu trắng xóa, tất cả đều tựa như bị vùi lấp trong sắc trắng giá lạnh.

Để không đánh thức Hồ Hiệu, Thư Tầm nhẹ nhàng đi rửa mặt, đứng trước gương thoa sữa dưỡng da.

Điện thoại di động khẽ rung lên mấy nhịp, Thư Tầm mở ra xem, là báo có tin nhắn.

“Dậy rồi?” Tin nhắn của Tả Kinh Thương.

Thư Tầm hồi âm: “Anh cũng dậy sớm thế cơ à.”

“Ra ngoài đi, anh có phát hiện quan trọng.”

Thư Tầm nín thở, suy nghĩ xem có nên gọi Hồ Hiệu dậy cùng đi hay không, vừa định mở miệng, thấy Hồ Hiệu trở mình, ôm chăn, không biết ngủ say tới mức nào, còn chếp chếp miệng. Thư Tầm mỉm cười bất đắc dĩ, mở cửa ra ngoài một mình, cô mở cửa văn phòng chung nhưng bên trong lại không có ai. Thư Tầm ngần ra, xoay người đi về phía phòng của Tả Kinh Thương, nhẹ nhàng gõ cửa.

Tả Kinh Thương vừa mở cửa, Thư Tầm đã hỏi ngay: “Anh phát hiện ra thứ gì?”

“Vào rồi nói tiếp.” Tả Kinh Thương rất nghiêm túc, đứng tránh sang một bên.

Thư Tầm vừa đi vào liền nghe phía sau có tiếng khóa trái cửa, giống như tình cảnh trong một số phim truyền hình trước khi nữ chính bị hãm hại, nhưng nếu “hung thủ” là Tả Kinh Thương, Thư Tầm bày tỏ bản thân không hề lo lắng. Cô xoay người, tò mò rút cuộc là phát hiện to lớn gì mà phải thần bí như vậy.

“Anh phát hiện...” Tả Kinh Thương bước lên vài bước, kéo tay cô bước tiếp mấy bước nữa, “Nếu tới một nơi xa lạ...”

Thư Tầm chăm chú lắng nghe, nghiêm túc nhìn anh.

“Không có em nằm bên anh, anh không thể nào ngủ được.” Tả Kinh Thương nghiêng đầu nhìn cô, sau đó kéo cô vào ngực mình.

Lồng ngực anh rất vững chãi, trên người còn có hương thơm dễ chịu. Thư Tầm vùi đầu vào ngực anh, hồi lâu mới chậm chậm nói: “Anh... Phát hiện quan trọng mà anh nói chính là chỉ...điều này?”

Tả Kinh Thương không trả lời, cũng không buông tay.

Thư Tầm đành ngoan ngoãn để mặc cho anh ôm, lát sau, dường như Tả Kinh Thương vẫn chưa thỏa mãn với cấp độ thân mật này, bèn ngồi dậy, nhìn môi cô, khuôn mặt điển trai từ từ cúi xuống.

Đúng lúc này, di động của anh chợt vang lên.

Thư Tầm vội nghiêng đầu, ra hiệu cho anh — mau nghe điện thoại đi.

Chi đội điều tra hình sự Bắc Yên hôm nay giả vờ giả vệt gọi điện thoại mời mấy vị trong tổ chuyên gia tới tham dự hội nghị phân tích vụ án, bọn họ vẫn đang trong giai đoạn điều tra sơ bộ mấy vụ án giết người liên hoàn này, có lẽ sợ bắt được hung thủ sẽ để lộ mấy vụ án Cận Á Cát là án oan, bọn họ làm việc qua loa cho xong chuyện, giấu diếm hoặc bỏ sót rất nhiều manh mối có tính đột phá đối với việc phá án.

Hội nghị phân tích vụ án? Ngày hôm qua mấy người bọn họ đã thảo luận cả một buổi tối về tình tiết vụ án, đến báo cáo cũng đã nghĩ xong, tới tham gia hội nghị là muốn biến hội nghị phân tích thành hội nghị thông báo.

Những cảnh sát tham gia hội nghị hầu như đều đã nghe danh Tả Kinh Thương, khi nhìn thấy người thật thì cũng có chút kinh ngạc, bèn tiện thể cho rằng vì anh rất đẹp trai nên mới được người ta (đặc biệt là phụ nữ) ca ngợi tới mức ấy. Bây giờ internet trở nên phổ biến, những nhân tài trẻ tuổi làm trong một ngành nào đó chỉ cần đẹp trai một chút thì đều được phong thành “Nam thần”. Chứ đừng nói là mặt mũi yêu nghiệt như Kỷ Phương Hủ hay xinh đẹp lạnh lùng như Thư Tầm, dù là cô nàng Hồ Hiệu với đôi mắt đảo loạn cả lên cũng có mấy phần đáng yêu. Mấy người được gọi là “tổ chuyên gia” này đều còn trẻ như vậy, cảnh sát hình sự ở đây đều trông mặt mà bắt hình dong, nghĩ thầm mấy người này cũng chẳng có gì ghê gớm.

Chi đội trưởng Tra Giản năm nay đã gần năm mươi tuổi, dáng người mập mạp, bụng bia to đùng, ánh mắt nhỏ trông rất sáng sủa, thế nhưng luôn khiến cho người ta cảm thấy ông ta hơi ngoa ngoắt. Sau khi nguyên cục trưởng cục công an thành phố Bắc Yên Sử Ngạo Cách bị cách chức thì ông ta cũng khó mà lo nổi cho thân mình, cả ngày lơ ngơ lơ ngơ, lúc họp cũng mất tập trung, để mọi người báo cáo tiến triển của vụ án rồi mới cười giả tạo, hỏi tổ chuyên gia ngồi đối diện: “Các vị đây có ý kiến gì không, hoặc có thể cho chúng tôi một vài đề xuất được không?”

“Được.”

Phía cảnh sát hình sự thoáng sững sốt, đến cả người đang nghịch điện thoại cũng ngẩng đầu lên tìm điểm khởi nguồn của giọng nói.

Người vừa lên tiếng – Kỷ Phương Hủ nhướn mày nhìn Tra Giản, thoáng biểu hiện ra sự khinh bỉ và coi thường, sau đó liếc mắt ra hiệu cho Hồ Hiệu, Hồ Hiệu hơi căng thẳng, cầm cặp văn kiện đứng lên.

Thư Tầm gửi cho cô nàng một ánh mắt tán đồng, Tả Kinh Thương nhìn xung quanh một lượt, nói: “Bài báo cáo bắt đầu.”

Hồ Hiệu chớp chớp mắt, vẫn thấy mắt hơi khô — Tối qua cô ăn nhiều quá, suýt mất ngủ. Vì cô nói nhiều, giọng lại to cho nên mấy người thích giả bộ cao ngạo lạnh lùng này bèn giao nhiệm vụ báo cáo cho cô, bảo cô chỉ cần đọc là được, không cần để ý tới câu hỏi của người khác. Xét thâm niên, cô ít nhất, xét tuổi tác, vẫn nhỏ nhất, chỉ đành khuất phục, ôi!

Chỉ nghe Hồ Hiệu hắng giọng, từ từ đọc to: “Vóc người của hung thủ thấp bé, nhìn qua khá yếu đuối...”

Một vài cảnh sát mỉa mai cười, xì xào bàn tán: “Ai chẳng biết hung thủ thấp bé... việc kiểm nghiệm dấu chân ghi rõ rồi còn gì? Chỉ hơn một mét sáu thôi...”, “Lại đi ‘xào xáo’, đúng là chẳng làm nổi ‘chuyên gia’”, “Còn chuyên gia gì nữa, toàn loại... lo việc không đâu”, “Cục điều tra hình sự phải xuống để đi ngắm cảnh à?”

Hồ Hiệu hoàn toàn không thèm nghe không thèm để ý, tiếp tục đọc: “25-30 tuổi, trình độ trung học cơ sở trở xuống, chỉ có một thú vui duy nhất. Đa ly dị, không có bạn bè thân thiết, tâm trạng buồn vui thất thường, đã sâu đa cảm. Từ nhỏ hắn đã sống trong một gia đình với người cha gia trưởng, người mẹ yếu đuối, cha của hắn cực kỳ ghê gớm, thường nhấn mạnh trước mặt hắn thứ gọi là ‘mặt mũi đàn ông’ hoặc ‘thể diện’; so với cha, lực khống chế của mẹ hắn đối với cả gia đình là rất yếu, khá coi nhẹ việc giáo dục và vấn đề sinh hoạt của hắn, rất có thể ở trong nhà hắn là con thứ, có anh em hoặc chị em. Sự ỷ lại của hắn đối với tình mẹ con không lớn, khát vọng tình mẹ con cũng không cao, hắn sùng bái cha, kế thừa tự tôn từ cha và thứ tư tưởng gọi là ‘mặt mũi đàn ông’. Hắn giết rất nhiều người để bỏ khuyết tâm lý, sau khi giết người sẽ làm một vài việc tốt, bởi vậy trong mắt mọi người xung quanh, hắn là một ‘người tốt’, bên cạnh đó, hắn quả thực có một khuôn mặt của ‘người tốt’.”

Tiếng xì xào bàn tán nhỏ dần, dùng phương pháp viết văn của học sinh tiểu học để miêu tả thì chính là — Phòng họp yên tĩnh tới mức âm thanh một chiếc kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Yên tĩnh, Hồ Hiệu lại càng căng thẳng hơn, nhìn Thư Tầm như cầu cứu. Thư Tầm khẽ mỉm cười, gật đầu cổ vưỡ, Hồ Hiệu hít sâu một hơi, tiếp tục đọc: “Hắn chưa từng ở nhà thương phẩm (nhà được chủ thầu xây dựng xây với ý định buôn bán, sau đó bán lại cho người cần mua), ấu thơ và hiện tại đều ở trong nhà tầng hoặc nhà trệt tự xây, theo năng lực kinh tế của hắn, xác suất chuyển tới nơi khác ở là cực nhỏ, cho nên khi gây án hắn ở đâu, bây giờ cũng ở đó.”

Lúc này, Tra Giản không nhịn được nói chen vào: “Ồ Bắc Yến nhiều nhà tầng và nhà trệt tự xây như vậy, không lẽ tới hỏi từng nhà?”

Hồ Hiệu lắc đầu, nói nhanh: “Đội trưởng, các vị nghe tôi nói xong đã — Nhà hung thủ ở gần nhà nạn nhân cuối cùng – nạn nhân G, căn nhà mà hắn ở có thể quan sát được hai nơi, một là cửa sổ nhà G, hai là cửa hàng bán quần áo của cha mẹ G. Cho nên chúng tôi muốn tìm một người đàn ông ở trong một căn nhà mà từ đó có thể nhìn thấy hai vị trí này, hắn có các đặc điểm như sau: 25-30 tuổi, cao khoảng 1m63-1m68, nghèo túng, hướng nội, từng ly dị, không có công việc ổn định, từng làm đồ tể, mấy năm nay xảy ra vụ án thì hắn đang độc thân, tướng mạo thân thiện nhưng tính cách quái gở, rất thân thiết với cha. Ừm... báo cáo xong!”

Nói thật ngoài sự kinh ngạc, Tra Giản còn thấy hơi sợ hãi. Mấy người trong tổ chuyên gia tới Bắc Yến chưa được ba ngày, tư liệu trong tay cũng do bọn họ cung cấp, rốt cuộc có tác dụng gì hay không cũng không ai có thể nói rõ, thế nhưng một báo cáo chưa tới một ngàn chữ này lại có thể giúp bọn họ bắt được sát nhân liên hoàn trong vòng vài ngày! Tra Giản hơi hoảng hốt, ông ta dường như có thể thấy được dáng vẻ của hung thủ khi bị thẩm vấn, sau đó hung thủ dẫn họ tới nhận hiện trường, rồi mọi người sẽ phát hiện ra vụ án Cận Á Cát mấy năm trước kỳ thực là...

Tra Giản ho khan một tiếng, “Các vị đã vất vả rồi, đề xuất của các vị rất tuyệt vời, chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra, đồng thời ra sức...”

“Không cần điều tra nữa, lập tức truy bắt ngay bây giờ.” Tả Kinh Thương đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tra Giản — Cảnh sát hình sự Bắc Yến từ trên xuống dưới đều rối tung rối mù, dối trên lừa dưới, nhận hối lộ bịp bợm nhân dân, còn giết nhầm người, để mặc nguy hiểm rình rập sinh mạng của nhân dân Bắc Yến, chỉ muốn bảo vệ quan chức mà thôi!

“Không có chứng cứ, sao chúng tôi có thể bắt người được!” Có người hô to.

Ngay sau đó bắt đầu có kẻ phụ họa: “Nhờ bắt nhầm thì sao, quấy nhiễu dân thì làm thế nào?”, “Chúng tôi không muốn bị tố cáo chấp hành pháp luật bằng bạo lực!”, “Đánh răn động cỏ, nghi phạm nghe được động tĩnh chắc chắn sẽ trốn đi nơi khác, đến khi chúng tôi muốn bắt chẳng biết phải mất bao nhiêu công sức nữa!”

“Này! Mấy người còn chưa bắt sao đã biết nhất định sẽ bắt nhầm!” Hồ Hiệu đập bàn, bộ dạng như sắp

đánh người, “Bản thân kém cỏi, kéo dài bao nhiêu năm mà không bắt được, bây giờ chỉ rõ hướng đi cho mấy người lại còn không muốn bắt! Mấy người coi thường nhiệm... Ô ô...” Về mặt Hồ Hiệu đau khổ, vì Kỷ Phương Hủ đã từ sau lưng đưa tay che miệng cô.

“Các đồng chí cảnh sát...” Kỷ Phương Hủ híp mắt, nhưng ánh mắt cực kỳ âm hiểm, “Nếu các vị nhanh chóng bắt tên hung thủ này thì còn có thể lấy công chuộc tội. Nếu đúng như các vị nói, đánh rần động cỏ khiến hung thủ trốn thoát, những người làm bên học thuật như chúng tôi – không một ai có chức tước gì, cùng lắm thì mất mặt với đồng nghiệp, một thời gian sau mọi người đều sẽ quên thôi. Nhưng nếu các vị bị cách chức rồi, khai trừ rồi, có khi còn lên trang đầu một vài trang báo mạng cũng nên, chỉ sợ rằng sẽ lưu tiếng xấu muôn đời đúng không?”

Sắc mặt Tra Giản càng ngày càng u ám, “Các vị không giải thích tại sao phải tới khu vực gần nhà nạn nhân cuối cùng để tìm một người đàn ông như vậy, chúng tôi sẽ không xuất phát.”

“Được.” Kỷ Phương Hủ vỗ vỗ vai Hồ Hiệu, ý bảo cô ngồi xuống, “Chúng tôi sẽ dạy cho các vị thể nào là điều tra hình sự. Như vậy... để tôi bắt đầu trước nhé!”

Hồ Hiệu nắm chặt tay, gửi cho anh ta một ánh mắt “Cố lên nha” đầy kiên định.

31. Q.6 - Chương 29: Linh Hồn Mỉm Cười

Kỷ Phương Hủ mỉm cười nhìn Hồ Hiệu, trong mắt là sự cứng chiều không hề che giấu, nhưng khi đối mặt với đám người trong chi đội kia lại khôi phục vẻ nghiêm túc.

“Hầu như mỗi lần hung thủ gây án đều bị máu hắt lên khắp người, cho dù hắn có mang theo áo khoác che đi vết máu thì sau khi về nhà, nếu trong nhà có người, hắn vẫn sẽ bị phát hiện, bị khuyến can, nếu tâm lý thừa nhận của người nhà hắn không đủ vững, có khi còn báo cảnh sát. Cho nên trong mấy năm hắn gây án nhất định là đàn ông độc thân, sống một mình. Hắn có chấp niệm rất lớn với phụ nữ chưa kết hôn và chưa từng yêu đương, chứng tỏ tư tưởng của hắn rất truyền thống, sinh ra trong một gia đình truyền thống, đặc điểm chính của những gia đình truyền thống là cha gia trưởng mẹ yếu đuối, chịu ảnh hưởng của hình mẫu cha mẹ này, hung thủ trở thành kẻ có chủ nghĩa đàn ông bị chính hắn phóng to lên, cường điệu thể diện và sự tự tôn. Một người đàn ông coi trọng thể diện và tự tôn như vậy lại biến thành một kẻ có tâm lý biến thái, nguyên nhân nhất định xuất phát từ cuộc hôn nhân thất bại và việc phát hiện vợ mình đã sống chung với người khác trước khi kết hôn. Đương nhiên, một nguyên nhân khác dẫn đến hôn nhân thất bại là vì hắn quá nghèo, cho nên trong nhiều năm liền, đến mười mấy tệ tiêu vật trong ví nạn nhân hắn cũng không bỏ qua.”

Có người nói chen vào: “Anh nói cũng có lý, nhưng sao anh biết hắn thân thiết với cha hay với mẹ?”

Vấn đề này quả thực chạm đến chuyên môn của Kỷ Phương Hủ, anh ta đã từng viết một bài luận văn có liên quan tới thời thơ ấu là sự phát triển tâm lý hậu kỳ. “Cha mạnh mẽ, luôn nhấn mạnh sự thủy chung của phụ nữ, giữ gìn trinh tiết là đặc thù của gia đình truyền thống, trong quá trình trưởng thành, hung thủ đã chịu sự tác động, giáo dục quá lớn của cha, đồng thời hắn cũng tán thành kiểu giáo dục này. Mẹ ít khi quan tâm dạy dỗ hắn, có khả năng là do có nhiều con, nhất định phải đặt mối quan tâm lên nhiều đứa em nhỏ hơn, không thể để ý tới hắn. Đối với hung thủ mà nói, sức ảnh hưởng của mẹ rất nhỏ, sự ỷ lại là rất nhỏ, cho nên hắn luôn coi thường, thờ ơ với phụ nữ. Tối đoán rằng cha của hắn vì những hành vi của bản thân mà có được không ít ‘thể diện’, bởi vậy hắn rất sùng bái cha cũng thân thiết với cha.” Nói xong, anh ta bùng cốc trà nóng lên uống một hớp, ra hiệu để Tả Kinh Thương và Thư Tầm nói cho bọn họ nghe lời giải thích phán đoán của từng người.

Tả Kinh Thương làm một động tác ‘mời’ với Thư Tầm.

Thư Tầm háng giọng nói: “Hung thủ lựa chọn đối tượng trong khoảng 12-18 tuổi để ra tay, ngoại trừ lý do hắn khẳng định cho rằng những cô gái ở độ tuổi này chưa yêu đương ai, cũng bởi vì vóc dáng của hắn thấp bé, nhìn từ góc độ tâm lý thì hắn không đủ thể lực để khống chế những người phụ nữ nhiều tuổi hơn,

chứ đừng nói là đánh nhau với đàn ông. Vì vậy, trong cuộc sống đời thường, hắn rất khiêm tốn biết điều, luôn cố gắng không để xảy ra mâu thuẫn với người khác, cực kỳ kiềm chế. Phân tích theo tâm lý học, kiểu tội phạm này nhất định sẽ lựa chọn tấn công những người còn yếu ớt hơn mình. Tỷ lệ gây án khi vào nhà của hắn rất cao, thứ nhất vì hắn đã đóng giả thành nhân viên công tác cần phải vào nhà, ví dụ như nhân viên kiểm tra gas, nhân viên sửa chữa internet..., thứ hai hắn tạo được ấn tượng tốt từ tướng mạo của mình, chắc chắn hắn có một khuôn mặt của ‘người tốt’ khiến người ta hoàn toàn không hề hoài nghi, có khi còn đeo kính mắt nhìn rất lịch sự nhà nhận. Hắn có thể khiến sinh viên đại học, học sinh trung học, thậm chí cả một cô bé mới 12 tuổi... mở cửa cho mình, rồi dìm chết cô bé trong vại nước.”

Mấy cảnh sát hình sự đều đứng bật dậy, căng thẳng chỉ vào Thư Tầm, “Cô đừng có nói bậy!! Hung thủ của vụ án đó đã bị bắt từ lâu rồi!!”

“Tiếp đi.” Tả Kinh Thương lạnh lùng nói, không thèm quan tâm tới đám cảnh sát đang gào thét trước mặt.

Thư Tầm liếc nhìn Tả Kinh Thương, ánh mắt thoáng dịu dàng. Yêu một người, sẽ đột nhiên lo lắng nhiều hơn, nhưng cũng như được tiếp thêm sức mạnh. Ừm, nói tiếp thôi, đã có anh ở bên, sẽ không để cho mấy tên cảnh sát dốn mặt này làm bừa. Cô hít sâu một hơi, “Hắn đã phát triển thành một kẻ có nhân cách phản xã hội, loại nhân cách này khiến hắn mất lý trí mỗi khi giết người, thủ đoạn cũng càng ngày tàn nhẫn hơn. Hắn nghèo kiệt xác nhưng lại lưỡi nhác, không muốn thay đổi tình hình thực tại, cho nên quy chụp cuộc đời đáng thất vọng của bản thân là do bất công xã hội, vận mệnh trêu ngươi, tâm lý bắt đầu biến thái, cần tìm một nơi để giải tỏa cảm xúc. Khi giết chết nạn nhân đầu tiên, hắn không hề cảm thấy hoảng sợ mà lại thích cảm giác không chế này. Khi được mọi người bàn tán về nạn nhân bị giết, hắn sẽ vỗ như vô tội, sau đó còn làm nhiều việc tốt để bồi thường, an ủi chính mình, khẳng định hành vi của bản thân là đúng đắn, đây là sự bỏ khuyết tâm lý sau khi phạm tội. Về sau, chỉ cần cảm thấy cuộc sống hơi khó khăn, hắn sẽ cho rằng xã hội quá bất công, sẽ lại gây án để đổi lấy cảm giác vui sướng về mặt tâm lý.”

Thư Tầm dứt lời, lại liếc nhìn Tả Kinh Thương, tỏ vẻ bản thân đã nói xong. Anh gật đầu, cầm lấy tay cô ở dưới bàn, đang định buông ra, nhưng thấy đầu ngón tay cô hơi lạnh, bèn nắm chặt không buông, dùng độ ấm trong lòng bàn tay mình sưởi ấm cho tay cô.

“Những vụ án này đều xảy ra ở khu vực ngoại thành hoặc khu vực giáp ranh giữa nội thành và ngoại thành Bắc Yên, chứng tỏ phạm vi hoạt động của hung thủ ở trong khu vực đó, hơn nữa hắn còn cực kỳ thông thạo tình hình khu vực này. Bảy vụ án mạng hầu hết xảy ra vào mùa hè, tập trung trong tháng 6,7,8 chỉ có hai vụ là ngoại lệ. Nạn nhân thứ tư – D chết vào ngày 24 tháng 9, cô ta bị hung thủ lượn lờ xung quanh theo dõi tới tận nhà, có lẽ qua cuộc đối thoại của D và bạn bè, hung thủ biết được D sống một mình bèn quyết định ra tay, ý nghĩ bất chợt này không thể suy ra nơi ở của hung thủ. Khoảng 9 giờ tối ngày 15 tháng 11, nạn nhân cuối cùng đã bị hung thủ sát hại tại chính nhà mình. Khoảng 7 giờ tối thường là thời điểm mà các gia đình ăn cơm tối hoặc xem thời sự, trong nhà thường có nhiều người nhưng hung thủ lại biết gia đình G lúc này không có ai, tới cửa cũng không cần gõ mà trèo thẳng vào nhà, rốt cuộc là vì sao?”

Hồ Hiệu vội đáp: “Hắn đã theo dõi rồi! Hiểu rất rõ mọi hoạt động của gia đình này, cũng biết từ đâu có thể dễ dàng trèo vào nhà.”

“Mùa đông ở Bắc Yên cực kỳ lạnh giá, tuyết đầu đông thường rơi vào khoảng trung tuần tháng 10, 11, trời đất đều băng giá, người bình thường ở ngoài mười mấy phút đã lạnh cứng tay chân, hành động khó nhọc chứ đừng nói là một người có vóc dáng nhỏ con như hung thủ.” Đây là ý nghĩ đã lóe lên trong đầu Thư Tầm tối qua, Tả Kinh Thương đã nắm bắt được, cũng tìm ra điểm then chốt để phá án, “Có thể thấy được, hắn không tốn nhiều thời gian để lượn lờ xung quanh mà đã chọn ngay được đối tượng để ra tay, cũng không cần đứng dưới lầu quan sát xem trong nhà có người lớn hay không. Hắn không cần gõ cửa đã biết cô bé kia đang ở nhà một mình, trong khi trước đó, hắn nhất định phải vào trong nhà, trò chuyện với nạn nhân một lúc rồi mới quyết định có gây án hay không — tôi tin rằng hắn không thành công một trăm phần trăm, trong những lần gõ cửa thăm dò, hắn cũng đã thất bại nhiều rồi, có người không mở cửa cho hắn, có người để hắn vào nhưng người nhà lại sắp về. Tất cả những điều này đều chứng tỏ hắn đã sớm nắm rõ tình hình gia đình cô bé kia, biết khi nào họ đóng mở cửa hàng, khi nào con gái họ ở nhà một mình. Chắc chắn hắn ở một nơi nào đó gần nhà G, có thể quan sát thấy cha mẹ G mở cửa hàng, cũng nhìn thấy được đèn phòng G sáng khi cô bé ở nhà.”

Thư Tầm lấy ra một bức ảnh chụp G sau khi cô bé tử vong, nói: “G là nạn nhân thứ bảy của hắn, hắn đã

coi việc giết người như một trò chơi, hẳn rất hưng phấn, muốn thô bạo giết chóc một lần, vì vậy khi trói G hẳn đã vô tình để lộ công việc mà hẳn từng làm — Mổ dê. Phương pháp trói này thường được sử dụng khi mổ dê.”

Hồ Hiệu thấy bọn họ đều đã nói xong, bèn nhắc lại phần cuối cùng của báo cáo một lần nữa, còn nói thêm, “Bây giờ mấy người đã hiểu chưa hả? Đã phục chưa? Có chịu đi bắt người không? Chỉ cần tới gần nhà G hỏi một chút có người đàn ông nào như vậy không là bắt được tên hung thủ này ngay rồi, có khi hỏi người đầu tiên người ta đã nói cho mấy người biết rồi, hàng xóm của tôi cũng thế đấy!”

“Đúng thế.” Kỷ Phương Hủ lại bồi thêm, “Báo cáo đã được đệ trình lên Cục cảnh sát hình sự từ đêm qua, tôi tin rằng bây giờ nó đã nằm trên bàn của Cục trưởng Hách rồi.”

Tra Giản không còn gì để nói, quay ra nhìn các đồng nghiệp, nặng nề gật đầu, nhắm mắt cầm mũ, điều động xe đi tới khu nhà G ở ngoại thành.

Trong tiếng rú còi inh ỏi của xe cảnh sát, vài cảnh sát nghiêng răng nghiêng lợi. “Thủ trưởng, mấy người kia thật quá lợi hại, chúng ta đâu không lại bọn họ.”, “Bọn họ đã biết vụ án Cận Á Cát có vấn đề, anh nói bọn họ có viết chuyện này vào báo cáo gửi lên trên cho Cục điều tra hình sự không?”, “Đúng là chúng ta đã quá coi thường họ, mẹ nó chứ, ngoại trừ Tả Kinh Thương, một nam hai nữ kia rốt cuộc là ai chứ!”, “Đặc biệt là cái tên họ Kỷ, nhìn mặt thì cười hi hi, mà âm hiểm như thế, muốn đập cho anh ta một trận!”

Tra Giản vung tay, chiếc cầm hai ngón mỡ rung rung vài phát, “Đừng nói mấy lời vô dụng này nữa! Báo cáo chúng ta đã nghe xong, họ cũng trình lên cấp trên rồi, đâm lao thì phải theo lao! Bây giờ chúng ta đành phải tương kế tựu kế thôi.”

“Tương kế tựu kế như thế nào?”

“Chúng ta bắt hung thủ của vụ án này, nói với hắn về ‘chính sách’ của chúng ta trước, bảy vụ án kia đỡ được thì cổ mà đỡ, còn vụ án bé gái mười hai tuổi đã tính lên người Cận Á Cát, chúng ta hỏi hắn có biết không, nếu đúng là hắn làm...”

Một tên cảnh sát than một tiếng, “Có khi đúng là do con ma xúi quẩy kia làm rồi!”

Tra Giản cắn răng, “Chẳng phải đám chuyên gia khôn kiếp kia đã nói rồi đấy ư, trình độ của hung thủ rất thấp, không có học thức gì cả. Giết một hay một trăm người cũng như nhau thôi, đều chết cả, chúng ta bảo hắn, hắn giết ít đi một người thì đúng là ít đi một người!”

“Đúng đúng đúng! Làm như vậy đi!”

Hơn ba mươi cảnh sát hình sự của chi đội, căn cứ theo báo cáo của tổ chuyên gia, trước hết tới khu vực gần nhà nạn nhân thứ bảy, tìm một nơi mà từ đó có thể quan sát được cửa sổ và cửa hàng quần áo của gia đình G, phát hiện khu vực này chỉ có khoảng hai mươi mấy hộ gia đình. Phạm vi thu hẹp tới mức này, mặt mày đám cảnh sát đều vắn vẹo méo mó, “đồng hành tương khinh”, ngoài sự đổ kỵ, bọn họ còn lo lắng cho tương lai của chính mình.

Cảnh sát ôm một tia hi vọng đi hỏi thăm người dân ở đây, mong nhận được câu trả lời “Ổ chỗ chúng tôi không có ai như anh nói hết.”

Nhưng điều khiến bọn họ thất vọng đó là đặc điểm nêu trong báo cáo quá rõ ràng, còn chưa hỏi tới ba nhà thì đã có một bác gái nhiệt tình nói: “Nghe có vẻ rất giống bạn trai Diễm Nhi.”

Mấy cảnh sát đều mang vẻ mặt “xui xẻo rồi”, hỏi tiếp: “Diễm Nhi mà bác nói là...”

“Mở nhà trẻ ở ngay chỗ giao lộ ấy, ở chung với bạn trai cô ấy, cũng hơn nửa năm rồi!” Bác gái trả lời, “Bạn trai cô ấy đã ly dị, là người thật thà, chỉ không ra dáng đàn ông lắm nhưng Diễm Nhi nói ngày trước anh ta từng làm nghề mổ dê. Cha Diễm Nhi bị bệnh, bạn trai cô ấy còn gửi cho ba ngàn tệ, hình như năm nay định kết hôn đấy.”

“Bạn trai cô ấy tên là gì? Bao nhiêu tuổi?”

“À... cái này... không rõ bao nhiêu tuổi nữa, hình như khoảng hai bảy hai tám, tên là ‘Hong’ gì đó, cụ thể là chữ nào tôi cũng không biết nữa.” Bác gái nói xong, tò mò hỏi, “Bọn họ phạm phải tội gì à?”

Còn chưa tới ba ngày, tìm ra hung thủ của vụ án liên hoàn kéo dài bốn năm dễ như trở bàn tay. Bây giờ có lẽ hắn ở ngay đầu đường cách đây không xa, khiến đám cảnh sát làm việc qua loa xong chuyện, chỉ theo đuổi công danh lợi lộc này bỗng rùng mình lạnh toát. Bọn họ nhìn nhau bằng ánh mắt an ủi, đi tới nhà trẻ mà bác gái vừa chỉ.

Lúc này đang là buổi trưa, mười mấy đứa trẻ trong nhà trẻ đang xếp hàng ăn cơm. Người đàn ông thấp bé đang cầm muôi múc cơm cho đám nhỏ, vừa thấy cảnh sát lũ lượt kéo tới, bỗng nhiên sững sốt trong phút chốc rồi mỉm cười hiền lành, nhìn bọn họ.

Người đàn ông này có một đôi mắt cong cong, lông mày cong cong. Khóe môi cũng hướng lên trên, như thể lúc nào cũng đang cười, không đẹp trai nhưng rất ưa nhìn, không hề có chút gì liên quan tới “người xấu”. Quần áo trên người hắn tuy đã cũ nhưng vẫn cực kỳ sạch sẽ.

“Các vị đã tới rồi.” Thấy cảnh sát đến gần, không hiểu tại sao hắn lại thốt lên một câu như vậy, đặt muôi xuống, xoa xoa tay, vẫn cái dáng vẻ tươi cười kia, thở dài một tiếng như trút được gánh nặng.

“Anh tên là gì?” Cảnh sát hỏi theo phép công.

“Triệu Trí Hoàn.”

Tra Giản hiểu rằng chỉ cần đưa người đàn ông này về so sánh DNA và dấu vân tay thì sẽ biết ngay hắn ta có phải hung thủ hay không. Bọn họ không quan tâm tới người phụ nữ tên Diễm Nhi kia, trong tiếng chửi rửa chát vắn ầm ĩ của cô ta dẫn Triệu Trí Hoàn vào xe cảnh sát. Diễm Nhi mở mịt chạy theo xe cảnh sát một hồi sau đó ngồi dưới đất khóc to.

“Chúng tôi đang điều tra một vài vụ án xảy ra gần đây và vụ án xảy ra bốn năm trước ở vùng ngoại thành, có tất cả bảy cô gái trẻ đã bị sát hại, biết chứ?” Một cảnh sát công khai nói, bắt đầu thương lượng với Triệu Trí Hoàn, chỉ sợ hắn khai ra vụ án bé gái 12 tuổi, “Bây giờ chúng tôi hỏi anh mấy vấn đề, anh phải thành thật trả lời, phối hợp cho tốt.”

Người đàn ông tên Triệu Trí Hoàn khẽ mỉm cười, thừa nhận vô cùng nhanh chóng, “Người do tôi giết, tôi không còn gì để ngụy biện, tôi đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy, đi đêm lăm ắt có ngày gặp ma.”

Trong khi cảnh sát còn chưa tiến hành so sánh, hung thủ đã tự thừa nhận. Mấy cảnh sát trên xe quay sang nhìn nhau, bắt đầu hoài nghi phải chăng tên Triệu Trí Hoàn này đã thông đồng với mấy người trong tổ chuyên gia. Nhìn gương mặt không cười đã rất thân thiện của Triệu Trí Hoàn, trong lòng mấy cảnh sát thâm than, nghiêm túc nói: “Bây giờ anh không cần vội thừa nhận như thế, hung thủ có phải là anh hay không, còn cần về so sánh đã.”

“Được thôi.” Triệu Trí Hoàn gật đầu, cực kỳ phối hợp.

“Anh đã giết mấy người?” Tra Giản thận trọng hỏi.

Triệu Trí Hoàn suy nghĩ rất lâu, trên mặt thoáng xuất hiện sự lạnh nhạt và u ám, “À... mấy người nhỉ, tôi chưa đếm lại bao giờ.”

“Chúng tôi đã đếm rồi, là bảy người.” Tra Giản nhắc hắn lần nữa, như một ông già lẩm lời, còn nói cho Triệu Trí Hoàn một vài thông tin sơ bộ và vị trí chết của từng nạn nhân, vì sợ hắn nói lỡ miệng, bèn vội nói tiếp: “Anh phải thành thật nhận tội mới có tác động tới kết quả phán quyết, anh chỉ cần ngoan ngoãn khai báo anh giết chết mấy người này như thế nào, chúng tôi sẽ giúp anh được hưởng khoan hồng.”

Triệu Trí Hoàn gật gù, vẫn là dáng vẻ tươi cười hiền hậu. Nếu không biết hắn có thể giết chết nhiều người như vậy thì hẳn quả thực là một người rất dễ dàng chiếm được lòng tin của người khác.

Sau khi so sánh dấu vân tay và nhóm máu, Triệu Trí Hoàn 29 tuổi bị xác nhận chính là hung thủ của vụ án giết người liên hoàn!

Vết máu khô mà Thư Tầm phát hiện trên tường vây nhà Tiểu Lệ cũng được yêu cầu đưa đi xét nghiệm, cuối cùng mọi người mới nhận ra, nhóm máu và DNA trùng khớp với Triệu Trí Hoàn.

Số nạn nhân bị Triệu Trí Hoàn sát hại lên tới tám người, nạn nhân nhỏ tuổi nhất mới 12 tuổi.

Tin này vừa truyền ra đã khiến toàn Trung Quốc chấn động. Cục trưởng Cục điều tra hình sự Hách Hi Thành lệnh cho cảnh sát Bắc Yến tăng cường độ thẩm vấn, lệnh cho văn phòng tỉnh tập trung quan tâm, cũng phái những nhân vật cốt cán của trung đoàn điều tra hình sự tỉnh xuống tham gia thẩm vấn, lại đích thân gọi điện cho Tả Kinh Thương để tổ chuyên gia bọn họ tham gia vào quá trình thẩm vấn và công tác xác nhận hiện trường.

Triệu Trí Hoàn cao 1m63cm, chỉ nặng bốn mươi mấy kí. Hắn khai với cảnh sát, mình là người thôn Vĩnh Hưng xã Bột Lan ở phía Bắc tới Bắc Yến, ở nhà là con thứ hai, có một anh trai và một em gái. Hắn ta học đến lớp 7 thì bỏ học, sau đó theo cha đi làm thợ mộc, lại tới Bắc Yến lăn lộn, làm một vài việc lặt vặt tạm bợ. Hắn từng tới công trường vận chuyển gạch, kéo xe cát, còn từng đi theo một đồ tể học việc, học được cách mổ dê cũng tự làm một thời gian. Nhưng tính hắn lười nhác, luôn cảm thấy việc khổ, kiếm tiền lại lâu, lại nhìn những người lái xe hạng sang tới thị sát công trường, rồi mấy cô thư ký xinh đẹp bên cạnh bèn cảm thấy xã hội bất công.

Những điểm này đều cực kỳ giống với báo cáo của tổ chuyên gia.

“Ngày thường tôi chỉ là một người chẳng có gì đặc biệt, nhưng khi giết người tôi chính là ma quỷ.” Khi khai báo về quá trình giết người của bản thân, trên khuôn mặt vui cười hớn hở của Triệu Trí Hoàn luôn hiện mấy phần nhợt nhèo, dường như trong mắt hắn người và dê chẳng khác gì nhau.

Thường thì khi những tên sát thủ liên hoàn có nhân cách phản xã hội bị bắt, chúng đều chẳng bao giờ tỏ ra hối hận hay sợ sệt, thậm chí rất nhiều tên còn thấy chưa đã nghiệm. Trong số đó có những kẻ từng cầm dao mổ, luôn có thái độ lạnh lùng tới cực đoan với sinh mệnh, sau khi giết chóc chúng chỉ thấy vui vẻ, không có lấy một chút lòng thương. Triệu Trí Hoàn cũng thế, đến cả việc mình đã giết mấy người hắn cũng quên, như thể bạn quên mất dạng bài này mình đã làm mấy lần trước khi tốt nghiệp.

Một cảnh sát khinh bỉ hỏi hắn: “Tại sao anh lại chọn phương thức này để kết thúc sinh mệnh của những người kia?”

Tả Kinh Thương trước giờ đều luôn xem thường việc tìm hiểu quá trình phạm tội của hung thủ, cho nên anh đợi bên ngoài, Kỷ Phương Hủ thì ngồi một chỗ chơi game trên di động, dạo này anh ta đang mê mẩn trò mạt chược, còn tán dương mạt chược là tinh hoa dân tộc, trước đây ở Anh chưa bao giờ được chơi, bây giờ chỉ hận đã biết quá muộn.

“Tôi thích đàn bà.” Triệu Trí Hoàn đeo còng tay nhưng ngồi thẳng lưng, như thể một người thành công đang trả lời phỏng vấn, “Ngày ngày, ngoại trừ làm việc, lúc nào tôi cũng nghĩ đến việc ở cạnh đàn bà, cho nên chỉ cần có tiền là tôi đi chơi gái. Nhưng tôi lại thấy gái bán hoa quá bẩn. Tôi nghe nói vợ tôi (vợ trước) còn từng mang thai, đúng là ông trời trêu ngươi. Tôi cảm thấy lòng tự tôn của mình bị cô ta chà đạp, quá mất thể diện!” Nói tới đây, Triệu Trí Hoàn ôm mặt, vẻ thất vọng tột độ.

Khi thẩm vấn vốn nên một hỏi một đáp, sau đó mỗi câu đều được ghi chép lại cẩn thận nhưng người phụ trách thẩm vấn lại ra hiệu cho người đồng nghiệp đang ghi chép, chế giễu: “Thế thì đã sao, lúc kết hôn với anh không có thai là được!”

Triệu Trí Hoàn cũng không đáp lời anh ta, chỉ liếc nhìn cảnh sát bằng ánh mắt ‘Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý có chính xác hay không’, lại nhìn về phía Thư Tầm và Hồ Hiệu, đánh giá một lượt từ đầu tới chân, ánh mắt thoáng hiện vẻ dâm tà.

Triệu Trí Hoàn nên vui vì lần này Tả Kinh Thương và Kỷ Phương Hủ ngồi ở bên ngoài...

Người phụ trách thẩm vấn lúc này mới quay về chủ đề chính: “Khi anh gây án, anh có nghĩ tới việc cướp đoạt sinh mệnh của người khác là một hình thức phạm tội?”

“Tôi không biết.” Triệu Trí Hoàn đáp, “Nếu tôi không đi gây án, tôi sẽ cảm thấy vô cùng bức bối, rất ức chế như thể đủ thứ áp lực ép xuống khiến tôi sắp nổ tung. Sau mỗi lần gây án, đôi khi sẽ thấy trong lòng rất trống rỗng, đôi khi sẽ mất bình tĩnh.”

Hồ Hiệu không thể tin nổi: “Cô bé bị anh giết còn nhỏ như vậy, mới mười hai, mười ba tuổi. Anh cũng có em gái, nếu em gái anh gặp phải loại người như anh, vậy phải làm sao?”

“Tôi cho rằng bọn họ bị tôi giết chết chính là vận mệnh, là ý trời, là sự an bài của số phận.” Triệu Trí Hoành vẫn già mồm cãi láo, nói năng hùng hồn. Tuy trình độ không cao nhưng hắn nói chuyện rất lưu loát, năng lực sắp xếp ngôn từ rất mạnh, điểm này không giống với một vài hung phạm có nội tâm bị kiềm chế, dù sao mà nói thì trải nghiệm cá nhân đã khiến hắn trở nên cực kỳ hưng phấn.

Công tác thẩm vấn kết thúc, Triệu Trí Hoành đeo còng tay, bị cảnh sát áp giải đi xác nhận hiện trường. Cũng đúng vào lúc này, một sự việc vừa cực kỳ bất ngờ vừa đầy chất hí kịch đã xảy ra.

Triệu Trí Hoành dường như luôn mỉm cười, ngồi yên trên xe cảnh sát, hiện trường đầu tiên mà hắn xác nhận là ở nhà Tiểu Lệ, hiện trường thứ hai lại đúng là cái nhà vệ sinh công cộng nơi Đồng Hình bị giết!

Trước khi hắn chỉ dẫn cho cảnh sát tới nhà vệ sinh công cộng gần xưởng dệt, không có ai nhắc với hắn về vụ án này, ngay cả người đã ‘khai báo’ với hắn một hồi là Tra Giản và mấy cảnh sát kia đều không nói một chữ tới vụ án Đồng Hình, đám người Tra Giản cũng chỉ cảm thấy thủ đoạn thẩm vấn Cận Á Cát cũng hơi tàn khốc nhưng không xấu chuối vụ án Đồng Hình vào vụ án giết người liên hoàn này, hướng chỉ từ kẽ móng tay của Đồng Hình lại tìm được vụn da của Cận Á Cát.

Tả Kinh Thương nhìn Triệu Trí Hoành bị sắp xếp chụp ảnh trước nhà vệ sinh công cộng, nhìn Thư Tầm một hồi rồi ra hiệu cho cô đi cùng mình. Thư Tầm đang mặc áo khoác lông rất dày, cô chỉ vào áo khoác của anh, nhướn nhướn mày. Tả Kinh Thương ngẩn ra, lập tức đứng lại.

Anh không muốn phí thêm một chiếc áo khoác nữa.

Triệu Trí Hoành bình tĩnh khai báo, “Tôi vốn đang ở đây (đang đi vệ sinh), nghe được tiếng giày cao gót, bèn nhìn trộm sang phía dành cho nữ, thấy một cô gái cũng đang ở đây (đi vào nhà vệ sinh). Tôi bèn đặt cô ta lên tường, bóp cổ, cô ta ngất đi, tôi liền... Ở đúng vị trí này.” Cho dù sự việc đã trôi qua nhiều năm, Triệu Trí Hoành vẫn chỉ ra vị trí Đồng Hình chết một cách chính xác, “Tôi vốn định rời đi thì cô ta tỉnh lại, hét lên muốn đi tố cáo tôi, tôi bèn bóp chết cô ta.”

Sắc mặt Tra Giản đã tái xanh, ông ta chợt nhớ tới thời điểm khám nghiệm thi thể Đồng Hình năm năm trước, kỳ thực trong vụn da ở khe móng tay của Đồng Hình tìm được DNA của ba người, một là của chính cô ta, một là của Cận Á Cát, còn một là của người đàn ông nào đó. Khi ấy bọn họ nóng lòng kết án, bèn bỏ qua loại vụn da không rõ nguồn gốc kia.

Đến đây thì vụ án Cận Á Cát đã tìm ra chân tướng, hắn quả thực bị oan, hay đúng hơn là đúng như lời hắn từng khai báo, hắn chỉ bị tiền làm mờ mắt, trộm ví tiền của Đồng Hình rồi bị cô ta phát hiện, giăng co mấy bận, để lại vụn da trong móng tay của cô ta, cuối cùng lại đẩy bản thân mình vào chỗ chết. Đáng tiếc, hắn đã qua đời từ bốn năm trước.

Trong vòng một ngày, Triệu Trí Hoành đã dẫn cảnh sát chạy tới chạy lui mấy vòng ngoại thành Bắc Yển, ngoại trừ mấy vụ án mà cảnh sát đã biết, hắn còn khai thêm hai vụ, ba năm trước hắn giết chết hai nữ sinh, rồi nhét một người và mấy hòn đá lớn vào một bao tải rồi ném xuống kênh đào hộ thành, chôn một người xuống một khoảnh đất cạnh đó.

Tức là trong vòng năm năm, Triệu Trí Hoành đã giết tổng cộng mười một cô gái trẻ!

“Tôi không đóng giả thành nhân viên chuyển phát gì gì đó như cô nói, tôi chỉ tới gõ cửa nói tôi là nhân viên kiểm tra đường ống nước — Tôi nói thế trước, sau đó nói mình hơi khát, có thể xin cốc nước để uống được không, những cô gái kia sẽ rót nước cho tôi.” Khoảng thời gian nghỉ ngơi trong lúc đi xác nhận hiện trường, Triệu Trí Hoành kể cho Thư Tầm như đang nói chuyện phiếm, “Tôi cảm thấy bây giờ các cô gái quá mất cảnh giác, khi ra mở cửa cho tôi, có cô còn chẳng thèm thay quần áo, chỉ mặc đồ ngủ, tôi thấy họ liền khó khống chế bản thân. Vì bọn họ đều nhìn thấy mặt tôi rồi nên tôi phải giết bọn họ.” Nói xong, hắn lắc đầu một cái, nói với Thư Tầm như một người anh thân thiết, “Sau này cô đừng có mắc sai lầm như vậy... nhưng tôi thấy cô rất thông minh, sẽ không giống bọn họ đâu.”

Thư Tầm hừ lạnh một tiếng.

Sau khi xác nhận toàn bộ hiện trường, Triệu Trí Hoành bị áp giải lên xe cảnh sát, trước khi cửa bị kéo lên, hắn nhìn về phía Thư Tầm và Tả Kinh Thương, nụ cười trên khuôn mặt vốn đã mang nét cười càn rỡ ràng

hơn khiến người ta nổi da gà, tựa như một con quỷ đội chiếc mặt nạ hề, dưới lớp mặt nạ ấy là một khuôn mặt đẫm máu.

Tin hung thủ của vụ án giết người liên hoàn đã sa lưới nhanh chóng tới tai Cận Đồ Hải, lão lưu manh vì lật lại bản án cho con trai mà không quản khó khăn đi khiêu chiến cảnh sát, bị bỏ tù hai năm ấy, nghe được những người hàng xóm từng cười nhạo ông ta vì con trai mang tội giết người, giờ này lại nói chuyện với ông ta bằng giọng thương cảm, con trai ông ta chết oan nhưng khi có thể nhận bồi thường, ông ta chỉ ngược nhìn bầu trời mà rơi nước mắt.

Như ngày trước ông ta từng nói với Tả Kinh Thương, kẻ đáng chết đã chết rồi, người không đáng chết cũng đã ra đi, họ điều tra vụ án của họ, còn ông ta phải kiếm tiền để sống tiếp một mình.

Sau khi vụ án giết người liên hoàn ở Bắc Yến kết thúc, mấy cảnh sát làm trái quy tắc thẩm vấn trong vụ án Cận Á Cát đều bị đưa ra xử phạt, trong đó bao gồm cả chỉ đội trưởng Tra Giản, tiếp đó, lại dính dáng đến một loạt nhân vật tham ô thối nát. Khi Cận Đồ Hải ở trong căn nhà nhỏ cũ kỹ nghe được tin ấy, ông ta bèn thắp hương cho vợ và con trai. Ông ta không có học thức, ngang ngược, thô鄙 nhưng cũng dùng cuộc sống của chính mình để thực hiện câu nói của nam chính Phúc Quý trong tiểu thuyết “Sống” của nhà văn Dư Hoa — làm người cứ sống sao cho bình dị, tranh cái này tranh cái kia, tranh tới tranh lui đến mức đánh mất cả mạng sống của mình. Giống như tôi đây, càng sống càng chẳng có tương lai, thế nhưng tôi sống thọ, người tôi quen dần dần đi mất, còn tôi vẫn sống.

Con người ta vì bản thân sự sống mà sống, chứ không phải sống vì bất cứ sự vật nào ngoài sự sống — Dư Hoa.

32. Q.7 - Chương 31: Bào Đình Mổ Bò*

*Thành ngữ Trung Quốc dựa theo điển cố Bào Đình mổ bò cho Văn Huệ Quân – chỉ việc trải qua thực tiễn nhiều lần, nắm giữ quy luật khách quan của sự vật, vận dụng thuần thực, xử lý điều luyện. (Theo baike.baidu)

Gần giữa trưa, trong một con hẻm nhỏ ở Lang Lâm, khi mấy người phụ nữ cầm túi hàng hóa bước qua thì các quán ăn nhỏ cũng lần lượt mở cửa. Ông chủ Trần Vũ của quán ăn “Tiểu Thực Đại” vừa ngáp vừa đẩy cửa cuốn lên cao, làm mấy động tác vận người, lật mặt bảng “Đang kinh doanh” ra phía ngoài. Hôm nay là một ngày nắng, ánh mặt trời chiếu lên khiến người ta ấm áp, Trần Vũ đứng sưởi nắng một lúc thì có mấy người khách quen tới chào hỏi hân: “Này ~ Anh đẹp trai ơi ~ Mua thức ăn à?”

“Đúng rồi ~” Trần Vũ cười tít mắt đáp lời, thay dép lê rồi định đi ra ngoài. Làm buôn bán nhỏ, người đi mua thức ăn, dầu bếp, người phục vụ và ông chủ đều là một mình hân, hân đã sớm quen rồi. Còn chưa bước tới chỗ để xe điện của mình, hân đã thấy một chiếc túi nilon đen đặt trên xe điện, hân ngẩn người, nhìn xung quanh một hồi, lại hét to: “Đồ của ai đây!”, nhưng không thấy hồi âm.

Hân bước tới nhấc cái túi lên, ồ, cũng nặng đấy chứ. “Đồ của ai này!” Hân lại hét to tiếng lần nữa nhưng vẫn không có ai đáp lại, bèn tò mò mở túi ra, thấy bên trong có mấy khúc xương thịt. Hân nâng thử một hồi, theo kinh nghiệm nhiều năm thì chỗ này ít nhất phải tầm mười lăm kilogam. Có lẽ là ai mua xương thịt nhưng để quên, hân hơi động lòng, đã nghĩ hôm nay khỏi phải đi mua thịt, cũng tiết kiệm được một khoản tiền.

Ghé sát vào ngửi, hân lại hơi thất vọng, cũng bốc mùi rồi, chắc không thể đem ra nấu canh được nữa. Hân chỉ còn lại chút hi vọng cuối cùng, muốn chọn từ trong đống này vài khúc còn ăn được nhưng khi cầm lên hai miếng gì đó mềm oặt đầy máu... Trần Vũ lật lên lật xuống nhìn một lúc, hoảng sợ, tay run lên, đáng rơi cả túi nilon và hai miếng mềm oặt đó xuống đất.

Tuy biết làm một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất thì phải tỉnh táo trong mọi trường hợp, nhưng vào giờ phút này hân vẫn không kiềm chế nổi, ngồi phịch xuống đất gào lên — “Giết người rồi!”

Hắn gào khan cả giọng khiến rất nhiều người xúm lại, vẻ mặt mọi người vừa hưng phấn vừa kinh sợ, tranh nhau báo cảnh sát, chỉ một chốc mà Trung tâm chỉ huy 110 của Lang Lâm nhận được không ít hơn mười cuộc gọi báo án của quần chúng nhân dân, đều nói về một chuyện — Ở hẻm Đông Lang Tử, khu Hải Khúc có phát hiện những vụ thi thể!

Một bác gái vừa báo cảnh sát xong thấy Trần Vũ ngã dúi dụi trên mặt đất, bèn tốt bụng kéo hắn lên, còn mắng hắn là đàn ông gì mà nhát gan như thế. Trần Vũ đã sợ đến mắt hờn mắt vía, hoảng hốt vô cùng, hắn chỉ là một người buôn bán bình thường, từng này tuổi nhưng lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, vừa nghĩ tới bản thân suýt nữa thì cầm mấy thứ kia về nấu canh theo thường lệ, bụng dạ đã lộn tung lên, đẩy mọi người ra chạy về phía quán cơm nhỏ của mình, nôn tới mức không biết trời đất đâu, đỡ dần ngồi cạnh ao nước.

Cảnh sát ở đồn công an khu vực tới trước một bước để duy trì trật tự, mười mấy phút sau, xe cảnh sát của Chi đội rú còi chạy tới, tách đám đông ra rồi bắt đầu kéo dài cảnh giới. Nhưng đám đông vẫn cứ xúm lại, con hẻm nhỏ vốn chẳng rộng rãi gì giờ càng chật như nêm cối, rõ ràng đã không thể thấy được thứ bên trong dải cảnh giới nữa, nhưng mọi người vẫn cố nghển cổ lau kính để nhìn như thể trong đó đang chiếu một bộ phim điện ảnh đặc sắc cực kỳ kịch tính.

Một kẻ chẳng mấy nổi bật chen vào giữa đám đông, nhìn thoáng qua mấy cảnh sát đang chụp ảnh cho vụ thi thể, trên môi thoáng hiện vẻ khinh thường và nhạo báng, mỉm cười trên sự đau khổ của người khác, đi đi chân, cuối cùng lặng lẽ chen ra khỏi đám người.

Tại chi nhánh trực thuộc bệnh viện Thủ đô số 2, người người qua lại, đông đúc nhộn nháo, Thư Tầm xem mấy dòng trong đơn xét nghiệm, rốt cuộc cũng phải chấp nhận hiện thực là bản thân đang mang thai. Cũng may sáng nay đã làm xong thủ tục đăng ký kết hôn, cũng coi như danh chính ngôn thuận. Cô liếc nhìn Tả Kinh Thương đang trò chuyện với bác sĩ, không biết bây giờ anh có tâm tình để tổ chức hôn lễ hay không. Nếu theo tác phong cuồng công việc của anh, hôn lễ của bọn họ chỉ ít cũng phải gác lại tới khi xác định được danh tính thi thể mới thôi.

Bóng dáng anh cao lớn kiên nghị, khi thì chăm chú gật đầu, khi lại quay đầu nhìn cô một lúc, gửi cho cô một ánh mắt đồ dằn như thể muốn nói mọi chuyện về sau cứ để anh lo.

Anh trò chuyện xong với bác sĩ thì quay người bước về phía cô. Thư Tầm cũng chẳng mong đợi gì, cô đứng lên, dự định tới siêu thị một lúc để chọn chút thức ăn về nhà. Bạn xem đi — Bây giờ cô đã hoàn toàn biến thành một người vợ đảm đang, trọng tâm của cuộc sống đều dời sang việc chăm sóc gia đình. Ngày trước, nếu trong những lúc thế này, phải chăng cô còn đang hồi hộp lo lắng chờ đợi báo cáo khám nghiệm tử thi?

“Chúng ta đi thử áo cưới nhé.” Tả Kinh Thương thắt dây an toàn cho cô, nhìn cô, ngón trỏ khẽ chạm nhẹ vào bụng dưới của cô, “Nhân lúc nơi này còn chưa to lên.”

“Anh... vụ án kia thì sao?” Thư Tầm bỗng thấy được cương chiều mà lo sợ, cô còn tưởng anh sẽ vội vã về nhà đặt vé máy bay tới tỉnh K.

“Em quan trọng hơn vụ án nhiều.” Tả Kinh Thương nhún ga, chiếc xe từ từ chạy khỏi bãi đỗ xe.

Trong lòng ảm áp nhưng ngoài miệng vẫn trêu chọc anh: “Tinh thần chính nghĩa và trách nhiệm sứ mạng của anh đâu mất rồi?”

“Tinh thần chính nghĩa và trách nhiệm sứ mạng cũng không cứu sống được người đã chết.”

“Nhưng có thể cứu thoát rất nhiều nạn nhân khỏi lưỡi dao của hung thủ, không phải sao?” Thư Tầm biết, tên hung thủ này đã trắng trợn khiêu khích cảnh sát thì hắn sẽ không đột nhiên dừng tay, hắn sẽ giết càng nhiều người hơn nữa, hiện tại bọn họ đang chạy đua với thời gian.

“Anh chỉ có thể bảo vệ hai người mà thôi.” Tả Kinh Thương ung dung đáp, điểm định vị trên hệ thống dẫn đường của xe là một cửa hàng áo cưới đặc chế cao cấp. Dù thời gian cực kỳ eo hẹp nhưng anh vẫn muốn cho cô một hôn lễ như ý, sau này nhìn lại cũng không còn gì phải tiếc nuối nữa.

Mỗi cô gái đều chờ mong có một hôn lễ như ý.

Thư Tầm im lặng, chỉ mỉm cười nhàn nhạt. Trong xã hội này có rất nhiều người đàn ông thích đùa giỡn, còn có cả loại đàn ông ỷ vào sự yêu thương của phụ nữ mà làm trò xằng bậy, lợi dụng sai khiến phụ nữ như đồ chơi, tìm được một người đàn ông chỉ đơn thuần muốn ở bên bạn mãi mãi thực sự không dễ dàng. Bề ngoài cô tỏ ra khó chiều nhưng trong lòng sao có thể không hiểu tình cảm anh dành cho cô, anh yêu cô, chẳng phải cô cũng rất yêu anh đó sao?

Cửa hàng áo cưới đặc chế cao cấp này làm ra một chiếc áo cưới trong vòng ba đến sáu tháng, đương nhiên cũng có rất nhiều áo cưới may sẵn, treo kín một dãy dài ngoài phòng thử đồ, phân loại theo từng phong cách khác nhau, không chỉ có áo cưới phương Tây mà còn có cả lễ phục mặc khi chúc rượu và lễ phục đồ truyền thống Trung Quốc. Với tình hình hiện tại của Thư Tầm, chờ thêm nửa năm nữa là điều không thể, dù sao nơi này cũng có rất nhiều áo cưới đẹp, chọn ngay một bộ cũng không tồi.

Tả Kinh Thương ôm eo Thư Tầm, cùng cô chọn từng chiếc, thì thầm thân mật.

Thư Tầm chọn một chiếc áo cưới lệch vai, phần eo điểm xuyết rất nhiều hạt pha lê, dưới ánh đèn nổi bật rực rỡ tựa sao đêm, giản dị nhưng không kém phần trang trọng. Ánh mắt của cô trước giờ luôn chọn rất chuẩn, sau khi mặc thử bước ra ngoài, thấy Tả Kinh Thương đang ngồi trên ghế sofa, hai mắt sáng ngời, anh đứng lên, im lặng thưởng thức một phen, cuối cùng gật đầu.

“Đẹp không?” Thư Tầm hiếm khi ngại ngùng, hỏi anh.

Quả thực đẹp chết đi được ấy.

“Cũng tạm.” Tả Kinh Thương dời ánh mắt đi chỗ khác, cố gắng bình ổn trái tim đang đập loạn nhịp, giả vờ trấn tĩnh.

Thư Tầm rất thích chiếc áo cưới này, nhưng nhìn dáng vẻ chẳng mấy hứng thú của Tả Kinh Thương hình như anh không thích lắm...

Thực ra suy nghĩ trong lòng Tả Kinh Thương lúc này chính là — Không biết tự tay cởi nó ra sẽ có cảm giác như thế nào.

Đây có lẽ là sự khác biệt trong tư duy của phụ nữ và đàn ông. Phụ nữ tưởng mặc quần áo là để đàn ông ngắm nhìn, còn đàn ông chỉ nghĩ tới việc cởi quần áo phụ nữ mà thôi.

Thư Tầm nhận một bộ áo cưới mà nhân viên cửa hàng giới thiệu, lại vào thay đổi rồi bước ra. Bộ áo cưới này hở toàn bộ phần lưng, cổ áo khoét sâu hình chữ V để lộ khe ngực, trong tay còn pha đôi phần gợi cảm.

Tả Kinh Thương hí hửng, bộ áo cưới này không tồi, nhưng để người đàn ông khác cũng được ngắm cô thỏa thích thì anh tuyệt đối không cho phép. Anh bước về phía trước, nắm chặt cổ tay cô, dẫn thẳng cô vào phòng thử đồ rồi kéo rèm.

Thư Tầm đứng dựa lưng vào gương, hai tay bị Tả Kinh Thương nắm chặt. Chỉ thấy anh nhìn chằm chằm vào khe ngực cô một lúc lâu, rồi bất chợt cúi xuống hôn sâu.

Bốn phía xung quanh phòng thử đồ đều là gương, Thư Tầm nhìn bóng của hai người trong gương, khuôn mặt đỏ bừng. Bên ngoài vẫn có người mà, cách vài lớp rèm người ta còn không biết bọn họ đang làm gì chắc?

Hôn Thư Tầm một lúc lâu, Tả Kinh Thương kề trán cùng cô, nói: “Bộ này đẹp hơn bộ lúc nãy nhưng anh sẽ không cho phép em mặc nó trước mặt người ngoài.” Nói xong, bàn tay anh lướt nhẹ qua lưng Thư Tầm, lớp chai mỏng trong lòng bàn tay hơi thô ráp, Thư Tầm khẽ nhúc nhích lại bị anh ôm chặt vào lòng, nhìn từ trong gương, cảnh tượng này còn ngọt ngào tự nhiên hơn bất cứ bức ảnh cưới nào.

Một lát sau, Thư Tầm đỏ mặt vén rèm bước ra ngoài, nói với nhân viên của cửa hàng, cô quyết định mua bộ áo cưới thử lần đầu tiên. Thấy ánh mắt mờ ám của nhân viên cửa hàng, cô bèn quay đầu lườm anh một cái. Kiểu hờn dỗi như vậy trong mắt Tả Kinh Thương chỉ là một hình thức làm nũng mà thôi.

Ánh mắt dính trên người Thư Tầm của Tả Kinh Thương bị tiếng chuông điện thoại quấy rầy, trên màn hình báo người gọi tới là Thượng Nhân Phi. Tả Kinh Thương nhận điện, giao thẻ tín dụng cho Thư Tầm trước, nói một câu “mật mã em cũng biết đó” rồi bước tới bên ban công nhỏ cạnh cửa sổ.

Nhìn mức giá trên hóa đơn, lại nhìn những chiếc áo cưới có mức giá không nhỏ xung quanh, Thư Tầm một lần nữa cảm thấy mình được đại gia bao nuôi. Nhân viên thu ngân đưa hóa đơn cho Tả Kinh Thương ký tên, Thư Tầm làm động tác “giữ im lặng”, nhân viên thu ngân hiểu ý, lẳng lặng đứng cạnh ban công nhỏ chờ Tả Kinh Thương nhận điện thoại xong.

“Kinh Thương? Đang bận à?” Thượng Nhân Phi hỏi han vài câu rồi vào thẳng chủ đề chính, “Đã có báo cáo khám nghiệm tử thi rồi nhưng chỉ có một cái đầu thì đúng là rất khó tìm. Phần cổ đúng là bị cửa cửa đứt, khi bị cắt đứt cổ thì nạn nhân đã chết rồi. Tôi tin rằng sau khi cửa đứt đầu nạn nhân hung thủ bèn gửi đầu cho anh luôn, không giữ lại lâu, chuyển phát nhanh từ Lang Lâm tới chỗ chúng ta mất khoảng hai ngày rưỡi, chứng tỏ thời gian tử vong vào khoảng bốn ngày trước, cũng chính là ngày 28 tháng 3. Ngoài ra, sáng sớm ngày hôm nay ở Lang Lâm nhận được báo án, quần chúng nhân dân phát hiện ra một phần thi thể nữ giới, chúng tôi đang so sánh DNA với bên kia, không biết có phải cùng là một người hay không.”

Tay trái Tả Kinh Thương đặt lên lan can của ban công, nhìn về phía tán lá một cây thông ở đằng xa, “Trong khoang miệng nạn nhân có lưu lại gì không?”

“Mì, thịt và hai loại rau, còn có cả cặn rong biển. Theo thói quen ẩm thực và nếp sống của người Trung Quốc, nạn nhân chết sau khi ăn bữa trưa hoặc bữa tối.”

“Dấu vân tay thì sao?”

“Vân tay ở vỏ hộp bưu kiện rất hỗn độn, có lẽ là của nhân viên chuyển phát nhanh, còn có mấy dấu của anh. Bên trong hộp không tìm ra dấu vân tay hoặc thứ có giá trị điều tra nào khác.”

Tả Kinh Thương thoáng trầm tư, “Khi có kết quả so sánh DNA với phần thi thể ở Lang Lâm thì nhớ thông báo lại cho tôi.”

“Được.” Thượng Nhân Phi ngắt máy, vụ án này tuy khó nhưng anh ta lại không hề cảm thấy áp lực.

Chỉ có nhân viên thu ngân đứng cạnh Tả Kinh Thương chờ anh ký tên là khổ thôi, hết phần thi thể gì đó, lại tới đầu người, đầu lâu khiến cô ta sợ run người, lúc Tả Kinh Thương quay người lại, cô ta hoảng đến mức lùi một bước, bàn tay cầm bút cũng run lẩy bẩy. Nhưng dù sao người đàn ông này cũng quá đẹp trai, cô ta sẽ không suy tưởng linh tinh nữa.

Kết quả so sánh DNA của Cục cảnh sát Lang Lâm cho thấy, đầu người được gửi cho Tả Kinh Thương và phần thi thể do ông chủ cửa hàng Trần Vũ phát hiện cùng là của một người phụ nữ, Chi đội cảnh sát hình sự Lang Lâm bắt đầu xác định danh tính của thi thể trong sổ hồ sơ người mất tích gần đây. Phân tích dựa theo thời tiết và tình huống thời rửa của thi thể, người phụ nữ này chết vào ngày 28 tháng 3, phần thi thể bị vứt bỏ bao gồm xương đùi, phần cột sống, xương bả vai và một ít cơ thịt dính trên những phần đó. Các phần thân thể khác còn chưa được tìm thấy, không loại trừ khả năng hung thủ đã giấu hoặc vứt chúng ở một nơi xa hơn. Tính theo tuổi xương thì người phụ nữ này khoảng 37 tuổi.

Khi bộ phận pháp y của Cục cảnh sát thành phố Lang Lâm miêu tả về phần thi thể không đầu kia, dùng bốn chữ “Bào Đỉnh mổ bò”, ý là chia tách cực kỳ chuyên nghiệp, mỗi nhát đều rất dứt khoát, cắt đứt màng gân, gân ở bắp thịt một cách chuẩn xác như người thường xuyên thực hành. Chia tách cơ thể người không giống với mổ gà, không nắm đúng phương pháp, cho dù bạn có khỏe tới mấy cũng khó mà làm được. Một tên đồ tể không có kinh nghiệm và kiến thức y học, muốn tách từng chiếc xương ra như vậy còn khó hơn lên trời. Những chi tiết này đều tiết lộ về thân phận của hung thủ — Là dân chuyên nghiệp, hiểu cặn kẽ kết cấu cơ thể và kỹ thuật giải phẫu chuẩn xác. Hoặc cũng có thể hung thủ vốn không có ý định che giấu nghề nghiệp của chính mình.

Vụ án này khiến Chi đội cảnh sát Lang Lâm không hện mà cùng nhớ về vụ án 25/9 xảy ra chín năm trước, hung thủ cũng rất có khả năng là dân chuyên nghiệp nắm vững kiến thức y học.

Đã qua chín năm, liệu có phải do một tên hung thủ gây nên? Nếu phải, vậy hắn vốn có thể tiếp tục nhõn nhõ ngoài vòng pháp luật, hưởng phúc tuổi già, vì sao phải gây án một lần nữa, còn khiêu khích Tả Kinh Thương một cách trắng trợn như vậy? Nếu không phải thì tại sao hắn lại cố ý tuyên bố với toàn xã hội chuyện mình đã giết người?

Khi Tả Kinh Thương nhận được bản fax báo cáo khám nghiệm tử thi thì đã là mười giờ tối. Thư Tầm đã

ngủ quên trên ghế sofa từ chín giờ, được anh ôm vào giường, lúc này tựa như có tâm linh tương thông, chợt tỉnh lại.

Máy fax vẫn đang hoạt động, Tả Kinh Thương thấy Thư Tầm bước ra từ phòng ngủ, còn hơi ngái ngủ, anh bèn dịu dàng ôm cô, khẽ hôn lên trán rồi nhẹ giọng hỏi: “Đã đánh thức em sao?”

Thư Tầm lắc đầu, rút ra vài tờ trong tập báo cáo, xem một hồi. Những tế bào não buồn ngủ dần lấy lại tỉnh táo, sau khi đọc xong, đôi mi thanh tú của Thư Tầm nhú lại, nói mấy chữ: “... Hơi kỳ lạ.”

Tả Kinh Thương hiểu ý cô, khẽ gật đầu.

Thư Tầm cầm bút, gạch dưới mấy cụm từ “Hẻm Đông Lang Tử” và “...Phần xương cốt” rồi vẽ dấu chấm hỏi ở bên. “Các phần thi thể trong những vụ án phân thân bình thường khác, đặc biệt là đầu người, hung thủ đều mong có thể vứt càng xa càng tốt, hoặc là chôn sâu dưới đất, tốt nhất là vĩnh viễn không để ai phát hiện ra, còn tên hung thủ này lại không như thế. Phân thân, một là để che giấu mối quan hệ giữa mình và nạn nhân, hai là nhằm thỏa mãn tâm lý bản thân, hung thủ của vụ án phân thân này có lẽ nghiêng về hướng tư duy thứ hai. Hắn gửi cái đầu cho anh, rồi lại vứt phần thi thể còn lại ở trong hẻm Đông Lang Tử nhiều người qua lại, như thế sợ người khác không biết có người không những bị sát hại mà còn bị phân thân. Hiển nhiên từ trong thâm tâm hắn đã hi vọng mọi người có thể phát hiện được, nhưng nếu thế, tại sao hắn lại không vứt thẳng toàn bộ thi thể đi? Bởi vì ví dụ như vứt tay ở rãnh nước, vứt chân tại thùng rác, gửi đầu tới đài truyền hình — vậy thì càng được chú ý, thậm chí gây khủng hoảng lớn hơn.”

Tổ chức vừa tỉnh ngủ mà đã nói một lời trúng đích kiểu này, quả thực khiến Tả Kinh Thương nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa.

Vấn đề là anh lại rất muốn hôn cô ngay lập tức, vậy phải làm sao bây giờ?

Đáp án, suy nghĩ không bằng hành động!

Thư Tầm bị đẩy lên ghế sofa, người nào đó đè lên thân thể cô hoạt động một hồi, cuối cùng ngậm lấy tai cô, khẽ mút vào, khiến cô ngứa vô cùng.

“Làm gì thế?” Thư Tầm không hiểu ý anh, chớp chớp mắt hỏi. Cô vĩnh viễn cũng không biết được trong mấy lời kia của mình, là câu nào đã kích thích cơn cún lớn trong lòng Tả Kinh Thương nảy ra.

“Không có gì.” Tả Kinh Thương đứng dậy, tiện thể kéo cô lên. Ai nói nam nữ phối hợp, làm việc không mệt? Vốn không muốn làm việc nữa ấy chứ, hoặc là muốn làm loại việc chẳng đứng đắn gì cho cam. Cún lớn cũng biết, cứ nhìn thấy nữ chủ nhân liến nhào tới liếm như vậy là không đúng.

Tả Kinh Thương mở trang web tìm kiếm, tìm bản đồ thành phố Lang Lâm, hẻm Đông Lang Tử, chỉ thấy hai bên con hẻm toàn là quán ăn nhỏ, tiệm tạp hóa nhỏ, quán internet..., là một con hẻm nhỏ cực kỳ bình thường ở thành phố. Anh chỉ vào lời khai của Trần Vũ – người phát hiện ra một phần thi thể, trên đó ghi: “Tôi còn tưởng đây là xương heo, được hơi to rồi, định mang về nhà nấu canh nhưng lại phát hiện ra bên trong không phải thịt heo.”

Có rất nhiều người phát hiện ra một phần thi thể từng trải qua sự việc tương tự, trong vụ án phân thân 19/1, một bác gái nhặt được túi nilon chứa thi thể bị chặt vụn, còn cho rằng là ai mua thịt heo mà đánh rơi, mang về nhà rửa sạch mới phát hiện ra có ngón tay người.

“Phần hung thủ vứt đi chủ yếu là xương mà không phải thịt.” Tả Kinh Thương phân tích, “Xương đùi, cột sống và xương bả vai đều là những phần khó xử lý nhất trên thi thể, người thường rất dễ nhận nhầm chúng thành xương heo, bò, gia súc... Với hắn mà nói, những bộ phận khó xử lý này đã không còn tác dụng, cũng không thể chặt nhỏ thêm nữa cho nên hắn ném đi luôn, tiện thể gây chú ý và tạo khủng hoảng. Trong cuộc sống hiện thực, thật ra hung thủ là một người không hề nổi bật, nhưng hắn lại cảm thấy bản thân rất đặc biệt, cho nên đã chọn phương pháp cực đoan này để thỏa mãn nguyện vọng của bản thân.”

Sống lưng Thư Tầm lạnh toát, anh luôn dùng những dụng ý xấu nhất để phỏng đoán về hung thủ, nhưng thường thì lần nào anh cũng đoán đúng. “Đây liệu có phải một vụ án mạng không có mục tiêu đặc biệt, chỉ cần là con người, đều có khả năng bị sát hại hay không?” Thư Tầm nhíu mày lần nữa, bởi vì loại sát nhân này cực kỳ khó bắt, nếu hắn đang ở thời kỳ hưng phấn, hắn sẽ biến thành kẻ sát nhân hàng loạt điên cuồng, có thể tóm được hắn giữa biển người hay không, ngoài kỹ năng chuyên nghiệp còn cần cả vận may.

“Chi tiết khó hiểu chính là, tại sao tên này đột nhiên lựa chọn công bố rộng rãi tội ác của hắn, nguyên nhân gì khiến hắn nhất định phải làm như vậy?”

Thư Tầm khẳng định: “Hắn đang bước vào thời kỳ hưng phấn.”

Tả Kinh Thương than nhẹ một tiếng, ôm eo Thư Tầm, ghé sát bên tai cô, hỏi lỗi nói: “Xem ra chúng ta sắp phải trải qua một tuần trăng mật đầy sóng gió.”

“Quen rồi.” Thư Tầm đỏ khốc đỏ cười lắc đầu.

Công tác xác định danh tính nạn nhân được Chi đội điều tra hình sự Lang Lâm triển khai rầm rộ, rốt cuộc tìm được một phụ nữ nghi ngờ chính là nạn nhân từ một vụ án mất tích đăng trên báo – Chương Thần Phân, 36 tuổi, nhà ở huyện Ngọc Ninh cách thành phố Lang Lâm khoảng 20km, đã ly dị, có một đứa con gái 10 tuổi, hiện đang sống với mẹ. Bình thường cô ta làm việc ở một tiệm làm đầu, cách một hoặc hai tuần lại về nhà một lần.

Mẹ Chương Thần Phân – bà Lý Anh đi báo án vào ngày mùng 1 tháng 4, trong thông tin đăng ký của vụ án, bà Lý Anh nói: lần cuối khi con gái rời nhà thì từng nói, khoảng 30 tháng 3 sẽ lại về, nhưng đến ngày 30 tháng 3, bà Lý Anh gọi điện cho Chương Thần Phân, hỏi con gái có muốn về nhà ăn cơm tối hay không, thì có tiếng báo tắt máy. Từ 30 tháng 3 đến mùng 1 tháng 4, bà ta đã gọi điện cho con gái rất nhiều lần nhưng di động vẫn tắt máy, cuối cùng đi báo án vào sáng ngày mùng 1 tháng 4.

Tấm ảnh mà cảnh sát Thủ đô gửi tới trông quá kinh khủng, Chi đội cảnh sát hình sự Lang Lâm sợ bà Lý Anh không chịu đựng nổi, nên chỉ lấy máu của bà Lý Anh để xét nghiệm quan hệ ruột thịt với DNA của thi thể, chứng thực hai người có quan hệ ruột thịt. Như vậy, thân phận của nạn nhân được xác định là Chương Thần Phân.

Chương Thần Phân làm việc tại “Tiệm làm đầu Mỹ Mi”, ông chủ A Kiệt nói, sau khi A Phân (tức Chương Thần Phân) tan việc vào tối ngày 27, từ đó không tới làm nữa, vì nghề này của bọn họ không thích giao tiếp với cảnh sát, cho nên ông ta không nghĩ đến việc phải đi báo án, hơn nữa khi đó ông ta còn tưởng Chương Thần Phân về nhà mình ở huyện.

Tối ngày 27 theo lời ông ta thực chất là tảng sáng ngày 28, kỳ thực tiệm làm đầu này không mở cửa vào ban ngày, thường thì chỉ mở cửa từ sáu giờ chiều tới sáu giờ sáng hôm sau. Qua dáng vẻ nói năng thận trọng của ông ta, có thể thấy được tiệm làm đầu này cũng chẳng phải nơi kinh doanh đang hoàng.

Cảnh sát hỏi địa chỉ nhà trọ của Chương Thần Phân, bắt đầu điều tra các camera giao thông dọc đường về nhà của cô ta.

Biết tin con gái bị sát hại, trong khi khóc, bà Lý Anh khẳng định với cảnh sát, nhất định là do con rể cũ Ngụy Khả gây nên, bà nức nở nói, sau khi ly hôn Ngụy Khả vẫn đến tìm Chương Thần Phân để vay tiền nhưng không bao giờ trả, có một lần Chương Thần Phân không cho vay nữa, hắn liền nói sẽ giết người, không chỉ muốn giết Chương Thần Phân mà còn muốn giết luôn con gái của hắn ta. Ngụy Khả nghiện cờ bạc, ngày trước cũng vì hắn thua táng gia bại sản nên Chương Thần Phân mới chọn ly hôn. Trong mắt bà Lý Anh, Ngụy Khả là tên điên, rất có thể vì bị con gái bà từ chối cho vay tiền mà sát hại cô ta.

Cảnh sát Chiêm Húc thuộc một tổ trọng án của Chi đội mới đi làm không lâu, thấy mẹ của nạn nhân khóc tới mức này, cực kỳ thương cảm, vừa đưa khăn giấy cho bà Lý Anh vừa hỏi: “Ngụy Khả làm nghề gì?”

“Ngày trước nói là... làm tài xế xe tải.. Bây giờ... không biết đang làm gì.” Bà Lý Anh khóc tới gần như suy sụp, hai mắt mở trừng trừng như thể một giây sau sẽ qua đời.

“Hắn từng làm đồ tể, hoặc làm bác sĩ sao?” Chiêm Húc kiên nhẫn hỏi.

“Không, không. Nếu nó có bản lĩnh ấy thì đã đi làm đang hoàng rồi, cũng chẳng suốt ngày tìm con gái tôi đòi tiền. Con gái — đáng thương — của tôi!!!” Bà Lý Anh tiếp tục kêu khóc.

Chiêm Húc nghĩ, tên Ngụy Khả này hiềm nghi rất nhỏ. Nhưng để chắc chắn, anh ta vẫn cùng đồng nghiệp tới nhà Ngụy Khả, không thấy ai, nghe hàng xóm nói hắn ta tự mở sòng bài nên đã bị cảnh sát bắt đi rồi,

lại gọi điện thoại hỏi, Ngụy Khả bị bắt vào ngày 25 tháng 3, bây giờ còn chưa được thả. Như vậy có thể loại trừ Ngụy Khả khỏi vòng hiềm nghi, điều này đã sớm nằm trong dự đoán.

Chiêm Húc quay lại tòa nhà Chi đội, đúng lúc Lâm Hi phụ trách kiểm tra video từ camera giao thông cũng lấy được video về.

Tăng sáng, hơn 5 giờ ngày 28, Chương Thần Phân ra khỏi tiệm làm đầu, bước vào một con hẻm nhỏ, cô ta phải đi qua một dãy nhà thấp bé cũ kỹ ở khu Hải Khúc mới tới nhà trọ của mình ở một nơi khác.

Dãy nhà cũ kỹ này là một khu vực nội thành cũ chưa được cải tạo của khu Hải Khúc thành phố Lang Lâm, có người nói trong con hẻm này còn có những ngôi nhà và đền thờ được xây dựng từ hai, ba trăm năm trước, hình như đầu năm nay chính quyền Lang Lâm đã hoạch định phương án biến khu vực này thành điểm du lịch, trở thành biểu tượng văn hóa của Lang Lâm. Hiện nay, đã đặt kế hoạch xây dựng một con đường văn hóa, vài quán cà phê nhỏ và quán bar cũng sắp chuyển tới.

Tính theo tốc độ đi bộ, khoảng 15 phút là Chương Thần Phân có thể ra tới đường lớn, thế nhưng camera ở đường lớn đối diện cũng không quay được bóng dáng của cô ta. Để xác nhận cô ta có đi đường vòng hay không, Lâm Hi đã xem tất cả các video của một tháng trước ngày 28, chỉ cần đi làm, Chương Thần Phân đều sẽ đi qua những dãy nhà cũ kỹ kia để ra đường lớn vào tầm 4,5 giờ sáng.

Điều này chứng tỏ, tăng sáng ngày 28, sau khi biến mất khỏi phạm vi của camera thứ nhất, Chương Thần Phân đã ngã vào vực sâu địa ngục một cách khó hiểu.

Con người của Chiêm Húc nhìn chằm chằm vào video giám sát đến mức sắp rơi cả ra, vuốt mắt hỏi: “Trong camera khác có thấy bóng dáng của Chương Thần Phân không? Anh đã hỏi người dân ở những hộ gia đình hay hàng quán ven đường chưa?”

Lâm Hi xua xua tay, “Ngoại trừ con phố văn hóa đang quy hoạch kia ra thì ở nơi khác không còn camera đâu. Người anh em à, dù sao cũng là khu nội thành cũ, ông cha ta rồi hơi lắp camera ở đấy làm gì?”

“Ôi, giờ thì chẳng biết đường nào mà lần nữa, ai cũng ngóng trông Tả Kinh Thương tới đây thôi.” Hồng Thế Kiện – Một cảnh sát rất đáng ghét của tổ hai đi ngang qua phòng họp nhỏ, thò đầu vào cười hi hi trêu chọc. Anh ta là đàn anh khóa trên của Chiêm Húc, cùng tốt nghiệp một trường nhưng chẳng thân thiện tí nào, chỉ thích mỉa mai đã kích người khác, độc mồm độc miệng cực kỳ.

“Giáo sư Tả sắp tới đây?” Lâm Hi quay lưng về phía Hồng Thế Kiện, không thèm để ý đến anh ta, kích động hỏi Chiêm Húc.

“Hung thủ gửi đầu của Chương Thần Phân cho anh ấy, tám phần mười anh ấy sẽ thực sự tới đây.” Chiêm Húc cũng không nhìn Hồng Thế Kiện, giọng nói chứa đầy sự chờ mong.

33. Q.7 - Chương 32: Truyền Thuyết Về Căn Nhà Cổ

Theo lời nói ban đầu của Tả Kinh Thương, công ty chuyển phát nhanh chính là điểm đột phá. Sau khi không thu hoạch được gì từ camera, Chiêm Húc bèn cùng Lâm Hi đi điều tra về kẻ đã gửi bưu kiện chuyển phát nhanh. Công ty chuyển phát nhanh kia có tổng cộng mười chi nhánh chuyển phát tại Lang Lâm, trong đó có hai chi nhánh ở nội thành, tám chi nhánh phân bố ở từng thị trấn. Căn cứ vào số vận đơn và việc theo dõi hậu cần, chi nhánh nhận bưu kiện chuyển phát kia nằm ở nội thành, cách khi nội thành cũ cũng không xa.

Nhưng mỗi ngày chi nhánh chuyển phát nhận nhiều đồ như thế, ai gửi thứ gì, gửi lúc nào, công nhân viên ở chi nhánh chuyển phát nhanh không một ai nhớ rõ. Chiêm Húc nhận thấy, khi bọn họ nhận đồ chuyển phát thì chỉ quan tâm là gửi tới đâu, cần bao nhiêu tiền, hoàn toàn không để ý tới thân phận khách hàng và tương mạo của họ. E rằng đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hung thủ dám công khai cầm hộp có chứa đầu người tới chi nhánh chuyển phát nhanh.

“Tên hung thủ này có ô tô, có thể vận chuyển thi thể và đầu người mà không bị ai phát hiện, cho dù bị camera quay được cũng không thấy bên trong xe chứa thứ gì.” Chiêm Húc nói.

Lâm Hi lắc đầu, “Chưa chắc là loại ô tô mà anh nói, có khi hẳn là một kẻ bán thịt heo, đặt đồng vận thi thể lên xe đẩy tay, lại cho lẫn gan heo đầu heo vào, cho dù người ta có thấy thì cũng không nghĩ đó là thịt người. Loại xe đẩy tay đó di chuyển trong hẻm nhỏ rất thuận tiện, sắp xếp gọn từng bộ phận thi thể, tiện tay ném đi một phát là nhẹ nợ. Lái ô tô cũng không lái vào con hẻm nhỏ này được.”

Chiêm Húc chẳng biết nói gì nữa, đành thở dài một hơi.

Những ngày tiếp theo, ở Lang Lâm vẫn chưa phát hiện ra phần hài cốt còn lại của Chương Thần Phân. Tổ một thuộc Chi đội cảnh sát hình sự bắt đầu tiến hành điều tra tất cả đồ tể và những người có kiến thức y học tại khu nội thành cũ, mấy phòng khám tư nhân và cửa hàng bán thịt trở thành đối tượng trọng điểm bị điều tra. Mọi người đều cực kỳ bất mãn với phương pháp điều tra này của cảnh sát, chuyện kinh doanh của hết thảy hàng quán nhỏ ở khu vực này đều bị ảnh hưởng vì chuyện phát hiện ra vận thi thể.

Thế nhưng công tác điều tra không thể ngừng lại chỉ vì việc kinh doanh của các hàng quán nhỏ bị ảnh hưởng, mười mấy cảnh sát thuộc tổ một ngày ngày bôn ba ở khu vực nội thành cũ, tìm kiếm kẻ khả nghi.

Một hôm trước khi hết giờ làm, Chiêm Húc bỗng có linh cảm: “Chúng ta thử đi dọc theo đường về nhà của Chương Thần Phân xem, biết đâu có thể phát hiện thêm điều gì đó.”

“Đúng đấy!” Lâm Hi vỗ vai Chiêm Húc, ngả ngón nói, “Anh tới đó trước đi, một lúc sau tôi sẽ tới. Hôm nay cha mẹ vợ tương lai của tôi đến đây, tôi phải đón tiếp.”

“Ôi, có bạn gái rồi có khác.” Chiêm Húc xua xua tay, “Đi đi, một mình tôi tới đó cũng không sao.”

Lâm Hi nói một câu “Lần sau tôi mời anh uống rượu” rồi đi mất. Chiều dài cha mẹ vợ tương lai xong, nhìn đồng hồ, thấy cũng sắp đến mười giờ, anh ta bèn gọi điện cho Chiêm Húc, muốn hỏi xem Chiêm Húc về nhà chưa, có phát hiện được thứ gì mới không, nhưng đầu bên kia không có ai nghe máy. Lâm Hi do dự xem có nên ra ngoài bây giờ không, tới khu nội thành cũ xem thử, tụ họp với Chiêm Húc.

“Muộn thế này còn đi đâu nữa?” Cha Lâm Hi – ông Lâm Hòa Hà là chủ nhiệm khoa ngũ quan (ngũ quan bao gồm các bộ phận trên mặt: mắt, mày, tai, mũi và miệng), hiếm có một ngày mà cả ông và con trai đều không phải bận bịu công việc mà ở nhà cùng nhau.

“Ở Lang Lâm rất ít khi xảy ra vụ án kiểu này, cả đội cả tổ chúng con đều phát điên rồi.” Lâm Hi vừa mặc áo khoác vừa thưa, “Cha cũng nghe kể rồi đúng không, kỹ thuật chặt xương của tên hung thủ kia không kém gì cha.”

“Chuyện đó cũng lâu rồi mà.” Ông Lâm Hòa Hà cười nói, “Cẩn thận đấy!”

Sau khi ra khỏi nhà, Lâm Hi bèn gọi điện cho Chiêm Húc, vẫn không ai nghe máy. Ôi, tên nhóc này, rốt cuộc là về nhà rồi hay vẫn loanh quanh ở khu nội thành cũ đây, hay là hẹn người ta đi uống rượu giải sầu mà không thèm gọi mình nhỉ! Lâm Hi thầm oán, ra khỏi thang máy rồi bước vào hầm để xe.

Nội thành cũ không hổ là nội thành cũ, tối ồ mom, có vài chiếc đèn đường thì bật cũng như không, leo lét mờ nhạt. Có rất nhiều người không dám đi vào đây một mình vì nơi này có rất nhiều con hẻm nhỏ, bốn phía thông nhau tựa mê cung. Đường về nhà của Chương Thần Phân khá đơn giản, bước vào là đi thẳng tới khi ra đến đường lớn, nhưng đường đi cũng tối đen. Lâm Hi nghĩ, bây giờ nếu có cô gái nào đi ở đây, bị người ta theo dõi e rằng cũng không biết. Trong đầu anh ta chợt hiện ra một màn thế này: Chương Thần Phân bị kẻ khác đánh lén từ phía sau, bị cướp sạch tiền rồi hung thủ vác cô ta về nhà, phân thây một cách tàn nhẫn. Vậy chứng tỏ hung thủ phải sống một mình.

Lâm Hi vừa đi vừa nghĩ, vóc dáng của anh ta vốn cao, cái bóng trên mặt đất bị kéo dài, một tiếng kéo cửa cuốn cất ngang dòng suy nghĩ của anh ta, ngẩng đầu lên nhìn, “phòng khám bệnh Túc Khang” vẫn sáng đèn. Một người đàn ông đang ngồi xổm xuống khóa cửa, ấn công tắc, đèn tắt.

Khi đi điều tra loại trừ, Lâm Hi nghe nói mấy phòng khám ở đây đều thường đóng cửa vào khoảng chín giờ tối, mà hôm nay đã sắp mười một giờ, sao phòng khám này mới đóng cửa? Anh ta bước tới, ngăn người đàn ông khóa cửa lại. Dưới ánh đèn mờ mờ, có thể thấy đối phương trông rất có phong độ trí thức, còn đeo kính

mắt, không nhìn ra được tuổi tác cụ thể, nhưng ước chừng khoảng ba mươi. Bấy giờ Lâm Hi mặc thường phục, lấy từ trong người giấy chứng nhận cảnh sát, “Anh là ông chủ hay là bác sĩ của phòng khám này?”

Người đàn ông đeo kính ngẩng ra hồi lâu, chỉ ra đằng sau theo bản năng. “Tôi là... bác sĩ. Sao thế?”

“Bình thường các anh đều đóng cửa muộn thế này ư?” Lâm Hi trẻ tuổi nóng nảy, vốn không hiểu đâu gọi là đánh rần động cỏ.

Người đàn ông nọ bình tĩnh đáp: “À, không phải. Tầm chín giờ tối hôm nay, có một bệnh nhân bị viêm ruột thừa cấp tính tới đây, tôi thấy bệnh của anh ta quá nguy cấp, thượng thổ hạ tả (trên nôn mửa, dưới đi ngoài), bèn truyền nước cho anh ta. Truyền hết bốn chai nước thì tới giờ này. Đồng chí cảnh sát ơi, rốt cuộc anh làm sao thế?”

Dù sao nghe cũng có lý. Lâm Hi hơi thất vọng, “Tôi chỉ hỏi vậy thôi. Anh tên gì?”

“Tôi họ Tôn.”

“Tôn gì cơ?”

Người đàn ông nọ thoáng khó chịu, nhíu mày nhưng rồi lại nhanh chóng khôi phục dáng vẻ vô cảm như trước, “Tôn Kiếm Ba.”

Lâm Hi gật đầu, nhìn anh ta biến mất sau khúc ngoặt. Lâm Hi lấy điện thoại ra lần thứ ba, gọi điện thoại cho Chiêm Húc, đối phương vẫn không nghe máy. Anh ta chờ đợi một tiếng, cho tới khi ra tới ngoài đường lớn mà tên Chiêm Húc chết tiệt này vẫn không trả lời. Trước khi về nhà, anh ta gọi vào số Chiêm Húc ba lần, đều không có hồi âm.

“Ông về nhà đây, đồ khốn nhà anh uống rượu say chết ở đâu rồi hử!” Lâm Hi gửi một tin nhắn cho Chiêm Húc, tức tối lái xe về.

Lâm Hi không biết rằng, bấy giờ điện thoại của Chiêm Húc bỗng sáng lên vì nhận được tin nhắn, ánh sáng màn hình xuyên qua màu máu đỏ sẫm, vừa ghê rợn vừa thê lương.

Ngày hôm sau đi làm, Lâm Hi cũng đợi nửa giờ mà vẫn không thấy Chiêm Húc tới, anh ta nghi ngờ tên nhóc này tối qua say rượu, ngủ tít mít tới giờ chưa tỉnh, đã nghĩ xem lát nữa lão đại Ngô có hỏi thì anh ta phải giúp Chiêm Húc kéo dài thời gian thế nào.

Đang nghĩ, tổ trưởng Ngô Nhất Táp bỗng vội vã bước vào, râu cũng chưa cạo, liền quát to một tiếng: “Mẹ nó! Lâm Hi anh ra đây cho tôi! Tối qua không phải anh ra ngoài điều tra với Chiêm Húc sao, bây giờ xảy ra chuyện này anh giải thích đi!”

“Dạ?” Lâm Hi còn chưa kịp phản ứng lại, lơ ngơ mắt to trừng mắt nhỏ với Ngô Nhất Táp.

“Chiêm Húc...” Ngô Nhất Táp buồn bã ngồi sụp xuống, “Anh ấy hi sinh rồi!”

Lâm Hi hít một hơi lạnh buốt, hai chân run rẩy, há mồm nửa ngày không nói nên câu.

Vụ Kiềm.

Trước buổi tiệc cưới, Tả Kinh Thương nhận được hình ảnh mà cảnh sát Lang Lâm gửi tới, nạn nhân lần này rõ ràng là đàn ông, huyết thái dương bị đâm thủng, vết cắt ở cổ cũng giống Chương Thần Phân. Nghe nói cái đầu này được nhân viên vệ sinh môi trường phát hiện trong một thùng rác ở khu Hải Khúc, chết vào ngày 30 tháng 4, thân phận của nạn nhân đã được xác minh, là một cảnh sát trong Chi đội điều tra hình sự tên là Chiêm Húc. Đồng nghiệp của Chiêm Húc là Lâm Hi nói, ngày 30 tháng 4, Chiêm Húc nói muốn thử đi dọc theo đường về nhà của Chương Thần Phân, biết đâu có thể phát hiện được điều gì mới, nhưng sau đó bị mất liên lạc. Sáng ngày mừng 1 tháng 5, nhân viên vệ sinh môi trường phát hiện ra đầu của Chiêm Húc.

Trừ đầu ra, còn tìm được hai chân Chiêm Húc từ trong thùng rác, chúng bị hung thủ cắt rời từ mắt cá chân trở xuống, thủ pháp chuyên nghiệp y hệt lần trước.

Những mảnh vụn thi thể này đều được đặt trong một chiếc túi nilon màu đen, khi nhân viên vệ sinh Hoa Tiểu Tình đảo thùng rác lên làm sạch thì phần thi thể liền lặn từ trong túi ra, giống như Trần Vũ, Hoa Tiểu Tình cũng cực kỳ hoảng sợ, quần chúng vây quanh báo cảnh sát, còn Hoa Tiểu Tình quá sợ hãi nên đã ngã bệnh.

Chiêm Húc, tốt nghiệp Đại học Điều tra hình sự, đã từng là học trò của anh.

Tiệc cưới kết thúc một cách thuận lợi, mẹ Thư đứng cùng Thư Tầm ở ngoài cửa phòng tiệc tiễn khách, trên khuôn mặt luôn có nụ cười tự hào và hạnh phúc. Khách khứa tới tham gia tiệc cưới đều khen con gái bà xinh đẹp, còn con rể thì siêu đẹp trai.

Phù dâu Hồ Hiệu cũng trang điểm xinh đẹp như hoa, sau khi tiễn một nhóm khách mời thì trốn sau bóng dáng cao lớn của Tả Kinh Thương, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Kỷ Phương Hủ — “Làm phù dâu mệt quá đi mất, không biết đến lúc chính bản cô nương kết hôn thì còn thắm tới mức nào nữa!” Cát điện thoại đi, cô nàng lại xu nịnh hỏi: “Anh rể ~ tuần trăng mật hai anh chị định đi đâu thế? Maldives? Đảo Phuket? Hay là du lịch mười nước châu Âu?” (mười nước trong chuyến đi này bao gồm: Thụy Sĩ, Áo, Tiệp Khắc, Đức, Hà Lan, Bỉ, Pháp, Tây Ban Nha, Italy, Vatican)

Nhắc tới chuyện này Tả Kinh Thương lại thấy có lỗi với Thư Tầm. Anh nhìn về phía cô, bộ lễ phục đỏ vừa vặn tôn lên bộ ngực và vòng eo mảnh mai của cô, mái tóc búi cao, cài trâm hình lá oliu, quý phái mà dịu dàng tao nhã.

“Tuần trăng mật của anh chị có lẽ...” Tả Kinh Thương trả lời Hồ Hiệu, “phải để dịp sau.”

Hồ Hiệu kinh ngạc nhìn Tả Kinh Thương, “Chẳng lẽ lại có vụ án khó giải quyết nào nữa sao? Chị em có đi không?”

“Anh hi vọng cô ấy sẽ ở lại Vụ Kiều nghỉ ngơi.” Ánh mắt Tả Kinh Thương mềm mại như nước, nhìn phần bụng dưới vẫn còn bằng phẳng của Thư Tầm.

“Yên tâm đi, em sẽ chăm sóc chị ấy thật tốt!” Hồ Hiệu vỗ ngực, rất ra dáng bảo mẫu, chính cô nàng còn chẳng chăm sóc được cho mình mà còn khoắc lác khoe khoang như vậy. Bây giờ cô nàng đã đường đường là em vợ của Tả Kinh Thương, “địa vị” ở Cục cảnh sát thành phố Vụ Kiều cũng lập tức được nâng lên một tầm cao mới.

Khách khứa tham gia tiệc cưới đều đã rời đi, cha mẹ Tả Kinh Thương và đôi vợ chồng mới cưới ở lại khách sạn, còn cha mẹ Thư Tầm thì trở về nhà. Thư Tầm mất không ít thời gian mới tháo xong trang sức, tắm xong nằm trên giường thì đã mệt tới mức chẳng buồn nhúc nhích. Tả Kinh Thương ôm cô lên, để cô tựa vào ngực mình rồi cầm máy sấy sấy tóc cho cô, giống như ngày thường vẫn vậy.

Khi tóc Thư Tầm gần khô, cô đột nhiên hỏi: “Ngày mai anh định đi công tác sao?”

Tay Tả Kinh Thương thoáng ngừng lại, tắt máy sấy, anh nhìn cô đầy áy náy, nghiêm túc gật đầu.

“Em cũng muốn đi.” Thư Tầm chẳng hề tức giận, cô ôm cổ anh: “Hắn gửi đầu người cho anh, em sợ khi anh tới đó hắn sẽ có hành động gì quá khích, không biết liệu anh có gặp nguy hiểm hay không.”

Tả Kinh Thương vuốt nhẹ khuôn mặt cô, “Sao thế, sợ anh gặp nguy hiểm?” Bây giờ đã làm vợ anh rồi, rốt cuộc cũng biết lo lắng cho anh.

“Tốt nhất là đừng gặp nguy hiểm.”

“Em muốn đi theo bảo vệ anh sao?” Tả Kinh Thương kéo tay cô, giữ chặt trong lòng mình.

“If you need me.” Thư Tầm cười.

“Vậy thì tuần trăng mật của chúng ta sẽ là ở — Lang Lâm?” Tả Kinh Thương bắt đầu dĩ hời.

Thư Tầm nhìn sang chỗ khác, “Nghĩ hay quá nhỉ, du lịch mười nước Tây Âu, du ngoạn đảo Santorini ở biển Aegea, khám phá kim tự tháp ở Ai Cập, sau này nhất định phải bù một lượt.”

“Tuân lệnh, tuân lệnh.” Con cún lớn lại xuất hiện, chủ nhân nói cái gì cũng ngoan ngoãn nghe theo.

Lang Lâm không thể coi là đô thị loại một hay loại hai, tổng sản lượng kinh tế xếp khoảng thứ ba, thứ tư trong số các thành phố ở phía đông tỉnh K, vụ án 25/9 chín năm trước khiến Lang Lâm nổi tiếng khắp cả nước, tất cả mọi người khi nhắc tới vụ án Nam Kinh 19/1 cũng đều nhắc tới vụ án Lang Lâm 25/9 sau đó. Nhưng cảnh sát Lang Lâm chẳng thích thú gì với kiểu nổi tiếng này, cũng không mong bị đánh đồng với vụ án Nam Kinh 19/1.

Không ngờ rằng, vụ án 25/9 còn chưa được phá giải thì đã có thêm vụ án phân thân ngày 28/3 và 30/4.

Tả Kinh Thương và Thư Tầm tới Lang Lâm với tư cách là chuyên gia được Bộ công an cử xuống, vừa đứng vào lễ truy điệu của Chiêm Húc. Trong bức ảnh đen trắng được vòng hoa giấy bao quanh, chàng trai ấy mỉm cười vừa tự tin vừa rạng rỡ, tràn đầy sức sống thanh xuân. Không giống với những cảnh sát hi sinh khác, thi thể của Chiêm Húc chưa được tìm thấy toàn bộ, một phần thi thể đã tìm thấy tạm thời chưa thích hợp để hỏa tang, trong quan tài thủy tinh đặt giữa vòng hoa chỉ có một bộ cảnh phục của anh.

Trong lễ truy điệu, Lâm Hi không ngừng rơi nước mắt, tự trách mình. Vừa đưa mắt nhìn lên đã thấy một nam một nữ đi vào, cục trưởng, cục phó và chỉ đội trưởng đều bước lên bắt tay, vậy người đàn ông kia hẳn là thầy hướng dẫn thời đại học của Chiêm Húc – giáo sư Tả Kinh Thương.

Tả Kinh Thương đặt một bó hoa cúc trước di ảnh của Chiêm Húc, cúi đầu mặc niệm, im lặng đứng yên rất lâu.

Ngô Nhất Táp vỗ vỗ lưng Lâm Hi, nói: “Chiêm Húc đã mất rồi, khoảng thời gian này anh hãy đi cùng Tả Kinh Thương, có chuyện gì cứ báo cáo trực tiếp với anh ta. Hồng Thế Kiện tạm thời được điều sang tổ chúng ta, tôi biết hai anh không hợp nhau nhưng đừng để xảy ra mâu thuẫn, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi ạ.” Lâm Hi ừ ừ đáp.

Sau khi tự giới thiệu làm quen một hồi, Lâm Hi mới biết, Tả Kinh Thương và Thư Tầm là một đôi vợ chồng, lại nghĩ đến ngày hôm ấy, nếu mình không về nhà tiếp đón cha mẹ vợ tương lai, đi điều tra với Chiêm Húc, có lẽ anh ấy sẽ không gặp nạn.

“Chiêm Húc là người rất bản lĩnh, tôi chủ quan nghĩ buổi tối một người đàn ông chỉ loanh quanh ở đó chắc cũng không sao.” Trên đường về chỉ đội, Lâm Hi ngồi ở hàng ghế sau, nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ hoảng hoảng hốt hốt. Đến giờ mà anh ta vẫn chưa thể tin được Chiêm Húc đã thực sự hi sinh, vốn rất hăng hái phá án nhưng hiện tại chỉ giống như quả cà gặp sương, rầu rĩ u buồn.

Hồng Thế Kiện là người đang lái xe, anh ta ghét nhất cái kiểu héo hon ừ ừ này, Tả Kinh Thương và Thư Tầm vẫn còn ngồi trong xe đẩy, thế mà tên Lâm Hi kia cứ mất hồn mất vía, lải nhải nhải nhải làm mất mặt cảnh sát Lang Lâm. Tuy không hợp với nhóm Chiêm Húc, nhưng Chiêm Húc hi sinh cũng khiến anh ta rất đau buồn, “Anh mang cái bộ dạng đàn bà này trưng cho ai xem thế? Anh léo nha léo nhéo cả ngày thì Chiêm Húc sống lại được đấy à? Không phải anh nói buổi tối Chiêm Húc bị mất tích đã nhìn thấy một tên bác sĩ có hành vi lạ lùng sao? Lát nữa chúng ta sẽ tới đó gặp hắn, thế nào?”

“Bác sĩ?” Tả Kinh Thương cất tiếng hỏi.

“Giáo sư Tả, đúng là như thế.” Hồng Thế Kiện học cùng trường với Chiêm Húc nhưng vì học trên mấy khóa nên không phải là học trò của Tả Kinh Thương, nói chuyện cũng tùy ý hơn. “Dù sao Chiêm Húc cũng là cảnh sát, nếu đột nhiên bị kẻ khác tấn công, không thể không đánh trả. Vết thương ở huyết thái dương của anh ấy rất sâu, đâm thủng động mạch não, hơn nữa vị trí cực kỳ chuẩn xác. Tôi nghi ngờ hung thủ đã sử dụng một thứ vũ khí cực kỳ sắc nhọn ví dụ như nhũ băng nhọn, tua vít mài nhọn, thừa dịp Chiêm Húc mất cảnh giác lập tức đâm thẳng vào đầu anh ấy. Những vết thương khác thì dễ giải thích thôi, trên đầu bị đâm như thế thì rất khó để phản kháng, ý thức đã trở nên mơ hồ, xuất huyết não dẫn đến tử vong. Thủ pháp chuyên nghiệp như vậy nhất định là bác sĩ!”

Chúng ta tới nơi Chiêm Húc mất tích xem thử một chút.” Trước giờ Tả Kinh Thương luôn bước vào trạng thái công việc cực kỳ nhanh chóng, dứt lời, đưa mắt hỏi ý Thư Tầm như thể nói “Nếu em muốn nghỉ ngơi thì để bọn họ đưa em về trước.”

Thư Tầm lắc đầu, tuy phải lên máy bay từ rất sớm sau đó lại chuyển xe tới Lang Lâm nhưng cô cũng không thấy khó chịu ở đâu, bé con trong bụng rất ngoan, có lẽ nó cũng biết cha mẹ đang điều tra một vụ án lớn

cho nên không để mẹ nó phải chịu khổ chút nào. Ngoan ngoãn như thế... có lẽ là con gái nhỉ. Thư Tầm xoa nhẹ bụng dưới, chợt cảm nhận được một thoáng niềm vui làm mẹ.

Hôm nay vừa đúng là thứ bảy, trong ngõ hẻm có mấy bé trai đang cầm gậy trúc làm kiếm, đánh nhau, chúng không hề bị vụ án ảnh hưởng, chơi tới mức đầu chảy đầy mồ hôi, vẻ mặt hồn nhiên tươi sáng. Thấy có mấy người bước xuống từ xe cảnh sát, chúng tò mò nhìn chằm chằm một lúc lâu sau đó chạy ra xa, tiếp tục chơi đùa vui vẻ.

Mấy đứa trẻ này dường như rất quen thuộc khu vực này, lúc thì chạy vào con hẻm nhỏ lúc lại chạy ra từ con hẻm kia.

Tả Kinh Thương nắm tay Thư Tầm, vừa bước chầm chậm vừa xem xét chung quanh.

Thư Tầm chăm chú nhìn mấy đứa trẻ đang vui đùa, bỗng nhiên đứng lại hỏi: “Chương Thần Phân và Chiêm Húc có điểm chung gì ư?”

“Trừ việc đều bị hại vào buổi tối, không hề có điểm chung nào cả.” Hồng Thế Kiệt đã hoàn toàn thất vọng với tên Lâm Hi lúc nào cũng ử rử kia, hiện giờ đang chủ động gánh vác trách nhiệm giải đáp thắc mắc vốn của Lâm Hi, “Nghề nghiệp khác nhau, giới tính khác nhau, hoàn cảnh gia đình khác nhau. Mỗi ngày Chương Thần Phân đều đi qua đây, trong khi việc Chiêm Húc đi qua đây là hoàn toàn ngẫu nhiên.”

“Có lẽ A Húc đã phát hiện ra điều gì đó, bị hung thủ nhìn thấy.” Rốt cuộc Lâm Hi cũng nói được một câu suy luận liên quan tới vụ án.

Thư Tầm không cho là đúng, nói: “Điểm chung của hai người họ là — đều không ở khu nội thành cũ.” Cô chỉ vào mấy bé trai đang chơi đùa, “Hung thủ là loại sát thủ biến thái, động cơ giết người của hắn đã vượt qua thù hận, tình dục và tiền bạc, hơn nữa còn có ý định khiêu khích cảnh sát. Nếu hắn lấy việc giết người làm niềm vui, ẩn náu ở khu nội thành cũ, vậy chẳng phải xuống tay với những đứa trẻ đang chạy lung tung này sẽ đơn giản hơn sao? Hắn có kiến thức y học phong phú, có thể sử dụng thủ đoạn giết người khác bí ẩn hơn ví dụ như dùng thuốc mê với liều lớn, thậm chí là dùng độc rắn, độc trùng..., thế thì có thể giết thêm càng nhiều người hơn nữa nhưng tại sao hắn nhất định phải phân thân?”

Lúc này Hồng Thế Kiệt mới chú ý tới người vẫn luôn im lặng là Thư Tầm, “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ, tại sao nhất định phải phân thân phiền phức như vậy?”

“Hắn vốn không biết Chiêm Húc là cảnh sát, cũng không biết Chương Thần Phân làm nghề gì. Hắn giết người là để phân thân, hưởng thụ quá trình này.” Tả Kinh Thương trả lời, cũng chỉ ra: “Hiện tại vụ án này có ba điểm đáng ngờ. Một, tại sao hắn phải giết người vào buổi tối, điều này có lợi gì cho hắn. Hai, tại sao hắn lại khiêu khích cảnh sát, phải chăng gần đây hắn bị cảnh sát xúc phạm hay gia đình gặp biến cố lớn. Ba, tại sao hắn lại lựa chọn vứt những phần thi thể kia đi, những phần thi thể còn lại hiện đang ở đâu. Tối giờ hắn đã giết hai người, ngoại trừ những phần thi thể bị hắn vứt bỏ, phần còn lại ít nhất phải tới một trăm kilogram, những phần vụn thi thể này chính là điểm then chốt để chúng ta phá án.”

Phân tích mạch lạc rõ ràng khiến Lâm Hi dường như thấy được hi vọng phá án, anh ta hít sâu một hơi, lập tức lấy lại tỉnh táo, vừa chân thành vừa khẩn thiết nói: “Giáo sư Tả, cô Thư, vậy kế tiếp chúng ta nên làm gì?”

Tả Kinh Thương ngẫm nghĩ một lát, đối diện nhìn Thư Tầm, cất tiếng: “Một, điều tra tất cả các kho lạnh ở khu nội thành cũ, bao gồm cả những hộ dân sống một mình có tủ lạnh thể tích lớn; hai, tìm kiếm những địa điểm thích hợp để quăng xác, chôn xác ở gần đây như hồ nước, đất hoang, sân nhà không người ở,...trước tiên phải tìm ra phần thi thể còn lại rồi hãy nói; ba, khám nghiệm lại phần thi thể không phải đầu còn lại, khám nghiệm thật kỹ xem nạn nhân có mắc chứng bệnh tự phát nào không?”

Sau khi nghe xong, Thư Tầm mỉm cười, trước giờ chồng cô vẫn luôn là người thông minh nhạy bén.

“Chứng bệnh tự phát...” Hồng Thế Kiệt lẩm nhẩm nói, “Điều này rất quan trọng ư?”

“Trước đây tôi vẫn thường trêu A Húc chân thối...” Khóe miệng Lâm Hi giật giật, nói với vẻ khó tin, “Chẳng lẽ hung thủ cũng không chịu được cái chân thối của anh ấy nên mới ném nó đi?”

“Đừng đùa!” Hồng Thế Kiện ôm trán, nghĩ thầm, người này còn đi khoe khoang bản thân là anh em tốt của Chiêm Húc, thế mà miệng còn độc hơn cả mình.

Bọn họ đi dọc con đường một lúc, Thư Tầm phát hiện ra, mấy đứa trẻ này vui đùa nhảy nhót chẳng kiêng kỵ ai nhưng có một nơi chúng luôn đi vòng qua, dường như không dám tới gần. Cô ngẩng đầu nhìn lên đó là một căn nhà có phong cách chẳng ăn nhập gì với xung quanh, kiểu kiến trúc phương Tây, tường vây điều khắc cao chừng hai mét, có thể thấy được cảnh tượng hoang tàn bên trong, rõ ràng không có người ở. Hoa cỏ trong sân không có ai chăm sóc, hoa đã chết héo, cỏ dại mọc cao, mấy cây đại thụ trước cửa sau nhà mọc rậm rạp um tùm.

Thư Tầm quan sát phía tròn một lúc, trong lòng nảy sinh nghi ngờ, hỏi: “Đây là chỗ nào?”

“Số nhà 44 hẻm Chu Đỉnh.” Hồng Thế Kiện như thể bị mèo cào, nhỏ giọng nói, “...nhà ma. Không ai dám vào.”

Thư Tầm ngần ra, cô mới nghe nói có căn nhà ma ở số nhà 81 Kinh Thành, không ngờ Lang Lâm cũng có nhà ma. Cô nhìn cây cối trong sân, bỗng có cảm giác quái dị, bạn xem, trước nhà trồng hai cây dâu, sau nhà loáng thoáng thấy được cành liễu, chứng tỏ chỗ ấy có cây liễu, sau nữa có thể thấy hoa hòe đang nở. Theo phong thủy, “Trước không trồng dâu, sau không trồng liễu, sau nhà không trồng hòe.” Dâu đồng âm với “tang”, không may mắn; “Liễu” giống cờ gọi hồn khi đưa linh cữu, cũng không may mắn; còn cây hòe thì khỏi nói, nó và cây dâu, cây liễu, cây dương và cây xoan hợp thành “năm loại cây gọi quỷ”, không phù hợp để trồng trong nhà. Căn nhà này hay thật, đi ngược lẽ thường, cây gì không nên trồng thì trồng cho bằng hết.

Hồng Thế Kiện bị chạm đúng chỗ ngứa, chấp hai tay sau lưng, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Tương truyền rằng, thời cổ đại Lang Lâm chúng tôi vẫn rất phồn hoa, nhưng về sau, kinh tế dần dần chịu ảnh hưởng bên ngoài, có vài người du nhập tư tưởng nước ngoài, còn ra nước ngoài du học. Trong đó có một người bác sĩ, cũng từng du học nước ngoài, khi về thì mở phòng khám, nói là chữa bệnh cứu người, bán ‘thuốc quên đau buồn’, thực ra chính là thuốc phiện. Vì bán thứ đó nên ông ta kiếm bộn tiền, để ra vẻ hơn người, ông ta bèn xây một căn nhà như vậy. Các vị đừng nhìn hiện tại nơi này hoang phế đổ nát, thực ra trước đây cũng là trung tâm thành phố, có thể xây một căn nhà ở đây, dùng cách nói hiện đại thì chính là — Đại gia!”

Anh ta kể hăng hái tới mức nước miếng tung bay, cảm xúc dạt dào, cuối cùng Thư Tầm cũng nghe xong câu chuyện về một đời người.

“Nhưng có lẽ do bán thuốc phiện quá tổn hại âm đức, sau khi bác sĩ kia chuyển vào đây ở thì thân thể sa sút. Mấy cái cây này, tôi nghe nói, ban đầu không có, nhưng sau khi người bác sĩ kia ốm chết, không hiểu tại sao lại mọc lên, chặt đi rồi lại mọc, cứ mọc mãi! Hay rồi, đến đây thì mọi người đều cảm thấy nơi này quá âm tà, thế nhưng con trai, con gái của người bác sĩ nói đây là nhà cũ, không thể dễ dàng chuyển đi nơi khác được cho nên vẫn ở đây. Kết quả là họ, bao gồm cả con cháu họ đều không có kết cục tốt đẹp, tất cả đều chết oan chết uổng, cụ thể chết như thế nào, bà ngoại tôi không kể cho tôi, nói chung là chết bất đắc kỳ tử. Sau đó, ai vào ở thì người nấy gặp xui, bà ngoại tôi nói, lúc truy bắt cướp, có một nhóm cướp không tin quỷ, chạy vào đây trốn, đại khái có khoảng bảy, tám tên, ngủ một đêm, đến ngày hôm sau đều chết hết. Người truy bắt cướp nói, nhóm cướp này hoành hành khắp nơi, chết không nhắm mắt, mắt mở trừng trừng, mồm há to, có lẽ bị dọa mà chết! Khủng khiếp hơn là, trên mặt chúng còn vương nét cười! Từ đó không ai dám đi vào, những đứa trẻ kia tám phần mười cũng từng nghe kể về truyền thuyết căn nhà này, quá đáng sợ. Nhà không có ai ở, những cái cây gọi quỷ kia vẫn cứ lớn lên, không biết có phải là những người bị thuốc phiện hại chết hay là người bác sĩ yếu mệnh kia đã biến thành cây quỷ về đòi mạng đây.”

Lâm Hi nghe đến mắt tròn mắt dẹt, “Trước đây sao tôi không phát hiện ra anh giỏi ăn nói như thế nhỉ? Còn gì mà thuốc phiện cây quỷ đòi mạng, tôi thấy cái mã anh cả ngày ngồi bẹp dí trên ghế chơi Momo* mới giống phê thuốc ấy!”

*Một chương trình gửi hình ảnh, văn bản, tin nhắn trò chuyện... trên điện thoại, phổ biến ở Trung Quốc.

Hồng Thế Kiện hừ giọng khinh bỉ anh ta, “Thực ra có rất nhiều người liên hệ vụ án với căn nhà ma này, chỉ có anh và Chiêm Húc là không biết thôi. Mọi người nghĩ mà xem, Chương Thần Phán về nhà thì phải đi qua hẻm Chu Đỉnh, một phần thi thể cũng được tìm thấy ở hẻm Đông Lang Tử gần hẻm Chu Đỉnh, đêm hôm ấy Chiêm Húc cũng tới đây, một phần thi thể nằm trong thùng rác ở gần hẻm Chu Đỉnh. Khi này cô

Thư có hỏi hai người họ có điểm gì chung, ngoại trừ nhà đều không ở khu nội thành, thì cũng đều có liên quan tới số 44 hẻm Chu Đĩnh. Hơn nữa, hung thủ là một bác sĩ, chủ nhân của căn nhà ma...chẳng phải cũng là bác sĩ đó ư.”

Người theo chủ nghĩa vô thần như Tả Kinh Thương đương nhiên không thêm quan tâm tới mấy lời đồn thổi ma tà này, nếu thật sự có ma, ban ngày ôm một cái đầu người đi tới công ty chuyển phát nhanh thì con ma này cũng bắt kịp thời đại quá rồi đấy. Anh đứng ngoài tường vây của căn nhà số 44 ngõ Chu Đĩnh, bước tới nhìn thoáng qua, quay đầu nói với Hồng Thế Kiện: “Chúng ta đi vào đó xem thử.”

34. Q.7 - Chương 33: Hiểm Nguy Trong Nhà Ma

Hồng Thế Kiện sợ đến tái mặt, “Đi vào đó? Không được! Từ mấy chục năm trước đã không ai dám vào đây rồi!”

“Đồ nhát gan.” Lâm Hi vội nắm lấy thời cơ mĩa mai Hồng Thế Kiện, ngón cái hướng xuống dưới, “Tôi đi!”

“Ai nhát gan? Ông đây cũng đi!” Hồng Thế Kiện cắn răng nói.

“Không, anh ở lại...” Tả Kinh Thương hất cằm chỉ về phía Thư Tầm, “Trông chừng cô ấy.”

Thư Tầm đang định nói “Anh đi đâu thì em theo đó”, nghe vậy bèn lườm Tả Kinh Thương, thấy anh vẫn nhìn mình ngoan cổ, cũng đành thôi.

Một buổi điều tra đang yên đang lành, bỗng nhiên lại biến thành nhà ma phiêu lưu ký?

Khóa sắt của cổng ngoài rất cũ kỹ, gỉ đến mức có cả bột sắt rơi xuống, Lâm Hi đạp một phát cổng liền mở. Cổng vừa mở, một luồng gió lạnh phả vào mặt, Lâm Hi rùng mình, quay đầu lại nhìn Tả Kinh Thương, thấy anh cũng đi theo vào mới thấy an lòng hơn, sợ nhất là — quay đầu nhìn lại không có ai! Muốn chạy, cổng biến mất!

Cây dâu này không biết là giống gì, trên cây ra rất nhiều quả dài, từng quả từng quả to như ngón tay, dài tầm mười centimet, có quả màu hồng tím, có quả màu đỏ sậm, có lẽ do trong lòng bất an, Lâm Hi cảm thấy mấy quả dâu tây ấy tựa tựa ngón tay bị lột da. Cũng may giờ đang là ban ngày!

Theo lời giới thiệu của Hồng Thế Kiện, căn nhà này được xây từ hơn một trăm năm trước, dù sao cũng cách hiện tại hơn trăm năm, sau nhóm cướp thì không ai bước chân vào đây nữa, vậy đã bị bỏ hoang ít nhất sáu mươi năm. Có cây cỏ dại mọc cao hơn đầu người, con đường nhỏ bằng đá trước đây đã bị cỏ che kín, muốn đi vào phải bước qua kẽ hở của đám cỏ dại, giống như đi xuyên qua chuồng chó.

Tả Kinh Thương cởi áo vest, tiện tay gấp lại rồi để dưới đất, sau đó lách qua khe hở của đám cỏ dại để đi vào. Lâm Hi luôn theo sát.

Cửa phòng bị cỏ dại che khuất, đã hỏng, quá nửa bị phá nát, rỗng một mảng lớn, chỉ trơ lại vài miếng gỗ. Tả Kinh Thương ghé vào quan sát một hồi, lại nhìn nơi đã bị phá hỏng, dường như đang nói một mình: “Gỗ nhãn ... Do người phá.”

Gỗ nhãn là loại gỗ chống mọt tốt nhất, người xưa thường dùng để làm rương hòm, chỉ mới mấy chục năm không có người trông coi mà đã bị mọt phá thủng một nửa là chuyện không thể. Nhìn vết phá, dường như bị người nào đó lấy búa bổ ra, không biết do nhóm cướp nọ gây nên, hay sau đó lại có kẻ nào xông vào. Khóa cửa đã gỉ tới mức không thể kéo ra được nữa, nhưng mảng gỗ đủ để một người đàn ông trưởng thành vác người trung bình dễ dàng lách qua.

Trong phòng toàn mùi ẩm mốc và mùi chuột chết, ánh sáng rất yếu, hai người đều bật đèn pin cầm tay lên, trong ánh sáng của đèn pin chỉ thấy những hạt bụi li ti và những sợi lông nhỏ. Vách tường loang lổ nấm mốc, còn thêm một tầng rêu xanh, vật dụng gia đình vẫn còn nhưng đều bị bụi phủ dày đặc, tạo thành những mảng màu xám trắng.

Khi cột sáng đèn pin chiếu lên trần nhà, mấy con dơi giật mình, hoảng hốt bay loạn khắp nhà, mãi mới tìm được điểm đậu tiếp theo, treo ngược thành một cụm ở đó.

Ngoài hẳn ra thì hình như nơi này cũng không có gì đáng sợ — Lâm Hi thầm nghĩ, lá gan cũng to lên ngay tức thì, bắt đầu đi loanh quanh trong nhà, còn cầm tay vịn bước dọc cầu thang để lên tầng hai. Tầng hai có vài gian phòng khá nữ tính, hiển nhiên phòng ở của vị tiểu thư trong gia đình ngày trước, tuy rất tối tăm nhưng có thể thấy được đồ trang trí và vật dụng trong phòng rất tinh tế sang trọng. Chứng tỏ thời mà gia đình này còn rất phú quý giàu sang, cuộc sống của họ xa hoa tới mức nào.

Lâm Hi bước tới một căn phòng nằm giữa hành lang, đẩy cửa, suýt nữa thì hét ầm lên — Trong đây chẳng có bất cứ thứ gì ngoài một cái quan tài ở chính giữa phòng! Anh ta bỗng thấy như thể bị ai đó hắt nước đá sau lưng, cả người lạnh buốt. Vì không muốn mất thể diện trước mặt Hồng Thế Kiện, anh ta khề cần rặng, tiến lên vài bước. Quan tài màu đen đặt ở nơi này khiến không gian càng thêm u ám, làm gì có ai đặt cái thứ này trong nhà bao giờ.

Bước tới gần mới ngửi thấy, một mùi tanh tươi bốc ra từ trong quan tài, chiếu đèn pin lên, thấy cái quan tài này cũng không bị đóng đinh, nắp quan tài hơi lệch, để lộ khe hở rộng chừng ngón tay cái. Chẳng lẽ... thứ bên trong từng chui ra ngoài?

Lâm Hi cảm thấy từng sợi từng sợi tóc của mình đều dựng đứng hết lên, thậm chí bật một câu để lấy thêm dũng khí.

Anh ta bước tới đẩy thử một hồi, nắp quan tài rất nặng, đẩy mãi không ra. Anh ta chiếu đèn pin vào trong khe hở, thử xem có thể nhìn thấy thứ bên trong hay không. Anh ta thấy loáng thoáng bên trong có một đoạn xương màu xám, dường như là ngón tay, đang định nhìn kỹ hơn thì đột nhiên ngón tay kia hơi nhúc nhích, mấy sợi lông đen xì bỗng nhiên mọc ra từ trong xương, quan tài cũng chợt vang lên những tiếng “thùng thùng” quái dị.

Thời đại học, Lâm Hi cũng từng đọc mấy quyển truyện trộm mộ, viết rằng trước khi xác chết vùng dậy, thi thể sẽ mọc lông, trong đó, loại mọc lông đen là hung tàn nhất!

Thế này là tổng tử* chuẩn bị sống dậy mà, nếu biết sớm thì đã đốt nền ở góc Đông Nam rồi!

*Tổng tử là tiếng lóng của dân trộm mộ, chỉ thi thể được lưu giữ khá hoàn hảo, không bị mục nát nhưng đã biến thành quỷ, tìm thấy Tổng tử chính là đã gặp phiền phức lớn, chỉ cương thi, ác quỷ, ma tà quỷ quái... Từ này bắt nguồn từ tác phẩm “Ma thối đèn”, trong lời cuối sách tác giả cũng nói rõ Tổng tử là một từ do chính tác giả hư cấu nên, trước giờ không có từ này. Tiếng Việt từ Tổng tử cũng có nghĩa là bánh chưng hay bánh ú.

Lâm Hi lùi lại ba bước, quay đầu chạy biến, ba chân bốn cẳng lao xuống tầng dưới, định tìm Tả Kinh Thương, nào ngờ tầng dưới cũng tĩnh lặng như vốn chưa từng có ai. “Giáo sư Tả?!” Anh ta lại gọi một tiếng nữa, vẫn không có hồi âm.

Trên lầu truyền tới những tiếng bước chân kỳ lạ như tiếng trẻ con chạy qua chạy lại, nhưng Lâm Hi biết đó chắc chắn không phải trẻ con mà là một thứ gì đó đang chạy.

Trong khoảnh khắc ấy, trong đầu Lâm Hi bỗng sinh ra một ảo giác đáng sợ — Thực ra vốn dĩ không tồn tại Hồng Thế Kiện, Tả Kinh Thương, Thư Tầm, bản thân mình quay về từ lễ truy điệu của Chiêm Húc, không hiểu sao lại đi vào căn nhà ma này, tất cả những đồ vật nhìn như bình thường này đều là giả, đây vốn không phải một căn nhà mà là hầm mộ! Lâm Hi chẳng nghĩ được gì nữa, chạy thục mạng, lách ra ngoài từ lỗ thủng ở cửa, bị cổ sắc cửa vào mặt mà vẫn không hề hay biết.

Anh ta chạy thẳng ra ngoài cổng, thấy Hồng Thế Kiện đang mở chai nước khoáng đưa cho Thư Tầm, cả người nhũn ra gần như quỵ trên mặt đất.

“Anh ra rồi à? Sao mặt cắt không còn giọt máu thế này?” Hồng Thế Kiện chế giễu.

Lâm Hi cảm nhận được không khí tươi mát phả vào mặt, cả người cũng có thêm chút sức lực, “Giáo sư Tả mất tích rồi.”

Thư Tầm hoảng hốt, vội bước tới hỏi, “Anh ấy sao rồi?!”

“Tôi thấy một cái quan tài ở tầng hai, trong đấy có ma, tôi chạy xuống thì phát hiện giáo sư Tả đã mất tích!”

Hồng Thế Kien đập cho anh ta một cú, “Anh bị điên à!”

“Anh mới điên ấy!” Lâm Hi giơ nắm đấm lên dọa nạt.

Thư Tầm hơi nóng ruột, cô không tin bên trong có ma nhưng Tả Kinh Thương lại mất tích, điều này với cô mà nói thì cực kỳ nghiêm trọng! Cô đang nghĩ, liệu có phải anh giẫm vào bẫy rồi bị rơi xuống hố dưới lòng đất, hoặc bị ai đó đánh lén hay không. Đúng lúc này, điện thoại của cô reo lên, thấy màn hình hiển thị là Tả Kinh Thương, trái tim Thư Tầm mới trở về vị trí cũ, cô thở phào nhẹ nhõm, nhận điện.

“Lâm Hi ra ngoài à?”

“Anh ta ra rồi.”

“Mấy người lập tức đi vòng qua tường vây đến sân sau đi.” Anh nói xong liền ngắt máy.

Thư Tầm hơi bất đắc dĩ nhìn hai con người vẫn đang đánh nhau kia, cao giọng nói: “Tả Kinh Thương bảo chúng ta đi đến sân sau.”

Lâm Hi ngẩn ra, đột nhiên đỏ mặt, cũng không biết là đang tức giận hay đang xấu hổ. Hồng Thế Kien khinh bỉ đẩy anh ta ra, đi vòng qua tường vây tới sân sau.

Ba người họ phát hiện tường vây ở sân sau đã sụp xuống một đoạn, chỉ cao bằng nửa người. Lâm Hi và Hồng Thế Kien lập tức nhảy qua, Thư Tầm đẩy đám cỏ dại ra, thấy Tả Kinh Thương vẫn bình an đứng dưới tán cây hòe, cũng an lòng.

“Anh ta nói gặp ma ở tầng hai, sợ vãi ra quần chạy ra ngoài!” Hồng Thế Kien cố gắng hạ bệ hình tượng Lâm Hi trước mặt Tả Kinh Thương, Lâm Hi đuối lý, đành ngoảnh đầu đi chỗ khác, không thèm để ý tới anh ta.

Tả Kinh Thương chỉ nghĩ là hai người họ đang đấu võ mồm nên không mấy để tâm, giẫm giẫm lên một mảnh đất khá xộp dưới tán hòe, “Chỗ đất này từng bị đào lên, có rất nhiều kiến, có lẽ ai đấy đã chôn thứ gì đó xuống đấy, ép phẳng đất như ban đầu rồi rời đi, nhưng lại bị kiến đào xộp lên.”

“Tôi đi mượn xẻng.” Hồng Thế Kien rất nhanh nhẹn, trèo tường rời đi. Lâm Hi bối rối đứng đó một hồi, rồi kể lại thứ mà mình đã bắt gặp ở tầng hai.

“Có một cái quan tài?” Tả Kinh Thương cũng thấy khó tin, “Anh đứng đây trông coi, tôi lên đó xem thử.”

Lâm Hi gạt đầu, chỉ sợ Tả Kinh Thương sẽ đi xuống nói với anh ta, tầng hai vốn chẳng có thứ gì hết!

Chừng mười phút sau, Tả Kinh Thương nhảy ra từ một ô cửa sổ đã hỏng, quay lại sân sau, “Quả thật có một cái quan tài.”

Lâm Hi nắm chặt tay, xem ra bản thân không hề hoa mắt!

“Trong quan tài đúng là có thi thể, chờ Hồng Thế Kien về, chúng ta sẽ mở nắp quan tài đó ra.” Tả Kinh Thương bước tới bên tường vây, hỏi Thư Tầm: “Em có mệt không?”

“Em chẳng phải làm gì cả, làm sao mà mệt được?” Thư Tầm biết anh lo lắng vì cô đang mang thai, không muốn cô làm việc tay chân, nếu đã vậy cô đành phụ trách động não giúp anh thôi. Ví dụ như — Nếu nói tới địa điểm chôn giấu thi thể thì căn nhà ma không ai dám bước vào này quả là nơi lý tưởng, dù sau này có bị ai đó phát hiện ra, mọi người cũng chỉ liên hệ nó với “truyền thuyết nhà ma” mà thôi.

“Uống nước đi.” Thư Tầm đưa chai nước khoáng cho anh nhưng anh không nhận lấy, nhìn cô, “Em bón cho anh.”

Thư Tầm lờm anh một cái, cuối cùng vẫn mở nắp chai đưa đến bên môi anh, nhỏ giọng nói: “Anh uống đi...”

Tả Kinh Thương quay đầu đi, tránh khỏi miệng chai, khẽ nâng cằm: “Ngày trước anh không bón thuốc cho em như thế này.”

Thư Tầm chợt nhớ lại cảnh tượng Tả Kinh Thương lừa mình uống thuốc thời đại học. Cô nói cả viên thuốc cảm Paracetamol quá to, luôn mồm kêu nó sẽ bị kẹt trong thực quản, không chịu uống thuốc. Tả Kinh Thương bèn nói được, để anh uống cho cô xem, rồi cầm một viên bỏ vào miệng, uống một hớp nước lớn. Đúng lúc cô tò mò anh có thể nuốt xuống hay không, anh đưa tay ôm cả người cô vào lòng, môi kề môi, cả nước lẫn thuốc đều chuyển sang miệng cô, bắt cô nuốt xuống.

Phút chót, cô còn phát hiện móng vuốt của anh đang đặt trên ngực cô. Đúng là vừa háo sắc vừa xấu xa!

Thư Tầm thầm nghĩ, em còn lâu mới bón nước cho anh trước mặt bàn dân thiên hạ! Lén lút thì may ra... Mặt cô nóng lên, sau đó nghiêm nghị lùi về phía sau mấy bước.

Yêu cầu “được đăng chân lên đăng đầu” của cún lớn không những không được thỏa mãn, mà đến nước khoáng cũng chẳng được uống. Câu chuyện này rằng dạy chúng ta, làm người phải biết thế nào là đủ.

Đúng lúc ấy, Hồng Thế Kiện trở về, cầm theo hai cái xẻng và một cái cuốc.

Ba người đào một lúc thì thực sự đào được một thứ có lẽ là vụn thi thể người được bọc trong giấy báo, giấy báo không cũ lắm chứng tỏ mới được chôn xuống chưa lâu.

Quan tài kỳ lạ ở tầng hai, vụn thi thể được gói kỹ dưới tán cây hòe, rốt cuộc căn nhà ma này đang ẩn giấu bí mật gì?

Lâm Hi liên lạc với bộ phận pháp y của Cục cảnh sát thành phố, rồi cùng Hồng Thế Kiện đi theo Tả Kinh Thương lên tầng hai nhắc nắp chiếc quan tài. Có lẽ do lúc này có nhiều người, lá gan anh ta cũng mập ra, nhất thời cảm thấy chẳng có gì phải sợ cả. Thế nhưng để phòng ngừa tình huống bất ngờ có thể xảy ra, anh ta vẫn cầm theo một cái xẻng.

Thư Tầm vừa được Tả Kinh Thương cẩn thận bế vào sân sau, lúc này đang đứng dưới tán hòe nhìn vụn thi thể mà bọn họ đã đào ra. Vụn thi thể đã bốc mùi, xung quanh còn có rất nhiều kiến đang bận rộn tha từng miếng nhỏ xíu về tổ. Thư Tầm nghĩ, vụn thi thể dưới tán cây cũng không nhiều, nếu hung thủ chọn chỗ này để vứt thi thể, vậy rất có khả năng trong nhà hoặc đâu đó vẫn còn phần vụn thi thể khác.

Quay lại với ba người đàn ông đang đứng cạnh quan tài, sau khi chung tay nhắc nắp quan tài lên, để sang một bên, bỗng nghe thấy mấy tiếng “chít chít” the thé, vài con chuột lông rất dài, đầu rất to nhẩy ra, dưới chân chúng là một bộ hài cốt hoàn chỉnh, đã chuyển sang màu đen, ngoài ra cũng có một ít xương đã bị gặm sạch thịt, có thể nhận thấy đó là xương chuột, còn có... những động vật to hơn. Trong quan tài có rất nhiều vật thể cháy đen nằm vung vãi, từng viên từng viên như phân dê, không biết là thứ gì.

“Mẹ nó! Mấy con chuột này!” Hồng Thế Kiện chiếu đèn pin lên, giật nảy mình, “Biến đổi gen hay thế nào đây, làm người ta sợ chết khiếp!”

Chỉ thấy đám chuột trong quan tài, có con có hai đầu, có con có tám chân, trong đó bốn cái chân mọc trên lưng, có con mọc đầy bướu thịt trên đầu, cực kỳ kinh khủng.

Cái xẻng của Lâm Hi đã có đất dụng võ, anh ta đuổi đánh đám chuột một hồi, nghĩ lại khi này mình bị đám chuột này hù dọa, bèn đập chết mấy con cho hả giận.

Tả Kinh Thương đeo găng tay, nhặt lên một viên vật thể cháy đen kia, lại liếc nhìn con chuột đã chết, ung dung nói: “Những vật này là thuốc phiện còn sót lại từ năm đó, gần đây có kẻ đẩy nắp quan tài ra, cất giấu một ít đồ vào, vì sức lực có hạn nên sau khi đẩy ra không thể nắp kín lại như cũ, mấy con chuột này tình cờ chui vào, có con ăn thuốc phiện bị sốc độc mà chết, có con ăn đến nghiện nên thường xuyên đến, biết không thể ăn quá nhiều cùng một lúc nên lần sau bèn dẫn bạn mình tới đây. Loài chuột sinh sôi rất nhanh, chất độc trong người chúng dẫn đến sự biến dị của đời sau. Toàn bộ đám chuột này đều bị nghiện thuốc, chúng gặm hết thi thể bên trong, vì thuốc phiện càng ngày càng ít nên chúng bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau.”

“Hung thủ giấu một phần thi thể vào trong quan tài?” Lâm Hi không hiểu, “Thế nhưng ở đây tại sao lại có quan tài?”

“Chiếc quan tài này đã nằm ở đây từ lâu rồi.” Tả Kinh Thương nhớ đến câu chuyện mà Hồng Thế Kiện kể lại, “Có lẽ gia đình này đột nhiên tìm lại lương tri, biết bán thuốc phiện là hành vi tội lỗi hại người, trước khi qua đời để lại di chúc căn dặn con cháu bỏ hết số thuốc phiện còn lại vào quan tài. Hoặc là người này

nghiệm thuốc quá nặng, sợ sau khi chết không hút được nữa, bèn để thuốc phiện làm vật bồi tang luôn. Tại sao gia đình này đều chết bất đắc kỳ tử thì bây giờ chưa thể biết được, trước khi đưa tang đã gặp chuyện gì cũng không ai biết. Chỉ có thể giải thích tại sao nhóm cướp kia lại chết mà thôi. Chắc chắn chúng cũng phát hiện ra chiếc quan tài này, mở nó ra, thấy trong này có thuốc phiện, bèn nghỉ trước khi chết thì hưởng thụ lần cuối, nên có kẻ bị sốc thuốc mà chết, có kẻ hút quá liều, chết trong cơn ảo giác, cho nên trong số họ có kẻ mang về mặt đau khổ sợ hãi, có kẻ lại mỉm cười.”

“Hóa ra là như vậy!” Hồng Thế Kiện vỗ đùi, “Mấy cái chất gây nghiện này, quả thực không thể động vào!”

Xe cảnh sát rú còi chạy tới, căn nhà ma mà sáu mươi năm nay không ai dám bước vào bị cảnh sát quây lại, khiến quần chúng nhân dân xôn xao bàn tán.

“Sao thế?”, “Có người chết trong nhà ma!”, “Kinh quá, người nào không thiết sống chạy vào đây thế?”, “Anh nhìn kia nhìn kia... từng bao từng bao, bị phân thây hả?”, “Đúng đúng đúng! Lúc trước phát hiện cũng toàn vụn thi thể thôi!”, “Ma quỷ ăn thịt người!”

Một kẻ đứng yên giữa đám đông, không tham gia suy đoán với mọi người mà chỉ chăm chú nhìn cảnh sát khiêng những bao thi thể lên xe, nở nụ cười nhạt nhẽo.

Không ngờ cảnh sát lại phát hiện ra nơi giấu vụn thi thể nhanh như vậy, bọn họ quả thực tài giỏi, hay là vì... Tả Kinh Thương đã tới? Hẳn vội đưa mắt tìm kiếm giữa đám đông, theo dõi một hồi nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đứng cạnh xe cảnh sát, thỉnh thoảng cảnh sát lại bước tới nói với anh ta mấy câu, nét mặt tôn kính, vậy người đàn ông kia hẳn là Tả Kinh Thương.

Không lẽ chẳng mấy chốc mình sẽ bại lộ? Ha ha, thú vị đấy! Anh ở ngoài sáng, tôi ở trong tối, để xem tốc độ phá án của anh nhanh hơn hay tốc độ giết người của tôi nhanh hơn!

Có lẽ do bất chợt cảm nhận được một ánh mắt không mấy thân thiện đang nhìn mình chằm chằm, Tả Kinh Thương đưa mắt về phía đám đông đang vây quanh dải cảnh giới, ở đó có người ngẩn cổ nhìn tới nhìn lui, có người cúi đầu rậm rì bàn tán, rất ồn ào hỗn loạn.

“Anh đang nhìn gì thế?” Thư Tầm bước đến bên anh.

“... Không có gì.” Tả Kinh Thương đứng dịch sang một chút che cho Thư Tầm. Tất cả sát thủ biến thái thường gieo rắc hoang mang trong dư luận đều thích đứng giữa đám đông thưởng thức “thành quả” của chính mình, nếu hung thủ quả thực đang đứng trong đám người vây xem, vậy tốt nhất đừng để Thư Tầm thu hút sự chú ý của hắn.

Sau khi khám nghiệm hiện trường, phía pháp y cho mọi người biết, vụn thi thể dưới tán hộc và trong quan tài đều là của con người, qua khung xương thì có thể xác định được hài cốt dưới tán cây là phụ nữ, còn hài cốt trong quan tài là đàn ông.

Phía pháp y mang hài cốt về, kết quả khám nghiệm tử thi khiến người ta kinh sợ. Hài cốt dưới tán cây là Chương Thần Phân, còn hài cốt trong quan tài là Chiêm Húc. Mặt khác, theo lời của Tả Kinh Thương, phía pháp y đã tiến hành kiểm tra phần vụn thi thể bị vứt đi của Chương Thần Phân và phần chân của Chiêm Húc, phát hiện Chương Thần Phân mắc bệnh tăng sinh tuyến vú, còn Chiêm Húc mắc bệnh phù chân, là loại bệnh mà dân gian thường gọi là “chân Hươu Cứng”.

Các cảnh sát mặc thường phục bắt đầu theo dõi khu vực gần số 44 hẻm Chu Đỉnh để xem có bắt gặp nhân vật nào khả nghi hay không. Nhưng việc quây dải cảnh giới lúc trước có lẽ đã đánh rần động cỏ cho nên qua mấy ngày mà vẫn không gặt hái được thông tin gì có giá trị.

Anh chàng to mồm Hồng Thế Kiện đã kể đi kể lại chuyện Lâm Hi bị vài con chuột dọa đến mức sợ vãi ra quần cho các đồng nghiệp trong Cục cảnh sát nghe, đến mấy cô gái làm việc ở khu quản lý xuất nhập cảnh trước cổng, ít khi giao thiệp với bên Chi đội điều tra hình sự cũng biết về câu chuyện đáng xấu hổ của Lâm Hi, nói bề ngoài Lâm Hi cao lớn oai phong thế thôi chứ bên trong thối nát lắm rồi. Lâm Hi tức giận chết.

Buổi họp thảo luận về vụ án trọng án được tổ chức sau khi có báo cáo khám nghiệm tử thi hoàn chỉnh.

Tả Kinh Thương ngồi trong phòng họp nhỏ, đọc xong hai bản báo cáo khám nghiệm tử thi, lông mày nhíu chặt.

Vứt phần thi thể có bệnh vứt đi, một mặt là vì muốn gây hoang mang dư luận, mặt khác liệu có phải do hắn có bệnh sạch sẽ, không thích những thứ “không sạch sẽ” này, hoặc hắn sợ bị lây bệnh?

— Đúng như dự đoán, lần này anh đã gặp phải một tên sát thủ có “cá tính” cực kỳ biến thái!

Tả Kinh Thương ngừng suy nghĩ, nhìn về phía Thư Tầm, cô buộc tóc đuôi ngựa một cách tùy ý, lúc này vẫn đang đọc báo cáo. Để bảo bối còn chưa ra đời phải chịu đựng kiểu “dưỡng thai” này có thực sự ổn không? Tả Kinh Thương không khỏi đổ mồ hôi lo lắng thay cho bảo bối tương lai.

“Thời gian hai nạn nhân tử vong cách nhau khoảng một tháng, e rằng cũng bởi vì nạn nhân trước đã bị xử lý xong nên hắn bắt đầu tìm mục tiêu kế tiếp. Hung thủ hành động một mình, sức lực và tinh lực có hạn cho nên rất khó có thể di chuyển nhiều vụ thi thể một lần, bởi vậy hắn phân thầy rồi vứt đi từng phần từng phần, đây cũng là một sở thích của hắn. Hắn lượn lờ theo dõi ở khu vực nội thành cũ không có camera, tìm nơi thích hợp để vứt thi thể, nhằm đạt mục đích gây hoang mang dư luận và ẩn giấu tai mắt người đời.” Nói xong, Thư Tầm lại thấy một cơn buồn nôn ập tới, cô đặt báo cáo khám nghiệm tử thi sang một bên, nhắm mắt ấn huyện thái dương để bình tĩnh lại. Sau khi cảm thấy khá hơn một chút, cô nói: “Cần một quá trình phát triển dài để con người trở nên biến thái về mặt tâm lý, đột nhiên trở thành một tên sát nhân điên cuồng là điều không thể, cho dù có bệnh tâm thần, không khống chế được bản thân thì cũng cần có quá trình ủ bệnh. Hung thủ của hai vụ án này có năng lực phản trình sát rất mạnh, tuy hành vi điên cuồng nhưng suy nghĩ rất tỉnh táo, không phải một bệnh nhân tâm thần.”

Vì còn một phần thi thể chưa được tìm thấy nên dựa theo phạm vi mà Tả Kinh Thương đã khoanh vùng, mọi người bắt đầu tiến hành tìm kiếm ở khu vực nội thành cũ, vừa điều tra những nơi có kho, tủ ướp lạnh chuyên dụng, mặt khác, tiếp tục tìm kiếm những nơi thích hợp để vứt thi thể, chôn xác...

Trong lòng mọi người đều hiểu, một ngày còn chưa tìm được hiện trường đầu tiên của vụ án thì ngày ấy việc phá án vẫn là vô vọng.

Hai giờ sáng, Thư Tầm bừng tỉnh, thấy Tả Kinh Thương vẫn ngồi trước laptop sắp xếp tư liệu vụ án, không khỏi đau lòng — Anh cũng không phải thần, khả năng phá án chuẩn xác nhanh chóng đều dựa trên cơ sở chăm chỉ siêng năng. Cô rời giường, bước tới bên Tả Kinh Thương, xoa bóp vai cho anh.

Tả Kinh Thương cũng không quay đầu lại, “Bác sĩ nói trong ba tháng đầu anh không thể chạm vào em, anh mới chọn phương pháp này để phân tán sự chú ý. Đừng lo cho anh, em cứ nghỉ ngơi đi.”

Thư Tầm bắt đầu dĩ dấy anh một cái, “Em đang nghĩ, hung thủ gửi đầu Chương Thần Phân cho anh, nạn nhân thứ hai – Chiêm Húc lại là học trò của anh, liệu có phải mục đích giết người của hắn là nhằm vào anh không?”

“Nếu hắn muốn nhằm vào anh thì có thể lựa chọn người có quan hệ thân mật với anh hơn thế. Tuy anh ít giao thiệp nhưng cũng có một vài người bạn thân thiết rất quan trọng với anh.” Tả Kinh Thương ngẩng đầu nhìn cô, kéo tay cô để cô ngồi lên đùi mình rồi ghé mũi cô, “Dân gian thường nói ‘một lần mang thai, ba năm gốc ghếch’, em nói xem có đúng không?”

“Không đúng.” Thư Tầm lập tức phủ nhận, cố gắng chứng minh đầu óc của bản thân vẫn rất linh hoạt, thể nhưng vừa tỉnh giấc, cả người lơ mơ, nhất thời cũng khó phát biểu ra mấy câu kết luận khiến người ta “tâm phục khẩu phục” (đạo lý hiển nhiên, chính đáng).

Trên laptop có hai tệp tư liệu cá nhân, là của hai nạn nhân. Thư Tầm nhìn thấy vài dòng chữ, thông tin Chiêm Húc cao 1m79cm, còn là quán quân quyền anh lần quần trong đầu cô, rồi đột nhiên cô hiểu ra. Cô đứng lên, “Anh cứ phá án tiếp đi, em đi ngủ trước đây.”

Tả Kinh Thương gật đầu, thân mật vỗ vỗ lưng cô.

Thư Tầm giả vờ rời đi, rồi lặng lẽ quay lại, đứng sau lưng anh, bắt ngờ đưa ngón trỏ chỉ vào huyết thái dương của anh. Anh thoáng kinh ngạc, quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi, thấy cô mỉm cười đắc ý, vốn hơi nghi ngờ nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, “Hóa ra là vậy.”

“Ai bảo ‘một lần mang thai, ba năm gốc ghếch’ nào?” Thư Tầm làm bộ giận dỗi chất vấn.

“Anh xin rút lại lời vừa nói.” Cún lớn đầu hàng, bắt đầu vẫy đuôi.

35. Q.7 - Chương 34: Hung Thủ Giấu Mặt

Thư Tầm và Tả Kinh Thương tâm linh tương thông, động tác khi này khiến anh lập tức hiểu ra vấn đề —

Một người đàn ông bình thường muốn không chế chàng trai đã từng là quán quân quyền anh như Chiêm Húc cũng không dễ dàng, anh ta cao 1m79cm, với đàn ông Trung Quốc thì đó đã là chiều cao trên trung bình rồi, ở nơi tối tăm như thế phải đâm thật chính xác vào huyết thái dương mới có thể khống chế anh ta chỉ trong một chiêu. Không nói tới Chương Thần Phân là phụ nữ mà đi đường đêm có cảnh giác hay không, nhưng một cảnh sát hình sự như Chiêm Húc tới tuần tra ở khu vực đã từng xảy ra hung án nhất định luôn luôn cảnh giác, huống chi anh ta có thể đã đi ngang qua căn nhà ma “số 44 hẻm Chu Đỉnh” trong truyền thuyết.

Chỉ có thời điểm mà Chiêm Húc hoàn toàn mất cảnh giác thì việc đâm tới mới khiến anh ta không kịp trở tay. Giống như tình huống vừa này, Tả Kinh Thương không hề đề phòng Thư Tầm, quay lưng lại với cô cho nên cô mới dễ dàng “đánh úp” anh từ phía sau.

Chi tiết này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ Chương Thần Phân và Chiêm Húc đều không bị tấn công khi đi trên đường mà bị tấn công tại một nơi bọn họ cho rằng có thể nghỉ ngơi thả lỏng, nơi này rất sáng sủa, lại ở trong nhà. Ví dụ như nhà bạn bè thân thiết, nhà hàng, phòng tắm* siêu thị... Khi Chương Thần Phân về nhà một mình thì đã hơn 5 giờ sáng, không thể vào nhà bạn bè chơi, nhà hàng bình thường cũng không mở cửa sớm đến thế, như vậy nơi mà cô ta và Chiêm Húc bước vào rất có khả năng là phòng tắm, siêu thị hoặc nhà hàng kinh doanh đêm.

*Ở Trung Quốc hay Nhật Bản có dịch vụ kinh doanh phòng tắm, người vào đây tắm phải trả tiền. Tắm ở đây chủ yếu để thư giãn và thả lỏng, thưởng thức thú vui ngâm mình trong nước.

Ba nơi này đều có đầy đủ điều kiện để giết người, phân thân. Nhà tắm là nơi mà người ta thả lỏng nhất, giá lại rẻ, khi mệt mỏi thì ai cũng nghĩ đến việc tắm rửa thư giãn một chút, ở đây có lượng nước lớn để tẩy rửa máu, vụn thi thể, tử giữ đồ cá nhân có thể tạm thời dùng để cất giấu vụn thi thể sau đó dần dần mang đi, khuyết điểm là dễ bại lộ, nhưng nếu hung thủ là nhân viên ở đây thì có thể hành động bí ẩn hơn nữa; siêu thị là nơi có sức hấp dẫn lớn nhất, bên trong đủ loại hàng hóa, Chương Thần Phân có thể đi vào mua thực phẩm, đồ dùng hàng ngày, Chiêm Húc có thể đi vào mua thuốc lá, mặt khác, nó có tủ lạnh cỡ lớn, rất thuận tiện trong việc giấu thi thể; nhà hàng cũng có tủ lạnh cỡ lớn, rất có khả năng cả Chiêm Húc và Chương Thần Phân đều đói bụng nên đã đi vào ăn gì đó, số nhà hàng mở cửa tắm táng sáng 5-6 giờ rất ít, việc điều tra sàng lọc khá dễ dàng.

Như vậy thì phạm vi điều tra về cơ bản đã được xác định — Đó là tất cả các cửa hàng kinh doanh đêm, trọng điểm sàng lọc là phòng tắm, siêu thị, nhà hàng, những người có chuyên môn y học, từng làm đồ tể đều phải điều tra thật kỹ.

Công thần Thư Tầm vừa nằm xuống chẳng bao lâu, đã thấy đệm bên người hơi lún xuống, rốt cuộc Tả Kinh Thương cũng chịu đi ngủ.

“Cho dù anh muốn nhanh chóng tìm ra hung thủ nhưng cũng không nên ngủ muộn như thế.” Thư Tầm còn chưa buồn ngủ bèn tìm đề tài nói chuyện.

“Anh còn chưa tới tuổi phải dưỡng sinh.” Tả Kinh Thương đưa tay kéo cô vào lòng, để cô gối đầu lên cánh tay mình.

“Vào một ngày không xa chắc chắn anh sẽ nhận được bằng khen Chiến sĩ thi đua toàn quốc.”

“Trong bằng khen Chiến sĩ thi đua có một nửa của anh cũng có một nửa của em.” Câu này nghe như lời hát.

“Anh cứ tiếp tục phát huy đi. Kệ anh đấy. Ngủ thôi.” Thư Tầm biết mình nói không thắng nổi anh, bèn quyết định kết thúc cuộc trò chuyện.

Tả Kinh Thương dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn rồi cũng nhắm mắt.

Ngày hôm sau, Lâm Hi nghe được phạm vi điều tra của Tả Kinh Thương, không nhận được nói: “Tôi thấy cái ‘phòng khám Tứ Khang’ kia cũng rất đáng nghi, biết đâu hôm ấy bọn họ lấy có truyền nước cho bệnh nhân, mở cửa thâu đêm, Chương Thần Phân đi vào mua thuốc, Chiêm Húc đi điều tra, kết quả là bị tên bác sĩ biến thái nào đó sát hại. Bình thường ở trong phòng khám, con người ta cũng không đề phòng bao giờ.”

“Mẹ nó! Ai bảo không!” Hồng Thế Kiện phản bác anh ta, “Lúc còn bé tôi hay bị mẹ lôi đi mấy chỗ gì mà viện vệ sinh, trạm y tế, chỉ ước mình mặc áo giáp sắt để đề phòng bọn họ tiêm tôi! Ai bảo không đề phòng hả?”

“Anh nhất gan từ nhỏ không có nghĩa là tất cả mọi người đều giống anh.” Lâm Hi khinh bỉ nói.

Hồng Thế Kiện cười nhạt, “Cũng đúng, không phải tất cả mọi người đều bị mấy con chuột tàn tật hù dọa đến vãi ra quần như anh.”

Lâm Hi đập bàn đứng dậy, “Anh nói cái gì! Anh...”

Ngô Nhất Táp ho khan mấy tiếng, trừng mắt nhìn Lâm Hi và Hồng Thế Kiện, hai người họ nhìn nhau hừ lạnh, quay đầu đi chỗ khác nhưng mùi thuốc súng vẫn nồng nặc khắp nơi.

Tả Kinh Thương không để ý tới chuyện tranh cãi của họ, “Lâm Hi nói cũng đúng, tất cả phòng khám đều xếp luôn vào phạm vi điều tra.”

Khu nội thành cũ chật chội tới, người qua lại cũng thưa thớt dần, một số chỗ vui chơi giải trí lại bị hạn chế thời gian kinh doanh cho nên những cửa hàng kinh doanh suốt đêm vốn không nhiều.

Có hai phòng tắm, một là phòng tắm phúc lợi cho công nhân của một công ty nào đó, tuy mở cửa suốt đêm nhưng quy mô rất nhỏ, chỉ công nhân trong công ty mới có thể vào, có công nhân làm ca đêm sẽ tới đó tắm rửa, tủ quần áo rất ít và rất nhỏ; một phòng tắm khác kinh doanh từ sáu giờ sáng đến mười rưỡi tối, đây đúng là khoảng thời gian mà Chiêm Húc và Chương Thần Phân mất tích. Phòng tắm này cung cấp dịch vụ xoa bóp, con trai ông chủ là Lã Chí Cường, là sinh viên mới tốt nghiệp của một Học viện y học cổ truyền, tạm thời chưa tìm được công việc nên ở đây giúp khách xoa bóp, vì tay nghề chuyên nghiệp nên cũng được khách hàng tin tưởng.

Có một siêu thị, nằm trong chuỗi siêu thị KE, không chỉ bán đồ dùng sinh hoạt và thuốc lá, ở đây còn bán một số loại thức ăn vặt như xúc xích, bánh ú... Trên quầy thu ngân và giá hàng của siêu thị có tổng cộng ba máy camera, trong ngày xảy ra vụ án đều không quay được hình ảnh nạn nhân đi vào mua sắm, có thể loại trừ hiểm nghi.

Nhà hàng kinh doanh thâu đêm chỉ có hai nhà hàng đồ ăn nhanh là KFC và McDonald, hai nhà hàng này ở sát rìa khu nội thành cũ, cách nhau chừng năm mươi mét. Nhà hàng, quán ăn nhỏ khác đều mở cửa vào thời điểm khác, nhà hàng chuyên làm đồ ăn sáng thì 6 giờ mở cửa, đóng cửa trước 12 giờ trưa, nhà hàng bán bữa trưa, bữa tối, bữa khuya thì mở cửa vào khoảng 10 giờ rưỡi sáng, muộn nhất là 2 giờ sáng đóng cửa. Chỉ có một nhà hàng lọt vào tầm ngắm của cảnh sát, đó là một quán ăn nhỏ nổi tiếng ở Lang Lâm tên “Mì xào Hà Ký”, mở cửa vào 6 giờ sáng đến 10 giờ sáng thì đóng cửa nghỉ trưa, sau đó 5 giờ chiều lại mở cửa bán đến khoảng 12 giờ đêm. Quán này đã mở cửa từ ba mươi năm trước, kinh doanh rất khá, có nhiều thực khách nghe danh tới ăn, vào giờ cơm tối đây ăn thì còn phải xếp hàng, ngày nghỉ lễ càng miễn bàn.

Mì xào là một trong những món ăn vặt nổi tiếng ở Lang Lâm, dùng sợi mì nhỏ, khi ăn thì xào thêm thức ăn, có nhiều sự lựa chọn. Món trứ danh của Hà Ký là mì xào cá mực, thịt bò và xương sườn, xào cùng với cải trắng, cuối cùng tưới sốt đặc chế lên trên mì, ăn lúc còn nóng, một bát mì, một bát canh, là món ăn sáng và ăn khuya yêu thích nhất trong tâm trí rất nhiều người Lang Lâm.

Chủ quán Hà Ký gồm một người cha và hai người con trai, cha đã hơn sáu mươi tuổi, hai người con trai Hà Phát, Hà Tài, một người bốn mươi, một người hơn ba mươi tuổi, bọn họ là đầu bếp chính của quán ăn này, phụ bếp lo việc lấy mì, thêm nguyên liệu, ngày xưa ba cha con cùng làm, chưa tới một phút là một món ngon đã ra lò. Nhưng nghe nói mấy năm trước thân thể người cha không khỏe lắm, việc ở quán ăn đều do Hà Phát, Hà Tài lo liệu, nhưng vì chuyện thừa kế quán ăn mà hai anh em họ không hợp nhau, thậm chí còn làm ảnh hưởng tới hương vị món ăn, người già ở Lang Lâm đều hoài niệm tay nghề của lão Hà, chuyện kinh doanh của quán ăn cũng dần xuống dốc.

Các quán ăn ở khu nội thành cũ cạnh tranh nhau rất quyết liệt, mọi người muốn ăn khuya cũng chẳng vào một mình Hà Ký, còn có tin vĩa hè rằng hai anh em họ rất ghét một vài quán ăn mới mở mấy năm gần đây, đồ kị vì bị cướp mất khách hàng cho nên nhiều lần tới cơ quan chức năng tố cáo, nay nói quán này không có giấy phép kinh doanh, mai nói quán kia nấu toàn thịt heo ốm.

Nhưng rốt cuộc quán ăn không đạt tiêu chuẩn lại chính là Hà Ký, một lần có ba khách hàng ăn xong món mì xào mực của họ thì “thượng thổ hạ tã”, phải tới phòng khám Tức Khang ở gần đây, cuối cùng vì vấn đề thuốc men mà ầm ĩ tới tận tòa án. Cũng vì thế mà hai anh em nhà này còn từng gây sự với phòng khám Tức Khang.

Lâm Hi nhớ đến số vận thi thể bị phát hiện trên xe điện của ông chủ một quán ăn nhỏ - Trần Vũ, nghi ngờ chi tiết này cũng mang hàm ý trả thù.

Tới giờ Lâm Hi vẫn nghi ngờ phòng khám Tức Khang, nhưng vì hai anh em Tôn Kiếm Đảo, Tôn Kiếm Ba cùng nhau kinh doanh nên thời gian mở cửa xuân hạ thu đông không hề giống nhau, thời gian đóng cửa cũng không cố định. Theo lời của Tôn Kiếm Ba, mấy ngày xảy ra vụ án ấy nhà bọn họ đều đóng cửa như bình thường. Nhưng khi hỏi người dân và mấy cửa hàng bán thuốc ở cạnh thì họ đều không nhớ rõ trong mấy ngày ấy, phòng khám bệnh này đóng cửa khi nào.

“Lã Chí Cường, Hà Phát, Hà Tài, Tôn Kiếm Đảo, Tôn Kiếm Ba.” Lâm Hi in danh sách người tình nghi ra, phát cho mỗi người một tờ, “Những người có kiến thức y học, đồ tể, nấu nướng, kinh doanh loại hình có thể hấp dẫn hai nạn nhân khiến họ mất cảnh giác, bán hàng trong thời điểm nạn nhân mất tích chính là họ. Khi vụ án xảy ra, đặc biệt là khi vụ án đầu tiên xảy ra, bọn họ đều không có chứng cứ ngoại phạm xác thực.”

Hồng Thế Kiệt nói tiếp: “Lã Chí Cường là một sinh viên đại học chưa tìm được việc làm, đành giúp người ta xoa bóp, việc kinh doanh của Hà Phát, Hà Tài ngày càng xuống dốc khiến tâm lý mất cân bằng, Tôn Kiếm Đảo, Tôn Kiếm Ba vì khám bệnh cho người ta mà gặp phải phiền phức, bọn họ đều có khả năng nảy sinh khuynh hướng tâm lý phản xã hội. Trong đó, Hà Phát và Hà Tài, Tôn Kiếm Đảo và Tôn Kiếm Ba có thể hợp tác giết người, cùng nhau đưa vận thi thể vào nhà ma, cũng cùng nhau nhấc nắp quan tài lên để giấu xác.”

Tả Kinh Thương vẫn cúi đầu xem danh sách người tình nghi, lông mày không có dấu hiệu thả lỏng.

Về mặt Lâm Hi như sắp nôn mửa tới nơi, “Nếu kẻ sát nhân chính là Hà Phát và Hà Tài, vậy chân tướng quá kinh khủng. Mọi người nghĩ xem, tuy chuyện kinh doanh của cửa hàng nhà họ không bằng ngày xưa nhưng mỗi ngày vẫn tiêu thụ một lượng thịt lớn, ngộ nhỡ bọn họ thêm thứ gì đó vào mì xào cho khách ăn, khi người ta ăn thì họ trộn xương người và xương động vật vào nhau, ai mà biết là xương gì!”

“Má ơi! Anh đừng nói nữa!” Hồng Thế Kiệt hô lên, “Mấy hôm trước tôi còn tới quán Hà Ký ăn mì xào bò, bà xã nhà tôi còn thấy thịt hơi thiu!”

“Đúng, chưa chắc thịt anh ăn đã là thịt bò đâu, để trong tủ lạnh một tháng đương nhiên thiu rồi!”

“Nói lung ta lung tung! Ăn cái đầu anh ấy!” Hồng Thế Kiệt mắng to.

Lâm Hi mỉm cười, để đầu lại gần, “Được, ăn đi ăn đi.”

Những người còn lại không khỏi toát mồ hôi, hai người kia quả thực đang làm mất hết mặt mũi Chi đội.

Tả Kinh Thương nhìn Thư Tầm như muốn tham khảo ý kiến của cô. Thư Tầm rất hài lòng, anh ngày càng tôn trọng quan điểm của cô. Cô hắng giọng nói: “Kể có tâm lý biến thái thực sự sẽ không quan tâm hành vi của mình có tác động gì tới xã hội, nếu chúng ta dùng ‘khuynh hướng phản xã hội’ để xem xét hậu quả cho hành vi của họ dưới góc độ của một người bình thường vậy thì chính là — gây khủng hoảng xã hội. Nhưng chính họ lại không nghĩ như thế. Họ không quan tâm đến xã hội nên không muốn trả thù xã hội. Hung thủ có một quá trình tâm lý mà chúng ta không biết, chỉ thông qua việc năm người tình nghi đều từng gặp khó khăn mà xác định họ có động cơ giết người và khuynh hướng biến thái thì khá là phiền diện. Đương nhiên hung thủ của vụ án này sẽ không để lộ bản chất thật sự của mình trước mặt mọi người cho nên phải tiếp tục tìm hiểu sâu về họ.”

Cún lớn lên vẫy vẫy đuôi, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: “Mấy người nhìn đi, cô gái này là bà xã nhà tôi đây, bà xã nhà tôi thông minh nhất đây.”

Thầm tự hào mấy giây, Tả Kinh Thương nói tiếp: “Cho nên chúng ta nhất định phải xác nhận vài sự kiện — Trong nửa năm gần đây, đặc biệt là ba tháng trước khi vụ án xảy ra, bọn họ gặp phải chuyện gì, ví dụ như người thân qua đời, ly hôn, bệnh nan y, bị hành hung, bị thương ở đầu, ...; trong số họ có ai từng ngược đãi mèo chó hoặc động vật hay không; trước và sau khi vụ án xảy ra, có hành động gì kỳ lạ hay không, ví dụ như vô cùng vui vẻ, làm từ thiện quyên tiền...”

Một tổ mười mấy người vội vã gập đầu, cực kỳ hăng hái. Lâm Hi và Hồng Thế Kiện lườm nhau mấy lượt, sau đó cũng chia ra làm việc.

Nhưng trong khi mọi người dốc toàn lực điều tra những sự việc xảy ra xung quanh năm người tình nghi thì lại có án mạng xảy ra.

Một buổi tối, trung tâm chỉ huy Lang Lâm 110, 119 và 122 cùng nhận được tin báo từ mấy người đàn ông say rượu, nói bọn họ nhìn thấy một chiếc ô tô đang cháy trên đường dẫn vào khu vực nội thành.

Khi lực lượng cứu hỏa tới hiện trường dập tắt đám cháy thì toàn bộ chiếc ô tô đã bị thiêu cháy tới biến dạng, hoàn toàn thay đổi, qua xác xe có thể thấy được đây là một chiếc taxi. Bên trong có thi thể của một người đàn ông, bị cháy đen nhưng dấu vết cửa cổ rất rõ ràng, thủ pháp cũng cực kỳ chuyên nghiệp.

“Lúc chúng tôi đi ra (uống rượu xong), nghe đằng một tiếng (tiếng nổ), chạy tới xem thì thấy cái xe này đang cháy.” Người đàn ông say rượu nói với cảnh sát, tuy lời lẽ lộn xộn nhưng cũng có thể hiểu đại khái, mấy người này uống rượu say khướt, đang chuẩn bị ai về nhà nấy thì nghe được tiếng nổ của bình xăng ô tô, tỉnh cả người, chạy theo hướng có lửa đang bốc lên sau đó báo cảnh sát. Khi báo cảnh sát thì bọn họ cũng không biết trong xe còn có người, chỉ hốt hoảng gọi vào số 110, 119 và 122.

Vì phương thức xử lý thi thể khá tương tự với hai vụ án trước nhưng hình thái lại có điểm khác biệt cho nên Chi đội đã gọi một tổ kỹ thuật tới hiện trường kiểm tra.

Lâm Hi đang hẹn hò với bạn gái, nhận được điện thoại lập tức rời đi, bị bạn gái cào cho mấy phát, mặt như mèo hoa. Trong khi lái xe tới hiện trường, anh ta nghĩ thầm, Chiêm Húc mắt còn chưa tới một tháng, vì sao vụ án tương tự lại tiếp tục xảy ra? Địa điểm lần này không ở khu nội thành cũ, chẳng lẽ động thái ở căn nhà ma quá lớn khiến hung thủ càng hưng phấn hơn? Tuy nói theo số lượng vụ án tăng dần, dấu vết và manh mối cũng ngày một nhiều thêm, nhưng mỗi lần đều dùng sinh mạng của người dân để đánh đổi cũng là lợi bất cập hại.

Hiện trường vụ cháy có rất nhiều loại khí độc hại nên Tả Kinh Thương kiên quyết không cho Thư Tầm tới hiện trường, xuống tầng một mình rồi ngồi vào xe cảnh sát được cử tới đón anh. Ngô Nhất Táp ngồi ở vị trí cạnh tài xế, bất đắc dĩ nói: “Thời buổi hỗn loạn... Nếu người đàn ông trong xe taxi cũng do ‘hắn’ giết, vậy trong hơn hai tháng ‘hắn’ đã liên tiếp sát hại ba người! Hắn đang gửi lời chào đến ma quỷ sao?”

“Vụ án này không giống với hai vụ án trước, nếu hung thủ đúng là cùng một người, vậy vụ án này hắn sẽ mang tới cho chúng ta rất nhiều manh mối có giá trị.” Tả Kinh Thương nói ít mà ý nhiều, phân tích: “Thứ nhất, hắn để lại một thi thể gần như hoàn chỉnh; thứ hai, rốt cuộc người đàn ông bị giết là tài xế hay hành khách, chủ sở hữu của xe taxi là ai; thứ ba, đốt cả một chiếc xe không phải chuyện đơn giản, tôi linh cảm đây chính là một trong những điểm mấu chốt để suy đoán thân phận thực sự của hung thủ.”

Khi bọn họ tới hiện trường thì còn có thể ngửi được mùi vị gay mũi trong không khí, loại khí độc hại này xộc vào khí quản như kim đâm, cảnh sát có mặt ở đó không thể không đeo khẩu trang. Trong không khí còn thoang thoảng mùi xăng, lính cứu hỏa nói với cảnh sát có thể suy đoán sơ bộ rằng ô tô cháy là do có người đốt, kẻ đó hất xăng lên toàn bộ chiếc xe, mở nắp bình xăng, châm lửa sau đó lửa bùng lên, đốt đến xăng trong bình dẫn đến nổ tung, may mà bình xăng không đầy, nếu không hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Sau khi chụp ảnh, mọi người cùng nhau chuyển thi thể ra ngoài, pháp y tiến đến kiểm tra một lúc, nói: “Xương sọ bị rạn vỡ ở nhiều vị trí, mỗi vị trí đều đủ để nạn nhân tử vong, hung thủ hiểu rất rõ đập vào vị trí nào sẽ khiến người ta mất năng lực phản kháng hoặc khiến người ta tử vong ngay tức thì. Mặt khác, cổ nạn nhân bị cứa, tránh được động mạch chủ mà cắt vào tĩnh mạch chủ. Nói vậy tức là nếu cắt động mạch chủ thì máu sẽ chảy rất nhiều nhưng dễ phun tung tóe, còn tĩnh mạch chủ thì khác, giống vòi nước chảy,

không phun mạnh như vậy. Hiển nhiên hung thủ sợ máu bắn lên người mình nên chọn cắt tĩnh mạch chủ. Động mạch chủ và tĩnh mạch chủ rất gần nhau, chứng tỏ hung thủ có năng lực giải phẫu ngoại khoa, e rằng hẳn cũng chính là hung thủ của hai vụ án trước.”

Cảnh sát tổ một quay ra nhìn nhau, trong mắt chứa đầy sự phẫn nộ.

“Điều tra chủ sở hữu và hãng xe này; thu thập video từ camera giao thông, tìm xem chiếc xe này từng đi những đâu, vì sao lại đỗ ở đây!” Ngô Nhất Táp nhanh chóng đưa ra quyết định, Tả Kinh Thương nói đúng, điểm đột phá đã xuất hiện rồi!

Với sắp xếp của Ngô Nhất Táp, Tả Kinh Thương không bổ sung gì thêm, mọi người cũng phân công nhau hành động. Hồng Thế Kiện đứng bên Tả Kinh Thương, khó hiểu hỏi: “Chỉ dựa vào tình tiết hung thủ có năng lực giải phẫu ngoại khoa mà đã phán đoán rằng hẳn cũng chính là hung thủ của hai vụ án trước? Nếu vậy thì vụ án 25/9 chín năm trước cũng do hắn gây nên.”

“Anh cũng cảm thấy vụ án lần này không giống những vụ trước đây sao?” Tả Kinh Thương đang trầm tư suy nghĩ, vì đeo khẩu trang nên giọng anh rất nhỏ, “Sau khi tìm được chủ xe và số xe, chúng ta có thể tìm được những địa điểm mà chiếc xe này từng đi qua camera giao thông. Vì hung thủ dùng xăng để đốt xe, mà thứ này không thể mang bên người cho nên nhất định hắn đã mua thùng xăng ấy từ một trạm xăng dầu nào đó. Như vậy, camera ở trạm xăng dầu có thể quay được hắn — thế thì quá bất cẩn đúng không?”

“Nhưng chúng ta chưa từng công bố những tình tiết nhỏ của vụ án ra ngoài, ví dụ như phân thân tới mức nào, đã tìm thấy bao nhiêu, thủ pháp phân thân của hung thủ chuyên nghiệp ra sao, người dân cũng không biết. Vì chuyện này có ảnh hưởng quá lớn nên chúng tôi đã treo giải thưởng mười vạn tệ (khoảng 350 triệu VND) cho ai biết cung cấp thông tin về những tình huống kỳ lạ xảy ra vào ngày nạn nhân mất tích, cũng không tiết lộ chi tiết khác cho nên không thể có kẻ bắt chước gây án được.”

“Cũng có thể đây chỉ là ham muốn nhất thời của hung thủ.” Tả Kinh Thương vẫn đang đợi kết quả tìm kiếm chủ xe, “Vì đã trót phạm tội tày trời, hẳn cho rằng giết mấy người cũng thế mà thôi nên hắn bắt đầu trắng trợn, không thêm kiêng kỵ ai. Hoặc hắn đã rơi vào thời kỳ điên cuồng hưng phấn, trong thời điểm này, lên kế hoạch trước cũng được, ham muốn nhất thời cũng thế, chỉ cần hắn muốn thì nhất định phải hành động cho tới khi bị bắt mới thôi.”

“Đúng là đồ thần kinh!” Hồng Thế Kiện tức tới mức nắm chặt tay, “Chẳng lẽ lúc nào hắn cũng mang theo dao giải phẫu, gặp ai thì giết người vậy?”

Lông mày Tả Kinh Thương nhíu chặt, “Nếu vậy, việc bắt hắn sẽ trở nên dễ dàng.”

Sau hai tiếng đồng hồ, cảnh sát đã tìm ra chủ xe taxi, anh là tài xế của công ty An Đạt Lang Lâm, hôm nay vừa đúng đi làm ca đêm cho nên thi thể người đàn ông trong xe rất có khả năng chính là anh ta. Theo camera giao thông, 10 giờ rưỡi tối ngày hôm nay, chiếc xe rẽ vào con đường này, mười lăm phút sau lại rời đi, ở một trạm xăng dầu gần đây, có một người đàn ông đeo kính râm, mang khẩu trang, đội mũ bước ra từ ghế lái, mua một bình xăng, sau khi trả tiền thì rời khỏi, khoảng 11 giờ 20 phút, chiếc xe lại rẽ vào con đường này, không lâu sau thì bốc cháy.

Qua vóc dáng, người đàn ông này không phải chủ xe Cốc Siêu, hơn nữa, nửa đêm còn đeo kính râm, khẩu trang, đội mũ, rõ ràng để che giấu mặt mũi. Hắn mặc một chiếc áo jacket màu đen, quần jean xám, bắp chân to, dáng người to khỏe. Nhân viên trạm xăng dầu Tiểu Khương nói, khi đó cô ta cảm thấy người đàn ông này rất lạ lùng, thứ nhất vì buổi tối mà hắn còn đeo kính râm, thứ hai vì hắn nói xe hết xăng nên không thể lái xe tới trạm xăng dầu được, bởi vậy muốn mua tạm một bình xăng, thế nhưng sau đó hắn không lái xe quay lại để đổ đầy bình xăng cho xe. Tiểu Khương nói với cảnh sát, người đàn ông này cao khoảng 1m75cm, giọng nói còn khá trẻ, nói chuyện rất lịch sự. Tuy cô ta thấy không ổn lắm nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Mọi người xem video ghi lại bóng dáng người đàn ông kia, tâm trạng sục sôi. Tuy hiện tại còn chưa biết người này là ai nhưng hung thủ công khai xuất hiện dưới ống kính camera như vậy đã là một điểm đột phá lớn.

Đoạn video kia lập tức được đưa tới bộ phận kỹ thuật, tiến hành so sánh với bức ảnh của năm người tình nghi.

Ngày hôm sau, Hồng Thế Kiện cầm bức ảnh được in ra từ video, ngáp một cái, nói: “Nói thật, trông khá giống Tôn Kiếm Ba.”

“Không, Tôn Kiếm Ba hơi gầy, tôi thấy giống Hà Tài.” Trước giờ Lâm Hi luôn thích tranh cãi với anh ta, lúc này cũng không ngoại lệ. Thức suốt một đêm, mắt anh ta đầy tơ máu, “Anh nhìn cái chân này xem, rõ ràng bỏ củ nhóm lò mà ra.”

“Hừ, có phải Hà Tài hay không, chúng ta cứ đến quán ăn nhà anh ta hỏi xem tối qua mấy giờ đóng cửa là biết ngay thôi.” Hồng Thế Kiện không cho là đúng, vì thời gian xảy ra vụ án là hơn 11 giờ tối qua, nên theo lý thuyết thì giờ ấy Hà Ký còn chưa đóng cửa, chỉ cần có người nhìn thấy an hem Hà Tài, Hà Phát thì hiềm nghi của họ có thể loại bỏ. Là một khách hàng mới tới quán ăn của họ ăn mì xào thịt bò, anh ta rất mong hai an hem nhà này không phải kẻ sát nhân!

Lâm Hi cố tình đâm vào nỗi đau của anh ta, nói: “Có khi mấy ngày anh tới ăn, món ăn phiên giới hạn đặc biệt đều là ‘Mì xào thịt bò’ đấy!”

Hồng Thế Kiện nghe vậy suýt nữa thì nôn ra, quăng lại một câu “Ông đây đi hỏi thử một lát” rồi rời đi.

Một tiếng sau, Hồng Thế Kiện ủ rũ quay về.

“Sao thế, anh đột nhiên phát hiện được hôm qua Hà Ký vốn không mở cửa ư?” Lâm Hi hả hê hỏi.

“Hà Phát nói với tôi, hơn 9 giờ tối hôm qua Hà Tài ra ngoài mua cá mực để nấu vào ngày hôm sau.” Mặt Hồng Thế Kiện tối sầm, trả lời.

“9 giờ tối còn ra ngoài mua cá mực?” Lâm Hi cười hì hì, “Chắc chắn là cái có thôi.”

“Hắn nói muốn mua được hải sản giá hời thì phải mua vào lúc đó.” Hồng Thế Kiện giải thích, “Thuyền đánh cá ở chỗ chúng tôi thường dỡ hàng vào hai thời điểm, một là sáng sớm, tầm 4, 5 giờ sáng ấy; hai là nửa đêm, tầm 11, 12 giờ, loại thuyền đánh cá dỡ hàng vào sáng sớm thường đánh bắt xa bờ, chuyên cung cấp hải sản cho các nhà hàng cao cấp nên phần lớn quán ăn nhỏ đều chỉ đợi phiên hàng tối mà thôi.” Nói xong, anh ta nhìn Tả Kinh Thương bằng ánh mắt cầu cứu.

Tả Kinh Thương nhấp một ngụm cà phê đen, “Có ba điểm đáng ngờ: tại sao hắn lại thay đổi địa điểm giết người; hung thủ dùng thứ gì để cắt đứt tĩnh mạch của nạn nhân; hắn có thể đặt thi thể trong xe, ngày hôm sau chờ ai đó phát hiện ra là xong, tại sao phải phí công đốt xe làm gì.”

Lâm Hi cố ý nói: “Rất đơn giản. Vì trên đường đi mua hải sản, Hà Tài đột nhiên muốn giết người, Cốc Siêu xui xẻo bị hắn bắt gặp, còn đốt xe là vì... Lần này chỉ là ham muốn nhất thời, hắn sợ để lại chứng cứ, bèn thiêu hủy thi thể luôn, nhanh chóng phá hoại chứng cứ, ngày hôm sau còn phải làm mì xào thịt bò nữa.”

“Nói bậy nói bạ!” Hồng Thế Kiện giận dữ.

Thư Tầm nhìn những con người đã thức suốt đêm nhưng tới ngày hôm sau vẫn cực kỳ hăng hái này, thầm lắc đầu. Vì phản ứng thái kỳ ngày càng nghiêm trọng, cô không thể tham gia vào toàn bộ tiến trình phá án, đành xem những tư liệu mà họ thu thập được trong khi điều tra, hi vọng có thể tìm được một số thông tin có giá trị.

Tả Kinh Thương không để tâm đến việc Hồng Thế Kiện và Lâm Hi tranh cãi gay gắt, chỉ nói: “Địa điểm xảy ra vụ án không ở khu nội thành cũ càng khẳng định đó là ham muốn nhất thời của hắn. Khu nội thành cũ cách nơi xảy ra vụ án ngày hôm qua khoảng mười kilomet, nhưng hắn biết con đường ấy không có camera, gần đó lại có một trạm xăng dầu, chứng tỏ hắn hiểu khá rõ khu vực ấy, đã từng đi qua không ít lần. Cho nên lượng công việc tiếp theo là rất lớn, chúng ta phải xem hết video trong camera giao thông ở gần đó trong vòng ba tháng nay, trong những người tình nghi, có ai thường xuất hiện ở đó hay không. Nhưng trước đây, phải đi điều tra xem từ 9 tới 1 giờ đêm qua, ai đã ra khỏi nhà.”

Bấy giờ Lâm Hi mới trở nên nghiêm túc, “Hung thủ có thể cắt cổ nạn nhân chứng tỏ khi ra khỏi nhà hắn đã mang theo dao, nếu ban đầu hắn cũng không có ý định giết người, vậy mang dao theo để làm gì — Đây là điểm then chốt để tìm ra thân phận thực sự của hắn. Đốt xe có lẽ vì trên xe có thứ gì đó của hắn ví dụ như dấu vân tay.”

“Chắc không phải đi mua hải sản thật đâu nhỉ...” Hồng Thế Kiện cào cào tóc, “Người ta thường lấy dao tách con hầu sống ra để xem hầu có tươi không, dùng dao mổ tôm, rồi cá mực thử xem có ngọt không.”

Thư Tầm nhắc nhở: “Một đầu bếp không thể hiểu rõ về cơ thể người như thế, cho dù kỹ thuật dùng dao có xuất sắc tới đâu cũng không thể tiến hành giải phẫu ngoại khoa cho người.”

“Cũng đúng...” Hồng Thế Kiện thấy yên tâm hơn.

Tả Kinh Thương và Thư Tầm nhìn nhau, đều nhú mày — cứ thế này thì vụ án lại càng bế tắc hơn.

Đáp án cho tất cả những câu hỏi này, đành tìm trong video giao thông ba tháng gần đây mà thôi!

36. Q.7 - Chương 35: Một Ngày Cuối Cùng

Nam, cao khoảng 1m75cm, có năng lực giải phẫu ngoại khoa, ba tháng tới nửa năm gần đây bị chấn động tâm lý dẫn đến tâm tính thay đổi.

Thư Tầm nhìn chân dung hung thủ xây dựng bằng tâm lý mà mình viết trong laptop, lắc đầu không hài lòng. Hung thủ đã sát hại ba người nhưng chân dung của hắn chỉ vẽ vện từng đấy, lẽ nào “mang thai một lần ba năm ngốc nghếch” lại là sự thật? Thư Tầm nhắm mắt, bắt đầu ghép nối những đầu mối hỗn loạn trong đầu, chợt nhớ thấy hướng dẫn của mình từng nói —

Nếu dùng chân dung hung thủ mà vẫn không tìm được hung phạm, vậy không phải do hung phạm quá gian xảo mà do chân dung đã bị xây dựng theo chiều hướng sai lầm.

Chân dung bị xây dựng sai lầm?

Nếu công tác điều tra khó khăn như vậy, kiểm tra từng kho lạnh, từng tủ lạnh công suất lớn trong các cửa hàng, từng chiếc tủ lạnh dung tích lớn trong các gia đình, tất cả camera nhưng lại dễ dàng lấy được hình ảnh của hung thủ khi hắn đi mua xăng ở trạm xăng dầu.

Thư Tầm không khỏi nghĩ, hay nhà hung thủ vốn không có tủ lạnh, có lẽ hắn thường xuyên xuất hiện bên cảnh sát nhưng mọi người đều quên mất hắn. Nghĩ như vậy lại thành “Vô gian đạo”* mất rồi...

*Bộ phim hình sự, trinh thám cực kỳ nổi tiếng của Hồng Kông, do Lương Triều Vỹ và Lưu Đức Hoa đóng chính, bộ phim là cuộc đấu trí giữa một cảnh sát được cài vào làm gián điệp trong một tổ chức xã hội đen và một tên tội phạm do chính tổ chức xã hội đen ấy gài vào ngành cảnh sát.

“Đang nghĩ gì thế?” Phía sau truyền tới một giọng nói ôn hòa, Thư Tầm mở mắt ra, cảm nhận được bàn tay Tả Kinh Thương đặt trên vai cô đang dùng lực vừa phải giúp cô xoa bóp.

“Em muốn giúp anh.” Trên thực tế cô vẫn luôn làm như vậy.

Tả Kinh Thương đặt cằm lên đỉnh đầu cô, cười nói: “Cuối cùng em cũng chịu thừa nhận mình là trợ thủ của anh?”

“Kệ anh. Ra ngoài với em một lát, mua ít ô mai về ăn.” Thư Tầm kéo tay Tả Kinh Thương.

Tả Kinh Thương bỗng ý thức được, mấy ngày nay làm việc tới mất ăn mất ngủ đã bỏ quên Thư Tầm.

Hai người dắt tay nhau bước chậm chậm trên con phố buôn bán sầm uất phồn hoa, Thư Tầm nhìn những bộ quần áo sau tủ kính, tiếc nuối: “Mấy tháng nữa thì em không mặc vừa loại váy chiết eo này nữa rồi, có lẽ em sinh con xong sẽ béo lên, béo tới mức không nhận ra chính mình, sau đó mãi mãi không mặc vừa loại váy đẹp như thế...”

“Nhân lúc còn mặc vừa, sao không đi vào xem thử?” Tả Kinh Thương ôm eo cô bước vào trong, “Cho dù chỉ còn mấy tháng để mặc nhưng vẫn nhất định phải mua về.”

“Em chỉ thuận miệng nói vậy thôi, anh tưởng thật đấy à?” Thư Tầm không đi vào, tiếp tục bước về phía trước. Béo phì thì có thể giảm béo, váy này không mặc vừa thì mua váy khác, có gì khó đâu?

“Đại hạ giá! Đại hạ giá! Nhập trực tiếp từ xưởng may! Tất cả quần áo hàng hiệu đều có giá 100! Chỉ 100! Còn một ngày cuối cùng!” Cách đó không xa, một chiếc loa công suất lớn lặp đi lặp lại lời quảng cáo, vài áp phích lớn dán trên tủ kính, trước cửa tiệm có một sạp hàng, bên trên bày đủ thứ quần áo thượng vàng hạ cám, chất thành đống, quần áo bốn mùa loại nào cũng có. Tuy quảng cáo là “Tất cả quần áo hàng hiệu đều có giá 100” “Còn một ngày cuối cùng”, thế nhưng trước sạp hàng cũng chẳng có mấy người dừng chân. Thư Tầm nhớ tới lần sóng mua sắm điên cuồng ở Thủ đô trong đợt hạ giá 50% ở bách hóa Thủ đô mỗi dịp Giáng Sinh mới thấy nơi này quả thực quá vắng vẻ lạnh lẽo.

“Ôi phiền kinh đi được, ngày nào cũng nói ra rả mấy câu này! Tôi cũng sắp bị tẩy não đến nơi rồi!” Có mấy cô gái trẻ đi qua kêu than, “Toàn khoác lác thôi, gì mà ‘Còn một ngày cuối cùng’, ngày nào cũng là ‘ngày cuối cùng’, chẳng bao giờ thấy họ đóng cửa.” “Đúng rồi, ngày nào cũng để một đống quần áo ở đấy, đúng là treo đầu dê bán thịt chó, thật là tồi tệ!”

“Hóa ra là vậy.” Thư Tầm thấy rất buồn cười, quay đầu nhìn Tả Kinh Thương, đã thấy anh nhìn tờ áp phích lớn dán trên cửa kính, suy tư, dường như đang ngẫm nghĩ gì đó.

Quả nhiên, lát sau anh quay đầu nói: “Anh phát hiện ra chúng ta đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng — quên mất tính chất ngẫu nhiên.”

Thư Tầm chưa theo kịp tốc độ tư duy của anh, “Trên phương diện nào?”

Tả Kinh Thương hất cằm chỉ về phía chiếc loa vẫn đang phát lời quảng cáo, “Giống như cửa tiệm ngày nào cũng gọi là ngày giảm giá cuối cùng này, hạ giá thế nào, mở cửa mấy ngày đều do chính họ quyết định. Những cửa hàng trong khu nội thành cũ cũng vậy, bọn họ thường đóng cửa lúc 8 giờ không có nghĩa là ngày xảy ra vụ án bọn họ cũng đóng cửa vào đúng giờ ấy, chỉ cần hung thủ này sinh ý định giết người, hẳn có thể cố ý đóng cửa muộn vào một ngày nào đó hoặc không đóng cửa, tựa như con nhện giăng bẫy chờ mồi. Trước đó một hai ngày, hẳn đóng cửa muộn hơn bình thường thì sẽ không bị ai phát hiện ra, tính chất ngẫu nhiên kiểu này, những cửa hàng như KFC, Mcdonald và những siêu thị theo hệ thống có hình thức quản lý nghiêm ngặt không có.”

“Ý của anh là hung thủ đã lợi dụng tính chất ngẫu nhiên để thoát khỏi việc điều tra sàng lọc, vậy nghi phạm không chỉ có năm người?” Thư Tầm như sa vào sương mù, phát hiện này có nghĩa là mọi cố gắng trước đó đều uổng phí.

“Á Á, nếu em không ngại, bây giờ chúng ta sẽ quay về cùng nhau xây dựng chân dung hung thủ.” Tả Kinh Thương nghiêm túc nhìn Thư Tầm, người phụ nữ của anh nhất định có thể đưa ra phán đoán chính xác dựa trên những dữ kiện rõ ràng.

“Em cũng nghĩ chân dung xây dựng trước đó có vấn đề.” Thư Tầm gật đầu, đã để ý bốn phía xem có taxi hay không.

Tả Kinh Thương không để ý tới người qua kẻ lại trên đường, ôm cô vào lòng, dịu dàng hôn lên môi cô. Thư Tầm lập tức mặt đỏ tới mang tai.

Quay về khách sạn, hai người cùng mở laptop của mình ra, ngồi đối diện nhau như giám khảo và thí sinh khi phỏng vấn, chỉ là trong mắt có nhiều hơn mấy phần đồng lòng chung sức. Thư Tầm nhớ lại trò chơi nhỏ trong lần đầu tiên hai người hợp tác phá án, nói: “Anh có nhớ chiếc kính của lão Trương ở Chi đội cảnh sát Lộ Châu không? Có muốn chơi tiếp lần nữa không? Nhưng lần này sẽ không phân thắng bại?”

“Em đã chủ động mời, sao anh có thể không ứng chiến đây?” Tả Kinh Thương khẽ mỉm cười.

“Đã nói rồi, không phải chiến tranh.” Thư Tầm nhấn mạnh lần hai.

Tả Kinh Thương gật đầu, “Bắt đầu đi, ưu tiên phụ nữ.”

Lần này mùi thuốc súng còn lâu mới gay gắt như lần trước.

“Vậy tôi sẽ không khách sáo nữa đâu giáo sư Tả à. Hung thủ, nam, từng học y, sống một mình, hiện tại đang kinh doanh một quán ăn.” Thư Tầm giành trước tiên cơ, “Tăng sáng và đêm khuya, với một người phụ

nữ tan việc chuẩn bị về nhà và một anh cảnh sát hình sự đang thi hành nhiệm vụ mà nói thì nhà tắm và siêu thị không đủ sức hấp dẫn, hướng chỉ thời gian kinh doanh của những nơi đó không có tính ngẫu nhiên. Hung thủ chỉ cần dựng một kho chứa đồ bí mật trong quán, trong kho có tủ lạnh là có thể thành công thoát khỏi việc điều tra.”

“Hung thủ không có ô tô, thường đi lại bằng xe điện. Nếu hắn có ô tô hoặc xe gắn máy, vậy cũng không cần phải lái xe của Cốc Siêu để tới gần trạm xăng dầu mua xăng mà có thể dùng xăng trong xe mình để đốt xe Cốc Siêu. Trong quán ăn của hung thủ không có người phụ giúp cho nên việc đi mua hải sản cách nhà mình hơn mười kilomet hắn cũng phải tự đi. Túi màu đen chứa một phần thi thể Chương Thần Phân được hắn mang về khi mua thức ăn.” Sau khi nhận ra điểm mấu chốt nằm ở “Tính chất ngẫu nhiên”, rốt cuộc Tả Kinh Thương cũng xâu chuỗi được các manh mối lại với nhau, hình ảnh hung thủ trong đầu anh ngày càng trở nên rõ ràng, “Không giống với xe tải của quán mì Hà Ký, xe điện chỉ chứa được một lượng hải sản nhất định cho nên trong quán ăn của hắn thường ít có món ăn liên quan tới hải sản, thường thì mấy ngày mới lại có một đợt có món ấy, là món ăn có hạn.”

Như vậy, hiềm nghi của Hà Phát, Hà Tài bị loại trừ.

“Giống như tất cả những tên sát thủ biến thái điên cuồng khác, trước khi bị bại lộ thì trong ấn tượng của mọi người, hắn là một ‘người tốt’, hắn không mắc tệ nạn xấu khiến người ta ghét bỏ, bề ngoài rất thân thiện hòa đồng. Nhưng nội tâm của hắn lạnh lùng tàn độc, chỉ cần một hành động nhỏ cũng kích động cơn thịnh nộ của hắn, đặc biệt sau khi giết nạn nhân đầu tiên, hắn càng trở nên trắng trợn không biết sợ là gì. Em tin là khi lái xe, Cốc Siêu đã có hành động gì đó khiến hắn bất mãn, ví dụ như chiếu đèn từ phía xa, bấm còi inh ỏi... khiến hắn nảy sinh ham muốn giết người.”

“Hắn từng có thời gian học y mà không ai hay biết, thậm chí từng làm bác sĩ. Hiện tại hắn đã không làm nghề này nữa nhưng hắn vẫn tự cho rằng bản thân là người có năng khiếu trong phương diện giải phẫu ngoại khoa, cho nên khi phân thây, hắn phô diễn hết kỹ thuật sử dụng dao của mình. Hắn từng xuất hiện tại nơi vứt xác ở hẻm Đông Lang Tử, số 44 hẻm Chu Đỉnh. Thứ nhất vì nhà hắn ở gần hai địa điểm này, thứ hai vì hắn thích thưởng thức vẻ mặt sợ hãi của mọi người, muốn xem ‘thành quả’ của bản thân.” Tả Kinh Thương nhấn nhẹ lên chuột, bỏ ảnh của Tôn Kiếm Đảo và Tôn Kiếm Ba khỏi danh sách người tình nghi.

Nghe anh nói vậy, Thư Tầm cũng hơi ngạc nhiên, “Quay lại địa điểm vứt xác hoặc địa điểm giết người và giả vờ là người vô tội vậy xem, đây đúng là sở thích cá nhân của một số hung thủ nhưng tại sao anh lại chắc chắn hung thủ của vụ án này cũng từng tới nơi hắn vứt xác để xem?”

“Linh cảm.”

Thư Tầm sững sốt, lập tức bật cười, “Giáo sư Tả luôn chú trọng bằng chứng cũng bắt đầu suy luận theo linh cảm rồi à?”

Tả Kinh Thương nhìn Thư Tầm ngồi đối diện với mình, chợt đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, “Học theo em đó. Ngày phát hiện ra vụn thi thể ở số 44 hẻm Chu Đỉnh, anh cảm nhận được có kẻ nhìn chằm chằm vào chúng ta bằng ánh mắt kỳ dị, nhưng có quá nhiều người đứng xem, anh không kịp tìm hiểu rốt cuộc ánh mắt ấy là của ai.”

Lại giả trò lưu manh... Thư Tầm lườm anh một cái, trêu chọc: “Anh đã có linh cảm như vậy, tại sao hôm ấy không giữ đám đông vậy xem lại sau đó thăm dò từng người một?”

“Hung thủ rất tự tin, hắn có khả năng hợp lý hóa sự xuất hiện của bản thân trong đám đông một cách thuyết phục.” Tả Kinh Thương đứng lên, bước tới cạnh cửa sổ, “Hắn là một người thường xuyên qua lại ở khu vực hẻm Đông Lang Tử, hẻm Chu Đỉnh, người dân ở đó cũng đã ‘nhấn mặt’ hắn, cho dù hắn có ung dung xách một túi nylon đen chứa đầy vụn thi thể đi khắp nơi tìm chỗ vứt thì hàng xóm xung quanh cũng không thấy có gì lạ, chỉ cho là hắn đi vứt rác mà thôi.”

Thư Tầm thấy có chút không ổn, bèn đứng lên bước tới cạnh anh, “Anh không thấy hành vi vứt xác của hung thủ rất hỗn loạn ư? Một phần gửi cho anh, một phần vứt trên một chiếc xe điện ở hẻm Đông Lang Tử, một phần vứt vào thùng rác, rồi một phần khác lại được chôn trong nhà ma, còn Cốc Siêu thì lại bị hắn bỏ trên xe đốt sạch. Năm phương pháp xử lý thi thể này, có bí liêu, có bí ẩn, nhìn từ góc độ tâm lý học, kiểu hành vi hỗn loạn này chứng tỏ tâm lý của hắn không ổn định.”

“Cho nên anh muốn hỏi em, chuyên gia Thư, rốt cuộc thứ mà nội tâm hần khao khát là gì?” Tả Kinh Thương nghiêng đầu, lông mày khẽ nhíu.

Vừa dứt lời, điện thoại anh bỗng reo lên, Lâm Hi gọi tới.

Trò chơi suy luận tạm thời kết thúc, Tả Kinh Thương lấy di động ra, nhận điện.

“Giáo sư Tả! Hôm qua có một bé gái bốn tuổi rưỡi bị mất tích ở khu nội thành cũ!”

“Cái gì?” Tả Kinh Thương hỏi.

“Bé gái tên là Oánh Oánh, ở gần trung tâm khu nội thành cũ, ra ngoài chơi với mấy đứa trẻ hàng xóm nhưng rất muộn mà vẫn chưa thấy về nhà. Cha mẹ cô bé tới hỏi từng nhà, những đứa trẻ kia mới chịu nói thật, hóa ra Oánh Oánh nói muốn đi vệ sinh, sau đó thì mất tích.”

Thư Tầm che miệng, cảm thấy một cơn buồn nôn ập tới, lão đảo chạy vào phòng tắm nôn một hồi, cô dùng khăn ướt lau mồ hôi lạnh trên trán, thở gấp, nói với Tả Kinh Thương đã theo vào chăm sóc cô: “Em cảm thấy điều mà hung thủ khao khát... cực kỳ đơn giản — phụ nữ trung niên, chàng trai trẻ tuổi, đàn ông trung niên, bé gái nhỏ tuổi... Hần muốn nhìn thấy đáng về thảm thương của những con người ở độ tuổi khác nhau sau khi bị hần cướp đoạt sinh mạng, hần không khống chế được cuộc đời của chính mình, bèn vọng tưởng khống chế cuộc đời của người khác, hần nhất định đã mắc chứng bệnh nan y nào đó, đang sống trong những tháng ngày cuối cùng của sinh mệnh, hần là một kẻ rất tự phụ, bởi vậy hần cho rằng cuộc đời này thật bất công, hần chỉ tìm thấy niềm vui an ủi thông qua hành vi sát hại người khác.”

Tả Kinh Thương gọi lại cho Lâm Hi, trầm giọng nói: “Lập tức tới con đường về nhà của Chương Thần Phân để tìm một quán ăn có những đặc điểm sau — thời gian đóng cửa không ổn định, gần hai, ba tháng nay thường xuyên ngừng kinh doanh; đặc biệt vào buổi tối Cốc Siêu gặp chuyện không may, quán ăn này không bán hàng; biển hiệu rất nổi bật, thời thượng thu hút, đặt ở ven đường thì rất dễ gây chú ý; món ăn cũng tạm được, thỉnh thoảng mới có món ăn hải sản đặc biệt; chỉ có một ông chủ kiêm luôn người phụ việc; trong quán không có cửa sổ lớn, gian phòng đặt bàn ghế không có cửa sổ sát đất, không nhìn thấy bên ngoài cửa nhưng có một bộ tivi lớn; trong quán có một căn phòng bí mật không ai biết, trong căn phòng ấy có vật dụng của đồ tể và tử lạnh.”

“Tôi đã điều tra con đường ấy mấy trăm lần rồi, trong ấn tượng của tôi, kiểu quán ăn như anh nói chỉ có một mà thôi! Tên là ‘Tiểu Thực Đại’! Nhưng có phòng bí mật hay không, tôi cũng không rõ lắm.” Lâm Hi nói ra tên quán ăn, giọng nói đầy kinh ngạc.

Thư Tầm nghĩ một thoáng, cũng sửng sốt: “Tiểu Thực Đại... Trần Vũ?”

Trong “Vụ án ruy băng”, hung thủ Lỗ Miễn đã đặt thi thể nạn nhân trong căn nhà nhỏ đứng tên ông ta, sau đó giả vờ vô tội xuất hiện để trả lời các câu hỏi của cảnh sát. Còn Trần Vũ đã nhặt được một túi chứa vụn thi thể của Chương Thần Phân, mọi người đều nhớ, lúc đó sắc mặt của hần rất tối tăm, còn nôn mửa nhiều lần. Nếu hần thật sự là hung thủ, vậy diễn xuất của hần quả là cao siêu.

Thực ra trên thực tế có không ít hung thủ giả vờ là người phát hiện ra thi thể, tới cơ quan có thẩm quyền báo án. Ví dụ như năm 2010 có một người đàn ông đã sát hại vợ mình sau đó nhét xác vợ vào vali hành lý, đặt vali ngoài cầu thang, sau đó “phát hiện” ra nó và đi báo án, cuối cùng vẫn bị cảnh sát vạch trần tội ác.

“Lập tức bí mật tiến hành điều tra toàn diện về Trần Vũ, mặt khác, tìm trong video giao thông ở gần khu vực Cốc Siêu bị sát hại hình ảnh của Trần Vũ.” Tả Kinh Thương nhanh chóng đưa ra quyết sách.

“Không biết đứa trẻ mất tích có còn sống hay không...” Thư Tầm cắn môi, tuy con của cô còn ở trong bụng nhưng cô vẫn quan tâm tới con của người khác hơn trước đây nhiều, chỉ nghĩ tới bé gái còn nhỏ như vậy mà đã rơi vào bàn tay ác quỷ của hung thủ, cô đã cảm thấy sống lưng lạnh toát, cha mẹ bé gái ấy còn hoảng loạn tới mức nào đây!

Dưới góc nhìn lý trí của Tả Kinh Thương, bé gái mất tích “lành ít dữ nhiều”, có khi thi thể của cô bé sẽ bị người ta phát hiện ở đâu đó. Nhưng vì lo lắng cho tình hình sức khỏe của Thư Tầm, anh vỗ nhẹ lên lưng cô, giọng nói rất dịu dàng: “Có khi cô bé chỉ bị lạc đường thôi, cứ tìm cẩn thận thì chắc chắn sẽ tìm được.”

Thư Tầm biết anh đang dối lòng nhưng cô vẫn hi vọng lời của anh là sự thật.

Tả Kinh Thương nghĩ tới việc hung thủ đã từng gửi đầu người cho anh, cho dù là đe dọa hay khiêu khích, dường như hắn cũng muốn đối đầu chính diện với anh. Anh ôm Thư Tầm đặt xuống giường, mở tivi, bật kênh mà cô yêu thích. “Anh tới Chi đội một chuyến, em cứ nghỉ ngơi cho tốt, chờ anh trở lại. Em muốn ra ngoài ăn tối hay để anh mang về cho em?”

Có lẽ do thân thể không khỏe nên Thư Tầm ngoan ngoãn nghe theo. “Chờ anh về rồi tính sau.”

Tả Kinh Thương xoa xoa đầu cô rồi đứng dậy ra ngoài. Vừa bước ra thang máy, anh liền gọi điện cho Lâm Hi, “Tôi tới Tiểu Thực Đại gặp Trần Vũ một lần xem sao.”

Lâm Hi giật nảy mình, “Chỗ đó rất nguy hiểm! Nếu Trần Vũ thực sự là một tên sát nhân điên cuồng, hắn sẽ không tha cho anh đâu! Chẳng phải hắn còn gửi đầu người cho anh đó sao? Có lẽ hắn giết nhiều người như vậy là để anh phải đi gặp hắn, sau đó cũng... Biết đâu người cuối cùng mà hắn muốn giết lại chính là anh!

“Trước khi giết tôi, có lẽ hắn sẽ tâm sự mọi chuyện với tôi.” Tả Kinh Thương ngồi lên một chiếc taxi, “Dù sao hắn giết nhiều người như vậy chỉ vì muốn gặp tôi, lại giết tôi luôn mà không nói câu nào, chẳng phải lỗ vốn to rồi ư?”

Lâm Hi nghe xong, sửng sốt, “... Ai mà biết được rốt cuộc hắn đang nghĩ gì? Người của chúng tôi sẽ đóng giả thành nhân viên thuộc công tu điện lực tới kiểm tra quán ăn của hắn, nếu giáo sư Tả muốn đi cùng, vậy để tôi báo trước với bọn họ để học mai phục sẵn bên ngoài bảo vệ anh.”

Tả Kinh Thương nhìn cảnh sắc vụt qua cửa sổ xe, nhớ lại khuôn mặt lo lắng của Thư Tầm, nói: “Tôi chỉ là phụ thôi, nếu cô bé kia còn sống, các anh nhất định phải có trách nhiệm giải cứu cô bé an toàn rồi khỏi đó.”

“Đương nhiên rồi!” Lâm Hi vỗ ngực cam đoan.

Taxi chậm chậm dừng ở lối vào cửa hẻm Đông Lang Tử, Tả Kinh Thương xuống xe, một lần nữa đánh giá con hẻm bình thường này. Ven con đường nhỏ chỉ có một chiếc ô tô vào vừa là hai dãy nhà hai tầng, đường lát đá xanh, trong khe đá đã mọc ra chút rêu. Có ban công tầng hai phơi đầy quần áo, nội y, đung đưa trong gió trông quả thực bất lịch sự.

Các cửa hàng to nhỏ với muôn màu muôn vẻ, cửa hàng mỹ phẩm, quần áo, đồ ăn vặt, quán ăn, trước cửa hàng có những chiếc xe điện, xe máy và xe đạp đặt nghiêng nghiêng, có cửa hàng quần áo còn đặt giá quần áo bên ngoài, trên giá đầy quần áo thứ phẩm. Nơi này quả thực hơi hỗn tạp nhưng đúng là đáng vẻ thường gặp của một con đường nhỏ ở khu nội thành cũ.

Quán “Tiểu Thực Đại” của Trần Vũ ở hẻm Đông Lang Tử này có phong cách rất riêng, mặt tiền không rộng, trước cửa có đặt một chiếc băng đen và một hộp đèn nhưng giờ đang là ban ngày nên hộp đèn không được bật lên, trên băng đen có ghi thực đơn của ngày hôm nay bằng bút dạ quang, tổng thể bên ngoài tràn đầy sức sống tuổi trẻ, bán những món đồ ăn vặt, đồ uống là chính.

Tả Kinh Thương đẩy cửa vào, lập tức nhìn thấy quầy thu ngân. Ở cạnh quầy thu ngân còn có một cánh cửa nữa, đằng sau cánh cửa kia mới là nơi thực khách ngồi ăn — đúng như suy đoán của anh. Đứng ngoài quán ăn thì không thể nhìn thấy thực khách đang ngồi bên trong, chỉ cần khóa cửa quán thì có thể ngăn cản những khách mới đi vào. Hiện tại đang là 5 giờ chiều, tuy chưa tới giờ cơm nhưng Tả Kinh Thương đứng trước quầy thu ngân, đã thấy bên trong có mấy nhóm khách túm năm tụm ba uống nước trò chuyện cùng nhau, trên bàn có mấy món đồ ăn vặt.

Trần Vũ vốn vẫn ngồi sau quầy thu ngân, hắn đứng lên, ánh mắt khi nhìn Tả Kinh Thương rất bình thường, nở một nụ cười đón khách tiêu chuẩn: “Xin chào, mời xem thực đơn. Hoặc anh muốn ăn gì, chỗ tôi có nguyên liệu nấu ăn, có thể nấu cho anh ngay. Chỉ hơi lâu một chút, phải đợi.”

Có rất nhiều người từng nghe tên Tả Kinh Thương nhưng không phải ai cũng biết trông anh như thế nào. Tả Kinh Thương nhận thực đơn từ tay Trần Vũ, nhất thời không đáp, nhanh chóng đánh giá đối phương một lượt, nhìn ra một vài thông tin. Khoảng ba mươi tuổi, chưa kết hôn nhưng đây không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là mặt nghiêng bên trong ngón trỏ có một vết ngắn, đốt ngón tay thứ hai của ngón trỏ, ngón áp út đều có một tầng chai mỏng, đây là kết quả của việc khâu chỉ, kéo chỉ trong giải phẫu mà bác sĩ ngoại khoa thường gặp phải, chắc chắn hắn từng là một bác sĩ.

Cửa lớn bị đẩy ra, chiếc chuông gió treo trước cửa lại kêu leng keng. Không hiểu sao, dù đứng quay lưng với cửa lớn nhưng Tả Kinh Thương vẫn cảm nhận được chút hơi thở quen thuộc, quay đầu nhìn lại, thấy Thư Tầm mặc một bộ đồ thể thao, đang nhìn anh sững sốt, xem ra cô cũng không ngờ anh lại đi tới đây.

Tại sao cô cũng tới?

Tả Kinh Thương cảm thấy không ổn, lập tức vờ như không quen cô.

Thư Tầm đứng yên vài giây, biết khi về chắc chắn sẽ bị anh trách mắng. Nhưng rồi lại nghĩ, anh tới đây tìm Trần Vũ cũng không nói với cô, coi như “biết mà không nói”, cho nên hai người hòa nhau. Là một người nghiên cứu về tâm lý học tội phạm, kiểu vụ án này sao cô có thể bỏ qua toàn bộ tiến trình điều tra? Còn anh, có phải lại giấu cô mà một mình dẫn thân vào nguy hiểm?

“Người đẹp ~ ở đây” Trần Vũ thấy Thư Tầm, rõ ràng nhiệt tình hơn khi thấy Tả Kinh Thương nhiều, dường như hẳn cũng không nhận ra Tả Kinh Thương và cô quen nhau, bước ra khỏi quầy thu ngân, “Đây là thực đơn, cô cứ xem thoải mái đi.”

Thư Tầm nhận lấy tờ thực đơn được viết tay bằng nét chữ rất tinh tế, đánh giá một lượt Trần Vũ từ đầu tới chân, mặc áo phông, jacket và quần jean, nhìn bề ngoài thì bạn thật sự không thể tưởng tượng nổi, người đàn ông thân thiện dễ gần này lại có liên quan tới một tên sát nhân biến thái điên cuồng. Nhưng với một người từng thấy đủ loại sát thủ như Thư Tầm, cô biết một kẻ có phải sát nhân hay không, chẳng liên quan tới việc trông hán thân thiện dễ gần hay dữ dằn độc địa. Đồng thời, cô cũng chú ý tới tay của Trần Vũ, ngón tay dài mảnh, không để móng tay dài, còn cả vết ngón và chai trên đó, rõ ràng từng là một bác sĩ ngoại khoa.

Có lẽ do nhìn tay người ta quá chăm chú, tay Thư Tầm bỗng nhiên run lên, không cầm chắc thực đơn để nó rơi trên mặt đất.

“Không sao để tôi nhặt cho!” Trần Vũ rất ân cần, cúi người nhặt thực đơn lên.

Đúng lúc hẳn cúi người, Thư Tầm nhìn về phía Tả Kinh Thương theo bản năng, anh quay đầu lại, liếc mắt ra hiệu cho cô, hất cằm chỉ ra ngoài, ý bảo cô mau rời khỏi đây, xem ra không hề muốn cô tham dự vào việc này. Thư Tầm lắc đầu, như thể nói — “Trước khi tới nơi này em đã nói sẽ bảo vệ anh cẩn thận.”

Tả Kinh Thương bất đắc dĩ xỏ tay vào túi quần, người phụ nữ này thật “không biết lượng sức mình”, một lần nữa anh lại phải cân nhắc xem sau này có nên dẫn cô cùng đi phá án hay không. Thế nhưng... cũng rất dũng cảm, càng ngày càng yêu cô thì biết làm sao bây giờ? Người phụ nữ dũng cảm như vậy lại là vợ mình — con cún lớn trong lòng bắt đầu điều võ dương oai trước mặt lý trí.

“Một cốc nước chanh.” Tả Kinh Thương đặt thực đơn xuống, không biết có phải vì ám ảnh hay không, nhưng ở cái quán ăn nhỏ này, cho dù là đậu phộng hay hạt dưa anh cũng không muốn gọi.

“Đừng nói một cốc, một bình cũng có ngay.” Xem ra Trần Vũ cũng không để tâm chuyện khách hàng chọn món rẻ hay đắt.

Thư Tầm vẫn đang lật thực đơn, nhìn trên bảng đồ ăn có ghi cơm kho sườn, cơm thịt vi cá, cơm kèm thịt nướng, mì gà xé phay,... còn cả món cơm xào thịt nai nướng mới được thêm vào thực đơn, bỗng thấy rung mình — Một cô bé vừa mất tích, con dao nấu ăn của hẳn liệu có phải cũng là con dao phân thây không?

“Ông chủ mở quán bao lâu rồi?” Tả Kinh Thương lơ đãng hỏi.

Trần Vũ đang rót nước, không hề nghĩ ngợi đáp: “Năm, sáu năm. Chuyện làm ăn ngày càng khó khăn, còn cần các vị ủng hộ nhiều hơn.”

Tả Kinh Thương nhận cốc nước chanh, chợt soi mới nói: “Cái cốc này rửa sạch chưa đấy, sao tôi thấy cứ bẩn bẩn thế nào ấy nhỉ?”

“Thật à?” Trần Vũ rất ngạc nhiên, đưa tay cầm cái cốc về, nhìn kỹ một lúc, “Không phải đâu, cái cốc nào tôi cũng kỳ cọ rất kỹ mà. Ôi, thôi để tôi đổi cho anh cốc khác nhé.” Nói xong lại kiên nhẫn tìm một cốc khác rồi rót nước vào.

“Chanh anh dùng để pha là chanh tươi hay chanh khô? Chanh khô mất vệ sinh lắm vì lúc phơi khô hay có mấy con ruồi nặng bay vào.” Tả Kinh Thương như một khách hàng khó chiều, nói câu nào cũng khiến người ta khó chịu, nếu bình thường anh thực sự là một người như vậy, chắc đến tám phần là anh sẽ bị người ta đập cho một trận ra trò.

Thư Tầm hiểu, anh chỉ đang kích thích Trần Vũ mà thôi, để xem khi tức giận rồi cuộc Trần Vũ sẽ có biểu hiện như thế nào.

37. Q.7 - Chương 36: Diễn Xuất Siêu Phàm

Trần Vũ vẫn không hề khó chịu, “Đương nhiên còn tươi rồi, đó...” Hắn hất cằm về phía một cái giỏ tre, bên trong đựng đầy chanh tươi, “Tôi cũng không thích chanh khô, hơi đắng. Nhưng mà... ha ha, anh là cung Xử Nữ à?” Nói xong, lơ đãng quay đầu nhìn Thư Tầm, “Người đẹp ơi, cô muốn dùng gì? Đã nghĩ xong chưa?”

“Tôi cũng uống nước chanh.” Thư Tầm cười lấy lệ.

“Người đẹp, cũng đi một mình sao?” Tả Kinh Thương tới gần nói. “Trùng hợp quá.”

Thư Tầm nhớ lại năm xưa, vì theo đuổi anh mà tìm không biết bao nhiêu cố, lúc ấy anh có cảm giác gì nhưng hiện tại... Cô cảm thấy phương pháp làm quen này rất khôi hài, chứng tỏ thực ra anh chẳng phải kiểu đàn ông chấp nhận để phụ nữ tùy ý tới gần mình.

“Tôi là Tả Kinh Thương, làm quen được chứ?” Anh lấy từ quầy thu ngân một chiếc card nho nhỏ, cố ý viết tên của mình thật rõ ràng, từng chữ từng chữ, còn thêm cả số điện thoại, vờ như muốn đưa cho Thư Tầm.

Thư Tầm tỏ vẻ bối rối, cũng không nhận lấy, nở một nụ cười áy náy rồi bước tới ngồi xuống một bàn trống, thầm nghĩ, anh nên giả bộ “tức giận”. Khi này, để phối hợp với anh cô đã không kịp để ý đến biểu hiện của Trần Vũ khi nghe ba chữ “Tả Kinh Thương”. Theo suy đoán thì khi đứng vây xem cảnh sát chuyển thi thể ở số 44 hẻm Chu Đình, hung thủ đã nhìn thấy Tả Kinh Thương, một kẻ gửi đầu người cho anh nhất định sẽ rất miễn cảm với cái tên này.

“Này...” Tả Kinh Thương muốn gọi cô lại nhưng không thành, bèn “tức giận” ném card về quầy thu ngân, miệng bắt đầu lẩm bẩm, “Có cái quái gì đầu mà làm kiêu, hừ!”

Trần Vũ liếc mắt nhìn cái thẻ một cái, che miệng cười, “Tiền sinh ơi, tên của anh hay thật đấy, cha mẹ anh dạy môn Ngữ văn à? Hồi bé tôi học dốt văn nhất, ghét nhất là phải học thuộc thơ, hình như bây giờ vẫn còn nhớ một ít — Lão phu liêu phát thiếu niên cuồng, học trù sư, tân đông phương. Hội văn điều cung như mãn nguyệt, oạt quật ky, hoa lam tường*!”

*Đây là câu thơ chế từ bài “Giang thành tử - Mặt châu xuất liệt” của Tô Đông Pha, nghĩa chế là: “Lão già này giờ thói điên cuồng của tuổi trẻ, học nấu ăn, thay đổi phương đông. Kéo cung căng ra như trăng tròn, dùng mấy xúc, tìm Lam Tường.” Câu thơ chế này khá lộn xộn, cũng không giống thứ tự câu trong bài thơ chuẩn.

Nói xong, hắn tự cho là rất hài hước, cười ha ha, giống kiểu Tống Đan Đan (một nữ diễn viên Trung Quốc) hỏi “Muốn cho một con voi lớn vào tủ lạnh thì cần mấy bước” vậy.

Xem ra cũng chẳng hề để tâm đến ba chữ “Tả Kinh Thương”.

Nhưng rất nhiều sát nhân liên hoàn đều ở phái “thực lực”.

Tả Kinh Thương cầm cốc nước chanh rồi tìm một bàn trống để ngồi xuống. Gửi một tin nhắn cho Lâm Hi, ra hiệu cho “Thợ điện” có thể vào được rồi. Một nhóm cảnh sát mặc thường phục đã mai phục ở gần hẻm Đông Lang Tử từ lâu, có mấy người còn mặc đồng phục của công ty điện lực, vờ như đang kiểm tra biến áp, trong đó có ba người đi vào Tiểu Thục Đại.

“Ông chủ, làm phiền một lúc nhé. Mạch điện ở khu này có vấn đề, chúng tôi phải kiểm tra sửa chữa một lúc.”

“Hả? Lại cắt điện nữa à?” Trần Vũ khó chịu hỏi.

“Không phải không phải. Anh ngắt mấy thiết bị điện công suất lớn đi là được. Chúng tôi thử điện áp ấy mà.”

“Thiết bị điện công suất lớn là thế nào? Máy vi tính?” Trần Vũ yên tâm hơn, hỏi xong thì định tắt máy vi tính đi.

“Đúng rồi, máy vi tính, tủ lạnh, kho lạnh, bình nước nóng, nồi điện..., tắt hết đi.”

“Anh cứ nói là ngắt điện cả quán ăn nhà tôi đi cho nhanh.” Trần Vũ vừa tắt các thiết bị điện, vừa lẩm bẩm.

Tả Kinh Thương chống tay lên bàn, hai tay nắm lấy nhau, đặt cằm lên mu bàn tay, nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào Trần Vũ. Hắn tắt hết các thiết bị điện trong quán, đến điện thoại di động đang nạp điện cũng bị một cảnh sát rút ra, xem ra quán ăn này không còn một thiết bị nào đang sử dụng điện nữa. Cảnh sát đóng giả làm thợ điện làm bộ thử điện bằng bút thử điện, kéo dài thời gian, chỉ trong chốc lát, Lâm Hi gọi điện tới báo cho Tả Kinh Thương là ở Tiểu Thực Đại vẫn đang sử dụng điện. Điều này chứng tỏ có thiết bị điện còn chưa ngắt.

Xem ra “thợ điện” cũng đã nhận được tin ấy, “bực bội” nói với Trần Vũ: “Rất cuộc anh có chịu tắt không hả? Điện áp vẫn bất thường. Chúng tôi chỉ kiểm tra mười phút là xong, không ảnh hưởng tới chuyện kinh doanh của anh, mong anh hợp tác để tắt cả mọi người đều được việc.”

Trần Vũ đảo mắt, “Tôi tắt hết rồi. Không tin thì anh tự đi mà xem.”

“Thợ điện” kiểm tra lại lần nữa, rút hết phích cắm ra nhưng kết quả vẫn cứ là — còn thiết bị điện đang hoạt động.

Mấy người “thợ điện” lập tức hoài nghi, một người gõ gõ vào vách tường, “Quán nhà anh nhìn bên ngoài thì có vẻ rộng nhưng anh xây vách tường bên trong nên nhìn nhỏ hẩn.”

Về mặt Trần Vũ vẫn rất bình thường, “Xây cũng lâu rồi, cũng không nhớ hồi đấy mình nghĩ gì nữa. Đợt trước có sửa lại một lần nhưng càng sửa càng chẳng đúng ý tôi. Hết cách rồi, quán to thế này đấy, có sửa lại lần nữa cũng chẳng đẹp hơn.”

“Này, anh là ông chủ đứng không, ra ký tên đi, đưa chứng minh thư cho tôi xem một chút.” Một “thợ điện” ở phía ngoài gọi.

“Tôi tới đây!” Trần Vũ đồng ý ngay, không hề nghi ngờ, tìm tìm kiếm kiếm hồi lâu mới cầm chứng minh thư ra ngoài. Thấy “thợ điện” cầm máy kiểm tra chứng minh thư, tò mò nhìn một lúc, “Này, công ty điện của các anh toàn kiểm tra kiểu này à?”

Trông Trần Vũ thực sự rất thật thà.

Kiểu thật thà này khiến người ta cảm thấy ghê sợ.

Nhưng máy kiểm tra rú còi cảnh báo làm cho mọi người đều ngáy ra — Chứng minh thư này là giả. Cảnh sát cải trang rất bình tĩnh trả chứng minh thư cho Trần Vũ, quyết định không đánh rần động cỏ. Nhưng Tả Kinh Thương lại phát hiện ra trong cửa hàng có một bức tường thật ra là ván gỗ ngăn ra mà thôi, trong đó còn có một căn phòng.

Những vụ án càng khó, khi tìm được điểm mấu chốt thì càng dễ tìm ra kẻ hở, trước đây cảm thấy không biết bắt đầu từ đâu nhưng vốn là do chưa tìm được trọng điểm mà thôi.

“Em ra ngoài đi.” Cảnh sát bắt đầu kéo người vào lục soát, Tả Kinh Thương biết bước tiếp theo của kế hoạch cho nên gửi một tin nhắn cho Thư Tầm.

Thư Tầm hơi do dự, cuối cùng vẫn bước ra khỏi Tiểu Thực Đại. Cô thấy Lâm Hi và Hồng Thế Kiện mặc thường phục đang giữ Trần Vũ, đưa giấy chứng minh cảnh sát và lệnh khám xét khẩn cấp, yêu cầu những thực khách trong cửa hàng ra ngoài rồi bắt đầu tiến hành lục soát nhà Trần Vũ.

Cô nhìn Trần Vũ, chăm chú quan sát vẻ mặt của hắn. Ban đầu Trần Vũ chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, sau đó nghi ngờ, cuối cùng là phần nộ nhưng không thể làm gì được, giống với phần lớn người vô tội đột nhiên bị cảnh sát điều tra, vừa oan ức vừa bất bình — Trừ phi hắn có thể đưa ra lời giải thích hợp lý cho chứng minh thư giả và căn phòng riêng trong quán ăn, nếu không sự oan ức của hắn chẳng đủ để người ta cảm thông.

“Ồ đây.” Tả Kinh Thương gõ gõ lên một bức vách ngăn, cảnh sát bắt đầu tìm lối vào, khoảng năm phút sau, hai cảnh sát đã đẩy chiếc tủ cao bằng nửa người ra, để lộ một chiếc cửa sắt có khóa.

Ngô Nhất Táp hít sâu một hơi, nhìn về phía Tả Kinh Thương.

“Mở ra đi.” Tả Kinh Thương nhìn chằm chằm vào cửa sắt.

Thư Tầm thấy Lâm Hi nắm tay thành nắm đấm, dường như vô cùng kích động. Nghe nói anh ta và Chiêm Húc là anh em tốt, lần này xác suất Trần Vũ là hung thủ đã lên tới chín mươi phần trăm, anh ta còn có thể kích động tới mức hành hung nghi phạm mất. Thư Tầm ra hiệu cho Hồng Thế Kiệt, trong khi trông coi Trần Vũ cũng phải đề phòng Lâm Hi có hành động gì quá khích.

Khi phá khóa, Tả Kinh Thương bước tới cửa, kéo tay Thư Tầm dẫn cô vào xe cảnh sát ngồi đợi. Thư Tầm biết anh đang lo lắng cho sự an toàn của cô, bèn ngoan ngoãn đi theo.

Khi cửa sắt được mở ra, cảnh sát nâng đèn pin, cùng nhau đi vào, cảnh tượng bên trong khiến bọn họ kinh ngạc. Một cái ao nước lớn tỏa ra mùi máu tanh tươi, sau ao là một cái bệ dài. Một cô bé đang nằm trong góc, trên người có dấu vết bị đánh đập nhưng không có vết thương chí mạng. Cảnh sát vội bước tới kiểm tra, phát hiện ra cô bé chính là Oánh Oánh, điều đáng mừng là tuy cô bé đang thoi thóp nhưng vẫn còn sống!

“Mau! Gọi xe cứu thương!” Ngô Nhất Táp lớn tiếng nói.

Tủ lạnh còn đang hoạt động, bên trong có thứ gì đó đã đóng băng.

Ngô Nhất Táp thấy vậy, lập tức nói vào máy truyền tín hiệu, “Bắt Trần Vũ!”

Hồng Thế Kiệt đứng phía ngoài nghe vậy lập tức bẻ tay Trần Vũ ra sau, Lâm Hi biết cảnh sát ở trong đã phát hiện ra chứng cứ, giận điên lên, nhấc cổ áo Trần Vũ gào to: “Tại sao anh lại giết Chiêm Húc!! Nói!!”

Trần Vũ lớ ngớ lớ ngớ, giật mình mở to mắt, lắp bắp nói: “Mấy người làm... làm gì thế! Có chuyện gì vậy!”

Thư Tầm cau mày nghi hoặc, nếu Trần Vũ là một tên sát nhân giết người hàng loạt, vậy khi cảnh sát bắt đầu lục soát, hắn cũng phải phát hiện ra và bắt đầu lên kế hoạch ngụy biện hoặc chạy trốn như thế nào, đây cũng là bản năng tự vệ của con người, chắc chắn sẽ không đứng yên bó tay chịu trời, giả vờ vô tội như vậy — Khi đã tìm ra chứng cứ, giả vờ vô tội cũng chẳng có tác dụng gì.

Hai cảnh sát ôm Oánh Oánh xông ra ngoài, chạy tới một chỗ thoáng dang hơn, chờ bác sĩ cho cô bé uống nước. Ngô Nhất Táp đi ra từ trong quán ăn, chỉ vào mặt Trần Vũ: “Đồ khốn, rốt cuộc tôi cũng bắt được anh!”

Tả Kinh Thương ung dung bước ra, đi tới bên xe cảnh sát, cúi người nói với Thư Tầm ngồi trong xe: “Phát hiện ra vụn thi thể trong một căn phòng bí mật, Trần Vũ chính là hung thủ.”

“Nhưng mà... anh nhìn hắn đi.” Thư Tầm hất cằm chỉ về phía kia.

Đối mặt với việc chứng minh thư của mình là giả và tìm được vụn thi thể trong tủ lạnh từ phòng bí mật của quán nhà mình, Trần Vũ liên tục kêu oan với vẻ sợ hãi mà người ta khó có thể tin được, hắn kiên quyết không thừa nhận trong quán ăn có phòng bí mật, càng không tin chứng minh thư của mình là giả.

Lâm Hi tức giận còng tay Trần Vũ, “Bây giờ anh không thừa nhận cũng không sao, chờ chúng tôi tìm ra toàn bộ chứng cứ, để xem anh còn chối được nữa không! Anh chính là kẻ sát nhân!”

Sự nghi hoặc của Thư Tầm khiến Tả Kinh Thương cũng rơi vào trầm tư, hung thủ xảo quyệt như vậy, thế nhưng quá trình vây bắt hắn lại cực kỳ thuận lợi, chứng minh thư giả, phòng bí mật, tủ lạnh đựng đầy vụn thi thể, tất cả những thứ này được tìm thấy một cách dễ dàng, nếu Trần Vũ thú nhận ngay lập tức, vậy

đây quả thực là một kết cục hoàn mỹ. Nhưng Trần Vũ lại khàn giọng kêu oan khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, bằng chứng rành rành như vậy mà hung thủ vẫn liều chết không thừa nhận?

Anh đi tới trước mặt Trần Vũ, “Tại sao anh lại gửi thứ kia cho tôi?”

“Anh bị thần kinh à! Rốt cuộc anh là ai hả! Sao mấy người lại bắt tôi!!” Trần Vũ tức giận tới đỏ mắt, gào lên với Tả Kinh Thương.

Hồng Thế Kiện bước tới nói: “Tổ trưởng Ngô, tên trong hồ sơ đăng ký kinh doanh của quán ‘Tiểu Thực Đại’ chính là Trần Vũ.”

“Hừ, đến đi đăng ký cũng dùng chứng minh thư giả!” Ngô Nhất Táp hừ lạnh một tiếng, bước tới hỏi quần chúng đang vây xem, “Ông chủ quán ăn này, chính là người đàn ông kia kìa, các vị có biết anh ta tên gì không?”

Đám đông chỉ chỗ, bàn tán xôn xao đều ào ào gật đầu, có mấy người nói: “Anh ta tên là Trần Vũ!”, “Đồng chí cảnh sát ơi, sao các anh lại bắt cậu ấy thế? Cậu ấy không phạm tội gì cả đâu, bán quán cũng mấy năm rồi.”, “Cậu ta là tội phạm truy nã sao?”

Lâm Hi cau mày, đẩy Trần Vũ một cái, “Rốt cuộc tên của anh là gì hả?”

“Tôi tên là Trần Vũ.” Trần Vũ dường như cũng rất ngạc nhiên, “Hay là các anh tìm lầm người? Các anh nói tôi là kẻ sát nhân nhưng tôi thật sự không giết người!”

“Vậy tại sao trong quán ăn nhà anh lại có vụn thi thể?” Lâm Hi cao giọng chất vấn.

Trần Vũ cũng trở nên kích động, “Nói bậy! Lần trước tôi xui xẻo nhất phải, chẳng lẽ còn đem về giấu một ít chác!!”

“Quả nhiên có vấn đề.” Tả Kinh Thương quay đầu nói với Thư Tầm, cô cũng gật đầu đồng tình, hoặc là Trần Vũ mắc bệnh mất trí nhớ, hoặc là hắn thực sự không phải hung thủ.

Xe cứu thương đã tới, Oánh Oánh được đưa vào trong, không biết cô bé còn có thể tỉnh lại hay không. Cô bé là người mất tích duy nhất còn sống sót, lời nói của cô bé cực kỳ quan trọng. Mọi người đều đang cầu nguyện, mong cô bé sẽ được bình an.

Oánh Oánh tỉnh lại trong bệnh viện, bác sĩ nói cô bé bị hành hung, não bị chấn động nhẹ, lại chưa ăn được cháo, sức lực cạn kiệt nên đầu óc vẫn mơ mơ hồ hồ. Cha mẹ Oánh Oánh rất mong cảnh sát có thể nhanh chóng bắt được hung thủ, nên sau khi con gái tỉnh lại bèn lập tức báo cho Ngô Nhất Táp. Ngô Nhất Táp đích thân tới, còn mang một thùng sữa bò Vương Tử cho Oánh Oánh.

“Oánh Oánh ngoan, cháu nói cho bác biết, kẻ bắt cháu đánh cháu có phải người này không?” Ngô Nhất Táp đặt ảnh Trần Vũ trước mặt Oánh Oánh.

Oánh Oánh vẫn đang thở oxy, liếc nhìn rồi gật gật đầu.

Ngô Nhất Táp có hỏi thêm vài câu chi tiết hơn nhưng Oánh Oánh còn quá nhỏ, lại mới trải qua khủng hoảng, nhất thời không kể được toàn bộ sự việc, cô bé nằm trong lòng mẹ nói vài câu ngắt quãng, đại khái là khi cô bé đang vui chơi thì Trần Vũ dùng đồ ăn ngon dụ dỗ cô bé, sau khi nhốt lại thì không cho ăn không cho uống, còn đánh đập cô bé.

Bé gái là đối tượng rất dễ khống chế, không sợ cô bé chạy trốn hoặc báo cảnh sát, bị bỏ đói mấy bữa là mất hết sức lực, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà tên sát nhân Trần Vũ không xuống tay ngay tức thì.

Ngô Nhất Táp nhớ đến chuyện Trần Vũ bị thẩm vấn suốt một đêm mà không chịu thừa nhận mình đã giết người, thậm chí, hừ, tên khốn kia quá xảo quyệt, bằng chứng rành rành ra đó, hắn không khai tên họ thật thì thôi còn dám lừa gạt cảnh sát, loại sát nhân biến thái điên cuồng ác độc vô nhân tính này, tòa án nên xử hắn tội tử hình, thi hành án ngay lập tức.

Khi Ngô Nhất Táp quay về Chi đội thì phía pháp y cũng đưa ra kết quả xét nghiệm DNA, số vụn thi thể phát hiện trong căn phòng bí mật ở quán Tiểu Thực Đại, có một phần là của Chương Thần Phân, một phần là của Chiêm Húc.

Cái bệ dài trong căn phòng bí mật rõ ràng là để chặt thi thể, quanh chuôi dao phay và dao nhỏ chỗ nào cũng có dấu vân tay của Trần Vũ, còn tìm được một cái chuôi dao giải phẫu và nhiều loại lưỡi dao khác nhau trông cực kỳ chuyên nghiệp đặt trên một cái giá sắt, dao để xẻ tay chân, dao chặt xương, không thiếu thứ gì, đem đi kiểm tra thì còn phát hiện được mấy dấu vân tay của Trần Vũ.

Lâm Hi thấy Ngô Nhất Táp quay về, tức giận lao tới, nói: “Tên khốn kia vẫn không chịu thừa nhận! Tôi hỏi trong tủ lạnh nhà hân tại sao có vụn thi thể, cái vẻ mặt ‘các anh đổ oan cho tôi’ khiến người ta chỉ muốn bóp chết hân!”

Ban đầu Ngô Nhất Táp còn tức giận nhưng sau đó tỉnh táo lại, “Làm gì có tên khốn nào mà chúng ta chưa từng thấy đâu? Trần Vũ có thừa nhận hay không cũng chẳng quan trọng, chúng ta tìm ra toàn bộ chứng cứ, điều tra thân phận thực sự của hân, để xem hân còn dám cứng miệng nữa không.”

Hồng Thế Kiện ngâm điều thuốc, cà lơ phất phơ đứng dựa vào cửa, “Còn điều tra cái gì nữa? Toàn bộ bằng chứng vật chứng đều chỉ đích danh Trần Vũ, chẳng lẽ còn có người dí súng ép hân phải sờ một lượt mấy con dao ấy chắc?”

“Đi điều tra xem rốt cuộc Trần Vũ là ai.” Ngô Nhất Táp vỗ vỗ vai Lâm Hi và Hồng Thế Kiện, “Vất vả thêm mấy ngày nữa.”

Đang nói chuyện thì có tiếng bước chân truyền tới từ hành lang, Tả Kinh Thương và Thư Tầm lần lượt bước vào. Hôm nay Thư Tầm ăn mặc rất chuyên nghiệp, áo sơ mi trắng sơ vin trong váy cạp cao màu đen, khoác một chiếc áo vest ngắn màu đen, buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, nhìn rất chín chắn. Không biết có phải vì muốn phối hợp với cô hay không, hôm nay Tả Kinh Thương cũng mặc một cây trắng đen, sơ mi trắng kiểu Anh, quần đen, nhìn hai người càng thêm xứng đôi.

“Tôi muốn gặp Trần Vũ.” Thư Tầm nói thẳng vào vấn đề.

“Đương nhiên được.” Ngô Nhất Táp vui vẻ đồng ý, “Nghe nói chuyên môn cô Thư là tâm lý học tội phạm, hi vọng cô có thể giúp chúng tôi dỡ bỏ phòng tuyến tâm lý của hân, nhanh chóng loại bỏ các vấn đề để mọi người cùng an tâm.”

Thư Tầm và Tả Kinh Thương nhìn nhau, sau đó cùng bước vào phòng thẩm vấn.

Trông Trần Vũ vô cùng chán nản, mệt mỏi, mắt đầy tơ máu. Thấy có người đi vào, hân lấy lại tinh thần, nhìn người tới là Thư Tầm và Tả Kinh Thương, đầu tiên hân hơi ngẩn ra, sau đó lại buồn bã cúi đầu.

Thư Tầm ngồi xuống vị trí đối diện với Trần Vũ, hai tay đan vào nhau, nói: “Chào anh, Trần Vũ. Xin tự giới thiệu tôi là Thư Tầm, giảng viên môn tâm lý tội phạm thực tiễn tại Đại học Điều tra hình sự; vị này là Tả Kinh Thương, giảng viên môn điều tra học tại Đại học Điều tra hình sự. Ở Lang Lâm đã liên tục xảy ra mấy vụ án giết người phân thân, chúng tôi là chuyên gia điều tra hình sự được cử tới tham gia phá án. Mỗi ngày khắp cả nước đều có rất nhiều vụ án xảy ra nhưng lý do mà chúng tôi chọn Lang Lâm là vì hung thủ vụ án phân thân đã gửi một bưu kiện có chứa đầu người cho Tả Kinh Thương khiến chúng tôi chú ý tới vụ án này.”

Trần Vũ đã nghe không biết bao nhiêu lần về những chuyện liên quan tới vụ án, hân bực tức quay đầu đi chỗ khác, trong sự chán nản còn có chút thiếu kiên nhẫn.

“Hiện tại tất cả chứng cứ đều chỉ đích danh anh là hung thủ, xin anh giải thích cho chúng tôi tại sao anh lại dùng chứng minh thư giả, tại sao sau một chiếc tủ trong cửa hàng của anh lại ẩn giấu phòng bí mật, tại sao trong phòng có vụn thi thể ướp lạnh, tại sao toàn bộ dấu vân tay trên dụng cụ phân thân đều là của anh.”

Trần Vũ nhìn chằm chằm vào một điểm cố định, kiên quyết không trả lời.

Thư Tầm đã sớm đoán trước hân sẽ như vậy, bèn đổi câu hỏi, “Anh từng nói rằng khi còn bé anh học ngữ văn không giỏi lắm, không học thuộc được thơ. Anh có thể cho tôi biết, thời nhỏ anh thi môn Ngữ văn thường được bao nhiêu điểm không?”

Đầu Trần Vũ hơi nhúc nhích, liếc mắt nhìn Thư Tầm, trầm giọng nói: “... Đủ đạt tiêu chuẩn.”

“Thi đại học thì sao? Được bao nhiêu điểm?”

Trần Vũ lấy tay ấn huyết thái dương, nhìn về một điểm nào đó, “Khoảng chín mươi mấy điểm.”

“Cô giáo dạy ngữ văn thời cấp ba của anh tên là gì?”

Trần Vũ lại nghĩ một lúc, “Liêu... Liêu gì đó, tôi quên rồi.”

Tả Kinh Thương đột nhiên hỏi: “Từ bảy đến mười hai giờ tối hôm kia, anh đang làm gì?”

“Tôi ở trong quán ăn.” Trần Vũ phản ứng rất dữ dội với vấn đề này, khi trả lời thì nhú chặt lông mày.

“Bé gái được giải cứu ngày hôm qua...”

Trần Vũ tức tối ngắt lời anh, “Tôi chưa gặp bao giờ! Tôi vốn không biết làm thế nào mà cô bé ấy vào được quán ăn của tôi!”

“Anh có anh em sinh đôi không?”

“... Không có!”

Tả Kinh Thương hỏi một câu hỏi không liên quan tới trọng điểm, “Món ăn bán chạy nhất của quán nhà anh là món gì?”

Trần Vũ bình tĩnh lại, “Cà ri thịt bò.”

“Dạo này chuyện làm ăn có ổn không?”

“Cũng tạm.”

“Anh từng nghe đến tên tôi sao?”

“Hôm qua tôi vừa mới biết tên anh, liền nghĩ ngay tới câu thơ Lão phu liệu phát thiếu niên cuồng. Tả khiến hoàng, hữu... Ừm, anh là Tả Kinh Thương, không phải hữu.” Trần Vũ giờ mới kịp phản ứng, lắc đầu, “Tôi thực sự không giỏi văn.”

“Biết tại sao chúng tôi lại bắt anh không?” Tả Kinh Thương sử dụng chiến thuật vu hồi.

Trần Vũ im lặng, một lúc lâu sau hắn mới đưa mắt nhìn Tả Kinh Thương, ánh mắt trong sáng vô hại, “Tôi biết, nhưng không thể hiểu nổi. Tôi nghi ngờ có người hãm hại tôi. Tôi bán quán nhỏ kiểu này đã hơn năm năm, bị rất nhiều người đổ kị ganh ghét. Tôi bị người ta hãm hại không phải một lần hai lần, chuyện làm ăn chỉ hơi khởi sắc đã bị người ta tố cáo dùng thịt lợn chết, hồi trước lại có kẻ vứt thứ kia lên xe tôi, bây giờ chết người lại nói tôi là sát nhân. Trừ trước tới giờ tôi làm ăn trong sạch không thẹn với lương tâm, không tin các vị cứ đi hỏi thăm xem, có vợ chồng công chức đi làm, trưa không về nấu cơm được bèn bảo mấy đứa nhỏ đến quán tôi ăn. Có vài cửa hàng nấu đồ ăn nhưng chính họ cũng không ăn vì họ biết đồ họ nấu có tươi hay không, bẩn hay không, từng bị chuột hay gián bò vào. Nhưng tôi không như thế, khách ăn thứ gì tôi ăn thứ đó, hà cớ gì mà vì tiết kiệm mấy đồng lại cho người ta ăn heo ốm sâu bệnh? Tôi không biết trong lòng các vị có tin tôi không, nhưng nếu tôi là kẻ sát nhân, tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi đây để nói với các vị mấy chuyện này.”

Trong đầu Thư Tầm bỗng nảy ra một suy đoán, nhưng lúc này cô vẫn chưa dám khẳng định chắc chắn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô gặp phải tình huống này. “Năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

“Tròn ba mươi.” Trần Vũ đáp.

“Bán quán ăn năm năm, vậy năm năm trước anh làm nghề gì?”

“Tôi không ôm chí lớn, lại là người lười biếng, sau khi tốt nghiệp đại học thì đi làm ở một công ty dược, làm nhân viên tiếp thị thuốc, chắc các vị cũng biết nghề này nhỉ? Sau đó tôi bỏ việc không làm nữa.”

“Anh chắc chắn anh từng làm nhân viên tiếp thị thuốc mà không phải bác sĩ?”

“Cô từng gặp bác sĩ nào tốt nghiệp ngành tiêu thụ dược chưa?” Có lẽ do áp lực đã được giảm bớt nên Trần Vũ cũng thoải mái nói đùa.

“Từ trường nào?”

“Cái gì?”

Thư Tầm giải thích: “Anh tốt nghiệp trường đại học nào?”

“Học viện Lang Lâm, học liên thông.” Trần Vũ bối rối cười.

Thư Tầm ghi vào sổ tên ngôi trường mà hắn nói tới, hỏi tiếp: “Cha mẹ anh... làm nghề gì?”

“À, cha tôi là một nhân viên thí nghiệm ở nhà máy hóa chất, mẹ tôi ở nhà bán hàng tạp hóa.”

Tả Kinh Thương bất ngờ tập kích lần hai, “Chúng tôi đã thông báo cho cha mẹ anh, bọn họ vốn định tới thăm anh ngay nhưng có lẽ vì mẹ anh quá căng thẳng nên đã ngất xỉu phải nhập viện.”

“Sao các vị có thể làm như thế!” Trần Vũ nổi giận, khuỷu tay đập vào ghế tựa, kêu “ầm” một tiếng, cả người gần như nhảy ra ngoài, “Mẹ tôi sao rồi!! Thả tôi ra!! Tôi muốn đi thăm mẹ tôi!! Các người không chịu điều tra cho rõ! Tôi vốn không giết người!! Các người làm vậy tôi biết nói sao với cha mẹ tôi! Các người là một lũ cảnh sát khốn kiếp! Chết cũng không yên thân đâu!”

Thư Tầm bỗng nhớ lại vụ án Cận Á Cát, theo như người trong cuộc tiết lộ, thực ra khi thẩm vấn Cận Á Cát mãi mà không chịu thừa nhận mình đã giết người, liên tục chửi bới cảnh sát khiến cảnh sát tức giận, bắt đầu “Luyện” hắn, còn ra tay hành hung.

Thư Tầm vỗ vỗ chân Tả Kinh Thương ở dưới bàn, ra hiệu bảo anh hôm nay thẩm vấn tới đây thôi. Rồi ngẩng đầu nháy mắt ra hiệu cho nhân viên phụ trách ghi chép.

Khi đứng dậy, có lẽ vì phòng thẩm vấn khá ngột ngạt nên Thư Tầm thấy hơi choáng váng, khung cảnh trước mắt trở nên mơ hồ, tiếp đó là một cơn buồn nôn quen thuộc ập tới. Cô không kịp nghĩ gì khác, che miệng chạy ra ngoài. Tả Kinh Thương đang định đi theo, chợt nghe thấy từ phía sau có người gọi tên anh.

“Tả, Kinh, Thương...”

Từng chữ từng chữ đều tràn ngập sự mỉa mai khinh miệt.

Tả Kinh Thương vội quay đầu lại, thấy Trần Vũ vốn đang tức giận tới thở phì phò, giờ lại ngồi ngay ngắn trên ghế, hai tay bị còng thoải mái đặt lên bàn, nhìn Tả Kinh Thương cười như có như không.

Nhân viên ghi chép Tiểu Triệu đang định đi ra ngoài, liếc mắt hỏi ý Tả Kinh Thương.

Tả Kinh Thương quay lại, ra hiệu cho Tiểu Triệu bật ghi âm, đối mặt với Trần Vũ qua song sắt.

Trần Vũ im lặng, mỉm cười đón lấy ánh mắt của anh, sự trong sáng trong mắt đã hoàn toàn biến mất.

Sự hoài nghi trong lòng Tả Kinh Thương dường như có dấu hiện “thấy ánh sáng giữa màn đêm”.

Bấy giờ, môi Trần Vũ mấp máy, không phát ra tiếng nói nhưng khẩu hình ấy rõ ràng đang nói —

“Chào anh, Tả Kinh Thương.”

38. Q.7 - Chương 37: Tam Đường Hội Thảm*

*Tức là cơ quan chức năng đồng thời thụ lý một vụ án. Dựa theo chế độ ngày nay thì ba bộ ngành này gồm: Công an, Viện kiểm sát, Tòa án. Trường hợp này thường xảy ra khi có vụ án lớn, hoặc liên quan đến nhân vật nhạy cảm. Tam đường hội thảm cũng có thể hiểu là ba người tham gia thụ lý một vụ án cùng lúc. (Theo baike.baidu)

Thư Tầm tái mặt bước ra từ nhà vệ sinh, xoa bụng dưới đầy bức đác dĩ, nghĩ thầm, tên nhóc con này làm khổ mẹ nó quá, nghịch ngợm thế này chẳng lẽ đúng là con trai sao? Đứng trước bồn rửa tay, mở vòi nước lảm lả — “Nếu đúng là con trai thì sẽ gọi nó là Tả Khiên Hoàng!”

Rửa sạch tay, Thư Tầm nhìn ra cửa theo bản năng, anh thường đứng đợi cô ở ngoài cửa nhưng hôm nay lại không thấy anh đâu. Lẽ nào... có chuyện gì xảy ra trong phòng thẩm vấn? Cô không kịp lau khô nước trên tay, vội vã chạy về phòng thẩm vấn, chỉ thấy cửa phòng thẩm vấn còn chưa đóng, lại gần thì thấy Tả Kinh

Thương đang đứng trước mặt Trần Vũ, cả hai đều im lặng nhìn nhau, nhân viên phụ trách ghi chép Tiểu Triệu ngơ ngác đứng cạnh, bút ghi âm được đặt trên bàn nhưng có lẽ chưa ghi được câu nào.

“Sao thế?” Thư Tầm nhỏ giọng hỏi Tả Kinh Thương.

Trần Vũ nhìn lên trần nhà, cười cười.

“Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục.” Tả Kinh Thương cho rằng còn một số điểm cần được điều tra rõ ràng, anh vỗ nhẹ vào lưng Thư Tầm để cô yên lòng rồi quay đầu nhìn Trần Vũ, “Hẹn gặp lại.”

“Ha ha ha...” Trần Vũ bật cười.

Trần Vũ bị dẫn đi, Tả Kinh Thương và Thư Tầm quay lại văn phòng của tổ một, Hồng Thế Kiện vốn đang cúi xiu hút thuốc, thấy Thư Tầm đi vào, vội tắt thuốc, mở cửa sổ thông khí, còn cầm báo quạt quạt cho mùi thuốc lá trong phòng tan đi.

“Khi này Thư Tầm thấy hơi ngột ngạt nên giờ tôi đưa cô ấy đi dạo một chút.” Tả Kinh Thương muốn đưa Thư Tầm đi ra ngoài để tránh mùi khói thuốc trong phòng ảnh hưởng tới cô, cũng tìm cho hai người một không gian riêng.

“Giáo sư Tả và cô Thư quả thực là ‘phu thê tình thâm’.” Lâm Hi hâm mộ nói, lại nhớ đến bạn gái của mình, yếu đuối, khó hầu hạ, còn nóng tính, anh ta đành thở dài đầy cam chịu.

Tả Kinh Thương dắt Thư Tầm xuống tầng, tới siêu thị gần đây mua đồ ăn vặt, giúp cơn buồn nôn của Thư Tầm dịu bớt.

“Em nghi ngờ Trần Vũ là người có hai nhân cách.” Thư Tầm hít thở bầu không khí trong lành ngoài trời, cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Không khí ở thành phố nào cũng trong lành hơn không khí ở Thủ đô, nếu như có thể cô hi vọng tương lai mình sẽ chuyển tới một nơi khác để dưỡng lão. Nhưng còn trẻ như vậy đã nghĩ đến chuyện dưỡng lão, có phải là hơi... Thư Tầm quay lại chủ đề chính, “Trước đây em từng đọc luận văn của Duane Gibran... cũng chính là Kỷ Phương Hủ giới thiệu và phân tích về bệnh đa nhân cách, có người thậm chí còn phân liệt ra năm mươi loại nhân cách nhưng các nhân cách ấy không hề có điểm chung, mỗi người có một sở trường riêng, ký ức cũng khác nhau, hầu như không biết tới sự tồn tại của ‘người kia’. Đa nhân cách là một loại bệnh tâm thần không thể chữa trị cũng là một loại chứng ngại tâm lý vô cùng nghiêm trọng, nhưng điều này cũng không có nghĩa là bản thân người bệnh sẽ cảm thấy đau khổ. Ở nước ngoài có một người phụ nữ bị phân liệt ra ba mươi nhân cách, nhân cách nào cũng là họa sĩ, đều biết tới sự tồn tại của ‘người kia’, thể nhưng phong cách hội họa hoàn toàn khác nhau. Cô ấy được phép sử dụng năm loại nhân cách để dự thi, đều được trao giải như nhau.”

Cô thoáng ngừng lại rồi nói tiếp: “Căn phòng bí mật trong quán ăn, dấu vân tay trên hung khí, lời thuật lại của Oánh Oánh, Trần Vũ chính là hung thủ của vụ án mạng liên hoàn tại Lang Lâm mấy tháng qua, nhưng việc Trần Vũ bị ‘mất trí nhớ’ rất kỳ lạ, thường thì khi tội phạm phải đối mặt với nhiều bằng chứng như vậy, phòng tuyến tâm lý của hắn sớm đã sụp đổ, chỉ có Trần Vũ tin chắc mình vô tội, bất cứ vật chứng nào cũng không thể gợi lại hồi ức của hắn. Chúng ta hỏi hắn về những chuyện đã qua, ví dụ như thi đại học, cô giáo ngữ văn,... hắn đều có thể nhớ lại, điều này chứng tỏ năng lực ghi nhớ của hắn rất bình thường, không phải kiểu bệnh nhân có chứng ngại về trí nhớ, cứ qua 12 giờ đêm là quên toàn bộ ký ức về ngày hôm qua. Cho nên em cho rằng, khi hung thủ thực thi hành vi man rợ của mình, ‘Trần Vũ’ vốn không tồn tại, mà khi Trần Vũ tồn tại, tất cả những việc liên quan tới ‘người kia’ đều bị xóa bỏ.”

“Giả sử Trần Vũ là người có hai nhân cách, vậy nhân cách chính của hắn là Trần Vũ hay là người kia, hoặc hắn có thể phân liệt ra nhiều loại nhân cách khác, khi giết người hắn đã phân liệt thành nhân cách nào, là ẩn số.” Tả Kinh Thương cũng có cùng quan điểm, nhưng kiểu người có hai nhân cách này là do hắn giả vờ hay thực sự có, còn cần giám định. Từ ngày anh bước vào ngành điều tra hình sự tới nay, đây là lần đầu tiên gặp phải tội phạm tâm thần phân liệt, nhưng giám định điều này là thật hay giả, cũng không phải sở trường của anh. “Khi em không ở đó, hắn đột nhiên gọi tên anh, giọng nói thay đổi.”

Thư Tầm sửng sốt, “Một nhân cách khác của hắn xuất hiện? Anh nên tiếp tục thẩm vấn, không thể bỏ qua cơ hội này.”

“Anh cần xác nhận lại một vài vấn đề.”

“Anh đang nói đến...”

“Trần Vũ đã bị thấm vẩn một ngày một đêm, tuy rất sốt ruột nhưng câu trả lời của hắn không có dấu hiệu hờ hững, khi chúng ta hỏi tới một vài hồi ức nhỏ, nhãn cầu của hắn chuyển động về cùng một hướng. Khi anh kích thích hắn bằng cách nói mẹ của Trần Vũ bị bệnh, phản ứng của hắn cực kỳ tự nhiên và chân thực, đầu tiên quan tâm tới tình hình sức khỏe của mẹ sau đó tỏ thái độ bất mãn với anh, cũng phù hợp với tư duy tình cảm thông thường. Nhưng sau khi chuyển nhân cách, vẻ mặt của hắn trở nên bình tĩnh, cũng không hỏi về tình hình của mẹ nữa. Anh nói với hắn ‘Hẹn gặp lại’, biểu hiện của hắn rất tùy ý, vì chính hắn cũng không biết sau khi chìm vào giấc ngủ, hắn và Trần Vũ – ai sẽ là người tỉnh lại trước. Đường như ‘hắn’ biết sự tồn tại của Trần Vũ nhưng Trần Vũ lại không biết đến sự tồn tại của ‘hắn’.”

Khi đi vào siêu thị, Thư Tầm lập tức bước thẳng tới quầy ô mai, cầm lên mấy túi. Tả Kinh Thương chỉ nhìn thôi mà đã thấy chua, bèn thay cô để lại vài túi về chỗ cũ, còn hai túi vẫn cầm trong tay.

Thư Tầm ngậm một viên ô mai mới thấy hơi thèm ăn trở lại, “Người hai nhân cách tựa như có hai con người cùng sống trong một thân thể, nếu một loại nhân cách phạm tội, loại nhân cách kia vô tội thì cũng vẫn phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, thậm chí tử hình, cho nên việc cân nhắc mức hình phạt cũng khá khó khăn. Cũng may toàn thế giới chỉ có mấy ngàn người bị mắc chứng bệnh này, không phải người nào trong số họ cũng đi giết người phóng hỏa.”

“Như em nói, loại bệnh tâm thần này không thể chữa trị, hình phạt không thể giết chết một loại nhân cách và giữ lại loại nhân cách còn lại được.”

Thư Tầm xoa nhẹ bụng dưới: “Trước đây em vẫn nghĩ, không biết sau này mình sẽ mong có con trai hay con gái. Nhưng giờ nghĩ lại, chỉ hi vọng con có thể khỏe mạnh lớn lên, nhân cách hoàn chỉnh, cho dù tương lai con làm nghề gì, có triển vọng hay không, cứ sống bình an một đời là được.”

Trước khi làm mẹ, phụ nữ luôn có nhiều ảo tưởng, hi vọng con mình sẽ thế này, thế kia nhưng khi thật sự làm mẹ, tâm tính cũng sẽ đổi thay.

Nghe cô nói, ánh mắt Tả Kinh Thương thoáng dịu dàng, “Nếu như anh nói, anh muốn có cả con trai và con gái, em có trách anh tham lam không?”

“Vậy anh cứ tiếp tục mơ đi, hừ.” Thư Tầm hừ lạnh một tiếng, cúi đầu cười.

Tả Kinh Thương và Thư Tầm quay lại Chi đội, sau đó bọn họ bắt đầu tiến hành điều tra về thân phận thực sự của Trần Vũ — Kỳ thực chuyện này cũng không khó.

Cao Duệ Xuyên.

Khi cái tên này xuất hiện trước mắt cảnh sát, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm vì chân tướng đã gần trong tầm tay, thậm chí họ còn cảm thấy hơi phấn khích.

Ảnh của Cao Duệ Xuyên và Trần Vũ giống hệt nhau, tư liệu có ghi, năm nay Cao Duệ Xuyên 32 tuổi, tốt nghiệp khoa Y học lâm sàng của Đại học Y khoa rồi học thẳng lên thạc sĩ, sau khi tốt nghiệp thì công tác ở bệnh viện trực thuộc Đại học Y, làm việc một năm ở khoa ngoại, sau đó chủ động xin thôi việc và rời khỏi tỉnh, từ đây không còn ghi chép công tác nữa. Quê hắn ở một thị trấn nhỏ của tỉnh N, cha là một giáo viên nông thôn chuyên dạy thay, mẹ là một nông dân bình thường, có một chị gái, đã lập gia đình từ lâu. Cha mẹ và chị gái hắn chưa từng tới Lang Lâm, liên lạc qua điện thoại thì biết được bọn họ vẫn tưởng Cao Duệ Xuyên làm bác sĩ ngoại khoa ở bệnh viện trực thuộc Đại học Y, cực kỳ bận rộn cho nên rất ít khi về nhà, cũng chưa cưới vợ. Với chuyện hai nhân cách, bọn họ vốn không phát hiện ra, trong mắt họ, Cao Duệ Xuyên là một đứa trẻ chăm chỉ ít nói, khi đi học thì không nghịch ngợm gây sự bao giờ, thầy cô rất yêu quý, bạn học cũng rất nể phục hắn, nhưng có lẽ vì tính cách hơi kỳ cục nên không có nhiều bạn bè. Hắn rất hiếu thảo, thường xuyên gửi tiền về nhà để chăm lo cho cha mẹ, mua điện thoại di động cho chị gái,...

Mấy chi tiết mà Trần Vũ nói, Học viện Lang Lâm, nhân viên tiếp thị thuốc, cha là nhân viên thí nghiệm ở nhà máy hóa chất số hai, mẹ bán hàng tạp hóa gì gì đó, vốn là những chuyện giả dối.

“Không hẳn là giả dối.” Tả Kinh Thương đọc xong báo cáo điều tra, “Cứ coi như những thông tin này đều do ‘Trần Vũ’ tự tường thuật ra thì chắc chắn cũng tìm được điểm bắt nguồn của chúng. Nhà máy hóa chất số hai, kinh doanh hàng tạp hóa — Nghề nghiệp của hai người này có sự trùng hợp khó tin với nghề nghiệp của hai người khác.” Anh nói một cách bí hiểm, nhìn mọi người một lượt.

Sau khi nghe xong, Thư Tầm trầm suy nghĩ một lúc nhưng không thể nhớ nổi hai người nào làm nghề này. Cảnh sát tổ một cũng giống như Thư Tầm, thì trầm bàn luận một phen, vẫn không nhớ ra trong vụ án này có người tình nghi hoặc người nào liên quan tới nghề nghiệp của hai người này.

“Cha mẹ của nạn nhân vụ án 25/9, hơn nữa nạn nhân của vụ án đó cũng họ Trần.” Với một người đã theo dõi nghiên cứu vụ án 25/9 suốt mấy năm nay như Tả Kinh Thương mà nói, từng chi tiết nhỏ anh đều thuộc như lòng bàn tay, anh có thể nhớ ra ngay lập tức cũng chẳng phải chuyện lạ, còn đối với một người không hề biết về những hành vi tội ác của Cao Duệ Xuyên như Trần Vũ, lại có liên quan tới vụ án 25/9, điều này hẳn là một điểm đột phá khiến người ta sờn gai ốc.

Trong thoáng chốc, mọi người xôn xao bàn luận.

“Chẳng lẽ Trần Vũ có dính dáng gì đến vụ án 25/9?”, “Đầu và thân thể của nạn nhân vụ 25/9 cũng bị cắt rời, tôi đã thấy kỳ lạ từ lâu rồi!”, “Tên biến thái này đúng là việc gì cũng dám làm? Đã nhiều năm trôi qua, hẳn cảm thấy chúng ta bắt được hắn nên lại bắt đầu gây án, cũng hợp lý đấy chứ”, “Nhất định là sau khi giết người thì mai danh ẩn tích, chạy trốn đổi một cái tên khác.”

Lâm Hi suy đoán: “Cha mẹ và chị gái hắn trước giờ đều không biết hắn có nhân cách phân liệt, chứng tỏ khi còn bé hắn không bị như vậy, chín năm trước bị một chuyện nào đó kích thích, mới đột nhiên phân liệt ra Trần Vũ, giết một người, lại trở về làm Cao Duệ Xuyên, rồi gần đây lại bị chuyện gì đó kích thích chuyển về Trần Vũ... Ôi trời ơi! Loạn, loạn hết cả lên, tôi cũng không biết mình đang nói gì nữa!”

Mọi người cười ầm lên.

Thư Tầm chờ mọi người trật tự lại, bắt đầu nói: “Bây giờ có thể khẳng định: Cao Duệ Xuyên chính là nhân cách chính, trầm tĩnh ít nói, sống khép kín cô độc, từng là bác sĩ ngoại khoa; Trần Vũ là nhân cách phụ, vui vẻ đơn thuần, sống nhiệt tình nhưng hơi chịu đựng nhẫn nhục. Còn loại nhân cách thứ ba nào nữa hay không — còn chờ kiểm nghiệm thêm. Tôi tin rằng một người có kiến thức y học như Cao Duệ Xuyên đã sớm nhận ra sự tồn tại của ‘Trần Vũ’, sau khi tới Lang Lâm thì sống dưới thân phận Trần Vũ. Tuy có thể cảm nhận được ‘Trần Vũ’ nhưng hắn không biết trước loại nhân cách phụ này xuất hiện và biến mất khi nào, cũng không thể khống chế được hành vi của ‘Trần Vũ’. Bằng việc quan sát hoàn cảnh xung quanh, hẳn biết ‘Trần Vũ’ đang làm gì, bèn đóng giả thành Trần Vũ, làm một người độc thân bình thường.”

“Khi phát hiện ra vận thi thể của Chương Thần Phân, hẳn đang là nhân cách chính hay nhân cách phụ?” Ngô Nhất Táp nghi hoặc hỏi.

Thư Tầm nói một cách chắc chắn, “Là Trần Vũ.”

Tả Kinh Thương suy đoán thêm bước nữa, “Sự tương hỗ giữa nhân cách độc lập trong con người hẳn rất phức tạp, tôi nghi ngờ hắn không chỉ có hai loại nhân cách. Hành vi của hắn có thể chia làm ba tổ; tổ thứ nhất: giết người; tổ thứ hai: xử lý thi thể, cũng hưởng thụ quá trình này; tổ thứ ba: kinh doanh. Hiện nay có thể xác định được tổ hành vi thứ ba hoàn toàn xuất phát từ Trần Vũ.”

Đầu óc Lâm Hi càng hỗn loạn hơn, “Vậy trong ba tổ hành vi này tổ nào xuất phát từ Cao Duệ Xuyên? Trời ạ! Thế này thì tòa án định tội kiểu gì?!”

Hồng Thế Kiện chấp tay, “Tổ trưởng Ngô, tôi cảm ơn anh đã cho tôi tham gia phá án, quả thực là khiến tôi mở rộng tầm mắt, từ quá trình phạm tội tới... bản thân hung thủ.”

“Đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải loại người như thế!” Ngô Nhất Táp trợn mắt há mồm nói, “Đúng là được dịp mở rộng tầm mắt.”

Ai mà chẳng gặp loại tội phạm này lần đầu tiên đây?

“Vụ án thú vị thế này sao giờ mới nói cho anh biết?” Kỷ Phương Hủ nghe Hồ Hiệu tường thuật lại sinh động như thật, nhất thời sôi trào nhiệt huyết, nắm vai Hồ Hiệu lắc liên tục, y như giá chủ Mã Cảnh Đào khi đang kích động.

Giám định tư pháp trong lĩnh vực pháp y tâm thần — Đúng chuyên môn của Kỷ Phương Hủ.

Hồ Hiệu rất oan ức, gần đây cô gặp phải một vụ án khó, bận rộn tới sứt đầu mẻ trán, Thư Tầm lại không thích nấu cháo điện thoại, cô chỉ tình cờ gọi điện thoại hỏi thăm tình hình chị họ vất vả mang thai, mới nghe được hung thủ vụ án Lang Lâm kia là người đa nhân cách. Cô vừa biết đã vội chạy thực mạng tới nhà Kỷ Phương Hủ, ai ngờ tên háo sắc này thấy cô đến, chẳng nói đến câu thứ hai đã nhào qua, cô vừa tỉnh ngủ đã vội vàng kể lại chuyện Trần Vũ, thế mà giờ anh còn trách cô không nói sớm!

Kỷ Phương Hủ ngồi dậy, vội vàng mặc quần áo rồi mở máy vi tính đặt vé máy bay.

“Em cũng muốn đi!” Hồ Hiệu đề xuất.

“Hình như em đã dùng hết thời gian nghỉ phép rồi!” Kỷ Phương Hủ liếc xéo cô.

Hồ Hiệu đau khổ ôm chần, rơi nước mắt bi phẫn. Danh sách tổ chuyên gia tới Bắc Yển lần trước vốn không có tên cô, là cô mặt dày mày dạn xin nghỉ phép để đi, bây giờ thì hay rồi, vụ án kỳ thú thực sự đã xuất hiện nhưng cô cũng chẳng còn thời gian nghỉ phép.

“Chi bằng...” Kỷ Phương Hủ đột nhiên cười âm hiểm, “Ngày mai chúng mình đi đăng ký kết hôn, em sẽ có mười lăm ngày nghỉ của một người mới kết hôn ngay lập tức, nếu em chịu phối hợp với anh, chỉ một thời gian ngắn sau sẽ lại có một kỳ nghỉ dài hơn.”

“Kỳ nghỉ gì thế?” Hồ Hiệu chưa kịp phản ứng lại, chớp chớp mắt hỏi.

Kỷ Phương Hủ cười đến mức mắt hí thành một đường thẳng, “Nghỉ sáu tháng theo chế độ thai sản.”

“Nghỉ nghỉ cái đầu anh!” Hồ Hiệu ném gối về phía anh.

“Rốt cuộc em có đi hay không?” Bất được gối, Kỷ Phương Hủ đã đặt vé máy bay.

“Không đi không đi! Ai thèm đi cùng anh? Ai thèm đăng ký kết hôn với anh? Ngày mai em sẽ đi xem mắt ~” Hồ Hiệu tức đến mức quần chặt chần, quay đi không để ý tới anh nữa.

Đây là việc hệ trọng, sắc mặt Kỷ Phương Hủ thay đổi, bỏ máy vi tính sang một bên, “Để anh khiến em mang thai trước khi kết hôn, xem em có còn xem mắt được nữa không?”

“Anh dám! Anh dám!” Hai chân Hồ Hiệu đá loạn xạ.

Kỷ Phương Hủ vươn nanh vuốt tới, rất giống một con sói độc ác lao vào một con dê nhỏ béo mập.

Kết quả cuối cùng là, khi tiểu thư Hồ tiêu tỉnh lại sau giấc ngủ, tên Kỷ Phương Hủ kia đã lên máy bay từ lâu rồi.

Trọng điểm vụ án lập tức chuyển từ tìm kiếm thi thể xác định hung thủ sang nhận định xem rốt cuộc hung thủ phân liệt ra mấy loại nhân cách, có khả năng còn phá giải được cả vụ án 25/9, điều này khiến cảnh sát hình sự tổ một vừa hiếu kỳ vừa thán phục, ai nấy đều vô cùng nhiệt tình hăng hái.

“Giáo sư Tả, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?” Ngô Nhất Táp xin chỉ bảo.

Tả Kinh Thương đứng lên, vẽ ba vòng tròn lên tấm bảng trắng trong phòng họp nhỏ, trong vòng vẽ các từ then chốt “Cha mẹ, trường học, bệnh viện”, đồng thời giải thích: “Đây là ba hướng điều tra. Một, ‘cha mẹ’ trong miệng Trần Vũ liệu có phải là cha mẹ của nạn nhân 25/9 hay không; hai, chín năm trước, khi Cao Duệ Xuyên còn học ở Đại học Y khoa, hắn đã gặp phải biến cố gì; ba, tới bệnh viện trực thuộc Đại học Y một chuyến, hỏi xem tại sao Cao Duệ Xuyên lại xin thôi việc.” Nói xong, anh chợt nhìn về phía Thư Tầm, nói một câu đầy hàm ý:

— Đây là lần đầu tiên tôi có hứng thú tìm hiểu quá trình biến đổi tâm lý của hung thủ.”

Hóa ra Tả Kinh Thương vẫn còn nhớ chuyện cô bắt mẫn vì trước giờ anh không quan tâm tới việc điều tra nguồn gốc phạm tội của hung thủ. Hẹp hòi!

“Chúng tôi sẽ tiến hành ngay lập tức.” Các cảnh sát tổ một đều đứng lên, phân công công việc rồi lần lượt rời phòng họp nhỏ.

Tả Kinh Thương gọi Ngô Nhất Táp lại: “Tôi muốn gặp Trần Vũ một lúc... cũng chính là Cao Duệ Xuyên.”

“Không thành vấn đề.” Ngô Nhất Táp đồng ý, thăm lắc đầu, đến giáo sư Tả cũng không biết nên gọi tên nghi phạm này thế nào.

Đang nói chuyện thì điện thoại của Ngô Nhất Táp chợt reo lên, sau khi nhận điện, anh ta vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, quay đầu nói với Thư Tầm và Tả Kinh Thương: “Nghe nói một vị chuyên gia giám định tư pháp về pháp y tâm thần của Bộ công an đã tới sân bay, hai tiếng nữa sẽ tới chỗ chúng ta, là một người Hoa quốc tịch Anh, không biết có cần mời phiên dịch hay không...”

“Chuyên gia giám định tư pháp về pháp y tâm thần, người Hoa quốc tịch Anh...” Tả Kinh Thương lặp lại, nhìn Thư Tầm một lúc, hai người bỗng trầm miệng một lời — “Kỷ Phương Hủ?”

“Sao hai người biết?” Ngô Nhất Táp hỏi.

Thư Tầm nghĩ thầm, lại là đồ mồm to Hồ Hiệu kia. Có điều Kỷ Phương Hủ tới đây quả là một tin tức tốt, nếu nói về mặt giám định đa nhân cách, làm gì có ai chuyên nghiệp hơn anh ta? Nghĩ tới đây, Thư Tầm giải thích: “Anh ta là chồng của em họ tôi.”

“Hay thật đấy, nhân tài đều tụ hội về một gia đình.” Ngô Nhất Táp kinh ngạc, “Nhưng không ngờ vị Kỷ Phương Hủ tiên sinh ấy lại còn trẻ như vậy, tôi còn tưởng đó là một chuyên gia lớn tuổi cơ đấy.”

Nhắc tới việc này, Thư Tầm nhớ Hồ Hiệu cũng từng nói, ban đầu tưởng Kỷ Phương Hủ là một ông lão, còn viết thư cho anh ta với tư cách là hậu bối và fan hâm mộ, bảo người ta nhân lúc còn sống thì hãy quay về Trung Quốc ít ngày, cuối thư còn chúc người ta thọ sánh Nam Sơn, con đàn cháu đống. Kết quả là vì một phong thư của cô nàng mà người ta lặn lội từ Anh Quốc về Trung Quốc thật, đi theo cô nàng từ thành phố thực tập đến quê hương Vụ Kiều, cuối cùng cũng theo đuổi thành công.

Có vài người không nên nhắc tới, chỉ vừa nhắc tới là đã gọi điện thoại đến ngay. Thư Tầm nhận điện thoại của Hồ Hiệu, nghe cô nàng khóc lóc ỉ ôi oán giận Kỷ Phương Hủ bỏ mặc cô nàng một hồi, một mình tới Lang Lâm chơi, loại đàn ông phụ bạc như vậy đáng bị ngàn đao băm nát..., bất đắc dĩ nói một câu “Chị sắp họp rồi” mau chóng ngắt máy.

Cô nàng đã dùng hết ngày nghỉ phép mà còn không biết ngại oán trách người ta.

Vốn định tiến hành thẩm vấn Cao Duệ Xuyên ngay lập tức, nhưng vì Kỷ Phương Hủ đến đây, cuộc thẩm vấn được hoãn lại ba giờ đồng hồ. Suy xét ra thì Kỷ Phương Hủ không tham gia vào toàn bộ quá trình phá án nên Ngô Nhất Táp cử một cảnh sát hình sự có khả năng hành văn tốt lập tức viết một bản báo cáo điều tra tóm tắt, chờ Kỷ Phương Hủ tới thì cho anh ta xem.

Khi Kỷ Phương Hủ bước từ trên xe xuống, có rất nhiều người bị anh ta làm cho kinh ngạc, nữ cảnh sát hình sự của Chi đội đều tròn mắt mà nhìn. Vì sống ở Anh từ nhỏ nên cách ăn mặc của anh ta đều theo phong cách Anh, vừa phong độ vừa tao nhã, chỉ mỉm cười gật đầu với mọi người rồi lập tức đưa mắt đi chỗ khác đầy xa cách. Nửa nóng nửa lạnh như vậy khiến biết bao trái tim thiếu nữ cảnh sát hình sự đập loạn liên hồi.

Cũng may Kỷ Phương Hủ không phải người thích vờn hoa gheo nguyệt, chỉ xách cặp công văn từ trong xe ra rồi lên thẳng văn phòng tổ một ở tầng hai.

Báo cáo điều tra chỉ có khoảng ba ngàn chữ, anh ta đọc xong một cách nhanh chóng, đầu tiên nhìn Tả Kinh Thương và Thư Tầm bằng ánh mắt tán thưởng, sau đó còn đọc thoại một lúc, mới nói muốn gặp gỡ nghi phạm.

“Giám định tâm thần là sở trường của anh, vậy cứ lấy ý kiến của anh làm chủ thôi.” Tả Kinh Thương nói, bây giờ đều đã là người một nhà, nói chuyện cũng dễ hơn.

“Không dám, hai người có thể bắt được nghi phạm đa nhân cách về quy án, quả thực khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Phải biết rằng nghi phạm có nhân cách phân liệt rất bí ẩn, cũng không hành động theo lẽ thường, suy luận logic phổ thông và xây dựng chân dung tâm lý tội phạm cũng khó mà tìm ra hần chuẩn xác như vậy, hai người...” Kỷ Phương Hủ hiềm khi khiếm tốn một phen, đưa ngón tay cái lên, nói ra một câu mà anh ta mới học được — “Đáng được nhận like!”

Tả Kinh Thương, Kỷ Phương Hủ, Thư Tầm bước vào phòng thẩm vấn, ngồi xuống vị trí của mình. Ở ghế thẩm vấn đối diện, Cao Duệ Xuyên đã bị dẫn tới từ lâu, đây thực sự là buổi “Tam đường hội thẩm” ngàn năm có một!

Camera giám sát được đặt đối diện với nghi phạm, bút ghi âm lóe lên ánh sáng xanh.

Không biết hiện tại người đàn ông chán nản này đang là ai? Trần Vũ hay là Cao Duệ Xuyên.

Kỷ Phương Hủ quan sát hần một lượt, cất lời: “Họ tên?”

“... Tôi là Cao Duệ Xuyên.”

Tả Kinh Thương và Thư Tầm liếc mắt nhìn nhau, cùng phát hiện ra giọng nói của nghi phạm rõ ràng không giống với Trần Vũ, hơn nữa còn mang chút âm điệu đặc trưng của quê hương. Quan trọng nhất là, hần nói “Tôi là Cao Duệ Xuyên”, chứ không phải “Tôi tên là Cao Duệ Xuyên”. Bọn họ đã đoán đúng, Cao Duệ Xuyên nhận thức được bản thân có thể bị phân liệt thành một người khác, cho nên nói rõ hiện tại mình đang ở nhân cách nào, trả lời câu hỏi bằng cách nhấn mạnh “Tôi là AABB”.

Tuy giọng nói, khẩu âm tương đồng nhưng Tả Kinh Thương vẫn phát hiện ra dáng vẻ của Cao Duệ Xuyên khi gọi anh lần trước không hề giống lần này, không biết điều này có liên quan tới việc Thư Tầm và Kỷ Phương Hủ cùng tham gia thẩm vấn hay không, nhưng anh cảm thấy, có lẽ Cao Duệ Xuyên chỉ muốn nói chuyện với một mình anh.

Còn chưa hỏi tới câu thứ hai, Cao Duệ Xuyên đã nói: “Người do tôi giết, các vị không cần tra hỏi thêm nữa. Ba người, một phụ nữ, một cảnh sát và một người lái xe, không cần biết thế nào nhưng gặp phải tôi thì coi như bọn họ xui xẻo. Tôi đã không còn luyện tiếc cuộc đời này nữa, chỉ mong được chết càng nhanh càng tốt, xin các vị hãy giúp tôi, mau phán cho tôi tội tử hình, tôi có tội, chết sớm siêu sinh sớm.”

Bấy giờ Kỷ Phương Hủ lấy điện thoại ra như thể lên mạng, thờ ơ hỏi: “Trần Vũ là ai?”

Cao Duệ Xuyên im lặng, ánh mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào sàn nhà, hơn năm phút sau mới trả lời: “Không có Trần Vũ, tôi đã lừa các vị.”

“Aaaaaa...” Bất chợt, từ điện thoại di động của Kỷ Phương Hủ truyền ra tiếng thét chói tai, thảm thiết như ai đó đang bị đuổi giết. Tiếng thét này lúc thì là giọng nữ, lúc lại là giọng nam sau đó chuyển thành tiếng gào khóc, còn cả âm thanh xương cốt da thịt bị xé nát khiến người ta sởn gai ốc như đang ngồi trên bàn chông.

Trong tích tắc nghe thấy âm thanh này, Cao Duệ Xuyên giãy giụa kịch liệt như thể muốn đứng lên chạy trốn, nhưng lại bị ghế thẩm vấn giữ chặt nên không thể thoát ra, khi tiếng thét thê thảm, tiếng khóc không ngừng truyền tới, hần vốn rất nóng nực nhưng giờ lại như người bị yếm bùa, ngồi yên một chỗ, ngơ ngác ngác đến mắt cũng không chớp.

Tả Kinh Thương ngồi cạnh Kỷ Phương Hủ, đưa mắt nhìn thoáng qua màn hình điện thoại của anh ta, đó là một đoạn phim của một bộ phim kinh dị kinh điển “Thảm sát cửa máy tại Texas” (Tên tiếng anh là The Texas Chainsaw Massacre). Kỷ Phương Hủ rất bình tĩnh, dùng mạng nội bộ liên kết với laptop và máy chiếu, bắt đầu chiếu một bộ phim kinh dị khác. Thư Tầm cảm nhận được một cơn buồn nôn ập tới, dời mắt đi không dám nhìn. Kỷ Phương Hủ vẫn làm theo ý anh ta, vừa chiếu một đoạn phim kinh dị có cảnh giết người tàn bạo, vừa phát tiếng đàn ông và phụ nữ thét gào kêu khóc với âm lượng lớn nhất.

Trong phòng thẩm vấn, hình ảnh và âm thanh ấy khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu, Tả Kinh Thương nắm chặt tay Thư Tầm, hất cằm chỉ ra cửa, ý bảo cô tránh ra ngoài một chút. Thư Tầm bước bình tĩnh, nhấp một ngụm nước ấm, quan sát vẻ mặt của Cao Duệ Xuyên.

Hình ảnh và âm thanh khiến người ta đau đầu ấy được phát đến hơn một giờ, Cao Duệ Xuyên khi thì sốt ruột, khi thì bình tĩnh, khi thì thở gấp, khi thì xem đoạn phim trước mặt với ánh mắt tán thưởng.

Thư Tầm đoán rằng, Kỷ Phương Hủ muốn sử dụng những hình ảnh mà hung thủ cảm thấy quen thuộc này để ổn định lại nhân cách của Cao Duệ Xuyên, cũng nhằm xác định xem Cao Duệ Xuyên có phân liệt thật không hay hắn chỉ giả bộ phân liệt để được giảm án.

Sau khi chắc chắn Thư Tầm có thể chịu đựng được, Tả Kinh Thương đưa mắt nhìn Cao Duệ Xuyên, bấy giờ, anh phát hiện Cao Duệ Xuyên cũng đang nhìn anh, khóe miệng nhếch lên, dường như đang mỉm cười.

Kỷ Phương Hủ cũng nhận ra vẻ mặt này của Cao Duệ Xuyên, ngừng chiếu đoạn phim và tắt đoạn tiếng động, đột ngột cao giọng hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi ấy à? Tôi là Cao Duệ Xuyên.”

Tuy giọng nói và khẩu âm giống với Cao Duệ Xuyên nhưng khi nói ra họ tên của bản thân, trong giọng nói của hắn lại có thêm một chút tùy ý và khinh bỉ.

Tả Kinh Thương biết, “hắn” đã thực sự xuất hiện.

39. Q.7 - Chương 38

1. Đa nhân cách

Kỷ Phương Hủ viết vào sổ ghi chép mấy từ — “Khống chế”, “Khẩu âm”, “Thời thơ ấu”. Sau đó bảo Tả Kinh Thương ở lại rồi nháy mắt với Thư Tầm, “Sự xuất hiện của chúng ta tại nơi này đã không còn cần thiết nữa, chúng ta ra ngoài thôi.”

Lại nhìn Cao Duệ Xuyên, gật đầu tán thưởng một phen, khẽ nâng cằm. Khi hai người ra ngoài phòng, tuy Thư Tầm hơi khó hiểu nhưng trong đó có cả camera và máy ghi âm, dù ra ngoài cũng thấy được tình hình bên trong nên cô mới đi ra cùng Kỷ Phương Hủ. Vừa đóng cửa, cô vội hỏi: “Anh phát hiện ra điều gì sao?”

“Hắn không phải người có hai nhân cách.” Kỷ Phương Hủ duỗi ra ba ngón tay, đóng đưa rồi khẽ nhún mày.

“Ngoại trừ Trần Vũ, hắn còn phân liệt thêm một nhân cách nữa?” Thư Tầm chớp chớp mắt, kinh ngạc nói.

Kỷ Phương Hủ gật đầu, “Tôi tin là Tả Kinh Thương cũng nhận ra điều này. Loại nhân cách thứ ba chỉ muốn nói chuyện với một mình anh ấy, cho dù chúng ta có ở trong đó thì cũng không hỏi được thêm thông tin gì đâu. Tối phòng giám sát xem thử không?”

“Anh đi xem đi, tôi tối hỏi tổ trưởng Ngô xem đã thu thập được tin tức gì chưa.” Thư Tầm rất tin tưởng vào năng lực của Kỷ Phương Hủ.

“Cũng được.” Kỷ Phương Hủ cười nói.

Trong phòng thẩm vấn, Cao Duệ Xuyên thấy chỉ còn một mình Tả Kinh Thương ở lại, mới mỉm cười nói: “Tả Kinh Thương, chào anh.”

“Chào anh.” Tả Kinh Thương đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn, ung dung tựa vào lưng ghế, “Chúng ta lại gặp nhau rồi?”

Cao Duệ Xuyên khẽ nhún vai, không phủ nhận cũng chẳng đồng tình.

“Anh không phải Cao Duệ Xuyên.” Tả Kinh Thương vạch trần, “Anh tên là gì?”

“Cao Quyết, chữ Vương ở bên.*” Anh ta rất thẳng thắn, hỏi gì nói vậy.

*Ý của người nói là trong chữ Quyết có bộ Vương, chữ Quyết có nghĩa là ngọc quyết. Trong chữ Hán, chữ Vương có mối liên quan mật thiết đến ngọc. Trong Hán ngữ cổ, Vương và Ngọc là cùng một chữ. Trước đây không có chữ Vương mà chỉ có chữ Ngọc. Tất cả các chữ Hán có bộ Vương đều có liên quan tới ngọc.

Chữ Quyết cũng vậy. Vì tiếng Hán có rất nhiều từ đồng âm nên khi nói ra tên, người Trung Quốc thường nói rõ cách viết của chữ để người nghe biết tên họ viết như thế nào.

Tả Kinh Thương gật đầu, Cao Duệ Xuyên, Cao Quyết, Trần Vũ, hẳn lại có thể phân liệt thành ba nhân cách: “Cao Quyết, chào anh.” Anh hờ hững chào, “Quà tặng của anh – tôi không dám nhận nhưng tôi muốn biết, tại sao ở tận Lang Lâm mà anh...”

“Tôi rất hâm mộ con người anh.” Cao Quyết ngắt lời Tả Kinh Thương, hẳn như một con báo nhìn chăm chăm vào con mồi, nhìn Tả Kinh Thương chăm chăm như thể muốn bắt anh nhét vào trong mắt mình, “Nghe nói đến cả em vợ mình mà anh cũng có thể ‘vì nghĩa diệt thân’ tống vào tù giam cho nên tôi rất muốn gặp anh. Quả nhiên anh đã không để tôi phải thất vọng, tôi mới xử tử có mấy người mà anh đã tìm ra tôi.”

“Là anh giết người?” Tả Kinh Thương liếc mắt nhìn bút ghi âm, xác định lại là nó vẫn đang ghi âm. Trong cuộc thẩm vấn vốn nên có một người phụ trách ghi chép nhưng chỉ cần có người khác ở đây, tên Cao Quyết này sẽ chẳng thêm nói câu nào, hẳn chỉ muốn trò chuyện với một mình anh mà thôi.

“Anh đẹp trai thật đấy, rất nam tính.” Cao Quyết không để ý câu hỏi của Tả Kinh Thương, ánh mắt trở nên mờ ám, thậm chí hẳn còn định đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh nhưng vì ghê thẩm vấn nên hẳn không thể đạt được ý nguyện. Hắn bực bội đập tay lên ghế, vẻ mặt lại trở nên ngoan độc, “Tôi không giết người, tất cả bọn họ đều bị Cao Duệ Xuyên giết, tôi chỉ... nói cho hẳn biết phải hành động như thế nào.”

Tả Kinh Thương hỏi tiếp: “Tại sao Cao Duệ Xuyên phải đi giết người?”

“Hắn là một kẻ nhu nhược, nhát gan, chỉ biết ăn năn hối hận, lằm lằm lì lì.” Cao Quyết rất khinh bỉ Cao Duệ Xuyên, “Tôi cho rằng một con người, đặc biệt là đàn ông, phải có dũng khí, phải tàn nhẫn âm độc. Nhưng hẳn rất kém cỏi cho nên tôi muốn dạy hẳn thế nào mới là đàn ông. Gặp phải chuyện bất công thì không được lùi bước, phải thể hiện bản thân mình, ai bắt nạt hẳn, phải đòi lại gấp bội.”

“Chương Thần Phân, Chiêm Húc và Cốc Siêu, bọn họ đã làm gì Cao Duệ Xuyên?”

“Mấy người anh nói là ai thế? Ừm, Chiêm Húc, Cốc Siêu... Tôi nhớ ra rồi! Tôi không biết bọn họ đã làm gì Duệ Xuyên nhưng tôi cảm thấy giết một người cũng đâu cần có lý do, đúng không? Chỉ cần có sức mạnh, có quyền lực và can đảm là đủ. Còn tên lái xe kia, đường hẹp như thế, dựa vào đâu mà người ta phải nhường đường cho hẳn đi? Hắn bóp còi, bật đèn, rất phiền. Tôi nói với Cao Duệ Xuyên phải cho hẳn ta một bài học nhưng không ngờ Duệ Xuyên lại giết hẳn. Xem ra Duệ Xuyên ngày càng nam tính hơn.” Cao Quyết cười.

“Anh ép Cao Duệ Xuyên giết bọn họ.” Tả Kinh Thương nghe xong mấy câu nói rợn người của hẳn, đưa ra kết luận.

“Đúng.” Cao Quyết thừa nhận một cách thẳng thắn, “Con người đều do bức ép mà thành, đặc biệt là kẻ nhu nhược yếu đuối như Cao Duệ Xuyên, nếu không ép hẳn làm một vài chuyện cần tới lòng can đảm, hẳn sẽ vĩnh viễn không trưởng thành, vĩnh viễn để người ta làm nhục.”

“Khi giết người, là anh hay là Cao Duệ Xuyên?”

“Tôi không biết, tôi chỉ bảo với hẳn nhất định phải làm như thế nào.” Cao Quyết liếm liếm môi như đang nhớ lại, “Nhưng tôi không ngờ những việc hẳn làm còn vượt xa mệnh lệnh của tôi. Hẳn không chỉ giết người còn phân thây bọn họ! Ừm, tôi rất xin lỗi, điều này cũng nằm ngoài dự đoán của tôi, dù sao tôi cũng không học ngành Y, nếu hẳn muốn tôi phân thây, e rằng tôi cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Nhưng mà... ha ha ha, tôi rất thỏa mãn với một Duệ Xuyên như vậy, đây là một phương thức để hẳn giải tỏa cơn giận dữ, không phải sao? Hẳn là một người đáng thương... Mọi người đều không thể hiểu nổi hẳn nhưng tôi có thể.”

“Anh không thấy ghê tởm ư?”

“Không. Trái lại tôi thấy đây mới thực sự là hẳn, tàn nhẫn, độc ác và...” Cao Quyết bực bội nhích người, mong tránh khỏi lưng tựa của ghế thẩm vấn, “đây hấp dẫn.”

Tả Kinh Thương khẽ nhú mày, “Anh và Cao Duệ Xuyên cùng sử dụng một thân thể, có thấy chật chội không?”

“Cũng tạm tạm. Kinh Thương, cảm ơn anh đã quan tâm tới tôi.” Cao Quyết chân thành nói.

Tả Kinh Thương không để ý tới ánh mắt nóng bỏng của hắn, khuôn mặt vẫn vô cảm, thậm chí còn hơi nghiêm khắc, “Từ bao giờ?”

“Hồi đó hắn vẫn còn bé tí!” Cao Quyết cười nói, đưa tay vạch một độ cao, “Thấp bằng đây thôi.”

Tả Kinh Thương đưa mắt nhìn một thoáng, khoảng một mét hai, khi Cao Duệ Xuyên phân liệt ra nhân cách Cao Quyết, hắn vẫn còn nhỏ?

Cao Quyết khai với Tả Kinh Thương toàn bộ quá trình hắn “sai khiến” Cao Duệ Xuyên giết người. Mỗi khi hắn cho là nên giết người, hắn sẽ ép Cao Duệ Xuyên đóng cửa muộn hoặc mở cửa sớm, người nào đi vào quán ăn một mình, lại vừa mắt Cao Quyết, Cao Duệ Xuyên phải giết người đó.

Còn tại sao mấy tháng nay lại đột nhiên giết người, Cao Quyết giải thích rằng, Duệ Xuyên phát hiện mình mắc bệnh nan y, chẳng sống được bao lâu nữa cho nên muốn chứng minh bản thân một phen.

“Anh biết Trần Vũ chứ?”

Cao Quyết tỏ vẻ hoang mang, hỏi: “Ai cơ?”

“Trần Vũ.” Tả Kinh Thương nhắc lại lần nữa.

“Trần Vũ là ai? Tôi không biết.”

Phải chăng Cao Quyết không thể nhận ra sự tồn tại của Trần Vũ nhưng Cao Duệ Xuyên có thể?

“Tại sao Cao Duệ Xuyên lại vứt di hài của người phụ nữ trung niên kia lên xe điện của Trần Vũ ở hẻm Đông Lang Tử?” Câu hỏi này của Tả Kinh Thương là để xác nhận lại rốt cuộc Cao Quyết có biết về sự tồn tại của Trần Vũ hay không.

Cao Quyết lắc đầu, “Tôi không biết, Duệ Xuyên cũng có một vài hành vi mà tôi không thể hiểu nổi, ví dụ như... Hắn lại đi mở quán ăn. Trần Vũ mà anh nói, có phải đối tác của hắn không?”

Xem ra, Trần Vũ không biết tới sự tồn tại của Cao Quyết và Cao Duệ Xuyên, Cao Duệ Xuyên và Cao Quyết biết đến sự tồn tại của nhau, Cao Duệ Xuyên có thể nhận ra sự tồn tại của Trần Vũ, để thăm dò Trần Vũ có biết tới sự tồn tại của mình không, Cao Duệ Xuyên vứt vụn thi thể ở phía sau xe điện của Trần Vũ để kích thích hắn nhưng Trần Vũ vẫn chẳng biết gì. Ba loại nhân cách này quá phức tạp, rốt cuộc làm thế nào mà lại hình thành được đây.

Tả Kinh Thương liếc mắt nhìn Cao Quyết, thấy hắn đang nhìn mình với ánh mắt si mê, quả thực khiến người ta khó chịu.

Thư Tầm trở lại văn phòng của tổ một, một số cảnh sát đã trở về, đang sắp xếp lại những thông tin vừa thu thập được. Dựa theo ba phương hướng điều tra mà Tả Kinh Thương đưa ra, bọn họ đã tìm được nhiều thông tin quan trọng.

Cha mẹ của nạn nhân Trần Thanh trong vụ án 25/9 nói, sau khi con gái qua đời, bọn họ được rất nhiều người hảo tâm quan tâm giúp đỡ, cảnh sát trợ cấp cho họ, hàng xóm và tình nguyện viên của khu vực luôn tặng gạo và mì cho họ vào dịp lễ tết. Mấy năm qua còn có chàng trai tên Trần Vũ thường xuyên mang quà đến thăm họ, trò chuyện với họ khiến họ vô cùng cảm động. Vì Trần Vũ cũng có họ Trần nên hai vợ chồng cảm thấy hắn rất thân quen, lâu dần Trần Vũ còn gọi họ là cha mẹ. Dù biết chẳng qua Trần Vũ muốn an ủi động viên họ nên mới gọi như vậy nhưng họ cũng rất cảm kích. Sau khi xem ảnh của Cao Duệ Xuyên, cha mẹ Trần Thanh nói, hắn chính là người hảo tâm “Trần Vũ”.

Cảnh sát lại liên lạc với Tiểu Lý – bạn cùng phòng thời đại học của Cao Duệ Xuyên, nghe nói khi hắn tốt nghiệp đại học thì đã xảy ra một vài chuyện. Cao Duệ Xuyên là sinh viên học liên thông thạc sĩ*, cho nên sau khi học xong năm năm Y học lâm sàng thì có thể học thẳng lên thạc sĩ. Lúc đó ở trường có bốn tiêu chuẩn đi du học ở Nhật Bản, Australia, thành tích học tập của Cao Duệ Xuyên cực kỳ xuất sắc nên hắn nói với bạn cùng phòng rằng muốn giành một suất học bổng đi Australia nhưng cuối cùng hắn không đạt được nguyện vọng của mình. Bạn cùng phòng Tiểu Lý nói, lúc đó có lời đồn rằng bốn sinh viên đi du học ấy nhờ mối quan hệ mới giành được suất đi. Dù thành tích học tập của Cao Duệ Xuyên rất xuất sắc, thầy hướng

dẫn cũng giao đề tài quan trọng cho hắn làm, thậm chí còn giới thiệu vào danh sách đi du học. Nhưng sự ủng hộ của thầy hướng dẫn cũng không chống lại được tiền bạc và quyền lực, những sinh viên có thành tích kém hơn Duệ Xuyên, thành quả học thuật không có gì đặc sắc lại được cử đi du học, còn Cao Duệ Xuyên đành ở lại trong nước học lên thạc sĩ. Khi đó hắn đã suy sụp một thời gian, bạn cùng phòng nói, tuy hắn không mê rượu chè cờ bạc nhưng rõ ràng có thay đổi, thích xem những bộ phim điện ảnh bạo lực máu me như thể xem xong thì sẽ thấy thỏa mãn. Cảnh sát tính toán lại thời gian, thời điểm Cao Duệ Xuyên tốt nghiệp đại học, muốn giành lấy suất học bổng du học cách hiện tại hơn chín năm. Có thể nói đó là điểm bắt đầu cho một loạt hành vi sau này của hắn.

*là một chính sách riêng ở Trung Quốc dành cho những sinh viên ưu tú, sau khi học xong đại học sẽ được học thẳng lên thạc sĩ mà không học nghiên cứu sinh và thi.

Bệnh viện trực thuộc Đại học Y cách Lang Lâm khá xa, nên những cảnh sát tới đây điều tra gửi thông tin về cuối cùng. Khi Cao Duệ Xuyên làm việc ở đây, có một bệnh nhân tử vong trên bàn mổ nhưng đây không phải lỗi của bác sĩ mà do bản thân bệnh nhân bị biến chứng mới dẫn đến tử vong, các bác sĩ cố gắng cứu chữa suốt bảy tiếng đồng hồ cũng không thể cứu vãn tính mạng của bệnh nhân. Nhưng người thân bệnh nhân lại không hiểu điều ấy, bắt đầu gây sự với bệnh viện, sau đó xông vào văn phòng chửi rủa hành hung mấy bác sĩ và hộ sĩ tham gia ca mổ, mấy bác sĩ đều bị thương, Cao Duệ Xuyên bị đánh tới chảy cả máu mồm máu mũi, gãy tay trái, hộ sĩ Tiểu Diệp bị trượt chân ngã cầu thang, vùng gáy bị va đập mạnh, bị thương nặng không thể cứu chữa, Tiểu Diệp qua đời thì người nhà bệnh nhân kia mới chịu bỏ qua. Nhưng Tiểu Diệp lại là bạn gái của Cao Duệ Xuyên. Sau đó Cao Duệ Xuyên xin thôi việc, các đồng nghiệp cũng không biết hắn đi đâu.

Tất cả những sự việc mà Cao Duệ Xuyên từng trải qua đều có thể là động cơ.

“Cao Duệ Xuyên rất có khả năng chính là hung thủ của vụ án 25/9, hắn phân liệt thành nhân cách A – Trần Vũ và một nhân cách B khác, nhân cách B mới là chủ mưu của các vụ án cũng là kẻ khiêu khích Tả Kinh Thương.” Nghĩ tới mấy chữ mà Kỷ Phương Hủ viết trong sổ tay, Thư Tầm nói với các cảnh sát tổ một: “Cho dù một kẻ có giả vờ mình bị tâm thần phân liệt giống đến đâu nhưng giọng nói và khẩu âm thì không thể giả vờ được, khẩu âm của Trần Vũ là giọng địa phương Lang Lâm, còn nhân cách B và Cao Duệ Xuyên cũng có khẩu âm quê hương của hắn, nhân cách này đã xuất hiện từ khi Cao Duệ Xuyên còn chưa học đại học xa nhà, tuổi thơ của hắn nhất định đã gặp phải tổn thương và biến cố nào đó. Nhân cách Trần Vũ là một loại nhân cách bổ khuyết được phân liệt sau khi Cao Duệ Xuyên giết người lần đầu tiên, hắn là một người có đạo đức tốt, dùng để che giấu tội lỗi xảy ra vào 25/9, có thể nói hắn chính là kết quả cuối cùng của việc Cao Duệ Xuyên tự thôi miên bản thân. Muốn xác định rõ mối quan hệ và nguyên nhân phân liệt của Cao Duệ Xuyên, nhân cách A – Trần Vũ và nhân cách B thì phải bắt đầu tìm hiểu từ thời thơ ấu và cách giáo dục của gia đình Cao Duệ Xuyên.”

Cô luôn cho rằng, tâm lý của một người chịu tác động mạnh lớn từ thời thơ ấu của người đó, nguyên nhân phân liệt nhân cách, e rằng cũng bắt nguồn từ chính gia đình Cao Duệ Xuyên. Không biết gia đình công nhân nhìn như rất bình thường ấy lại đang che giấu bí mật nào đây?

“Cô Thư, ý cô là chúng tôi phải tới quê của Cao Duệ Xuyên?” Lâm Hi vất vả mệt nhọc trở về từ bệnh viện trực thuộc Đại học Y, giờ lại nghe nói cần phải tới một nơi xa hơn cả chỗ kia.

“Đúng, nhất định phải điều tra kỹ mối quan hệ gia đình và thời thơ ấu của hắn.” Thư Tầm áy náy nhìn Lâm Hi, “Đành phiền các anh đi một chuyến.”

“Không phiền không phiền. Tôi hận không thể đích thân bắn chết cái tên họ Cao kia, hắn đã giết người anh em tốt A Húc của tôi!” Lâm Hi nắm chặt tay, “Vậy tôi đi đây, có thông tin gì tôi sẽ liên lạc với cô ngay lập tức.”

“Này, để tôi đi cùng anh, tâm trạng của anh không ổn định lắm, chỉ sợ chẳng hỏi được câu nào ra hồn.” Hồng Thế Kiện đột nhiên xuất hiện, tiếp tục đâm chọc Lâm Hi.

“Thế cứ anh làm là được việc đấy hả? Cút đi!”

“Ôi, nói thế nào ấy nhỉ? Chó cắn Lã Động Tân!*

*Trách nhảm người tốt, không hiểu được ý tốt của người ta, không biết phân biệt đâu là người tốt đâu là người xấu.

“Chớ mới hay theo đuôi người!”

Hai người cãi nhau ầm ĩ cả đường đi, tiếng cãi nhau nhỏ dần nhỏ dần. Thư Tầm ngồi ở văn phòng một lúc lâu, chợt nhớ đến Oánh Oánh, nạn nhân duy nhất còn sống sót. “Tổ trưởng Ngô, tôi tới bệnh viện một chuyến.” Cô mượn bút ghi âm, ngồi xe cảnh sát tới bệnh viện thăm Oánh Oánh. Trên xe, cô gọi điện cho Kỷ Phương Hủ, nói qua cho anh ta biết về kết quả điều tra và kết luận phân tích của cô.

Tả Kinh Thương bước ra khỏi phòng thẩm vấn, Kỷ Phương Hủ cũng ra khỏi phòng giám sát, hai người đứng ở hành lang thảo luận rất lâu.

“Quả là ‘thần thám hiệp lữ.’” Bàn luận về vụ án xong, Kỷ Phương Hủ trêu chọc, “Thư Tầm và anh đúng là bổ khuyết cho nhau, sở trường của anh là suy luận logic, của cô ấy là tâm lý tội phạm, trăm sông đổ về một biển. Mèo trắng hay mèo đen, cứ bắt được chuột thì đều là mèo khôn.”

“Thực ra tôi không mong cô ấy phải mạo hiểm cùng tôi.” Từng hợp tác ở Bắc Yến, Tả Kinh Thương đã hiểu về năng lực của Kỷ Phương Hủ, cũng nảy sinh cảm giác thân quen, người có thể đàm đạo với anh không nhiều, Kỷ Phương Hủ cũng được xem như một người mà anh vừa gặp đã quen.

“Đàn ông mà, đều hi vọng người phụ nữ của mình ngoan ngoãn ở nhà chăm chồng chăm con.” Đừng thấy Kỷ Phương Hủ lớn lên ở Anh từ nhỏ mà lầm, thực ra tư tưởng cũng vẫn còn phong kiến cũ kỹ lắm, “Nhưng chúng ta đều không gặp phải kiểu phụ nữ này.”

Hai người đàn ông cùng nhau than dài một tiếng.

Tả Kinh Thương nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thư Tầm không phải cô gái hay gây chuyện, chẳng qua cô ấy muốn làm việc cùng tôi, hai người hỗ trợ nhau. Cô ấy rất thông minh, biết tiến biết lùi, giúp tôi rất nhiều chuyện. Ở bên cô ấy, cho dù phải xem video giám sát thì cũng không thấy tẻ nhạt khô khan.”

Kỷ Phương Hủ vỗ trán, “Nếu Hồ Hiệu bằng được một nửa chị cô ấy thì tôi đã cảm ơn Thượng Đế lắm rồi.”

“Nếu tôi nói, khi Thư Tầm học đại học, tính cách của cô ấy cũng giống hệt Hồ Hiệu bây giờ thì anh có tin không?”

“Tôi tin.” Kỷ Phương Hủ cười, “Nghe Hồ Hiệu nói thời đại học Thư Tầm chủ động theo đuổi anh trước?”

Tả Kinh Thương thoáng sững sốt, cân nhắc từ ngữ, “Bề ngoài là như vậy. Nhưng kỳ thực... tôi vẫn luôn chờ cô ấy, vốn định đợi cô ấy tốt nghiệp đại học, sau đó sẽ cầu hôn.”

“Ừm...” Dường như Kỷ Phương Hủ có lời muốn nói.

“Hả?”

“Không có gì, để sau hãy nói.” Kỷ Phương Hủ xua tay.

Một tiếng sau, Thư Tầm trở về từ bệnh viện, mặt trời đã ngã về tây, mây lửa rải khắp trời, những con chim vô danh tụ thành từng đàn bay qua, thỉnh thoảng lại cất tiếng chiêm chiếp vang vọng. Oánh Oánh đã tỉnh táo lại từ cơn khủng hoảng, dưới sự dẫn dắt của Thư Tầm, cô bé kể ra một chuyện khiến người ta vô cùng kinh ngạc —

Sau khi Oánh Oánh bị dụ dỗ, giam cầm và đánh đập, cũng không hẳn không có cơm ăn nước uống suốt từng ấy thời gian, theo lời thuật lại của cô bé, khi đã rất muộn rồi, có một “bé trai” đánh thức cô bé, bón cho cô bé một ít nước và một chút bánh mì kẹp thức ăn nhưng cô bé không hiểu “bé trai” này đang nói gì, không biết cậu ta đi vào từ bao giờ, vì trong phòng không có đèn, rất tối.

Người bị tâm thần phân liệt nếu không được phát hiện kịp thời, theo thời gian, nhân cách chính sẽ bị phân liệt ra nhiều nhân cách hơn, khi đến điểm cực hạn, nhân cách có khả năng khống chế mạnh sẽ ổn định lại. Trên đường về Chi đội, Thư Tầm cứ nghĩ mãi, rốt cuộc “bé trai” trong lời của Oánh Oánh là giấc mơ của cô bé hay là một nhân cách C phân liệt từ Cao Duệ Xuyên?

Thư Tầm nghe lại đoạn ghi âm lời Oánh Oánh, có ba chi tiết quan trọng:

Một là món “bánh mì kẹp thức ăn” mà cô bé được bón cho, đó không phải là món ăn chính thông thường của người Trung Quốc như bánh màn thầu hay cơm tẻ mà là bánh mì. Trong quán Tiểu Thực Đại của Trần Vũ có bán bánh sandwich. Mẹ Oánh Oánh nói vì dạ dày của Oánh Oánh không tốt lắm, trong sandwich lại có rau dưa sống, sợ chúng không sạch sẽ nên trước giờ nhà họ không cho cô bé ăn sandwich bao giờ. Bởi vậy món “bánh mì kẹp thức ăn” không phải là giấc mơ của Oánh Oánh mà có thật.

Hai là người cho cô bé đồ ăn là “bé trai” mà không phải “dì” hay “chú”. Sau khi bị bắt cóc và hành hung, một bé gái ở độ tuổi này có thể sẽ sợ hãi tới mức không ăn nổi bất cứ thứ gì, trừ phi gặp được một người khiến cô bé có cảm giác an toàn và thân thiết, ngoài cha mẹ ra thì bạn đồng trang lứa quả thực có thể mang đến cảm giác này. Vì quá tối nên “bé trai” trong lời của cô bé chưa chắc đã là một bé trai thật sự, mà có thể là một người có giọng nói non nớt của bé trai.

Ba là cô bé không hiểu “bé trai” nói gì. Khi ở trong trạng thái cực kỳ hoảng sợ, người ta sẽ trở nên cực kỳ miễn cảm với âm thanh, nhưng Oánh Oánh lại không hiểu bé trai nói gì, chứng tỏ ngôn ngữ của “bé trai” không phải loại ngôn ngữ mà Oánh Oánh thường tiếp xúc. Cô bé còn nhỏ, mới học mẫu giáo, dù nằm mơ cũng không thể xuất hiện một người nói tiếng nước ngoài được, vậy phải chăng ngôn ngữ của “bé trai” là ngôn ngữ địa phương? Phải chăng loại ngôn ngữ này là ngôn ngữ địa phương ở quê Cao Duệ Xuyên?

Bởi vậy, Oánh Oánh không mơ, cô bé quả thực đã gặp một “bé trai” – loại nhân cách thứ ba phân liệt từ Cao Duệ Xuyên.

Quay về Chi đội, Thư Tầm cho Kỷ Phương Hủ và Tả Kinh Thương nghe về đoạn ghi âm, sau đó nói ra suy luận của mình.

Ngoại trừ Lâm Hi và Hồng Thế Kiện đã đi công tác, mười mấy cảnh sát của tổ một đều ngồi lại cùng nhau, nghe xong thì không ngừng cảm thán.

Kỷ Phương Hủ ngẫm nghĩ một lúc, “Có thể khẳng định rằng, có bốn nhân cách đồng thời tồn tại trong ý thức của Cao Duệ Xuyên.” Anh ta đứng lên, viết lên bảng trắng tên của bốn nhân cách: Cao Duệ Xuyên, Cao Quyết, Trần Vũ và bé trai.

Anh ta vẽ hai mũi tên hướng về nhau ở tên của Cao Duệ Xuyên và Cao Quyết, “Hai nhân cách này có thể nhận biết về sự tồn tại của nhau, Cao Quyết khống chế Cao Duệ Xuyên, nhân cách chính Cao Duệ Xuyên lại phục tùng nhân cách phụ, cũng chủ động nhường quyền điều khiển hành vi khi nhân cách phụ muốn. Như lời miêu tả của Cao Quyết, Cao Duệ Xuyên hơi nhu nhược thật thà còn Cao Quyết lại là người cực kỳ mạnh mẽ, hẩn quyết đoán, biến thái, ác độc hung tàn, sức khống chế rất mạnh. Hẩn cho rằng những người bị Cao Duệ Xuyên giết đều đáng chết, đối với những người đó, hẩn tỏ ra khinh thường. Hẩn vẫn luôn khao khát Cao Duệ Xuyên có thể giết chết một người mà hẩn kính trọng và yêu thích như vậy mới có ý nghĩa. Người đó chính là Tả Kinh Thương.”

Không gian trở nên yên tĩnh, mọi người đều nghiêm túc nghe anh ta phân tích, dường như đã ngừng thở. Kỷ Phương Hủ liếc mắt nhìn Tả Kinh Thương, lại nhìn Thư Tầm, khẽ lắc đầu, “Cao Quyết rất yêu thích và hâm mộ Tả Kinh Thương, hẩn gửi đầu người cho anh không phải để đe dọa hay khiêu khích. Hẩn đã thu hút sự chú ý của anh thành công, cũng tìm được cơ hội gặp mặt anh, trước mặt anh, hẩn biết gì nói nấy, xuất phát từ nội tâm muốn giao lưu với anh, móc tim móc phổi không giấu điều gì. Nếu như có thể, hẩn hi vọng trở thành nhân cách thứ hai của anh chứ không phải của Cao Duệ Xuyên.”

— Đây chính là điều mà khi này Kỷ Phương Hủ muốn nói rồi lại thôi.

Tả Kinh Thương dường như không nghe thấy, nhìn ra ngoài cửa sổ như chẳng liên quan gì tới anh.

Các cảnh sát hình sự tổ một nghĩ thầm: Mẹ ơi! Giáo sư Tả xui xẻo quá đi mất! Lại bị một tên sát nhân hâm mộ!

Kỷ Phương Hủ cười ha ha, lại vẽ một mũi tên từ Cao Duệ Xuyên chỉ về Trần Vũ. “Cao Duệ Xuyên có thể nhận ra sự tồn tại của Trần Vũ nhưng hẩn không thể giao lưu với Trần Vũ vì Trần Vũ là một...” Anh ta nhìn về phía Thư Tầm.

“Nhân cách có tính chất bổ khuyết.” Thư Tầm trả lời.

“Đúng, nhân cách có tính chất bổ khuyết.” Kỷ Phương Hủ cười nói, “Trần Vũ tốt bụng, thoải mái, nhiệt tình thân thiện, những điểm này hoàn toàn trái ngược với Cao Duệ Xuyên. Nguyên nhân trực tiếp khiến nhân cách này ra đời chính là cái chết của Trần Thanh. Cao Quyết không biết vụ án 25/9 chín năm trước có phải do Cao Duệ Xuyên gây nên hay không, bởi vì chín năm trước sức khống chế của hắn với Cao Duệ Xuyên không mạnh như vậy, có lẽ hắn vốn không biết Cao Duệ Xuyên đã làm những gì. Khi đó vì không thể ra nước ngoài du học nên Cao Duệ Xuyên đã nảy sinh tâm lý trả thù xã hội, giết một cô gái để bình ổn sự phẫn nộ trong lòng — Quá trình giết người cụ thể, chờ tới khi nhân cách chính Cao Duệ Xuyên xuất hiện thì chúng ta sẽ tiến hành thẩm vấn. Bị cảm giác tội lỗi dần vấy, Cao Duệ Xuyên đã phân liệt ra Trần Vũ, hắn có những phẩm chất mà Cao Duệ Xuyên không có, trong tiềm thức của hắn đã dần dần coi cha mẹ Trần Thanh trở thành cha mẹ mình, một lần nữa tự thôi miên bản thân, cuối cùng khiến nhân cách Trần Vũ này trở nên ổn định, trở thành một nhân cách phụ đối lập với Cao Quyết.”

Tả Kinh Thương nhìn mối quan hệ giữa các nhân cách trên bảng trắng, “Khi phân liệt ra Trần Vũ, Cao Duệ Xuyên đã chủ động cắt đứt mối liên hệ giữa Trần Vũ với mình và Cao Quyết, điều hắn cần chính là một Trần Vũ hoàn toàn đơn thuần lương thiện để khóa lấp sự sợ hãi và hổ thẹn sau khi bản thân giết người.”

Thư Tầm gật đầu, “Cao Quyết và Trần Vũ là hai mặt đối lập độc ác và lương thiện trong con người Cao Duệ Xuyên, bọn họ nằm ở hai đầu cán cân, là hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không có giao điểm.”

Ngô Nhất Táp chăm chú nghe xong rồi mới nói: “Như vậy, thứ tự xuất hiện của từng nhân cách là... bản thân Cao Duệ Xuyên, Cao Quyết, Trần Vũ, còn bé trai mà cô Thư nói...?”

“Tôi cũng không biết nữa.” Thư Tầm hơi hoang mang, “Thường thì nhân cách có thể thích ứng với hoàn cảnh và yêu cầu sẽ được nảy sinh trong thời điểm cần thiết nhất, nhưng Oánh Oánh lại là ‘con mồi’ của Cao Quyết và Cao Duệ Xuyên, lẽ ra không thể sản sinh thêm nhân cách ấy mới đúng.”

Tả Kinh Thương đứng lên bước về phía trước, lau hai chữ “bé trai” đi, sau đó viết xuống vị trí cuối cùng của bảng trắng, cũng sử dụng nét đứt, “Khi còn nhỏ, Cao Duệ Xuyên thường bị đàn ông trưởng thành đánh đập, não bộ bị tổn thương, từ đó nhân cách của hắn bắt đầu có xu hướng phân liệt. Nếu suy luận của tôi không lầm, vậy người đàn ông đánh đập hắn chính là cha hắn... hoặc có thể nói là cha dượng. Việc Cao Quyết đánh đập Oánh Oánh, đã gợi lại hồi ức đau đớn trong tiềm thức của Cao Duệ Xuyên, bởi vậy ‘bé trai’ ra đời. ‘Bé trai’ này chính là Cao Duệ Xuyên thời thơ ấu, đồng tình và thương cảm với Oánh Oánh mình đầy thương tích. Nhưng nhân cách này không ổn định, trước đây chưa từng xuất hiện, sau này nếu hắn không đánh đập trẻ con thì cũng sẽ không xuất hiện lại. ‘Bé trai’ chính là Cao Duệ Xuyên thời thơ ấu, chỉ xuất hiện một thoáng như phù dung sớm nở tối tàn.”

Kỷ Phương Hủ vỗ tay tán thưởng, “Tuy sở trường của anh là suy luận logic nhưng kiến thức trong lĩnh vực tâm lý học cũng không tồi, lại thông minh nhanh nhạy, nói một hiểu mười, thảo nào Cao Quyết hâm mộ anh như vậy.”

Kiểu tán dương “động chạm” này khiến sắc mặt Tả Kinh Thương trở nên kỳ quái, anh liếc nhìn Thư Tầm, tiếp tục làm bộ như không nghe thấy, trở về chỗ ngồi cạnh Thư Tầm, kẻ sát bên cô.

Đến đây, nguồn gốc mọi nhân cách của Cao Duệ Xuyên đều bị phá giải, chỉ chờ Lâm Hi và Hồng Thế Kiệt công tác trở về nữa thôi.

Sau khi Cao Quyết biến mất, Cao Duệ Xuyên lại xuất hiện, hắn nói, Cao Quyết là “bạn thân” từ nhỏ lớn lên cùng hắn, thường xuyên dạy dỗ hắn như một người anh trai, dẫn dắt hắn. Sau khi việc du học thất bại, Cao Quyết cho rằng xã hội quá bất công, ra lệnh cho hắn phải làm một chuyện kinh thiên động địa để chứng tỏ bản thân mình. Tiếp đó, hắn thừa nhận chín năm trước hắn đã sát hại nữ sinh vô tội Trần Thanh cho hả giận.

Năm đó, nhân kỳ nghỉ dài sau khi tốt nghiệp, Cao Duệ Xuyên tới Lang Lâm, giết Trần Thanh, cắt thi thể vào vali hành lý mang tới một quán ăn nhỏ nơi hắn đang làm thêm, sau khi quán đóng cửa, hắn bắt đầu xử lý thi thể, rồi vứt thi thể ở ven đường. Sau khi khai giảng, hắn mới quay lại trường học từ Lang Lâm, báo chí liên tục đưa tin khiến hắn có cảm giác thành tựu.

Bắt đầu từ lần gây án đầu tiên, Cao Duệ Xuyên đã chọn người vô tội, cũng sử dụng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn để phá hoại thi thể. Hắn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật từng ấy năm, sau khi tốt nghiệp hắn trở

thành một bác sĩ nhưng vì vụ gây gổ trong bệnh viện mà hấn mất người yêu, tâm lý bị thương tổn nặng nề, sau khi thôi việc, thần xui quỷ khiến thế nào mà hấn lại tới Lang Lâm, Trần Vũ xuất hiện cũng chiếm giữ thân thể hấn phần lớn thời gian.

Gần đây hấn cảm thấy thân thể không được khỏe, là một bác sĩ, hấn linh cảm sức khỏe mình có vấn đề, sau khi tới bệnh viện xét nghiệm, suy đoán của hấn đã thành sự thật. Cha ruột của hấn cũng chết vì căn bệnh này, có lẽ là do di truyền. Hấn cảm nhận được sự tàn khốc của vận mệnh, mất hết niềm tin vào cuộc sống. Bấy giờ Cao Quyết lại xuất hiện, hấn tựa như người anh em sinh đôi gần bó mật thiết với Cao Duệ Xuyên, không chế Cao Duệ Xuyên, hướng dẫn hấn giết hết người này tới người khác.

Trong sự tàn sát, hấn cảm nhận được niềm vui, hấn thích xem vẻ mặt đau khổ của người thân bạn bè nạn nhân, thích xem những tin tức mà truyền thông đăng tải về vụ hung án, thích xem sự sợ hãi hoang mang xuất hiện trên khuôn mặt mọi người. Hấn cảm thấy việc giết người vô cùng thú vị, nếu như có thể, hấn muốn giết nhiều người hơn nữa.

Trong tim hấn có một con quái thú bị giam cầm, Cao Quyết chỉ là người luyện thú mà thôi. Hấn luôn cảm thấy Cao Quyết là người đã mở cửa lồng giam nhưng lại quên mất trên thế giới này, thứ nguy hiểm nhất không phải là người mở cửa lồng giam mà là con quái thú trong lồng.

Ba ngày sau, Lâm Hi và Hồng Thế Kiện trở về từ quê nhà của Cao Duệ Xuyên, hóa ra, cha của Cao Duệ Xuyên chỉ là cha dượng, nghe Cao Di Xuyên, chị gái của Cao Duệ Xuyên nói, cha dượng lấy có “yêu cho roi cho vọt”, thường xuyên đánh đập cô ta và em trai Duệ Xuyên, mẹ cô ta không dám nói gì. Khi cô ta đi học về, không chỉ một lần thấy cảnh tượng cha dượng đánh Duệ Xuyên tới máu me giàn giụa, mình đầy thương tích, còn trối hấn trong nhà vệ sinh. Di Xuyên nói, mỗi lần cha dượng đánh em trai, đều đánh đến gần chết, lần nào em trai cũng đau đến run rẩy. Cha dượng không chỉ đánh em trai mà còn thường xuyên đánh đập mẹ trước mặt cô ta và em trai, nhưng vì cả gia đình đều sống dựa vào tiền lương của cha dượng cho nên mẹ của hai bọn họ không thể ly hôn. Có lần cha dượng đánh mẹ, em trai chạy tới ngăn cản bị cha dượng đẩy ngã từ trên cầu thang xuống, đầu chảy rất nhiều máu, lúc đó mọi người đều tưởng em trai sẽ chết, nhưng may em trai vẫn vượt qua được. Từ khi Duệ Xuyên học cấp hai ở trên huyện thì gần như không trở về nhà nữa, tới khi lên cấp ba thì ba năm cũng không về nhà lần nào. Khi học đại học ở nơi khác, rồi khi đi làm, trừ việc gửi tiền về nhà, em trai không hề liên lạc với bọn họ, cũng không nói với cha dượng dù chỉ một câu. Cho nên bọn họ cũng không biết Cao Duệ Xuyên đã sớm thôi việc ở bệnh viện rồi chuyển tới Lang Lâm.

Hóa ra Cao Duệ Xuyên từng có thời thơ ấu như vậy, dưới sự động viên của Cao Quyết, hấn dần dần rời khỏi gia đình đến thành phố lớn. Trong tiềm thức của hấn, Cao Quyết mới là cha, là người mà bấy lâu nay hấn tin tưởng nhất. Còn “bé trai” kia, e rằng cũng chính là Tiểu Duệ Xuyên từng phải chịu đựng đau khổ suốt thời thơ ấu.

Khi đó Cao Duệ Xuyên không hề biết về “bé trai”. “Bé trai” tựa như một bóng ma, nhẹ nhàng lướt qua Oánh Oánh. Cao Duệ Xuyên, Cao Quyết và Trần Vũ không biết tới sự tồn tại của “hấn”. Đúng như lời Tả Kinh Thương từng nói, “bé trai” chỉ tựa như đóa phù dung sớm nở tối tàn, có lẽ về sau cũng sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Đáng tiếc là sau khi Cao Duệ Xuyên và Cao Quyết thay phiên nhau xuất hiện thì Trần Vũ không xuất hiện nữa, dường như hấn đã bị bóp chết, hoàn toàn biến mất, có lẽ chỉ khi trở lại hẻm Đông Lang Tử, trở lại Tiểu Thực Đại, hấn mới tiếp tục bước ra ngoài, tiếp tục mỉm cười với mọi khách hàng, nhiệt tình rót một cốc nước chanh tươi, tranh thủ ngày nghỉ tới thăm “cha mẹ” mình, là một người bán hàng đơn thuần lương thiện.

Nhưng Trần Vũ vĩnh viễn không thể trở về Tiểu Thực Đại.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, dù sao Cao Duệ Xuyên bị rối loạn đa nhân cách nhưng vì việc giết người phân thân đều do nhân cách chính làm cho nên phán quyết cuối cùng e rằng sẽ là hình phạt nghiêm khắc nhất. Chỉ sợ rằng khi hành hình, trước bước chân của tử thần, hấn sẽ bị kích thích mà đột nhiên xuất hiện nhân cách Trần Vũ hoặc “bé trai”.

Mong là Trần Vũ và “bé trai” đã hoàn toàn biến mất trong tiềm thức của Cao Duệ Xuyên.

Vụ án bí ẩn ở Lang Lâm, 25/9 kéo dài chín năm đã được phá giải, tin tức vừa truyền ra, trên internet bắt

đầu bàn luận xôn xao, cũng nói rằng vụ án bí ẩn ở Nam Kinh 19/1 tới khi nào thì tìm ra chân tướng. Trong bản tin đăng báo hoàn toàn không nhắc tới Thư Tầm và Tả Kinh Thương, nhân vật chính đã chuyển thành cảnh sát Lang Lâm. Chỉ có cảnh sát hình sự trong tổ một biết, Tả Kinh Thương và Thư Tầm không chấp nhận tham gia mọi hình thức phỏng vấn, Tả Kinh Thương thể hiện quan điểm rõ ràng, từ nay về sau, tên của anh sẽ không bao giờ xuất hiện trong bất kì bài báo nào nữa.

2. Vĩ Thanh

Vụ án tại Lang Lâm kết thúc, Thư Tầm thấy Kỷ Phương Hủ phải trở lại Vụ Kiều, bèn đề nghị Tả Kinh Thương cùng về Vụ Kiều nghỉ ngơi mấy ngày, tới ngắm khu nhà cũ của cô khi còn bé, đi dạo những con phố xưa nơi đây. Tả Kinh Thương đương nhiên vui vẻ đồng ý. Vì lần về trước quá bận rộn lo toan cho hôn lễ nên Thư Tầm chưa kịp đến thăm Thư Phóng, lần này trở lại Vụ Kiều, quyết định đi thăm cậu.

Thư Phóng vẫn luôn là vương mắc tồn tại giữa Thư Tầm và Tả Kinh Thương.

Có lẽ do cảm nhận được hơi thở quen thuộc của mảnh đất quê hương, sau khi xuống máy bay, Thư Tầm lập tức cảm thấy khỏe hơn hẳn. Ngồi trên xe buýt ở sân bay, ngắm nhìn cảnh sắc quen thuộc nơi đây khiến cô cảm thấy an lòng. Khi tổ chức hôn lễ, cô vội vã trở về cùng vội vã rời đi, hiện tại cô bỗng nhiên cảm thấy quê hương chính là nơi mà khi ta vừa nhận ra nó xiết bao yêu quý thì lại đột ngột rời xa.

“Mỗi năm anh đều sẽ cùng em về đây ở một thời gian.” Tả Kinh Thương mỉm cười nói, giấu nhem đoạn “Nếu không có vụ án cần điều tra” ở cuối câu đi.

“Tội phạm sẽ lùi lại thời gian gây án vì anh muốn đi theo em về Vụ Kiều à?” Đàn ông đều không thích phụ nữ quá thông minh vì những cô gái ấy luôn đoán chính xác suy nghĩ trong lòng họ. Nhưng may mà Tả Kinh Thương lại yêu thích sự thông minh của Thư Tầm, vừa nghe cô nói như vậy, anh nhũn mỳ: “Có lẽ bọn họ đã chán ngấy phương pháp của anh, muốn thử cảm giác bị người khác truy bắt xem sao.” Nói xong, liếc mắt nhìn Kỷ Phương Hủ đang ngồi chếch ở phía sau.

Thư Tầm che miệng cười khê, Kỷ Phương Hủ có thể đảm đương việc lớn nhưng ai mà biết được tiểu thư Hồ tiêu có làm hỏng việc hay không.

Thư Tầm làm xong một loạt thủ tục để vào thăm em trai, sau mấy năm, cô mới lại cùng Tả Kinh Thương nhìn thấy Thư Phóng trong bộ áo tù. Tóc của cậu vẫn chưa dài tới một cm, quần áo trong tù mặc trên người cậu hơi rộng.

Tháng trước Thư Phóng mới biết được chị gái mình đã kết hôn với Tả Kinh Thương, cậu đã gần như quên hết tướng mạo của Tả Kinh Thương, chỉ nhớ rõ ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của anh năm đó. Khi ấy Thư Phóng rất dỗi, cảm thấy mọi người là anh em của nhau, mỗi người đâm một nhát quả thật có nghĩa khí, trong giới côn đồ quả thực là một việc có thể khoe khoang cả đời, tuy rằng lúc đó cậu chỉ đâm bừa một nhát mà thôi.

Lúc đó cậu cứ tưởng, có lẽ chỉ cần bồi thường chút tiền thuốc men là xong.

Sau đó cậu mới biết, một nhát dao của mình đã dẫn đến cái chết của người kia, trong khi những người khác chỉ khiến người nọ bị thương. Cậu có dũng khí và quyết tâm của một thủ lĩnh côn đồ đi chăng nữa, cũng không có khả năng cứu sống người đã chết.

Hiện tại cậu ủ rũ ngồi trước mặt chị gái và anh rể, mãi mới cảm ổng nói lên.

“Tả Kinh Thương, tại sao anh biết tôi là người đâm nhát dao đó?” Thư Phóng chẳng thèm chào hỏi, một câu anh rể cũng không gọi đã vội vàng cao giọng chất vấn.

“Tiểu Phóng!” Thư Tầm cau mày, cô không ngờ tới lúc này mà em trai vẫn còn băn khoăn vấn đề ấy.

Tả Kinh Thương nhắm mắt, dường như đang tìm kiếm thông tin rất quan trọng nào đó trong tâm tưởng, nội dung then chốt trong báo cáo khám nghiệm tử thi năm xưa hiện lên trong đầu anh như từng thước phim. Khi đó Thư Tầm không được xem bản báo cáo này vì cô không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, lại là người nhà của người tình nghi, nhưng nếu là cô của hiện tại, chỉ xem một lần là hiểu.

“Tất cả các nhát dao của người khác đều có góc độ từ trên xuống, còn vết thương chí mạng của nạn nhân là do một nhát dao đâm theo góc độ từ dưới lên. Từ dấu vân tay của cậu trên chuôi dao có thể thấy được,

cậu vốn không biết cầm dao thế nào cho đúng.” Tả Kinh Thương nhắc một chiếc bút trên bàn lên, cầm trong tay, chiếc bút lộ ra một đoạn ở phía trên ngón trỏ và ngón cái, “Lúc đó cậu cầm dao như vậy đây.” Anh làm một động tác đâm về phía trước, hướng đi của bút là từ dưới lên trên, “Còn người khác...” Anh đảo chiều cầm bút, một đoạn bút lộ ra dưới ngón út, “Cầm như thế này.” Anh hất khuỷu tay, đâm về phía trước, hướng bút đi từ trên xuống.

Thư Phóng chợt tỉnh ngộ, chờ người ra.

Tả Kinh Thương vẫn lạnh lùng nhìn Thư Phóng y như năm đó, “Thường thì lực sát thương của vũ khí khi được cầm đúng luôn lớn hơn khi bị cầm sai, nhưng đồng bọn của cậu không ai đâm vào vị trí hiểm yếu cả, nếu họ không đâm vào vai nạn nhân thì cũng đâm vào tay của anh ta, nghiêm trọng nhất cũng chỉ đâm vào bụng nhưng lại bị xương sườn chặn lại. Chỉ có một mình cậu đâm thủng lá lách của nạn nhân, cuối cùng khiến anh ta mất quá nhiều máu, chưa kịp cấp cứu thì đã tử vong, nếu cậu không đâm nhát dao ấy, vẫn còn cơ hội cứu sống anh ta.”

Thư Tầm và Thư Phóng đều sững sờ, chi tiết này hai người đều chưa từng nghe anh nhắc tới.

Tả Kinh Thương nói tiếp, “Đồng bọn của cậu nhiều tuổi hơn, đáng người cũng cao lớn hơn cậu, ‘lăn lộn’ lâu hơn cậu, cho dù thế nào cũng không đến lượt cậu phải đâm nhát dao này. Lúc đó cảnh sát cho rằng cậu là thủ phạm chính, cũng không phải vì tôi chỉ ra nhát dao chí mạng là do cậu đâm mà vì mấy người anh em tốt của cậu thống nhất lời khai, nói cậu đã có âm mưu giết người từ lâu.”

Thư Phóng giận dữ, hằm hằm nhìn Tả Kinh Thương, “Đừng nói bậy! Chẳng phải bọn họ cũng bị bắt vào tù theo ý anh rồi sao?!”

“Vì cảnh sát nhận định cậu là thủ phạm chính nên chị gái cậu mới...” Anh liếc nhìn Thư Tầm, vẻ mặt trầm tĩnh, nói tiếp: “Chia tay với tôi, cho rằng tôi là người có tâm địa sắt đá, thờ ơ lạnh lùng, bởi vậy tôi cũng không cố gắng cứu vãn, cũng không tìm cô ấy giải thích. Tôi chỉ làm một chuyện khẩn cấp hơn — Phán quyết cuối cùng, cậu bị nhận định là tòng phạm, tại sao?”

Thư Tầm che miệng lại, đứng lên.

“Hiện tại thủ phạm chính – người anh em tốt của cậu đang bị giam ở nhà tù số một – thụ án mười lăm năm. Người nhà của cậu, bây giờ cũng bao gồm cả tôi đều hi vọng cậu chăm chỉ cải tạo để tranh thủ giảm án.” Tả Kinh Thương bình tĩnh nói với Thư Phóng: “Nhưng nhìn vào tình hình cải tạo hiện nay của cậu, không thể được giảm án. Cho nên tôi không thể không nói cho cậu biết về bộ mặt thật của những người mà cậu coi là anh em.”

Môi Thư Phóng run lên, không nói được một lời.

“Khi đó anh... anh đi điều tra thủ phạm chính thực sự sao?” Thư Tầm nắm chặt tay áo Tả Kinh Thương.

Tả Kinh Thương nhìn Thư Phóng, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Anh em tốt của cậu gây thù chuốc oán với nạn nhân từ lâu rồi, đã sớm muốn giết anh ta nhưng không muốn đích thân ra tay. Bọn họ nhận ra trong cả nhóm thì cậu là người gây thơ và dễ kích động nhất, bèn lừa gạt cậu đi đánh người với bọn họ. Chỉ cần bọn họ ra tay trước, cậu sẽ liều lĩnh giết người giúp họ. Bọn họ mua dao, hội ý thương lượng với nhau xem nên ra tay thế nào, dùng lý do gì để ra tay. Rất may là tôi đã tìm được một đoạn ghi âm buổi trò chuyện của họ, nhờ một người bạn ở Viện kiểm sát giao cho thẩm phán chủ tọa của vụ án này. Có cần tôi bật cho cậu nghe thử không?”

Ánh mắt Thư Phóng trở nên mơ hồ, dường như rơi vào chôn mông lung mờ mịt. Nhưng có lẽ cậu sẽ hiểu, vì muốn giúp cậu, Tả Kinh Thương đã phải trả giá điều gì. Nói cho cùng nếu cậu không bị giam vào đây, không biết hiện giờ còn ngang tàng khó bảo tới mức nào.

Tả Kinh Thương cũng chợt im lặng, anh đứng lên xỏ hai tay vào túi quần rồi quay người ra khỏi phòng.

Sắc mặt Thư Tầm hơi thay đổi, cô nhìn bóng lưng anh, những điều mà trước giờ anh không cho cô biết, nếu hôm nay Thư Phóng không nhắc lại chuyện cũ, chẳng chừng chất vấn anh thì e rằng anh sẽ giấu kín những chuyện ấy trong lòng cả đời. Năm đó cô quá xúc động, vốn chưa kịp hỏi rõ chân tướng đã tuyên bố chia tay, trong khi anh đi khắp nơi tìm kiếm chứng cứ để chứng minh em trai cô không phải thủ phạm chính, cô lại giận dỗi bỏ đi.

Thư Phóng chợt đưa mắt nhìn Thư Tầm, căn môi dưới như trẻ con rồi quay đầu đi chỗ khác.

Thư Tầm lẳng lặng ngồi đó một lúc, cuối cùng cô nói với em trai, phải chú ý giữ gìn sức khỏe, mặc quần áo đúng mùa, đừng để bị ốm.

Thư Phóng gật đầu, im lặng để cảnh ngục dần đi. Đường như cậu cũng lén lút quay đầu liếc nhìn Tả Kinh Thương nhưng vẫn bướng bỉnh mà không nói thêm câu gì.

“Chúng ta về thôi.” Thư Tầm bước tới bên Tả Kinh Thương, nhỏ giọng nói.

Cô đột nhiên cảm thấy hổ thẹn với người đàn ông này.

Nếu trước đây nhắc đến Thư Phóng, Thư Tầm hơi bận lòng thì hiện tại cô đã không còn cảm giác ấy. Cô không biết trong mấy năm vừa qua, Tả Kinh Thương còn bao nhiêu chuyện chưa kể với cô, anh như biển sâu tĩnh lặng, bao dung sự tùy hứng và kiêu ngạo của cô, được gặp anh kiếp này chính là niềm vinh hạnh lớn của cô!

Nghĩ tới đây, Thư Tầm nắm chặt tay anh, mười ngón tay đan vào nhau, đầu tựa lên vai anh, cô không muốn phân định thắng thua với anh nữa, thậm chí chẳng muốn đứng ngang hàng với anh, cô chỉ mong trong suốt quãng đời còn lại được ở bên anh, cùng anh đối mặt với mọi khó khăn trong cuộc sống thường ngày và vượt qua những gian nan trong công việc, vĩnh viễn không rời xa nhau.

Kính Thương, cảm ơn anh.

Ô tô chậm chậm chạy trên con đường Nhi Ích tại Nhiều Sơn, trên đỉnh núi mờ sương còn thoáng thấy bóng dáng của những áng mây bay thấp. Con đường này mới được sửa chữa, bằng phẳng dễ đi hơn trước kia nhiều. Nhân sinh cũng tựa như con đường này, hỏng thì lại sửa, càng sửa càng tốt, càng mở càng rộng, luôn hướng tới kỳ vọng mới tốt đẹp hơn.

Sau đó có một ngày Thư Tầm tình cờ mở hòm thư điện tử thời đại học của cô ra, lâu rồi không sử dụng, cô cũng quên mật mã, mãi tới hôm ấy mới tìm lại được. Cô phát hiện trong hòm thư có rất nhiều thư rác, có thư quảng cáo, có thư thông báo từ học viện, còn có một bức thư đến từ Tả Kinh Thương, gửi vào đúng ngày cô tới Mỹ.

Á Á: 16 000 km, bờ Tây Thái Bình Dương, anh chờ em, không sai giờ.

Kính Thương

CHÍNH VĂN HOÀN

40. Q.7 - Chương 39: Ngoại Truyện Hồ Hiệu

1.

Cục công an thành phố L – căn tin tầng một, 7 giờ 38 phút.

Hồ Hiệu thấy bánh bao thịt gà tây ở căn tin rất ngon, thịt gà tây xé nhỏ, bỏ thêm hồ tiêu, hơi cay, lần này cô mua liền một lúc ba cái. Khi cô cầm cái bánh bao đầu tiên lên há mồm định cắn thì thấy sư tỷ Trình Thường Tâm ngồi đối diện đang ăn như hùm như sói nhận điện thoại gọi tới, sau đó đảo mắt một cái, đưa tay vỗ vỗ vào người cô, “Đi thôi, lần này hần đập chết người rồi.”

“Hà?” Bánh bao trong miệng Hồ Hiệu rớt xuống, cô vội chạy theo Trình Thường Tâm ra khỏi căn tin theo bản năng. Trình Thường Tâm hùng hùng hổ hổ chạy phía trước, Hồ Hiệu đuổi lạch bà lạch bạch theo sau, đến cửa thang máy, cô mới lưu luyến nhìn về phía cái bàn nơi bánh bao còn đang tỏa hơi nghi ngút.

“Đừng nhìn nữa, một khi em bước vào Chi đội, đừng nói đang ăn cơm, có đang đi vệ sinh, ra được một nửa rồi cũng phải nhanh nhanh kéo quần chạy đi làm việc.” Trình Thường Tâm với mái tóc ngắn gọn gàng, tốt nghiệp trước Hồ Hiệu ba khóa, là một trong số nữ cảnh sát hình sự hiếm hoi của Chi đội, hiện nay đang

làm việc ở đại đội trọng án số hai, thường gọi là tổ hai. Bề ngoài là một nữ cảnh sát tiêu biểu của thời đại mới, trên thực tế là một người phụ nữ cực kỳ mạnh mẽ, nói chuyện chẳng kiêng dè ai.

Cô nương Hồ Hiệu, quê ở Vụ Kiều, nghiên cứu sinh khoa Kỹ thuật kiểm nghiệm dấu vết của Đại học G, hơn hai tháng trước tới Chi đội điều tra hình sự trực thuộc Cục cảnh sát thành phố L thực tập, được phân vào Đại đội kỹ thuật điều tra hình sự, cực kỳ bận rộn, đến Quốc khánh mới về nhà một lần, nghỉ lại ba ngày. Lần đầu tiên Hồ Hiệu bước vào tổ hai, làm gì có ai tin cô có thể chịu được sức ép từ công việc? Trông cô ngoan ngoãn lễ phép, đeo kính gọng đen, rõ là con một sách trông như em gái học sinh thường xuất hiện gần nhà bạn vậy, tới nỗi tất cả đều muốn hỏi, Tiểu Hồ à, rốt cuộc em học khoa kỹ thuật kiểm nghiệm dấu vết hay kỹ thuật kiểm nghiệm văn kiện thế?

Trong thang máy, sư tỷ Trình Thường Tâm chống nạnh theo thói quen, “Tấn công người khác không mang tính lựa chọn, chẳng ai biết người tiếp theo sẽ bị tấn công là con ma xui xẻo nào, cái thể loại tâm lý biến thái này là khó bắt nhất đấy, mà trong Cục chúng ta lại không có nhân tài am hiểu điều tra những vụ án kiểu này. Chị thấy chỉ có ‘bệnh nhân tâm thần’ mới biết hung thủ đang suy nghĩ gì.”

Hồ Hiệu nghi ngờ bản thân mình bị thám tử Conan nhập xác nhưng mà đương nhiên là, cô bị nhập xác vào không phải để phá án như Conan mà là nhiễm bệnh xui xẻo – đi tới đâu sẽ có án mạng tới đó. Cô đến Chi đội chưa tới hai ngày, ở thành phố L đã xuất hiện một tên biến thái chuyên cầm gạch đập đầu phụ nữ mặc quần áo màu đỏ vào buổi tối, gây án không theo chu kỳ, trong vòng hai tháng đã tấn công ba người khiến họ bị thương, trong đó có một người bị thương nặng. Đặc công đã từng phục kích ở một số đoạn đường đặc biệt nhưng ‘kẻ hủy diệt đồ đỏ’ vẫn không xuất hiện. Lần này khi người dân phát hiện ra nạn nhân thứ tư thì cô ấy đã tử vong.

“Bệnh nhân tâm thần” là một nhân vật bí ẩn mà Trình Thường Tâm thường xuyên nhắc tới, từ khi “Kẻ hủy diệt đồ đỏ” bắt đầu liên tiếp gây án, Thường Tâm liền suốt ngày lăm bắm “Bệnh nhân tâm thần” gì gì đó. Ngồi lên xe cảnh sát, trên đường tới hiện trường vụ án ở đường Công Nghiệp, khu Tường Khẩu thành phố L, cuối cùng Hồ Hiệu cũng tò mò hỏi Thường Tâm, “Bệnh nhân tâm thần” là ai.

Còn khoảng ba mươi phút ngồi xe nữa thì tới đường Công Nghiệp, rốt cuộc Trình Thường Tâm cũng nói cho Hồ Hiệu về xuất thân của “Bệnh nhân tâm thần”, còn bảo cô phải giữ bí mật, không thể tiết lộ ra bên ngoài.

Vào một ngày tháng năm của năm nay, Trình Thường Tâm và hai đồng nghiệp nam dẫn một nghi phạm bị nghi ngờ mắc bệnh tâm thần phân liệt tới Bệnh viện số 17 làm giám định tinh thần. Bệnh viện số 17 của tỉnh L là một bệnh viện chuyên khoa tâm thần cực kỳ nổi tiếng trong nước, đồng thời cũng phụ trách phần lớn ca bệnh liên quan tới tâm thần và phòng chống chướng ngại tâm lý, bên cạnh đó còn có nhiệm vụ dạy học và nghiên cứu khoa học, bởi vậy văn kiện giám định tâm thần từ nơi này có tính chất quyết định, có thể trở thành căn cứ để tòa án xét xử.

Giám định tâm thần và giám định di truyền DNA không giống nhau, cũng không phải một sớm một chiều là có thể đưa ra kết luận, ngoại trừ việc nhận biết người đó có bệnh tâm thần hay không, nội dung giám định còn phải cho biết bệnh nhân tâm thần kia đã hành động trong trạng thái “Mất khả năng nhận thức hành vi” hay là “Có khả năng nhận thức hành vi”, bệnh được xác nhận thông qua máy móc liên quan và phân tích bệnh lý, tiêu chí thứ hai đòi hỏi một quãng thời gian quan sát và thí nghiệm khả năng ứng phó kích động.

Nghi phạm mà Trình Thường Tâm dẫn đến bị hoài nghi mắc bệnh tâm thần phân liệt, hẳn không tên không họ, mọi người thường xuyên thấy hắn đi lang thang trên đường phố, có nhiều chứng cứ chứng minh, nửa đêm người này đã xông vào nhà trưởng thôn Hoàng Kỳ của thôn Điền Đầu ở gần thị trấn Doanh Huyền, thành phố L, dùng chày giã gạo đập chết Hoàng Kỳ, vợ của Hoàng Kỳ - Thái Bảo Thực sợ hãi xác nhận rằng, hung thủ còn lấy phần xương thịt cho chó ăn ở trong sân và một bát cơm rang xì dầu còn thừa trên bàn ăn.

Khi người này lang thang ở thị trấn Kiều Đầu, cảnh sát Cục cảnh sát huyện đang tuần tra thấy hắn cầm một cái chày gỗ dính máu trong tay, bèn ngăn hắn lại, đồng thời phát hiện được trong túi áo của hắn có một khúc xương heo gặm dở, liền dẫn hắn về Cục để thẩm vấn. Sau khi xét nghiệm, máu trên cái chày gỗ là của Hoàng Kỳ. Phát hiện được trên khúc xương heo, ngoại trừ có máu của hắn còn tìm được tế bào trong

khoang miệng của Hoàng Kỳ, chứng tỏ khúc xương này chính là khúc xương cho chó của nhà Hoàng Kỳ. Bát đựng cơm rang xì dầu được tìm thấy dưới chân cầu mà hần thường ngủ, Thái Bảo Thực nhận ra đây là bát nhà mình. Thế nhưng khi cảnh sát thẩm vấn thì hần luôn khai rằng mình không biết, nói chuyện mơ mơ hồ hồ, khi bị dẫn vào phòng thẩm vấn thì còn có hành vi tấn công cảnh sát thẩm vấn. Cục cảnh sát huyện nghi ngờ kẻ lang thang này mắc bệnh tâm thần phân liệt, bèn trình lên Cục cảnh sát thành phố để xin đưa hần đi giám định tâm thần.

Viện trưởng của bệnh viện số 17 – Trần Tuế Hàn tiếp đón các đồng chí đến từ Cục cảnh sát, còn dẫn kẻ lang thang tới phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, Trình Thường Tâm vẫn chưa an tâm bèn đi theo. Không giống như cô nghĩ, khung cảnh ở bệnh viện số 17 rất ấm áp, thậm chí còn có không khí gia đình hơn rất nhiều bệnh viện bình thường khác. Đây là lần đầu tiên cô tới một bệnh viện tâm thần, cũng thấy hơi tò mò và bất an trong lòng, cô biết nơi gọi là phòng bệnh chăm sóc đặc biệt thực ra chính là khu trị liệu của bệnh nhân tâm thần cấp độ nặng, vách tường đã được xử lý đặc biệt để phòng bệnh nhân đập vào đó dẫn đến bị thương hoặc tử vong. Cửa sổ, cửa ra vào và hành lang đều có song sắt như ngục giam để phòng bệnh nhân chạy trốn.

Trần Tuế Hàn bước tới cửa một phòng bệnh, kéo cửa ra, Trình Thường Tâm thấy bên trong có hai chiếc giường, một chàng trai đang ngồi trên chiếc giường sát cửa sổ, anh ta rất im lặng, nâng một chậu cây tiên nhân chuông (một loại cây xương rồng hay còn gọi là bàn tay tiên) trong tay. Có lẽ vì nghe thấy tiếng động, anh ta quay đầu nhìn về phía này.

Trình Thường Tâm kể tới đoạn này, đột nhiên dừng lại, Hồ Hiệu vội vàng hỏi: “Chàng trai kia chính là ‘Bệnh nhân tâm thần’ sao?”

Trình Thường Tâm vỗ tay lên trán, chán chường nói: “Thật đáng tiếc! Lúc đó chị nghĩ, ôi số phận trớ trêu, một người đẹp trai như vậy lại bị đưa vào bệnh viện tâm thần!”

Trần Tuế Hàn sắp xếp cho kẻ lang thang vào một giường bệnh khác, kẻ lang thang ngồi đó ngơ ngác, hơi ngẩn ra, môi run run, rồi đột nhiên lẩm bẩm mấy lời mà mọi người đều không thể hiểu nổi. Trình Thường Tâm nghe thấy Viện trưởng Trần gọi một câu “Tiểu Kỷ”, sau đó bước tới chỗ anh đẹp trai nọ, nhỏ giọng thì thầm với anh ta rất lâu nhưng anh ta cũng không đáp lại câu nào, vẫn cứ ngồi trên giường, ngắm nghía cây tiên nhân chuông của anh ta. Trình Thường Tâm nghĩ thầm, có lẽ Viện trưởng đang dặn dò anh ta nhớ giữ tình hữu nghị với bạn cùng phòng mới nhưng anh ta có hiểu được không?

Trần Tuế Hàn quay người nói với Trình Thường Tâm: “Chúng tôi cần một số tình tiết cụ thể về hành vi phạm tội của số 1132, để giám định anh ta có năng lực hoàn thành những hành vi kia hay không?”

Số 1132. Trình Thường Tâm liếc nhìn hai tấm bảng trên hai chiếc giường bệnh, anh đẹp trai là số 1169, kẻ lang thang là số 1132. Hóa ra đây không phải số hiệu giường bệnh mà là số hiệu bệnh nhân. Trình Thường Tâm giao tư liệu cho Viện trưởng, thuận miệng hỏi: “Số 1169 bị bệnh gì vậy?”

Trần Tuế Hàn hờ hững liếc nhìn 1169, “Bệnh vọng tưởng bạo lực cấp độ nặng.”

Cô gái mạnh mẽ Trình Thường Tâm sợ đến mức lùi lại ba bước.

Lần thứ hai Trình Thường Tâm tới bệnh viện số 17 là vào hai mươi ngày sau, Trần Tuế Hàn dẫn cô tới thăm kẻ lang thang, nói với cô bệnh viện vừa đưa ra kết luận giám định tâm thần là số 1132 bị bệnh tâm thần phân liệt, hoàn toàn mất khả năng nhận thức hành vi, trên góc độ pháp luật thì hần là người mất năng lực hành vi dân sự. Khi Trình Thường Tâm đang đọc kết quả giám định thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nói vang lên.

“Denis Diderot (một nhà văn, nhà triết học người Pháp) đã từng nói, điểm tốt của sai lầm nằm ở chỗ nó chỉ tồn tại nhất thời.”

Cô tìm người nói ra câu đó thì thấy số 1169 đang tưới nước cho cây tiên nhân chuông, trên cửa sổ còn có vài chậu cây rất tươi tốt. Số 1169 đang chăm sóc cây, đứng quay lưng với bọn họ, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc anh ta, tạo thành một vòng ánh sáng dịu dàng trên màu tóc đen.

Sau khi trở về, Trình Thường Tâm lên trang web tìm kiếm tra cứu bệnh vọng tưởng là gì, nó còn được gọi là chứng ngại vọng tưởng, là một loại bệnh tâm thần, chỉ người “Ôm ấp một hoặc nhiều vọng tưởng không

có tính chất dị thường, đồng thời không mắc bất cứ loại bệnh tâm thần nào khác.” Người bệnh vọng tưởng không có bệnh sử tâm thần phân liệt, cũng không sinh ra ảo giác rõ ràng. Nhưng tùy theo từng loại bệnh cụ thể khác nhau mà xuất hiện ảo giác về khứu giác và xúc giác. Cho dù bị ảo giác nhưng các giác quan của người bị bệnh vọng tưởng thường khỏe mạnh.

Trần Tuế Hàn im lặng một hồi, nói đầy hàm ý: “Phía bệnh viện chúng tôi chỉ phụ trách cung cấp kết quả giám định tâm thần, về việc có thi hành án với bệnh nhân hay không, chúng tôi không có tư cách cũng không có quyền lực phán quyết.”

Bấy giờ, số 1169 để bình nước sang một bên, số 1132 lập tức bắt chước anh ta tưới nước cho cây tiên nhân chương, chỉ là trên tay cũng không cầm theo bình nước. Số 1169 đứng bên cạnh nhìn hẩn, dường như hai bệnh nhân thần kinh tự chơi với nhau rất hòa thuận vui vẻ.

Trình Thường Tâm đang định đi, bỗng nghe thấy số 1169 nói với số 1132: “Không phải anh.”

“Cảnh sát Trình.” Trần Tuế Hàn gọi cô lại, “Theo ý kiến cá nhân của tôi thì cô nên nghe Tiểu Kỷ... số 1169 nói một chút.”

Có lẽ vì nghe thấy Viện trưởng nhắc đến tên mình, số 1169 đưa mắt nhìn sang, Trình Thường Tâm miêu tả cho Hồ Hiệu cảm nhận đầu tiên của cô khi ánh mắt của “Bệnh nhân tâm thần” dừng trên người cô, bằng một cụm từ quái dị “tim gan mật đều run rẩy”.

“Vì sợ?” Hồ Hiệu nghe chăm chú.

“Quá đẹp trai.” Cô gái mạnh mẽ Trình Thường Tâm hiếm khi thẹn thùng như vậy. Cô nhớ lúc đó số 1169 còn lịch sự chào cô, “Chào cô, cảnh sát Trình.”

Với điều này, Viện trưởng Trần giải thích như sau, “Khi cô đưa số 1132 tới bệnh viện chúng tôi thì có ký tên, cậu ấy đã nhìn thấy, cậu ấy... biết chữ.”

Trình Thường Tâm thầm nhớ tới chuyện số 1169 là bệnh nhân vọng tưởng cấp độ nặng, bèn lên hỏi Viện trưởng, “Nội dung vọng tưởng của anh ta thường là...”

“Haha, cậu ấy luôn vọng tưởng bản thân là — Sherlock Holmes.” Viện trưởng Trần nhướn mày, nói như đùa, tóm lại dưới cái nhìn của Trình Thường Tâm thì câu này không phải sự thật.

“Chú Trần, ý của chú là, kiểu vụ án này cần đến trí tuệ của Sherlock Holmes?” Số 1169 phản đối, rõ ràng không tán thành lời giải thích của Trần Tuế Hàn.

Sau khi tra trên mạng, Trình Thường Tâm biết bệnh vọng tưởng và bệnh tâm thần phân liệt là hai khái niệm khác nhau, bèn thử nói chuyện với số 1169: “Vậy thì xin hỏi thám tử tiên sinh, câu mà anh vừa nói có ý nghĩa gì?”

“Vị tiên sinh này...” Số 1169 hất cằm về phía kẻ lang thang, đến gọi bạn cùng phòng cũng lịch sự và có văn hóa như vậy, “Không có năng lực giết người như các vị vãn tướng, báo cáo điều tra của các vị có trăm ngàn sơ hở, người khác có thể cho rằng hung thủ rất thông minh nhưng dưới góc nhìn của tôi, hẩn vừa ấu trĩ vừa ngây thơ. Hẩn đã dùng thủ đoạn hèn hạ để đẩy tội mưu sát lên đầu một kẻ lang thang vô tội, cũng đã thành công. Không nói tới việc hẩn thực thi hành vi phạm tội của mình thế nào, chỉ riêng việc trước khi giết người đã lên kế hoạch đổ tội cho một người mất năng lực hành vi dân sự, ý nghĩ ấy cũng bằng với việc sát hại hai người. Hung thủ cũng hơi thông minh nhưng lại vô cùng ngu ngốc.”

Trình Thường Tâm bất mãn hỏi: “Thông mọm và ngu ngốc, chẳng lẽ không phải hai từ trái nghĩa à?”

“Không phải.” Anh ta nhanh chóng đáp.

Lúc này Hồ Hiệu cũng cảm thấy “tim gan mật đều run rẩy”, thứ nhất, cô rất ngạc nhiên khi thấy bệnh nhân tâm thần này lại có thể nói được một đoạn lời dài như vậy (dưới góc nhìn của cô thì đó là một việc vô cùng khó khăn); thứ hai, anh ta nói đây là một vụ mưu sát. Được rồi, cô thừa nhận bản thân cô cũng hoài nghi vụ án này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Hiện tại đang là giờ đi làm, đường rất tắc. Hồ Hiệu ngồi trong xe nhưng cũng không cảm thấy bức bối vì kẹt xe. Cô đẩy kính mắt theo thói quen, bắt đầu cân nhắc từng chi tiết nhỏ của vụ án mà Trình Thường

Tâm vừa kể.

Trình Thường Tâm nói, Hoàng Kỳ rất giàu có, gia đình ông ta ở một căn nhà ba tầng, độc lập. Hiện trường khi đó rất lộn xộn, rõ ràng có dấu vết của xô xát nhưng dấu vết xô xát chỉ có ở tầng một. Thi thể của Hoàng Kỳ ngã sấp trên bàn uống nước, ở sau đầu có ba vết thương, xương sọ vỡ vụn trở thành vết thương chí mạng. Hung khí chày gỗ vốn của nhà Hoàng Kỳ, trước vẫn được để dựa sau cửa phòng khách, sau khi Hoàng Kỳ chết thì nó bị kẻ lang thang mang đi, trong khi đó tiền mặt và đồ trang sức của nhà Hoàng Kỳ không bị mất chút nào. Lúc đó vợ Hoàng Kỳ - Thái Bảo Thực mới ra ngoài chơi mặt chưa được không lâu, ở nông thôn người ta thường không có thói quen khóa cửa, sân, cửa nhà đều mở sẵn, để hàng xóm láng giềng sang chơi bất cứ lúc nào. Nghi vấn duy nhất đó là hung thủ không lưu lại vết chân và dấu vân tay có giá trị tại hiện trường, cảnh sát suy đoán, kẻ lang thang xông thẳng vào nhà, bị Hoàng Kỳ xua đuổi nên mới kích động tới mức giết người, sau đó cũng không rời đi ngay lập tức mà thực hiện mục đích ban đầu của mình — Tím thức ăn.

“Chó là người bạn tốt nhất của con người.” Số 1169 khoanh tay, đứng tựa vào cửa sổ, sắc mặt bình thản, giọng nói rất êm tai: “Nhưng chỉ với người quen mà thôi. Cũng không phải con chó nào cũng giống với lời miêu tả trong tiểu thuyết trinh thám – thấy người lạ thì sẽ kêu gâu gâu, nhưng nếu một con chó có một khúc xương, nó sẽ quyết chiến đến cùng với kẻ xa lạ dám cướp xương của nó, trừ phi kẻ lấy khúc xương là người cực kỳ thân thiết với nó, khi đó con chó sẽ cho rằng người đó muốn chơi cùng nó. Sợ hổ nằm ở ngay chi tiết này.”

Trình Thường Tâm lập tức giật mình, vụ án nhìn như đơn giản này bỗng nhiên trở nên bất hợp lý, trong mắt của cô và đồng nghiệp, đầu óc của kẻ lang thang không bình thường, chỉ cần là thức ăn thì anh ta sẽ cướp lấy, cướp thức ăn của chó thậm chí cùng ăn với chó cũng không có gì bất hợp lý, nhưng bản thân sự bất hợp lý đã ẩn giấu sẵn trong sự hợp lý của tư duy cổ hữu tồn tại ở mỗi con người.

“Sự bất hợp lý đến từ một người điên thì các vị cho là hợp lý, hung thủ không phải người điên, bởi vậy hẳn cũng nghĩ như thế.” Anh ta nói xong, khéo môi khê nhếch, tỏ vẻ khinh thường. Nụ cười mỉa mai này khiến Thường Tâm đứng ngồi không yên, không khỏi nhìn về phía Trần Tuế Hàn, Trần Tuế Hàn gửi cho cô ánh mắt “Đừng phản bác”, ra hiệu bảo cô tiếp tục nghe.

“Đương nhiên đây không phải điểm sơ hở duy nhất.” Quả nhiên anh ta thấy không ai phản bác và nghi ngờ gì, bèn nói tiếp, dường như đã hoàn toàn chìm đắm vào thế giới tâm tưởng của chính mình, “Báo cáo khám nghiệm tử thi của pháp y cho biết, ba vết thương đều ở phía sau đầu, người bình thường khi đối mặt với đối thủ đang đe dọa mình, sao có thể quay lưng lại, để lộ điểm yếu cho đối thủ? Theo sự quan sát của tôi thì vị tiên sinh này...” Anh ta hất cằm chỉ số 1132 lần nữa, “Thường xuyên nằm ở tư thế sợ hãi co quắp, bắt chước người khác theo thói quen, chỉ khi bị người khác tấn công uy hiếp thì mới bắt chước hành động tấn công uy hiếp ấy theo thói quen nhưng động tác tấn công lại bắt nguồn từ bản năng tự vệ, có tính phòng thủ là chính. Anh ta hành động rất chậm chạp, không có khả năng đột ngột vọt ra sau lưng nạn nhân, cho dù có bị kích động tới mức tấn công người khác, cú tấn công đầu tiên cũng chỉ có thể xuất hiện ở phía trước hoặc bên cạnh nạn nhân. Nhưng báo cáo khám nghiệm tử thi lại cho thấy, rất có khả năng hung thủ đã cầm chắc hung khí bằng hai tay, sau đó đập mạnh vào đầu nạn nhân từ phía sau. Không những có thể khiến nạn nhân quay lưng lại với hắn, còn có thể nhanh chóng cầm lấy chày gỗ sau cửa để đánh nạn nhân chỉ có thể là người quen mà thôi.”

“Tại sao hung thủ lại đổ tội cho anh ta...” Câu hỏi thứ hai này, Trình Thường Tâm hỏi với thái độ cực kỳ dè dặt.

“Vị kỳ thị.” Số 1169 hờ hững nói, ánh mắt nhìn Trình Thường Tâm bỗng trở nên lạnh lẽo, “Dường như chỉ cần là người bị bệnh tâm thần, cho dù giết người phóng hỏa cũng được xem như chuyện đương nhiên. Người bị bệnh tâm thần không có năng lực và ý thức tự bảo vệ bản thân, thậm chí có đôi khi họ còn bị kẻ xấu khống chế và lợi dụng, nhưng là một người đã mất năng lực hành vi dân sự, quyền lợi hợp pháp của bọn họ đã bị những quan niệm cổ hữu bỏ quên, hung thủ lợi dụng điểm này, đẩy mọi tội lỗi lên người bệnh tâm thần, hẳn biết kết quả giám định tâm thần có thể khiến vị tiên sinh này thoát khỏi cái chết nhưng lại khiến người khác cảm thấy việc anh ta giết người càng hợp lý hơn — Đằng sau mỗi vụ án mạng đều là mặt tối của nhân cách con người.”

“Vậy hung thủ là ai?”

“Hung thủ có giấy phép lái xe cũng có một chiếc xe tải loại nhỏ. Thế nhưng đây là chuyện mà cảnh sát các vị phải tự tìm hiểu lấy.” Số 1169 quay đầu đi chỗ khác, sau đó chẳng nói thêm dù chỉ một câu, Trình Thường Tâm gọi anh ta kiểu gì anh ta cũng không đáp lại, ngấm ngấm chăm sóc cây cỏ như thể hết thấy lời nói khi này đều chẳng liên quan gì đến anh ta, quả nhiên là người có tính cách thất thường, sớm nắng chiều mưa.

“Đồ thần kinh đáng ghét!” Trình Thường Tâm tức giận gào lên.

Nghe đến đây, Hồ Hiệu không khỏi thán phục, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Trình Thường Tâm trả lời: “Chuyện lớn như vậy, chị không thể tin anh ta một cách tùy tiện được, do dự rất lâu, rốt cuộc cũng báo cáo lại cho Cục mấy tình tiết đáng ngờ ấy, Cục lập tức ủy quyền cho Đại đội cảnh sát huyện để thành lập tổ chuyên án, điều tra lại lần nữa, thăm dò theo phương hướng... báo thù.” Nói tới đây, khuôn mặt Thường Tâm lộ vẻ đắc ý.

“Cuối cùng bọn họ điều tra ra hung thủ là em trai ruột của Hoàng Kỳ - Hoàng Minh. Hoàng Minh là người lái xe tải cỡ nhỏ, phát hiện vợ và Hoàng Kỳ có quan hệ mờ ám, bèn thâm hận anh ruột của mình, lên kế hoạch mưu sát. Hắn lái xe tải nhỏ chở kẻ lang thang đến cửa thôn, sau khi lên vào nhà Hoàng Kỳ giết người thì đem hung khí và một vài thứ hắc cốt ý lấy từ nhà anh trai đưa cho kẻ lang thang, rồi lại chở kẻ lang thang về thị trấn rồi thả xuống. Đương nhiên, trước khi giết người hắn đã làm rất nhiều chuyện, ví dụ như tìm kẻ lang thang, thăm dò quy luật ra vào của người nhà Hoàng Kỳ, thậm chí còn thăm dò cả vị trí camera giao thông ở thị trấn..., cực kỳ xảo quyệt tinh vi. Cảnh sát tìm thấy quần áo mà hắn mặc khi giết người trong nhà hắn, tuy đã giặt sạch sẽ nhưng ở một góc cổ áo vẫn xét nghiệm được máu của Hoàng Kỳ, hắn cũng không cung cấp được chứng cứ ngoại phạm vào thời điểm Hoàng Kỳ bị hại. Nói thực là sau khi bắt được hung thủ, chị rất khâm phục số 1169, còn mua hoa bách hợp tới thăm anh ta, kết quả là... anh ta không thèm nhận, đồ thần kinh!”

“Giỏi quá đi mất...” Hồ Hiệu thán phục, lại hỏi: “Không phải ban đầu chị rất ghét anh ta ư, tại sao về sau lại thay đổi thái độ thế?”

“Vì khi đó anh ta đã nói được tên chị.”

“Anh ta biết chữ, chị kể rồi mà.”

“Không phải, anh ta nói ‘Thường Tâm, tên rất hay.’”

“Em không biết sư tỷ lại dễ rung động như thế đấy, vừa khen tên chị hay thì chị đã mờ mắt rồi.”

Trình Thường Tâm lắc đầu, “Anh ta nói ‘Thường Tâm, tên rất hay – Ngã chí thù dũ lương, thường tâm duy lương tri*’. Em biết không, người khác đều tưởng tên chị bắt nguồn từ câu ‘Thường tâm duyệt mục**’, thực ra ngày trước cha đặt tên cho chị cũng chính là vì câu thơ mà anh ta đã đọc lên ấy.”

*Một câu thơ trong bài thơ “Du nam đình” của Tạ Linh Vận, một trong những nhũm thơ nổi tiếng nhất triều Lưu Tống – Dịch nghĩa – Có ai rõ tâm nguyện của ta, tấm lòng này cũng chỉ có tri kỷ là hiểu được.

**Có nghĩa là cảnh đẹp ý vui.

Hồ Hiệu gạt đầu nghiêm túc, xem ra trong bệnh viện tâm thần cũng có “ngọa hổ tàng long”. Nghe kể chuyện thì bao giờ thời gian cũng trôi đi rất nhanh, chớp mắt mà xe cảnh sát đã dừng trước một con hẻm trên đường Công Nghiệp – nơi phát hiện ra nạn nhân, đầu hẻm đã được kéo dài cảnh giới, có rất nhiều quần chúng đang vây xem ở đó, chỉ chỗ chỗ bàn tán xôn xao.

Sau khi phía pháp y khám nghiệm tử thi sơ bộ, thi thể của nạn nhân được che vải trắng lên. Pháp y Lâm Sâm Sâm đã tới trước Hồ Hiệu một bước, giờ đang báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi sơ bộ cho tổ trưởng và chỉ đội trưởng. Qua hiện trường có thể nhận thấy, nạn nhân là phụ nữ, thông tin trên chứng minh thư cho biết cô ta tên là Quách Khiết, 28 tuổi, nhà ở khu Giang Bắc thành phố L, ở kề bên khu Tường Khẩu cách một cây cầu lớn. Cô ta mặc một chiếc áo sweater dài màu đỏ, quần jean bó sát người và giày vải màu xanh lam, buộc tóc đuôi ngựa, tử vong do bị vật nặng đập liên tiếp vào đầu dẫn đến tổn thương não, miệng vết thương còn mảnh vụn của gạch xanh, bên cạnh nạn nhân có nửa viên gạch xanh, trên đó có mấy dòng máu màu đen, mép gạch cũng dính máu. Một chiếc xe điện vốn đề lên chân nạn nhân nhưng sau khi chụp ảnh thì bị mang đi. Căn cứ vào những mảng hồ máu tử thi trên lưng nạn nhân, Lâm Sâm Sâm kết luận cô ta tử vong trong khoảng 1 đến 3 giờ sáng.

Là một nhân viên kỹ thuật kiểm nghiệm dấu vết, khi làm việc thì Hồ Hiệu vô cùng tập trung, bận rộn suốt ba, bốn tiếng, điểm đáng tiếc là mấy vụ án “Kẻ hủy diệt đồ đồ” trước đều có quá ít vật chứng còn sót lại. Nhưng vụ án lần này không như vậy, trên nửa viên gạch ở hiện trường và chiếc xe của nạn nhân đều xuất hiện nhiều dấu vân tay. Trong ví không có tiền, chỉ có vài đồng tiền xu rơi trên mặt đất. Hồ Hiệu thấy hơi khó hiểu, mấy vụ án hành hung người bằng gạch lần trước, nạn nhân bị tên biến thái đập ngất xỉu ngay lập tức nhưng ví tiền vẫn còn nguyên, chỉ có nạn nhân này bị cướp sạch tiền.

Thi thể đã bị chuyển đi từ lâu, sau khi làm xong ghi chép hiện trường, Hồ Hiệu nghiêm túc kiểm tra lại lần nữa, thứ gì có thể thu thập được thì đều thu thập hết về, đến bụi trên đất cũng không bỏ qua. Lúc này, cái bụng kém cỏi của Hồ Hiệu bỗng kêu lên một tiếng ục ục long trời lở đất, cô mới biết mình đã đói tới mức rã rời chân tay.

Pháp y hiện trường Lâm Sâm Sâm và sư tỷ Thường Tâm đi tới, gọi cô cùng tới quán cơm nhỏ gần đây ăn cơm. Bọn họ bao một căn phòng nhỏ, gọi vài món ăn, hết giờ làm rồi nên Lâm Sâm Sâm cũng chẳng thiết bàn chuyện công việc, giống hệt mấy thanh niên trẻ bây giờ, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, ngón tay nhấn qua nhấn lại trên màn hình, Hồ Hiệu mon men lại gần xem thử, hóa ra anh ta đang chơi game “Ma thú tranh bá”.

“Tôi bảo này, đàn ông các anh cứ thích chơi mấy cái trò đánh đánh giết giết này, đến nỗi ai cũng có khuynh hướng bạo lực, bị kích thích một tí là đi giết người hàng loạt.” Thường Tâm nửa đùa nửa trách móc Lâm Sâm Sâm, “Hai đại mỹ nữ của Chi đội đang ngồi bên cạnh anh, anh cũng chẳng thêm để ý chút nào.”

“Mẹ tôi bảo tôi bị Ngũ hành khuyết mộc, không phải Ngũ hành khuyết nữ.” Lâm Sâm Sâm nói một câu ngả nón, nhưng vẫn tập trung chơi game của anh ta.

“Hừ, chờ tới khi khuyết nữ, anh có khóc cũng không kịp nữa rồi.” Thường Tâm mắng anh ta, lại quay ra hỏi Hồ Hiệu, “Tiểu Hồ, em có bạn trai chưa? Em thấy Sâm Sâm chỗ bọn chị thế nào?”

“Em... em chưa có.” Hồ Hiệu đột nhiên bị hỏi vậy cũng hơi hoảng loạn, “Sâm Sâm để cho các cô gái ở đây đi, sau này em chỉ mong được về quê Vụ Kiều công tác thôi.”

Thường Tâm: “Ái chà, chỗ bọn chị có gì không tốt nào?”

“Không phải không tốt nhưng em ăn không quen đồ ăn ở đây lắm. Em thích ăn mấy món có vị đậm, với em mà nói, món ăn ở đây đều thanh đạm quá.”

“Thôi đừng kiêu căng, nếu em thích ăn đồ có vị đậm thật thì sao lại không dám ăn trứng gà lộn?”

“Sư tỷ ơi chị đừng nói nữa, lát nữa em vẫn còn muốn ăn cơm đấy.” Hồ Hiệu che miệng, sắc mặt tái xanh.

“Được rồi được rồi, chị không nói nữa, chúng ta ăn nhanh một chút, lúc về còn nhiều việc phải làm lắm. Buổi chiều đi theo chị tới một nơi.” Thường Tâm nháy mắt với Hồ Hiệu.

Sau khi ăn xong, Thường Tâm bảo Lâm Sâm Sâm về Cục trước, còn bản thân thì kéo Hồ Hiệu đi đánh lẻ, đi đâu nào? Bệnh viện số 17 chứ đâu.

“Đến tay không hình như không hay lắm, có cần mang theo thứ gì không, hoa hồng đỏ?”

Hồ Hiệu nghĩ một thoáng, “Anh ta sẽ lại từ chối thôi.”

“Tại sao?”

“Có lẽ anh ta không thích thấy những bông hoa hồng đã bị cắt đứt ngang thân.”

“Ý chị là tại sao em lại đưa ra kết luận như thế?”

“Ừm...” Hồ Hiệu gãi gãi đầu, “Trực giác.”

“Ha! Coi như chị chưa hỏi. Vậy em nói xem tặng gì thì được?”

“Trong túi em có hạt giống hoa thu hải đường mua trên mạng lần trước, bạn quá nên chưa có thời gian trồng, hay là tặng nó đi.”

“Tại sao lại tặng hạt giống hoa thu hải đường?”

Hồ Hiệu nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lát, “Vấn do trực giác.”

2.

Để tránh gặp phiền phức không cần thiết, Thường Tâm cởi áo khoác cảnh phục ra, mặc một chiếc áo khác bên ngoài áo sơ mi. Lần trước cô tới vì công việc, lần này là thăm bệnh nên thủ tục lằng nhằng hơn nhiều, không thể không đăng ký ở quầy lễ tân, hộ sĩ thấy hai cô viết “Cảnh sát” vào dòng “Nghề nghiệp”, bèn quây kín lại, mồm năm miệng mười hỏi: “Hai người là cảnh sát à? Thế đã bắt được cái tên biến thái chuyên hành hung các cô gái mặc đồ đồ chưa?”, “Nghe nói hần liên tục giết mười mấy người, hại tôi chẳng dám về nhà một mình.”, “Đến nội y màu đỏ tôi cũng chẳng dám mặc nữa.”, “Có phải hần chuyên giết những cô gái tóc dài buộc kiểu đuôi ngựa không, hay là tôi đi cắt tóc cho xong...”

Một hộ sĩ thấy hai người điền vào dòng “Đối tượng thăm bệnh” là “số 1169”, bèn nói: “Hai vị không được gặp số 1169, tình trạng của anh ta khá đặc biệt, chỉ có Viện trưởng chấp thuận, hoặc Viện trưởng đích thân dẫn đi thì các vị mới được phép gặp anh ta thôi.”

Hồ Hiệu tò mò hỏi: “Tình trạng của anh ta thế nào?”

Mấy hộ sĩ ở quầy lễ tân quay ra nhìn nhau, một lúc lâu mới có người đáp: “Chúng tôi cũng không rõ lắm, khu bệnh nhân ở tầng 11 rất nguy hiểm, những nữ y tá hoặc hộ sĩ bình thường như chúng tôi đều không được lên đó.”, “Khi số 1169 được đưa tới chỗ chúng tôi vào hai năm trước, có cảnh sát đi cùng, nghe giọng nói thì bọn họ cũng không phải người địa phương. Viện trưởng Trần và mấy vị Phó viện trưởng đích thân hội chẩn, bác sĩ chủ trị của anh ta chính là Viện trưởng Trần.”, “Hai năm nay hầu như không có ai tới thăm anh ta, cha mẹ cũng chưa từng tới. Chúng tôi nghi ngờ số 1169 là hung thủ của một vụ án lớn nào đó, kiểu giết người hàng loạt ấy nên cả đời đều sẽ ở trong đây.”

Khuôn mặt Thường Tâm ngỡ ngàng khó hiểu: “Thực ra tôi cảm thấy anh ta rất bình thường...”

“Chúng ta đi tìm Viện trưởng thôi.” Hồ Hiệu kéo kéo góc áo Thường Tâm.

Phòng làm việc của Viện trưởng ở tầng cao nhất của một tòa nhà khác, đương nhiên Trần Tuế Hàn vẫn nhớ Thường Tâm, sau khi cô bày tỏ ý định của mình, Viện trưởng Trần im lặng rất lâu, mãi mới đồng ý.

Hồ Hiệu và Thường Tâm đi theo một hộ sĩ nam bước qua hành lang dài dằng dặc, tới một khu bị lan can vây kín nhưng được xanh hóa rất tốt, ở đây khá giống một công viên nhỏ trong thành phố, không chỉ có núi giả, hồ cá, ghế đá mà còn có một số dụng cụ rèn luyện thân thể được lắp cố định. Một vài người mặc quần áo bệnh nhân đang ở trong sân, có người đang ngồi ngẩn ngơ trên mặt đất, có người đang nói chuyện, có người đang khoa tay múa chân hoặc làm hành động gì đó kỳ quái, từ xa nhìn lại, khung cảnh nơi đây rất kỳ lạ nhưng cũng rất yên bình.

Hộ sĩ nam bước về phía một chàng trai, Hồ Hiệu thấy chàng trai kia đang ngồi trên ghế đá, cầm thứ gì đó, tay còn lại đang đưa tới đưa lui, rất tập trung. Hồ Hiệu thường bắt gặp bạn bè mình cũng tập trung như thế khi đang thêu chữ thập, ánh mặt trời phản xạ lên thứ đồ trên tay anh ta, tạo ra một tia sáng chói mắt. Hộ sĩ nam nọ đi tới gọi hiên nhiên bị anh ta làm sợ hết hồn, vội vàng cướp lấy thứ đồ trong tay anh ta, bấy giờ Hồ Hiệu mới thấy được đó là một con dao nhỏ.

Anh ta bước tới, Hồ Hiệu vẫn ngẩn ngơ nhìn tay anh ta, mới phát hiện tay còn lại của anh ta cầm một nhánh cây thủy tiên còn nguyên gốc, khi này anh ta đang khắc hình lên thủy tiên? Lúc này, Hồ Hiệu mới từ từ chuyển ánh mắt lên khuôn mặt anh ta.

Phong thái tao nhã, không hề chán nản, mơ màng hay kích động như những bệnh nhân khác, cao trên 1m80, mặc sơ mi trắng bên trong áo bệnh nhân màu xanh nhạt, cổ áo rất chỉnh chu, nút áo thứ nhất và thứ hai không cài, để lộ đường xương quai xanh, gầy nhưng rõ ràng tập luyện rất thường xuyên, có cơ bắp cân đối. Tóc ngắn màu đen, khuôn mặt đẹp tới mức người ta phải kinh ngạc, ánh mắt đen sâu mà trong trẻo, ánh nhìn chăm chú nhưng không mang tính công kích, khi chuyển ánh mắt đi chỗ khác thì khá lạnh nhạt, hơi kiêu ngạo và xa cách.

Anh ta đã từng gặp Thường Tâm cho nên ánh mắt chỉ tập trung lên người Hồ Hiệu, trong khi đó Hồ Hiệu cũng thăm đánh giá anh ta.

Thường Tâm chưa kịp chào hỏi, số 1169 đã nói trước: “Cảnh sát Trình dẫn một thực tập sinh hạ cổ tới chơi, để làm gì vậy?”

Hồ Hiệu thầm kinh ngạc, không khỏi thán phục nhưng vẫn hỏi anh ta: “Sao anh biết tôi là thực tập sinh?”

Vốn tưởng rằng anh ta sẽ giống Holmes trong lần đầu gặp Watson, chỉ dựa vào những đặc điểm nhỏ mà suy luận ra nghề nghiệp, thậm chí quá khứ của đối phương nhưng không ngờ anh ta lại mỉm cười: “Chú Trần báo cho tôi.”

Hồ Hiệu thất vọng vô cùng, xem ra thực tại và tiểu thuyết chẳng liên quan gì tới nhau. Hồ Hiệu cau mày, thầm lắc đầu. Lúc ấy anh ta liền nói thêm một câu: “Khám nghiệm hiện trường xong, chưa kịp nghỉ ngơi mà đã tới gặp tôi ngay, vậy hẳn là chuyện vô cùng khẩn cấp, chuyện gì thế? Kẻ hủy diệt đồ đồ?”

“Viện trưởng nói cho anh cả việc này sao?” Hồ Hiệu cũng không nghĩ nhiều, chỉ thuận miệng hỏi.

Anh ta khoanh tay theo thói quen, “Cảnh sát Trình mặc sơ mi của cảnh phục bên trong, bên ngoài lại mặc áo khoác bình thường, khi nghỉ ngơi thì phụ nữ bình thường sẽ không mặc như vậy, hiển nhiên là để che giấu thân phận nên mới cởi áo khoác ngoài, điều này chứng tỏ cảnh sát Trình đang trong thời gian hi hành nhiệm vụ. Vị tiểu thư thực tập sinh này không có cảnh phục, chứng tỏ cũng không đến trường đào tạo cảnh sát chuyên nghiệp, chưa vào biên chế cảnh sát. Theo như tôi biết, người có thể vào Cục cảnh sát thành phố thực tập nhất định phải học đại học hoặc học viện có liên quan tới ngành cảnh sát, mà đa số là văn chức*, nhân viên kiểm nghiệm văn kiện và nhân viên kiểm nghiệm dấu vết. Văn chức, kiểm nghiệm văn kiện không thể đi theo cảnh sát hình sự làm việc, như vậy cô thực tập sinh này chính là nhân viên kiểm nghiệm dấu vết. Một cảnh sát hình sự của tổ trọng án, một nhân viên kiểm nghiệm dấu vết đi cùng nhau mà...” Anh ta hỏi hộ sĩ nam giờ giấc hiện tại một cách lịch sự rồi nói tiếp, “13 giờ 48 phút còn chưa quay về Cục, cũng không nghỉ trưa, nếu không phải vì tối qua hoặc sáng sớm nay đã xảy ra án mạng, khiến hai người không thể không tới hiện trường điều tra mấy tiếng liên tục, tôi thực sự không nghĩ ra lý do gì có thể khiến hai người cùng xuất hiện tại nơi đây. Còn chuyện ‘Kẻ hủy diệt đồ đồ’, gần đây mọi người đều đang hoang mang sợ hãi, không biết cũng khó.”

*Nhân viên kỹ thuật trong ngành quân đội, cảnh sát Trung Quốc nhưng không có quân hàm.

Hồ Hiệu chăm chú nghe anh ta nói, cũng thầm quan sát anh ta, khi anh ta nói chuyện thì lông mày nhướn lên, ánh mắt kiên định, chắc chắn anh ta cực kỳ hài lòng và kiêu ngạo về bản thân mình, nội tâm rất tự phụ nhưng vấn đề là... những điều anh ta nói đều chính xác. Bệnh vọng tưởng bạo lực cấp độ nặng? Vọng tưởng bản thân là Sherlock Holmes?

Thường Tâm quay sang nhìn Hồ Hiệu bằng ánh mắt “Em thấy chưa, chị nói có sai đâu”.

Hồ Hiệu nhớ tới cuốn “Nghiên cứu về năng lực bất định của bệnh nhân tâm thần” được viết bởi học giả người Anh – Duane Gibrán mà cô rất kính trọng, trong sách tác giả đã nhắc tới những bệnh nhân tâm thần có năng lực vượt xa người bình thường, ví dụ như một bệnh nhân rối loạn đa nhân cách đã phân liệt ra nhiều nhân cách khác nhau mà mỗi nhân cách lại nắm giữ một mảng tri thức nhất định; một bệnh nhân tâm thần phân liệt nặng lại có thể bắt chước giọng nói của hơn hai mươi người; một bệnh nhân mắc bệnh hoang tưởng và bệnh tự kỷ nghiêm trọng lại tự hiểu phép toán vi phân, tích phân, tăng giảm thặng dư... mà không cần ai dạy.

“Chúng tôi muốn nhờ anh giúp một việc.” Thường Tâm xoa xoa tay, cười nịnh nọt.

Bệnh nhân tâm thần gật đầu nói: “Được, cô nói đi.”

“Dù sao tôi cũng không giúp mấy người.” Nửa câu sau của bệnh nhân tâm thần khiến sắc mặt Thường Tâm lập tức trở nên tối tăm.

Ánh mắt Hồ Hiệu thoáng lướt qua cây thủy tiên trên tay anh ta, cô lấy hạt giống hoa thu hải đường từ trong túi ra, “Lần đầu gặp mặt, tặng anh hạt giống loại hoa này, anh thử xem, nghe nói cực kỳ khó trồng, bạn bè tôi không ai chăm được nó ra hoa.”

“Với tôi mà nói thì chuyện này còn có tính khiêu chiến hơn cả ‘Kẻ hủy diệt đồ đồ’.” Số 1169 cũng không ngừng ra mặt, phong thái vẫn bình tĩnh ung dung, sau khi nhận lấy còn lịch sự nói “Cảm ơn...”, sau đó anh ta nhìn Hồ Hiệu, rõ là có ý dò hỏi.

“Tôi tên là Hồ Hiệu.”

Lông mày số 1169 khẽ nhướn lên, im lặng ít nhất ba mươi giây, sau đó mới gật đầu, “Cảm ơn cô, tiểu thư Hồ tiêu*.”

*Từ Hiệu và từ Tiêu đọc khá giống nhau, đoạn này cô lễ Kỷ Phương Hủ cố tình đọc sai tên của Hồ Hiệu. Hồ tiêu cũng chính là hạt tiêu.

“Là chữ ‘Hiệu’ trong câu ‘Minh nguyệt hiệu hiệu*!’” Đồ thần kinh! Hồ Hiệu thầm mắng, lúc anh ta nói nguồn gốc cái tên của Thường Tâm thì rõ nên thơ.

*Một cụm từ trong bài thơ “Yên ca hành – Thu phong” của Tào Phi – có nghĩa là Trăng sáng vàng vạc.

“Số 1169, anh tên là gì?” Thường Tâm hỏi.

“Kỷ...” Anh ta ngẫm nghĩ một hồi, mới chợt nhớ ra tên mình, “Kỷ Phương Hủ.”

“Anh sống ở Anh từ nhỏ đúng không?” Hồ Hiệu đột nhiên hỏi.

Ánh mắt Kỷ Phương Hủ sinh động hẳn lên, hứng thú tăng thêm 60% so với lúc nhận được hạt giống hoa thu hải đường. Anh ta im lặng, cũng nhìn Hồ Hiệu như Thường Tâm.

“Học giả người Anh nổi tiếng Duane Gibran từng viết một bài luận tên là ‘Hành động, tâm lý và điều kiện trưởng thành’. Khi anh nói ‘Cảm ơn’ thì nhìn thẳng vào mắt tôi, rõ ràng lúc ấy anh cũng gật đầu, trong khi đó khuôn mặt anh hơi nghiêng về phía bên trái, đây là phép lịch sự điển hình của người Anh. Lần trước sự tỷ mang hoa bách hợp tới tặng anh, anh từ chối nhưng tôi tặng anh thu hải đường thì anh lại nhận, chứng tỏ anh cũng không ghét tất cả các loài hoa. Người Anh rất kỵ hoa bách hợp vì hoa bách hợp là biểu tượng của cái chết... Ha ha, đương nhiên là tôi chỉ đoán bừa thôi, nếu nhầm thì anh cứ coi như tôi nói lung tung là được.”

“Cô nhầm rồi.”

“I’m sorry.” Hồ Hiệu đảo mắt, hóa ra mình khoe khoang nhầm, mặt mặt quá.

“Tôi nhận là vì cô nói nó rất khó trông, tôi thích những thứ có tính khiêu chiến.”

“Ồ.” Hồ Hiệu chán nản, lẳng lặng lẩn ra sau Thường Tâm, cúi đầu.

Kỷ Phương Hủ rũ mắt, một thoáng sau lại nhìn lên, lướt qua Thường Tâm, nhìn vào cái đầu đang cúi thấp của Hồ Hiệu, “Nhưng tôi lớn lên ở Anh.”

Hồ Hiệu ngẩng phắt đầu dậy, vui mừng mở to mắt.

“Vì tôi là Sherlock Holmes.” Anh ta cười, ánh mặt trời như thể dát vàng lên tầng mi đen láy.

Thường Tâm và Hồ Hiệu đều thầm mắng trong lòng: Đồ thần kinh!

Khi ngồi xuống, toàn bộ sự chú ý của Kỷ Phương Hủ đều tập trung vào bản hướng dẫn chăm sóc thu hải đường, dường như Thường Tâm đã quá quen với bộ dạng này của anh ta nên việc cô thì cô vẫn nói, Hồ Hiệu cũng kể lại chuyện mình thu thập chứng cứ ở hiện trường một lần. Sau khi đọc hết phần giới thiệu, bệnh nhân tâm thần mới ngẩng đầu, “Vừa nãy hai người nói gì thế?”

Thường Tâm đập bàn đứng dậy, Hồ Hiệu kéo cô ngồi xuống, cười làm lành rồi nói thầm vào tai Thường Tâm “Anh ta không phải người bình thường, chị kiểm chế chút đi.” Bấy giờ Thường Tâm mới cắn răng ngồi xuống, giận dữ nhắc lại lần nữa, Hồ Hiệu cũng kể lại lần thứ hai.

Trông anh ta rất lười nhác, dường như hoàn toàn chẳng có chút hứng thú nào nhưng đột nhiên lại hỏi: “Có mang bản đồ không? Tôi không hiểu đường xá ở đây lắm, tôi là người ngoại quốc mà.”

Anh tưởng bảo mình là Holmes thì anh thành người ngoại quốc thật đấy à!

Hồ Hiệu lấy một tấm bản đồ thành phố từ trong túi xách, trải trên bàn. Nhưng bệnh nhân tâm thần không xem bản đồ mà lại chăm chú nghiên cứu túi của Hồ Hiệu, chỉ vào nó gọi “Túi bách bảo” (Túi thần kỳ chứa nhiều bảo bối). Thường Tâm lập tức kích động tới nỗi muốn cầm gạch đập vào đầu anh ta nhưng đành cố

nhìn xuống. Anh ta nghiên cứu túi xách của Hồ Hiệu xong, cuối cùng cũng đặt sự chú ý lên tấm bản đồ, sau đó nói: “Hai người nói lại lần nữa đi.”

Dây thần kinh thô như cây cột của cô gái mạnh mẽ Thường Tâm sắp đứt tới nơi rồi, nghiêng rằng nghiêng lơi nói lần thứ ba, bấy giờ anh ta chỉ vào túi xách của Hồ Hiệu, “Bút”. Hồ Hiệu ngẩn ra, vội lấy bút từ trong túi xách đưa cho anh ta, anh ta quay ra nhìn Thường Tâm, “Say it again.”

“Anh!” Thường Tâm bùng nổ, gào to một tiếng, đập bàn đứng bật dậy. Trợn mắt nhìn anh ta một hồi nhưng cũng đành thôi, rốt cuộc cũng phải nói với Kỷ Phương Hủ lần thứ tư, “Ngày 20 tháng 9, vụ án đầu tiên xảy ra ở gần khu chung cư Hoa Đình trên đường Trung Sơn, khu Tường Khẩu, ở chỗ này này...” Cô chỉ vào một điểm trên bản đồ, “Nạn nhân là một phụ nữ họ Trần, 48 tuổi, khoảng 10 giờ tối, sau khi tập múa quảng trường ở gần đó, bà ta về nhà, hung thủ tấn công bà ta từ phía sau rồi chạy trốn, không cướp tiền hay cướp sắc, bà ta không bị thương nặng, chỉ bị thương ngoài da và chấn động não nhẹ. Lúc đó bà ta mặc một cái áo màu đỏ, buộc tóc đuôi ngựa.”

Hồ Hiệu cũng cầm một quyển sổ ghi chép, nói thêm: “Hiện trường không có dấu vân tay hoặc vết chân, camera ở gần đó không quay được hung thủ cũng không có ai chứng kiến vụ việc.”

“Ngày 26 tháng 9, vụ án thứ hai xảy ra trong một hẻm nhỏ ở đường Công Chính, thuộc khu Tường Khẩu, nạn nhân là Chung tiểu thư, 20 tuổi, khoảng 10 rưỡi tối, cô ta và mấy người bạn trở về từ quán bar, người bạn lái xe đưa cô ta tới đầu hẻm ở đường Công Chính, gần tới cửa nhà thì hung thủ đột nhiên tấn công cô ta từ phía sau, trước khi ngã xuống, cô ta thấy một người đàn ông chạy đi, sau đó ngất xỉu, cũng may chỉ bị thương ngoài da và não chấn động nhẹ. Lúc đó cô ta mặc một chiếc váy liền màu đen, áo khoác đỏ, buộc tóc đuôi ngựa.”

Hồ Hiệu lại bổ sung: “Lúc này hấn để lại nửa vết chân, là giày thể thao, không phải hàng chính hãng.”

Kỷ Phương Hủ hỏi: “Khoảng cách giữa đường Trung Sơn và đường Công Chính là bao nhiêu?”

“Chưa tới ai kilomet.”

“Hơn 12 giờ tối ngày 25 tháng 10, ở bên một gốc cây ngô đồng gần khách sạn Hoàn Đạt đường Trường Nam khu Tường Khẩu, một nhân viên bồi rượu 24 tuổi say rượu đứng nôn mửa, bị hung thủ tấn công, cô ta bị thương rất nặng, xương sọ vỡ nát, hiện tại vẫn đang nằm viện. Lúc đó cô ta mặc một chiếc váy đỏ hở hang, buộc tóc đuôi ngựa. Đường Trường Nam cách đường Trung Sơn hơn 3km, cách đường Công Chính 1km.”

“Vụ án này không có vật chứng lưu lại.” Hồ Hiệu nói xong, đưa mắt nhìn Kỷ Phương Hủ, anh ta chống ngón trỏ phải lên cằm, cau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

“Vụ án cuối cùng xảy ra vào ngày mùng 7 tháng 11 cũng chính là tảng sáng ngày hôm nay...” Thường Tâm nói về vụ án cuối cùng, “Trên đường Công Nghiệp, cũng thuộc khu Tường Khẩu, cách nơi xảy ra các vụ án trước chừng hai, ba kilomet, ở chỗ đó có mấy xưởng sản xuất lớn, có rất nhiều công nhân nữ đi làm khuya mới về, khi nạn nhân Quách Khiết tan ca vào tầm đó, có mấy đồng nghiệp hẹn cô ta đi ăn khuya nhưng cô ta nói con mình bị ốm nên phải về nhà chăm sóc, đi về một mình, không ngờ đi đến nửa đường thì... Ôi!” Thường Tâm thở dài, “Nghe nói con trai cô ta mới hơn hai tuổi, đứa bé còn nhỏ như vậy đã mất mẹ...”

“Đừng kể tới mấy chi tiết không liên quan nữa.” Kỷ Phương Hủ lạnh lùng ngắt lời Thường Tâm, không trêu tức bắt hai người nhắc đi nhắc lại vụ án như vừa nãy, lúc này anh ta nghiêm nghị tới đáng sợ, “Khi một tên hung thủ mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế cấp độ nhẹ gây án thì hấn sẽ chẳng để tâm đến mẹ đứa trẻ nào hết, hấn sẽ không ngừng giết chóc cho tới khi thành phố này không còn phụ nữ mặc đồ đỏ buộc tóc đuôi ngựa nữa thì thôi.” Anh ta liếc nhìn Hồ Hiệu, “Còn cô, trong vụ án cuối cùng cô phát hiện được điều gì?”

Hồ Hiệu bị anh ta hỏi một cách đột ngột như vậy, cũng hơi căng thẳng, cô đẩy kính mắt, vội kể lại một lượt những tang vật mình thu thập được, khi nói đến chi tiết tiền của nạn nhân bị cướp sạch, Kỷ Phương Hủ chợt vỗ tay một cái, lẩm bẩm: “Đúng! Chính là chi tiết này!”

“Gì cơ?” Hồ Hiệu chẳng hiểu gì.

“Lòng tham.”

“Cướp tiền?” Thường Tâm không hiểu, “Trong mấy vụ trước, hung thủ cũng không lấy tiền của bọn họ.”

Kỷ Phương Hủ cười khinh bỉ, xem ra cũng không cho lời giải thích của Thường Tâm là đúng. Anh ta bắt đầu xoay bút, bút dạ đen xoay tròn đủ kiểu giữa những ngón tay thon dài của anh ta, chưa một lần rơi xuống, hai người các cô cứ thể nhìn anh ta, khoảng mười phút sau, anh ta chỉ bút về phía Hồ Hiệu: “Làm một nhân viên kiểm nghiệm dấu vết, cô có suy nghĩ gì về những dấu vết được lưu lại ở hiện trường mấy vụ án này?”

“Tôi?”

“Bản luận văn đầu tiên đăng trên tạp chí ‘Crime and Punishment’ (Tội ác và hình phạt) ở Anh của học giả Duane Gibran mà cô vừa nhắc tới chính là ‘Sự ảnh hưởng từ tố chất tâm lý của tội phạm bạo lực đến dấu vết hiện trường’.”

“Tôi... tôi cảm thấy tố chất tâm lý của tên hung thủ này cũng không tồi, tính cường chế rất mạnh...”

“Xin cô tập trung hơn.” Kỷ Phương Hủ lại bắt đầu xoay bút, “Nếu so sánh với những phân tích tại sao tôi lớn lên ở Anh khi này, suy luận của cô lúc này như thể đang đùa tôi vậy.”

Hồ Hiệu đưa mắt nhìn anh ta, ánh mắt của anh ta đột nhiên khiến cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Da đầu Hồ Hiệu run lên, mặt đỏ bừng — Khi này cô quả thật nói lấy lệ vì cô không ngờ anh ta lại biết Duane Gibran, vị chuyên gia tâm lý học mà ngay cả thầy hướng dẫn của cô — chuyên gia điều tra hình sự của Bộ công an, giáo sư La Hoàn cũng vô cùng kính trọng.

“Để tôi thử xem nhé.” Thường Tâm vỗ vai Hồ Hiệu, “Vụ án cuối cùng xuất hiện những điểm khác biệt lớn với ba vụ án trước đó. Một là trong vụ án cuối cùng, nạn nhân bị tử vong; hai là nạn nhân bị đập liên tục, trong khi mấy nạn nhân trước đó chỉ bị đập một cú; ba là tiền của nạn nhân bị cướp sạch; bốn là mấy nạn nhân trước đều đi bộ hoặc đang đứng yên, chỉ có nạn nhân cuối đi xe điện.” Thường Tâm suy nghĩ một hồi, đột nhiên mở to mắt, “Hung thủ ở vụ án cuối cùng và ba vụ án trước không phải cùng một người, hần cố ý bắt chước tên hung thủ kia để che giấu tội ác của chính mình?”

Kỷ Phương Hủ nhìn về hướng khác, dáng vẻ thanh cao mà kiêu ngạo — Anh ta không đồng tình với kết luận của Thường Tâm.

Hồ Hiệu vất óc, nghĩ ra một vài điều nhưng lại không dám nói ra. Hồ Hiệu là người mẫn cảm, cô thấy Thường Tâm là sư tỷ của mình, nếu bây giờ mình lại nói khác với sư tỷ, liệu sư tỷ có nghĩ mình là đứa ngông cuồng và coi thường bề trên hay không? Do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn im lặng.

“Hung thủ là cùng một người.” Rốt cuộc Kỷ Phương Hủ cũng mở miệng lần nữa, “Nếu tôi muốn bắt chước hung thủ giết một người, tôi sẽ đi theo cô ta về nhà rồi chờ cô ta xuống xe mới hành động, dù sao vào một, hai giờ sáng, xuất phát từ bản năng tự vệ của phụ nữ, sẽ không dừng lại trước mặt một người đàn ông dù xa lạ hay quen biết sơ sơ.”

Hồ Hiệu cắn môi, vờ như chợt hiểu ra sau đó nói: “Mấy vụ án trước, hung thủ hoàn toàn có cơ hội rat ay giết chết bọn họ nhưng hần lại không làm như vậy, còn ở vụ án cuối cùng, hung thủ không thể không giết Quách Khiết, có lẽ là do Quách Khiết đã nhìn thấy tướng mạo của hần.”

“Không phải có lẽ là chắc chắn đã nhìn thấy.” Kỷ Phương Hủ nói tiếp, “Ngoại trừ vết thương trên đầu và vết bầm ở đùi do bị xe điện đè lên, trên cơ thể nạn nhân không có vết thương khác chứng tỏ cô ta không bị tấn công bất ngờ trong khi đang đi xe, nếu không khi ngã từ trên xe điện khi xe đang chạy, nhất định sẽ bị trầy da ở chỗ khác nữa. Đáng tiếc là cô ta dừng xe, thấy tướng mạo của hung thủ — hoặc là nói, hung thủ đột ngột nhận ra: Người phụ nữ này phù hợp với yêu cầu ‘Mặc đồ đỏ, buộc tóc đuôi ngựa’ của mình, mình muốn lấy gạch đập cô ta. Sau đó lại nghĩ, cô ta lại thấy tướng mạo của mình, mình nhất định phải giết chết cô ta rồi ra tay luôn.”

Thường Tâm: “Ý anh là, trong vụ án cuối cùng, hung thủ còn chưa chuẩn bị xong thì đã gặp phải người xui xẻo phù hợp với yêu cầu của hần?”

“Sau đây là phân tích của tôi.” Kỷ Phương Hủ háng giọng, “Hung thủ nam, bề ngoài xấu xí, khoảng 35 – 40 tuổi, độc thân, cha mẹ ly dị hoặc mẹ mất sớm, sống với cha nhiều năm. Tuổi thơ từng bị một người phụ

nữ hay mặc đồ đỏ và buộc tóc đuôi ngựa sỗ nhục hoặc đánh đập, nhiều năm sau hấn vẫn sống trong sự chỉ trích và chối bỏ, hấn muốn trả thù xã hội. Hoàn cảnh gia đình hấn cũng không khá giả, sống và làm việc hầu như đều ở khu Tường Khẩu, khi ra ngoài thì chỉ lựa chọn phương tiện giao thông là xe buýt, xe đạp, không loại trừ khả năng hấn cũng đi xe điện hoặc xe máy nhưng có hay không cũng chẳng quan trọng vì khi gây án thì hấn đi xe đạp. Hấn không có công việc ổn định, không có ý thức trách nhiệm, thường oán giận cuộc sống, dễ bị kích động, tố chất tâm lý và tố chất văn hóa đều không cao, sống lười nhác lại hơi cố chấp, mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế cấp độ nhẹ, điều này tôi đã nói rồi. Tháng 7 đến tháng 9 năm nay, vì địa vị xã hội không cao nên hấn đã bị người khác ức hiếp, có lẽ đã bị đánh đập — Mặt khác, ở nơi này của các vị có loại đồ gì mà dùng xe đạp chở đi bán không?”

“Loại đồ gì?”

“Đồ ăn.”

Thường Tâm và Hồ Hiệu đều rơi vào mộng lung, sau khi phản ứng lại được thì Hồ Hiệu vội ghi ghi chép chép, còn Thường Tâm trả lời: “Kẹo mạch nha, kẹo hồ lô, trứng gà lộn, thịt heo khô và bánh ngọt truyền thống.”

Cô gái mạnh mẽ cũng là người tham ăn đó.

“Trứng gà lộn?” Kỷ Phương Hủ lặp lại.

Hồ Hiệu ngán ngẩm giải thích cho Kỷ Phương Hủ thế nào là trứng gà lộn, vui vẻ khi thấy Kỷ Phương Hủ cũng chẳng thích thú gì món này, “Loại trừ những món không thể bán vào nửa đêm như kẹo mạch nha và kẹo hồ lô, loại trừ món không thể làm món chính để no bụng như thịt heo khô, nghề nghiệp của hung thủ là người bán hàng rong bánh ngọt truyền thống hoặc trứng gà lộn.”

Thường Tâm kinh ngạc: “Sao anh biết hung thủ là người bán hàng rong?”

“Vụ án cuối cùng đã khiến hung thủ bại lộ nghề nghiệp của mình — Nạn nhân họ Quách đang vội về nhà chăm con, tại sao đi nửa đường thì lại dừng xe? Không ăn khuya với đồng nghiệp không có nghĩa là không thể mua đồ ăn khuya trên đường, nhất định là cô ta đang đói, lại nhìn thấy món mà mình muốn ăn nên dừng lại để mua một suất về nhà. Khi cô ta dừng xe lại rồi rút ví ra, tên bán hàng rong kia liền nhận ra cô ta phù hợp với ‘yêu cầu’ của mình, vừa hoảng hốt vừa hưng phấn, nhân lúc cô ta cúi đầu tìm tiền trả thì đập liên hồi vào đầu cô ta tới khi cô ta chết, sau khi đã được thỏa mãn như cầu tâm lý, hấn thấy tiền trong ví nên nảy sinh lòng tham, bèn cướp sạch tiền trong ví đi. Nhặt tiền xu rơi trên mặt đất tốn nhiều thời gian, hấn chọn bỏ qua, đạp xe rồi đi.”

Hồ Hiệu cảm thấy khó tin: “Anh thông minh như vậy, sao có thể là bệnh nhân tâm thần được?”

Trước sự nghi hoặc của tiểu thư Hồ tiêu, bệnh nhân tâm thần mĩa mai câu hỏi của cô bằng một câu: “Tâm thần và thiếu năng trí tuệ là hai khái niệm khác nhau, cảm ơn.”

3.

Dù đã biết hung thủ làm nghề nghiệp gì nhưng khu Tường Khẩu lớn như vậy, người bán hàng rong nhiều như thế, cũng không thể bắt từng người họ về thẩm vấn được. Hơn nữa, giới truyền thông bắt đầu vào cuộc, trắng trợn đưa tin “Vụ án tên biến thái hành hung, giết người hàng loạt”, khiến lòng người hoang mang, không một ai dám mặc đồ đỏ ra phố, đến người buộc tóc đuôi ngựa cũng ít hấn đi.

Một hôm Hồ Hiệu đi làm về, vào quán ăn đối diện Cục ăn mì vẫn thẩn một mình, bỏ thêm rất nhiều hồ tiêu mà cô vẫn chưa thấy cay. Hai người bạn học hẹn cô đi dạo phố, sau khi tới đó cô phát hiện ra có một trong hai cô nương ngọc kia mặc áo khoác màu hồng đậm, buổi tối mà nhìn thì không khác gì màu đỏ. Cô vắt hết óc nghĩ kể để gọi nước lên người cô bạn, cho cô bạn mượn áo khoác sau đó nhận trách nhiệm khoác cái áo kia về mình.

Nhưng khi tới trạm xe buýt thì cô hoảng hốt phát hiện ra, thôi rồi, bên trong cô mặc áo sơ mi kẻ màu đỏ, bản thân đã biến thành “Mặc đồ đỏ, buộc tóc đuôi ngựa”. Hồ Hiệu dường như đã nhìn thấy biểu ngữ trong phòng họp lớn của đơn vị — Hội nghị báo cáo thành tích tiên tiến của đồng chí Hồ Hiệu. Hồ Hiệu thậm chí cảm thấy may mắn, bệnh nhân tâm thần nói phạm vi hoạt động của hung thủ thường chỉ loanh quanh ở khu Tường Khẩu, nơi này cách khu Tường Khẩu... đúng một cái cầu!

Xung quanh đây là khu văn phòng, hiện tại chỉ có mình cô đứng đợi xe buýt, trên vỉa hè đỗ đầy ô tô riêng, một chiếc taxi cũng không có, thậm chí khoảng hai phút mới lại có xe chạy qua đây một lần. Lúc đổi quần áo cho bạn thì Hồ Hiệu cũng có ý tưởng riêng nhưng lúc này cô bắt đầu sợ hãi, cô cần môi dưới, đứng đợi xe buýt số 4 hoặc xe 60, mà còn cuống quýt hơn đợi người yêu lúc đang mặn nồng.

“Người đẹp, ăn trứng gà lộn không?” Một chiếc xe đạp dừng trước mặt cô.

Hồ Hiệu hoàn hồn, nhìn về phía người bán hàng rong nọ. Khoảng 40 tuổi, hơi mập, không cao, tướng mạo bình thường, sau khi nhìn qua vài lần cũng không có mấy ấn tượng, đầu đội mũ lưỡi chai màu đen, có hai cái gang tay vắt ở ghi đông xe đạp, sau xe có một rổ được cố định chặt, phía trên xe che kín khăn bông giữ ấm. Hình tượng này... Hồ Hiệu cảm thấy tất cả máu trong người đều tập trung lên đỉnh đầu giống như đột nhiên phải đứng hát trước sân khấu vạn người, trái tim đập bình bịch.

Sau khi mình từ chối hẳn, có lẽ hẳn sẽ bỏ đi.

Hung thủ mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, thấy phụ nữ phù hợp thì sẽ khởi động quy trình “dùng gạch đập”. Có khi còn lén lút vòng ra sau cô để đập ấy chứ.

“Bán thế nào?” Hồ Hiệu nhìn thẳng vào hẳn, trực giác mách bảo – chỉ cần cô không cúi đầu thì hẳn sẽ không có cơ hội hành động.

“Hai tệ bảy một quả.”

“Đất thế, người khác đều chỉ bán hai tệ rưỡi thôi.”

“Trứng của tôi là trứng gà quê!”

Đây dường như là một đoạn đối thoại mua bán rất bình thường... Hồ Hiệu tỉnh táo lại, “Tôi mua nhiều hơn, anh tính tròn tiền cho tôi đi.”

Bán thế thì lỗ vốn. Hồ Hiệu nghĩ, nếu hẳn không phải tên hung thủ kia, sẽ bức bối bỏ đi luôn, nếu hẳn đúng là hung thủ thì...

“Được rồi, cô mua mấy quả?”

...Sao tôi lại xui xẻo thế hả trời!!! Trái tim Hồ Hiệu lại bị nhấc lên, lưng ướt đẫm mồ hôi, biết không xong rồi. Cô cố kiềm chế không để giọng nói run rẩy, “Để tôi hỏi mẹ tôi có muốn ăn không đã.” Dứt lời, cô lấy điện thoại di động ra, liếc mắt thấy tên bán hàng rong kia đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào điện thoại của cô. Cô không dám cúi đầu, vội vàng xóa lịch sử cuộc gọi gần đây rồi bấm số Thương Tâm.

“Hi, Tiểu Hồ ~”

“Con thấy trứng gà lộn ở đường bán rẻ lắm, con mua mấy quả về mẹ con mình cùng ăn nhé.”

“... Thật à?! Thế mua hai mươi tệ đi! Ôi bắt em tốn tiền rồi ha ha ha. Bọn chị chờ em đó nha.”*

*Vì tiếng Trung chỉ có xưng hô ‘tôi – bạn’ nên đoạn này thực ra Hồ Hiệu gọi bạn xưng tôi với Thương Tâm, Thương Tâm cũng vậy.

Hồ Hiệu ngắt điện thoại, hơi lo lắng, không biết Thương Tâm có hiểu được không, “Cho hai mươi tệ.” Cô chẳng biết làm sao, đành giả vờ nghiêm túc mua hàng.

“Còn hai mươi một tệ tiền trứng, bán hết thì tôi về nhà luôn. Cô mua hết đi, hai mươi một tệ thôi.”

“... Được.” Bệnh nhân tâm thần đã nói, tố chất của hung thủ không cao, cũng không thông minh lắm, có lẽ hẳn không biết mục đích gọi điện thoại của cô. Hồ Hiệu rút ví tiền ra, tiền bên trong được sắp xếp theo thứ tự, tiền lẻ sắp lên một chỗ, cô đưa cho hẳn một tờ tiền chẵn một trăm tệ.

“Không có tiền trả lại đâu, cô đưa tiền lẻ đi.” Hẳn từ chối.

Hồ Hiệu nào dám cúi đầu tìm tiền lẻ, “Không còn tiền lẻ, chỉ có từng đấy, không bán thì thôi.”

Người bán hàng rong lẳng lặng cúi đầu tìm tiền lẻ, Hồ Hiệu muốn nhân cơ hội chạy trốn nhưng hai chân cô đã mềm nhũn, lúc hẳn trả lại 79 tệ, Hồ Hiệu thấy hẳn cố ý dúm tiền về phía cô, để bốn đồng tiền xu rơi trên mặt đất.

Người không đề phòng thì sẽ ngồi xổm xuống nhặt. Hồ Hiệu thấy tay phải của hắn đã luồn vào trong rổ, không biết thứ được lấy ra là gạch hay là trứng gà lộn, tỷ lệ gạch xuất hiện chắc lớn hơn nhỉ?

Nhặt, bị gạch đập một phát chết luôn. Không nhặt, hắn sẽ nghi ngờ, có lẽ vẫn bị gạch đập một phát chết luôn. Hồ Hiệu rơi lệ trong tim, chẳng lẽ hội nghị báo cáo chiến công của Hồ Hiệu sẽ thật sự diễn ra sao? Không được đâu, Hồ Hiệu vật vã đấu tranh tư tưởng, mình vẫn chưa yêu đương bao giờ, mình vẫn chưa có quân hàm, mình vẫn chưa...

Trong đầu cô lúc này chỉ nghĩ tới một điều duy nhất.

Mình không muốn chết.

Nhưng nên làm gì bây giờ?

Hồ Hiệu bỗng nhớ lại những điều mà Kỷ Phương Hủ nói hôm trước, là một tên sát thủ trả thù xã hội vì tinh thần bị tổn thương, hung thủ mắc hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế này cần tấn công những người phụ nữ có điều kiện phù hợp để thỏa mãn nhu cầu tâm lý, bọn họ không thể trừng phạt người đã thực sự tổn thương mình, bèn đổ cơn giận lên đầu những người vô tội, đây là biểu hiện của tâm lý biến thái.

Duane Gibran từng viết trong cuốn “Bệnh tâm lý và hoàn cảnh tuổi thơ” rằng: “Bọn họ có tâm lý chinh phục đối với người vô tội, lấy sự đau khổ của nạn nhân làm niềm vui. Thực ra sâu trong tâm tưởng của bọn họ, đằng sau sự chinh phục chính là...”

“Tiền của cô rơi rồi kìa.” Người bán hàng rong nhắc nhở với vẻ mặt vô cảm.

Đằng sau tâm lý chinh phục của bọn họ, rốt cuộc là điều gì?

“Có phải trứng gà lộn của anh bị hỏng rồi nên mới bán rẻ cho tôi không?” Hồ Hiệu bĩu môi, chỉ vào rổ hỏi, “Anh đập một quả cho tôi ném thử đi.”

Mỗi người bán hàng rong giật giật, hắn lảng lạng lấy một quả trứng gà trong rổ, lại lấy một cái muối từ trong túi tiền, đập một cái, vỏ trứng vỡ ra sau đó hắn đưa cho Hồ Hiệu. Trứng gà khá nóng nhưng Hồ Hiệu cũng chẳng kiêng kỵ nhiều như vậy, cô cố nén cơn buồn nôn, uống cạn nước bên trong (Hồ Hiệu biết đây là nước ối), một phôi thai nho nhỏ của con gà cũng lẫn vào miệng, mềm nhũn.

“Quá ngon!” Hồ Hiệu nuốt ực một cái, đến trứng gà lộn cô cũng ăn rồi, còn gì không dám làm nữa đây? “Đây là quả trứng gà lộn ngon nhất mà tôi từng ăn! Anh làm thế nào vậy? Anh siêu thật đấy!”

Khuôn mặt vô cảm của người bán hàng rong thoáng thay đổi, hắn vừa hoang mang vừa bất ngờ lại sung sướng nhìn Hồ Hiệu, Hồ Hiệu ăn “ngon lành”, mặt mày hớn hở (thực ra là buồn nôn), vốn từ của cô rất nghèo nàn cũng chẳng phải người nhanh mồm nhanh miệng, chỉ đành khen hắn là “Quá siêu”, “Giỏi quá”, “Sau này đều mua của anh”...

Đằng sau tâm lý chinh phục kỳ thực là khát khao nhận được lời khen ngợi, là mong mỏi nhận được sự công nhận từ người khác — Duane Gibran, trích trong “Bệnh tâm lý và hoàn cảnh tuổi thơ”.

Người bán hàng rong cẩn thận cất trứng gà lộn vào túi nylon, hành động cẩn thận từng li từng tí ấy dường như là sự che chở đối với lời ca ngợi chẳng dễ gì có được này. Hồ Hiệu nhận túi nylon đựng trứng, thấy hắn đánh giá mình từ trên xuống dưới một lượt, trong mắt lại có chút cảm khái “Tức cảnh sinh tình”, sau đó hắn quay xe rồi đạp về hướng khác. Trên con dốc lên cầu, hắn nặng nhọc đạp xe, dưới màn đêm, bóng lưng của hắn vừa buồn bã vừa cô đơn, trái tim Hồ Hiệu chợt thấy chua xót.

Người đáng thương tất có điểm đáng trách, người đáng trách tất có chỗ đáng thương. Sự hình thành tính cách của con người trưởng thành có liên quan sâu sắc tới tuổi ấu thơ, sự thiếu hụt và thương tổn tâm lý, sinh lý sẽ ảnh hưởng tới cả cuộc đời về sau của hắn.

Hồ Hiệu chỉ có một thân một mình, tự biết bản thân không thể đánh thắng một người đàn ông trưởng thành, điều duy nhất cô mong mỏi là “Kẻ hủy diệt đồ đồ” biến mất trong tâm mắt của mình. Nhưng làm một cô gái mặc đồ đồ, buộc tóc đuôi ngựa duy nhất trở về từ cõi chết, cô đủ khả năng để nhận ra camera phân bố ở các khu vực mà người bán trứng gà lộn có thể đi qua.

Xe cảnh sát rú còi ập tới, Hồ Hiệu thấy cảnh sát của khu Giang Bắc xuống xe hỏi cô có bị thương không, sau khi ngồi vào xe cảnh sát, cô nhận được điện thoại của Thường Tâm: “Tiểu Hồ, em không sao chứ? Em ghét trứng gà lộn như vậy thì làm sao có thể mua về để mọi người cùng ăn được? Chị vội vàng để bộ phận kỹ thuật định vị di động của em rồi nhờ cảnh sát khu vực phái xe tới đó. Em thấy hung thủ rồi?”

Cảm giác an toàn đến từ xe cảnh sát khiến người đã bồn ba cả ngày như Hồ Hiệu thấy mệt lử, “Hắn không tấn công em, khi nào về đến Cục em sẽ miêu tả chân dung của hắn, tìm ra hắn rồi nói sau.

Vào buổi chiều Chi đội sẽ tổ chức họp thảo luận phân tích vụ án, tới lúc đó nhất định sẽ yêu cầu cảnh sát hình sự trình bày về quá trình xác định kẻ tình nghi. Thường Tâm biết mình không thể nói thật nhưng việc kiểm tra camera theo dõi lại cần thời gian dài và sự tập trung cao độ. Nếu Hồ Hiệu đã cùng mình tới bệnh viện số 17, vậy mình cứ Hồ Hiệu tới hỏi Kỹ Phương Hủ tại sao lại có những suy luận kia xem sao.

Lần thứ hai Hồ Hiệu tới bệnh viện số 17 thì đã quen thuộc với quy trình ở đây, viện trưởng Trần nhanh chóng đồng ý, còn cử một hộ sĩ nam dẫn cô tới phòng bệnh của Kỹ Phương Hủ.

Hiệu quả cách âm của tầng số 11 rất tốt nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe được một vài tiếng gào thét phần nộ hoặc âm thanh đồ vật rơi trên mặt đất. Lúc tới nơi thì Kỹ Phương Hủ đang ngủ.

Mấy giờ rồi mà còn ngủ! Hồ Hiệu ghen tị nghĩ thầm, tới gần thì thấy anh ta vẫn ngủ rất say nhưng không biết vì sao mà quầng mắt hơi thâm như thể đã thức trắng hai, ba đêm. Hồ Hiệu nhẹ nhàng ngồi xuống, ánh mắt không khỏi nhìn về phía anh ta.

Lông mi Kỹ Phương Hủ rất dài và dày, thỉnh thoảng khẽ động như cánh bướm đêm nho nhỏ. Môi trên hơi mỏng, có lẽ vì mấy ngày hôm nay ít quan tâm tới bản thân nên cằm lún phún râu cũng tăng thêm mấy phần nam tính. Tư thế ngủ của anh rất ngay ngắn, nằm thẳng, hai tay đan vào nhau đặt trên bụng, ngực phập phồng theo từng nhịp thở.

Hồ Hiệu cup mắt lại tự nhủ, hiện tại không phải lúc để thưởng thức anh ta ngủ đâu.

“Thám tử Kỹ?” Hồ Hiệu đưa tay đẩy đẩy vai anh ta, thấy anh ta vẫn chưa tỉnh, cô bĩu môi, lại đẩy đẩy bờ vai anh ta, “Kỹ Holmes?” Lại đẩy đẩy, “Kỹ Kogoro?”... “Siêu trộm 1169?”

“Xin hãy gọi tôi là Duane Gibran.” Anh ta đáp, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Trán Hồ Hiệu chảy xuống ba vạch đen sì.

Anh ta lười nhác dụi dụi mắt, ngồi dậy không nhanh không chậm, mái tóc không ngay ngắn nhưng vẫn đẹp trai cực kỳ. Hồ Hiệu đang định mở miệng nói, anh ta đã ra hiệu bảo “Dừng”, “Tiểu thư Hồ tiêu, nếu không định nói chào buổi sáng với tôi thì không cần mở miệng đâu.”

“Chào buổi sáng.”

“Chào.” Anh ta mỉm cười.

“Tôi...”

“Sandwich chân giò hun khói và cá hồi, trứng rán, 250ml sữa bò 70 độ, quýt và chuối tiêu, hạt hạnh nhân.” Anh ta bước vào phòng vệ sinh, để lại một chuỗi tên đồ ăn.

“Đấy là gì?”

“Nếu bữa sáng phong phú như vậy, tôi nghĩ là tôi biết gì thì sẽ nói nấy.”

Hồ Hiệu thở dài, quay người đi ra ngoài.

Lúc trở lại, cô thấy Kỹ Phương Hủ đang ngồi trên ghế sưởi nắng, cầm một cốc nước ấm trong tay, nhìn ra ngoài cửa sổ. Đường nét trên khuôn mặt anh ta tuyệt đẹp như thể được khắc họa từ bàn tay của người họa sĩ xuất sắc nhất trên đời.

Nhưng tính cách thì quá đáng ghét.

Hồ Hiệu đặt từng thứ cô vừa mua được lên mặt bàn, sandwich, trứng rán, hoa quả, 250ml sữa bò là loại sữa đắt nhất, còn nhân hạnh đào... Hồ Hiệu cầm hai hạt hạnh nhân, không biết nên lấy đầu anh ta đập nó hay lấy nó đập vào đầu anh ta.

“Bây giờ anh có thể nói cho tôi...”

Anh ta cầm sandwich, “Khi ăn cơm thì cố gắng đừng nói chuyện, tiểu thư Hồ tiêu.”

Tức là cô còn phải ngồi ở đằng kia, tròn mắt nhìn anh ta, chờ anh ta tao nhã ăn xong đã.

Anh ta nhấp một ngụm sữa bò, gật gù, tốt bụng đột xuất đưa cho Hồ Hiệu một quả quýt.

“Tôi không ăn.” Bệnh nhân tâm thần ơi, anh ăn nhanh lên, tôi thực sự không còn tâm trí đâu mà ăn... Hồ Hiệu đang oán thầm thì nghe thấy anh ta nói: “Bóc hộ tôi.”

Xấu tính không chịu được! Hồ Hiệu thô bạo tách đôi quả quýt.

“Cô muốn hỏi gì?” Hai mươi phút sau, bệnh nhân tâm thần mới mở miệng nói chuyện.

Hồ Hiệu cân nhắc lại từ ngữ muốn nói trong đầu một lần rồi mới hỏi: “Tôi muốn xin anh chỉ giáo, về suy luận lần trước của anh, ừm... Độc thân, tuổi tác, nghề nghiệp, thậm chí quá khứ từng bị đánh đập, rốt cuộc tại sao lại suy luận được như vậy?”

“Tác giả Duane Gibrán mà cô yêu thích đã nhắc tới mối quan hệ giữa hiện trường mưu sát và tính cách tội phạm trong sách của mình không chỉ một lần, tôi cho rằng cô hiểu điều đó.”

“Nếu tôi hiểu được như ông ấy, tôi đã viết tiểu thuyết từ lâu rồi.”

Kỷ Phương Hủ nhú mày, sửa lại: “Duane Gibrán không phải tiểu thuyết gia. Bên cạnh đó, sự thông minh của cô không khác gì cáo chúc tết gà.”

Mang ý định xấu? Anh ta cũng nhìn ra mục đích tới đây của mình không chỉ là xin chỉ dạy sao, Hồ Hiệu chợt dạ hỏi, “Sao chứ?”

“Cố mà hiểu.”

“Nếu kết cục của việc có IQ cao là phải nằm viện thì tôi thà làm một con cáo còn hơn.”

“Với từ ‘IQ cao’, tôi xin chân thành cảm ơn.” Anh ta thay đổi tư thế ngồi, “Mục đích của tiểu thư Hồ tiêu khi tới nơi này không phải là để đấu võ mồm với tôi đúng không?”

“Đúng rồi đấy.” Hồ Hiệu cảm thấy xấu hổ vì chạy từ rất xa tới đây chỉ để đi mua bữa sáng và tranh cãi với anh ta. Cô mím môi, hai má tròn xoe trông như chú sóc nhỏ trong phim hoạt hình, “Dựa vào những manh mối mà tôi nói ra, làm thế nào mà anh suy đoán ra thân phận cơ bản của hung thủ?”

Kỷ Phương Hủ đột nhiên hỏi: “Phải chăng nếu tôi giải thích rõ, cô sẽ không quay trở lại nữa đúng không?”

“Đúng... là thế.” Ai rồi hơi chạy tới đây làm gì, nói chuyện nhiều có khi còn bị lây bệnh ấy chứ?

“Good!”

Hồ Hiệu vui sướng rạo rức lấy sổ ghi chép và bút ra.

“Nhưng tôi quên mất hôm ấy mình đã nói những gì rồi.”

Hồ Hiệu im lặng trong thoáng chốc, “Anh nói, hung thủ là một người đàn ông tướng mạo bình thường, khoảng 35 – 40 tuổi, độc thân. Thời thơ ấu bị một người phụ nữ mặc đồ đỏ, buộc tóc đuôi ngựa hành hạ, luôn sống trong sự chỉ trích và không được thừa nhận...”

“Thời thơ ấu là một giai đoạn cực kỳ quan trọng với quá trình biến thái tâm lý, đặc điểm bề ngoài của nạn nhân rất rõ ràng, nếu không từng bị phụ nữ kiểu này hành hạ, là một tên tội phạm không có IQ cao, hẳn không thể không hiểu tại sao lại lựa chọn kiểu người như thế thành mục tiêu của mình. Bé trai thường bị Oedipus complex, hay tên thường gọi là chứng luyện mẫu (đeo mẹ). Nhưng tuổi thơ của hắn lại thiếu một người phụ nữ chăm sóc hắn lâu dài, tức là từ khi hắn có ý thức tới nay, hầu như không có bất kỳ người phụ nữ nào cho hắn cảm nhận được sự ấm áp của tình mẹ. Sự thiếu hụt tình mẹ dẫn đến việc nội tâm hắn khao

khát nhận được sự an ủi vô về của những người phụ nữ lớn tuổi, loại an ủi vô về này không thể tìm thấy trên những người bạn cùng tuổi hay những cô bé nhỏ tuổi hơn. Trong giai đoạn này, hẳn bị phụ nữ nhiều tuổi hơn ngược đãi hoặc sỉ nhục, ví dụ như mẹ kế, cô giáo, hàng xóm... Sự tổn thương về mặt tinh thần ấy khiến hẳn nhớ kỹ đặc điểm bề ngoài của người phụ nữ này — mặc đồ đỏ, buộc tóc đuôi ngựa.” Khi nói đến suy luận về vụ án, Kỷ Phương Hủ cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt vừa tập trung vừa đặc ý, “Một người đàn ông có tâm lý căm hận đối với một kiểu phụ nữ như vậy, nếu có vợ thì chắc chắn cũng là một kẻ chuyên bạo hành gia đình nhưng vấn đề là hẳn vốn không cưới nổi vợ.”

“Tại sao? Hẳn không xấu, cũng không phải không có khả năng nuôi sống bản thân mình.”

“Tướng mạo của đàn ông không phải nhân tố duy nhất để phụ nữ ngày nay đưa ra sự lựa chọn.” Đây dù sao cũng là sự thật, xem ra Kỷ Phương Hủ cũng không phải người không hiểu đạo lý đối nhân xử thế. “Một bé trai có chướng ngại tâm lý, chỉ có hai lựa chọn để hẳn khắc phục vết thương tinh thần. Một là tự mình nỗ lực vươn lên để đạt được thành công lớn, hai là căm hận chính bản thân mình rồi trừng phạt người khác. Thật đáng tiếc, hẳn lại chọn cách thứ hai. Bởi vậy tôi đoán rằng trình độ học vấn của hẳn không cao, tính cách cực đoan lại lười nhác, trong độ tuổi 20 – 40 vốn phải lập nghiệp thì là kẻ vô tích sự, trong độ tuổi 25 – 35 vốn phải lập gia đình thì không tìm được vợ cho nên trở thành ví dụ điển hình của sự kém cỏi trong mắt người thân và bạn bè.”

“Vì thế anh đoán rằng hoàn cảnh gia đình hẳn không tốt, không có ô tô chỉ có thể đi đường bằng xe đạp hoặc phương tiện giao thông công cộng.”

“Cuối cùng cô cũng tiến bộ hơn một chút.” Kỷ Phương Hủ gật gù khen ngợi, “Nhưng vẫn chưa đủ toàn diện.”

4.

Con ngoan đều được khen mà thành*, được Kỷ Phương Hủ khen ngợi, nội tâm Hồ Hiệu bỗng xuất hiện ý nghĩ “Ái chà, hóa ra mình cũng có thể làm được.”, xem ra châm ngôn Trung Quốc không phải câu nào cũng khó nghe? Hồ Hiệu ngẫm nghĩ hồi lâu, “Hẳn luôn gây án ở khu Tường Khẩu, nếu có xe để đi khắp nơi, hẳn hoàn toàn có thể hãm hại người vô tội ở khắp thành phố L. Hơn nữa, tiếng động đạp xe hoặc đi bộ khá nhỏ cũng không gây chú ý, theo dõi nạn nhân dễ dàng hơn, khi đi vào hẻm nhỏ không có camera hay khi chạy trốn cũng khá dễ dàng.”

*Một cuốn sách được xuất bản năm 2008 tại Trung Quốc. Cuốn sách nói rằng trong quá trình trưởng thành, con trẻ có thể thiếu tự tin hoặc chán nản, nếu cha mẹ động viên, khen ngợi con đúng lúc, sẽ là một sức mạnh lớn để con có thêm tự tin đối mặt khó khăn, từ đó người Trung Quốc cũng hay dùng như khẩu ngữ.

“Còn gì nữa không?”

“Để tôi nghĩ thêm đã...” Hồ Hiệu rơi vào trầm tư, ngày thường nhất định cô sẽ rất kinh ngạc vì tại sao mình lại nghiêm túc suy nghĩ vấn đề được một bệnh nhân tâm thần đưa ra như học sinh tiểu học giải bài thể này.

“Nguyên nhân mà các cô vẫn chưa bắt được hẳn, ngoại trừ không tới đây hỏi tôi...” Kỷ Phương Hủ mở lời nhắc nhở sau khi cô im lặng suốt năm phút, “Cũng bởi vì không có bất kỳ camera nào quay được hình ảnh hẳn tấn công người khác.”

“A, đúng vậy!” Hồ Hiệu đột nhiên tỉnh ngộ, “Hẳn biết rõ chỗ nào ở khu Tường Khẩu không có camera, thường là một số con đường nhỏ, hẻm nhỏ và một vài khu vực trống trước các cửa hàng, đạp xe hoặc đi bộ ở những nơi này không gây chú ý, cho dù có lái ô tô cũng không vào được.”

“Một người muốn quan sát vị trí đặt camera của cả một khu vực cần rất nhiều thời gian. Cần một, hai năm thậm chí lâu hơn nữa. Là công việc gì mà hẳn có thể thường xuyên đi khắp hang cùng ngõ hẻm của các khu dân cư, sau đó quan sát được vị trí đặt camera?” Kỷ Phương Hủ giống hệt như thầy giáo đang giảng bài, nói xong liền chỉ vào Hồ Hiệu, ra hiệu cho cô nhất định phải trả lời.

Hồ Hiệu ngẩn ra một thoáng, rồi đáp: “Công việc có tính chất lưu động, ví dụ như nhân viên chuyển phát nhanh, nhân viên đưa nước, sửa chữa điện... và cả người bán hàng rong như anh suy đoán.”

“Chi tiết khiến tôi đưa ra kết luận hung thủ là người bán hàng rong đó là ví tiền của nạn nhân cuối cùng.” Đường như Kỷ Phương Hủ đang nhớ lại, “Nguyên nhân thì lúc trước tôi đã phân tích rồi, nạn nhân và hung

thủ có quan hệ mua bán. Giả sử sau khi nhìn thấy ví tiền nhưng hung thủ vẫn không nổi lòng tham, mà bỏ ví tiền vào trong túi xách của nạn nhân, có lẽ tôi chưa thể đoán ra nghề nghiệp của hắn một cách dễ dàng như vậy.”

“Lấy được thì lấy luôn” – Hồ Hiệu cảm thấy đây quả thực là lòng hám lợi nhỏ nhất của người bình thường. Tiếp đó cô nhìn laptop của mình, hỏi điểm nghi vấn cuối cùng: “Anh chưa từng gặp hắn, tại sao biết mấy tháng trước hắn từng bị đánh?”

“Suy nghĩ trả thù xã hội không tồn tại trong lòng hắn từ nhỏ, mà cần một điểm kích thích. Hắn đã lớn, không còn là đứa trẻ tâm linh yếu đuối nữa, trừ khi bị mất thể diện trước mặt mọi người, ví dụ như bị đánh đập, sỉ nhục nhưng không thể làm gì, đối với một người đàn ông mà nói, đây đúng là sự đả kích rất lớn. Cho nên hắn liền xâu chuỗi cảnh ngộ nhục nhã của mình ngày hôm ấy với tuổi ấu thơ bị thảm, nhớ lại người phụ nữ mặc đồ đỏ buộc tóc đuôi ngựa — quyết định bắt đầu hành động trừng phạt nhưng hắn không tìm được người phụ nữ năm xưa đó, bèn có suy nghĩ trừng phạt những người phụ nữ có đặc điểm bên ngoài tương tự.” Kỷ Phương Hủ khinh bỉ lắc đầu, “Nhưng suy nghĩ trả thù xã hội của hắn không đủ kiên định, trong đó còn lẫn chút tham vật, các cô gọi hắn là ‘sát nhân điên cuồng biến thái’, tôi không đồng ý. Một kẻ có tâm lý biến thái thực sự, nội tâm thường rất kiên định, bọn họ hiểu rõ nhu cầu của chính mình, với vật ngoài thân vốn không thêm để tâm.”

Các vấn đề đã được giải thích rõ ràng, Hồ Hiệu gật đầu cảm khái. Thế nhưng nghe giọng của anh ta, hình như anh ta rất kính trọng và hiểu sâu sắc những tên sát nhân điên cuồng biến thái? Nghĩ tới đây, Hồ Hiệu thầm khinh bỉ anh ta một hồi.

“Các cô bắt được hắn chưa?”

“Vẫn chưa bắt được.” Hồ Hiệu hơi chán nản nhưng lập tức lấy lại tinh thần, “Tôi đã từng gặp hắn, là một người bán trứng gà lộn, trong Cục đã có chân dung mô phỏng hắn. Nhưng vẫn chưa có chứng cứ để chứng minh hắn chính là hung thủ, không thể phát lệnh truy nã. Chúng tôi đã tới hỏi thăm từng trại nuôi gà ở ngoại thành, có lẽ còn phải mất thêm một thời gian nữa.”

Kỷ Phương Hủ không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn về một hướng.

Hồ Hiệu nhìn anh ta, thấy mãi mà anh ta không nhúc nhích, đang định đứng lên chào tạm biệt anh ta, về Cục để chuẩn bị cho buổi họp phân tích vụ án, lúc này lương tâm còn sót lại nhảy ra mắng cô, cô đang lợi dụng người ta! Đồ qua cầu rút ván! Hồ Hiệu lại ngồi xuống, nở nụ cười “thân thiết”, nói một câu làm thân, “Ày... anh ở đây đã thấy quen chưa?”

Bấy giờ Kỷ Phương Hủ mới hoàn hồn, xem ra cũng không ngờ cô lại hỏi tới vấn đề này, “Quen rồi, cô muốn ở thử sao?”

“Ha ha! Ha ha!” Hồ Hiệu cười lấy lệ, bỏ ý định tâm sự với anh ta, dù sao mình cũng chẳng phải người biết ăn nói. Cô đứng lên, “Vậy tôi...”

“Môi giới hôn nhân.” Kỷ Phương Hủ chợt lẩm bẫm, sau đó lại tự gật gù một mình, bày tỏ sự khen ngợi với bản thân.

Hồ Hiệu đứng lại, hỏi theo bản năng: “Hả?”

“Đến những trung tâm môi giới hôn nhân kinh phí thấp thì có thể dễ dàng tìm thấy hắn.” Nói xong, anh ta bổ sung, “Ở khu Tường Khẩu.”

“Nhưng hắn là một người bán trứng gà lộn mà, có lẽ thường xuyên tới trại nuôi gà hơn chứ.”

“Trại nuôi gà sẽ không ghi tên một người mua lẻ như hắn vào danh sách, cho dù có trại gà nào nhận ra hắn, vậy người ta có thể cung cấp cho các cô thông tin gì đây? Cùng lắm là... ngày nào đến mua trứng gà, mỗi lần mua bao nhiêu.” Anh ta chống cằm, hí mắt nhìn cô, “Môi giới hôn nhân thì khác, ít nhất các cô cũng có thể biết được phương thức liên lạc, thậm chí — địa chỉ cụ thể của hắn.”

“Vấn đề là, hắn từng tới trung tâm môi giới hôn nhân thật ư?”

“Hắn không phải kẻ có tâm lý biến thái, vẫn chưa thể chuyển nhu cầu sinh lý sang những chuyện khác. Sẽ chẳng ai nhiệt tình mai mối cho một người đàn ông bị người ta cho là kẻ thất bại trên cả hôn nhân và sự

nghiệp. Nhưng hần cần phụ nữ, trừ việc thỉnh thoảng chơi gái...” Anh ta liếc nhìn Hồ Hiệu, thấy cô lập tức lộ vẻ mặt căm ghét, nói tiếp, “Hần vẫn hi vọng có một người bầu bạn bên mình. Theo như tuổi tác và mức độ sinh hoạt của hần, hình thức mà hần có khả năng lựa chọn nhất là kết bạn qua mạng như mò kim đáy biển thì trung tâm môi giới hôn nhân là con đường nhanh chóng và thuận tiện nhất.” Nói xong, anh ta nhún vai, “Đây chỉ là suy đoán của tôi, xem như một con đường tắt đi.”

“Tôi cảm thấy anh còn hiểu hần hơn cả chính bản thân hần.” Hồ Hiệu thán phục, tuy rằng cần chờ bắt được hung thủ rồi mới nói tiếp được.

“Tâm lý của hần còn chưa biến thái tới mức ngay cả tôi cũng không hiểu được.”

“Rất cảm ơn anh, tôi sẽ lập tức trở về thông báo cho Chi đội suy luận mang tính đột phá này.” Hồ Hiệu vỗ tay một cái, cười tít mắt, quay người chạy ra cửa.

“Khoan đã.”

“Hả?”

“Cô vẫn chưa nói ‘Tạm biệt’.”

“Ừm, tạm biệt ngài thám tử!” Hồ Hiệu vẫy tay, chạy nhanh như một làn khói.

Kỷ Phương Hủ rót cho mình một cốc trà xanh, cầm cốc đứng trên ban công. Cây tiên nhân chuông, lô hội, tía tô đều đã mọc xanh tốt, hạt giống thu hải đường rất khó trồng kia cũng đã nảy mầm. Phóng tầm mắt ra xa, trên con đường lớn, xe cộ đang nối liền không dứt, ở thành phố rộng lớn này, mọi người đều vô cùng bận rộn.

Chi đội trưởng Lưu Bạc Tắc cực kỳ hài lòng với báo cáo phân tích được tổ hai trình lên, còn khen ngợi Hồ Hiệu và Thường Tâm trước mặt mọi người, không hổ là Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Hồ Hiệu luôn cúi đầu, không phải vì e thẹn mà vì xấu hổ. Nhưng Thường Tâm thì rất thoải mái, cô chẳng cảm thấy có gì bất tiện hết.

Hồi nhỏ, Hồ Hiệu rất ít khi chép bài của bạn, mẹ cô vẫn thường bảo, phải độc lập tự cường, dựa núi núi đổ, dựa cây cây ngã, chỉ có bản thân là đáng tin cậy mà thôi. Lúc này, cô cũng không biết bản thân mình đã vô tình hay cố ý viết suy luận của Kỷ Phương Hủ vào báo cáo, vậy có tính là sao chép hay không nhỉ?

“Mục đích của chúng ta là bắt được hung thủ, không phải thăng quan tiến chức, nếu không nhanh chóng tóm hần, hần điên lên rồi lại cầm gạch đập người ta thì ai sẽ chịu trách nhiệm bây giờ?” Sau buổi họp, Thường Tâm lập tức gia nhập đội ngũ truy bắt nghi phạm, trước khi đi thấy Hồ Hiệu cúi đầu ủ rũ, bèn vỗ vỗ vai cô, an ủi như vậy.

Các trang web tìm bạn trăm năm ra đời khiến trung tâm môi giới hôn nhân ở thành phố L càng ngày càng ít, điều này lại giúp cảnh sát tổ hai tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Sau ba ngày tìm kiếm, Thường Tâm và hai đồng nghiệp trong tổ là Tử Quang, Bảo Ý tìm thấy tư liệu đăng ký từ một năm trước của một người bán hàng rong tại trung tâm môi giới hôn nhân tên là “Hoa Hồng Đỏ”!

Thái Khôn, 38 tuổi, sống một mình, phương thức liên lạc: 136... là người trung thực, tướng mạo đoan chính, sở thích lành mạnh. Muốn kết bạn với những phụ nữ 40 tuổi trở xuống, hiền lành lương thiện, từng ly dị hoặc đã có con cũng được nhưng không được có quá hai con.

Mấy cảnh sát thấy cái gì mà “Là người trung thực”, đều bĩu môi khinh thường. Tuy trong tư liệu không có địa chỉ nhưng tìm được phương thức liên lạc thì đã là một thu hoạch lớn. Cảnh sát để người phụ trách của trung tâm môi giới gọi điện thoại cho Thái Khôn, nói trung tâm này sắp đóng cửa muốn trả lại một nửa phí giới thiệu 300 tệ (khoảng 1 triệu Đ) đã thu lúc trước cho hần.

Bản tính tham lam của Thái Khôn quả nhiên không hề thay đổi, nhận được điện thoại, tầm chiều tối ngày hôm ấy hần tới trung tâm. Chờ hần không phải là 150 tệ mà là cảnh sát bắt ngờ ập tới từ bốn phương tám hướng.

Quá trình thẩm vấn Thái Khôn cũng không khó khăn, sau hai tiếng đồng hồ im lặng, hần khai báo toàn bộ sự việc, quá trình phạm tội và sự biến đổi tâm lý của hần giống hệt suy đoán của Kỷ Phương Hủ. Thường Tâm tìm thấy mấy viên gạch hoa lót chậu cây trên ban công nhà hần, cùng loại với nửa viên gạch ở hiện

trường, đến rêu cũng giống, giày thể thao khớp với vết chân ở hiện trường vụ án thứ hai, có một tờ trong số mấy tờ một trăm tệ trong ví tiền của hắn còn có dấu vân tay của Quách Khiết.

Thái Khôn khai rằng, vào mấy tháng trước, trong khi hắn đang bán trứng gà lộn đã có mâu thuẫn với nhân viên quản lý đô thị, bị hai nhân viên quản lý đô thị tát mấy cái, đá mấy phát, sau đó mỗi lần hít thở hắn luôn cảm thấy xương sườn hơi đau. Hắn cảm thấy nếu giáo viên chủ nhiệm lớp hay mặc đồ đỏ, buộc tóc đuôi ngựa thời tiểu học của hắn, không để cả lớp lấy từ điển đập vào đầu hắn chỉ vì hắn không mang sách bài tập, còn mắng hắn là đồ con hoang mất dạy thì hắn sẽ không cảm ghét chính bản thân mình, sống kém cỏi như vậy, già thế này mà chưa có vợ, còn bị người ta hành hung giữa đường, mất hết thể diện.

Chân tướng là như vậy.

Khi Thái Khôn bị còng tay áp giải đi, Hồ Hiệu thấy bóng lưng của hắn cũng giống với đêm đó, cô quạnh mà bị thương. Cô nhớ lại khi mình vì mạng sống mà ra sức khen ngợi hắn, ánh mắt cảm khái và kích động của hắn khi đó khiến cô hiểu được, Kỷ Phương Hủ nói đúng, Thái Khôn không phải một tên sát nhân biến thái. Hắn chỉ là một người thiếu hụt tình thương và sự đồng cảm, là một người vừa đáng thương vừa đáng trách. Đằng sau hành vi gây án của hắn là một trái tim âm u nhưng sự thay đổi của hắn càng làm lộ rõ mặt tối nhân cách của nhiều người.

Nhưng dù thế nào chăng nữa, kẻ sát nhân đều không đáng nhận được sự cảm thông.

Sau khi thông tin đã bắt được hung thủ truyền ra ngoài, người thân của ba người bị thương và một người bị giết cùng tới Chi đội cảnh sát hình sự để tặng cờ thưởng “Người bảo vệ của nhân dân” cho họ, Thường Tâm làm một động tác “Like” với Hồ Hiệu, sau đó thầm vui vẻ suốt mấy ngày.

Hồ Hiệu lén tới cửa hàng làm một chiếc cờ thưởng, bên trên viết mấy chữ lớn “Giúp người làm niềm vui, gìn giữ bình an xã hội”, mang tới bệnh viện số 17. Cô đi tìm Trần Tuế Hàn, đầu tiên cảm ơn ông sau đó mới nói muốn treo chiếc cờ thưởng này ở phòng bệnh của số 1169.

“Số 1169?” Trần Tuế Hàn nhìn chậu cây tiên nhân chuông nho nhỏ trên bàn mình, Hồ Hiệu chợt nhận ra đó là một trong các cây trên ban công ở phòng bệnh của Kỷ Phương Hủ. Lại nghe Trần Tuế Hàn nuôi tiều nói, “À chậu ấy, đã...”

— Cô vẫn chưa nói ‘Tạm biệt’.

Tạm biệt ngài thám tử!

Trái tim Hồ Hiệu bỗng đập mạnh, cô nắm chặt tay thành nắm đấm.

“Chậu ấy đã xuất viện rồi.”

“Hả?!”

Mấy tháng qua đi, mỗi khi tình cờ đi qua bệnh viện số 17, Thường Tâm vẫn nói với Hồ Hiệu, nhớ “Bệnh nhân tâm thần” quá.

Số 1169 tựa như một ngôi sao băng, xẹt qua cuộc sống của Hồ Hiệu, để lại rất nhiều câu đố thể nhưng Hồ Hiệu biết mình sẽ mãi mãi nhớ anh ta, người đàn ông thông minh nhưng thần kinh rối loạn ấy.

Một ngày nọ, Hồ Hiệu tình cờ biết được, Duane Gibran đã chấp nhận tham gia phỏng vấn ở đài truyền hình Bắc Kinh. Duane Gibran vô cùng khiêm tốn, ông là người Hoa quốc tịch Anh, tốt nghiệp Đại học Marburg, là tiến sĩ tâm thần học xã hội, tiến sĩ tâm thần pháp định và tiến sĩ tâm lý y học, từng xuất bản ba cuốn sách, từng công bố mười mấy bản luận văn chuyên môn, sau khi nghỉ hưu vào hai năm trước thì không có nghiên cứu mới. Trên internet chỉ có ảnh của ông khi diễn thuyết ở trường cũ nhưng chụp ở quá xa, không thấy rõ tướng mạo ra sao.

Hồ Hiệu không ngờ ông lại tới Trung Quốc. Đột nhiên cảm thấy hưng phấn, mấy năm trước cô từng gửi thư cho Duane Gibran, gửi tới nhà xuất bản UKS đã xuất bản các tác phẩm của ông nhưng có lẽ đã mất tăm mất tích.

Buổi tối có cuộc phỏng vấn, Hồ Hiệu ngồi cạnh trước màn hình tivi, sau lời giới thiệu của người dẫn chương trình, màn hình chuyển tới trường quay phỏng vấn, cô thấy một người đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ ngồi trên ghế sofa, ung dung tao nhã nhìn người dẫn chương trình, sau đó nhìn vào máy quay, mỉm cười gật đầu.

“Xin giới thiệu với mọi người, vị này chính là chuyên gia đặc biệt của Bộ công an, chuyên gia giám định quốc tế IPC cấp AAA, người Hoa quốc tịch Anh – Tiên sinh Duane Gibran – Kỹ Phương Hủ! Hai năm trước anh đã tới Trung Quốc, sau khi làm công tác nghiên cứu trên khắp cả nước, hai tháng trước anh mới trở lại Bộ công an...”

Hồ Hiệu choáng váng, ngơ ngác nhìn màn hình tivi, mãi mà không hoàn hồn.

Cho tới khi người dẫn chương trình hỏi, “Kỹ tiên sinh, động lực nào đã khiến anh quyết định tới Trung Quốc?”

Kỹ Phương Hủ mới lấy từ trong người một bức thư ra, mỉm cười nói: “Một độc giả Trung Quốc đã gửi cho tôi một bức thư khiến tôi quyết định tới Trung Quốc.”

Người dẫn chương trình đọc lá thư trước mặt tất cả mọi người.

Thầy Duane Gibran kính mến:

Chào thầy,

Em là một sinh viên đại học bình thường ở Trung Quốc, chuyên môn của em là kiểm nghiệm dấu vết, rất vinh hạnh vì được từng đọc sách và luận văn của thầy. Em đã biết thêm rất nhiều vụ án khiến người ta thấy mà kinh sợ, hiểu thêm rất nhiều tri thức mà trước đây em vốn không hiểu nổi, trước giờ em không ngờ trong những hiện trường lộn xộn ấy lại cất giấu nhiều bí mật của tội phạm như vậy, ví dụ như sở thích, tính cách thậm chí... chòm sao. Kiến thức thực tiễn lâu năm của thầy đã mở ra trước mắt em một cánh cửa mà em chưa từng biết đến, em sẽ cố gắng học tập để tương lai có thể cống hiến hết mình vì an ninh trật tự của Trung Quốc.

Thế nhưng thầy biết không? Dân số Trung Quốc đông hơn nước Anh rất nhiều, cũng phức tạp hơn hẳn, trong số dân khổng lồ ấy, chắc chắn có rất nhiều chuyện thầy chưa biết nhưng nhất định sẽ cảm thấy hứng thú. Tiếc là thầy đã tuyên bố nghỉ hưu, nếu không em rất mong có thể tới tham dự một buổi diễn thuyết để nghe từng câu nói quý giá của thầy.

Thầy Gibran kính mến, chúc thầy “phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn”, con đàn cháu đống, tận hưởng niềm hạnh phúc gia đình!

PS: Nếu như tình hình sức khỏe của thầy cho phép, hoan nghênh thầy trở về quê hương Trung Quốc du lịch.

Kính thư: HuJiao.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-tinh-nhan-dam-mau>